

ROBERT BLUM

2.

Vedení jedné duše v záhrobí sdělené

Otcem Světla

Skrze

JAKOBA LORBERA

Díl druhý

Překlad u němčiny podle druhého vydání z. roku 1929 ze sbírky spisů
Vydávaných Novosalémskou společností
Bietigheim Württemberg

**Vstup do muzea v domě Robertově. Druh duševního hřbitova.
Nesčetné náhrobky s temnými nápisy.**

(Začátek sepisování tohoto druhého svazku 19. prosince 1849)

1. Pravím **Já** : „Ano, můj nejmilejší příteli, považuješ-li za dokonalé již to, co v podstatě ještě vlastně není nebem, nýbrž jen poněkud lepší duchovní svět, v němž se teprve vlastní nebe začíná do ducha člověkem vlévat, aby se z něho teprve nově utvářelo co řekneš teprve potom, až budeš vcházet do skutečného nebe ze sebe samého?“

2. Pravím tobě zcela určitě, že toto vše je jen prvopočátek prvopočátku ke vchodu do pravé Říše nebeské. Hle, na tyto praotce, apoštoly a matku Marii s Josefem bys nemohl vůbec ani pohlédnout a život podržeti, kdyby se ti ukázali ve své vlastní nebeské podobě. Ale z toho si nic nedělej, neboť proto jsem ti **J á S á m** , abych vás všechny ponenáhlu **u v e d l** do pravého nebe. A **Já** myslím, že jistě znám tu nejlepší cestu nejlépe!“

3. Praví františkán: „Ano, Pane, pak tedy Robert Blum není přece také ještě dlouho ve vlastním nebi? – Pravím **Já**: Ovšemže ještě ne! Tento dům sice již vypučel z jeho srdce a je, pokud jej teď známe a vidíme, již dosti dokonalý. Ale jsou tu ještě nesčetné přihrádky a komnaty, které jsou Robertovi ještě právě tak neznámé jako tobě. Ale časem a při náležitě trpělivosti stane se vám ještě vše známé.

4. Nyní se však odebereme velkou, proti nám stojící branou, do muzea. Tam vám budou všem oči poněkud otevřeny.“

5. Praví františkán : „Pane, copak tedy vše v tom muzeu uvidíme? – Pravím **Já** : „Brzy uvidíš! Hle, část našich hostů je již v něm- Slyšíš přece jejich neomezené podivování! A také my v něm ihned budeme. Pohleď jen přesně branou, která je dosti vysoká a široká, a začneš leccos spatřovat. Řekni Mně však co náhodou již spatřuješ!“

6. Františkán dívá se zde velmi horlivě ještě zdálky velkou branou a za chvíli praví: „Pane, to je prazvláštní! Ať se dívám jak dívám, nespátřuji nic, nežli podle mého domnění téměř nekonečný hřbitov s nesčíslným počtem náhrobků. Opravdu je to velmi podivné muzeum! A čím blíže přicházíme k bráně, tím jasněji se mým pohledům ukazuje nekonečný hřbitov. – Vidím nyní již mnoho našich členů společnosti, kteří nás sem předešli, hemžili se kolem pomníků, zřízených nad hroby. Ale nějakého radostného úžasu mé uši neslyší, zato však sem tam výkřiky velké hrůzy. Pane, v tomto muzeu nalezneme jistě zoufala málo zábavného!“

7. Pravím **Já**: Ó, o to se nestarej! Pravím tobě: Najdeš zde nevýslovně mnoho zábavného! – A nyní, kdy právě vstupujeme velkou branou do tohoto muzea se přesně dívej a řekni Mi opět, co vidíš nyní!“

8. Praví františkán: „Pane, co jsem viděl dříve, to vidím také zase nyní. Jen jasněji a výrazněji předstupuje nyní vše před mé oči. – Ale kde všude se již hemží naší hosté a jak jsou činní! Připadají mně právě tak, jako nějaké velké stádo jehňat, které je na jaře poprvé vyháněno na čerstvou pastvinu. Tu také skákání a bečení není konce. Musím přece také důkladně ohledat jeden takový velmi nádherný náhrobek!“

9. Františkán přistupuje k jednomu takovému náhrobku blíže a ihned zpozoruje jakési vznesené písmo na velké černé oválné desce. Snaží se toto písmo čísti, nemůže však vyrozumět z něho smysl, protože se tu vyskytuje několik jemu zcela neznámých písmen. Proto se zcela pokorně obrací na Mne a prosí Mne, abych přečetl a vysvětlil písmo tohoto náhrobku.

10. **Já** však mu pravím: „Příteli, kdybychom chtěli v tomto muzeu čísti pamětní písmo každého náhrobku a ze čteného je rozluštit, měli bychom po celou věčnost jedině s tím co dělat. A byla by to právě taková práce, jako kdybys chtěl spočítat, kolik semen je již v jednom semeni pro budoucí rozmnožení, které jde úplně do nekonečna. Hle, k pochopení těchto nekonečných věcí nesmíme nikdy začít u jednotlivostí, také ne u předmětu, který bychom chtěli vystihnout, nýbrž vždy zcela prostě u sebe samých. Porozumíš-li své vlastní bytosti, pak budeš moci pochopit a vystihnout také vše ostatní. Ale pokud ses nestal sobě samému nejúplnější jasností, nemůže se také vše ostatní v tobě státi jasností. Je-li oko slepé, odkudpak má člověk obdržeti světlo a vědět, na čem stojí a co ho obklopuje. Je-li však oko jasné, pak je také vše jasné v člověku a kolem člověka. A právě tak je tomu také zde s duchovním člověkem.

11. **D u š e**, jako vlastní vnější substanciální forma člověka, nemá v sobě vlastně zcela řádného světla, mimo světlo, které do ní vniká zvenčí od ostatních bytostí, které již dávno mají vlastní vnitřní světlo, a její poznání je proto také jen kusé. Neboť které části (duševního obrazu světa) v ní přijdou právě pod ohnisko zvenku vnikajícího paprsku, ty jsou pak také duší v jednotlivostech poznávány a posuzovány tak, jak se duši (jako osvětlené) představují. Dopadá-li však světlo s nějaké části na jinou část, nastává tím úplné zapomenutí dříve viděného a vynořuje se pak v duši jako meteor něco zcela jiného a jest jí tak dlouho poznáváno a posuzováno, pokud je to ve světle. Ustoupí-li nějakým obratem zvenčí dovnitř vnikající světlo také opět od druhé osvětlené části, pak je také konec s porozuměním duše týkajícím se druhé osvětlené části. A tak by se mohla duše věčnost za věčností zvenčí dát neustále osvětlovat a po (uplynutí) věčnosti by přece jen stála vždy na témž bodu poznání, na kterém stále předtím.

12. Ale něco jiného a tobě ještě zcela nepochopitelného je, když se v duši úplně vynoří vlastní živý **d u c h** a celá duše se co nejjasněji osvětlí z nitra na venek. To je pak věčné, nejjasnější světlo, které nikdy neuhasíná a všechny nekonečné části v duši veskrz osvětlí, oživí a dá jim růst a dokonale se rozvinout. Uskuteční-li se tedy to v duši, pak se duše již nemusí učit jednotlivým částem, nýbrž pak dospělo vše najednou v duši k úplné jasnosti. A takto úplně znovuzrozený duchovní člověk se pak již nemusí dotazovat a říkati: „Pane, co jest to a ono? Neboť takto znovuzrozený vniká pak sám do hlubin Mé božské moudrosti.

13. Abys však mohl pravdu toho, co ti bylo nyní řečeno, tím důkladněj poznat, přečtu ti nyní také toto písmo. A uvidíš, že tím vznikne v tobě ihned tisíc otázek. A tak tedy dej pozor! Neboť co je zde napsáno, zní takto:

14- „Odpočinek odpočívá jako smrt nečinně. Ale toto odpočívání není nicméně odpočíváním, nýbrž brzděním pohybu. Odstraňte brzdící body a klid se stane opět pohybem. Pohyb sám není však nicméně pohybem, nýbrž hledáním bodu klidu. A je-li bod klidu nalezen a pohyb se stal klidem, pak klid není opět klidem, nýbrž ustavičnou snahou po pohybu, který také ihned opět nastane, když jsou odstraněny brzdící body, kterými se stal z pohybu klid. A tak je klidu a pohybu bez pohybu. Klid je pohyb a pohyb je klid. Ano, v podstatě není ani klidu ani pohybu. Neboť obé se ustavičně ruší, podobně jako jedna veličina ihned potvrzující a jedna ihned popírající. – O světe, jenž pod tímto kamenem odpočíváš, ty neodpočíváš, nýbrž se pohybuješ ve svém snažení, jímž je tvá hříšná tíže. Ted' zraješ vstříc životu. Svá brzdící pouta se snažíš neustále přetrhávat. A až budou přetrhána, pak se vrhneš ven do nekonečna a v nekonečnu budeš opět hledat, co nyní máš. – Jeden život prodlévá, jeden život prchá; ale prodlévající chce prchnout a prchající hledá prodlévání. **B o ž e**, Prazdroji pravého života, dej klidu pravý klid a pohybu pravý pohyb!“

15. Řekni Mně nyní, porozuměl jsi tomuto nápisu? – Práví **f r a n t i š k á n**: „Pane, to bylo pro mne čistě japonské! Více Ti o tom nemohu říci. – Ale vysvětlí nám to přece poněkud podrobněji!“

Zajatci hmoty. Jak mají být vykoupeni Návrh Františkána Cypriána na spasení.

1. Pravím **Já**: „Hle, to ti vysvětlí pocit tvého v l a s t n í h o života, jemuž je stejným dílem přidán klid i pohyb! – Můžeš přirozeně jít a stát, sedět anebo dokonce ležet. Když jsi někde dlouho chodil a tím ses poněkud unavil, jakou potřebu pociťuje pak tvůj život?“ – (odpověď: „Po klidu!“) – „Dobrá, pravím tobě a ty hledáš pak také klid a dopřáváš si jej. Když sis však úplně odpočinul a vidíš kolem sebe čilý pohyb, snad stádo veselých jehňat, jejich ze života se radující pastýře, ptáčky a větve na větev v pohyb uvedeným čistým vzduchem se klouzati, potok zcela rychle nivami hrčeti a podobného více – řekni Mně, jakou potřebu začíná pak tvůj život klidem znovu posílený opět pociťovati?“ – (Odpověď: „Ó, po pohybu, po volném pohybu!“)

2. Opět dobře! Jelikož chápeš nyní toto, bude ti přece také na druhé straně z tohoto nadpisu jasno, že jak klid, tak i pohyb nejsou o sobě nic jiného nežli pouze střídající se potřeby každého bytí a života.– Věci, které jsou nutně s o u z e n y , musejí ovšem býti buď v nepřetržitém klidu anebo v neustálém pohybu. Ale bytosti, které v sobě skrývají s v o b o d n ě j š í život, mají ponechán k volnému použití klid i pohyb pod j e d n o u střechou. Proto prosba: „Pane, dej klidu pravý klid a pohybu pravý pohyb“ neříká nic jiného, nežli: „Pane, propusť nám na s v o b o d u klid i pohyb a nedrž nás již v soudu!“ Anebo ještě zřetelněji řečeno: „Neuváděj nás v pokušení, ale vysvobod' nás ode zla soudu!“ – Řekni Mi, rozuměl jsi tomu nyní dobře? Anebo nevědeš ti snad ani tu ještě světlo?“

3. Praví františkán : „Ano, Pane a Otče, to je mně nyní zcela jasné!“ – Ale kdopak jsou ti, kteří tu dole odpočívají a z jejichž dlouho pociťované potřeby se zde názorně před naše oči staví tento nadpis? Kde jsou ti, kteří zde žijí po vykoupení?“

4. Pravím **Já**: „Poslyš! Všichni, kdož jsou zajati hmotou, odpočívají pod Těmito pomníky, které jim postavil nutný soud nad veškerou hmotou, na věčnou paměť Mé prabožské moudrosti, moci a síly.

5. T v á d u š e vzešla rovněž z takového hrobu a byla vložena do jiného hrobu připraveného z těla a krve. V tomto hrobě se zapředla jako bourec hedvábný opět do hmoty lehčí a schopné dále se vyvíjejícího přirozeného života, kterou modelovala a vytvořila podle své vlastní normy. Když se jí zdařila forma, měla pak větší radost z formy nežli ze sebe samé a pověsila se zcela k mrtvé formě těla.

6. Tělo však je jako všechna hmota v sobě zcela mrtvé. Sjednocuje-li se tedy duše s hmotou, jak má potom zůstat nesouzena, musí-li její hmotná forma jako všechna hmota o sobě samé nutně propadnouti nevyhnutelnému soudu!? – Do duše je sice vložen nový duch a duše by vlastně měla vynaložiti vše jen na to, aby se sjednotila se svou h m o t o u – jak se má potom d u c h v duši státi pánem svého domu?!

7. Pravím tobě: Tu bude d u c h s á m pohřben do h m o t y! – A zde vidíš nesčíslný počet takovýchto pohřbených duchů! Každý hrob skrývá svého vlastního (ducha). A jeho slova to jsou, která jsi zde četl na černé oválné tabuli a dále ještě můžeš čísti na nesčetných jiných tabulích. Ale duch dosud žijící sténá a vzdychá ze svého tvrdého hrobu po vykoupení. – A tu Mi pověz a ukaž, co zde máme dělati!“

8. Praví františkán : „Pane, je-li tomu tak – nebude moci být ani sekundu na rozpacích se správnou odpovědí nikdo, kdo nosí ve svém srdci jen jiskru lásky. Ať se jim p o m ů ž e, jestliže se pomoci dovede, chce a může! A ať se jim pomůže, možno-li brzy! Neboť pomoc po uplynutí věčnosti mohla by se sotva nazvati pomocí. – Ať vyjdou ze svých hrobů i s hmotou! Hmotu necháme jakoby nějakým chemickým parním přístrojem vypařiti a ono čistě duchovní bude pak osvobozeno!

9. Že se lidé na světě stávají nyní většinou špatní a tedy co nehruběji hmotní, nemůže jim mé srdce naprosto počítat za zvláštní hřích. Neboť vezměme v úvahu jen jejich tělesné pozemské postavení, jejich nezaviněnou chudobu, pak v mravním ohledu jejich úplnou nevychovanost, která je většinou následek příliš velkého všeobecného hospodářského ochuzení, které opět vyplývá čistě z kovových srdcí bohatých lakomců – a suďme potom nějakého chudého, vši nouzi a zoufalství v šanc daného zloděje, nevěstku, která po celé měsíce hledala službu a žádné nenalezla, a nalezla-li již nějakou, pak byla jistě špatnější nežli peklo samo. U mnohých zaměstnavatelů se stávají chudé služby pro příliš špatné mzdy nevěstkami, aby si takovými vedlejšími výdělky aspoň trochu zlepšily své životní postavení. Neboť o nějaké morálce a vyšším duchovním vzdělání nemůže být ani řeči ani tam, kde převážná většina lidstva může s nejlepším svědomím říkati o světě: „Na březích moře je mnoho písku; ale nikdo z nás nemůže právoplatně říci, tato hrst je má! Neboť, vezmu-li si jej o své újmě, jsem zlodějem písku!“ Země patří ještě vždy – jako kdysi Adamovi a Evě – jen jednotlivcům. Všechny ostatní miliony jsou však tvrdě drženi sluhové, otroci, mezci a podobného bídneho více (co jen kdo chce mít) a jsou tedy také nouzí nuceni na světě již takřka čistě dábla. Jsou sice na světě sem tam ještě státy, kde se k zamezení příliš velké nouze aspoň pro tělesnou potřebu chudého lidu něco dělá. Ale pro v z d ě l á v á n í d u c h a , Pane, pro chudé se tu neděje nic, leč to, že bývají nuceni, aby šli v neděli a o svátcích do tak zvaného kostela na latinskou anebo čínskou bohoslužbu a aby si v zimě nezřídka nechali mrznouti nohy a ruce a odnesli si ještě jiné nemoci!

10. Jestliže se nyní mnozí lidé stávají tímto způsobem, jaký nyní na zemi zevšeobecněl (neboť jedna vlaštovka tu a tam nedělá ještě jaro!), v každém ohledu špatnými, začínají-li vraždit, loupit a plení, jestliže se bouří proti každému zákonu, ano dokonce se stávají ošklivými rouhači anebo neznabohy, kdo jim to může vážně zazlívát, uváží-li přesně tyto a ještě mnohé jiné okolnosti, které odvádějí lidstvo od Boha a dělají je stále horším a horším! Já opravdu ne při Tvém nejsvětějším jménu ne! – Proto pomoci ale opravdu pomoci, nejprve tělesně a pak teprve mravně – potom to bude se Zemí brzy lépe vypadat nežli nyní!

11. Země je nyní pro lidstvo hotové peklo! Učiňme ji aspoň ze čtvrtiny rájem a lidé budou Boha opět uznávat! Neboť v pekle se nedá studiem teozofie a vyšší morálky žádným způsobem více dělati; o tom jsem úplně přesvědčen. Tedy p o m o c i . Kde lze pomoci! Ale zcela pomoci! A pak ven se všemi, kdož chřadnou v hrobech! – To jest a zůstane na věky mým neživějším heslem!“

Kapitola 153.

Důležité pokyny pro život. Příklad o tavné peci. Satan jako Praotec hmoty a všech lidských duší. Boží plán na vykoupení. Všichni mají dozrát

1. Pravím **Já**: „Milý příteli! Tvé srdce v sobě samém je dobré, protože máš náležitý pocit se svými bratry – Vlastnost které se nedostává mnohým z tvých pozemských řádových bratrů a souvěrců. Ale tvé poznání je takřka ještě pod psa!

2. Cožpak ty myslíš, že Já Se o lidstvo na Zemi již nestarám? Anebo myslíš, že tvé srdce má ku prospěchu lidstva více lásky nežli srdce Mé? Anebo stal jsem Se snad dokonce hloupým a blbým, že proto již ani nemohu poznat, co by mohlo prospět lidstvu žijícímu dočasně na Zemi? – Hle, hle, tvé srdce, je dobré! Ale dobré jako slepce, který líbá supu v domnění, že je to něžná holubice a který strká do kapsy hada za dobrého úhoře! – Víš již, odkud původně pochází většina lidí této Země a jak musejí být dočasně drženi a vedeni, aby byli všelikými prostředky pro vykoupení vzděláním na opravdové svobodné lidské duchy? Hle, to nevíš a také jsi to ještě nikdy nevěděl a nepoznal. A přece Mne chceš tak zcela tiše obviňovat, jako bych já byl vinen, že to nyní s lidstvem na Zemi tak špatně a bídne dopadá. – Ale hle, to je od moudrosti tvého srdce marnivé!

3. Cožpak jsi na zemi nikdy nespátřil jak se připravují všeliké kovy a sklo? – Jestliže jsi někdy pohlédl do tavné pece a viděl rozžhavovati se rudu a pak šumící, syčící a zuřící se vlévati do pánve, co si musel tvůj pocit při tom myslet, pomyslel-li na možnost, že tato hmota by tedy přece snad mohla mít nějaký němě inteligentní pocit? Jaká bolest musí v ní býti, je-li všemocným ohněm ve svém prvním tvaru úplně zničena a nucena vejíti ve tvar jiný, nový! A pohlédneš-li pak na ochlazený, pevný, čistý a užitečný kov. Bude ti při tom také bolno u srdce? Hle, potom máš radost a chválíš rozum lidí, kteří dovedou silou ohně vydobýt tak užitečné kovy a tak nádherně se lesknoucí skleněné nádobi!

4. Hle, tak je tomu také se vzděláním člověka! Je-li nemocen zde anebo tam, chromý na nohou, ochromený na rukou, slepý, hluchý, němý a mnohdy plný neřádu a vyrážky, pak moudrý lékař vynaloží vše, aby nemocného opět uzdravil. Ale vyžaduje-li nemoc silných a bolestných léků, bez nichž nemocnému není v žádném případě pomoci, řekni anebo posuď, zda by to bylo od lékaře moudré a láskyplné, kdyby zu nečasného soucitu odpíral tomu, kdo potřebuje uzdravení, prostředky, jimiž jediné a toliko lze nemocnému pomoci!?

5. Máš-li dvojici uší k slyšení, tedy poslyš: S a t a n byl stvořen jako původní duchovní člověk. Když však měl jedním zákonem poznat a přijmout úplnou svobodu, tu se stal neochotný a padl opovrhováním zákona a tedy také pohrdáním Boha. Ježto však podobně jako Adam měl se státi praotcem dalších lidí na věky, nosil také tak jako símě nesčíslné eony budoucích lidí v sobě a odtrhl se takto (to jest se všemi v něm jsoucími pokoleními lidskými) ode mne, svého Tvůrce. A následek toho bylo hmotné stvoření všech Světů, jež je nutným soudem.– On zcela jediný o s o b ě může sice ještě dlouho zůstat, čím jest; ale nesčíslné z á r o d k y lidí se mu odnímají – ovšem na tvrdé cestě hmotou. Tyto z á r o d k y však vznikají z jeho veškeré bytosti, hned z jeho vlasů, hned z jeho hlavy, hned z jeho krku, z jeho jazyka, z jeho zubů, jeho útroh, jeho kůže, jeho rukou a nohou. A hle, podle toho, jak dočasné lidstvo povstává z té či oné části padlého satana, musí také být přiměřeně vzděláváno a vedeno, aby dosáhlo stupně pravého zdokonalení.

6. Ví-li se to, lze pak důvodně proti Mně vystoupit a se tázati: „Pane, proč nepomáháš bédným a necháváš je chřadnout a hynout, ani satana a ani naprosté ďábly ne. Ale nemohu je nechat, jak oni to – proti veškerému Mému řádu (na němž závisí udržování všech věcí) – ve své nejsobečtější slepotě chtějí; nýbrž musím se vším možným řádným způsobem starati se o to, aby nakonec všichni dosáhli onoho cíle, který jest jim od věčnosti stanoven Mým řádem.

7. Myslíš však, že snad v těchto hrobech v zajetí soudu odpočívá samý chudý proletariát, který je jaksí pro svou chudobu nucen hřešit!? Ó, myslíš-li něco takového, pak jsi na velkém omylu! – Hle ti tu dole jsou sami velcí breptouni, vesměs bytosti, které byly v nejrozmanitějších věcech dobře poučeni. Ale ježto všeho, co znali a měli, používali jen ve prospěch své pýchy, své tvrdé nesmiřitelnosti, své tělesné chlípčnosti, své závisti a lakoty a tudíž svou duši až příliš zhmotnili, vězí nyní také v hrobech téhož soudu, jaký si sami připravili!

8. Tamto za náhrobkem objevíš otvor. Jdi tam a pohleď dovnitř a řekni Mně, co vidíš! Teprve pak si tuto věc vysvětlíme spolu dále!“

Kapitola 154.

Odporné objevy. Tajemství hrobu a záhrobní léčení. Velké shromáždění zvláštní božské milosti.

1. Františkán jde poté ihned vyhledati zmíněný otvor a když jej nalezne, pohlédne velmi pozorně dovnitř. Z počátku je vše úplně temné. Ale za malou chvíli se nicméně tak dalece rozjasní, že může jen s velkou bídou postřehnout co vše je uvnitř prohlubně a jaké zjevy lze pozorovat na tom, co je tu.

2. Za chvíli velmi pozorného pozorování začne mluvit a praví: „Ó Pane, pro Tvé nejsvatější jméno, ale tu je věc! Objevují pokoj učence: ve jednom rohu zcela šíleně velkou skříň na knihy plnou všelijakých, velmi zaprášených starých knih a v druhém rohu psací a studijní stůl s množstvím na sebe nakupených spisů. U zadní stěny však je velké měkké lože, na němž leží zcela nahá, tlustá, ale jinak velmi neesteticky vypadající ženština, a to v poloze, kterou nelze nazvat nikterak mravní. A nyní přichází právě také učenec velmi škaredého vzezření k měkkému loži a praví: Coibo, požijeme největší slasti života! Neboť život je jen tehdy životem, oplývá-li slastným požitkem!“ – Ó prokletý chlape učence! Nyní se také svléká a ó ty arci dobytku! Ne to je příliš zlé! Pane, není někde po ruce voda, abych jí mohl tomu hroznému prasákovi poněkud schladit jeho pravý oslovský žár! – Já jsem myslel, že zde dole objevím snad mrtvolu mrtvou. Ne, to by mně byla čistá mrtvola! Pane, je toto muzeum veskrze takové? To je opravdu zvláštní sviňácké muzeum! – Prosím Tě Pane, opatři mně přece nějaký pořádný škopek plný vody, musím toho hrozného sviňáka polít!“

3. Pravím **Já**: „Jen toho zanech! Neboť tím bys ho podráždil k hněvu a více bys na něm zkazil nežli napravil! Taková lidská zvířata jsou velmi hněvivá a není dobře je rušit v jejich říji. Až bude se svým předsevzetím hotov, pak mu jeho přirozenost již sama ukáže, jak velmi bolestné zásluhy si tím nashromáždil. Počkej jen ještě trochu, s tímto svým aktem rozkoše bude brzy u konce a pak uvidíš ihned druhý akt. Dej nyní jen pozor!“ – Františkán dává nyní dále bedlivě pozor a brzy poté praví: „Ó, ó, ó, zpropadená čubka (směsice)! Chlípny pocit slasti jak učence, tak jeho tlusté Coiby má zcela zpropadený konec. Bolest za bolestí! Strašná bédování, strašné proklínání tohoto aktu je nyní zcela zřetelně slyšitelné a oba se krouť jako pošlapaní červi, plazíce se bolestí po zemi. Á, to je krajně odporný pohled! Věřu, kdyby nebyli oba tak hanební sviňáci, pak bych Tě, ó Pane, snažně prosil o slitování za ně. Ale tu to právě neučiním. Ať tato holota náležitě ex fundamento (ze základu) pocítí, jak pekelné občerstvení je smilstvo!“

4. Praví Mikloš: „Příteli, dovol také mně, abych koukl trochu dovnitř!“ – Praví františkán: „Pojď jen sem a pohleď!“ – Mikloš přichází a dívá se otvorem dovnitř a praví: „Á, tisíc (láter)! To je opravdu velmi zlé! Ó Pane, ó Pane, oba jistě pocítují nesmírnou bolest! Snad by zmírnění přece jen nebylo na nepravém místě?“

5. Pravím **Já**: „Jen toho nechte! Mají-li tací zkostnatělí záletníci být polepšeni, musejí být časem obzvláště vážně uchopeni. Neboť nepatrná šhubání nemají pro tyto hmotné duše zcela žádného účinku. Já nad tímto druhem lidských bytostí beztoho dlouho zamhuřuji oči; ale když všechna jemnější napomenutí a šhubance nic nepomáhají, potom jsou však také napadáni s veškerou Mou úplnou vážností. A jen hojnou bolestí začínají poněkud vcházeti do sebe a jsou pak přístupni pro něco vyššího. Proto nechme je jen zcela klidně požívati palčivě bolestivého ovoce jejich obveselující činnosti!“

6. Praví Mikloš: „Ale Pane, věru tomu nelze již přihlížet! Strašně křičí a ze zoufalství se začínají přímo rozsápávat! Jaké hrůzu budící kletby vyráží nad tímto spáchaným činem. Á, to je opravdu děsné! – Bratře Cypriáne, podívej se jen zase ty na tuto věc, neboť já jsem se již na věky dosyta na to nadíval! – Pane, cožpak se to děje takto pod všemi těmito nečetnými pomníčky a náhrobními kameny?“

7. Pravím **Já**: „Sem tam ještě mnohem hůře, ale sem tam také poněkud lépe. Neboť ti všichni si neměli na zemi co naříkat, že by nebyli dostali světlo o duchovním životě. Ale protože toto světlo nepřijímali do srdce, nýbrž pouze do svého nevázaného mozku a přitom zůstali v srdci starými kozly plnými špinavé mysli a vedle toho také plni pýchy, nedůvěry a také skrytého hněvu, musejí býti v tomto muzeu teprve opět zcela nově přetvořeni. Neprospějí-li všechny jemné operace, musí se pak žel přikročit k ostřejším, jinak by je nebylo možno nikdy zachránit. – Nechme je však nyní a přejděme k jinému hrobu! „

8. Praví zase jednou hrabě Bathianyi: „Pane, předobry Otče, tu hned vedle tebe stojí zcela pozlacený náhrobek, a to čti-li správně, s velmi mystickým nápisem:

9. „Bůh, svoboda. Blaženost! Člověk, pes na řetěze, bída, smrt! Člověk cizopasně zvíře na volném rouchu božské svatosti, chtěl by Boha milovati jako veš tělo člověka. Ale to je Božství na obtíž, proto tento lidský hmyz neustále usmrcuje. Kterýpak člověk ví, jakou lásku mají k němu vši? Čím více vši dostane člověk na kůži, tím větší všivou láskou je objímán. Ale na této všivé lásce nemá ten velký, moudrý člověk zalíbení; proto používá všeho, aby se těchto všivých lásek zhostil. A tak to (také) dělá velké Božství! Namáhá se stále, aby se té nejvšivější lidské lásky zhostilo. Ale Božství nemělo stvořit vši a dáti jim vědomí, je-li Mu všivá láska ošklivost! Neboť ačkoliv je veš nekonečně malá vůči nekonečně velkému Božství, má však přece něžný cit a pociťuje tlak božské ošklivosti tím bolestněji, oč hrozná převaha tíže božské moci větší nežli nejbídnější bytí nějaké vši (vulgo) obecně zvaného člověka. Proto buď milostivo, velké Božství, Svým vším a znič je dočista na věky!“

10. Věru, velmi podivný špinavý, pozoruhodný nápis! Tu bych pak chtěl sám nahlédnout, jakého druhu je obyvatel tohoto hrobu.“

11. Pravím **Já**: „Milý Ludvíku, toto potěšení ti mohu velmi snadno poskytnout! Jdi na zadní stranu tohoto náhrobku, kde nalezneš okrouhlý otvor, tam pohlédni dovnitř a bude ti ihned jasno!“ Hrabě Ludvík Bathianý přistoupí ihned za náhrobek a objevuje také zmíněný otvor. Skloní se upře své pohledy pevně otvorem do nitra hrobu. Za malou chvíli praví zcela užaslý nálezem: „Ó, to je v nejvyšším stupni hrozně překvapující! Nejvyšší špinavá opice největšího druhu, ověšená zcela rozčuchanými pavími péry, se prochází v sále, klade častěji prst na nos a hned zase na velmi nízké čelo, které si poněkud filozoficky tře. A tamto na pohovce se choulí asi sedl anebo osm poněkud menších, nejspíše asi ženských opic, které si vzájemně něco šeptají do ucha. Nyní však mluví ona velká opice velmi skřípajícím hlasem: „Ano, ano, Rusové a Turci se k sobě nehodí! Bem slavný generál už je drží za pačesy. A zezadu přicházejí Angličané a Francouzi a ukážou Rusům, jak daleko je z Evropy do Sibíře! Hahaha, to jsem si vždy přál, a teď se to děje! A to milé Rakousko se stává odřeným utěrákem a nakonec bude muset tancovat, jak ti druzí budou chtít. Hahaha, no, no, to jde teď právě tak, jak jsem si to přál! Ó vy ubozí Němci, vy hloupí Slované, vy vlašští oslové a vy uherští volové! Děje se vám zcela po právu, že se stáváte všichni mezi sebou anglickými, francouzskými, tureckými! Vždyť jste tak jednali a tak jste tomu chtěli! Teď se vám ulehčí. Ó vy velcí dobytčové! V parlamentě jste se nemohli sjednotit! Ale na šibenici všeobecné chudoby a zoufalství a jako američtí plantážoví otroci se pak budete moci sjednotit! Měli jste tučnou, na mléko bohatou krávu a dojili jste ji místo za cecky za ocas kde nemohla mléko dávat! Nuže nyní se vám děje po právu, vy vlašští, němečtí, uherští a slovanští hovězí dobytčové! Hahaha! Mně na tom sice již nezáleží, neboť jsem zaopatřen. Ale mám zcela nesmyslnou radost, že to nyní přichází tak, jak jsem si to často na světě myslel!“

12. Praví hrabě dále: „Ach Pane, dobrý svatý Otče. O čem všem blouzní tyto opice, toť světu nepodobné! Řekni nám tedy co nejmilostivěji, zda by na tom přece jen mohlo být něco pravdivého. Pravím **Já** : „Vše je na světě možné, podle toho, zda lidé někde kráčí ještě se Mnou anebo se spoléhají na svou vlastní utvářenou moc. – Slyš však tuto opici jen dále!“

13. Hrabě klade oko a ucho opět na otvor a opice odkašlavší si praví dále: „Kde jen zůstává tak dlouho má Malla! Aha, aha, tu již přichází jistě s mnohými novinkami se světě!“ (Malla vstupuje do sálu.) – „Buď pozdravena! No, co je nového na všivém světě?“

14. Praví Malla, která vypadá také velmi opičácky: nestojí to za řeč, můj Mallvite! Vše je zmatené, nikdo už neví, kdo je tu kuchařem anebo sklepníkem! Ministři v Rakousku pracují na dvířkách, kudy by mohli snadno utéci, budou-li mít polévky zcela přesolené. Z malých dělají velké a z velkých dělají malé. Velcí klnou a malá udělaní velkými stojí jako volové u hory! Poslyš, můj milý Mallvite, ta věc jde vesele a zcela podle tvého přání!“ Mallvit se tomu radostně směje.

15. Malla praví dále: „Bohatí budou muset platit velké daně a proto už teď nadávají jako formani. Duchovní nemohou vládě dost klnout a ji odsuzovat. Rolníci nechťejí o placení nic slyšet. Umělci a řemeslníci propadají pomalu zoufalství. Vojsko doufá vždy ve stříbrné peníze a

zlato; ale žádné nepřichází; a proto nemají velké důvěry ve stát! No a ta legrace! Papež má holt stále ještě francouze (příjičnou nemoc) a dal si proto už z Neapole, Španělska a Rakouska písemně objednat lékaře; ale to je rovněž marné, francouze se nezbaví a tu i ti chytřejší na světě míní takto: To milého papeže dorazí! – Hahaha! Neníliž pravda je to přece dost žertovné!? – A toto je tak nový žert: Rusko prý teď uzavřelo s Anglií novou smlouvu týkající se nití, a to proto, že Rusko teď na všech místech krásnou nit začíná, málem bych byl řekl, prosrá---. No, jsou to věci!“

16. Praví opice Mallvit: „Zcela podle mého přání! Jak jsem to na světě často řekl, tak, ale právě tak to teď přichází! – Ale ten žert o papeži není skutečně špatný a je tomu tak a stave se, musí se tomu tak a nemůže jinak stát! Jak snadné by to bylo v roce 1848, když jsme byli ještě na světě kdyby se byli hloupí lidé jen poněkud dorozuměli anebo chtěli dorozumět. Ale tehdy chtěl být každý osel poslancem a překřičel filozofa v komoře! Teď mají čisté hovno. Ale děje se jim všem úplně po právu! Teď však hled, abych dostal něco jíst; neboť jsem již zatraceně hladový a také naše dcery tamto na pohovce.“

17. Praví hrabě dále: „Teď běží opice Malla ven ze dveří! Jsem na to jídlo zvědav! Aha, tu již opět přichází se zcela plným košem! Ale jaké je to jídlo, to ať určí někdo jiný! Soudě podle pohledu vypadá ta věc skutečně právě tak, jako kdyby to byly samé polo-vařené ženské a tu a tam také mužské části těla! Vrhá se s palčivým hladem na koš a vybere si nyní ihned ty největší. Malé a hubené nechá v koši. Malla a její dcery se však dají do částí mužského vzhladu! Á, to je přece čistě k zbláznění! A s jakou přímo závistivou dychtivostí se to vše popadá a hltá! Ne, o něčem takovém by se člověku na Zemi nemohlo nikdy ani zdát! Teď je hotov a tváří se velmi vilně, jakoby měl ještě větší chuť. Ale nicméně nyní praví: „Bohu díky, teď bych byl opět syt! To byly znamenité ušřice! Také nakládání hlemýždi museli být asi velmi dobří, ale můj žaludek jich nesnáší. Teď byste mohly již zase jít ven, chcete-li se poněkud pobaviti na čerstvém vzduchu!“

18. Praví Malla: „Milý Mallvite! Teď to není radno! Neboť venku se potloukají všeliká divá zvířata, jako kdyby se uvolnilo celé peklo. A když na něco přijdou, no, tomu budiž Bůh milostiv! Proto myslím, abychom zůstali doma. Když peklo koná honbu, pak není dobře chodit ven!“ – Praví Mallvit: „Ó Běda, ó běda! Dobrý světe, můžeš se těšit, je-li tomu tak! Budeš opět brzy velmi krvavě vypadat v obličej! Ale pozoruj, že z té díry výparů vane velmi nepříjemný průvan! Jdi se přece trochu podívat, co se tu asi děje.“ Praví Malla: „Á, copak to bude? Vane dolů trochu pekelný vítr! Musíme tu parnatou díru zacpat, a průvanu bude ihned konec!“ Malla přinášá ihned z kouta množství špinavých hadrů a namáhá se díru ucpat; ale tato práce se jí nedaří.“

19. Praví h r a b ě dále: „Pane, což kdybychom ji touto dírou oslovili?“

20. Pravím Já: „Na to ještě dávno není čas! Nechme je však nyní! Úzkost z domnělé pekelné honby učiní na nich to nejlepší. O jeho zdánlivé ctnosti v případě vzývání a chválení Boha si nemusíš dělat příliš velký pojem, rovněž tak ne o jeho zdánlivé politické střízlivosti; neboť vše, co mluví, je jeho přání a jeho láska. Z jeho stránky jsi však mohl dostatečně vyrozumět, čím ducha jest on i jeho rodina. Z jeho podoby jsi také ještě postřehl jeho velmi nelidskou bytost. Proto nelze zde zatím nic jiného učiniti nežli nechati ho jíti jako nezralý plod a vyčkávat, až uzraje.“

21. Toto však je zcela zvláštní muzeum proto, že zde duchové zcela zkažení jsou přiváděni opět ke světlu a k životu zcela zvláštním aktem Mé milosti jako rostliny ve skleníku. Toto muzeum aneb umělé shromaždiště Mé milosti a zvláštního slitování má své dozorce a ošetřovatele, kteří podobně jako praví umělí zahradníci jsou co nejlépe opatřeni pro tento účel vši nutnou moudrostí. A můžeš být ujištěn, že vše, co je svěřeno jejich péči, musí přijít k jistě zralosti.

22. A tak opustíme nyní toto místo a odebereme se tamto vpředu, kde u velkého velmi uměleckého pomníku uvidíš shromážděny téměř všechny naše hosty. Tam zpozoruješ ty a vy všichni Moji nově přišedší přátelé ještě zřejměji, proč toto místo, které je vlastně ještě vždy pod střechou Robertova domu, sluje vlastně muzeum právě tohoto domu.

23. Privil jsem kdysi na světě Svým bratřím: „Měl bych vám ještě mnoho toho říci; ale nyní byste to nesnesli. Až však k vám přijde Duch pravdy, uvede vás do veškeré tajné a před očima světa skryté Boží moudrosti!“ A hle, tak je tomu nyní také zde! Já vám nemohu najednou říci, ukázat a vysvětlit vše. Ale okolnostmi bude Duch věčné pravdy ve vás samých probuzen; a tento Duch vám objasní vše, co vám teď ještě musí zůstat temné a nevysvětlitelné. – Proto pojďme nyní rychle dále tam, kde se všichni shromažďují, tam vám bude všem rozžehnuo mocné světlo! Neboť kde je zdechlina, tam se schromáždí mocní orlové! A nyní kupředu!“

Kapitola 155.

Velký pomník v podobě pyramidy. Slova světla a života Páně Robertovi. O duchu, duši a těle a pravém vzkříšení těla.

1. V několika okamžicích jsme na místě. Mnozí ostatní hosté, kteří byli uvedeni apoštoly, jakož i praotcové dělají nám v největší uctivosti místo. A my přistupujeme blíže k velkému pomníku, který vypadá téměř zcela tak jako snad jedna z největších egyptských pyramid, jenže ne v tom starém, hrubém stavebním slohu.

2. Na vrcholu p y r a m i d y je umístěna velká zlatá koule. A každý stupeň pyramidy je obepnut širokou zlatou obručí, do níž jsou vryty všeliké nápisy. Do pyramidy vedou ze severní strany jen jedny dveře, jimiž se lze dostatí řádným způsobem do nitra. Několik loktů za vchodem jsou vpravo a vlevo dvě pobočné chodby a ještě poněkud hlouběji za těmito dvěma pobočnými chodbami jsou jedny schody vedoucí dolů a jedny vedoucí vzhůru. Ačkoliv však se pyramida zdá být zvenku zbudována za samých neprůhledných těžkých kamenů, jimiž by nemohlo vnikat do nitra tohoto obrovského pomníku světlo, jsou však nicméně v nitru všechny ty mnohé prostory tak jasně osvětleny, že lze zcela dobře pozorovat vše, co je uvnitř.

3. Františkán Cyprián již náramně zvědavý se mne táže řka: „Ó Pane, předobry Otče, co má asi toto znamenat? – Tato nesmírná pyramida musí také mít nesmírný význam!“ Pravím **Já**: „Milý příteli, měj jen malé strpení! Neboť takový strom nerozpoltí žádný drvoštěp jednou stranou! Byl sice na Zemi jeden pohanský král macedonský jménem Alexandr, jenž rozmotal jednou mocnou ranou meče pověstný gordický uzel; ale takovýmto způsobem se zde v říši čistých duchů zamotané uzly nerozsvazují, nýbrž náležitým časem a trpělivostí! Proto tedy jen trochu více trpělivosti, milý příteli Cypriáne!“

4. Františkán se s těmito slovy úplně spokojí a dodává pouze: „Pane, předobry Otče, máš věčně úplně pravdu! My přece nyní již nežijeme v přirozeném světě, kdy ubíhá volný prchavý čas jako vichřice. Zde je nepomíjející věčnost a v ní smíme pak mítí přece největší hojnost, abychom si mohli opatřití poznání, kterého je nám třeba. Co by nám však nakonec také zbylo, kdybychom rázem vpadli do veškeré nebeské moudrosti (nic) nežli brzy potom věčná nuda! – Proto jsem jen pomalu kupředu a dopředu; jinak se z věčné radosti ještě stane věčný nuda!“ – Praví hrabě: „Ale příteli, mně se zdá, že se již zase začínáš stávatí poněkud satirickým! Povídám ti, dej si pozor! Neboť místo kde stojíš je svaté! Zanech už konečně takového prázdného vtipkování!“

5. Pravím **Já** :Jen žádnou hádku zde! Ty bratře Ludvíku, máš sice pravdu; ale Cypriánova poznámka má také něco pro sebe. Proto nyní každou hádku stranou! Neboť máme zde před sebou mnohem důležitější věci, nežli spor o jednotlivý ovčí vlněný chlup.Jdi příteli Cypriáne, raději k Robertovi a povolej ho i s jeho chotí ke Mně! neboť při této příležitosti musí zde převzít hlavní úlohu.“

6. Cyprián se co nejhlouběji přede mnou pokloní a vyřídí rychle tento rozkaz Robertovi. – Robert přijde také se svou Helenou rychle ke Mně a prosí Mne a sdělení Mé vůle.

7. **Já** pravím jemu: „Nejmilejší příteli, bratře a synu Roberte! Hle, toto muzeum, které jsi se svou chotí prozkoumal ve všech směrech s velkou pozorností, je rovněž podstatnou částí t v é h o domu a Já ti chci obzvláště položit na srdce. – Ty jsi dosud již mnoho učinil a velké věci

vykonal, takže mám veškeren důvod, abych byl s tebou velice spokojen, Tvůj Duch je zcela v nejkrajnějším pořádku. Ale tvá duše má sem tam příliš málo konzistence (trvanlivosti, vnitřní pevnosti), což také může být jinak, protože tlení ještě úplně nerozložilo tvé tělo. – Ale zde je místo, kde můžeš dospět a také dospěješ k úplné konzistenci své duše. Ale k tomu je třeba leccos velmi dobře dbát!

8. Hle, tělo každého člověka je pravá miliónová směsice všemožných vášní pekla, které jsou spojeny v souzenou formu. Ty jsi přece jednou slyšel něco o vzkříšení jak mrtvých, tak i živých, jakož i o vzkříšení těla a také neméně o tak zvaném posledním soudu (Jüngster Tag), kdy všechny, kdož jsou v hrobech probudím podle jejich skutků, buď k životu aneb k věčné smrti.

9. Hle, zde je ono místo, kde ti musím zjevit toto tajemství a to podle tvé vlastní přirozenosti a povahy! A tebou pak teprve budou tato tajemství sdělena všem, kteří téměř ze stejné příčiny přišli sem do duchovního světa a museli v tvém domě naléztí přijetí, protože již na zemi žili myšlenkami, smýšlením, slovy, přáními a někdy také skutky více méně v tvém duchu.

10. Ty jsi byl z nich všech prvý, kterého jsem zde přijal a o jehož další trvání a zdar jsem pečoval. Musíš tedy zde kde se jedná o konečné zdokonalení, býti také prvním, který začíná toto zdokonalení na sobě uskutečňovat a je provádí, aby pak mohlo přejítí také na všechny ostatní.

11. Již jsem se zmínil, že tvá duše nemá ještě vlastní konzistence anebo-li pevnosti. Jak jí však dosáhnout? – Pravím tobě a tedy také všem ostatním:

12. Jako jsem Já jako Pán co do Svého lidského všude vás předcházel a položil dobrou nezníčitelnou dráhu, tak musíte vy všichni na téže dráze ve všem jítí za Mnou, budete-li chtít opravdu dospět k věčnému životu!

13. Já jsem nevstal z mrtvých jen co do duše a ducha, nýbrž hlavně co do těla. Neboť Má duše a Můj pravěčný Boží Duch nepotřebovali zajisté žádného zmrtvýchvstání, jelikož by bylo zajisté náleželo k největším nemožnostem, abych byl jako Bůh usmrčen. – Jako však jsem tedy Já Sám vstal z mrtvých co do těla, jako věčný Vítěz nad veškerou smrtí, tak musíte i vy všichni svými těly („Tělo“ třeba tu bráti ne doslovně, nýbrž v přeneseném smyslu. jest jím rozuměti (podle v. 14) hrubosmyslnou část ze satana pocházející „tělesnou sílu v těle našeho přirozenství“ (kap. 156, 1); vyd.) vstáti z mrtvých. – Neboť na Mne, jako dokonalého Boha, budete moci teprve ve svém vzkříšeném, očištěném a proměněném t ě l e pohlížeti, – Tělo je však v soudu a tento soud musí býti tělu odňat, jinak tělo nebude moci nikdy sloužit k upevnění duše.

14. Pohled' na tyto hroby – všechny uchovávají tvé zcela úplné vlastní tělo, rozlišené podle svých milionů souzených částí z nichž bylo složeno! Bytosti, které jsi objevil pod oněmi náhrobky, jsou v podstatě jen jev různých přání, žádostí a vášní, které jsi přechovával ve svém těle jako souzené části tvého celého přirozenství. (Projevovaného povahovým obrazem různých zvláštních osobností.) Ony musejí být nyní všelikými prostředky očištěny, aby se pak staly tvé duši opravdovým, pevným, živoucím oděvem.

15. Jako jsem však Já ze Své vlastní síly a moci probudil Své tělo, tak se musíte také vy všichni silou Mého Ducha v sobě pustit do tohoto nejdůležitějšího díla a přivésti je k opravdovému dokonání. Neboť kdo se chce státi vpravdě Mým dítětem, musí se Mně ve všem podobat a vykonat vše to, co jsem Já vykonal a ještě konám a konati budu.

16. Ale nyní, Roberte, otvíráš široce oči a tážeš se Mne ve svém srdci: „Pane, co je to, jak to budu sto uskutečniti?“ – Strpení, ihned se to dovíš!“

**Vysvětlení pyramidového pomníku a Robertův úkol při tom.
Pout' do podsvětí. – „Za Mnou!“ O očistci, nebi a ráji.**

1. Pravím dále **Já** : „Vidíš zde před námi tuto p y r a m i d u? Je to s r d c e tvého t ě l a! A jako je srdce nositel veškerých nesčetných zárodků k dobru a ke zlu, tak je také tento pomník tvaru pyramidy, soujemem všeho toho, co tu prodlévalo a jednalo jako tělesná síla v těle tvého přirozenství. Jdi nyní se svou chotí do této pyramidy a ohledej dobře vše, co se v ní zdržuje jak ve výšce tak i v hloubce a na všech stěnách.

2. Až to vše ohledáš, pak se ihned opět vrať a řekni přede všemi, s čím vším ses setkal. A Já ti dám další návod, co ještě učiníš. – Ale zdržovati se nesmíš u ničeho! Kdyby se tě však zmocnila jakákoli touha u té či oné věci déle prodlévat, pak pohlédni na svou Helenu a ona tě od toho odvrátí!

3. Nyní víš, jak se máš chovati. A tak se tedy vydej na pout' do podsvětí, provázen Mou milostí a láskou, zmužile a pln největší útěchy! – Neboť také **Má** duše musela před zmrtvýchvstáním mého těla sestoupiti do podsvětí a tam osvoboditi všechny ty, kteří tu v těle Mého těla čekali ještě na vykoupení.“

4. Po těchto slovech se Robert hluboce ukloní a vydá se ihned na pout'.

5. Františkán se mne však táže, zda smí také jíti sebou? – **Já** mu však pravím: „Můj milý, až budeš zcela zralý, pak bude již také tobě něco podobného konati, byť i podle tvé povahy v jiné formě. Neboť ne všem je přiměřená jedna a táž forma; ta závisí spíše na nejvýznamnějším sklonu, který nějaká duše vtiskla svému tělu. – Zůstaň tedy jen zde a hezky tu vyčkej, jaké věci Robert vykoná! – Z toho pak již také ty více méně poznáš, jakým způsobem ty (sám) sestoupíš do podsvětí.“

6. Praví františkán: „Pane, je tedy snad toto podsvětí jakési p ř e d p e k l í, vlastně abychom tak řekli jistý o č i s t e c? – Pravím **Já**: Ano, ano, tak něco podobného! Ale nicméně něco zcela jiného, nežli jak ty to nosíš ve svém ještě dosti římsky zaujatém srdci.“

7. Praví františkán: „Tak tedy vlastně přece jen nepřijde nikdo. Jak se říká rovnou do nebe?“ – Pravím **Já**: „Ne snadno Můj milý! Neboť musel-li jsem do podsvětí Já Sám, jenž zajisté jsem Pán Sám – bude to již muset učinit také každé Mé dítě! Neboť každé ovoce musí být úplně zralé, nežli se může požívat. Hloupé a nevědoucí děti se ovšem domnívají, že třešně je už zralá, když vypadá poněkud načervenalá; ale znalý zahradník přesně ví, jak červeně musí vypadat třešně, má-li být úplně zralé. Proto tedy z onoho „Přijetí rovnou do n e b e „ nebude nic! Na-prosto nic! Zato však do duchovního r á j e, kde jste nyní po mém boku! Neboť dost na tom, řeknu-li hříšníku: „Neboj se, neboť ještě dnes budeš se mnou v ráji! – Ale nyní klid; neboť Robert bude brzy opět tady.“

8. Františkán by byl ještě rád něco řekl na tato Má slova. Ale generál, který jest s Dismasem a proměněným páterem Tomášem právě co nejbliže u františkána, položí ihned celou dlaň na ústa františkánovi a neřekne nic jiného nežli: „Subordination!“ (podřízenost, poslušnost! Vyd.) Pán Bůh Otec přikázal byti nyní potichu a tak tedy třeba uposlechnout! – Tu platí poslouchat!

9. Pravím **Já**: „Nech toho příteli Mathio! Zde není ode mne žádný pozitivní zákon. Chce-li Cyprián mluvit, nemá se mu v tom bránit!“ – Praví františkán: „Ne, ne, já nechci mluvit, ačkoli mě to poněkud nutkalo. Generál Mathia měl zcela pravdu, že mně zacpal svou dlaní ústa. Neboť právě se vrací Robert z pyramidy a já se nyní již zcela dětsky těším na jeho vypravování. Proto by bylo ode mne velmi hloupé, kdybych byl začal žvanit. Ale on stojí nyní již před námi a nedělá zrovna nejspokojenější obličej – rovněž jeho družka ne! Ta věc jim asi nešla zcela dohromady! – Ale nyní jen ticho!“

Návrat Robertův a zpráva o jeho podsvětí. Svaté nápisy na stupních pyramidy. Velká nádherná spásná nauka a její účinek na Roberta.

1. V tomto okamžiku přistupuje přede mne Robert se svou chotí a začíná mluvit takto: Ó Pane, dobrý svatý Otče všech lidí a andělů! Tu to vypadá špatně ano, velmi špatně! Kdyby nitro této pyramidy bylo Augiášovým chlévem, i když také ještě desetkrát horším, pak by bylo snadné jej vyčistit. Ale ten hnůj hříchů nitra a zejména spodek této pyramidy přesahuje milionkrát Augiášův chlév! A tu věru nelze již myslet na žádné čištění, a i kdyby bylo také možné svést do něho všechny řeky a potoky Země. V horních oblastech této pyramidy se představuje nescíslný počet tisícířech přesnadno zhotovených obrazů z mého veškerého pozemského života. Dolní místnosti jsou však naplněny všelikým nepopsatelným neřádem, který je mimo to ještě provázen nejošklivějším pachem anebo zápachem. – O jé, o jé! Kdo pomůže mně ubohému tento chlév vyčistit?!”

2. Pravím **Já**: „Milý příteli Roberte! Žádná práce není tak veliká, aby nemohla být vhodnými prostředky vykonána a do nejlepšího pořádku přivedena. Ale třeba k tomu náležitěho poznání a trpělivosti! – Pohleď na celé. Nezměrné stvoření od jeho počátku až k jeho příštímu, nutnému konci a od jeho nutných nejmenších organických a anorganických částíček až k jeho pro tebe nezměrně velkému uspořádanému celku a neshleď v něm podle tvého nynějšího poznání jistě téměř nikdy možné provádění řád, udržování a vedení k náležitěmu konečnému účelu. A přece tu stojí tato velká budova stvoření co nejlépe uspořádána a ani atom nemůže ujíti svému určení! Jako je však toto možné, tím více je možné vyčistit tvůj Augiášův chlév! Ale, jak bylo řečeno, je k tomu třeba náležitěho poznání a trpělivosti a co se již rozumí samo sebou, pevné, ničím se mýlití nedající vůle!

3. Abys však mohl dospěti především k pravému poznání, jdi k vnějším stupňům pyramidy, které jsou obepnuty popsanou zlatou obručí a čti, co je na nich napsáno! – To ti řekne, co vše budeš muset učinit!”

4. Robert jde tam a čte nejprve nápis nejspodnější obruče. Zní takto: „Pojďte všichni ke Mně, kdož pracujete a obtíženi jste, dostane se vám občerstvení!“ A dále čte: „Držte se jedině lásky! Věru, kdyby počet vašich hříchů byl takový jako počet písku u moře a trávy na zemi, láska je úplně zahladí. A kdyby vaše hanba před Bohem byla jako krev beránků snímajících hříchů, bude láskou do běla umyta jako bílá vlna a jako nejjemnější byssus!“

5. A dále čte na druhém stupni:

„Láska je život, zákon, řád, moc, jemnost, pokora, trpělivost a tím jádro vší moudrostí! Moudrosti nejsou všechny věci možné, protože moudrost jde jen po jisté cestě a nemůže se zabývatí tím, co je nečisté. Ale lásce jsou všechny věci možné, neboť ona se chápe také toho, co je zavržené, s toutéž srdečností, jako toho co je již v sobě samém nejčistší. Láska může vše potřebovat. Moudrost však jen to co očistila láska.

6. A opět dále čte na třetím stupni: „Taž se svého srdce, zda může velice milovat, zda může Boha nade všecko milovat, bez (jakéhokoliv) zájmu, mimo nejsladší zájem lásky samé? – Taž se svého srdce, zda kvůli Bohu může bratra více milovat nežli sama sebe, jako nějakého druhého malého Boha? Taž se svého srdce, zda může opravdově a úplně čistě milovat? Může milovati Boha proto, že Bůh je Bohem? A může bratra jakožto z Boha pro Boha a z čisté lásky k Bohu jako nějakého Boha milovat? Dovede-li srdce to, pak je tvé zetlívání u konce a ty sám stojíš dokonale před Bohem, svým Pánem, Otcem a bratrem!“

7. A dále čte na čtvrtém stupni:

„Bůh Sám je věčná nejčistší láska. Její oheň jest Život a Moudrost v Bohu, je všech bytostí život a světlo z Boha i v Bohu. Jiskry ohně čisté Boží Lásky v Bohu jsou děti Boží stejného původu z jednoho srdce Božího! Také ty jsi takovou jiskrou. Rozněť sebe k živému požáru a uzříš ve svém srdci Boha.“

8. A dále čte na pátém stupni:

„Slovo z Božího srdce je všesíla lásky. Proto je Slovo a věčný Syn z Boha jedno. Ano, Bůh Sám je úplné Slovo, jež se plodí v ohni lásky. Ty jsi však také Boží slovo, zplozené v Božím srdci! Proto se staň opět úplným Božím slovem! Staň se cele láskou v Bohu. Tak dospěješ k Synu Božímu a budeš jedno s Ním! Ale nedospěješ k němu jinak, leč jen skrze Otce, jenž je Láska a Slovo Samo v Sobě, od věků věků stále týž!“

9. A čte na šestém stupni:

„Jedině Kristus je prostředníkem mezi Bohem a přirozeností lidskou. Smrtí Svého těla a Svou prolitou krví prorazil všemu tělu, jímž je tu starý hřích satanův, cestu ke zmrtvýchvstání a k návratu k Bohu! Kristus však jest základní láska k Bohu, hlavní slovo všeho slova, jež se stalo tělem a tím se stalo tělem všeho těla a krví vší krve. Toto tělo vzalo dobrovolně na sebe všechny hříchy světa a očistilo je před Bohem Svou svatou krví. – Učiň se účastným tohoto největšího vykupitelského díla Božího skrze tělo a skrze krev Kristovu, tak se staneš čistým před Bohem! Neboť žádná bytost a žádná věc se nemůže státi čistou sama sebou, nýbrž jedině zásluhami Kristovými, které jsou nejvyšší milostí a slitováním Božím. – Ty sám nemůžeš nic, vše však zmůže Kristus!“

10. A čte dále na sedmém stupni:

„Tvůj pozemský obytný dům je pln neřádu, kdo jej očistí? Kdo jedině má sílu a moc? – Hle Kristus, věčný velekněz před Bohem, Svým věčným Otcem! Neboť Kristus a Otec jsou jedno od věčnosti. Jedině v Kristu přebývá veškerá úplnost Božství tělesně. A tato úplnost je Otec jako nejčistší Boží láska. Jí se chop svou láskou, a Ona očistí a probudí tvé tělo, jako probudila tělo Kristovo, které je Samu v Sobě skrývalo.“

11. A opět dále čte na osmém stupni:

„Ty se děšíš velkého množství svých zlých duchů, kteří na světě ovládali tvé tělo a krev, a tážeš se s Pavlem: Kdo mne vykoupí od mého těla a osvobodí od pout smrti? – Pohleď, Kristus, Jenž byl usmrcen, vstal z mrtvých a žije. Pán od věčnosti! – Kdyby On byl zůstal v smrti, kdyby to bývalo možné, pak bys měl věčnou smrt na všechn způsob jistou. Protože však Kristus vstal z mrtvých, jak Ho nyní sám vidíš, pak jest nemožné, aby tu někdo mohl být ponechán v hrobě. – Neboť jako přišla jedním hadem smrt na veškeré tělo lidí Země – ale (zároveň) také nový soud, ačkoliv starý soud, jenž v sobě skrýval smrt, byl tímto jedním zmrtvýchvstáním na věky zničen. Avšak tento nový soud jest nicméně také smrt; ale žádná smrt k smrti, nýbrž smrt k životu! – Připoj se k Lásce svou láskou, aby se tento nový soud tvého těla stal skrze skutky toho Jednoho pravým životem. – Stojíš u pramene, pij živé vody v hojnosti!“

12. A na devátém stupni čte dále :

„Pouhá láska k ženám je sebeláska! Neboť kdo se nechá zhýčkat láskou k ženám tak dalece, že se mu vedle toho láska k bližnímu a z ní láska k Bohu stává břemenem, ten miluje sama sebe v bytosti ženině! Nedej se tedy nad náležitou míru zajmouti půvabnou podobou ženy, jinak zahyneš v slabosti ženy, kdežto přece žena má v tvé síle povstati v j e d n u bytost s tebou a v tobě! – Jako však miluješ ten či onen úd své bytosti, tak miluj také ženu, aby se stala jedno s tebou! Ale Boha miluj nade všecko, abys byl v této nejmocnější lásce znovuzrozen v pravého, nejvyšš svobodného občana nejčistších nebes Božích na věky a tvá žena jako jedna bytost s tebou!“

13. A ještě dále čte na desátém stupni :

„Hleď, hleď, hleď, abys nepřebral, staneš-li se velikým! – Pohleď na pokoru, jemnost a dobrotivost Páně! Hle, On je Pán od věčnosti. Vše, co nekonečnost obsahuje od největšího do nejmenšího, od nejduchovnějšího až k nejmotnějšímu atomu, jest Jeho nejvyš vlastní dílo a Jeho

síla je tak veliká, že by všechna nesčíslná díla nezměrnosti musela již před nejslabším dechem Jeho úst klesnouti zpět na věčné nic. A přece stojí dokonce tak prostý a zcela beze všeho nároku u Svých dítek, jako by byl mezi nimi téměř nejnepatrnější a miluje je a baví se s nimi jako by měl pouze je v celé nekonečnosti, jež přece překypuje myriádami přepodivuhodně nádherných a přemile moudrých, nejčistších bytostí! Tedy hled', hled', hled' býti a se státi a zůstatí nejnepatrnějším na věky!“

14. Na tomto posledním stupni je Robert láskou ke Mně tak mocně dojat, že se dá do hlasitého pláče. Pohlíží hned na tento poslední a nejvyšší nápis, hned opět na Mne a mnohdy také na svou novou ženu a po chvíli úžasu praví: „Ó svatý nápis! Jsi tak prostě beze vsí slovní okázalosti zde na nejčistší zlato napsán a při tom přece tak věčně pravdivá jako Sám Ten, Jehož všemohoucí prst tě vryl zde do tohoto zlata! – Ó Bože! Teď, teď teprve začíná mne pronikat nesmírná láska k Tobě, zcela jedinému. A v tomto pronikání nejmocnější lásky k Tobě jedinému teprve zcela vroucně postřehuji, že jsem Tě ještě nikdy úplně opravdově nemiloval! – Ale nyní se stalo jinak! Ty jediný, ano Ty zcela jediný jsi nyní Pánem mého srdce, mého života! Věčná, nejvyšší nepřemožitelná láska, Tobě jedinému nic než láska, láska a láska, můj nejsladší Bože a Otče Ježíši !!

15. Když jsi mi dal za ženu nejkrásnější Helenu, tu pociťovalo mé srdce k Tobě spíše jen nejvroucnější vděčnost nežli nějakou lísku. A s nejpřesnější poslušností ke všem Tvým příkázáním jsem se domníval, že mám již jistě nejvyšší zdokonalení. Ale jak daleko jsem tu byl od pravého cíle! Ano, ani jsem náležitě nevěděl, jak lze Tebe vedle Heleny více milovati nežli ji a považoval jsem takovou lásku potají u sebe také za trochu pošetilou. – Ale nyní se stalo jinak! Miluji jen Tebe, jediného nade všecko a v této lásce vidím probouzeti se zcela nový život! – Ó Pane, ó Pane a Otče Ježíši, Ty máš jediná lásko!“

Kapitola 158.

Robertova ohnivá láska k Bohu nechává ho na okamžiky zapomenouti na jeho ženu. Helenina rozumná, dobrá řeč. Její ostych před Nejsvětějším Posilující odpověď Páně.

1. S těmito slovy vyskočí Robert přímo s výše pyramidy a pospíchá kvapně ke Mně, takže zapomene dokonce na svou překrásnou ženu. Když dojde ke Mně, chce Mně ihned padnouti k nohám a vysypati přede Mnou své srdce. – Já ho však od toho zdržím a upozorňuji ho, že tentokrát zapomněl na svou ženu Helenu.

2. Poté praví Robert nejvyšší blaženě dojat: „Ó Pane Otče Ježíši, kdo může v Tvé, nyní mne dobře a čistě poznané blízkosti míti smysl a myšlenky na něco jiného, nežli jen jedině na Tebe!? Já miluji opravdu náramně krásnou a rovněž zbožnou Helenu jako dobrý úd své bytosti aneb svého duchovního těla – ale mé všecko nade všecko jsi nyní Ty na věky zcela jediný, můj Bůh, můj Pán a Otec! – Co by mi byl bez Tebe celý svět plný Helen?! Nic! Zoufal bych si v jejich středu! Mám-li však Tebe, pak mohu býti také bez nějaké Heleny úplně šťasten. Ale nicméně půjdu pro ni, protože je darem z Tvé ruky a proto je mi také nekonečně cenná, drahá a milá.“

3. Pravím Já: „Ano, ano, jdi a přiveď ji! Neboť se dívá velice smutně za námi a myslí, že tě urazila, protože jsi ji tak zcela opustil!“

4. Robert spěchá nyní k Heleně a praví jí: „Pojď, pojď, má milovaná ženuško! Jí jsem jen z převeliké lásky k Pánu na Tebe na několik okamžiků zapomněl. Ale nyní je již zase vše v nejkrásnějším pořádku! Proto pojď jen nyní se mnou k Pánu a nebuď již tak smutná!“

5. Praví Helena: „Mé milující srdce Pánu a tobě (z vděčnosti) za to, že na mne opět pohlížíš! Neboť přišel mi opravdu do srdce zármutek, ježto jsem se domnívala, že jsem se v duši nějak prohřešila, poněvadž jsi mně opustil a neohlédl ses po mně. Ale nyní je již vše dobře a

více nežli dobře – neboť tebe odvedla ode mne jedině náležitá a pravá láska k Bohu, svatému Otci! – Nyní však veď také ty mne před Něho, který vždy ještě je jediným Vlastníkem mého srdce a také na věky zůstane, nech naše srdce sjednotit před Ním, kterýž je napřed naplnil Svou láskou, aby když nyní tvé pozemské tělo se zčišťuje zmrtevých vstáváním v ohni Boží lásky v tvém srdci zčistilo se spolu také srdce mé a bude pak jako jedno srdce, jedna mysl, jedna láska, jeden život a jedna bytost před Ním abychom se mohli těšit z nejvyšší blaženého života!“

6. Robert se láskou téměř rozplývá a přivádí nyní Helenu ke Mně. Když je Helena u Mne, chce také ona padnouti na tvář. **Já** však jí v tom rovněž zabráním a pravím jí: „ano, Má nejmilejší Heleno, cožpak si již netroufáš milovati Mne tak, jako jsi Mne milovala dříve? Hleď, hleď! Já jsem stále stejný!“ Práví Helena zcela s pláčem: „Pro oko ano! Ale pro srdce stal Ses již mnohem jinačí, mnohem větší a svatější! Srdce se nyní chvěje před Tvou velikostí a svatostí! Neboť Ty jsi opravdu ten jediný Bůh!“

7. Pravím **Já**: „Ano, Má nejmilejší Heleno, to jsi přece už dříve věděla a poznala a přece jsi přede Mnou neměla tak silně posvátný ostych! Ano, ty jsi Mne dokonce bez okolků zcela podle chuti svého srdce políbila! Jak to, že jsi nyní dostala přede Mnou tak posvátný ostych?! Mysli zpět a zůstaň si stejnou, tak jako Já Si zůstávám neměnitelně stejný tak neupadneš v žádný takový zbytečný strach a Mé božské velebnosti

8. Práví Helena: „Ó Pane, předobry svatý Otče! To se již zajisté ve zcela žádném případě nestane! Neboť je velký rozdíl mezi poznáváním Tebe a opět mým poznáváním tebe. Při prvním poznávání má Tvé božské přece jen vždy spíše ještě lidský nádech a jsi pro srdce ubohého hříšníka snesitelný. Ale když začnou člověku u všech smyslů neustále hřímat stále větší a zázračnější události a jevy a až příliš jasně ukazují nekonečný rozdíl mezi Tebou, ó Pane a tvorem, který se má podle zákonů Tvého řádu sám svobodně vytvořit. Pak jest po tomto lidském nádechu veta. A jak nezastřeně stojí pak Tvé Božství ve vsí svatosti před našima užaslyma očima! Že se nás z Tvého Božství musí více méně zmocnit jistá posvátná bázeň, uvažujeme-li věc za náležitého světla, to je zajisté zcela jasné.

9. Já jsem měla takřka již v oněch dvou sálech, které mně v tomto domě mého Roberta poprvé přišly na oči, toho zázračného až přespříliš, abych se již jen tomu po celou věčnost obdivovala a velebila Tebe pro Tvou dobrotu, lásku a moudrost. Ale tu nás Tvá láska, dobrota a moudrost zavedla do tohoto muzea, kterým má být tělesná podstata Robertova přiměřeně obrazně znázorněna, a tu nebylo zázrakům konce. A zejména ony nejvyšší pozoruhodné nápisy na stupních velké pyramidy, vznešený smysl – ano, tu by se mohl člověk dočista až do poslední kapky rozplynouti samou úctou a vzýváním, jimž je ubohé, užaslé srdce pro tebe, ó Pane uchvácano! – Proto o mém prvním postavení, které se utvářelo tak bez bázně, nemůže zajisté již býti ani řeči!

10. Hle, když jsem ještě na světě a to ve špatném vídeňském světě dělala, jak se ve Vídni říká „Schlabutziges Meschel“ (hrubo baculatého človíčka) a za peníze vlídné slovíčko bylo možno mne míti pro vše, tu přišel také ke mně nějaký velmi velký pán, a já jsem neměla před ním strachu, protože jsem neviděla jeho skvělé okolí a jeho moc. Ale když jsem pak tu a tam přišla k nějakému takovému velkému pánu snad dokonce do jeho úřadovny, ano, tu jsem již nemohla být před ním tak beze strachu, jako když byl u mne ve své prostotě, kdy také velmi prostě vypadal. – Nemělo by se zde sice činiti tak nejvyšší špinavé hříšné přirovnání, jelikož toto místo je příliš svaté; ale jelikož se sem tak velice správně hodí, nemohla jsem je zde neuvésti. Pane, Otče! Snad se za to na mne nebudeš hněvat!“

11. Pravím **Já**: „Ani v nejvzdálenějším smyslu! neboť ve věci tvých hříchů, dávno jsme již zúčtovali. Proto tvé omluvy u Mne zrovna příliš mnoho neplatí? To, co nyní cítíš a ještě dále pocítíš, budeš očekávat ještě větší zázraky, to vím zajisté nejlépe Já. Ale vím také, že je psáno: Buďte dokonalí, jako také váš Otec v nebi dokonalý jest!“ Jak to však může dítě, má-li před Otcem ještě větší bázeň z úcty, nežli zajíc před hromovým řevem lva? „

**Podobenství o malíři umělci a jeho žácích. Helena zůstává stále ještě jata
bázní – Vlídne, moudré poučení přivádí ji konečně opět k volné lásce
nebeské nevěsty.**

1. Pravím dále **Já** : „Hle, ty jsi Mně předtím ze své „schlabutzig (hrubo baculaté) pozemské doby života neuvedla zrovna špatné podobenství, které má omluvit strach, který nyní máš přede mnou. Já ti však budu naproti tomu vyprávět také jiné podobenství. A uvidíme, jak se v něm bude vyjímati věc, kterou od tebe žádám. Poslyš!

2. Jednou byl na Zemi velký mistr v malířství, jehož obrazům nescházelo opravdu nic jiného nežli život, aby se také líčená věc stala nejuplnějši pravdou. Díle tohoto mistra přiváděla ze všech krajin Země velké množství obdivovatelů a mezi těmito obdivovateli také mnohý talent, který by se rád vzdělal u onoho velkého mistra. To mistra těšilo, a on také vynaložil vše, aby z mladých talentů něco udělal.

3. Mezi mnohými žáky tohoto mistra byli někteří nadáni téměř stejnými talenty; měli však před nepředstížitelnou uměleckou velikostí svého mistra tak nesmírný respekt a tak velkou vážnost, že se s největším a nejpokornějším sebezapřením sotva odvážili vzít štětec do ruky neboť se domnívali, že tu všechna jejich sebevětší námaha dosáhnouti i jen atomu velikosti svého mistra je dočista marná, – Jiní, méně nadaní však mysleli a pravili: „Víme sice, že náš mistr je dosud jako jediný svého druhu nedostižný a my ho také nikdy nedosáhneme ale s respektem z jeho umění to přece nepoženu dokonce tak daleko, abychom se pak ani neodvažovali něco malovat! Naopak budeme mu velice oddáni a budeme se od něho učit, nakolik jen budeme vždy sto. To ho zajisté ještě více potěší, nežli kdybychom se v jeho umělecké pracovně zcela zkroušeně plazili od díla k dílu pouze jako němí obdivovatelé. Neboť musí zajisté také býti chválou velkého mistra, když se tisícové, stržení jeho velkými uměleckými výtvy, ze svých sil usilují, aby se v tom či onom přiblížili tomuto velkému mistru. A hle, Má milá Heleno, ti první, příliš velkou úctou stržení, se pramálo naučí od velkého mistra, kdežto ostatní se svou pílí a horlivostí pod vedením velkého mistra vzdělají na zcela zdatné umělce.

4. Řekni Mi nyní tak zcela podle svého mínění, kterému z těchto dvou druhů žáků dá mistr přednost oněm příliš uctivým, anebo oněm méně uctivým, ale zato tím horlivějším napodobitelům jeho umění, pro něž plane jeho srdce?

5. Anebo kdopak by byl tobě samé milejší ten, kdo je tvou krásou tak stíněn, že se neodvažuje za žádnou cenu nabrati odvahy, aby ti vyznal svou lásku, nýbrž se drží pouze v určité vzdálenosti, děláje němeého obdivovatele, anebo ten, kterého tvá krása sice velmi roznítí k lásce, nicméně má však v moci své smysly a má odvalu ti vyznati, že tě nevýslovně miluje!? Řekni mi tu tvůj názor!“

6. Praví Helena : „Ó Pane, ti druzí, ti druzí. Já se již zcela vzdávám, neboť nyní nahlížím svůj omyl!“

7. Pravím **Já** : „Nuže dobře! Poznáváš-li svůj omyl, co tomto vůči Mně učiníš? Budeš opět tak důvěřivá jako dříve, hned po svém vysvobození ze jha duchovní smrti?“

8. Praví Helena poněkud se zajíkající: „Hm, mám ovšem ale hm, jen kdybys nebyl tak strašně svatý! Povážim-li, že jsi Bůh, věčně Všemohoucí, Svatý a nejmoudřejší a já vlastně nejsem nic, nežli pouze jen taková nejmenší myšlenková jiskérka z Tebe pak mně od Tvých nejsvětějších očí přichází vstříc tak nesmírná úcta před tebou, že bych se mohla před Tebou ponořit do nejhlubší hlubiny!“

9. Ty sice vypadáš tak mírný jako neklidnější beránek a tak ze srdce dobrý jako babička, když jí její nejmilejší vnoučátka líbají ruce. Ale velká bouře, blesk, krupobití a hromobití a mnohem více těchto věcí se pak přece také z Tvých přespanilých a přeblažených očí jeví mnohdy všem lidem na celém světě nejvýš hrozně. A přece zevnějškem nevypadáš nikterak silnější, nežli snad našinec, ale ony pěkně putující velké a velmi mnohé světové koule, zejména světlá Slunce, s nimiž si takřka ještě mnohem snáze hraješ, nežli stvořený člověk s hrachem říkají mi zcela potají: Všemohoucí vypadá sice jako člověk; ale nicméně je zcela něco jiného nežli člověk. A žertu již vůbec nerozumí. Je sice nekonečně dobrý k těm, které miluje; ale s těmi, kteří si nechtějí dát líbit Jeho řád, hovoří zcela jinak!

10. A takových myšlenek více se vnucuje zcela bez prošení mému srdci a já pak ovšem nemohu za to, že se mé bytosti zmocňuje stále větší úcta před tebou! – Ano dokonce bych chtěla tvrdit, že Ty Sám jako Bůh ani náležitě nemůžeš tak jako tvor chápat a vnímat, co asi slabý tvor musí pociťovat, když je před tebou. Tobě je to jistě opravdovým žertem státi před triliony Svých tvorů a zcela svobodně podle Své božské libosti je milovat. Ale my tvorové můžeme to jen s jakousi tajemnou úctou a hrůzou.

11. Kdybych si troufala, jak bych chtěla, pak bych Tě ovšem mohla, jak se říkává, dočista I smrti milovati, a docela pořádně se do tebe zakousnout. Ale, je tu však mezi tím nesmírné „ale“!

12. Pravím **Já**: „Ale hled, hled, jaká jsi to nyní důkladně chytrá bytost! Já se budu muset ještě učit od tebe! Ale Hle, hle, ty bázlivá titěrko (Lapperl), Kdybych nemohl pociťovati to, co můžeš pociťovat ty jako tvor, stojíš-li přede mnou, svým Tvůrcem, kým jiným by ti pak mohl býti vůbec vstřípen pocit? Hled! Já jsem tě stvořil celou a nikoliv poloviční! Ale Helenko, teď jsi zase jednou vynesla opět několik zbytků své vídeňské moudrosti!“

13. Hle, Má nejmilejší Helenko, na světě jsi častěji říkala: „Jen žádného slabého muže! Když muž naráz nezabil vola, nechtěla bych ho vůbec za muže!“ Ale nyní zde v duchovní říši bys chtěla snad dokonce Pána Boha míti slabého jako mouchu!? Pán Bůh musí být všemohoucí a nade všecko moudrý, jinak by musel nakonec s tebou zahynouti! Nuže, copak teď myslíš, jsem ještě tak hrozný, či snad přece ne?“

14. Tu se začne Helena opět usmívat a za chvíli trochu zahanbena praví: „No, nejmilejší nebeský Otče, Ty však již dovedeš člověku tak domluvit, že nakonec musí skutečně pozbyti všechno přehnaný strach před tebou! – Ale teď také Já tě budu bez míry milovat!“

15. Pravím **Já**: „Nuže, pojď tedy na Má prsa a ulev svému srdci! Helena se již nikterak nerozmýšlí a padne mi na prsa a pokryje je velkým množstvím slz radosti, vzdechů lásky a polibků.“

Kapitola 160.

Páter Cyprián se pohoršuje Heleninou bouří lásky. Pán ho usvědčuje z jeho popské závisti. Mocná hromová slova proti kněžské domýšlivosti. Cyprián vchází do sebe.

1. Když se takto Helena hodnou chvíli v nejvyšším nadšení své lásky na Mých prsou rozplývá, tu přistoupí páter Cyprián poněkud blíže a praví: „No, no, já myslím, ona Tě chce míti zcela sama! Copak se potom dostane na nás? Tato choť Robertova nejen Tě, ó Pane, jak se zdá, nade všecko miluje, nýbrž ona je do Tebe až po uši zamilována a to se mi zdá býti přece jen trochu příliš mnoho! Hle, nejblaženější panna a ještě mnoho zde přítomných nejblaženějších panen a jiné paní milují Tě jistě nade všecko, ale tak se přece jen nechvástají. Ty jsi sice Pán, a já Ti nebudu na věky nic předepisovati; ale tato záležitost se mi zdá být přece jen trochu zvláštní! Neboť ona se do tebe přímo zakusuje! Ne tak zamilovanou bytost jsem v celém svém přirozeném i duchovním životě neviděl! – Ona ještě nepovoluje!“

2. Pravím **Já**: „Poslyš nediv se! A tebe se také zároveň zmocňuje jakási zlost! Ale pravím tobě: Není dobře tomu kdo se Mnou pohoršuje! A opět pravím tobě: Kdo Mne nemiluje jako tato Helena, věru, ten bude mít zcela nepatrný podíl na Mém Království!“

3. Kdybys ty Mne také tak miloval jako ona, pak by tě její láska nepohoršovala a nezdála by se ti být přehnaná. Ale ježto jsi na pravou lásku mnohem chudší nežli ona, je ti její velké bohatství trnečkem v očích a proto ti její veliká láska překáží. Ale tvé poznámky začaly mně věru trochu obtěžovat!

4. Že matka Marie a ještě mnoho jiných žen neprojevují nyní zde v ráji svou vnitřní, vroucí lásku ke Mně tak zřejmě nápadným způsobem, má svůj důvod v tom, že ony, jako již dávno čistě nebeské bytosti, touží lásku, kterou nyní tato Helena projevuje zjevně vnějšně, chovají v sobě vnitřně. – Nyní víš dosti! A ustup (nyní) trochu do pozadí – ježto ona by jinak nemohla zde nechat volný Mně nejuvš žádoucí průchod svému srdci!“

5. Praví františkán poněkud ještě prodlévaje: „Pane, kdyby se však mé srdce také tak prudce roznítilo ve vsí lásce k Tobě, jako nyní srdce této Heleny – budu tu pak muset také ještě zůstat v pozadí!“

6. Pravím **Já** : Pravá láska je zde jedině platným měřítkem podle něhož se měří, jak blízko může být někdo u Mne! Máš-li pravou, vsí zistností prostou lásku, pak jsi Mi také nejbliže. Čím více jiskérek však srší z tvého srdce, které cukají zistností, tím dále budeš státi ode mne!

7. Hle římskí biskupové konají nyní sezení na zemi o svých církevních věcech, jako jsou peníze, vážnost, povolení ještě k rozsáhlejším a dalším, zatemňování lidí. Pohání je k tomu zistnost a proto jsou nesmírně vzdáleni ode Mne a jejich sezení budou neplodná a jejich rada bude a zůstane neužitečná. A to proto, že si osobují u Mne výhradní právo. – Ale pravím tobě: To jsou ti nejposlednější!

8, Kdo předstírá, že Mne miluje, při tom však Mou lásku, jejímž Pánem jsem jedině Já, jiným závidí – ten není Mým přítelem a Mé lásky není nikdy hoden! – A kdo praví: Jen tím či oním způsobem pokání si můžeš zajistiti lásku Boží a touto věčný život v nebi“ – jest lhářem a patří k sobě rovným do pekla! Neboť Já jsem Pán a miluji, koho Já chci a jsem milostivý, komu Já chci, a blaženým činím, koho Já chci a neváži Se nikdy na určitý způsob vynalezený vládyčtivými, ctižádostivými a sobeckými, vykrmenými a slabé lidstvo v těžkých řetězech a otroctví držícími proroky. Běda všem těm, kteří se osmělili vysílati Mou lásku k lidstvu, jakoby oni jediní k tomu měli právo! Jejich právo jim bude brzy zcela mocně zkráceno! A budou je co nejdříve se všemi svítilnami hledat a přece již žádného práva nenaleznou!

9. A hle, příteli Cypriáne, jako římskí biskupové konají nyní na zemi svá chvalitebná sezení a porady, kterými nechtějí udržet nic jiného nežli jen svou starou slávu a moc a lesk, zatím co jim nyní na opravdové spáse Mých národů mnohem méně záleží, nežli tobě na sněhu, který tisíc let před Adamem propůjčoval mírným pásmům Země bílé a chladné roucho – rovněž tak je také v tobě ještě něco římsko-katolického, co závidí této Mé milé dceři Mou lásku a proto tvé srdce naplňuje skrytou zlostí. A proto jsem ti také pravil, abys ustoupil do pozadí, neboť tvá závist a tvá zloba mate tuto Mou milou dceru v její lásce ke mně. – Ale přikazovati ti to nicméně nechci proto, že jsi přede Mnou také již složil několik zkoušek o trochu čistější lásce. Můžeš-li zůstat zůstaň! Jestliže však tvá skrytá závist a zlost ti nedovoluje setrvat, pak jdi!“

10. Františkán učiní při těchto slovech zcela zachmuřenou tvář a praví tak více pro sebe: „Ne, tak přísného jsem si Ho nikdy nepředstavoval! Můj Bože a můj Pane, co bude ze mne, vykáže-li mne ze dveří!? Ano, ano, On má věčně pravdu, na nás římsko-katolických popech není ani chlup dobrý! Ale co z nás, co s námi, přikáže-li nám jít? Do pozadí mám ustoupit kde jest ono pozadí? Co má toto osudné slovo před Bohem znamenat? Ale já mohu také zůstat, pravil též! Jsem však také schopen zůstat? Jsem prost závistí a zlosti? Ne, žel ne, jsem ještě silně

popem! Ale má, musí se stát jinak! Ano, ano, Pán mi také dříve jednou řekl, že lidé, co do své duše a těla jsou z padlého a souzeného satana, a to přiměřeně z jednoho či druhého dílu tohoto knížete lži. Já budu asi jistě z jeho rohů, protože se v mém srdci neobjevuje nic jiného, nežli samé odporující věci. A ještě jiné věci budou ze samého nejvyššího mocného zlého srdce satanova, protože se neskládají, jak se zdá, z ničeho jiného, nežli jen ze závisti, lakoty, vládychtivosti, pýchy a ještě množství podobných ďábelství! Ó Pane, vyžeň také u mne satana!“

11. Pravím **Já**: „Nyní můžeš již opět zůstat zde u Ludvíka a jeho přítele! Promluv však zatím se svým druhem v úřadě Tomášem a jeho přítelem Dismasem oni ti již ďábelský zbyteček vyženou!“

12. Cyprián to nyní činí s mnohem veselejší tváří. – Já však povolávám k sobě Roberta.

Kapitola 161.

Zázračné proměnění duševní kúry mocí nejvyšší lásky. Robert dostává šat nesmrtnosti a své nebeské jméno. Anděl Sahariel jako vůdce.

1. Když Robert, převelikou láskou ovládnut, přijde rychle ke Mně a má téměř davidovsky (po způsobu Davida) 2. Samuel 6,14) rozpustilou radost z toho, že jeho Helena našla tolik milosti přede Mnou tu mizí pojednou všechny ty náhrobky a místo nich vystávají mocná světla, podobná vycházejícím Sluncím. A zvedají se v nejlíbeznějším pořádku, výš a výše se vznášejí, až se na vysoké nebeské báni v nejnádhernejších skupinách uklidní jako silně svítící Hvězdy první velikosti.

2. Za chvíli naplněné úžasem všech přítomných přichází s výše snášejícím se letem velmi svítící **duch** a zůstává stát na téměř místě, kde stála předtím ona známá pyramida, drže v pravici blankytně modrý, mnohými svítícími hvězdami posázený řasnatý šat.

3. Všechny nově příchozí překvapí tato událost tak, že se pro samou úctu odvažují sotva dýchat. I Robert, který teprve před málo okamžiky samou veselostí nevěděl téměř co dělat, stojí nyní přede Mnou zcela ochromen a sotva se odvažuje jazykem pojmout, neřku-li teprve, aby se na něco dotazoval o tomto zjevu. – Jen Helena, sice také plna úžasu, si dodá odvahy a táže se Mne, co toto má pro Mne znamenat?

4. A **Já** na to pravím: „Hle, tamten anděl shrnul to v roucho a na Můj rozkaz přinesl nyní jakoby z nebes Robertovi. K dosažení tohoto hlavního účelu jsi však také ty nyní velmi mnoho přispěla, Neboť velká moc lásky tvého srdce pomohla velice rozložit a očistit tělo. Proto jdi tedy nyní také k andělu a přiveď ho sem, aby před Mými očima odevzdal a oblékl Robertovi ono nebeské roucho! Neboť to je již pravý šat pro věčný život!“

5. Helena tímto zjevem a ještě více Mým vysvětlujícím návrhem celá vzrušená spěchá rychle k svítícímu andělu a prosí ho, aby se ráčil s ní odebrat ke Mně. A anděl se také ihned s ní odebere ke Mně. – Když přijde ke Mně, učiní co nejuctivěji hlubokou poklonu a s nejvyšší vřelostí tváří odevzdá šat láskou a úctou téměř se rozplývajícímu Robertovi, jenž se však také již v okamžiku, kdy mu anděl odevzdává šat, spatřuje již oděn.

6. Když Robert nyní takto oděný šatem nesmrtnosti stojí přede Mnou, táže se ho říka: „Nuže, příteli a bratře Roberte – **U r a n i e l i**, jak se ti líbí toto roucho? A jak ti vůbec připadá toto proměnění? Praví Robert - **U r a n i e l**: „Pane, Ty jediný, nejvyšší a nejčistší láskou naplněný svatý Otče! Já jsem sem tam již na zemi, ovšem jen zcela tupě, pociťoval, že v době čistšího života jsou mnohdy okamžiky, které oněmují jazyk člověka; ano i myšlenky utichnou a nemohou se při leckterých podivuhodných událostech pohnout ani o vlas dále; a kdyby o tom člověk chtěl také něco říci, nenalézá slov. Nasávají-li však již i na souzené Zemi tyto okamžiky, jejichž mimořádnost musí ubohému již i na souzené Zemi tyto okamžiky, jejichž mimořádnost musí ubo-

hému hříšníkovi uzavřít ústa, – oč mnohem více musí tomu tak být v říši duchovní, kde takřka jeden mimořádný div zatlačuje druhý! Proto mně, ó Pane, zajisté odpustíš, že jsem zde pro příliš velkou radost a lásku k Tobě téměř zcela neschopný řeči. Tato až příliš svatá, nejvyšší vznešená věc přišla příliš náhle, než abych se mohl nad tím ihned vzpamatovat. Ale dopřeješ-li mně, ó nejsvatější Otče, malé chvíle k nutnému vzpamatování pak svedu o tom přece snad rozumnější slovíčko.“

7. Pravím **Já**: „Nuže dobře, jdi tedy a tímto andělem! On ti nyní ukáže toto celé muzeum jako skutečně opravdové muzeum! Nakonec však přijď opět sem a řekni všem, co vše uvidíš a uslyšíš v tomto velkém muzeu. Abys však byl tím spíše s touto prací hotov, budeš kráčet po boku tohoto Mého naděla pohybem opravdu duchovním. Tento pohyb je však ona rychlost, o níž jsi již často mluvil na světě. Nazýval jsi ji myšlenkovým letem!“ – (Obraceje se k andělu)

„Saharieli, pohleď na svého bratra Uraniela! Proveď ho těmito divy jeho duše a ukaž mu také jeho prvou Zem, z níž vyšel také ty! Budiž a staň se!“

8. A Sahariel praví Robertu- Uranielovi: „Pojď bratře a viz, uč se a obdivuj nekonečnou moudrost Otcovu!“ A ihned se oba vznášejí a zmizí před očima všech, kteří přišli sem (do duchovního světa) s Robertem Uranielem-

Kapitola 162.

Helena v rozmluvě s Pánem smí klásti otázky. Na její otázku v příčině podstaty obyvatelů pekla chce Pán odpověděti živým příkladem.

1. Avšak také Helena se ohlíží za Robertem-Uraniem a ježto ho nikde nespatřuje, táže se Mne nadmíru něžně, kam asi nyní zmizel Robert s andělem, který mu přinesl hvězdné roucho z nebe.

2. **Já** se však otáží ještě něžněji Heleny, zda se jí stýská po Robertu-Uranielovi? A Helena odpovídá: „Ó nejsvatější, nejsladší Otče! Jak by mi mohlo býti na tvých prsou naplněných největší, nejvyšší a nejčistší láskou? Kam by se také Robert mohl dostat, aby se nestal Tvým očím neviditelný!? Kdo však kráčí ve světle Tvých očí, ten jistě věčně nikdy nezbloudí a přijde opět provázen svatou slzou radosti z Tvého otcovského oka a pozdravován svou na Tvém srdci spočívající láskou! – Ó, on nyní uvidí velmi mnohé a velmi velké divy Tvé všemohoucnosti, moudrosti a dobroty. A až se navrátí, jaké nádhery bude vyprávěti nám, kteří dosud nejsme s Tvou nekonečnou duchovní říši vůbec obeznámeni! Ó to bude velmi nádherné!“

3. Pravím **Já**: „Ano, ano, tak to také bude! Ale copak myslíš, nemohl bych ti zatím snad také Já vyprávět několik velmi pozoruhodných zázračných věcí, které by snad byly ještě vzácnější, nežli věci, které nyní důvěrně očekáváš od Roberta-Uraniela!? Co myslíš?“

4. Praví Helena: „Ó nejmilejší, nejsvětější Otče, to Ty bys dovedl ovšem nekonečněkrát lépe nežli všichni nesčíslní andělé všech Tvých nebes! Ale prositi Tě o to, věčně nikdy bych si ovšem netroufala; neboť Ty jsi až příliš nekonečně velký, mocný a svatý! A kdybys mi vyprávěl něco o Svých nejvyšších vlastních Božích dějinách, pak by bylo třeba snad triliony pozemských let nežli bych mohla i jen jediné slovo z Tvých úst náležitě v hloubce pochopiti – ačkoliv bych byla velice zvědavá leccos od tebe, Stvořitele všech věcí slyšeti.“

5. Mé srdce by zvláště zajímalo dověděti se od Tebe, v čem asi záleželo to, co jsi Ty, ó Pane, mluvil se Svými apoštoly po Tvém největším zmrtvýchvstání a o čem evangelista Jan pravil, že jsi s nimi mluvil ještě mnohé věci, což on nezaznamenal; neboť i kdyby to byl napsal do mnoha knih, svět by jich nebyl nikdy sto pojmut a pochopit! Já jsem jednou na Zemi dostala čísti Nový zákon od jedné luteránské přítelkyně a musím zde ke své hanbě doznati, že mou zvědavost nenechalo nic tak velice neukojenu, jako právě tato nyní závěrečná poznámka apoš-

tola Jana. Ano, kdybys mi mohl, ó nejsvatější Otče, dáti o tom nějaké vysvětlení! – Ó, jistě jsi sdělil Svým milým apoštolům nesmírně podivné věci!“

6. Pravím **Já** : „Ano, zajisté, Má nejmilejší Heleno! Ale tyto věci a příběhy byly tak velkolepé a hluboké, že bys jich nemohla ani v duchovním světě pojmout a pochopit! Ale přijde již zakrátko doba, kdy to vše uzříš a pochopíš. Neboť v Mé velké nebeské knihovně jsou takové věci co nejpřesněji a nejlépe uchovány. Až dospěješ jednou k této Mé velké knihovně, pak se ti dostane čísti nejdokonalejší evangelium! – Proto žádej nyní ode Mne nějaké jiné příběhy!“

7. Praví Helena: „Ó nejsladší Otče, vypravuj mně něco o pádu Luciferově ! Neboť to je také něco takového, co mně bylo na světě temné.“ Pravím **Já**: „Má nejmilejší, také to by bylo ještě něco příliš předčasného pro tvé srdce! Neboť tato událost by se tě příliš dotkla. Proto si zvol raději něco jiného!“

8. Praví Helena: „Ó nejsvatější, nejmilejší Otče, řekni mi tedy, ježto jsi mne již za Své nejvyšší lásky vyzval abych se tě otázala na něco jiného – copak je s peklem, o němž duchovní na Zemi kážou mnohem více nežli o nebích a kdo vlastně přichází do pekla? Je nějaké peklo, či není pekla? Neboť hle, nejmilejší a nejsvatější otče a Pane a Bože Ježíši! Já jsem byla na světě zajisté dosti špatná „ein schlabutziges Wiener frucht!“ (hrubé baculaté vídeňské kvítko) k pohledání. Deset tisíc liguoriánů, kdyby mne bylo poznalo, byli by mne i s papežem a všemi ostatními duchovními beze vší milosti a milosrdenství odsoudili rovnou do pekla. Musím opravdu teď ještě k své hanbě doznati, že bych je ve svém srdci nemohla vůbec ani z nějakého bezpráví viniti. A přes veškerou svou špatnost jsem nyní nicméně nejvýš blažená zde u Tebe, můj Bože a můj Pane! A tak se směli ještě leckteří zde v Tvé nejsvatější společnosti těšiti z věčného, nejvýš blaženého života, o nichž by na Zemi leckterý arcipapeženec řekl: „Ne, to je přece jen příliš zlé! Tito chlapi jsou přece již i pro peklo příliš špatní!“ A hle oni jsou zde v Tvé svatyni, těší se ze své existence a chválí nyní ve svém srdci, podobni něžným beránkům, Tvou nekonečnou dobrotu, moudrost, moc a sílu! Jak špatní musejí býti tedy ti, kdož přicházejí do pekla, je-li vůbec nějaké peklo!“

9. Pravím **Já**: „ Má nejmilejší Heleno! Hle, tato tvá otázka není zcela bez zajímavosti a její zodpovězení nebude bez užitku. Ale místo abych ti o tom široce vykládal, dám ti předvésti takové pekelné individuum, které je právě na skoku přijíti do pekla a také jistě přijde do nejspodnějšího, nehoršího pekla. Neboť jest peklo, které je rozděleno na tři stupně. A tu je nejspodnější stupeň nejhorší. – A budeš Mne pak chváliti, až uvidíš kdo, jak a proč přichází do pekla. – neboj se však! Ihned tu ten ďábel bude!“

Kapitola 163.

Příkaz Petrovi a Pavlovi, aby jako příklad pekelníka předvedli někdejšího vůdce Beduínů jménem Cado. Marné Petrovo úsilí v lásce o získání drzého ducha.

1, Poté povolám k sobě Petra a Pavla a pravím jim: „Jděte oba dva a přiveďte Mi onoho Cada, který před čtrnácti pozemskými dny přišel sem do tohoto světa! Předně je to jeho přání a za druhé se to děje proto, aby se vzal těmto novým bratrům i ten nejslabší záblesk mínění, jakoby za Mnou vězelo přes veškerou Mou lásku něco despoticky tyranského. – Jděte tedy a přiveďte ho!“

2. Oba nyní náhle mizí a v tomto okamžiku jsou také již u pověstného Cada. Když jsou jako z mraku spadlí náhle u něho, uskočí zpět a křičí: „Ke všem čertům! Co je to za dvě bestie s lidskými škraboškami. Bezpochyby už zase dvojice otrhaných ubožáků! Ó prokletý bestiální národe, to mne již přivede na mizinu!“

3. Praví Pavel: „Příteli, my nepřicházíme, abychom na tobě vyžebravali nějakou almužnu, nebo si vypůjčovali nějaké peníze. Neboť toho nepotřebujeme, jelikož nám jsou k službám beztoho všechny poklady nebe a Země. Ale zamýšlíme s tebou něco jiného, co by ti bylo mnohem

prospěšnější nežli všechny poklady Země. A to záleží na tom, abychom tě, je-li to ještě možné uchránili od věčné smrti v pekle. Neboť ty jsi byl na zemi hotový ďábel v lidské podobě a tedy již zcela pekelná bytost. A nyní v duchovním světě stojíš na skoku do nejspodnějšího pekla, ano svým nitrem vlastně již dávno v něm. Jestliže však nyní ještě chceš, máme moc a schopnost, abychom tě od něho zachránili. Ale musíš nás následovat a co nejochotněji učiniti vše, co ti poradíme.

4. Práví Cado: „Co!? – co – co tu třeštíte vy dva arcitaškáři?! Cožpak já jsem někdy zemřel? Nejsem snad již na Zemi vlastníkem všech svých statků, svého zlata a stříbra? Ó vy jste mně pěkně černé jezuitské kanálie! Jakým zchytralým způsobem byste na mně chtěli vylákat několik zlaťáků za sebe, kterého nikde není a zachraňovati mne od pekla, které není nic jiného nežli vynález hladových a práce se štítících popů! Koukejte ať přijdete dále, jinak svolám všechny své domácí ďábly a dám vás odtud vyštvaťi svými nejhoršími psy! Podívejme se na ty lumpáky! Oni by mohli někoho od pekla zachrániti a opatřit nebe a peklo vyženu!“

5. Práví Pavel: „Příteli, tato řeč z tvých úst nás neznepokojuje! A, jak můžeš snadno pozorovat, nemáme z tebe také strach! Ale budíš ti řečeno, že nebudeš-li nás dobrovolně následovat, pak okusíš naši moc! Neboť již je postaráno o to, aby ti na tvé volání žádní ďáblové nepřišli na pomoc a aby nás tvoji zlí psi nepokousali. Ostatně víme velmi dobře, jak jsi přišel na zemi k velkému bohatství. V tvých službách bylo velké množství hladových ďáblů a tvůj zámek obklopovala smečka velkých dravých psů, napadala cestující a pevně držela, dokud nepřišli tvoji domácí ďáblové a za značné výkupné jich nevysvobodili od těchto bestií. Byl jsi sice častěji obžalován; ale žalobci nic nepořídili, protože soudci byli v tvém žoldu! – Ó mohli bychom ti mnoho vyprávět o tvém loupežení, kdyby zde bylo k tomu místo. Ale na pravém místě uzříš před sebou všechny své nejvyšší nelidské ohavnosti a pak se ukáže, zda se ti zoškliví a zda jich budeš opravdově litovat. Učiníš-li to, bude tě možno ještě zachránit. Neučiníš-li to však, bude tvým údělem nejspodnější peklo! – A nyní pojď dobrovolně s námi, jinak užijeme násilí!“

6. Křičí Cado : „Vy psi! V mně chcete učinit násilí!? Všichni čerti sem!! – uvidíme, jak daleko vystačíte se svým násilím!“ Vyčkává chvíli za strašného skřípání zubů na své domácí ďábly. Ale nikdo nepřichází a odnikud nelze slyšet štěkot nějakého psa. Také jeho zámek, který dosud stále ještě, jako na světě, i se zahradami, poli, lukami a lesy před sebou viděl jako domnělé vlastnictví, se začíná zcela mlhavě utvářet a rozplývat jako ledový květ na skleněné tabuli, je-li ováta ohřátým vzduchem.

7. Když to Cado až příliš zřejmě zpozoruje, vzkřikne: „Zrada, zrada! Vy bídní psi, vy jste mně něco udělali! Pryč s vámi! Klidte se ode mne, vy psi! U všech čertů, já za vámi nepůjdu! Vy jste dvojice kouzelníků, očarovali jste mé smysly, nasypali do mých očí jedu! Pryč, pryč ode mne, pekelní psi!“

8. Při těchto posledních výkřicích je však Cado již přede Mnou a Helenou, jakož i přede všemi ostatními hosty, aniž však mimo Petra a Pavla někoho z nás vidí. Helena se ho ulekne, jelikož on hněvem přímo plane a kouří. Ale Já ji posiluji, aby ho mohla klidněji pozorovat a poslouchat. – Petrovi však dávám nyní pokyn, aby nečinil s Cadem pokus o obrácení a aby mu dal na několik okamžiků zřítí rajské krajiny.

9. Petr se ihned obrátí nejvyšší moudrými a mírnými slovy ke Cadovi řka: „Příteli Cado, buď rozumný, zkušenost všech dob musela tě zajisté poučit, že na Zemi jsou všechny statky marnivé a až příliš jisté a až příliš brzy pomíjivé a že nakonec jak nejbohatší, tak i nejchudší musejí spolu úplně neztenčeně sdílet zcela stejný osud umírání. Veškeré tělo musí zemřít a jako všechna hmota zaniknout! Jen vnitřní duch zůstává nezničitelný. Hle ty jsi tělem zemřel a teď žiješ jen ve své duchem naplněná duši nezničitelně dále. Proto neulpívej již na tom, co zaniklo na věky pro tebe, jakož i pro každého, kdo musel opustit časné. Vyznej však své velké světské viny před námi a my za sebe zaplatíme a pak tě přijmeme do našeho lepšího, pravého a na věky stálého světa, v němž se ti nebude na věky nic nedostávat. Pohleď k východu! Všechny

ony nádherné krajiny a paláce jsou naše, a ty je budeš mít! Ale ty své dluhy nám musíš vyznat, abychom se mohli vzít na sebe!“

10. Cado pohlédne zběžně k východu a obhlíží nádherné krajiny. Za chvíli zcela posměšně praví: „Víte, myši a krysy se nejnáze chytají na vnaidlo a leckteří blázni zaplatí dvojí vstupné do divadla, ukáže-li jim nějaký kouzelník mlhové obrazy. Ale já nejsem tak hloupá štika, abych kousl ihned do udice, vězí-li na její špičce místo zlatého komára šidítka. Myslíš, hloupý zahaleči, že já budu tvou šalbu nějak schvalovat? Ó tu jsi na velkém omylu! Já vím, co a kdo jsi a znám také ještě velmi přesně sebe. Jsem-li nyní mimo tělo, pak jsem tím svobodnější a učiním co mne těší. Ale nějaký hloupý Žid mně nebude nikdy průvodcem! Rozumíš tomu nejhlupejší osle!? – Máš-li již takovou moc, kterou se opřed sebou musí snad skláněti dokonce všechny hory Země, co se potom ptáš na mé dluhy na Zemi? Jsi-li tak všemohoucí a všemoudrý, pak ses přece také mohl už dávno odněkud dovědět, v čem spočívají! Podívej se na ně a pak je také vyrovnej, máš-li již chuť platit dluhy za jiné! – Co je ti však vůbec do mých zločinů? Tázal jsem se já někdy na zločiny tvé? – Hleďte, abyste přišel brzy dále, jinak naleznete ve mně pravého ďábla! Volal jsem snad já vás, jako nějaká stará pobožnůstkářka? Ne, to Cado, hrůza arménské pouště, nikdy neučiní! Neboť Cado je více nežli jste se vy hlupáci domýšleli o svém Bohu Abraháma, Jakoba a Izáka. Cado jest pán a Země se třese před jeho jménem! Ale váš Jehova je žebrák a ve všech věcech arcipackař! Myslíš, že Cado snad nezná Jehovu a jeho na kříž pověšené ježíšovské packařství!? Ó Cado zná vše, ba i jeho celé učení zná lépe nežli ty, který bys měl být po všechny časy jeho skálou. Ale tato skála byla zhotovena místo z pevné kamenné mysy, z ovčáckého másla a proto se také rozplynula. A tak z této skály nezbylo až do této doby také nic jiného, nežli její prázdné jméno a spousta dřevěných soch, obrazů a falešných relikvií! Ty jsi Petr a tvůj průvodce je onen poněkud chytřejší Pavel, Saul anebo Faul (poslední jméno by bylo zcela správné!) – Řekněte mi raději, co je v tomto duchovním světě s vaším Mistrem!? Soudí ještě pilně živé a mrtvé? Je také tak hloupý, jako jste tu vy (dva)?“

11. Praví Petr: „On nás právě k tobě vyslal, abychom tě zachránili před věčným zánikem!“ – Pročpak raději nepřišel sám? Snad se při nyní velmi často vyskytujících soudech nachladil a dostal poté rýmu a nebude moci nyní vyjít? Proto vyslal vás ke mně jako své bezpochyby první spolčníky, kteří se již svým teplým dechem při jeho narození o něho zasloužili, abyste také mne zahřáli svým silným dechem!? Ale Cado není ovce, jako jí byl Mesiáš Židů v Betlémě v ovčáckém chlévě zrozený, proto mu také jeho krajané osvědčili čest na kříži. Ó vy hlupáci! Myslíte, že je Sado také tak hloupý a nechá se voditi za nos jako nějaký hladový Žid? Ó velice se mýlíte, mé milé Boží ovce. Cado jest lev a věčně nikdy nějaká Boží ovce! Rozumíte tomu? – Až přijdete ke svému Mistru, pak mu vyřídte ode mne pěkný pozdrav a řekněte mu, že je mi velmi líto. Že nebyl na Zemi Cadem, nýbrž zcela obyčejnou – ovčí!“

12. Praví Petr: „Příteli, na této cestě dále nepřiďte! Tato tvá cesta vede do pekla a do věčné trýzně z tebe samého! Neboť ty jsi zkažený až do nejvnitřnějšího vlákna svého života! Abys však věděl, kdo jest, byl a věčně bude Ježíš Ukřižovaný, pravím tobě jako jeden z jeho nejvěrnějších svědků: On je Bůh, Jediný a Jedinečně Věčný Pán a Mistr, svatý ve věčné nekonečnosti! On jediný může tě zachovat, ale také nechat na věky padnout! – Pohleď však také k západu na široce rozevřenou tlamu pekla! – Kam chceš jít? – Žádný Bůh tě nebude soudit a žádný anděl a také my dva ne! Ale tvá vůle budiž tvým soudem!“

13. Praví Cado: „Tedy tento ono tak zvané nebe a tu směrem k západu ono romantické peklo? Tak, tak, to je velmi krásné! Copak stojí tato vámi vykouzlená podívaná? – Vy jste dvojice mágů non plus ultra (nejvyššího druhu)! – Řekněte mně, je to staré židovské peklo anebo novo-římskokatolické, řecké, turecké anebo východoindické? – nebe je (asi) perské!“

14. Praví Petr: „Cado, Cado! Ty jsi drzý duch a s nekonečnou dobrotou a slitováním Božím tropíš mrzkou neplechu! Hle, my jsme k tobě nadmíru blahosklonně dobří a ochotní poskytnouti tobě každou vpravdě podle Božího řádu prospěšnou službu, neurazili jsme tě ještě žádným ani trochu tvrdým slovem, leč že jsme ti ukázali, jak to s tebou dopadá vůči praspřavedlivosti Boží. A ta jsi vzplál proti nám nejvýš krvežíznivě jako zuřivý tygr! Pročpak to příteli? Bud' přece k nám

ve své až příliš mimořádné malomoci takový, jako jsme my vůči tobě ve vši své moci z Boha, a pak se snáze dorozumíme, nežli tomu bylo dosud! Věř mně, kterýž tě veskrze znám, že je to s tebou opravdu nejvyšš špatné! Ne snad z nás, nýbrž z nejvyšš zlé lásky tvého srdce! ty si nemůžeš věčně nikdy pomoci. Neboť tvé srdce je až příliš zkaženo. Ale vyznáš-li se před námi ze všech svých zločinů a tím otevřeš před námi své srdce, pak se nám tím uvedeš do stavu, že budeme moci tvé srdce vymést. Budeš-li se však před námi stále více uzavírat, pak tvá zlá nečistota v srdci ztuhne a pak tě nebude možné nikdy zachrániti před věčnou smrtí! Cado uvažuj přece o těchto nejvyšš užitečných a jistě nejvlídnějších slovech!“

15. Praví Cado: „Prosím vás, nenamáhejte se dále a nadarmo mě nezlobte! Cožpak jste nikdy neslyšeli, že ti, kdo jsou už od dětství zvyklí panovat, nemohou a nechtějí nikdy poslouchat? Ode mne můžete něčeho dosáhnouti jen cestou mé milosti a vysokomyslnosti, ale vaší domněle dobrou radou nedosáhnete ode mne na věky ničeho. Neboť pravý král si nesmí dát nikdy radit, chce-li pro všechny časy uhájiti svou velitelskou vážnost. On musí vždy panovati!“

Kapitola 164.

Cado v podstatě zlá bytost, která odmítá veškerou lásku a obrácení. Pán o božském trestání. Peklo se musí samo léčiti.

1. Praví poté opět Petr „Ale ty jsi přece nebyl po celý svůj život pozemským králem! Jak tu můžeš před námi říkat, že jsi byl již od kolébky zrozen k panování? Ty jsi nebyl nic jiného, nežli náčelník Beduinů a to jen v posledních létech svého života! Dříve jsi byl pastýřem ovcí a vedle toho věrným náhončím svých chvalitebných předchůdců a teprve hanebným sňatkem s nejstarší dcerou beduinského náčelníka byl jsi povýšen na náčelníka. Musel jsi tedy na Zemi velmi dlouho slepě poslouchat a teprve v posledních letech svého života jsi vykonával, jak jsem již dříve poznamenal, jisté nejvyšš mrzké panství nad svou nejvyšš darebnou lupičskou sběří a nad svými pravými krvavými psy. A tak tedy myslím, že ti panování není zrovna v tom stupni vrozeno, jak jsi nám to předtím řekl!“

2. Praví Cado: „To je jedno! Co nechci, to naprosto nechci! A kdybyste byli i samými Bohy, přece mne po tak dlouho nepřivedete na jinou ideu, dokud mně nevdechnete jiné srdce a jinou vůli. Copak myslíte, že já se bojím pekla? Ó, pak se ve mně velice mýlíte! Nějakého všemohoucího Boha poslouchat dovede každý osel; ale všemohoucímu Bohu co nejtvrdošijněji vzdorovati a všechnu jeho moudrost mařiti, to dovede jen silný duch, který nezná bázně ani před věčnou bolestí v nehorším pekle! Vhodte mne do žhoubícího kovu a já vám v nejvyšší bolesti žárem vzniklé dám tutéž odpověď, jakou jste zde slyšeli nyní. Neboť velký je duch, který dovede svým Tvůrcem pohrdati také za největších bolestí! – Jakýmpak díkem mám také býti Tvůrci povinován? Já jsem povinován díkem někomu jen tehdy, učinil-li mi něco, oč jsem ho požádal. Já jsem však Stvořitele jistě nikdy nežádal, aby mne stvořil. On to učinil o své újmě! Je potom dost k hanbě Jeho velebné nejvyšší moudrosti a moci, že na mně provedl naprosté packařské stvoření. Anebo snad musím být pro udržení celku právě takovým, jakým jsem. A proto se mnou nic nepořídíte ani tak, ani tak. Proto hledte, ať přijdete dále!“

3. Zde Cado zcela zčerná a jeho podoba se stává strašně ošklivou, takže se začne Helena velice báti. Jeho oči se rozpálí jako oči zuřivého psa a chystá se napadnout oba apoštoly. Ale Petr mu praví: Ve jménu Ježíše Ukřižovaného ti přikazuji, aby ses choval před námi klidně, jinak okusíš ostří Božího hněvu, odvážíš-li se zvednout i jen prst proti nám!

4. Cado se nyní zuřivostí chvěje a ve svém nitru je všecek rozpálen, vnějšně však je prost všeho oděvu. Tak stojí v nejošklivějším pohledu před námi, aniž však nás může viděti.

5. Já se nyní táži Heleny řka: „Nuže Má nejmilejší dcero, co říkáš této duši? Shledáváš, že by se s Mé strany i jen dost málo něco opomenulo anebo nepodniklo, co by nebylo zamýšleno pro její oblažení? Ty Mně pravíš ve svém nejušlechtilejším srdci závažné nikoli! A tak tomu také

jest. U tohoto ducha bylo vynaloženo vše, cokoli se může jako jemný Mé lásce přiměřený prostředek pomysli. Ale jak ses nyní sama přesvědčila, bez nejnepatrnějšího výsledku! Tento duch byl takřka na rukou nošen. Silní andělé byli ustanoveni k jeho uchování. Ale jeho vůle, která musí zůstat svobodná, byla vždy mocnější nežli Má pouta lásky, která jsem mu dal přiložit nejmocnějšími anděly. On je všechny zpřetrhal a vždy se jim děsně vysmál. Poznání mu nechybělo zná každou litera Písma a měl dokonce schopnost stýkati se s veškerým duchovním světem. Zná Mne a Mou božskost a přece se Mi může posmívat. Jemu je každý panovnický stolec kletbou, nemůže-li jej nazvati svým. Jemu je každý zákon oškivostí, který nedal on. On zná jen svou vůli a vůle jiného je mu zločinem, který by nemohl nikdy dosti pomstíti! – Řekni Mně, co může u takové bytosti Má láska ještě poříditi?“

6. Praví Helena „Ach, velký, milý, svatý Otče! Taková bytost pak nikdy nezasluhuje další milosti u tebe; za to však tak dlouho spravedlivého trestání, až si už o sobě nemyslí, že něco je, nýbrž ve vši pokoře poleze ke kříži.“

7. Pravím **Já**: „Bylo by vše správné, kdyby trestání jako ode Mne vycházející nebylo také již soudem! Jestliže Já někdy trestám lidi pro jejich velkou zlomyslnost, pak musí býti toto trestání takové, aby se jevilo pokud jen možno jako přirozený následek zlovolnosti, tak jako když si někdo sám zasadí ránu, musí se následující potě bolest objeviti jako nutný a zcela přirozený následek (jeho konání) ačkoliv vlastně již příroda je Mnou původně již tak zařízena, že rána na tělo musí mít za následek bolest, protože je hříchem proti určitému klidu těla. A tak musí každý ode Mne vycházející trest býti takový, aby jím nebyla podryta svoboda ducha a duše.

8. Proto tedy také u tohoto zlého ducha se nesmí užít žádného jiného trestu, nežli jaký si dá ze své nejvyšší zlé vůle on sám, z výplodu své lásky. Nasytí-li se pak takového vlastního působení bolesti a ve své zběsilosti se jaksi sám udusí, pak teprve bude opět možné na mírnější cestě se k němu přiblížiti. Přichází tedy ponenáhlu do nejspodnějšího a nejhoršího pekla, ale ne snad, že by tam byl mnou odsouzen, nýbrž svým vlastním chtěním. Neboť toto peklo si tvoří sám ze své lásky! Co je však někoho láska, tj. také jeho život a tento život mu nesmí věčně nikdy být vzat!“

9. Praví Helena: „Ale, Pane, který jsi jedině nejopravdovější a nejdokonalejší láska a slitování! Jestliže pak v takovéto nejvyšší zlé lásce setrvá na věky a Tobě navzdory raději věčně snáší to nejhorší a nejděsnější, než aby svou nejvyšší ztrnulou vůli sklonil pod Tvou nejvyšší něžnou vůli co potom s takovým duchem? Nemělo by se pak u takových velmi zlých duchů snad velmi užitečně použít mírného soudu? Duch by si snad časem na něj zvykl a nakonec by z tohoto zvyku učinil ctnost, jak tomu také již někdy bývalo.

10. Například děvče nalezne zaopatření v nějakém tichém domě s přísně vyměřeným návodem, aby se od doby svého přijetí chovalo tak, jakoby bylo přivtěleno nějakému přísnému klášteři! A hle, ó Pane, to je pro nějakou pravou noční tulačku jistě malý soud. Chvíli si sice tu věc rozmýšlí, ale ježto výhody dobrého uspořádaného života přece se jen zamlouvá, dá si ráda tento soud líbiti, zvykne si konečně na pořádek, stává se potom zcela řádnou osobou a jako taková zůstává a také pak umírá! A tu pak myslím, že by něco takového mohlo býti také u tohoto Cada.“

11. Pravím **Já**: „Ano, Má nejmilejší Heleno, toho bylo u tohoto ducha již mnohonásobně všelikým způsobem použito ale žel vždy bez nejmenšího úspěchu, jak jsem ti to poznamenal již dříve. A tak nám nezbyvá nyní již nic jiného, nežli abychom ho přenechali zcela sobě samému. Chce-li naprosto peklo dobrá, ať ho také ve vši hojnosti užívá! Neboť tomu, kdo něco zlého chce sám, neděje se také pro nikdy nekončící věčnost bezpráví! Kdo chce setrvati v pekle, ať setrvá! Já nebudu nikoho proti jeho vůli za vlasy vytahovati. Až se mu věc stane jednou přece snad příliš silnou, bude si pak již také sám od sebe raziti z ní cestu. Dělá-li mu však peklo radost, je-li mu věčná noc milejší nežli věčné, vše oblažující světlo, ať se těší z toho, co mu dělá radost! – Jsi s tím srozuměna?“

12. Praví Helena: „Pane, předobry Otče! Teď úplně! Také nemám již zcela žádného soucitu s tímto nejvyšším hloupým oslem! Ale copak se teď stane s tímto opravdu nejvyšším hloupým ďáblem? Pravím **Já**: „To nyní ihned uvidíš. Dám nyní oběma apoštolům pokyn, aby ho úplně ponechali na svobodě a nechám ho avšak jen v jeho sféře – činiti co chce. A tu pak již uvidíš, co se bude dít s tímto duchem dále.“

13. Nyní dávám oběma zmíněný pokyn. A Petr Cadovi: „Jelikož jsme se oba nyní až příliš přesvědčili, že se nechceš dáti námi, kteří jsme byli posláni k tobě Pánem Bohem, připraviti pro Boží nebe, jdi odtud a číň, co ti působí radost! Neboť to chce také tvůj Bůh, a náš Bůh Ježíš Jehova Cebaot! – O nyníška nevyšle k tobě Bůh již žádných poslů. My dva jsme byli poslední!“ Po těchto slovech se mu stanou oba neviditelní, zatím co on sám zůstává všem přítomným velmi dobře viditelný, jakož i každou myšlenkou a slovem slyšitelný.

Kapitola 165.

Cado v pekelné potní lázni. Hrůza a slitování diváků. Nutně nezlomný řád následování vůle Boží.

1. Když je nyní Cado sám, říká si: „Díky pecku, že jsem se konečně jednou zbavil těchto dvou nudných potvor! Ha, vidím známé několik svých druhů, ano dokonce svého někdejšího náčelníka! No to bude jánotu, až se sejdem a velice snadno opět poznáme. Vypadají ještě všichni jako na hloupém světě!“

2. Zástup se k němu blíží víc a více a jeho někdejší náčelník ho poznává, vrhne se s děsným chvatem na něho, uchopí ho za hrdlo a křičí hrozně sípaje: „Ha, padouchu! Bídny pse! Konečně jsi zde, abych ti odplatil, že ses opovážil nejhanebnějším prostředkem si opatřiti mou královskou dceru za ženu?! Počkej, ty bídný lotře lotrovská, tuto hanbu si nyní odpokáš v potní lázni, že ti na věky přeje zrak i sluch! Já jsem musel mnoho vystáti nepopsatelné bolesti, které mi zde byly způsobeny plameny a žárem, ale žádná nebyla horší nežli bolest, že jsem se zde na místě trýzně a hrůzy musel dověděti, že nejbídnější, nejsprostší pes si vzal za ženu mou nejvznešenější královskou dceru! Ale za to budeš ty pse, nyní také potrestán tak, že se o tom celému pecku ještě nikdy ani nezdálo!“

3. Po těchto slovech učiní Ludvík Bathyani následující poznámku k Dismasovi, páteru Tomášovi a generálovi: „No, to je velmi chvalitebné přijetí! No, děkuju pěkně! Královský náčelník se zdá býti též zcela proklatě silný chlap; Neboť Cado se již nemůže přes strašné zápolení vyprostiti z mocných drápů svého náčelníka. Nyní přicházejí také bezpochyby jeho staří náhončí, a ó, proklatě! Ne tu přichází opravdu nejsrdnatějšímu duchu doslova zrak a sluch! Zcela žhavými provazy ho nyní ovinují jako pavouk svou tuhou pavučinou svou mouchu, která náhodou zabloudila do jeho sítě. Z Cada se nyní ze všech stran kouří a volá žalostně o pomoc! Ó Pane, to je strašné! To, to pohleďte jak jím nyní před sebou strkají a válí jako žhavé klubko! A tamto v nejtemnějším pozadí vidím trůn jakoby ze zcela do běla rozžhaveného kovu. K tomuto trůnu valí stále prudčeji ono velmi politováníhodné klubko z Cada! Copak se tu stane? Měla by snad zde býti ona slíbená potní lázeň?! Ó proklatě Pane, prosím tě velice odpusť mi mé hřichy! Ale to je příliš zlé! Oni ho skutečně stavějí na trůn, z něhož nyní na všechny strany šlehají plameny. A mimo to je ještě připoután k trůnu žhavými řetězy. Ó, jaký to nanejvyšším hrůzu budící bolestný řev svázaného Cada! – Pane, chceš mi dáti tolik moci, abych tam šel a Vada osvobodil? –A tu, tu viz! Nyní přicházejí ostatní se žhavými kopími a začínají ho ze všech stran propichovat! Z každé rány vytéká hrozně kouřící žhavá masa! – Pane, prosím Tě pro všechno co chceš, dej mi moc a nech mne pospíšiti tam, abych osvobodil tohoto opravdu nejubožejšího ďábla!“

4. Pravím **Já**: „Nech toho a buď rád, že mezi námi a jimi je postavena nepřekročitelná propast – jinak by se dostali trýzně také vyvolení. Vyčkej však nyní trochu! Tato věc nabude brzy zcela jiné tvárnosti. Neboť příliš velká, nejvyšší nesnesitelná bolest učiní Cada pánem jeho pout. Potom uziš brzy druhý akt ďábelského dramatu!“

5. Praví Bathianyi: „Ó Pane! Já jsem už s tímto aktem nadmíru spokojen a, jak na všech tvářích čtu, také všichni ostatní zde přítomní. Tvá nejmilejší Helena má toho, jak se zdá, více než dost!“ Praví Helena zcela rozehvěna: „Více než dost a dost! Neboť to je hrozné, přehrozné!“

6. Pravím **Já**: „Mé milé dětičky! Pravím vám, musíte to vidět, abyste se mohly stát úplně čisté. Neboť každý anděl musí také znát peklo, jakým jest a jaké plody vyrůstají z jeho lásky. – Nemyslete si, že bych nechával něco takového se díti z nějakého hněvu a pomsty. Ó, s tím Mé otcovské srdce nic nemá! Ale vy víte, že každé símě nese své určité plody a že každý skutek musí mít určitý následek, jako každá příčina svůj určitý účinek a to vše pro věčný řád ze Mne Samého, bez něhož by nemohl nikdy býti ani atom stvořen a bez něhož by ještě mnohem méně bylo možno myslet na nějaké udržování stvořeného. Tento duch jednal však nyní velice proti Mému řádu pro něho nutně svobodně stanovenému, tak že tímto jednáním si musel připravit sám nutně nejvyšší smutný následek, který nesmíme a nemůžeme pro udržení všeobecného řádu změnit dříve, dokud tato bytost před našima očima nyní nejvyšší nešťastná nebude bolestnými následky svého dřívějšího jednání puzena ze sebe samé k jednání jinému, které pak bude mít také jiné, lepší anebo však ovšem také ještě horší následky.

7. Vloží-li někdo do země símě dobré, vzroste z něho také dobrý plod. Vloží-li však někdo do země místo zrna pšeničného semeno rulíku, bude také podle věčného řádu také jen opět sklízet rulík a nikoli pšenici.

8. Ale tu by Mně však mohl někdo snadno namítnout a říci: „To by bylo vše správné, ó Pane; ale neměl bys Svůj řád potom přece jen hnáti do tak nesmírně křiklavých extrémů!“ – „Dobrá, pravím **Já** a připojuji však otázku: Má se na světelný extrém Slunce naříkat jako na chybu Mého řádu proto, že pro svou neobyčejnou sílu oslepuje každé oko, které by bylo tak pošetilé, že by se dívalo po celé hodiny upřené do Slunce? Anebo je vše stravující oheň obdařen snad příliš prudkým stupněm horka? Není břímě nějaké hory příliš mocné, rychlost blesku příliš velká, chlad ledu příliš ostrý a spousta mořské vody příliš nesmírná? Jak by to však vypadalo se světem, na němž by nebyl takto zřízen řád v živlech? Kdyby nejvyšší stupeň horka ohně byl jen vlažný, mohl by roztavit tvrdé kovy? Anebo jak měkké by musely být kovy, aby se již při nepatrné teplotě roztékaly? Kdyby však celá Země byla měkká jako máslo, který tvor jen nějaké váhy by mohl na tak jako máslo měkkém světě anebo Zemi trvati? A kdyby Slunce nemělo tak nejvyšší intenzivní světlo, bylo by pak snad také sto poskytovat Planetám potřebné teplo a nadmíru nutné světlo na vzdálenosti velmi mnoha milionů mil (podle zemské míry)?

9. Snad by mohl mít někdo myšlenku a u sebe si říci: „Ať si jsou a trvají všechny extrémy, ale k čemu je člověku dobrá ta mimořádně velká schopnost bolesti? Proč má tisíckrát větší citlivost pro bolesti a utrpení nežli proto co mu dělá dobře a pro pocity oblažujících půvabů? Odpověď na tuto otázku je nadmíru makavě snadná. Představte si lidstvo jako čistě bolesti neschopné; dejte mu pak úplně svobodnou poznávací schopnost a úplně svobodnou vůli. Potom si však také schvalujte zákony, jaké chcete a nikdo nebude zákon zachovávat! Neboť kdo nemá citlivosti pro bolesti, nemá také žádné rozkoše. A nezmrzali by se v úplně nejkratší době chlípni lidé, kdyby byli obdařeni jen pouhým pocitem rozkoše, kdyby při případném oddělení toho či onoho údu pociťovali místo chránící je bolesti jen rozkoš a lahodu?

10. Tento před námi z převeliké bolesti řvoucí Cado byl by jistě na věky ztracen, kdyby byl neschopen bolesti. Takto však bude ve svém bludu pýchy sice snad ještě velmi dlouhý čas co nejpříkřeji vzdorovati; ale až ho bolest příliš mocně uchvátí, dá si nakonec říci a odebere se na lepší cestu!

11. Z těchto Mých velkých slov velmi snadno tedy uvidíte, že je tu každá schopnost a vlastnost člověka, jakož i každé jiné bytosti z Mého věčného řádu co nejlépe uvážena a vypočtena. A nesmí ani háček chybět, má-li se člověk státi úplně tím, čím se státi může. Musí-li však to vše takto býti, pak také nemáte zde vedle Mne dáti v sobě vznikat tak nesprávným myšlenkám,

nýbrž máte vždy myslet: Co někdo chce sám, přes velké s tím spojené a jemu dobře známé nevýhody, tomu se také věčně neděje žádné bezpráví, i kdyby se mu dařilo ještě tisíckrát hůře nežli se mu daří!“ Nyní však dávejte dále pozor na jednání, které se bude před vašimi očima odehrávat! A ty, Má nejmilejší Heleno, pohleď tam rovněž a vypravuj nám co vidíš!“

12. Praví Helena: „Ó Pane, na to se již není možno dívat! Neboť je to nesmírně ošklivé! Ó blaze tobě Roberte Uranieli, že to nevidíš s námi! Ty bys hrůzou ztuhl! Pravím Já: „Má nejmilejší Heleno, nestarej se o Roberta! On vidí tuto scénu právě tak dobře, ne-li ještě lépe, nežli ty! Neboť v duchovní říši není dálky z které by někdo viděl nějakou událost méně jasně, než-li domnívá-li se někdo býti zcela v blízkosti. V tomto světě jsou zcela jiné blízkosti a dálky a tyto jsou jedině v srdci každého ducha. Čím vroucněji se kdy duchové milují, tím si jsou také blíže. Čím, slabší však je tu vzájemná láska, tím jsou si také vzdálenější. – Rozumíš tomu? – Ano, ty tomu rozumíš! Proto pohlížej teď jen zmužile na tuto scénu!“

13. Helena se dívá nyní s větší odvahou a odevzdaností na tuto scénu, jelikož nyní poznává, že tato věc, ať se vyvine také jakkoli, nebude moci býti jinou, nežli jakou musí být pro celkové trvání věčného řádu.

Kapitola 166.

Neočekávaný obrat. Cado se osvobozuje a mstí. Náčelník obrací. Pravý satanský pekelný plán.

1. Avšak také františkán Cyprián s hrabětem Bathianym a jeho přítelem Miklošem se poněkud více přibližují ke Mně a obracejí své zraky ostře k místu hrůzy. Za chvíli nerušeného pozorování se uvolňuje jeho jazyk, a začíná nevyzván takto mluvit: „Ó hrozná těžká chvíle! Cado přinucen jistě nejvyšší nevyslovitelnou bolestí roztrhává nyní všechna svá pouta, jako by byla nejjemnější pavučina, vypadne jako zuřící tygr na své trýznitele a koho dopadne, toho také na kousky roztrhá! A tyto kousky se krouží a poskakují na půdě, která vypadá jakoby byla zcela žhavá jako useknuté kusy Cada! Žhavý trůn rozemele na prach! Kopí jsou zničena a nyní se vrhá na svého pozemského náčelníka, který se sice postaví na obranu a strašně znějícím hlasem zvolá na zuřícího Cada:

2. Nedotýkej se mne pse! Jinak poznáš mou pomstu ve vší její nevystižitelné hloubce a nevýslovné ostrosti! Nemyslí, že zde stojím před tebou opuštěn a malomocný! Dotkneš-li se mne i jen prstem, budeš miliony nejmocnějších duchů obklopen a vržen do trýzně, proti níž vše, co jsi teď okusil, bylo jej chladivým balzámem! Chceš-li však, ježto jsem nyní v tobě objevil jakousi sílu, učiniti se mnou spolek proti druhému knížeti, bude ti zločin, kterého ses na mě na zemi dopustil úplně odpuštěn a nebude nadále ode mne proti tobě o žádné pomstě již ani řeči. Od nynějška budeš mým důvěrným přítelem a po mém boku budeš mou královskou vážností jako můj zeť v plné míře sdílet!“

3. Cado se nyní poněkud zarazí a po krátké přestávce vzkřikne ještě velmi hněvivě: „Nejbídnější ďáble! Činíš-li mně nyní ježto jsi uzřel malou zkoušku mé nejvyšší nepřekonatelné moci a síly a velmi dobře cítíš, že to s tebou nyní mohu právě tak učiniti, jak ti až příliš jasně ukazují tyto roztroušené poskakující části tvých nejvyšší malomocných pomahačů – tak mírumilovně oslňující návrhy, pročpak jsi to neučinil dříve, když jsem ti, přicházející ze světa a maje opravdovou radost z tvého shledání šel vstříc tak pokojně a vlídně jak je to jen možné? Věru, kdybys mně byl opětoval mou vlídnost, byl bys ve mně našel přítele, s jehož pomocí by byl mohl celé stvoření ze stěžeji vyzvednout. Takto však jsi vychoval ve mně nepřítele, jakým se nemůže vykázat celé peklo. Ty ses domníval, že mne budeš moci zničit a učinit neškodným; nyní ses však strašně zklamal a učiníš mně nyní jako na hlavu poražený mírumilovně oslňující návrhy. Ale Cado zná svého muže a proto tvým slovům věnuje také zpropadeně málo sluchu a tisíckrát ti odplatí, co jsi mu půjčil!“

4. Tu Cado vztáhne ruce po náčelníkovi. Ale náčelník uskočí zpět a vzkřikne: „Slepý osle! Copak jsem ti to nemusel učinit, vždyť jinak bys byl nikdy k této své síle nepříšel! Neboť zde, jako také již na světě, jsou lidé a duchové jen velkými utrpeními znečišťováni a v mocné hrdiny přetvořováni! A tak jsem ti svým zdánlivým nejkrutějším zacházením prokázal jen opravdu největší přátelskou službu a neschladil jsem si svou předstíranou žízeň po pomstě, což jsem ti však také učinil jen pro blízké příbuzenství, abys dospěl rychle k oné síle, bez níž se v této říši nemůže a nedovede žádná bytost uhájit. Nechceš-li to vše uznati, pak se tedy jen pokus vykonati na mně své bezuzdné předsevzetí a přesvědčíš se, že dávno nejsi v tomto světě nejmocnějším!

5. Tu se Cado ještě více zarazí a ohlédnuv se kolem praví: „Ty hloupý, neřádný bediuiinský náčelníku, má-li se ta věc takto, pročpak jsi mně to neřekl hned z počátku? Když se ta věc jednou sama sebou okolnostmi vytvořila tak, potom může každý na tom účastný osel říci: „Hle, to bylo dobře vypočítané dílo!“ Avšak vzhledem k tomu, že jsi přece jen mým tchánem, nechám to ve jménu všech ďáblů pro dnešek platiti a zpola přijmu, že tomu tak jest. Ale běda tobě, kdybych někdy přišel na to, že jsi mne nyní takto přemluvil, abys přede mnou uchránil jen sebe! Pak budeš milionkrát pykati! Rozumíš tomu mému všemohoucímu výroku?! Ale nyní mi řekni, jak se nazývá to místo, kde nyní jsme a zda tu nejsou hrady a bohatě obtížené karavany, jímž by se mohlo od něčeho odlehčiti? Neboť přece se snad nebudeme muset vzdát našeho pozemského řemesla!?

6. Cyprián pokračuje: Krásné předsevzetí! Dva to chlapi, jací se mohou vylíhnout jen v nejspodnějším pekle! – Náčelník nyní poněkud rozvažuje, načež pak s tajuplnou vážností praví! „Příteli, na Zemi jsme byli pouhými chytači komárů, protože jsme byli netopýry. Zde však jsme dozráli v mocné lvy! Proto je tu také s opovržením hodným chytáním komárů konec, neboť zde jsou nám vytýčeny zcela jiné plány k provádění – Ty víš, že staré Božství dosud vždy ještě vykonávalo tísnivě tyranskou, vši svobody prostou vrchní moc a svým zčlověčením ji znovu ještě více upevnilo. My první duchové této velké říše neomezenější svobody jsme však svou nejvyšší důvtipnou moudrostí našli velmi skryté nejvýznamnější slabosti tohoto starého Božství a nyní je ve vši krátkosti s jeho trůnu svrháme a učiníme s ním, jako ty jsi dříve učinil s těmito svými mučiteli. Pak celé to staré pracopašské stvoření zničíme a na jeho místo postavíme stvoření nové a co nejsvobodnější! – Jak se ti líbí tento plán?“

7. Cado škubne rameny a říká jen: „Tento plán by nás byl sice důstojný; ale velice pochybuji, že se nám kdy zdaří! Neboť staré ukruté Božství je stále nejvyšší chytré a vidí nejlépe tam, kde my se domníváme, že na něm pozorujeme slepotu. Proto myslím, že to s provedením tohoto velkého plánu již naprosto nepůjde

8. Praví nyní opět náčelník : „Ty jsi zde začátečník a mluvíš, jako bys věc chápal svým ještě velmi omezeným náhledem! Ty máš o Božství ještě příliš pozemské temné názory a podkládáš mu ještě onu všemohoucnost a neomezenou moc, které jsi jako pastýřský chlapec vsál do sebe na prsou své slabé matky. Ty vidíš Božství ještě vždy jako nedílnou a neoslabenou vševládnoucí Bytost, které stačí jen chtít, aby vyvolala ze sebe v mocné bytí myriádu nových, dobře zřízených Světů. To sice dovede a také to pilně koná, protože to je jeho nejvyšším potěšením. Ale my to známe a (víme), kam taková rozkoš musí časem přivést Božství – jako si také každý jen poněkud obratný politik dovede na prstech vypočítat, jak dlouho to ještě potrvá s králem, který se dává strhovat nejvyšším přepychem a neomezenou nádherymilovností a jak taková neomezená nádherymilovnost knížete jest jeho hlavní slabostí, která ho co nejdříve strhne s trůnu. – Hle, příteli, právě tak je tomu také s oním starým, zesláblým Božstvím! Stalo se žebřácky dětským! Jeho věcí je vždy jen vždy tvořit a tvořit, ať to jde, jak jde. Cožpak jsi již na Zemi často nepozoroval, jak tu a tam dochází Božství nit? Zahruje stromy nesčetnými květy a nakoniec má příliš málo látky, aby všechny ty květy vyživilo v plod. Tak klade lidi za lidmi do světa a dojde-li mu konečně nit na udržování, musí pak opět nechati své miláčky zemřít. A ve všem tom jsi zajisté zpozoroval podobné božské rozpaky, ale nemohl jsi ovšem žel tušit, v čem je toho důvod. My však to až příliš dobře víme a co nejjasněji vidíme, jak Božství stále víc a více slábne

a že nakonec musí i se svým velkým hospodářstvím přijít na mizinu. A tak je nám také možno navrhovat plány, které musejí nutně podporovat jeho zánik.

Kapitola 167.

Šílený pekelný vzdor Cadův. Smělý náčelníkův plán na převrat. Vlastní pekelná propast se otevírá.

1. Cyprián sděluje dále: „Cado potřásá opět hlavou a praví: „Příteli, to vše je ještě účet bez hostinského a tyto plány jsou marnivé! Já jsem sice rozhodným nepřitelem Božství, ale ne pro jeho slabost, nýbrž pro jeho až příliš nesmírnou moc. Ujišťuji tě, že je mou úplně svobodnou vůlí, buď zde v místě trýzní zůstat anebo se obrátit a bráti podíl na všemožných radostech nebeského života. Ale nicméně dávám přednost tomu, abych zde zůstal, protože až příliš dobře znám nekonečnou a věčnou moc Božství. Kdyby bylo Božství jen o stupeň slabší a přemožitelnější nežli jest, pak bych se ho ihned držel a hájil bych je proti každému útoku. Ale právě proto, že je tak nekonečně mocné a nepřemožitelné, jsem jeho nejrozhodnější nepřítel. Já vím, že mé nepřátelství k všemohoucímu Božství je holou pošetilostí a že Božství mne může každým okamžikem zničit; ale dokud mám svou svobodnou vůli, chci mu co nejrozhodněji vzdorovat, jen abych mu ukázal, že se mnou i se vší svou všemohoucností a moudrostí přece jen nic nepořídí, dokud mne ponechá v nynější svobodě vůle. Pro hrdinu je opravdu nejvyšším požitkem, může-li se jako atom proti velikosti Boží tak vzepřít, že proti němu nic nepořídí! Vynasnažím se tedy, abych také nikdy nevyhledával a nepátral po jeho (falešně) domnělých vybájených slabostech, nýbrž především jen po jeho nekonečné síle. A čím více síly a pevnosti v něm objevím, tím nepoddajnějším se budu vůči němu tvářit. Hle takovéto je mé smýšlení, které se sluší na hrdinu! Ale tvůj plán, chtějící zbavit Božství trůnu, patří zřejmě k největším směšnostem a je neproveditelný. Copak ty myslíš, že skutečné Božství je nějaká perská anebo čínská pagoda, (figurka bůžka), kterou může každý svrhnouti s trůnu anebo s oltáře a vrhnouti do ohně anebo do bláta!? Pak se zatraceně mocně mýlíš! Božství je v každém ohledu nejvyšší nekonečná bytost! Proto se vzdej svého směšného plánu a čiň, co já činím, tak budeš mít v sobě samém vysoký požitek v tom a tím, že si budeš moci svým vědomím vydati sám svědectví o tom, že můžeš svou naprostou nulovou silou co nejhouževnatěji vzdorovat nejvyšší Boží moci!“

2. Praví náčelník: „Ó ty hloupý osle! Copak ty myslíš, že jsi ze sebe samého, jakým jsi? Hle ty jsi přece souzen a nemůžeš nikdy jinak chtít, nežli jak ses nyní přede mnou dosti hloupě vyslovil! A ty se domníváš vzdorovati Božství tím, že jsi jak ono chce a ne jak chceš ty! –Pojď se mnou, chceš-li se stát svobodným! – Dokud nějakou bytost vážou nějak zákony a sankcionovaná pouta, není svobodná, nýbrž otrokem vyšší moci! A dokud klade Božství našemu působení ustavičně nepřekročitelné hranice, jsme nejbídnějšími otroky a o nějaké svobodě nemůže být u nás dotud ani řeči, dokud nebudeme sto z vlastní své moci se sebe úplně svrhnouti tvrdé jeho Božství. Můžeme-li však Božství vzdorovat a musí-li Božství tuto potupu snášet a nemůže-li to změnit, pak je to jistě znamení, že je slabé. Je-li však v jednom slabé, pak bude také v mnohém jiném slabé a snad ještě slabší! Proto je na nás, abychom všechny jeho slabé stránky co nejpečlivěji vypátrali a pak je vší svou přesilou napadli a zcela zahubili!“

3. Františkán Cyprián pro sebe: „Ó ty prokletý lumpel! Jaké to má chvalitebné ideje! Hle, hle! Tedy: hinc illae lacrimae! (proto ty slzy) – Já jsem se dosud vždy domníval, že pekelní duchové ve své nejvyšší strašné trýzni musejí cítit věčně marnou, nejpalcivější lítost nad svými spáchanými velkými hříchy, aniž smí s tím mít nejmenší naději na vykoupení. Ale (jak vidím) věc se má zcela jinak! Oni to vše chtějí sami pouze proto, aby mohli Tobě, ó Pane, co nejtvrdošjněji vzdorovati! –Á, ať se jen někdo podívá na tato nejpodlejší lumpáctví! Ti chlapi mají jen radost ze své bezmezné zatvrzelosti! Á, to opravdu není zlé! – Ale Pane, já bych na Tvém místě přece jen takovým lumpům, jako jsou ti dva tam, jejich radost trochu přesolil, aby nade vší míru pocítili, nač je jejich radost dobrá! – Ó, vy arcilumpové! No počkejte, počkejte! Tento zvláštní pohár radosti vám bude naplněn žlučí, kterou budete muset na věky rádně olizovat!“

4. Pravím **Já**: „Milý Cypriáne! Tento zjev musíš umět pozorovat zcela bez vášně, jinak naplníš své srdce touž látkou, kterou je naplněno srdce obou pekelných duchů. Neboť hrozba, pomsta a válka jsou vlastnosti pekla, jak se ti právě ukazují! – Pohleď jen, jak se právě objevuje z mocně čadícího pekla horda podobající se žhavým drakům a obstupuje oba arménské náčelníky lupičů, pozdravuje a chválí je pro jejich dobré pekelné smýšlení a jak se nyní také začínají oba přeměňovat ve zcela dobře vytvářenou dračí podobu, což značí tolik, že nyní přecházejí úplně v čistě pekelné, ježto se toto pekelné, soudíc podle jejich vzájemné rozmluvy, nyní v nich úplně vytvořilo.“

5. Pravím tobě, těmto duchům nebude nic darováno! Každé rouhavé slovo se stane žhavým kamenem na jejich hlavě. A při takové tíži pak již poněmhu poznají, zda jsou silnější nežli Božství a zda jsou schopni, aby kdy provedli své zlé plány proti Mně! – Mysli si (tuto věc) jen stále takto: Bůh jest veskrze nejčistší láska a z této lásky nejvyšší moudrost, řád a moc. Vše to, a kdyby ti to připadalo sebe horší a strašnější, je Má láska a řád a musí se vše státi tak, aby vše trvalo a nic se neztratilo!

6. Vlastní pekelná trýzeň se započne (pro tyto duchy) teprve teď; neboť to dřívější bylo jen jaksi úvodem! – Nyní také vidíš, že Cadou dříve roztrhaní trýznící duchové se opět doplňují a spolu uchopují –jenže ne v lidské, nýbrž v hadí podobě! – Dávej jen nyní dobrý pozor a uvidíš ihned vlastní štvanicí! – Ale ty, Heleno, nesmíš se tam nyní již dívat, protože by to bylo pro tebe příliš zlé! – Vy ostatní se však jen všichni tam dívejte! A ty, Cypriáne, můžeš také vedle toho zběžně vypravovat, co vidíš a uvidíš!“

Kapitola 168.

Vřící mocnosti temnoty. Pekelná potměšilost a nebeská bdělost.

1. Františkán Cyprián jde nyní několik kroků vpřed, aby tak mohl tím nerušeněji pozorovat tuto scénu. Ale **Já** mu pravím: „Cypriáne, k tomu místu ohavnosti se přibližovati nesmíš, protože by to na tě mohlo učiniti špatný dojem! Proto učiň jen opět hezky jen kroky zpět, které jsi právě učinil vpřed! Také budeš moci věc zcela dobře s tvého dřívějšího stanoviska přehlédnout.“

2. Cyprián po tomto oslovení ustoupí ihned zpět a praví: „Ó. Pane, děkuji Ti za toto Tvé otcovské upozornění a napomenutí! Bez něho bych tam byl nakonec ještě zcela přitažen, což by pro mne mohlo být věcí opravdu nejvyš nešťastnou neboť pro mne je vždy nejjistější být daleko od rány! Aha, aha, nyní tam začíná ta pekelná historie dostávat také zcela zoufalý vzhled! Proto pozor! Ó, blesky Boží a všemožné živly! Tato severní krajina dostává nyní velmi hrozný vzhled! Nejtemnější zející jeskyně se široce otvírá nejpříkřejšími stěnami pravého milionového pohoří, z jehož slujů, příkopů a gigantických rozsedlin se začíná vyvíjeti vždy hustší a temnější čoud. Také slyším neobyčejné příšerné zuření, jakoby vzdálené velké mořské bouře! Ó milion blesků a hromů! To začíná být velmi povážlivé! Ale nyní spatřuji také na nejvyšším místě pohoří přímo hrůzyplnou jeskyni dva anděly velmi ponurého a vážného vzezření! Kdo asi jsou tito dva andělé?“

3. Pravím **Já**: „Podívej se jen na ně lépe a snadno je poznáš!“ Cyprián pohlédne na ně nyní ostřeji a poznává brzy Sahariela a Roberta - Uraniela. Chce Mně je jmenovati; ale Já mu to zapovídám kvůli Heleně, jejíž srdce je příliš jemnocitné, nežli aby mohlo bez přípravy s opravdovým klidem pozorovati zaměstnání svého chotě na místě, které se jí zdí pro její pojmy tak nebezpečným. Cyprián porozumí tomuto pokynu a mlčí Ale Helena, ač spočívá tváří na Mých prsou, táže se nicméně Cypriána, zda ještě nepoznal ony dva anděly. Cyprián se však moudře omlouvá a praví: „Zajisté! Ale nyní pro samé dívání jsem neměl chvíle, abych ti řekl jejich jména. Měj jen strpení! Oni sem beztoho sami brzy přijdou.“ S tím se Helena spokojí a skrývá svou tvář zcela mimořádně na Mých prsou před oznámenými ohavnými výjevy pekla, aby nic neviděla; neboť stále mocnější hučení a zuření ukazuje až příliš určitě, že peklo zamýšlí

provést opět něco mimořádného zlého. Proto také mysl Heleny se stává velmi ustrašená, takže dává pociťovat na Mých prsou dokonce malou horečku.

4. Cyprián však, jemuž se toto stále mocnější hučení a zuření a hromové dunění nechce rovněž zamlouvat, praví Mně: „Ale Pane, Ty věčně nejsvatější, nejdobrotivější Otče! Co se tedy konečně z tohoto stále hrubšího a hrubšího hukotu stane? Dokonce tato půda, na níž nyní stojíme, se začíná chvěti a zdvihati! A tam kde hrůzu budící jeskyně (z níž nyní vyráží se spoustou plamenů) jako by se dál a dál šířila, valí se také přes pohoří dolů přestrašné bouřlivé mraky jako roztrhané velké kusy skal. – Věc nabývá zcela mizerného vzezření, ačkoliv ona pekelná skupina je ještě zcela pokojná a jakoby nic zlého netušící před vchodem strašné jeskyně a ani se netváří, že by měla v úmyslu něco podniknout. – Prosím Tě, Pane, řekni nám přece, co z této zvláštní přípravy nakonec vzejde!? – Já si nyní oči již skoro vykukám a neobjevuji jinak nic nového, nežli pouze jen stále více plamenů, které šlehají z jeskyně, a rovněž také stále více nejhustšího kouře z jeskyně, jakož i z ostatních rozsedlin a trhlin pohoří – a také stálý vzrůst bouřlivých mraků shora dolů! – Oba andělé na nejvyšším vrcholu pohoří a to přímo nad jeskyní – jsou také zcela klidní a jak se zdá tyto přehrozné přípravy nijak nepozorují. A bouřlivý stále nesnesitelnějším se stávající hluk, jak se zdá, k jejich uším neproniká.“

5. Pravím **Já**: „Milý příteli! Peklo není nikdy nebezpečnější a více neštěstí přinášející, nežli když se chová na venek zcela klidně, ale zato začne s tím větší zuřivostí zuřit vnitřně, jako je tomu právě nyní. Naproti tomu však také nebe není nikdy vůči peklu bělejší, než když se při takových vnitřních piklech pekla zdá chovati zcela klidně a klidnomyslně. Dokud peklo kvasí a zuří pouze vnitřně, nebe nezakročuje. Ale jakmile se časem vzmuží, svou zuřivost nechá působit na venek, pak již také nebe nechá co nejdůrazněji působit svým co nejsilnějším opačným prostředkům. Proto dávej jen na všechno přesně pozor, jak peklo nyní zcela potměšile pod pláštěm vnějšího klidu a mírnosti obnoví svůj starý pokus, aby Mne chytilo a svrhlo. Bude to chtít nastrojít mnohem úskočněji nežli to nastrojilo před několika léty. Ale tím účinněji zajde. Ale tím účinněji zajde. Pohlédneš-li nyní na Zemi, k čemuž ti stačí pohlédnouti pouze vlevo přes svá ramena pak přesně zpozoruješ, jak se peklo nyní rovněž snaží činně působiti na dvorech, aby celou Zemi rozplamenilo v nejpustošivější válku. S tímto svým předsevzetím také zde i onde prorazí; ale pak dej pozor, jakým, dosud ještě nikdy zde nebývalým způsobem mu to bude znemožněno! Pozoruj však tedy teď jen tento pekelný výbuch a jeho následek, tak budeš moci také přiměřeně souditi, jak se bude na Zemi vše to, co se nyní děje zde, v příslušné době zobrazovati. Hle, hluk se stává již opět silnější, plameny v jeskyni intenzivnější a dým sám žhavým! Rota před jeskyní se stává četnější a začíná se pohybovati, a to k nám! Nyní to brzy spustí!“

Kapitola 169.

Pekelná bouře nebes propukává. Varování Páně před pohoršením. Duchové míru ve výši. Hrozný obrat pro zástupy temnoty.

1. Cyprián neodvrací nyní oči od tohoto výjevu. **Já** však dávám svým sluhům pokyn a oni chápou, co mají činiti.

2. Po krátké chvíli praví zcela úzkostlivě Cyprián: „Pane, nakonec budeme muset přece jen svolit k ústupu; neboť peklo asi nyní všechny své mnoho tisíc let staré zajatce propustí, aby bezpochyby spojenými silami sebralo tebe i s celým nebem. Jdou nyní na nás zcela drze! A ty postavy – věru někdy směšně ošklivé! Jak se některé nafukují a brzy opět scvrkávají až do velikosti nejmenší opice! Á to je vše, co lze říci! Také začínám nyní objevovat všelijaké zbraně! Kopí, oštěpy, meče a všeho druhu pušky! To směruje k řádné válce! Ale proti komupak? Snad přece ne proti nám? Cožpak také oni nás vidí, že se chystají právě proti nám?“

3. Pravím **Já**: „Ovšem válka se strany pekla platí vždy a tedy také teď – nám! Ale vidět nás nikdy nemohou; zato však nás zde tuší, protože na místě směrem k nám, které je vlastně duchovním polednem, pozorují jakýsi jas. Ale marně se namáhají přijít k nám blíže. Domnívají se

sice, že jdou kupředu; ale jejich zdánlivý postup je ústup a stálé vzdalování od nás. Proto je také necháme klusat a pohybovat se, neboť víme, jak daleko a kam mohou s tímto pohybem přijít a přijdou.

4. Časem však poznají, že vzdor veškeré své námaze nepřijdou o nic dále. A toto poznání bude znamením k výbuchu jejich vnitřní zuřivosti, v níž se budou sami vzájemně beze všeho šetření jako divé bestie napadat a trhat. Dej nyní dobrý pozor, obzvláště na jejich pohyb!“

5. Cyprián dává nyní velmi dobře pozor na vše, co se děje v pohybu pekelné sběře. Mikloš a hrabě Bathianyi však jednohlasně praví: „Pane, převeliká je Tvá shovívavost a trpělivost, že můžeš stále ještě se vsí Svou jemnocitnou mírností přihlížeti k tomuto počínání! Kdyby přišlo na nás, vyslali bychom této sběři vstříc zcela zvláštní vážnost, která by je pokořila jistě na věky. Ne tato drzost, chtít se Ti vzpírat, ano i, kdyby to bylo možné, zcela Tě zničit! Ne, ne, to je příliš nadpekelně anebo příliš podpekelně zlé! Tato myšlenka s naší strany byla by již hodna věčného potrestání, neřku-li teprve podniknuté jednání v takovémto nejvyšším pekelném úmyslu.“

6. Pravím Já: „Mé milé dětičky, ponechte stranou, cokoli má jméno zlosti! Neboť hleďte, veškerá sebe nepatrnější zlost pochází z pekla a nesnáší se nikdy s čistou přirozeností Mých nebeských, ještě malých dětiček, jakými nyní ještě jste! Nesmíte se vůbec na zcela žádný zjev, ať by vypadal jakkoli zlý, ani dost málo zlobiti. Neboť zlobení dětí nebes propůjčuje peklu posilu a dává mu látku k proti zlobě, kterou až příliš snadno a příliš brzy zvětšuje a uvádí v nové působení. – Považte však zato v srdci, že toto vše se musí takto dít, má-li do oné jeskyně vniknout také jednou mírnější světlo! Považte, že celé peklo se skládá z bytostí, které se jaksi dílem svými záležitostmi a dílem záležitostmi velkých světa staly takovými d'ábly a svého duchovního života zcela pozbyly. Jsou nyní nekonečně nešťastné a budou se stávat ještě nešťastnější. Na nás však, kteří máme veškerou moc, nyní záleží – abychom jim pokud možno pomohli, a to každým prostředkem, kterým se nějaká pomoc jeví ještě možná.

7. Tento nyní nastávající boj, který proti nám podniknou uvádí jejich mdlý, zdánlivý život do větší činnosti, kterou jsou chráněny od úplného rozkladu. Nezdařeným pokusem přijdou potom opět k poznání, že proti Bohu nic nezmohou; a potom se mnozí z jejich roty stanou skromnějšími a příštího podobného podniku se již nezúčastní. A to je potom skutečný pokrok těchto ztracených ovcí. Pro tyto ovce je nám pak již zase k službám nespočetné množství nejzpůsobilejších prostředků, aby je uvedly do poněkud jasnějšího oživení, aniž bychom sáhli přímo na jejich svobodnou vůli, která je jejich životem, že se však takové stromy nesmí porážet jednou ranou, to snad poznáte?“

8. Praví Mikloš: „Ó ano, Pane a Otče! Nyní je nám již opět vše jasné, a je vše dobré, co Ty, ó Pane, nařídíš! – Ale nyní shledávám, že na vrcholech převysokého pohoří se začínají stále víc a více shromažďovati též světlí duchové. Také na nejvyšším vrcholu stojí bedle oněch dvou prvých mnoho jiných nám zcela neznámých nejsilnějších andělů! – A hle, hle, pohleďte vzhůru do ovzduší! Nesmírné zástupy se vznášejí v dobře uspořádaných řadách a bystrým zrakem pohlíží na pohyby pekelné roty. A pekelné roty je, jak se zdá pozorují, protože nyní pojednou zvedají své nejvyšší rozlícené obličejy a začínají obracet vzhůru svou hrubou vrhací střelbu.

9. Praví Cyprián: „Ano, ano, bratře Mikloši, máš pravdu! Tamto poblíž té pravé d'ábelské roty jsem viděl již stoupati do výše jakési rakety, které však nedoletěly ani do osminy výšky pohoří. Také nyní vidím, kterak se celé spousty vyšplhávají po černošedých skalních stěnách, ale činí zoufale špatné kroky. Zdola jsou docela strašně ohroženy a k dalšímu vyšplhávání nemají již jak se zdá také velké chuti. Ne, ta historie začíná dostávat zcela hrozně tragický vzhled! Ó milión! Nyní se celá rota zřítíla přes velmi vysokou a příkrou stěnu a je nyní opět pobádána, aby šplhala znovu vzhůru. Ježí se poukazujíc na nemožnost; ale začínají ji zpracovávat žhavými oštěpy. Á, to je hrozné!“

10. Pravím **Já**: „Dejte teď jen všichni přesně pozor; neboť začíná vlastní štvance! Nyní ať však tuto scénu vypravuje, jak sed odehrává dále, Mikloš, který je mírnějšího ducha a to beze všech úžasných zvolání! – Tak se staň!“

11. Praví **Mikloš**: „Pane a Otče! Já, ubohá hříšná bytost, děkuji ti ze vši hloubi srdce za tento nádherný a velký příkaz, abych vystřídal bratra Cypriána v tomto zaměstnání, kterého si opravdu vyžaduje nejvyšší vytrvalého pozorovatele. Ale vedle toho musím také ihned otevřeně doznat, že se mně přitom o nic lépe nepovede! Neboť výsledky onoho pekelného namáhání jsou i pro samo peklo a jeho zápasníky příliš pronikavé a hrůzu budící, než aby i nejsrdnatější mysl mohla při tom obstát bez otřesu. Proto Tě za tím účelem prosím o zcela zvláštní posilu, nemám-li uváznout již při třetí větě vypravování toho, co jsem zřel, V Tvém nejmocnějším a nejsvětějším jménu se pak pokusím, jak se mi bude dařit s vypravováním.“

12. Právě se řítí celá velká skalní stěna přes velký zástup, který byl nucen šplhat nahoru a pohřbívá a rozbíjí velkou spoustu pekelných zápasníků. A za zřícenou stěnou se vylévá jasně planoucí děsně hučící a syčící povodeň lávy a ve svém rychlém postupu jich pohřbívá mnohem více nežli předtím zřícená stěna.– Nyní spatřuji také opět již velmi znetvořeného Cada a jeho náčelníka. V popředí, jak se zdá, se radí, co dalšího učinit a podniknout, ježto, jak se zdá, řádný ďábel již neukazuje chuť, aby pro nic za nic šplhal přes strmá a příkrá skalní úbočí. Mocnější ďáblové pohánějí sice slabší ďábly ještě čistě pekelně energicky; ale jak pozoruji, o nějaké poslušnosti není již vůbec řeči a každý, kdo prchá před proudem lávy, poslouchá jak se zdá, jediné svou vlastní vůli. Jak děsné bědování, jaké bída, jaká nevýslovná nesnáze! Z několika skulin a trhlin pohoří proráží nyní žhoucí výlevy lávy a jako nejmocnější vodopády se vrhají dolů do údolí. Tam vpravo se řítí přes nesmírnou skalní stěnu jako Niagarský vodopád v Severní Americe nesmírně velká spousta žhoucí roztavené rudy za nestrašnějšího rachotu a hřmění dolů do hlubiny. A roty velké i malé prchají před ohnivými proti nim se valícími vlnami a strašně řvou a proklínají.

13. **Cado** a jeho **náčelník** činí rovněž dosti rychlý pohyb spíše proti nám a vylézají nyní na mírně vysoký pahorek, který je po naší levici. Jak nyní velmi zřetelně pozoruji, činí C a d o náčelníkovi velmi ostré výčitky pro jeho nejvyšší šílený plán, jímž chtěl zvítězit nad všemohoucím Božstvím, od kterého jako neproveditelného zrazoval. Nyní má před svými nejhoupějšima krokodýlíma očima vítězství! Ať nyní ucpe díry, z nichž Božství nechává tryskat tak hojným příválům ohně na něho a jeho zástup, s nímž se nade všechny pojmy špatně nakládá a ať také vynese ony pohřbené. – Ale n á č e l n í k mu činí poznámku, že toto vše je pouze jen slepý pohyb a že tento přívál ohně bude brzy vyčerpán.

14. C a d o se tomu děsně potupně směje a praví: „Ó proklatě přehloupý ďáble! Pohled trochu vzhůru, jak se tu otevírají stále nové,nejvyšší mocné prameny a jak v několika okamžicích rychlý přívál ohně zaplaví také náš pahorek, který nás teď ještě chrání a snadno zpozoruješ, jak brzy (podle tvé nejhoupější ideje!) vyschnou prameny hněvu Božství! Pohled k jeskyni, jejíž chvalitebné nitro je bezpochyby tvým královským příbytkem; jest již plná žhoucí tekoucí rudy, na jejíž vlnící se a kouřící hladině plavou celé zástupy tvých nejmocnějších hrůzu budících bojovníků a s širokým a rychlým přívalem ohnivého proudu jsou nejspíše splachovány do bezedné propasti. To by bylo vítězství, no děkuju pěkně! – Doufám, že podnikneš přece opět brzy polní tažení proti Božství! , Ó já –! Přívál dosáhl již také našeho pahorku, nyní nutno prchat dále, jinak budeme také my dva přijati do téže plovárny Božství! **Náčelník** spatřuje nyní nejvyšší nebezpečí a křičí: „Tam směrem k západu, kde prchá několik nejjudatnějších mých zápasníků, prchněme také my! Ale jen co nejrychleji, jinak jsme ztraceni!“

15. Praví **Cado**: „Krásná to statečnost při tak ohyzdném upláchnutí! – Ó. Já jsem byl velký osel a přehloupý ďábel. – Dva ze základu tak čestné posly vyslalo Božství ke mně, nejhorší potvoře a já jsem jimi pohrnul! Nyní vidím svůj nejohyznější zánik a žádný zachránce se ke mně již nepřiblíží!“ –Křičí náčelník: „Prchni, jinak jsi ztracen! Neboť zlý jest tento přívál! Koho pohřbí, ten jest pohřben na věky! Já nyní prchám!“ S těmito slovy se náčelník chvatně řítí s pahorku.

16. Cado však zůstane a křičí za náčelníkem: „Jen prchni satane! Věčnému, všemohoucímu Božství právě tak málo uprchneš jako já, jenž nikterak nechci prchnouti. My dva jsme si tento osud zasloužili. Proto mu také neunikneme! Neboť prsty pomsty Boží obepínají nekonečnost!“

Kapitola 170.

Zánik pekelné moci. Cado je jediný přežívající rozechvěn dopřává Místa lepším duševním hnutím. Duch jest ochotný – ale tělo je ještě slabé.

1. Mikloš vypráví dále: „Cado chvějící se a velmi poděšený pohlíží nyní za svým prchajícím náčelníkem a vidí, jak v patách za prchajícím se již velmi blíží jakoby rychlá řítící se vlna ohnivého žáru. Prchající nyní velmi hrozně řve a již leckterá jiskra ze žhavého přívalu vyšlehávající olizuje jeho citlivou kůži. To Cada děsí a zdá se, že žár každé jiskry, která se dotkne kůže jeho pana náčelníka píchá co nejmocněji také kůži jeho.“

2. Nyní však příval také dostihl prchajícího náčelníka. A Cado křičí: „Ó já ó všemohoucí Božství on je pohlcen! Jako rosná kapka žhavou rudou tak byl také on jistě co nejbolestněji stráven! A žádná bytost mu nepřichází na pomoc! Kdo by mu však také měl přijít na pomoc Jeho mocní jsou již všichni pohřbeni. Já jsem na tomto pahorku !: kterým je již také z polovice děsným přívalem zalit a kde jen úzký pruh východu je ještě znova schůdný: (také na místě, abych v několika okamžicích sdílel jeho osud; a i kdybych také chtěl na ono nešťastné místo pádit přece by mu to nyní již nic neprospělo. Krátce, já zůstanu, kde jsem a božská všemohoucnost ať si se mnou dělá, co chce; neboť uprchnout jí nelze. – Toto ohnivé moře musí však také mít jistě nezměrný žár, ježto mne to již zde tak nesnesitelně pálí, ač je podle oka ještě asi několik set kroků ode mne vzdálené.“

3. Velký Bože, jaké mučení, jaké bolesti v nejvyšší ostrosti budou až příliš brzy mým věčným údělem! – To je tedy ono strašné peklo, jehož červ nikdy neumírá a jehož hrozný oheň nikdy neuhasíná! – Ó Božství, Ó Božství! Měj slitování s dítětem pekla, které bylo a jest sice hrozně špatné, ale přece aspoň poznává svou ohavnost a nyní, žel, příliš pozdě lituje! – Já jsem sice již přestál hrozně bolestnou kůru; ale v nejvyšší míře bolesti jsem pociťoval v sobě sílu, kterou jsem se mohl zhlostiti svých mučitelů. Ale při pohledu na tuto čistě božskou trestní moc mne všechna síla opustila. A nyní cítím v sobě sotva sílu hmyzu a musím se tedy dát zajmout – žel spravedlivým přívalem hněvu božského ohně pomsty.“

4. Mikloš pokračuje: „Nyní se Cado na svém pahorku zhroutí a očekává stravující jej příval, který sice vidím ještě zcela mocně se tam vlnit, ale nicméně je již stoupati. Neboť až na Cada je nyní vše, co chtělo proti nám táhnout do pole, přívalem co nejdůkladněji pohlceno. Jen to jediné se mi zdá být ještě nevysvětlitelné, že se tu ona mocná nebeská knížata nechtějí ještě vzdálit. Také ona hrozná jeskyně, ačkoliv je přes polovici naplněna ohnivým proudem, který nyní začíná poněkud tvrdnouti, neztratila ještě svůj ošklivě hrozivý vzhled.“

5. Právím **Já**: „Boj není ještě u konce a Cado není ještě úplně ztracen! – Dejte však jen pozor, co se nyní dále stane! Teprve poté se vám všem dostane dostatečného vysvětlení!“

6. M i k l o š pozoruje nyní hlavně jen pahorek, na němž Cado leží schoulen tak, jakoby byl mrtev a sděluje dále: „Jelikož však hrozný příval nechce přes přibližný výpočet Cadův dospěti na jeho kůži, začíná se pomalu opět zdvihát, aby viděl, jaký bude další průběh této bouře hněvu z komor pomsty Božství. Spatřuje sice ještě ohnivé moře v jeho stejné, vlnící se činnosti, jenže pozoruje, že se již dále nešíří a také výše nestoupá, nežli jak se hned z počátku rozšířilo nad nepřehledně dalekou plochu a vystoupilo do značné výše.“

7. Tento zjev vlévá Cadovi více odvahy a on nyní u sebe praví: „Co mají nyní všichni tito oslové a volové z toho, že si opět jednou udělali zlý žert, že se odvážili v boj s všemohoucím

Božstvím?! Ale já sám jsem vlastně také osel a vůl zároveň! Pročpak jsem předtím nepřijal návrh oněch dvou poslů, jimž bylo Božstvím dáno, aby mne zachránili od nejvyšší hrozného zániku! Kde jsou nyní tito vznešení? Kolem mne je noc, jen žhoucí ohnivá moře vrhá mdlý záblesk hněvu na mou prokletou jako medvěd huňatou bytost. Tamto směrem k východu v největší vzdálenosti jak se mi zdá objevuji vlídnější záblesk nežli je tento zde, který se šíří nad mou bytostí od hladiny tohoto moře trýzně. Což kdybych tam šel podél tohoto pahorkovitého jazyka?! Hroznější a nebezpečnější to přece nemůže nikde být nežli právě zde uprostřed nejspodnějšího pekla!“

8.. Tu se Cado postaví na nohy a začíná se zcela rychle pohybovat k nám. Ale jak pozoruji, jeho pohyb není právě vydatný. A jeho všechen pohyb má vzhled, jakoby chtěl dávaje rychlé znamení nohama sám sebe škádliti. Neboť cupká a dupká téměř vždy na jednom a témž bodě. Jaká je asi toho příčina, že při své jisté pevné vůli nemůže jíti?“

9. Pravím **Já**: „Důvod toho je ten, že tací duchové i při těch nejlepších předsevzetích a při dobrém poznání mají nicméně srdce plné nečistoty, z níž vystupují do komory vůle neustále zlé výpary a způsobují tu stále ústup, zatím co lepší, ale slabší část vůle by chtěla učiniti pokrok. Také na světě se mnohým takto daří: Znají ono dobré a opravdivé a vždy si také umíní, že je budou uplatňovat, ale obyčejně v okamžicích, kdy chtějí ono dobré a pravdivé ve své vůli přijmouti, paří se pak také jejich tělo nejvíce; slábnou a přes svou snahu nepřicházejí s místa. A tak je tady duch stále ochotná, ale tělo je slabé! – A tu máte nyní na tomto Cadovi živý příklad, jak člověk anebo duch ze své vlastní síly nic nemůže – beze Mne. Se Mnou však může vše!“

Kapitola 171.

Změněný jevový obraz. Pokušení plný balet pekelných duchů. Vážnost Cadova se nedává zmásti. Zaplašuje strašidlo a volá Božství o milost a pomoc.

1. Pravím dále **Já**: „Nyní však dávejte jen dále pozor a ty, Mikloši, dělej vypravěče. Neboť zde v této společnosti není každému dáno, aby zřel, co přichází. Ale v neznalosti nebude nikdo ponechán.“

2. Mikloš upře nyní; opět zcela pevně oči na pekelný výjev a za chvíli začne vyprávět takto: „He, u všech všudy! Á, to je opravdu v nejvyšším stupni tragikomické (truchlosměšné) ! Z ohnivého moře, které se dosud ještě proklatě hrozivě s hromovým jekotem vlní a z každé těch miliard vln vysílí nesčetné množství blesků, vystávají nyní velmi čilé postavy a to podobně jako ony vlny a blesky rovněž v nescíslném počtu. Zpředu vypadají zcela nevídaně, velmi půvabně; ale zezadu jako polozetlelí kostlivci! Silné vlnění žhoucího přívalu je, jak se zdá ani dost málo neruší a onen jistě nejvyšší mocný žár pod jejich nohama způsobuje jim asi nejvyšší příjemný pocit. Blesky jimi pronikají jako voda řešetem, aniž by nějak obtěžovaly tyto veselé postavy! To je opravdu v nejvyšší míře zvláštní! Á, á, stále víc a více se množí a dělají opravdový rej! Jedna opravdu zpředu velmi elegantně vypadající skupina se pohybuje nejzodbnějšími kroky k našemu Cadovi, jenž pozoruje tuto skupinu též s největší pozorností, aniž však má na ní zřejmé zalíbení. Ale s neplodným pohybem noh nicméně ustal a všecek zaražen hledí nyní s podivem na tyto mnohé taneční skupiny. Jedna skupina dělá teď již zcela těsně u pahorku skoky a jiné půvabné pohyby a zdá se, že Cada baví; neboť on se nyní již několikrát velmi libě pousmál. Ale záda nevidí.“

3. Nyní dvě tanečnice velmi spanilého vzezření pospíchají k němu nahoru na pahorek s růžovými páskami kynou mu, aby je následoval na žhavou taneční podlahu, – Ale Cado se omlouvá a praví: „Mé nohy by se na této taneční podlaze neudržely; proto zůstanu kde jsem. Vy však zůstaňte, kde se vám zdá, že se dobře daří. Já věru této příliš palčivé zábavy nepotřebuji!“ Ale ony dvě přicházejí k němu blíže a všemožně se namáhají, aby ho vylákaly na onen žhavý led. Ale Cado zůstane státi a přikáže jim, aby se mu již více nepřibližovaly, jinak by musel proti nim použít násilí. Čím více jim však hrozí, tím více mu ukazují své půvaby vpředu a snaží se,

aby ho zcela okouzlili. Je to opravdu zcela zvláštní podívaná! Pozoruhodný je postoj těchto nejvyš opravdových pekelných grácií (v tom), že při všech svých svůdných pohybech přece nepřicházejí z postoje nějak tak, aby Cado mohl spatřit jejich zadní části. No, jedna se snaží, aby mu nyní hodila kolem krku pásku jako smyčku.

4. Cado však ustoupí několik kroků zpět. Zvedne kámen a hodí jej grácii přímo na prsa a křičí nyní hromovým hlasem: „Zpět pekelná bestie! Nemá-li satan, tvůj velitel, již žádného lepšího prostředku ku svedení, aby ubohého ďábla stáhl ještě hlouběji do pekla nežli ho již stáhl, pak ať se dá vycpat! Copak tento prastarý, Božství vzdorující dobytek myslí, že ptáci mého druhu se také posadí na jeho staré, svinsky hloupé a všeho lepu prosté vějíčky a pak se jím dají chytit jako nějaké hodně hloupé světské pěnkavy. Hýlové a čížci? Pak se mýlí! Orel si nesedne nikdy na lep! Řekněte to svému volskému veliteli!“

5. Nyní praví druhá kamarádka, po níž Cado ještě kámen nehodil: „Ale milý příteli! Ty se v naší velké kněžně Minervě velice mýlíš! Hle. Ona zná tvého velkého ducha a chce ti námi jako svými genii (andělskými posly) poskytnout malé předběžné vyznamenání, po němž ti pak sama v nejvyšším majetátním lesku své moci a síly přijde co nejlaskavěji vstříc, aby tě uvedla k nejvyšším počtám protože jsi byl jediný, který kladl nejvytrvalejší odpor těmto ohnivým vlnám řízeným starým, bezcenným Božstvím proti několika zbabělcům velké kněžny. Poznej tedy nejvyšší milost, kterou ti nejvyšší kněžna celé nekonečnosti přiznala pro tvou nepřemožitelnou sílu!“

6. Praví Cado: „Cožpak vaše vysoká kněžna je také tak hloupá, anebo snad ještě hloupější nežli její nejničemnější pekelní cumploši?! Praví zcela okázale ta nekamenovaná: „Jaká to strašná otázka! Vznešená Minerva, bohyně vší moudrosti, k níž musí chodit dokonce všichni bohové do školy, nevyjímaje ani Dia a Apollona! Praví Cado: „Ó, to jsem nevěděl, že také ještě zde existuje stará sběh bohů! Vy jste jistě také nějaká bohyně? – Praví ona: „Nu ovšem, já jsem přece slavná Terpsichore (bohyně tance)! A tato zde, po které jsi krutě hodil kamenem, je nádherná Euphasime (bohyně veselé mysli)! Ubožáčka trpí nyní silnou bolestí; ale snáší ji z velké lásky k tobě!“

7. Praví Cado: „No, no, nyní vím dost, abych vám mohl se vší mocí své nejvyš nepoddajné vážnosti říci, že opovrhují v nejvyšší míře Minervou a že od ní nikdy věčně poctu nepřijmu. Řekněte jí, že jsem sice rozhodným nepřítelem jistého Žida Je- Jež-, ano, ano, tak se nazývá, Ježíš, správně Ježíš se nazývá. A také jsem v mnohém ohledu více méně nepřítelem jeho učení. Ale kdybych měl nyní tomuto opovrhovanému židovskému proroku prokázati služby jako osel, budu k tomu mnohem spíše volný, než-li abych přijal nejvyšší poctu vaší Minervy! A nyní táhněte, vy čisti geniové! Ale hleďte, aby se vaše taneční podlaha nestala příliš horkou!“ Praví ona: „No, jen počkej, jelikož tě nemůžeme obměkčiti, uvidíš samu Minervu, ale jejího pohledu nebudeš uznán hodným!“ – Praví Cado: „Ó, to mně bude velmi příjemné – ale hlavně to poslední, rozumíš?“-

8. Mikloš pokračuje: „Nyní se vzdalují a poskakují svým sólovým tanečním krokem mezi ostatními četnými skupinami dále. A teď se ztrácí docela, takže jich nemohu již nikdy objeviti. Ale žhoucí moře se stává nyní již opět neklidnější; vlny začínají jít silněji a povrch se stává žhavější a tudíž tak svítivější. Nesčíslné tanečnice prchají teď jako nejvyšší úzkostí bičovány v nejdivočejším nepořádku po strašném povrchu k jeskyni a za hrozného bolestného sténání a výkřiků hrůzy se řítí do hrozně propasti, daleko překonávající mou obraznost.“

9. Cado sám se velmi povážlivě sklíčeně tváří a praví u sebe: „No, . No. Božství budiž všemu stvoření milostivo! A tak je-li něco opravdu působivého na pomoci proroka **Ježíše**, jenž je prý miláčkem Božství, ať pomůže také on! Neboť tyto trýzně jsou pro každou žijící bytost, ať tělo, duši anebo ducha, přece jen nevýslovně velké a kruté! Ostatně ona nejmoudřejší Minerva nepřijala asi toto své služebnictvo zrovna příliš způsobně, protože začalo tak strašně bedovat! Ó velké, všemohoucí Božství, zasloužil-li jsem také trest, pak mi udělel jen trochu milosti za příliš tvrdé právo! Neboť tento trest za předčasné přestupky, ať jsou jakékoli, je přece jen jakožto věčně trvajících příliš nesmírný a nepoměrně hrozně krutý! Znič nás a my s tím budeme věčně

spokojeni! Neboť kdo není, tomu je jistě vše vhod. Já jsem ti, všemohoucí Bože, druhdy chtěl sice vzdorovat, dokud jsem ještě neokusil moci nejděsnějšího bolu; ale ježto jsem nyní již okusil bezpochyby jen nejvyš skrovný úvod k věčně trvajícím pekelné bolestné (hostině), zašla mně také opravdu na věky chuť, abych se Ti kdy opět jednou ukázal vzpurným. Já jistě nejsem zbabělec; ale co je příliš mnoho, to je příliš mnoho! – Zároveň však Ti děkuji, velké, všemohoucí Božství, jako opravdu mnohostranně přeubohý chudák za tolik milosti, že jsi mne dosud ještě nevrhlo do onoho močálu. Ó jak děsně strastiplný je pohled na toto strašlivé žhavé moře! Jak nevysvětlitelné bolesti musejí pociťovat ti, kdož odpočívají pohřbeni pod jeho do běla žhavými vlnami! Ó přestrašný to klid!“

10. Tu se Cado utiší a zdá se, že pláče. Ano, ano, velmi hořce vzdychá. A nyní volá opět velmi žalostným tónem: Ó nejbídnější tvore! Ty pro nejvyšší bol co nejlépe uschnutý míči v rukou nezbadatelné věčné moci! Co jiného je tvůj osud, nežli věčné, nejstrašnější zoufalství v pocitu nejrozhodnější malomocnosti!? Země ti byla přisouzena proto, aby ses jejím tisícovým vábením mohl stát dělem. Potom ti bylo vzato bídné tělo a nyní stojíš jako nejubožejší ďábel, věčná kletba neúprosného Božství před branami věčné trýzně! A protože jsi ďábel, nepropůjčuje ti na všechny tvé prosby také žádná pomáhající moc nižádného, ani nejslabšího paprsku naděje na vykoupení! – Kde jste nyní vy dva přátelé, kteří jste mne chtěli před ještě ne příliš dlouhou dobou přivést do ráje? Tehdy jsem byl slepý a nyní jsem vidoucí. Pročpak nepřicházíte teď ke mně, abych zachránil sebe jako vidoucího, když jste mne předtím chtěli zachránit před pastí věčné hrůzy jako slepého! Ale křičím a pláču teď marně, neboť žalostné výkřiky z proklaté hlubiny nějakého ubohého ďábla nepronikají nikdy k božskému sluchu. Kdo je proklet, ten je také proklet a věčně nejbolestnější zoufalství je jeho nejstrašnějším osudem! Běda mně! To je teprve počátek, po němž však nebude následovat žádný konec!“

Kapitola 172.

Cadovo sebeohledávání. Jeho pozemský životopis. K hašteřicímu se blíží další zkoušení srdce. Pekelná Minerva ve státním voze. Cadovy posvěcené kameny obrany.

1. Mikloš pokračuje: „Nyní hledí upřeně opět zcela trdnomyslně před sebe a vrhá chvílemi pohled k strašné jeskyni, z jejíhož hrůzyplného pozadí vyráží nyní stále mocnější plameny, provázené hrozně příšerným hukotem a nescetnými hlasy, jaké z mučeného může vytlačit jen největší bolest.“

2. Cadovi se ježí vlasy. V jeho tváři se zračí bázeň a zoufalství a jeho nitro plně hněvem. Nyní uchopí pevně do rukou kámen a chvějícím se hlasem praví: „Ó přijď jen, ty mně tvými trýznivými ďábly ohlášená Minervo, prazáklade všeho zla! Tento kámen ti změř tvůj mozek, kolik je v něm asi nejukrutnější moudrosti. Ať mně dá nějaký bůh anebo ďábel odpověď: Kdo jsou ti trýznění, kdo je trýzní a jaká je jejich vina? Žádná odpověď Ani z pekla žádná?! To je již způsob mocných, že hlas ubohého chudáka považují za nulu s nicotný. Mé srdce, tážeš se nadarmo! Peklo je hluché a nebe jest odtud daleko! Zde není pro tebe již útěchy! Jsi ztraceno, ztraceno – na věky! Zvykej si na ohavnost, je-li zde zvykání vůbec možné To je ještě jediná zdánlivá útěcha, kterou ti mohu poskytnout! Zvykej si na zoufalství, na diamantovou tvrdost pekelných vládců, na vzdálenost od Boha a na věčnou nedostatečnost tvých k nebo obrácených prosb! Ale jaké to bude nejvyš hrůzyplné zvykání?! Na zemi to sice šlo, že jsem si mohl zvykat na všechny oškřivosti, které mne můj náčelník nutil konat. Ale tehdy jsem byl nejhrubší a veškerého lidského vzdělání zcela prostý lidská dravec; o nějakém náboženství jsem neměl ani nejslabšího pojmu. Teprve když jsem se stal samovládce, naučil se řecky číst a psát a přitom jsem přišel k jedné uloupené řecké bibli, tu jsem byl poprvé ve svém životě poučen také o jsoucnosti jednoho všemohoucího Boha.“

3. Četl jsem Nový Zákon a seznámil se s proslulým Židem Ježíšem, jehož nauka měla velmi mnoho v sobě, až na některé rozpory. Povolal jsem na svůj dvůr jednoho tak zvaného

duchovního, aby mi toto staré Písmo vysvětlil. Ale jaké to bylo vysvětlení!? Každá stará žena by mně byla jistě dala právě tak dobré vysvětlení, ne-li lepší! Pop žádal ode mne pouze oběť za odpykání mých hříchů a zapověděl mi další bádání v těchto knihách, kterými se duch člověka umrtvuje. Viděl jsem, že byl duchovní lump. Horší nežli já a proto jsem ho propustil a také Písmo jsem odložil stranou. Stal-li jsem se tím ďáblem, pak se táži, zda mám na tom všechnu vinu já? Ale taž se, mé srdce všemohoucnosti a ona tě neučiní hodným odpovědi.

4. Jestliže vojín, který byl k tomuto povolání přitažen kličkami a řetězy, musí na bojišti vraždit lidi může mu to nanejvýš moudré Božství připsat do jeho dlužní knihy a pak ho podle práva jako vraha odsoudit? Ne a věčně ne! To právem opravdové moudrosti nemůže! Je-li však také moudrost Božství obestřena prázdňým výparem své božské domyšlivé všemohoucnosti, pak ovšem musí bát tomuto ubožáku ve vsí jeho malosti a slabosti býti vhod vše, co s ním všemohoucnost učiní. Ale co se hašteřím!? Neděje se tak přípravně ubožákům již na Zemi? Všemohoucí Božství je povolává v jsoucnu na půdě, na které neroste pro ně ani travička. A vezmou-li si něco bez vůle oprávněného majitele, mají jako zloději již zákon na šiji, kdežto boháč v nejvlastnějším smyslu ani krásti nemůže, jelikož je beztoho vše jeho. Ó krásná to moudrost a spravedlnost, která dává boháči v nadbytku a chudého nechává hladověti!

5. Mikloš pokračuje: Nyní se stávají plameny, které prorážejí z pozadí jeskyně, velmi činné, a blesky z těchto plamenů v nesčíslném počtu všemi směry šlehají přes velkou plochu stále hrozně se vlnícího žhavého moře. Nyní pozoruji silný nápor v pozadí strašné jeskyně. Ve svém pocitu si nemohu opravdu pomoci – jeskyně sice nevypadá o sobě jinak, nežli leckteré jeskyně, jaké jsem již viděl na Zemi, jenže s tím jediným rozdílem, že tato jeskyně je tu plná vše nejvyšší stravujícího ohně; ale přesto činí na mou mysl nicméně strašný dojem! Jak teprve musí připadati Cadovi, který je v domněle jistém očekávání, že se brzy dostane do této (jeskyně hrůzy)! – Ó u všech všudy! Nyní to však začíná v jeskyni zcela strašně zuřit a běsnit! Plameny vyrážejí jakoby byly hnány z nejmocnější výhně. A celý svazek nejmocnějších blesků vyjíždí vzhůru k nebeským zástupům, prodlévajícím dosud v nekolísavém řádu a přihlížejícím vesměs zcela lhostejně k veškeré této ošklivé machinaci, jakoby nijak neviděli, co se tu vše děje.

6. Ale nyní je slyšet z jeskyně jakoby velmi prudký úzkostlivý nářek! – Nářek přichází blíž a blíže a Cado si přidržuje uši. Ne, ten asi velmi dobře slyší tento nejbídnější křik, vytí a řev! – Á, á, á, to je velkolepě ďábelsky zvláštní! Nyní se objevuje z nitra jeskyně nádherný exemplář slavnostního vozu zhotoveného po způsobu římském, do něhož je zapraženo 6 žhoucích draků! A ve voze, který se zdá být zcela žhoucí, sedí skutečně jakási Minerva, držící v pravici jakési žezlo a v levici žhavé kopí.

7. Nyní přikazuje žhoucímu moři klid. Avšak hle, moře, jak se zdá, její řeči nerozumí, neboť je stále stejně neklidné. Ale teď dává žezlem pokyn zpět do pozadí a ihned se za hrozného řevu vyřítí z plamenů nesčetná počet proklatě ďábelsky vypadajících duchů. Přikazuje jim, aby zkrotili a srazili dolů vlny žhoucího moře. Ďábové všemožných ohavných podob se vrhnou ihned na žhavé vlny a zjednají skutečně větší klid. Ale tento klid se bohyni ještě asi nelíbí; proto přivolává ještě větší množství těchto duchů. Tito duchové se s velkou zuřivostí vyřítí a svou ošklivostí pokryjí téměř celý viditelný povrch žhoucího moře. A pokud je povrch pokryt těmito obludami, je zcela klidný.

8. Teprve nyní popojíždí Minerva dále a jak pozoruji, směřuje přím o k Cadovi, hrůzou již téměř zcela ztrnulému. Cado si však opatří nyní kameny a jak pozoruji, označí je dílem jménem „**Jeoua**“ a dílem také Tvým jménem „**Ježíš Nazaretský, Král židovský.**“ Vypadá proklatě zuřivě a hrozí již z daleka blížící se Minervě.

9. Minerva však panovačně zvolá na něho: „odvaž se urazit mou vznešenost, chceš-li býti na tisíc kusé roztrhán! Hle, přicházím k tobě, abych tě učinila šťastným a ty mne chceš kameňovat! Ó bídný, slepý pošetilče! Co je tvá moc proti moci mé!? Hle, celé stvoření, všechny nesčíslné Hvězdy a Světy jsou ze mne! Dechnutí z mých úst je v okamžiku na věky odvané! A ty se chceš se mnou pouštět v boj!? Ó přepošetilý pošetilče Pohleď a poslyš mne nejprve, pak to

se mnou zkus! Práví Cado: Ďábel jako ďábel, ať krásný anebo ošklivý, ať mocný anebo slabší jako komár! To je mně, jak bylo řečeno, zcela jedno! Varuji tě, nepřibližuj se ke mně, jinak se ti proklatě špatně povede! Neboť já tebou opovrhnu až do nejhlubší propasti pekla, které je od a až do z tvým dílem. Ó krásná jak obraz satanská Minervo, copak ty myslíš, že svou nejvyšší půvabnou podobou mne podplatíš anebo svedeš, abych se ti vzdal! Klid se i se všemi svými půvaby! Věru, ani svým lejnem bych ti nejněžnější místa tvé kůže nepomazal! Táhni, jinak okusíš sílu hodu mých rukou. Pohleď na tento kámen. „**Jeoua** „ jest jeho jméno!“

Kapitola 173.

Rozmluva Cada s Minervou. Zkoušky hrůzy kněžny pekla. Cado se zachraňuje pravým kamenem mudrců. Bůh Ježíš je Vítězem! Jeho jméno – ošklivostí peklu!

1. Mikloš sděluje dále: „Práví Minerva: „Ale Cado, za tak nestydatého, surového a hrubého bych tě věru nepovažovala! Dvě oblíbenky mně vypravovaly, jak hrubý a surový jsi hulvát. Ale já jsem jejich výpovědi nebrala ihned za bernou minci, nýbrž chtěla jsem se nejprve přesvědčit o všem sama. Ale ježto jsem se nyní sama přesvědčila o, tvém nanejvýš nevzdělaném způsobu obcování s vysokými duchy, (ač jsem ti přece jistě nepřišla nezpůsobně vstříc!) jsem tedy také nucena rozprávěti s tebou zcela jiným tónem! Nejprve budeš přihlížet jednomu malému trestnímu výkonu a z tohoto seznáš, jak zacházívám s duchy tak zcela tvého druhu. A kdyby tě tento pohled ještě neobměkčil pro mé srdce, dám ti pak také neodkladně okusit své ostří, protože má blahosklonnost, laskavost a jemnost se ti nezamlouvá!“

2. Minerva pokyne a v okamžiku přehrozně vypadající ďáblové přinášejí nepřehledné množství všemožných mučidel a staví je řádně v širokém okruhu kolem Minervy. Na druhý pokyn vlekou sem jiní ještě ohybnější ďáblové nesmírné množství ještě zcela lidsky vypadajících vpravdě nejubožejších ďáblů delikventů (provinilců) z oné hrozné jeskyně způsobem, který by musel i kámen pobouřit. Tito delikventi hrozně křičí a vyjí a mnozí se z nejhlubšího zoufalství strašně před Minervou svíjí, prosíce, aby jich ušetřila. Ale Minerva pokyne jen zcela mlčky ďáblům notně rozpáleným touhou po mučení, a oni s nejdivočejším chvatem uchopí své oběti a začnou je ihned nepopsatelně mučit a trýznit!

3. Á, Pane, to je již ten nejstrašnější pohled! Jsou-li tito přeubozí ďáblové také tak jako my schopni bolesti, pak je to něco, nad čím musí umlknouti i hluboce přemoudrý cherub. Mučení pokračuje jen velmi pomalu a zcela plánovitě. Ó Pane, věčná láska! Slituj se nad těmito nejvyšší ubohými a nešťastnými ďábly a nenech ubohého Cada přijít do nejuplněnějšího zoufalství! Nyní od něho neslyším nic více a noc jiného nežli: Ó Bože, ó Bože! Kde si? Je to možné, abys mohl něčemu takovému klidně přihlížeti?! Jsem ztracen, jsem ztracen! – Tu se zhroutí jako omdlelý.

4. Nyní volá M i n e r v a Cadovi zcela posměšně klidně: „Nu, nejudatnější hrdino, kdepak je teď tvá odvaha a tvá tvrdošijnost?! Je ti libo, chtít mně ještě déle vzdorovat? Zkus to, máš-li ještě odvahu a já ti pak ihned ukáži svou odvahu a sílu! Jak se ti líbí tato malá zkouška, kterou nyní dávám předvádět před tvýma očima pouze jen tak ze svého rozmaru? Neníliž pravda, věc se daří!?“

5. Cado vyskočí náhle jakoby znovu posílen a zařve na Minervu: „Satane! Základe všeho zla! Čím se před tebou provinili, že je necháváš všechny trápiti?! Je-li v tobě jen jiskra moudrosti, pak v sobě pátrej po důvodu a sděl mi jej! A uspokojí-li mne, pak se ti budu klaněti! Mluv, anebo tě roztrhám na atomy!“ Tu propukne Minerva v ječivý smích a poté praví: „Ó, přebídný červe, ty se při tom všem, co vidíš, ještě odvažuješ řvát na mě, paní nekonečnosti, abych vydala počet! Počkej dostane se ti ihned zaslíbeného potrestání! A ona ti to řekne, proč všemohoucnost leccos koná podle svého rozmarného zaslíbení, nedožebřavajíc se dříve nějaké stvořené bytosti o svolení.“

6. Nyní pokyne Minerva svým ďábelským drábům, aby se chopili Cada a zavlékli na nejhorší mučidlo. A ihned k němu přiskočí velké množství nejzuřivějších ďáblů, aby ho vlékli mučidlu k mučidlu. Ale pohleďme na Cada! Ne, tu sílu bych byl v něm nehledal. V okamžiku, když ho ďablové chtějí uchopit, vrhne co nejprudčeji mezi ně kámen, takže se tím jako kouzlem tak rozpráší, jakoby mezi ně sjel nejmocnější blesk! A nikdo, jak se zdá, nemá již chutí odvážit se k opětovanému útoku.

7. Když nyní vidí Cado, že mu kámen Tvým jménem, ó pane označený vykonal tak vydatnou službu, položí ruce na prsa a praví: „Nikoli již ty, židovský proroku Ježíši, nýbrž Ty, **Bože Ježíši** jsi mi pomohl!! Tobě budiž všechn můj dík a všechna má úcta také z pekla, v němž jsem, na věky zasvěcena !

8. Mikloš pokračuje: „Více nežli nadmíru pozoruhodné je však to, že při jmenování Tvého nejsvětějšího jména byli veškerí ďablové i s Minervou jakoby milionem blesků vrženi k zemi a neukazují již zcela žádné chuti, aby opět povstali.

9. Cado se však nyní táže schoulené Minervy: „Nu přespanilá vládka nekonečnosti, jakpak se ti nyní daří?! Mně se zdá, že jsi trochu zeslabena? Nechtěla by ses trochu blíže ke mně odebrati? Snad bych to mohl pomoci ještě nějakým kamenem mudrců!“

10. Minerva se nyní opět vzpřímí, avšak k svému velkému politování shledává, že její kopí se zlomilo a její žezlo velmi poškodilo. Chvíli pozoruje své vladařské odznaky a praví: „To je velmi špatné pro mou vládu! Neboť mocné fatum mně kdysi pravilo: „Minervo, nemoudřejší a nejmocnější královno nade všemi Hvězdami, dej pozor na své kopí a na své žezlo! Kdyby se někdy stalo, že by tvé kopí bylo zlomeno a tvé žezlo poškozeno, pak bude s tvým panstvím také brzy konec a budou se tě štítit hůře nežli zdechlina! Ano, ano, fatum, ono neúprosné fatum mluvilo pravdu! Žádný anděl s nebes by nemohl nikdy zlomiti mou moc. Ale nejnižšímu ďáblu, který při své zlomyslnosti byl nejhlupejším ďáblem, bylo fatum vyhrazeno aby mne svrhl!“

11. Po této samomluvě se nyní obrací na Cada a praví: „Ó nejhlupejší ze všech ďáblů, jakpak je to nyní, že jsi mne tak hanebně oklamal!? Budeš nyní ty jako symbol nejhrubší hlouposti řídit Světy, Slunce a všechny živly? Zadržíš je, jestliže se nyní, jelikož já jich nemohu již udržovat, vrhnou brzy na tebe? Myslíš, že se tvými nejspínavějšími kameny dá také celý Svět se vši svou tíží v pádu zadržet?“ – Praví Cado: „Nemohla-li ty ses jako všemohoucí vladařka nekonečnosti před mými kameny chránit, jak se potom před nimi uchrání tvá mizerná díla? Kdo porazí takové čisté božství, jakým jsi ty pro toho nebudou zajisté ani jeho díla neporazitelná! O to se nestarej! Jiné Božství nežli ty již ví, co učiní z tvých domnělých děl. Raději mi však řekni, kolik takových ubožáků se ještě zdržuje za onou jeskyní, jací jsou ti, které jsi dala nyní pouze pro soukromé potěšení co nejstrašněji mučiti? A kolik jich již bylo odjakživa takto a snad ještě hůře trápeno? Řekni mně nejpřesněji pravdu, jinak pochodíš u mne co nejhůře!“

12. Praví Minerva: „Hle, slepý pošetilče! Vše to, co jsi zde viděl, nebylo nic jiného, nežli pouze prchavý výplod mé fantasie takto předveden na zkoušku tvé statečnosti! Jedině já jsem skutečnost; vše ostatní bylo jen zdání a nikoli bytí. Proto jsi měl také lehký boj se zdáním. Neboť kdyby zde byla proti tobě vystoupila skutečnost, pak by ti tvé nejspínavější kameny jistě nepropůjčily vítězství z kteréhož důvodu však tak mnoho nezáleží na tvém vítězství nade mnou, jak by ses nyní snad domníval. Neboť ty jsi přemohl jen zdání a nikoli skutečnost!“ Tu se Minerva poněkud zamyslí a za chvíli praví: „Na tvou otázku, jak se již samo sebou rozuměj, nemohu ti tedy dáti také žádnou odpověď zvláště když by také má spravedlivá pýcha nemohla připustit, abych se pouštěla do výpočtu moudrosti a takovým mizerným nejhlupejším ďáblem. Rozumíš tomu, mizerný nejhlupejší ďáble?“

13. Praví Cado s posměšně usměvavou tváří: „Hleďme, hleďme, jaké jsi to moudré zvíře! Tedy jen zdání a nikoli skutečnost jsem porazil Božím jménem Ježíš?! A přeci jsi řekla ty, která jsi také úplně poražena, právě o sobě samé, že jsi všemohoucí skutečnost! Jestliže jsem svým kamenem porazil podle tvého tvrzení pouze jen tvé nejukrutnější obrazy fantasie, jak to tedy při-

jde, že ty jako skutečnost jsi nyní také přede mnou poražena a zcela ochromena? Mluv nyní a učiň tuto věc vysvětlitelnou! Jak je to?

14. Práví Minerva: „To je také jen zdánlivé vítězství, protože já jen tak dělám, jako bych byla poražena abych s tebou mohla zcela upřímně hovořit! Neboť kdybych byla skutečně poražena, pak bych stála před tebou se vši svou nejúplnější odhodlaností a nebyla bych ochotná obnovovat s tebou ještě nescísněkrát nejžhavější boj! Já jsem použila proti tobě, který jsi vůči mně nejčistší nic, této zdánlivé šarvátky jen ze šetrnosti k tvé mně žel až příliš milé bytosti, která naplňovala a dosud naplňuje mé srdce nejnezaslouženější láskou k tobě. Kdybych neměla k tobě tento něžný ohled, byla bych poslala proti tobě pouze několik nejslabších komářích duchů, kteří by všechnu tvou moc a sílu proměnili zcela v niveč. A budeš-li mi dělat mnoho brykulí, pak budu nakonec přece jen ještě nucena přijít ti vstříc se skutečností!“

15. Práví Cado: „Hm, hm, zvláštní! Ne, ne, ty jsi skutečně okouzlující bytost! Hle, hle, tolik dobroty srdce bych byl u tebe nečekal! Že musíš být náramně dobrá, to mně dostatečně dokázaly tvé obrazy fantazie, jakož i tvé krásné ideje sesazení Boha s trůnu, které jsi dříve chtěla provést svou hlavní mocí, která nyní leží pohřbena pod tímto ohnivým mořem! Řekni mně, bylo snad ti také pouze nějakým zcela prázdným zápasem pro žert? Prvé přijetí se strany tvých apoštolů bylo aspoň na mně zcela zatraceně skutečné, což jsem až příliš jasně pocítil pro věčné zmoudření. Titíž apoštolové však, když o mně ztroskotali, vytáhli potom do pole v nesmírně zvětšeném počtu proti pravému, všemohoucímu Božství, aby na něm nejspíše provedli tvůj prastarý plán. Ale milé, všemohoucí Božství bylo rovněž tak smělé, že otevřelo ohnivá stavidla tohoto pohorí a pohřbilo tvou hlavní moc pod vlnami tohoto žhavého moře. Řekni mně co nejdobrotivěji, zda to vše bylo jen zdání beze vši skutečnosti!“

16. Práví Minerva zcela vzdorovitě a hněvem zakousnutými rty: „To žel nebylo zdání! Že to však dopadlo pro mě tak nepříznivě, toho je žel vinen nejvyšší hloupý náčelník. Neboť já jsem mu tisíckrát říkala, že teď ještě není čas. Ale on si nedal radit, jednal svévolně a nyní má za svou šílenou odvážnost odměnu! Kdy se opět naskytne takováto příležitost?“

17. Práví Cado: „Já myslím, že na věky věků nikdy! Proto zabal svůj nejhoupější plán! Bůh je a zůstane Bohem navždy! A ty nejhoupější bytostí špatnou a dost bídnou nevzdáš-li se tohoto nejhoupějšího plánu! Hleď, jak nesmírně krásnou bytostí bys byla. Kdybys nechtěla být tak zle hloupou! Odlož své prastaré, vždy neplodné řemeslo a přijmi vůli všemohoucnosti, které nebudeš věčně nikdy sto vzdorovat! **Vzdej se**, ty jinak podobou nevýslovně nádherná a já sám tě obejmou láskou. Jejíhož příkladu mezi stvořenými duchy neviděla celá nekonečnost jinak přes tvou krásu musím tebou nicméně co nejlouběji opovrhovat!“

18. Práví Minerva poněkud méně vášnivě: „Kdybys věděl co vím já, pak bys mluvil o svém Božství jinak! Ale nicméně máš pravdu, že ke mně takto mluvíš, neboť je tomu také tak. Ale já se věčně nikdy nemohu změnit! Neboť změním-li se, pak v nejbližším okamžiku mimo Boha a mne nebude v celé nekonečnosti již žádné stvořené bytosti, žádného Slunce a žádné Země! Já tedy musím vězeti ve věčné trýzni, aby tvorové ze mne mohli oplývati vši blažeností. Ale nyní jsem toho sytá a musí pak přece jen jednou být jinak!“

19. Práví Cado: „Ó ubohá matko nekonečnosti! Pojď, pojď sem ke mně, já tě povedu k našemu milému Pánu Bohu **Ježíši**, potom již bude vše zase dobré!“

20. Křičí Minerva: „Jen toto jméno mně nikdy nejmenuj jinak bude ihned po nás obou! Neboť toto jméno je mi ošklivostí !!!“

**Osvícená moudrost Cada naproti pyšnému zaslepení Minervy.
Uznej Boha člověka Ježíše a vše se ti stane lehčím!**

1. Mikloš sděluje dále: „Praví Cado: „Ale milá matko nekonečnosti, nejspánilejší a nejkrásnější Minervo: Pročpak právě před tímto jistě velmi vlídně znějícím jménem takovou nenávisť? Copak ti učinilo? Já pro sebe shledávám právě v tomto jménu velmi mnoho potěšujícího a uklidňujícího! Ven tedy s barvou, jakýpak háček v tom vězí“.

2. Praví Minerva zcela rozzlobená: „Příteli, to má přenekonečně velký háček, který nena-rovnají všechny věčnosti! Neboť v tomto jménu Božství zešílelo, opustilo svou prvotní výši a hlubinu a z pošetilé lásky k tvorům Své fantazie Se nacpalo do úzkého županu, z něhož je nyní nelze již dostat! Představ si, Božství, které bylo z pouhé opičí lásky ke Svým tvorům Svými nejnhusnějšími kreaturami týráno, na kříž pověšeno Božství, které se ponížilo až k zdechlině, místo aby zůstalo na své nekonečné výši a slávě v mé nejsvatější společnosti a vládlo nad nejdokonalejšími bytostmi, které berou ze mne své nezničitelné bytí! Co, táži se, co si mohu já jako nejvyšší a ještě ničím nezkalená moudrost o takovém zbláznivším se Božství myslet? A zač Ho považovat?! Hanbou a studem bych se propadla, pohlédnu-li na toto strašné ponížení a musím-li naň pohlížet, protože je tu skutečně! Hle, pošetilče, tu to má háček! Kdybych také já zešílela s Božstvím, pak by se celá nekonečnost proměnila ve zříceniny a všechny bytosti by přestaly být, jak jsem ti to již dříve řekla. Hle, to je ten prokletý háček!“

3. Praví Cado: „Zvláštní, zvláštní, zvláštní! – Ale copak je zde tak zcela zvláštní?! – Ó, nikoli snížení Se Božství k Svým tvorům; ó ne, to v mých očích ještě dávno není tak zvláštní, jako to, že ta nejvyšší bohyně Minerva, která ve mně představuje jako nejvyšší moudrá, je duchovně tak hrozně omezená, že si o velkém Božství dělá tak nadměru hloupou jakoby trvale pevnou představu! – Dovol mně – jak může Božství, jako nejčistší Praduch všech duchů, jako nejmocnější Prasíla všech prasil a (z ní vycházejících) odvozených sil kdy zeslábnouti? Božství které obepíná nekonečnost a vedle toho je však věčným a nejpevnějším střediskem všech středisek. mohlo by kdy zeslábnout, ano (co se zdá být zcela neuvěřitelné!) na konec i zešílet!? Ne, Minervo, tento vtip se ti nepodařil! Můžeš být jinak velmi moudrá, ano dokonce tak moudrá, jako jsi vážně řečeno nesmírně svůdně krásná; ale vtip s božskou slabostí a bláznivostí se ti nepodařil a já bych ti šel, vyváděje tě z omylu vstříc téměř se zvoláním starého řeckého malíře: „Ševče zůstaň u svého kopyta!“ Ale pro tvou převelikou krásu, která by musela jistě každého ubohého hříšníka, kdyby tě spatřil, vyzývat ke klanění, vážně tě tím ušetřím. Mimo to vidím, že jsi neobyčejně panovačná a že se ti líbí se mnou žertovati. A tak se také tvou, aspoň mně osvědčenou hloupostí již nijak nepohoršuji.

4. Ale chceš-li to přijmout, ježto již mám tak velké zalíbení na tvé nejvyšší vynikající kráse a dokonce tě skutečně poněkud miluji a ještě více bych tě miloval, kdybych si troufal dávám ti radu, která záleží v tom, aby ses s Bohočlověkem Ježíšem dostala do přátelství! Nech aspoň Jeho jméno ve své říši (aneb co jinak ještě jest?!) častěji volat k svému vlastnímu přesvědčení, co by z toho mohlo povstat. A jsem přesvědčen, že již tím dospěješ vbrzku na trvalo ke zcela jiným pojmům a představám o Božství. Hle, já jsem také ďábel, snad mnohem horší nežli ty a znám, jak bylo řečeno, Ježíše jen podle jména a několika ustanovení jeho nauky, která jsou opravdu nanejvýš božsky moudrá a dokonce si musí u každého jen poněkud poctivě myslícího ducha duchovního aneb tělesného ďábla vynutit nejvyšší obdiv. Ale mě se to opravdu nikterak nezdá těžké, vzdáti Mu tu nejhlubší úctu. Proč se to má zdáti tak velice těžké a neproveditelné právě tobě?

5. Jdi a dělej jednou moudrou! Neboť hloupou jsi byla beztoho již dosti dlouho! Hle, my dva bychom se tedy hezky k sobě hodili. Bude proto ještě dosti toho špatného, ačkoli to zrovna nebude již vycházeti od nás. Neboť o mladé ďábly jsme se, myslím přece jen pěkně postarali. A dobrý pánbůh bude mít ještě hezkou chvíli co dělat, nežli se stane úplně pánem všeho potomstva i když se také vzdáme svého, téměř věčně trvajícího zaměstnání ďáblů. Toho ti tedy věru

nesmí být již nikdy líto. Neboť obdržela jsi za to vždy nejošklivější odměnu. A budeš-li ve svém zaměstnání pokračovat, bude za to tvá odměna místo lepší vždy jen ošklivější! A nakonec by pak mohlo všemohoucímu božství při jedné rozmarné příležitosti přece někdy napadnout, aby tě na věky zcela zabednilo! A co bys pak měla ze vší své nejtrpčí námahy a práce. Nota bene: Zde slyšel písař (Jakob Lorber) zřetelně slova znějící slovinsky takto: „Vesc! Da to sclei stoji? Německy: „Weisst du dass die Sache nun stehet?“ Písař to zde poznamenává jistě pro paměti-hodnou zvláštnost, ačkoliv se to zde do rozhovoru mezi Cadem a Minervou nehodí.) Proto následuj mé rady, a to tím spíše, že při tom můžeš jistě co nejméně ztratit, ježto jsi mi předtím dala sama dosti zřetelně na srozuměnou, že tvá existence jakož i existence Božství je na věky ne-zničitelná!“

6. Minerva poté umlkne, stojí jako nepopsatelně krásná žena těsně u pahorku na svém fetoně (phaeton, otevřený vůz) a vrhajíc mnohdy pohled na Cada zdá se, že přemýšlí o jeho slovech.

Kapitola 175.

Pokračování rozmluvy mezi Cadem a Minervou. Minerviny podmínky vzdání se. Odpověď Cadova.

1. Mikloš sděluje dále: „Za chvíli několika pozemských minut obrací Minerva svou tvář opět pevně na Cada dlícího na pahorku a praví: „Příteli, musím se ti otevřeně doznat, že mne velice zajímáš, neboť v tvé krásné východozemské postavě, jakož i v tvých slovech spočívá více ducha a pravdy, nežli jsi sám nyní ještě sto rušit. Ale přesto všechno nemohu tvé řeči poskytnouti dříve sluchu, dokud mnou stvořená arcipoběhllice nového Bábele nebude úplně svržena. Já sem již zřídila ke zkoušce ohněm, Božstvím mně dopuštěné pro všechny, kteří byli pokřtěni na nejprotivnější mně jméno a chtěla jsem vůči Božství dokázat, že také jeho nauka může být přetvořena v nejvyš prohané a pošetilé pohanství. Patrně se mně to dílo podařilo, a noví Babyloňané nevědí si nyní s nocí a hrůzou již rady ani pomoci. Veškerého ducha ztratili. Po křesťanství nelze již objevit ani stopy. Mají před sebou už jen zpuchřelé kostlivce a nyní se rdouší pro nejzevnější mrtvou kůži, v níž není již téměř po plné tisíciletí žádné tělo a tím méně nějaký duše se svým duchem. Ale to se musí nyní tak díť! Mé ohavnosti musejí být zničeny novými ze sebe vytvořenými ohavnostmi a lidstvo musí být přesazeno do nové školky. Až toto se uskuteční, pak mne uchop pod paží a já budu s tebou jediné mysli na věky!“

2. Praví Cado: „Nejspanilejší a půvabně nejkrásnější ženo celého Božího stvoření! Ó nečiň mně tak těžké podmínky, jejichž konečné splnění věru nelze dohlédnouti! Nech ten psí Nový Bábel! Nech jediné Božství vládnouti, jemuž bude snadné narovnat všechny tebou založené křivé cesty! Ty však mne následuj a staň se budoucně šťastná! Nevzpomínej již na to, čím jsi byla v jakémkoli ohledu; nýbrž vzpomínej spíše, jak šťastná můžeš být a jak šťastný budu já po tvém nepochopitelně překrásném boku a s námi nesčíslné myriády v nazírání na tvou nekonečnou krásu! A tehdy budeš moci slovům snáze propůjčiti sluch. Nežli si to, přenádherná, představuješ. Vzpomeň na můj bol, když jsem musel pro tvou pošetilou tvrdošijnost tebou opovrhovati tebou, pro kterou planou v mém srdci miliardy Sluncí! Prosím tě, nevýslovně krásná, následuj mé rady! Při vší všemohoucnosti Božství a při vší té nekonečné kráse ti přísahám, že tě neoklamu! Nevýslovně přespanilá, překrásná ženo, Centrální slunce všeho světla, pojď, opusť svůj feton, zahod' zpuchřelé žezlo a zlomené kopí a pojď ne nádherný štít lásky! Pojď takto vy-zbrojena na tuto mou hrud', za všechnu a mou nesnáz, která tě kdy potkala, nalezněš nejhojnější odškodnění! Se svou nynější zdánlivou mocí mne nikdy neporazíš; ale s láskou si mne učiníš otrokem svého srdce!“

3. Praví Minerva: Cado, Cado! Ty se odvažuješ se Mnou nebezpečné hry! Co však učiníš tehdy, bude-li tě žárlivé nebe kvůli mně co nejkrutěji pronásledovat!? Pohlédni vzhůru a uvidíš, jak naši rozmluvě naslouchají nesčíslné miliardy! Má neomezená, s ničím nesrovnatelná krása je právě mé věčné neštěstí! Měla bych milovat jen Jednoho, pro něhož v mém srdci netrůní žádná láska. Chci-li však svou lásku obrátiti k někomu jinému, pak je veškeré nebe plné hněvu

a pomsty proti mně a proti tomu ke komu obracím své srdce! Proto pochop, varuji tě, aby sis se mnou tak odvážně nezahrával! Možná, že se ti to snad podaří, ježto se ti již leccos podařilo. Ale běda tobě a mně, kdyby se ti to nemělo podařit!“

4. Praví Cado: „Co se týče těch miliard nebeských naslouchačů, máš ovšem pravdu! Já je nyní také spatřuji; ale já v nich spatřuji přátele a ne nepřátele. Hle, všichni mně v souhlasu přikyvují! Věru ti nám nic neudělají. A kdyby jejich vlídnost byla snad válečnou lstí, pak budou mít všichni co dělat jedině se mnou! Krátce, já od tebe nikdy neustoupím! Ty jsi má a žádná zlá moc mně tebe nevezme! Neboť Také já jsem nezničitelný a mocný z Boha a ne z řádného ďábla. Kterýmž jsem já sám!“

5. Praví Minerva: „Cado, Cado, Cado! Nedráždí bohy, neboť ty jsi jen slabý člověk! Hle, ti tu nahoře mne uvrhnou brzy do ošklivého šatu, co potom řekneš a učiníš?“

6. Praví Cado: „Přespanilá, kdyby to učinili, pak oni jsou Ďáblové a my andělé! Ne. Ne, pohled vzhůru! Všichni mně dávají svědectví, že jsou takového skutku neschopni! Všichni ti nesčíslní mají radost z toho, že tak dlouho setrváváš v této tvé původně nejoprávněnější podobě a že mají příležitost míti před sebou a s podivem hleděti na prvou „prakrásu“, na prvou „základní myšlenku všeho bytí z Boha“ na více nežli vše, co (mimo Boha) může nikdy nevyčerpateľná moudrost nejvyšších duchů označiti krásným! Ó „Světloňsko“, všeho toho, co stvořený duch může nazvati krásným a sám může jako krásné utvářeti, nečiň již žádných podmínek a pojď! Neboť mé nitro mně praví, že na tvůj návrat všechna nebe již nanejvýš dlouhá údobí marně čekala a toužila po slasti, aby tě mohla nazývati Svou a uctívati jako korunu nekonečného dokonání všech věcí a bytostí. Změř tedy svou vůli! Dej změknouti svému srdci! Pojď a požívej po mém boku nejvyšší z nejsvobodnějších blažeností! Pociť jednou také slast, pro kterou jsi byla a dosud jsi určena jako prvá, největší a nejdokonalejší, v nejmocněji žijící skutečnosti z Boha vycházející – i d e a!“

7. Minerva pohlédne nyní velmi vlídně na Cada, ale přece jen vždy ještě s vládcovskými očima a praví: „Cado, cožpak sis skutečně umínil, že mne oslabíš?! Copak si myslíš, že poraziti mne a pro nějakou věc mne nakloniti jest něco lehkého, co se nějakému ze mne stvořenému ze mne stvořenému pozemskému červu právě tak podaří jako lov nějaké zemdlené mouchy? Ó, nedoufej příliš předčasně! Neboť se mnou to zkoušeli dokonce nejmocnější, největší duchové a nakonec s výsměchem a hanbou s nepořízenou odtáhli. Jak můžeš snít o tom, že bys mně mohl mocí proudu své řeči spoutati?! Hle takových malých manévrů proti mně jsem přestále a odrazila již nesčíslně mnoho! Jak tě může nyní napadnout, že mně získáš pro mé srdce a nakonec i pro mnou nenáviděné nebe, které znám lépe nežli ty, ubohý slepý ďáble! Tebe samého si dám líbiti. Ale začneš-li mně jako ďábel blouzniti něco o nebích, pak nejsi ani hoden, abych na tebe naplila. Každá bytost musí sama sobě zůstatí věrnou! Musí bát úplně silným ďáblem anebo naopak hloupým nebeským poslem, který u mne nikdy nic nepořídí, ale nicméně si ho vážím pro jeho (ač bludnou) věrnost sobě. Ale ďábel jako ty, který chce být zároveň také jakýmsi andělem, musí se mi časem zprotiviti, ačkoliv jinak má vlastnosti, před nimi sama mám náležitou úctu Milý Cado, chceš-li získati mé srdce pro sebe, pak musíš začít zcela jinak, nežli tomu bylo dosud! Věru, já ti nejsem nakloněna; chceš-li mne však získat, musíš mne následovat a přijít ke mně ale ne žádati ode mne, abych **já** to učinila (to jest přišla k tobě).“

8. Praví Cado: „Ale přenáděrná! Já tě přece chci získat jen pro sebe a ne pro někoho jiného! Zda se tebou nenáviděná nebe budou z toho těšit anebo zlobit, to je mi jedno! Já přece chci jen tebe a nikoli nenáviděná tebou nebe a setrvám na věky jen při této žádosti! Ale zřejmě nejmocnějším nebím nebudu rovněž na věky vzdorovat ani kvůli tobě ne, ačkoliv tě miluji více nežli všechny Boží poklady nekonečnosti!“

9. Hle, já považuji každou bytost tebe nevyjímaje, ze nejvýš hloupou, která tu chce konat více nežli může. A náramně hloupá je však bytost, kterou ani nejtrpčí, nekonečně mnohé zkušenosti nejsou sto učiniti moudřejší. Řekni mi zcela upřímně, co a jak mnoho jsi získala svou nejvýš nepoddajnou tvrdošíjností? Stala ses tím mocnější anebo bohatší anebo krásnější Ane-

bo byly ti deciliononásobné tresty, kterých jsi byla co nejkrutěji účastna, rozkoší? Hle, ty se v každém ohledu podobáš oněm oslovským vládcům národů, kteří zničí raději svou říši, než-li by si jejich vysoce postavené, ale také nejvýš zřejmá hloupost dala od nějakého nižšího mudrce v něčem poradit.

10. Ty sice nekonečně krásnější, ale přitom, jak nyní na tobě až příliš jasně pozoruji, také nejhoupější ženo kdybych chtěl tobě poradit, nemusel bych s tebou ani slova ztrácet! Neboť tu by stačili tyto kameny! A pohled na novou zbraň u mých nohou; to je vrhací smyčka, s kterou dovedu zacházet! Stačí abych ji jen hodil po tobě a žádný ďábel, ani Bůh podle tvé víry tě již neosvobodí z mé moci! Ale já sám tě nechci chytit a přinutit, nýbrž chci vše přenechat tobě sa-mé, aby vítězství nad tebou nebylo dílo mé, nýbrž zcela jediné svobodné dílo tvé!

11. Copak myslíš, že bych s tebou měl radost, kdyby ses stala mou mojí mocí nad tebou? Ne to bych nechtěl, přes tvou nekonečnou krásu! Ale jestliže uváživši má dobře míněná slova porazíš samu sebe a dáš se mi za navěky věrnou družku, pak pro mě budeš věčnou nekonečností všech blažeností! Co nyní učiníš? Bude ještě ve svém bláznovství ještě déle servávat a tím nejvýš bídnou zůstávat? Anebo uposlechneš mých slov? Světloňsko, pro tvou nekonečnou krásu tě prosím: vzchop se a zanech své tvrdošijnosti! Hle, nic ti to neprospěje; mně věčně nikdy neujdeš! Neboť nepořídím-li s tebou nic vší láskou, pak použiji se svou láskou také násilí a tak tě k sobě připoutám! Neboť mému násilí věru věčně nikdy neodoláš!“

12. Praví Minerva: „Ale milý příteli, proč mám právě já sebe překonat a tobě se vzdát?! Copak nemůžeš rovněž totéž učiniti zčerstva ty? Neboť já bych snad měla přece jen více vábného pro tebe nežli ty pro mne! Mimo to by bylo snad přece jen řádnější, aby ženich přišel k nevěstě, nežli nevěsta k ženichovi!“

13. Praví Cado: „Ó ovšem! Já bych byl také již dávno u tebe, kdyby půda na níž stojíš byla jiná. Já však opravdu nedovedu na takové půdě stát a kráčet a proto nemohu nikdy k tobě přijít. Tebe však nosí každá půda a můžeš tedy přijít ta spíše ke mně nežli já k tobě!“

14. Praví Minerva: „Co však budeš potom se mnou dělat přijdu-li já k tobě?“ – Praví Cado: „Pošetilá otázka! Milovati tě budu a učiním co možno šťastnou a z tohoto pahorku učiním nový ráj na počest Božství, které mne opatřuje silou!“

15. Praví Minerva: „Do ráje jsem již jednou vešla a to hanebně. Můj Adam, tento prvenec tvé Země, mne tak usadil, že jsem si to zapamatovala celo věčnost! Byl to ráj, a to jaký ráj! Ještě na žádném světovém tělese se nepodařilo Božství, aby mne oklamalo tak jako právě na této zemi! A toho byl vinen ten hanebný ráj! Nemusím ti vůbec dál vypravovat, jak se to stalo. Ale tu jsem šla poprvé Božství na lep a nyní požívám přes 6000 let nejbídnější plody toho! – Proto, chceš-li mne skutečně naladit pro sebe, nepřicházej mi se žádným rájem! Já však ti udělám návrh a přijmeš-li jej, budu tvou na věky!“

16. Tento návrh zní takto: „Slib mně, že nevyslovíš nikdy jméno **Ježíš**, jímž se téměř vždy dusím a odhod od sebe všechny kameny a také smyčku a bude ti za to odměnou mé srdce a nalezneš na mně požitky, o nichž se žádnému Božství ještě ani nezdálo! Učiň to a budu tvou na věky a budu žítí jediné tobě! Pojmi jen řádně do oka a srdce mou krásu, mou spanilost, mé půvaby a mou božskou vznešenost a kdybys dovedl těmto vnaďám odolati, musel bys býti z netvrďšího a nejnecitelnějšího kamene!“

17. Praví Cado: „Má, ovšem nejpůvabnější Minervo! Víš, na tvůj návrh bych byl beze všeho přistoupil, nežli jsi vynalezla lhaní. Neboť Ježíš anebo žádný **J e ž í š**, to by mně bylo jedno! A bez těchto kamenů a té smyčky bohů mohl bych se obejít a býti tvým pánem i bez jejich pomoci, rozumíš?! Ale jelikož, jak známo, za všech dob jsi byla a jistě ještě jsi největší umělkyní ve lhaní, napalování a nechávání na holičkách, což předtím dostatečně dokázal tvůj zdánlivý trestní výkon nemohu od tebe přijmout žádný návrh dříve, dokud ty nepřijmeš ode mne můj prvý tobě učiněný návrh. Pospěš si však, neboť pozoruji, že nebeští svědkové se stávají nad námi

neklidní. Mou vůli nyní znáš! Rozhodni se rychle, jinak z toho bude brzy hrozná podívaná! Neboť také mně již nyní dochází trpělivost!“

18. Mikloš pokračuje: „Obličej Minervy se stává nyní temnější a panovačnější. Přemýšlí o námitkách; ale jak se zdá žádná námitka jí nenapadá. Ráda by se skrytou zuřivostí zakousla do svých vlastních rtů, kdyby se před Cadem neostýchala. Je velice komické přihlížet, jak si vynálezkyňe pýchy a lži dává všemožnou námahu, aby Cadovi neprozradila žádnou ze svých slabostí. Ale zdá se, že Cado vše z ní navlas odposlouchává, neboť ji nyní ani na okamžik nespouští s očí a vrhací smyčku drží v pohotovosti tak, že ji může v každém okamžiku vrhnout! Ne, jsem opravdu zvědav, jaký manévr bude chtít Satana (Satana je ženské původní jméno velkého padlého ducha světla, který zde vystupuje jako „Minerva“) provést!“

Kapitola 176.

Cado dostává silnější andělskou ochranu. Jeho dobře míněnému ucházení se o lásku odpovídá Minerva zlými protínávrhy. Shora utvrzovanému ukazuje peklo nové tvárnosti hrůzy.

1. Mikloš sděluje dále: „Nyní se však odebírám také náš přítel Robert – Uraniel a jeho druh Sahariel zcela nepozorovaně na pahorek k Cadovi, který jich však nevidí, protože se postavili za jeho záda.

2. Také zdánlivá Minerva nepozoruje ani změnu místa těchto dvou, protože se tam nedívá, nýbrž prohlíží, jak se zdá, jen pokradmu Cada, aby naslouchajíc podchytila u něho nějaký slabý okamžik. Prohlíží a prohlíží; ale Cado stojí jako čínská zeď na stráži. Tato Cadova ostražitost se asi Minervě nezamlouvá, proto tedy také upřeně hledí do země a velice přemýšlí, co má nyní udělat. Dělá a pitvoří všelijak obličej; hned vážný, hned vlídný, hned moudrý, hned opět panovnícký; ale všude čouhá starý tajný hříšník.

3. Tato věc se zdá Cadovi asi velmi nudná. Pořádně si nyní odkašle a táže se Minervy řka: „Nuže přespanilá, jakpak to vypadá, zakousneš se do toho anebo ne? Já jsem nyní dosti značnou chvíli čekal; ale s tvé strany nepřichází k žádnému rozhodnutí a tedy také tím méně k nějakému skutku podle mého přání! Proto ti dávám jen ještě nejvyšší krátkou dobu na uvážení! Jestliže ti k ničemu nebude, pak budeš moci ihned obdivovati mou dovednost v používání vrhací smyčky! Pravím tobě v nejúplnější vážnosti, že od tvého bytí jsi nenalezla z nescíselných myriád tebou svedených duchů ještě žádného, který by tě ovládl. Neboť žádný na tvou lest nevyzrál. Ale se mnou se zatraceně přepočítáš! Pravím tobě, nedůvěřuj mně“ Neboť kam ta si pomyslíš, tam jsem již daleko před tebou, rozumíš této řeči?! Pravím ti opětovně: Mne nechytíš! Mohla jsi snad klamati takového archanděla Michaela, že ti dal polovinu věčnosti dlouhý čas na uvážení; ale se mnou tu nebude nic! Archanděl se chvěl před Bohem a napodobil jeho trpělivost a dával lhůty za lhůtami, kterých jsi používala k tomu, aby ses távala horší a horší. Ale takový ďábel Cado si však nedělá z Boha, smrti a ďábla nic, a nebe a peklo jsou mu jedno. Rozumíš tomu?! Cado není pod žádným komandem, leč pod komandem svého nejvyššího vlastního rozumu a své vůle! Co chce činiti, to také učiní, protože to chce a protože to může! – Rozumíš tomu?! – Proto se nyní ihned rozhodni, jinak ti letí smyčka na tvou nádhernou šíji!“

4. Práví Minerva: „Ale prosím tě Cado, buď přece trochu způsobilý! Ja přece nemohu ze všech svých starých zlých zvyků vyskočit jako konipásek ze svého hnízda, plíží-li se kol něho had. Myslím, že ti snad také neuškodí, připojíš-li k svému hrdinství také trochu více trpělivosti! Že, zkoušejíc tě leccos jsem ti řekla a že jsem na oko nepřistoupila ihned na tvé ideje a na tvou žádost to, příteli, má svůj důvod! Neboť také mně se musí dovolit, abych veskrz vyzkoušela toho, s nímž bych se mohla jako prvá a nedosažitelně největší kráska celé nekonečnosti spojit. K tomu myslím, že ti budu dostatečně odměnou za trochu tvé trpělivosti. Kdybych na tobě neměla zalíbení, byla bych již dávno celou věčnost od tebe vzdálena. Ale tvá ještě nikdy zde ne-

bývalá nejvyšší zvláštní bytost poutá mne kouzelnou mocí na tvou hrud'. A já si dávám od tebe již líbit věci, které jsem si nedala ani od Božství ještě nikdy líbiti! Nejsi s tím ještě spokojen?"

5. Praví Cado: „Nejnádhernější z Božích stvoření! Miluji tě nekonečně a proto již věru nemám trpělivost! Ale abych nebyl vůči tobě nezpůsobný, budu mít ještě několik okamžiků strpení. Ale déle nerač mou trpělivost zkoušet!“

6. Minerva se nyní usmívá a za tohoto úsměvu hodí své zlomené kopí do uklidněného moře, na němž dosud ještě leží nesčetní poražení duchové, srázejíce jeho vlny.

7. Když se nyní kopí stráveno mořem, což považuje Cado, jak se zdá, za příznivé znamení – zvedne se pojednou ze žhavé louže velké množství přestrašně vypadajících postav a oblehne Minervu – jeden, jenž v sobě spojuje podobu všech draků a všech nejhroznějších bestií, zahřmí na Minervu s nejstrašnějším tisícíhlavým řevem vlka, hyeny, lva a tygra:

8. „Nejbídnější! To je ten tvůj dík za triliony nejménějších služeb, které jsme ti po celou věčnost prokazovali neboť jsme kvůli tobě nelitovali žádné oběti, žádné námahy, ba ani nejstrašnějších bolestí a trýzní, jen abychom si konečně jednou zajistili tvou tak často slibovanou lásku a oddanost že nás nyní chceš co nejhanebněji a to navždy opustit z lásky k jednomu novému, nejmodernějším ďáblu, který sotva teprve za několik vteřin vstrčil nos do pekla a pro tebe ještě pranic neudělal?! Ne voláme my všichni, první a nejmocnější ďáblůvé pekla, to nám nikdy neuděláš! Spíše zničíte my tebe, peklo a všechna nebe, nežli bys učinila jediný krok s tohoto místa! Hle, naši sluhové krotí toto moře a trpí strašnou trýzeň, abys mohla ty jako naše velitelka klidně po něm kráčet a ty nás chceš opustit a věčně nikdy neposkytnout oné rozkoše, kterou jsi nám tak nesčetně zaslíbila! Ó jen se opovaž, nejbídnější nevěstko nejbídnější konečnickové škrkavky nejspínavějšího prachu, zvaného Země! Za to dostaneš od nás odměnu, o níž se ani nejhlubší hojnosti fantazie nejvyšších všech Božství nikdy ani nezdálo! Mluv tedy! Co učiníš? Podívej se jen na tohoto roztoče konečnicku na pahorku! Zavolej ho ku pomoci! Ať nyní použije svých zbraní; ať se pokusí nás zahnati, je-li tak mocný! Pohleď jen vzhůru, jak tvůj hrdina ochaňuje ve své velké odvaze a nyní se na všechny strany ohlíží, zda není někde díra, kudy by utekl! Ó volej ho ku pomoci! To ti již dovolíme, překrásná nevěstko a milenko škrkavky! –Volej, volej ho! Pročpak ho nevoláš, svého vyvoleného?!

9. Zdá se, že Minerva zahyne hanbou, hněvem a zuřivostí. Třese se na celém těle a zdá se, že pro samou horečku ze zlosti není schopna ani slova. Cado se však tváří ještě zlostněji a zdá se v sobě radit, co by učinil: Tito nejošklivější giganti vlévají mu přece jen jakýsi respekt, takže nemá zrovna příliš chuti, pouštět se s nimi v boj a zároveň se dovídá o Minervě svědectví, které mu z její věrnosti a lásky nahání velkou úzkost. Proto je také nerozhodný, co má nyní činit. Ale Minerva dělá tak roztoužené pohledy, že se od ní nemůže odloučit a proto začíná třídit a pořádat své kameny.

10. Za malou, ale nejstrašnější chvíli se Cado vzchopí a praví k těmto ohydným obludám: vaši moc znám a vaše nynější klamné umění, jež mi není cizí, není vaším dílem! Neboť vy o sobě jako prázdné vzory a pouhé výtvořiny fantazie této jedné které činíte prázdnou a nejnicotnější zdánlivou vyhrůžku nejste schopni žádného činu! ale kdybyste byli skutečnými bytostmi, pak bych vás dokonce odměnil za tuto důležitou službu, kterou jste mi nyní prokázali. Neboť tímto svým chováním, jakož i svou ohydnou podobou a svými slovy, která ona sama vytvořila ve vaší tlamě, jsem se s její povahou opět důkladněji seznámil a to má pro mne největší důležitost. Tím stojím cíli blíže nežli kdy jindy! – Roztrhejte ji, můžete-li Já bych to mohl učinit, kdybych chtěl. Ale já nechci, protože není vůbec ani hodna této mé námahy.

11. Satano, je-li ti ještě možno provést přede mnou malou zkoušku podobného druhu, pak to jen učiň! Neboť při tom se mi naskytne tím spíše příležitost, abych tě náležitě poznal veskrz s vámi, schémata, budu však nyní ve jménu Boha, Ježíše Krista Ukřižovaného ihned hotov! Pohleďte na tento kámen! Je označen Božím jménem J e ž í š vedle tří křížů“ Tento kámen vám ihned ukáže jakého jste ducha

12. Zde pozvedne Cado kámen ze země a začíná jím mávati k silnému vrhu. Minerva však nyní co nejúzkostlivěji prudkým hlasem vykřikne: „Cado, pro všechno, co ti je svaté, jen toho nečiň! Neboť budeš navěky ztracen v témž okamžiku, v němž kámen opustí tvou pěst! Moc těchto duchů, které mylně považuješ za výplody mé fantazie, je nevázaná; čeho oni se chopí, to jim nevyrvе již moc žádného Boha! Chovej se klidně! Snad se mi podaří je uchlácholit a pak uskutečnit své osvobození s tebou!“

13. Cado, jenž je teď víc a více vystavován skrytému vlivu obou za ním stojících ochranných duchů, praví nyní co nejdůležitěji: „Tvá slova jsou podobná mýdlovým bublinám a pravdy v nich není! Ty jsi byla odjakživa lhářkou, ale tím jsi nikomu více neškodila nežli právě sama sobě samé. Proto buď ujištěna, že já učiním vždy jen to, od čeho mne budeš nejvíce zrazovat! – Proto ve jménu mého Boha, mého **S p a s i t e l e** Ježíše!“

14. Tu hodí Cado kámen na dračí hlavu první velké obludy. Když se kámen dotkne hlavy této obludy, nastane strašný třesk jakoby s tisíce děl nejtěžšího kalibrů. A vše mizí až na Minervu, která chvějíc se stojí nyní na hromadě písku celá nahá a snaží se skrýt před Cadem, což se jí však nedaří.

15. Cado se jí však táže: „Nuže, spanilá, jak nyní vypadáš! Kde je ono nebezpečí, kterým jsi mně vyhrožovala?! A kde jsou nyní oni tak velice hrozivě vypadající mocní duchové, kteří předtím chtěli jedním kousnutím zničit nebe, peklo, Boha a veškerou Zemi a tebe ubohou pro nevěru nejvyšš bezpříkladně potrestati?! Kde, kde jsou nyní? – Kde, kde jsou nyní? – Hle, s tvým uměním to nikdy nejde! Už nestojí ani za ránu nejspatnějšího prachu a veškerá tvá námaha je marná! Na mne již nestačíš! – Hle, jiný by ti nyní klnul a také by tě, kdyby měl mou moc, jak náleží ztrestal! Ale já ti vše odpouštím! Jen mně musíš následovat, jinak použiji násilí, kterému nebudeš již sto ničím odporovat! – Co budeš nyní činiti? – Hle jsi opuštěna ode všeho, co ti kdy propůjčovalo zdání nějaké moci. Nemáš nic mimo mne a svou nepopsatelnou krásu tvarů! Opři se tedy svobodně a s pevnou vůlí o mne a já tě povedu po pravé cestě, nikoli po cestě otrockého pokořování, nýbrž zcela po svobodné cestě nejopravdovější lásky mého srdce k tobě! – Ale svobodně m,ne musíš následovati!“

16. Praví zdánlivá, co nejhlouběji zahanbená Minerva: „Ano, ano, chci, budu tě následovat! – Ale jen jeden krok blíže ke mně učíš také ty, máš-li skutečně ve svém srdci lásku ke mně! Neboť ježto já jsem se nyní již přes tisíc kroků přiblížila k tobě, mohl bys ty přece také jeden krok zkusit blíže ke mně!“

17. Praví Cado: „Ty přece víš, že já jsem jeden z těch, s kterými se ani o vlas nesmlouvá a který nebude nikdy následovati tvé žádosti, dokud nebudeš na stanovisku úplné přeměny svého prázdného a nejvyšš nevěrného smýšlení. Proto zanech budoucně veškerých svých požadavků vůči mně! Neboť nedojdou sluchu. Já jsem zlomyslnější nežli ty, ačkoliv tvá prázdomyslnost by mohla naplnit nekonečnost tím nejtvrdějším soudem. Ale ježto úsilí všech andělů o tvé opětné získání ztroskotalo o tvou nepoddajnou tvrdošijnost, musí tě ďábel ďáblů přivésti opět tam, odkud jsi vyšla. Ale tento ďábel není ďáblem tvého druhu, nýbrž zcela jiného druhu! Svou moc má shora; ale jeho bytost patří peklu. Znáš tohoto ďábla? Ty sama jsi jeho odměnou, kterou však opovrhne, nebude-li mu údělem svobodně, nýbrž nuceně! Proto mne následuj!“

Kapitola 177.

Minerva větrí v Cadově pevné vůli lest Božství. Cado jí vysvětluje dobře míněný důvod. Z nebe spadne šat a vzbudí ženskou zvědavost Minervy.

1. Mikloš sděluje dále: „Praví Minerva: „Příteli Cado, věru, já tě miluji! Je to jistě prvá opravdová láska, která kdy pohnula mým srdcem. Ale, nechceš-li kvůli mně již pranic učinit, pak buď aspoň tak laskav a vysvětli mně důvod této tvé zatvrzelosti vůči mně! Neboť zde musí být

v základě velký a zároveň nejjemnější plán. S nejvyšší strany má někdo se mnou něco v úmyslu a ty jsi jeho zakukleným nástrojem, tobě buď vědomým, anebo snad také nevědomým! Tento plán mně musí být odhalen jinak mně nenuceně nepřivedeš ani o vlas dále z tohoto bytí i nejvyšší nepevného místa! – Co ti také prospěje, užítí na mně i násilí?! Nemůžeš-li mé srdce a mou vůli učinit svobodně ze mne samé poddanou a co nejpřimněji nakloněnou, pak vším svým násilím na mne pramálo získáš. Neboť víš, jak nepřemožitelně nejvyšší tvrdošijně mohu vzdorovat samému Božství a také jsem vzdorovala; oč mnohem více tobě! Božství je nekonečné mocné a může ze mne udělat co chce – avšak jen věčným nucením. Ale srdce a vůle jsou mé a dovedou vzdorovati každé moci a rozuměj! – Také moci tvé – ačkoliv ty jsi jediný, jenž se od mého počátku mému srdci nejvíce přiblížil. A kdyby tomu tak nebylo, pak bys měl před sebou místo této mé pravé podoby již dávno nejošklivější obludu! – Nyní víš, jaká jsem a jakou mohu býti. Proto mně, jak bylo žádáno, udej důvod, proč při vší mé zřejmé upřímnosti k tobě jsi vůči mně tak nepoddajný!“

2. Práví Cado: „Proč žádáš ode mne, co jsem ti svobodně, aniž jsi mně k tomu vyzvala, již nad Slunce jasně vyložil!? – Já nemohu a nesmím přistoupit na nic, co chceš ty, protože bych tě pak nemohl nikdy osvobodit! Proto se musíš nejprve svobodně a nenuceně odebrati do vůle mé a musíš ji učiniti vůlí svou! Učiniš-li to, pak také učiním vše, co ty budeš ze sebe chtít.“

3. Práví nyní Minerva: „Ano, ano, to je jisté, budu-li jen chtít, co ty chceš, pak ovšem budeš snadno poslušen mé vůle! Ale kdepak je potom má nejvyšší vlastní svoboda vůle?! – Práví Cado: „V tom, že chceš svobodně to, co chci já, a tedy svou vůli sjednotíš s vůlí mou! Neboť bez této jednoty nelze věčně na žádné vyšší opravdové působení mysleti.“

4. Práví Minerva: „To je mi nejasné! Já ti nerozumím! Vysvětlí věc jasněji přesněji!“ – Cado: Ó ty zvláštní nositelko všeho světla a svícení, které je vylito všemi nekonečnými prostory! Nechápeš-li tyto věci, které jsou přece tak jasné, jak budeš potom sto pochopit něco hlubšího z věčně nevysychajícího zřídla čisté božské, nejsvobodnější moudrosti! Poslyš tedy! Jsou-li dva manželé mezi sebou v ustavičném sváru a žena nechce nikdy přistoupit na vůli mužovu, pak takové manželství nepřijde opravdu nikdy k živému potomstvu. – Lze tu ovšem také říci: „Ano, totéž může platit také o muži! – To je správné, když by se potom stal muž umíněný a své ženě řekl: Poznávám svou jedinou vůli v tvé žádosti. Ale protože je to nyní také vůle tvá, nechci ji! – Hle, to by byla od muže velká pošetilsto a žena by pak měla nejplnější právo, aby nevyslyšela žádnou žádost mužovu. Ale ježto žena již hned na počátku manželství přistupuje na žádost mužovu, bez čehož by se nikdy nemohla státi ženou mužovou a tím činí vůli mužovu vůlí svou – má pak ve stavu manželství také žena z vůle od muže do sebe přijaté nejplnější právo, aby také ona za své nejvyšší vlastní vůle požadovala něco, což jí potom moudrý a poctivý muž také jistě poskytne, jestliže to co požaduje, je jen nějak v harmonickém souladu s vůlí jeho. Jen kdyby žádost ženina o sobě chtěla zcela opak toho, co se vyslovuje v řádu manželského chtění, v tom případě by pak ovšem nemohl muž, aby se sám nezničil, vyhovět žádosti ženině. Tato žádost ženina by však potom také byla nejzřejmějším cizoložstvím, jímž by slabší část propadla soudu ze sebe samé, protože žádná síla o sobě zcela sama se nemůže udržet působivou a má-li se udržet, musí být též uzavřena do soudní komory, jak se tomu s tebou nyní již téměř věčnost. Neboť kdyby nebyl nad tebou vyhlášen ihned tvrdý soud, pak by tě již dávno a dávno nebylo!“

5. Ale nyní se máš státi opět svobodnou a proto vejíti do správného řádu! A proto musíš nejprve vstoupiti do řádu mé vůle, aby se pak tím také stala svobodnou tvá vlastní vůle. Učiň aspoň pokus. Nebude-li se ti to líbit, nu, pak se přece můžeš vždy vrátit do svého starého soudu!“

6. Práví Minerva s nejjasnější tváří: „Nuže, na tento tvůj návrh přistoupím! Není-li mně zabráněn ústup, kdyby se mi snad nezamlouval nový stav, pak se staň jak chceš! Ale jsem nahá a stydím se před tebe takto předstoupit! Opatři mi šat a já se ihned odeberu k tobě!“ Práví Cado: „Také to ti nemohu dříve poskytnout, dokud nevyhovíš mé první žádosti. Pojď sem a hled’ – právě spadlo k mým nohám jakoby s nebe nádherné roucho! Je pro tebe takové, jemuž podobného nebesa ještě neviděla! Tedy pojď a vezmi je z mých rukou: jako důstojný šat nevěsty.“

7. Mikloš ve své zprávě pokračuje: Minerva se nyní poněkud zarazí a obrátí své velké, ohnivé oči k místu, kde je nyní skutečně u nohou Cadových roucho, zahalené do červeného plátna. Ráda by si je nepochybně důkladněji prohlédla a viděla, zda je hodno jejího přijetí. Napíná velice oči, aby něco vypátrala z tohoto zvláštního šatu Ale šat je zabalen do červeného plátna tak dobře, že nelze z něho nic vypátrati. – Zvědavost Minervy silně vzrůstá. – Jsem nyní opravdu pln zvědavosti, co teď tato nejvyšší tvrdohlavá a všemi nejhoršími mastmi mazaná satanská bytost učiní? Pane, náš nejlepší, nejmilejší Otče Ježíši. Zdalipak se tato bytost, tento starý lhář jednou navždy obrátí? A bude pak lépe na světových tělesech, zejména na naší Zemi?“

8. Pravím **Já**: „Nejmilejší příteli Mikloši! To vše ukáže budoucnost! Jen pozoruj další průběh této scény a dělej této společnosti tlumočnicka jako dosud a pak bude jasno tobě i všem tvým bratrům a sestrám! – Proto jen dávej nyní dále pozor!“

Kapitola 178.

Minerva obrátí a blíží se lákána vždy novými drahocennostmi. Poslední kroky před cílem.

1. Mikloš nyní opět obrací své oči ke scéně a po chvíli praví: „Aha, aha, Minerva se stává nyní zcela neklidnou a z každého jejího pohybu je vidět, jak ráda by měla červený uzlík před sebou odbalený.“

2. Cado to velmi dobře zpozoruje a táže se: „Cožpak jsi k zemi přišita? Zvedni nohy a odeber se sem! Zde snáze vnikneš do tajemství tohoto uzlíku nežli se svého nynějšího stanoviště. Jsi-li však přikována k zemi, pak mi to řekni! Já ti také odtud osvobodím nohy. „Praví Minerva : „Á, toho není třeba, neboť já jsem svobodna a mohu jít, kam chci! Jak vypadá ten šat? Jdi řekni mi, milý Cado!“

3. Praví Cado: „Ne, to nemůže být, jako zatím vše ne, co ty chceš! – Pojď a s úžasem se tomu velmi podivíš!“ – Praví Minerva: „Aj, aj, ale ty jsi přece jen tvrdý! Ale co učiním? Musím však být také já zblázněná do tebe! Ne, něčeho takového na mně věčnost ještě nikdy nezažila! Nuže odvážím se! Ale učiníš-li mi něco, pak se ihned obrátím a už se k tobě nikdy nevrátím rozumíš, již nikdy!“

4. Mikloš pokračuje: „Konečně po tak mnohých všemožných opačných snahách opouští nyní Minerva své stanoviště, jakýsi žhavý písečný pahorek, a ubírá se ihned zkoumajícím krokem nahoru ke Cadovi, za nímž prodlévají stále ještě oni dva známí přátelé. Ale pohledme! V okamžiku, kdy Minerva vloží svou nevýslovně půvabnou krásnou nohu na pahorek osvobozený od ohnivého moře, zmizí žár. Také již nelze spatřit nic z ošklivé jeskyně, a hrozné hučení, pískání a sténání, jakož i třeskot a hřmění oněměly! Á, to činí našinci velmi dobře! Velehory se staly jak se zdá také poněkud nižší a příkrost téměř zcela ztratily. Jen sem tam lze objeviti ještě několik holých skal, prohlédne-li člověk náležitě pečlivě bod za bodem celé horské pásmo. Krátce, celá krajina dostává nyní velmi slušný vzhled a je právě ne sice zrovna silně, ale přece jen dostatečně osvětlena. – No, no, věc se zdá vybarvovat!“

5. Opravdu, Cado jest ve svém oboru umělcem! Neboť způsobit aby se tato princezna věčnosti do něho zamilovala pravím bytost, které láska musela být cizejší nežli mně konec nekonečnosti, přivésti k nějaké náklonnosti k tomu je třeba více nežli dvě uši, dvě oči, jeden nos, jedna ústa a dvě ruce! Cado je sice dosud ještě tak zvaným ďáblem; ale před tímto ďábelstvím mám opravdu všechno respekt! Ne, to se mu podařilo! V něm musí však býti také nepoddajnost, o níž musí nakonec nepochybně ztroskotati každá sebe diamantovější tvrdost. Charakter má a odvalu, která zabíhá do děsně nejhroznějšího! Ano, kdyby byl člověk sám něco takového neviděl, bylo by toto vypravování něco nejvyšší neuvěřitelného, co si jen duch může pomyslet. Ale my jsme toto mimořádné, ještě nikdy tu nebyvalé, vidli vlastníma očima a slyšeli našima

otevřenýma ušima a nemůžeme tudíž nic jiného učinit nežli žasnout a Tebe, ó Pane, přesmíru chválit a velebit, že jsi něco takového dopustil. Nyní však lze také očekávat, že veškerá Země snad po nemnoha bouřích přejde do stavu, který bude všem nebím jistě velmi žádoucím.

6. Ale při svém přibližování se ke Cadovi přespříliš nespěchá! Neboť její kroky jsou velmi malé a odměřené! Souchotiny si při takovémto pohybu tato krasavice neužene. Každým okamžikem nalézá něco na zemi, sebere to, zkoumá to chvíli a odhodí pak opět chvatně od sebe. Mně to připadá, jako kdyby byly na zemi směrem k Cadovi schválně rozsypány všelijaké zdánlivé skvosty, které mají onu chytračku jaksi stále blíže a blíže lákat k Cadovi. Opravdu, tato lest není nikterak špatná! Vzpomínám, že jsem dokonce na zemi četl v jednom sibijském proroctví: „Kdyby však byl satan obrácen, bude kráčet po perlách a diamantech a bude jimi opovrhovat a nebude si jich nikdy vážit. Pak bude peklo uzavřeno a řetězy klamu se roztaví jako vosk na Slunci.“

7. Věřu, ta věc vypadá skoro tak! – Přichází blíž a blíže a nyní není již ani čtyřicet kroků od Cada. Jsem opravdu nanejvýš zvědav, jak se tyto dva přijmou! Aha nyní našla Minerva jistě asi něco významného! S velkým chvatem se sklonila k zemi a zvedla něco jako diadém, který nyní velmi pochvalně pozoruje a při němž neukazuje chuti, aby jej odhodila jako dřívě nasbírané věci.

8. Nyní se táže Minerva Cada řka: „Příteli, kdopak zde rozsypal tyto skvosty? Jsou pro mne anebo jsou položeny pro někoho jiného k nějakému mocnému pádu? Zde je přenádherný diadém, hodný má hlavy! Mám jej podržet anebo zahodit?“ Práví Cado „Dobré podrž a jen špatné od sebe odvrhni! Příliš mnoho však nesbírej! Neboť příliš mnoho takových věcí by tě tak zatížilo, že bys mohla učiniti sotva krok kupředu. Diadém podrž ale dále již nic nesbírej! Pochop to a buď poslušná!“

9. Práví Minerva: „Ano, ano, již přijdu, přijdu! Ale tu leží přede mnou již opět přenádherný náramek! Á, to je překrásné Cado. Dovol, abych ještě ten zvedla! Neboť je hoden mého rámě!“ – Práví Cado poněkud netrpělivě: „Aj, aj ty šperků dychtivá osobo, nech ležeti ten svůj náramek! Neboť tvé rámě je beztoho tak nesmírně krásné, že může být samo o sobě považováno za ozdoby vši ozdoby! Jak bys je mohla chtít ještě více zdobit. Zde však u mých nohou tě beztoho čeká ozdoba, které se nevyrovná žádná ozdoba v celé nekonečnosti. Proto se nezdržuj pouličním smetím, nýbrž pojď a vezmi co nejrychleji do vlastnictví, co je pro tebe připraveno!“

10. Minerva přichází nyní odhodivše náramek rychle do blízkosti Cadovy. Už jen tři kroky ji dělí. – I práví Cadovi: „Příteli Cado, hle, tak daleko jsem ti šla vstříc; bylo by to jistě as tři tisíce kroků! Pouze tři kroky ještě chybí. Tyto budeš moci jistě jíti mi vstříc! Já až příliš na tobě vidím, jak se přede mnou rozpakuješ a s jakou ještě nikdy tu nebývalou toužebností v lásce bys mne nyní rád přitiskl na svou hrud! Mé opravdu až příliš mocné půvaby rozechvívají tvou celou bytost. Ty mne nevýslovně miluješ. To mně praví tvá žhoucí hrud; to mně praví tvé oči! Učiň mi tedy malé zaslíbení a udělej jen tyto tři malé kroky ke mně!“

11. Práví Cado: „Nesmírně překrásná! Přijdou ještě nebeské stavy podobně jako pozemské časy, kdy ti půjdu na miliony kroků vstříc. Ale zde vyžaduje nejpevnější, pro tvé jediné blaho dobře vypočtený řád, že dřívě nesmím vyslyšet žádné tvé sebe pozoruhodnější přání, dokud nevyplníš vše, co od tebe žádám a žádati musím. Proto učiň také ještě ty tři malé kroky, když jsi již mohla učiniti tři tisíce!“

12. Práví Minerva: „Kdopak tě nutí, abys to ode mne žádal? Kdo je tvůj zákonodárce?“ – Práví Cado: „Nikdo mně vědomě nemůže předpisovat, čeho od tebe žádám. Já jsem jen svůj nejvyšší vlastní zákonodárce a nedám si nic předpisovat ani od nějakého Božství, ani od nějakého ďábla. Ty jsi přece velitel nejvyšší všech ďáblů a mimo to krásná jako zřítelnice Boží. A hle tvá slova nenalézají u mne slechu! A já jsem byl předtím před Bohem skrze jeho dva největší duchy a oni byli dobří a moudří a ukazovali mi nebe a peklo, abych se rozhodl pro jedno anebo druhé. A hle, já jsem nebe nechtěl a peklu jsem vysloviti dovedl spravedlivý výsměch! Viděl

jsem nejnesmyslnější podnikání, po němž nemůže věčně nikdy následovati zdar. Ty jsi mne potom všemožně pronásledovala. Ale všechny tvé podvody ztroskotaly a tvrdost tvé vůle a o pevnost mého úmyslu, abych tě konečně osvobodil od jha tvé vlastní slepoty! – řekni tedy, kdo by mi mohl něco takového předepisovati?

13. Hle, v celé nekonečnosti není bytosti, kterou bych uposlechl. kdyby mně přikázala: „Učiň to, anebo on!“ Neboť já jsem pánem sama sebe a nestarám se jinak o nikoho jiného, leč jen o tebe, protože se mně tak nesmírně líbíš a protože jsi tu po Bohu v celé nekonečnosti prvou, největší a nejdokonalejší a nejmocnější bytostí, která se má nyní v nejúplnějším smyslu státi opět tím, čím by se měla státi v důsledku věčné a nejvyšší Boží moudrosti. Já sám cítím v sobě určení, které si dávám sám, abych tě tedy přetvořil. Ale to nejde žádným jiným způsobem nežli právě tím, který já ti předpisuji – z kteréhož důvodu ti však nemohu ve zcela ničem povolití dřívě, dokud nesplníš navlas vše to, co žádám. – Proto tedy nyní již žádné váhání s oněmi třemi kroky, jinak ještě dlouho nedosáhneš své původní krásy a důstojnosti!“

14. Práví Minerva: „Poslyš, můj skutečně a v nejúplnějši vážnosti milovaný Cado vše, co jsi nyní řekl je správné a pravdivé a dobré a nádherné! Nechci a nemohu ti tu nic namítati; ale má-li nás pro všechnu budoucnost vésti vlastní láska, pak nechápu, kde ji vezmeš, když se nyní nechceš kvůli mně ani o vlas pohnouti s místa! – Hle, já učiním ještě dva kroky! Ten jeden, poslední musíš však učinit ty, a kdybich na to měla věčnost čekati! Neboť nyní nelze beztoho u mne již na obrácení myslet, protože jsem se ti dala tak daleko chytit! Učiň mi tedy tuto malou laskavost!“

Kapitola 179.

Konečný boj a obrat. Stará, samovznešená, pyšná prapodstata Satany znovu propuká. Cado však také nepovoluje. Podobenství o zachraňujícím lodivodovi.

1. Mikloš sděluje dále: „Práví Cado: „Ale nekonečně přespanilá, pročpak žádáš ode mne něco, co bych byl učinil bez tvé žádosti, ale nyní učiniti nemohu, protože to ode mne žádáš!? Ó ty nepolepšitelná koruno nekonečnosti! Nyní musíš bez milosti a bez slitování učiniti také poslední krok, který bych byl jinak nepochybně učinil já! Prosím tě pro tvůj vlastní nejvyšší prospěch, nežádej budoucně ode mne již ničeho. Neboť já nesmím a nemohu dřívě vyhovět ani nejmenšímu tvému přání, dokud úplně nepřistoupíš na mou vůli. Hle, jen ještě jeden krok a celá nekonečnost bude zachráněna a od nejtvrďšího jha věčného soudu osvobozena! A ty budeš svítit jako nejnešťastnější bytost světlem všech Sluncí, která obsahuje nekonečný prostor!“

2. Práví Minerva: „Ano, ano, tomu již věřím, to by mohlo být – jen kdybich mohla býti tak hloupá, abych učinila to, co se ti zachce ode mne žádati! Ale této hlouposti se mi nedostává a to je právě velmi smutné pro tvé silně se lesknoucí naděje na mne. Chybí ovšem jen jeden jediný malý krok. Ale nechci jej ze svého nejsvobodnějšího chtění naprosto učiniti a mohu-li se každému tvému přemlouvání notně do očí vysmát a také se vysměji Jakým prostředkem budeš pak sto mne potom přinutit? Vnější ano, ale vnitřně věčně nikdy!!“

3. Neboť věz, já jsem bytost, z níž má nekonečnost všechny své bytosti. Jsem bytost bytostí zcela stejný negativní pól a moci jako je Prabožství pozitivní polaritou moci! Jsem nekonečně velká půda, na níž staví Prabožství svá díla! – A, rozuměj a pochop to dobře, ty nekonečné nic přede mnou ty chceš mne několika bídnými slovy sobě, nejvyšší nicotnému prachu podmanit a poplatnou učiniti a snad mne podplatit svým nesmírně hloupým lichocením, na němž může nalézt zalíbení snad nějaká prodejná venkovská děvka, ale ne já, jako prvá a nejdokonalejší bytost v celé nekonečnosti! Ó ty nejvyšší bídný hlupáku! Vidím tě sice chvěti se chlípností! Ve všech tvých útrobách a (poznávám) tvou velkou touhu po chlípném požitku v mém objetí. Ale nedělej si na věky žádné špinavé myšlenky, neodvážíš-li se pro mou přízeň a lásku tohoto posledního kroku! Já neudělám již čárku má nejpevnější vůle.

4. Praví Cado „Ó, hle, hle, jak jsi nyní najednou chytrá! Ale pohleď, tak chytrou, jako jsi nyní a vždy jsi byla ty, tak chytrý je na štěstí našinec také! Ty mne chceš na tento jeden a poslední krok nechat čekat věčnost?! K tomu ti přeji sám velmi mnoho trpělivosti! Neboť mistryní mé trpělivosti se přece jen nikdy nestaneš! Co mi to udělá? Já tě mám pro své potěšení! Ten jeden krok málo překáží! Ze svého chtění mohu s tebou dělati, co se mi jen vždy zalíbí. A tudíž nepotřebuji ve svůj prospěch vlastně již nic a proto kvůli tomu jednomu kroku ztratím s tebou již velmi málo slov. Setrvej si tedy, libo-li ti, vždy jen ve své vzdorovitosti! Já tím zcela nic neztratím. Již tě mám jednou ve svých spárech. V draka se také již nemůžeš proměnit a tak je mi vlastně milejší, zůstaneš-li takovou, jak ses nyní ustanovila! Juchhe, viktorie! No, to bude opravdu veselý věčný život! Chléb a víno již také mám, jak nyní pozoruji! Proto ještě jednou juchhe! – Hodná, hodná, Minervičko, dobře jsi to udělala! Juchhe, juchhe, juchhe

5. Praví Minerva touto proměnou Cadovou zcela zaražena: „To bych byla nikdy neuvěřila, že bys byl tak zchytralý halama! Pukla bych nyní zlostí, že právě z tebe nemohu nic vyzískat! Ale neodvažuj se příliš mnoho! Sáhnu-li do velké zásobárny svých lstí a úskoků, pak bys mohl být velmi špatně obslužen! Jen kdybych se mohla zbavit proklaté lásky k tobě, pak by věc šla ihned jinak. Ale tu vězí právě ten uzel, který dosud nikdo nedovedl ve všech prostorech a časoch časů rozvázat! A právě ty musíš mou slabost prohlédnouti! To je hanebné, přehanebné! Ne, to nevydržím! Proklet budiž, kdo tě stvořil! Ale počkej jen, budeš mít na mně ještě polízanou, poznáš ne mně svého **satana** !!“

6. Praví Cado nyní zcela lhostejně: „Ó, to nic nedělá! Juchhe! Jednou tě mám a tím nekořečně největší a nejčistší krasavici, která se již nemůže zaškaredit; a to Cadovi úplně postačí! Ostatně proto ti není zabráněno, abys učinila poslední krok. Až se takto dosti nanudíš, pak snad sama od sebe mé žádosti vyhovíš. Zatím však jen juchhe, juchhe, juchhe! Neboť mám tě, má nejspanilejší Minervičko!

7. Mikloš pokračuje ve své zprávě: „Minerva by nyní pukla zlostí. Náramně ráda by se chtěla proměnit v opravdu ošklivou bytost; ale nejde to. Také by ráda přikryla své přirození; ale nic nenalézá, čeho by k tomu mohla použít. Snaží se z tohoto místa uprchnout; ale její nohy jsou jakoby přišity k zemi. Jen směrem k Cadovi může pozvednout nohu. Chce-li se však obrátit na jinou stranu a použít nohu k útěku, nedostane nohu se země. Ale jsou to pěkně utvářené nohy! To zaoblení, ta přeněžná měkkost a ta nepochopitelně krásná úměrnost ve všech částech! Ó jemine, ó jemine! Na mou věru při pozorování této vpravdě gigantické krásy začíná být dokonce našinci teplo! Ne, všechna má čest Cadovi! Jak může zachovávat takovou umírněnost vůči tak přenesmírné a převábné bujně krásě, kterou má nyní skutečně zcela ve své moci! K tomu třeba více, nežli co dosud chápu. Nebyl jsem na Zemi také žádným necudou, a často mne nechávaly chladným i největší pozemské krasavice, které by ovšem proti této nejryzejší Venuši všech Venuší byly močálem. Ale zůstati chladným před touto kráskou anebo aspoň chladným se ukazovat všechen můj respekt!

8. Jemine, jemine! Jak se nyní Minerva hněvivě staví a jak opovržlivě vyvaluje oči na ubohého Cada, to je beze všeho přirovnání! Snaží se přes míru zpitvořit svůj krásný obličej. Ale čím více jej zpitvořuje, tím se stává zajímavější. A Cado jí nyní také praví: „Nejspanilejší, nenamáhej se. Neboť čím více stahuješ svůj obličej, tím více se stáváš zajímavější a přitažlivější! Jsi opravdu bohyně!“

9. Praví Minerva zlostí téměř plačící: „Tak, to také ještě k tomu?! Ó proklatý živote, začíná-li se to takto utvářet! Cožpak již nejsem paní, kněžnou všech knížat a kněžen?! Copak se musím nechat takovým nejhoupějším oslem ovládat a posmívat?! Copak nemohu zpět, nemohu tě navěky opustit, ty nejhoupější nosorožci!? Vždyť jsi mi dříve dovolil, abych mohla zpět, kdy a jak chci! Co je s tímto tvým slibem?!

10. Praví Cado: „S tímto příslibem nebude potud nic, pokud nevejdeš úplně do mé vůle! Neboť jsi a zůstáváš tak dlouho v soudu, dokud zůstáváš otrokyní své vlastní tvrdošijnosti. Hle, je-li někdo ve velkém nebezpečí a poskytne-li mu nějaký ve všech nebezpečích zběhlý lodivod

silou své ruky pomoci on se jí však nechce chopit, ačkoliv si sám vůbec pomoci nemůže, zůstane také právě tak dlouho otrokem nebezpečí, v němž je, dokud se nabízené pomoci lodivodovy nechopil a co nejlépe ji nepoužil.

11. Hle tak je tomu také s tebou! Stojíš na špičce vyčnívající nad mořem, na níž tě vrhla bouře, která se zrodila v tobě samé. Já jsem ti lodivodem a podám ti zde svou pomocnou ruku, abych tě odvedl od tak děsného nebezpečí a pak tě uvedl do nejúplnější svobody. Ale ty mou pomocí opovrhuješ, tvá nejvyšší slepá, všeho cíle prostá, pyšný pošetilost tě nechává jednat, jak by ti to jedině prospělo, nýbrž jen tě pohání, abys podnikla a učinila vše, co jistě brzy či později přivodí tvůj zánik. A proto také nemůžeš nyní již zpět, jak bys ráda, nýbrž musíš prodlévat zde na tomto úskalí. A kdybych tě nezachránil před záhubou a nezdržoval vln, které by tě byly již dávno odplavily s tohoto úskalí, kde bys byla nyní?

12. Ty jsi nyní tloukla téměř půldruhého tisíce pozemských let na svůj hrad na sedmero pahorcích. Je to nyní již téměř dva roky, co tě vykázali a sotva kdy opět nastoupíš ve své své krvežíznivé síle na starý, zpuchřelý trůn a ovládati budeš slabé blázny Země a d'áby pekla. Neboť mně jak bylo řečeno, nikdy neunikneš a nebudeš se moci ani o vlas ode mne vzdáliti! Co tedy chceš budoucně učinit jako nejčistší otrokyně mé vůle?! Budeš mně snad sto věčně vzdorovat!?"

Kapitola 180.

Cado si činí pohodlí a občerstvuje se chlebem a vínem. Minerva se tímto nemálo pohoršuje. Cado ji dává zřejmá poučení o její vlastní, skutečné bezcennosti.

1. Mikloš sděluje dále: „Praví Minerva: „Ano to mohu, chci-li. Ačkoli také vnějšně zde nemám žádné účinné moci a síly, mohu však nicméně míti v nitru nejzatvrzelejší tvrdošijnost a v ní věčně setrvat! Ale jí to pro svou hloupou lásku k tobě snad přece neučiním, nýbrž tuto věc si zraleji rozvážím a objevím-li v ní pro mé srdce skutečně výhodu, pak se tvé radě podřídím. Ale dobře si zapamatuj, já se budu ještě hezky dlouho rozmýšlet! Jí odvěti nyní zcela lhostejně a chladně:“ „Zcela dobře, zcela dobře, má lásko! Již jsem ti řekl vše, a ty budeš nyní také jistě vědět vše, co ti může jedině prospět. Čím déle však dáš čekat na své úplné obrácení, tím také déle zůstaneš nešťastnou a tím obtížněji budeš činiti tento jeden, poslední krok! To si vedle toho také zapamatuj!“

2. Cado se nyní posadí. A jelikož hladoví a žízní, vezme trochu chleba a vína a obé požije. A jelikož se při tom zcela mile tváří, je asi jeho posílení velmi příjemné. Minerva pozoruje hoduujícího velmi nelibě a praví spíš jako k sobě: „No, no, pěkné zaměstnáníčko! Má to znamenitý způsob života! To si jistě osvojil v medvědí a vlčí škole! Ten chlap žere jako pravý vlk a chlastá jako velryba! Má ještě jeden pohár a ještě velmi dobře vypadající kus chleba; ale jeho příkrost mu nedovoluje, aby mně nabídl. Já bych také od tohoto osla beztoho nic nevezala! Avšak přece by se slušelo, aby mně, své slovnosti celé nekonečnosti, nabídl! Ale jak ten chlap žere! Ne, v něm si připravilo Božství zcela patřičného, nejlépe uzpůsobeného žrouta! Ten je sto dočista sežrati celé stvoření! Slina hltavosti stého mu jako hladovému vlku z koutků úst, takže by si našinec mohl nad tím bez okolků odplivnouti!

3. Jen kdybych se také tak mohla posadit! Ale směrem dolů s tohoto pahorku to nelze, protože by to bylo příliš nepohodlné; a jinak je to nemožné, protože se od toho osla nemohu odvrátit, ježto mé ubohé nohy jsou přišity k této půdě jako ochromené. A kdybych před ním kvůli odpočinku poklekla, mohl by si to ten vůl snad zcela jinak vykládati. Ne, to neučiním! Ale copak učiním? Něco musím přece také učinit! – Kdybych jen mohla blíže k sobě přitáhnout onen uzlík, v němž je prý pro mne přenádherné roucho, pak bych neměla nikterak špatnou zábavu s jeho prohlížením. Je však pozoruhodné, jak tento chlap zrovna jako by mně nanejvýš pohoršlivě vzdory neustále žere a ke každému soustu si dává pořádný doušek vína a na mne se však také ani neohlédne! No, ten má asi ke mně takovou lásku, jako poleno k polenu! Osloviti ho též ne-

chci. Neboť i kdybych to učinila, kdo mi za to ruší, že mi vůbec odpoví?! A to by pak byla pro mne přece jen urážka, o níž se ještě žádné nekonečnosti ani nezdálo! Co však činit? Přihlížet, až se úplně nažere?! Ó to je proklatě hloupá situace! Ale počkej jen, ty hrubý osle, avšak bude zcela jinak se spravedlivým pořadím příštích časových pohybů.

4. Cado jí ještě vždy zcela pohodlně chléb, kousek za kouskem, mnohdy si dává k němu doušek vína a praví nyní jakoby k sobě: „Ó Bože, byl to přece jen nádherný kousek chleba a nádherné víno! Ne, to bylo víno, které rostlo jistě na samém Slunci! Je pravda, že jsem jinak v základu špatný a zlý chlap, špatnější nežli celé peklo dohromady, a dokonce si zakládám na tom, že svou nejvyšší zřejmou zlomyslností uvádím před sebou satana do chvění a činím ho zcela bezradným a nečinným. Ale teď bych byl klidný jako svatoušek a dobrý jako osel! Juchhe, a pána anebo ještě lépe nejkrásnější paní satanu, nyní překřtěnou „Minervu“ u sebe, mně poddanou! Juchhe, teď to jde dobře! No, no, no! Copak se má přespanilá Minervičko, tak kysele tváříš, daří-li se mi nyní tak velmi dobře jako pudlovi? Z toho by ses přece měla těšit a nedělat takový jako šťovík kyselý obličej! Pojď s buď dobré mysli a posad se hezky pohodlně a důvěrně sem ke mně! Učiníš-li to, bude ti to počítáno také za poslední krok, který musíš ještě učiniti! Pojď, pojď Minervičko a učiň mně jednou řádnou radost! Pohleď, všechny nebeské bytosti se spolu se mnou a mezi sebou těší, až nejjasnější radostí! Pohleď jen vzhůru a ihned objevíš, jak je tam veselo! Člověk by dokonce sám chtěl být mezi nimi! A my dva nekonečně ušlechtilější a dokonalejší nežli celá tato pestrá nebeská čeládka, dřepíme tu pospolu jako pár nemocných oslů s kyselými, loket dlouhými obličejí! Fuj, nedejme se přece zahanbit a budme ještě desetkrát veselejší než-li všichni ti nad námi! – Pojď, pojď, pojď a posad se jen hned sem ke mně!

5. Praví Minerva s tváří zcela pyšnou a uraženou: „Drž hubu, hrubý, ochlastaný hulváte! Co všechno by ten ťulpa nechtěl! Podívejte se, hned k němu si mám sednout! Pro něho by taková zábava nebyla ovšem tak špatná; to si dovedu již tak trochu představit. Ale to nic, „pyskáčku“! Takové plody, jako jsem asi já, pro takové osly jistě věčně nikdy neuzrají! Rozumí tomu?“

6. „Ne, ne tak Minervičko“, praví Cado dále: „Proč bys neměla být tak zralá anebo nemohla uzrát pro mne?! Ó ty jsi již velmi zralá! Neboť jsi také již hezky zestárla! Ale byla by to nyní vášeň. Tak hezky noc amore (s láskou) tě obejmouti! Trilion tisíců saprment! Ty krásné a tlusté, nejvyšší něžné nohy, a rámě, ta šije, ta ňadra! A ta tvářička! Ne to by byla pro našince radost! A jen jediný polibek z těchto nejpodařenějších růžových rtků! Ó, ó, ó, to by bylo již dokonce nade všecko! – Proto pojď a přijď a učiň mému srdci pravou radost!“

7. Praví Minerva: „Ó hned, hned, můj pane quasi (takřka) choti a quasi veliteli. Vy přece víte, jak ráda následuji takové bytosti, jakou máte Vy tu čest býti, jestliže si to či ono přejete. Ó, vy tomu nemůžete nikterak věřit, jak velice vás miluji! Uklidněte se tedy jen trochu, tak několik málo věčnostiček, pak již Vaším opilým přáním vyhovím! Teď bych byla také ještě příliš mladá pro vaše veličenstvo. Neníliž pravda, bylo by zajisté příjemné objati mne náležitě podle chuti srdce nosorožsky hrubýma rukama? Aj, aj, jest mi skutečně líto, že vám nemohu ihned posloužit! Vyčkejte tedy trpělivě několik malých věčností, můj milý!“

8. Praví Cado: „Jak je ti libo, to je mně všecko zcela jeden a týž žert, zda o několik věčnostiček dříve nebo později! Jsi jednou v mé nerozlučité moci a více k svému jedinému potěšení nepotřebuji. Já se s tebou mohu bavit jak se mi jen líbí a ty mne v tom nebudeš moci bránit, jelikož mám největší nadbytek síly, moci a vlády, abych si tě vnějšně připravil pro své potěšení, jak se mi to jen vždy líbí. Jelikož však nejsem sobecký a pohlížím spíše na tvé pravé blaho nežli na své, proto bych tě také jen rád chtěl vyzdvihnouti z tvé nesmírné pošetilosti a učiniti tě co možno svobodnou a šťastnou. Ale zůstaneš-li raději otrokyní své nejvyšší slepé a nechutné pošetilosti, dobrá, pak zůstaň, čím jsi, totiž nejhloupější a nejšpatnější bytostí v celé nekonečnosti! O to se budu příliš málo starat.“

9. Pozvedni své sice překrásné, ale jinak nade všechny pojmy nejhloupější oči vzhůru a pohleď, jak se tam nahoře triliony těší ze svého božského bytí, ačkoliv dobře vědí, že ty jsi nejnešťastnější bytostí v celé nekonečnosti. A tak se mohu také já, i když ne ušlechtilým, nebeským

způsobem, tedy způsobem věčně zcela nádherně bez tebe oblažovat. Musím ti také ještě doznat to, že právě od nynějška se již nikterak nespolehám na to, že tě pro tvou vlastní svobodu v Bohu, tvém Tvůrci získám a tím obrátím, neboť vím tak dobře jako Bůh, že jsi nejsvéhlavější potvora a že s tebou dosud ani Bůh ani nějaký ďábel nikdy nic nepořídil. Ale to vše mi nevadí; neboť jednou tě mám, kde a jak jsem tě hned zprvopočátku chtěl mít! Já pro sebe jsem, jak jsem již častěji řekl, zcela spokojen. Jsi mou a učiněna neškodnou jako had, kterému se vzal jed. Chceš-li se státi o sobě svobodná a šťastná, pak nyní dostatečně víš, co máš učiniti! Ty věčně ješitná jen stále ve své hlouposti! Neboť od nynějška neobdržíš ode mne již žádné pozvání. Měj se nyní dobře ve své pošetilosti! Jak zaseješ, tak také sklídíš! Jen se drž pevně toho, že mně je všechno jedno!

10. Po těchto slovech se začíná Minerva velmi silně škrábat za ušima a praví: „Co tedy bude pak s mou nejvyšší vážností, které jsem dosud požívala v celé nekonečnosti?“

11. Praví Cado, „Nedej se přece proboha pro svou domnělou vážnost vysmát! – Pohleď na svou zadnici. Tato opravdu tak špinavá jako záchod sám byla dosud u všeho světa a u všech lepších duchů v neporovnatelně větší vážnosti nežli ty se vším svým nanejvýš božským prvorozenstvím. Neboť v čistší moudrosti zahanbí tě každý osel a vůl. Kde však je bytost, byť vnějšně sebekrásnější, tak rozhodně hloupá jako žádná druhá v celé nekonečnosti, tam to bude mít s pravou vážností asi tak pevnou nit, jak velký by musel být průměr onoho kotevního lana, na kterém všemohoucí Božství upevňuje loď celého stvoření silou Svě všemohoucí vůle. Nemluv mi tedy nikdy o nějaké domnělé vážnosti, kterou sis dala sama a ještě jinak nikdy žádná jiná bytost! Namlouvej si, co chceš; ale jen mně ušetři takových téměř nevýslovných pošetilostí!“

12. Praví Minerva: „No, no, jen nebuď tak velice nakvašen! Já myslím, jsem-li již tak velice hloupá, že snad přece jen budu ještě hodna, aby sis dal se mnou malou námahu a poučil mne, kde mně co chybí! Praví Cado: „Ó nejmilejší, tobě chybí velmi mnoho, ano tobě chybí prostě všecko! Tu budu mít s tebou mnoho co mluvit, ačkoliv nejsem přítelem mluvení.“

13. Praví nyní opět Minerva: „No, no, měj jen strpení! Náležitě mně pouč a měj strpení s mou hloupostí a slabostí! Neboť já myslím, že budu-li pak sama tvou odměnou, budeš snad za svou námahu přece jen dostatečně odškodněn!“ Praví Cado: „Ó ovšem, lze-li tě kdy poučit! Nepřijmeš-li však jako dosud vpravdě žádné poučení, pak je mi má zadnice milejší nežli ty, přes veškerou svou sebe nekonečnější krásu! To také dobře uvaž! Neboť já nejsem veskrze smyslný ďábel!“

14. Mikloš pokračuje ve své zprávě: „Minerva se nyní škrábe opět velmi silně za ušima, jakoby měla vši, velmi mocně přemýšlí, tře si čelo a zdá se být se sebou nejednotná. Cado však obrací svou tvář nyní přímo k nám a tváří se, jakoby nás poněkud věřil. Co mne však velice udivuje, jest, že ač přece může velmi dobře spatřovat nad sebou všechny nebeské duchy, nevidí, jak se zdá, ony dva vedle něho stojící, Roberta – Uraniela, a jeho průvodce Sahariela. Neboť naprosto se netváří, že by postřehoval někoho za sebou.“

Kapitola 181.

Bathianyi a Mikloš o tomto výjevu. Minerva učiní poslední krok. Nádherné roucho nebeské odměnou. Možné následky úplného vykoupení Satany.

1. Praví nyní hrabě Bathianyi, kterého tato scéna již začíná trochu nudit „Příteli Mikloši, ty vpravdě nádherně podáváš co spatřuješ a je nejvýš zajímavé to naslouchat. Ale co je pravda, to je pravda, tento příběh mezi dobře poučeným Cadem a tak zvanou Minervou, která by lépe slu-la Luciferinou anebo přímo satanem, se stává poněkud nudný! Obdivuji jen nesmírnou trpělivost Páně, jakož i praotců, proroků a apoštolů! Pozoruj tuto scénu, která se stala nanejvýš jednotvárnou, jakoby v ní byla Pán Bůh ví jaká nesmírná důležitost! Já pro sebe nacházím nyní na ní stále méně. Celý ten příběh nabývá víc a více tvářnosti nejnudnějšího románu, který je tak zalo-

žen, že se může zcela pohodlně rozprádati do celé nekonečnosti. Cado zasluhuje opravdu všechny respekt! Ale Minerva je zchytralá mrcha, pravý Prometheus, (kouzelník a polobůh řecké pověsti) jenž se může proměnit ve všechny podoby, tvary a živly a nelze ho tudíž také vůbec nikdy chytit. Cado je sice nanejvýš politicky zchytralý kulich, ale ona je při všech svých neplechách přece jen prohnatější nežli on a velice se obávám, že se mu při vší jeho opravdu obdivuhodné síle charakteru nikdy nepodaří pohnouti ji k tomu poslednímu kroku. Ona se sice sem tam dělá hloupou. Ale ze svého nejnuitnějšího skrytého plánu moudře nenechává nic prozradit. Ať ji učí! Z toho vyučování bych si také vyprosil jeden výtisk! Ona ho chce zcela vychutnat! Pak již bude vědět co učiní! Ó, to je kanálie non plus ultra! Dej teď jen opět dále pozor bratře a příteli Mikloši! Uvidíš, že mám pravdu!“

2. Praví Mikloš: „Přenechejme to vše jen Pánu! Já myslím, že nakonec bude již vše dobře.“ – Praví Bathianyi: „Ano, ano, to myslím také; nakonec bude vše dobré! Ale kdy tento konec přijde?! My se ho jistě dočkáme, protože budeme žít věčně leč nit věčnosti je strašně dlouhá a milníky jsou na této věčně nitové cestě událostí a stavů strašně daleko od sebe posunuty. Na d kterým z těchto nekonečně mnohých milníků napsal však Pán ono velké „Finis coronat opus“ (konec korunuje dílo), ví jen Jeho svatý Duch. My všichni dohromady víme však tolik jako nic. A proto lze našinci velmi dobře odpustit, přijde-li nutně při tom až příliš zřejmém lumpáctví krásné Minervy na ideu, že tento příběh mezi Cadem a tak zvanou Minervou asi těžko kdy ve věčnosti přijde ke konci

3. Praví Mikloš: „Víš, bratře, co se mne týče, o to se nyní v podstatě velmi málo starám. Ostatně tato věc mne neobvykle zajímá. Neboť to není jistě žádný každodenní událost! Dva nejprohnatější duchové pekla si leží ve vlasech, a ukáže se brzy, který z nich zvítězí. Já ještě vždy držím s Cadem.“ Praví Bathianyi: „Já také! Neboť nakonec, je-li vůbec nějaký konec, přece snad dobrá věc nabude vrchu. Ale proto tu ta věc stojí ještě proklatě nakřivo! Pohleď však teď opět k onomu zvláštnímu výparu a vypravuj nám svým rozvláchným způsobem, co se tam děje.“

4. Mikloš se tam nyní dívá a praví: „Dívej se také ty, tak jako já stále tam, a budeš moci nyní rovněž spatřit, jak nyní Minerva zcela vlídně podává překrásnou ruku Cadovi a on za to praví: „To ti nic neprospívá, neboť vše, co mně ze svého chtění navrhuješ k přijetí, nemohu a nesmím dříve přijmout, dokud neučiníš vše, co požaduji, tedy také poslední krok! Zvedni nohu a postav ji sem k mé noze, pak rozřešíš svůj úkol a dospěješ opět k své svobodě! A já jsem ti dost často slíbil, budu moci učiniti také leccos, co si budeš ode mne přát!“

5. Praví Minerva: „Nuže, abych se tedy dozvěděla, jak dostojíš svému slovu a co se mnou učiníš, zvedám svou pravou nohu se země a kladu ji k tvé noze! Všechna nebe a všechna pekla ať mně vydají nejvyšší hlasité svědectví, zda jsem byla někomu kdy více po vůli nežli tobě! Ale běda, běda, běda tobě Cado, kdybys mne však jen v nejmenším oklamal, neboť já tě miluji! Musela bych na tobě vykonati nejstrašnější pomstu, pomstu, jaké tu ještě nikdy nebylo!!!“

6. Minerva zvedá nyní skutečně pravou nohu se země a klade ji zcela k noze Cadově a praví: Nyní jsem splnila, co jsi ode mne žádal! A teď, co ty učiníš?!“

7. Praví nyní Cado: „Zvedni též druhou nohu! Teprve pak jsi danou tobě podmínku zcela splnila a já ti pak řeknu vše, co učiním. V podstatě jsem ti již beztoho řekl, co se stane potom, učiníš-li mou vůli, vůli svou. Ale jelikož máš, jak se zdá, stále velmi krátkou paměť, proto, co jsem již častokrát řekl, zcela krátce zopakuji. Ale napřed musí být učiněn poslední krok zcela a ne jen z polovice! Proto tedy ještě s druhou nohou ze zajetí, a pak bude ihned vše ostatní v nejlepším pořádku!“

8. Praví Minerva: „No, mně se zdá, že tvé čisté požadavky na mne nevezmou nikdy konce! Jak může celý krok, který se počítá vždy jen podle předkročení jedné nohy být proto jen krokem polovičním? Hle, to je čirý nesmysl! Ale poněvadž jsem již tolik učinila, učiním také ještě to! Ale chraň se, abych tě pak neopustila! Neboť ty víš, že je mi pak dovolen nejsvobodnější odchod a

ústup do mého předchozího stavu, a to jako hlavní podmínka k tomuto mému, mně pode vše myslitelné zneuctívajícímu jednání podle tvé vůle.

9. Nyní zvedne Minerva skutečně také druhou nohu a praví: „Nyní je dokonáno! Tvou vůli jsem zcela splnila! Nuže, co se teď stane? Praví Cado: „Nekonečně přespanilá! Zde rozvaž uzlík! Vyndej roucho a pokryj své nahé půvaby, které až příliš mocně rozčilují mou celou bytost!“

10. Minerva se hned skloní, rozváže uzlík a spatří v něm karmínově červený, nad Slunce zářící šat, posázený velkým množstvím nejzářivějších diamantů a rubínů, ulekne se touto nesmírnou spoustou světla, takže z návalu naprosté slabosti z rozkoše klesne přímo k zemi a nyní leží před Cadem v jakémsi opojení téměř bez pohnutí.

11. Cado se jí nyní táže řka: „No Minervo, jak je ti? Líbí se ti to prackrálovské roucho!? Lhal jsem ti anebo jsem ti řekl pravdu? Co nyní soudíš o mně?“

12. Minerva samým úžasem sotva řeči schopná, praví hlasem poněkud se chvějícím: „Cado, Cado, to je příliš mnoho, příliš velké, příliš nádherné!! Jí přece znám všechna nebe a jejich obyvatele ale takovým šatem jsem tu neviděla ještě nikdy nikoho oděného, ani Božství v Jeho nepřístupném světle! Jak mám nyní já, sotva trochu se vynořující ze své nejhorší a nejhlubší zvrhlosti přijmouti toto ohnivé roucho a nakonec je i nositi!? Mám z něho sice nevýslovnou radost; ale obléci se je věru neodvažují! Neboť nejhlubší peklo nemůže tak hned vejíti v příliš rychle učiněný spolek s nejvyšším nebes! K tomu je třeba ještě dlouhé doby, v níž budu moci o svém, dlouhém pekelném, v podstatě zlém působení a jednání přemýšlet a víc a více se nad ně povznášet. Neboť uvaž dobře, že já jsem prazákladem všeho zla a všeho soudu! Jak a kdy se však budu moci nad toto své nejvyšší zlé postavení povznésti ó Cado, jak velmi daleký je ještě příchod této doby!“

13. Praví Cado: „Pošetilko, spočítej Slunce v nekonečném prostoru, spočítej všechny Planety, které nezřídka v Trilionech jako atomy v éteru krouží kolem jediného a posledního Centrálního Slunce, které dávno ještě není Hlavním centrálním sluncem! Spočítej souzený písek jen jedné nejmenší planety! Sečti všechny ty atomistické hmotné částičky, které jakožto souzené odpočívají v nekonečném moři éteru věčného prostoru a na svém malém hřbetě musejí nositi světlo od jedné nekonečnosti ke druhé! Hle, vše to je zlo z tvého nejvyššího vlastního soudu souzeno! Jak dlouho bys musela počítat a jak dlouho myslet, nežli bys prohlédla a promyslela základ každého souzeného atomu celé nekonečnosti, aby ses pak mohla v sobě samé nad to povznésti!? Hle, to by bylo v nejvyšší míře marnivé a pošetilé! Proto učiň, co ti k tvému opravdovému osvobození radím já a nebudeš tohoto celého, věčného, velkého počtu potřebovati, aby ses opravdu osvobodila a tím se také všemohoucímu Božství v jeho Ježíšově lidství zalíbila!“

14. Praví Minerva: „Nejmilejší Cado, máš zajisté pravdu já to uznávám! Ale jen mi již nevyslovuj to jisté jméno! Neboť toto jméno je pro mne v nejvyšším stupni nesnesitelné.–Nemohu ti sice říci, proč, ale je tomu jednou tak: To jméno mě pálí více nežli všechn oheň pekla!“

15. Praví Cado: „Hle, to je již opět v nejvyšším stupni od tebe hloupé a pošetilé! Právě v tomto jménu, jako věčně v žádném jiném, lze pro tebe a pro mne dosáhnouti na věky opravdové spásy. Proto chval a veleb budoucně raději toto jméno tak zvítězíš úplně nade vším nescetně zlým ve svém srdci a pak budeš slaviti pravé vítězství nade vším, co by tě kdy mohlo svádět k tak velkému, stále trvajícím odpadnutí od věčného Božství.

16. Praví Minerva: „Dobrý Cado, tobě se zajisté mnohem snáze mluví nežli mně a máš také ve všem pravdu. Ale považ, kolik eonů nejubožejších bytostí úpí nyní ještě v největší trýzni, kterou jsem jim připravila. Jak budu moci kdy být vůbec svobodna a opravdu šťastna, dokud ti nesčíslní, které jsem učinila nešťastnými, musejí ve velké trýzni chřadnouti?! Já se mám nyní stkvíti v tomto šatě a nescetné děti ze mne mají pro mne chřadnouti!? Ne, ne, to nejde, to nemůže být!“

17. Praví Cado: „Starej se o něco jiného! Od té doby, co se stalo Božství tělesným člověkem, vzalo také celé hmotné stvoření na Svě jméno a učinilo každého člověka v nejvyšší míře na tobě nezávislým a vlastnímu svědomí poplatným! Veškeren svět spočívá nyní na bedrech Boha a na bedrech svobodných lidí. A ty již dávno nemáš s Božstvím žádného účtování. Proto konej, co ti pravím a budeš ve všem svobodným!“

Kapitola 182.

Minerva nalézá nové vytáčky, proti kterým se Cado staví. O pokání a obrácení. Podobenství o očkování. Velevýznamné skutečnosti vykoupení.

1. Mikloš sděluje dále: Praví Minerva : „Ale Božství nařídilo určité pokání na odpouštění hříchu, bez něhož se nemůže žádný člověk a tedy ještě mnohem méně nějaký ďábel státi blaženým. Hle, já jsem však byla a dosud jsem ještě základem všech hříchů a pilířem soudu a smrti. Jak bych se mohla státi bez pokání svobodnou a dokonce blaženou?! Muselo by tudíž ne mne zajisté největší pokání, měla-li bych se státi skutečně svobodnou a blaženou? Jak bych však mohla konati pokání v tomto světlém rouchu? K tomu třeba žíněného šatu kajcníků a popele a pytle! Opatři mně takovýto šat kajcníků a já chci a začnu konat nejvážnější pokání!“

2. Praví Cado: „Ano, ty a konat pokání to by tak šlo pěkně dohromady! Copak ty rozumíš tomu, co znamená konat opravdové pokání?! Ty myslíš, že žíněný šat, popel a pytel činí pokání?! Či myslíš, že se podle římského způsobu musí něco učinit, aby se dospělo k opravdovému odpouštění hříchů?! Nechtěla bys snad dokonce učinit generální zpověď, zaplatiti tisíc mší, jíti k přijímání, aby pak zdechly v tobě všechny tvé hříchy?! Na Zemi nedaleko velkého území onoho loupežení, byl tak zvaný františkánský klášter, velmi špatně sice stavěný, ale nicméně způsobilý k přijetí několika tuctů nejpohoršlivějších zahalečů, kteří se nazývali patres a fratres. Z jejich úst jsem slyšel tento nesmysl o pravém, Božství libém pokání, bez něhož se nemůže nikdo státi blaženým. Já jsem však při dobré příležitosti vykonal na těchto chlapech zcela nový druh pokání a myslím, že právě pro tyto zabíječe ducha bylo účinnější nežli pokání, které chtěli vnucovat a také snad vnutili ubožákům. Ačkoliv jsem jako ty vůči Božství ďáblem, považuji za pravé pokání to, když někdo to špatné, jako Božímu řádu protivné, dobrovolně opouští, svou vůli pevně a neochvějně staví pod korouhev věčného Božího řádu a pak sám neochvějně pevně chce to, co poznává, že je tomu božskému řádu přiměřené. Budeš-li tedy jednati ze své nové, v Božím řádu upravené vůli, pak budeš také konat pravé pokání. Ale žíněné roucho, popel, pytel, generální zpověď, přijímání a pro mne milion mší patří do oboru největších lidských pošetilostí, protože člověka nepolepšují, nýbrž činí ho jen špatnějším a špatnějším. Jedině svou vlastní vůlí se mohu státi lepším. Vše ostatní patří do noční stolice a nemá ceny ani před lepšími duchy, ani před Bohem!

3. Ty víš a také poznáváš, co může každý duch svou vyšší moudrostí přesně spatřovat. Nechtěj tedy nic ze sebe, nýbrž pouze ze mne aneb co já chci – tak se brzy zhostíš svého nejvyššího vlastního žalářníka. Pokud mně však budeš ještě přicházet vstříc se svými vlastními drobtý vůle, nebude s tebou ještě velmi dlouho lépe! Hle, moudrosti a čistého poznání ti nikdy nechybělo. Ale nové, dobré vůle, a proto jsi se stala základem všeho špatného a zlého! – Chce-li se však nějaká bytost státi dobrou a ušlechtilou, pak musí se svou prvou divokou vůlí učiniti týž pokus, jaký činí na zemi zahradník s plánětem. Uřízne mu korunu, rozpoltí pak kmen a vloží do něho ušlechtilou haluz. A p se z toho stane nový, ušlechtilý a dobrý ovocný strom. Tak musíš také ty, jak bylo řečeno, učiniti se starým plánětem vůle. I když tě poté také na chvíli zarmoutí, že sis musela dáti starou korunu úplně vzítí, nedělej si však z toho nicméně nic! Neboť dospěješ zato ke koruně nádhernější, lepší a ušlechtlejší.“

4. Praví Minerva: „Cado, Cado, ty jsi sice svéhlavý jako pravý ďábel, ale při tom moudrý jako Bůh! Slyšíš jako Bůh!“ Praví nyní opět Cado: „É, co mně prospěje má moudrost, nechce-li ji nikdo následovat?! Já káži hluchým uším a dělám před slepýma očima podívanou a ony nic nepostřehují! Až dosud jsem, u Boha všemohoucího, mluvil až přespříliš, ale co to vše prospí-

vá?! Ty mně posloucháš jako prorok Bileam svého osla, který také byl moudřejší nežli jeho slepý tyranský pán. Neboť ten osel viděl a věděl, proč musel státi; zatím co jeho pán zato jen tím horlivěji bral do práce hřbet šedého vidce. Já ti ukazuji, proč se máš podříditi zcela mé vůli. Ale ty tu máš stále na tisíc vytáček, a když už něco učiníš, pak nečiníš tu věc však nikdy hned a také nikdy zcela tak, jak já ji chci a musím mít! Pročpak to? Shledáváš-li mne nyní moudrým jako Boha, pročpak nečiníš ihned to, co od tebe žádám? Nejnádhernější a nejdrahocennější odlesk paprsků jako nějaké Centrální slunce do širé nekonečnosti. Ale jeho mocné světlo, které je určeno hnáti svůj paprsek do nitra tvé bytosti, musí se ještě (vždy) marně stravovat. Pročpak to? Udej mi důvod toho!“

5. Praví **M i n e r v a** : „Já jsem ti důvod již udala, ty však jsi mu odporoval břitkostí své moudrosti, proti které nyní ovšem nemohu již nic postavit. Ale přesto vše z ů s t á v á m přece jen při tom, že se cítím pro toto příliš božské roucho příliš nehodnou, než abych je hned jen tak beze všeho oblékla jako nějaký jiný, obyčejný hadr. A to je hlavní důvod, proč tedy váhám s oblékáním! – Jiný důvod ti udat nemohu a kdyby ses měl proto sebe více zlobiti. – Obleč je ty, máš-li již tolik odvahy a dej mně v tom příklad a já pak budu tohoto tvého příkladu následovati. Ostatně ještě něco! Jak by to vypadalo anebo bude vypadati na Zemi a na všech ostatních Světech, kdybych tento oblékla? Bude se duchům, majícím se tam vzdělávat, zahalovaným ještě do nejhrubší hmoty dařit lépe anebo snad ještě hůře? Dej mi o tom pochopitelné vysvětlení a já pak učiním ihned vše, co a jak si přeješ.“

6. Praví **C a d o** : „Já jsem věděl, že ona skutečně zase ještě nalezne vytáčku, která to zdrží! Ó ty strašně proklatá bytosti! Copak je nám nyní do Země a do všech ostatních nescíselných Světů? Božství zajisté již bude vědět, co s tím učiní. Nám však dále nezáleží ani na Zemi, ani na nebi a proto se nemusíme ani dost málo starati! Jak budou od nynějška lidé na Zemi anebo na Slunci spolu žíti, zda válečně anebo mírově, to se nás ani za mák netýká! My žijeme a jednáme pouze pro sebe. Vše ostatní ať je a zůstane nám „neznámou oblastí“ dotud, dokud snad nebudeme podle nějakého vyššího rozkazu vyzváni, abychom se o to starali. – Už jsem ti přece také dříve co nejjasněji řekl že ti byl vzat veškerý vliv na světová tělesa od doby zčlověčtění Božství, v němž druhý Adam v Bohu a z Boha vzal na svá nejvyšší vlastní bedra také veškeré stvoření a tedy také veškerá zla a nyní řídí a vede vše tak, jak to vyžaduje jeho věčný řád. Proto od nynějška se nemusíš o nic jiného starati nežli jen o sebe samu! – Oblec nyní toto roucho a pak se již ihned ukáže, co se tu má dále státi!“

7. Praví **Minerva**: „Ó, ty živá kniho! Ty mluvíš jako bys byl učedník Šalomounův! Ale já nyní dočista poznávám, že máš dílem přece jen pravdu. A tak se tedy chci před tebou přeměnití v takovou nastrojenou **Markétku** a hráti velmi hloupou, pyšnou a ješitnou osobu, když tedy již z toho máš tak velkou radost! Hlupáku, cožpak ti bude lépe, když pro samý lesk nebudeš moci na mne pohlédnout?! Já to nyní obleču! Ale nepřicházej pro mě ihned zase s nějakou novou žádostí!“

Kapitola 183.

Nádhera Minervina v nebeském obleku. Robert a Sahariel se dávají oněm dvěma poznati. Důležité poučení o výchově k pravé svobodě a samostatnosti.

1. **Mikloš** ve své zprávě pokračuje: „**Minerva** teď obléká skutečně roucho. Je nyní také již oblečena! U všech všudy, u všech všudy! Á, to je silné! Ne, to už není nijak k vydržení! Ale ta nesmírná krása! Pane a Otče Ježíši! Můj Bože, můj Bože, buď mně ubohému hříšníku milostiv a milosrdný! Ne, museti se delší chvíli dívat na tuto přenesmírnou krásu a při tom zachovat život, to by bylo asi sotva možné! Jen ta nepopsatelně přesladká měkká něha, ta přebožsky nádherná forma jejího obličej, ta dmoucí se ňadra, to rámě! Ne, Pane, já bych se stal buď mrtvolou nebo bláznem, kdybych musel na tuto přenesmírnou krásku jen ještě několik sekund pohlížeti! Á, á, stává se vždy krásnější a krásnější! Jak může však Cado a jak ti dva ostatní, Robert-Uranieľ a Sahiel, kteří přišli tak blízko k ní, takovou blízkost beze ztráty svého života vydržet, to

je mi nesmírně záhadou! Oběma posledně jmenovaným přechází sice zrak pro samý lesk a krásu, což je velmi pochopitelné; ale jak to může Cado v její největší blízkosti vydržet, to ať pochopí, kdo může! Já toho jistě nikdy nepochopím. Neboť tato přenesmírná krasavice by musela přímo úplně mrtvé sochy oživit! Bratře Bathianye! Jdi a zastupuj mne chvíli! Neboť já to již opravdu nemohu vydržet!

2. Praví Bathianyi: „Příteli, Mikloši, to nemůže být provedeno! Já jsem tam vrhl jen několik velmi letmých pohledů a jsem proto již celý šachmat. Co by teprve ze mne bylo, kdybych se do ní zcela blažený na delší chvíli zakoukal?! Za tento svůj návrh se ti, nejmilejší příteli poděkuji! Vykonej jen sám tuto nejvyšší příjemnou službu! Já to své již z tvých slov vyrozumím

3. Praví Mikloš dále: Nuže dobře, stanu se tedy čistým bláznem! A teď ó, ó, ó! dokonce tváří jakoby se chtěli odebrat k nám. No to tak! Tu se stanu zcela určitě bláznem! Ale, Bože, Tobě všechna chvála! Teď se dávají oba andělé Cadovi a Minervě a Cado jakož i Minerva se zdají být zcela zaraženi nad tím, že nyní pojednou dostávají dva jim zcela cizí jakoby s oblak spadlé společníky. Cado pozoruje oba od hlavy až k patě s velmi pátravými pohledy a chce se, jak se zdá, otázat, odkud přišli, zda shora či zdola. Vysloviti to ještě nechce ale zdá se, že v jeho nejvyšší klasické tváři spočívá zjevně tato otázka, sem nyní nejvyšší zvědáv, co z toho povstane!

4. Aha, nyní si Cado pravou rukou stírá vlasy z obličeje, zaujme vůči oběma zcela slavnostní hrdinské postavení a praví: „Odkud jste? Co chcete a Kdo jste? Do puntíku nejpřesnější a nejpravdivější odpověď vyžaduje od vás Cado! Rozumějte však dobře dábel Cado toto od vás požaduje!“

5. Předstoupí Robert a praví: „My jsme tvoji nejupřímnější přátelé a jsme zde zároveň shora i zdola. Pozorovali jsme tě a potají chránili, jinak bys byl tuto prackalovnu vši hmoty tak daleko nepřivedl. Nyní však stojíš takřka na konci svého velkého díla, proto přicházíme, abychom ti blahopřáli, že se ti tak nádherně podařilo toto krásné dílo, o které se ztroskotalo úsilí tak mnohých, mocných bratří. Kdybys však chtěl v čemkoliv, co je dobré před Bohem, použítí naší služby, jsme ti k službám!“

6. Praví Cado: „Za vaši případnou ochranu, kterou jste mi, jak předstíráte, potají poskytovali, vám děkuji a rovněž i za vaši stráž nade mnou! Ale oběma se vám také nepokrytě přiznávám, že by mně bývalo mnohem milejší, kdybyste mne byli ani nechránili, ani nestřežili. Neboť mně stačí jméno a síla onoho Jednoho velkého. Vše ostatní je u mne marnivé nic. Také vy dva jste mi jako nula! Další službu nemohu od vás od nynějška nikterak požadovat, jelikož si troufám postačiti sám. Proto vás žádám, abyste se ode mne ihned vzdálili, jinak bych musel použít násilí. Neboť tato má vřele nejmilovanější Minerva není dávno ještě tak daleko, aby snesla cizí hosty, kteří mají velmi cizopasné vzezření. Bude-li jednou dokonalá, pak můžete nicméně přijíti a těšiti se z jejího opětného pozdravení. Ale jen již žádnou další, ani otevřenou a ještě méně skrytou pomoc! Neboť to by mou námahu jen prodlužovalo a nikoli zkracovalo. Tedy Bohu poručeno, moji přátelé!“

7. Praví Minerva: „Příteli Cado, jelikož nyní mám na sobě původní královské roucho a splnila jsem tedy vše, co jsi ode mne požadoval. Myslím tedy, že zde smím také již účinně promluvití slůvko a svobodně něco žádat. Á tedy žádám, aby tito dva mudrci „shora a zdola“ zde zůstali a aby mně v leccěms prokázali službu, chtějí-li! Krátce, chci a žádám, aby se zde vyhovělo jejich přání!“

8. Praví d o Cado: „Jen to se musí stát, co já nařídím! Vše ostatní odpadá! Kdybych se ti nyní musel podvolit, pak bys byla předem opět aspoň na půl věčnosti i se mnou ztracena. Neboť jen nezapomeň. Že my dva jsme dáblové a že je nám jíti po jiné dráze, abychom dospěli k dokonalosti, nežli andělé Boží, kteří jsou již svým způsobem dokonalí. Tedy, přátelé, učíte mně tedy toto nejčistší přátelství a jděte! Neboť ve vaší přítomnosti nemohu již vésti dále!“

9. Práví Robert: „Příteli Cado ! Znáš nás ještě příliš málo, domníváš-li se, že bychom ti mohli překážeti v provádění tvého dobrého plánu s Minervou. Hle, co jsi dosud mluvil a konal, to jsi konal námi „Neboť Pán Bůh, jehož jméno je vznešené, převznešené, udělil nám k tomu náležitou a dostatečnou sílu a moc. Kdybys byl stál před touto tak zvanou Minervou zcela sám, pak bys jí byl také již dávno padl za mrzkou oběť. My jsme to byli, kteří jsme ti vložili každé slovo do úst. My jsme žehnali a posilovali tvé kameny, jichž jsi užíval jako zbraně a nenechali jsme ohnivý přívál stoupati výše, abys hledal a také skutečně našel na tomto pahorku jisté útočiště, zatím co tvoji nepřátelé nalézali ve vlnách moře Božího hněvu svůj strašný zánik. Ježto se však všechny věci mají tak a nemohou se míti jinak, jak bychom ti nyní mohli překážeti při dalším vedení tvého plánu s Minervou, která se nyní stala již velmi spanilou?! Podporou ano, to chceme a můžeme ti býti při tvém chvalitebném a všem, nebím libém díle. Ale zdržovati tě nějak v dokončení tohoto díla nemohlo by nás ani ve snu napadnouti, kdyby zde byl nějaký sen možný. Buď tedy Cado, kvůli nám zcela bez starosti! My ti budeme jistě tím méně v něčem překážeti, ježto jsme vlastně sami původci tvého podniku.“

10. Proto tedy zůstaneme nyní náležitou chvíli u tebe, abys mohl nyní skutečně svobodně ze sebe samého konati to další, čeho je třeba k dovršení tohoto veledíla. Neboť ačkoliv ti budeme nyní radou a skutkem k službám, nebude se však nicméně díti naše rada od nynějška tajně, nýbrž zcela otevřeně a nějaký skutek se stane jen na tvou zřejmou žádost – abys tím mohl býti s Minervou opravdu svobodným. Neboť budeš moci naši radu zcela svobodně buď přijmout anebo odmítnout. Kdybychom tě jako dosud potají ovlivňovali, nemohl by ses státi nikdy svobodným a tím blaženým. Neboť v tomto případě bys byl jen nástrojem v našich rukou. My však nyní propouštíme tento nástroj a zbavujeme jej pout soudu, aby pak opravdu svobodně působil a něčím se stal před Pánem ze sebe! Proto musí to však nástroj, o sobě sice velmi způsobilý, ale v sobě samém dosud nicméně nejvýš slabý, poznati a poté sama sebe určovat tak také zakrátko dospěje k pravému a svobodnému zdokonalení a nezůstane nadále v nuceném otroctví. A tak se staň a zůstaň ve jménu Pána Ježíše, jediného Boha nebe a všech Světů!“

11. Práví Cado: „Je-li tomu tak, pak ovšem zůstaňte zde! Neboť já musím a chci sám svobodně jednati, abych se osvobodil od jakéhokoli jha! Zda však nyní Minerva, která předtím byla velmi naladěna proto, abyste zde zůstali, také ještě je a zůstane tak naladěna, to je jiná otázka.“

12. Práví Minerva: „Kroky, které jsem nyní učinila dopředu, zůstávají a já již jistě zpět nepůjdu! Ale tito dva nebeští šejdíři mně musejí s očí, protože nejednali vůči mně otevřeně, nýbrž jen potají a obmyslně! – Zůstanou-li zde, neučiním již ani krok dopředu, k tvému zalíbení!“

13. Práví Robert: „Ne tak, ne tak, přespanilá Minervo! Jestliže jsme ti prokazatelně způsobili něco zlého, pak také ihned půjdeme. Musíš však sama doznati, že jsme ti tím silou Boží, které je v nás mocná a účinná, prokázali jen něco nanejvýš dobrého. (A měla bys vděčně uznati), že jsme tě tak dalece osvobodili od pout pekla a že jsme je víc a více tlumili v tvém srdci, v němž byl položen základní zárodek všeho zla a tedy také všeho pekla. Uvažuj o to vážně a vzpomeň na hrůzyplná dlouhá údobí, v nichž jsi protrpěla nejvyšší trýzně žel ovšem vlastním, nejvýš ztrnulým chtěním a naše o tvé budoucí blaho nejvýš starostlivá přítomnost nebude ti moci být jistě nepříjemnou, jak si to nyní, jak se zdá namlouváš!“

14. Práví Cado Minervě: „Zcela správně! Takto myslí a bude pak vše dobré! Oba musejí nyní zůstat, protože já jim to přikazuji. Máš také nějaké námítky proti mému příkazu?“ Práví Minerva: „Ó ano, neboť ty přikazuješ, protože ti dva tě k tomu nutí!“

15. Práví Cado: „Pak se velice mýlíš, já se při svém svobodném vědění a chtění nedám nikdy nutit. Jsem-li však řízen k tomu, abych to musel učinit, pak se budeš moci tím méně protiviti tomu, co tu vyslovuje má řízená vůle, neboť pak to již není vůle má, nýbrž všemohoucího Boha. A tak tedy ať zůstane při tom co ti dva sami určili a co jsem já nyní přikázal! Ano jota nesmí na tom být měněno, rozumíš?! Ani jota!“

16. Praví Minerva: „Ano, ano, ve své svéhlavosti jsi velký a dovedeš věc otočiti tak, že při tom ze své vážnosti, kterou sis jaksi ukradl, nic neztrácíš. Jen já, jako prvenec všeho stvoření, mám se nyní u tebe dožebrávatí vážnosti! Ale buď nyní jak buď, já se sice vnějšně tvé vůli podrobím, jako dosud, protože jsem příliš slabá čeliti tobě účinným bojem. Ale nitro patří mně a to od nynějška nemá jak pro tebe tak i pro tento tvůj přátelský spolek nic jiného nežli jedinou kletbu, Amen!! Rozumíš tomu Amen?!“

17. Praví Cado: „Ó ano, tolik rozumu chvála Bohu mám! Ale také ještě trochu více, chvála Bohu! – Oč více, musím ti však říkat. Až bude jednou t tvůj zevnějšek náležitě prohněten, pak se také tvé nitro obrátí k tomu, co s tebou podle nezměnitelného Božího řádu chci. A k tomu pravím také já nezměnitelné A m e n! Rozumíš také ty, co já chci říci a co jsem řekl tímto nezměnitelným Amen?!“

Kapitola 184.

Sahariel o onom Amen. Milostný návrh Minervy Božímu poslovi a jeho moudrá odpověď. Podobenství o dvou studních. Cado odhaluje stav věci.

1., Mikloš sděluje dále: „Nyní však přistoupí k tomu Sahariel a praví: „Poslyšte! Také mně náleží právo vysloviti o něčem dokonce silné Amen. Ale já to nicméně nečiním, proto že za každým Amen vězí nějaký soud. Proto vám radím, abyste své Amen vzali zpět. Neboť nepřísluší nikomu právo, aby vyslovoval ze sebe Amen o něčem, co není v souladu s božským řádem. Za to ovšem smí a může nésti v sobě každý duch věčné Amen, v tom, co se týče božského řádu a Boží vůle! Toto Amen je praživot všech bytostí, je jejich hodnotou a jejich nejvyšší svobodou, jestliže si jej úplně osvojují ze sebe samých. Každé jiné Amen je však soudem, smrtí, peklem a plodí vysokomyslnost, pýchu, opovrhování, podněcování všeho pravdivého, dobrého a božského a buduje žaláře, vězení, kuje řetězy a rozdmýchává oheň vší záhuby. Proto vezměte své Amen zpět a odeberte se do pravého a věčného Božího Amen! Pak se osvobodíte oba co nejdříve od pekla, které nyní ještě velmi silně zuří a buší ve vašich srdcích, jako oheň nějaké soptící hory. Jděte a následujte této rady mé a věru špatně nepochodíte!“

2. Praví Minerva obrácená k Cadovi: „Slyšel jsi, domýšlivý ťulpase v moudrosti a krajně hloupý hlupáku!? To jsou slova plná pravé, nebeské vroucnosti, na kterých lze stavět! Ale na tvá slova, která nemají ani počátku ani konce, nelze postavit ani nejbídnější domek z karet. Hle, já jsem tvých slov následovala, protože se v nich ukázalo, že je za nimi skryt skutečně dobrý účel. Ale čím hlouběji jsem o nich uvažovala a čím blíže jsem k tobě přicházela, tím se mi pak také stávalo jasnější, že jsi pouze jen slepý dobrodruh, jenž sice má jakousi moc avšak užívá jí pouze jen k tomu, aby tím dospěl k tak zvané kejklířské vítězoslávě, za níž však ovšem není nic jiného nežli nejprázdnější šibalství. Schovej si jen své věci o moci a moudrosti! Také tyto Davidovy kameny si můžeš uschovat na věčnou památku. Neboť nikoli tvé kameny, nýbrž tyto dva (poslové) mně zlomili kopí a rozbili mé věčné žezlo. Proto také patří jen jim sláva a chvála a nikoli tobě! Saharieli, přijmi mne! Já chci být tvou odměnou, neboť ty ses o mne zasloužil!“

3. Praví Sahariel: „Přespanilá koruno vši vnější krásy! Mně, jakož i mému příteli Uranielovi náleží právě tak málo odměna, jako příteli Cadovi! Neboť my jsme jen sluhové podle nejmoudřejšího plánu Páně, nástroje v jeho ruce! A i když jsme také vše co nejpřesněji učinili, nejsme proto nicméně před Ním nic nežli marnivými neúčinnými sluhy. Neboť i když učiníme něco, co tu vypadá, jako bychom to činili my, je to přece jen zdání – jelikož jen **O n** to jest, Který vše koná a dokonává! Jak bych obstál před Pánem, kdybych si za své nicotné skutky přivlastňovatel hned tak vysokou cenu!? Proto, co je milé Pánu, to se staň –Ty, jakož i my všichni jsme Páně a jsme podle stupně své pokory před Ním a lásky k Němu odměnou, která náleží jedině Jemu. Nám však nenáleží nic, nežli co nám poskytuje Jeho velká láska, milost a slitování. Nesmíš se proto však tedy snad rmoutiti, může tě jako až příliš vysokou cenu své až příliš nicotné námahy nemohu přijmout, protože patříš jedině Pánu Bohu Ježíši Jehovovi Cebaotu. Kdyby tě však Pán Sám ze Své až příliš nesmírně velké lásky připoutal na mé srdce, pak tě také přijmu

s nejvyšším a v lásce nejděčnějším oceněním na věky! Je ti to, postavou nejkrásnější nositelko světla, vhod a příjemné?”

4. Práví Minerva: „překrásný Saharieli, tvá pokora a téměř neomezená skromnost si vynucuje můj spravedlivý podiv a tvá řeč vyzývá mé srdce k opravdovému nejúplnějšimu obdivu. Neboť sladkost tvé nebeské řeči se linula do mých co nejhlouběji pohnutých ňader jako mléko a med a já dýchám teď jen lásku a lásku pro tebe, můj božsky překrásný Saharieli! Jak krásná božsky vlídná vážnost vyzařuje z tvé věčně mladistvě něžné jinošské tváře! Jaká nebeská šlechtnost vane tvou celou bytostí! A jaké příjemné zaoblení a nebesky blahodárná harmonie svítí jako jitřenka ze všech tvých údů! Musím se ti přiznati, že tě nade vši míru miluji. A nebudeš-li mou lásku opětovat, pak budu nejnešťastnější bytostí v celé nekonečnosti! – Pohled řádně na mne! Hle, také já jsem zajisté krásná! Dobrá žel, ovšem nejsem! Ale kdožví, nebude-li se moci právě tebou státi také tak dobrá, jako jsem nyní krásná!? – Ráda bych ti nabídla to nejlepší a nejčistší srdce, kdybych je měla. Ale přijmi je, jaké je jaké ti je nabízím. Snad se po tvém boku stane také ušlechtilé a čisté. – Nepohrdni tímto návrhem; neboť pochází z pravé lásky mého věčného dlouhého bytí!“

5. Práví Sahariel: „Má nejkrásnější a zářící nejspanilejší Minervo! Tvé bytí jest zajisté již, počítajíc podle pozemského času, opravdu velmi dlouhé ale nikoli věčné. Od počátku není. Jedině Bůh je věčný. Vše ostatní však vzalo počátek z něho. My všichni nesčíslní z něho budeme sice nyní věčně dále trvati, ale věčně, jako Bůh, netrváme. I když také někdo z nás trvá i o několik decilionů let dále, přece jen dávno ještě není věčný. Ty jsi ve své horlivosti sice zašla trochu daleko; ale to nic nedělá! Pociťuješ-li jen jinak ve svém opravdovou lásku ke mně, o čemž sice ještě poněkud pochybuji – pak mohu taková pouze poetická nadsazování již zcela klidně přehlížet. Ty jsi mi nabídla svou lásku a své srdce a já tuto nabídku přijímám. Ale jen jednu jedinou malou podmínku k tomu připojuji. A ta záleží v tom, abys mne ochotně a radostně následovala k Pánu a příteli Cada vzala sebou! Můžeš-li to učinit pak jsme vyrovnání.“

6. Práví Minerva: „Příteli, to není malá, nýbrž nekonečně velká, pro mne tolik jako čistě neproveditelná podmínka! Co si myslíš já jíti s tebou k Pánu nekonečnosti a k tomu také vzítí sebou mnou nyní nanejvýš nenáviděného Cada!? Příteli to nepůjde! Vše ostatní jen to ne, protože to je nemožné! Musíš si napřed se mnou dáti ještě velkou práci, musíš očistit a zušlechtit mé srdce; pak mi teprve můžeš přijít s takovými podmínkami! Okamžitým splnění takovéto podmínky by nebylo ani pro tebe nějakou ctí před Bohem, jelikož by svědčilo buď o tvé příliš malé úctě k všemohoucímu Božství (když to ne) tedy o hlouposti, které bys byl, jak tě dosud znám, sotva schopen. Pravím tobě, přijmi mne bezpodmínečně! Kup kočku v pytlí a špatně nepochodíš!“

7. Práví Sahariel: „To půjde trochu těžko, protože v tvém srdci je ještě příliš mnoho soudu, který může býti zmenšen jen tím, budeš-li se přespanilá, zcela bezpodmínečně svobodně a bez nucení podrobovat stále víc a více našemu v Bohu uspořádanému chtění. Přejde-li takovým způsobem tvá vůle úplně do vůle božské, pak budeš také moci žádat ode mne, co jen ti bude libo, a my to pak neprodleně ihned zcela splníme. Ale teď to ještě nejde! Neboť kdybychom nyní učinili, co chceš, odebrali bychom se sami do tvého soudu a tím bychom jej zvětšili a učinili tvrdším, kdežto jej máme zmírnit a zmenšit.“

8. Věc se má v podobnosti právě tak, jako když jsou vedle sebe dvě studny, z nichž jedna je plná nejčistší vody, druhá však špinavé břečky. Svedeme-li vydatnou vodu první, čisté studny do studny druhé, nečisté, pak se časem loužný obsah druhé, špatné studně očistí a nakonec se stane i vodou dobrou. Kdyby se však špinavá břečka druhé studně svedla do první čisté studny, staly by se obě studny špatné a nepotřebné! A získal by někdo něco při takové zvrácené práci?

9. Hle, nyní jsi z mých klidných úst obdržela makavý příklad, z něhož můžeš snadno poznati, proč nemůžeme vody tvé vůle přijmouti do naší. Ale také ti musí být nad Slunce jasné, proč bys měla k svému nejvyšší vlastnímu blahu nechat vodu naší vůle co nejhojněji prouditi do vody vůle tvé. Učiň tedy, co chceme my a budeš očištěna a naplněna ušlechtilou pitnou vodou! Vždyť

jsi přece sama vyslovila přání, že by ses chtěla státí mnou čistá a ušlechtilá! Ano, to můžeš, chceš-li. Ale pak musíš učiniti, co jsem ti ve jménu Páně, jakož i ve jménu všech nebes navrhol!

10. Po tomto vpravdě nejvýš prostém a moudrém poučení pohlíží Minerva jako nemá před sebe a zdá se, soudíc podle jejich pohledů, že přemýšlí, jak by se dostala z této společnosti, která se jí stává obtížnou.

11. Cado, jak se zdá, to také pozoruje a praví nyní Saharielovi, jakož i Robertu – Uranielovi: „Milí přátelé! Ačkoliv já, jako ďábel nejsem hoden pozvednouti k vám svůj zrak, protože jste opravdu naplněni svatou pravdou a moudrostí z Boha přece však smím nyní poznamenat, že s tímto hadem pořídíme pramálo. Neboť jeho tvrdošijná, nejvýš zlá chytrost přesahuje již všechny hranice mých pojmů, které by však podle mého mínění neměly býti zrovna příliš těsně k sobě přisunovány. Jí jde právě tak málo vážně o přestoupení do lepšího bytí, jako by nám kdy mohlo vážně jíti o to, abychom vešli do jejího nejvýš zlého soudu. Neboť tato pravá hadí bytost je veskrz až příliš plná jedu. Kolik jí už bylo učiněno nejnápadnějších domluv, jejichž důvod a opravdovou nejdokonalejší moudrost ona právě tak poznává jako my! Ale její stará satanská vůle zůstává přitom stále stejná. Dělá ovšem, jakoby chtěla přistoupit na naši vůli. Ale dělá to jen na oko a při tom používá všeho, čím by nás nakonec mohla vstrčit do svého pytle. Ale tu pravím: Nic tu satano! Mé oko vidí ostřeji nežli tvé! Nás již dlouho za blázna mít nebudeš; neboť tě známe!“

Kapitola 185.

Minerva se chce ospravedlňovati jako negativní pól. S výsměchem odmítnuta Cadem odhalí se v celé své zlomyslnosti. Sahariel se s vážností obrací k odchodu.

1. Mikloš sděluje dále: „Praví Minerva: Mlč nejhloupejší osle! Co ty rozumíš a víš, co já mám a musím dělat? Ty myslíš, že božský řád pečuje pouze o pozitivní polaritu bytostí a věcí?! Ó ty temný, arménský plácale! Copak nemusí u bytostí a věcí ve stejné míře býti vytvořena negativní polarita?! Vezmi, hloupý osle, nějakému stromu kořen a taž se jej pak, jak dlouho ještě ponese ovoce?! Utni zvířatům nohy a hled', jak potom půjdou bez noh dále! Musí-li býti tak zvanou dobrou anebo pozitivní silou krev zahrnata k srdci a nato tak zvanou zlou silou, kterou označím negativní, vyhnána opět ze srdce, má-li fyzický život dále trvat řekni mi, která síla je tu tedy znamenitější, přitažlivá anebo odpudivá? Vidíš ty hrubý hulváte, co vše ve své nepochopitelné hlouposti napovídáš!? – Rozumí se ovšem samo sebou, že negativní síla musí býti podřízena síle pozitivní, protože z ní vychází – čistá voda musí kalnou vodu čistit a ne naopak! Ale to vše je také Boží řád, hloupý pyskáčku! Kdyby nebyl Řím temný jako stygická noc, neptalo by se lidstvo po světle. Tak jsem také já, jakou jsem z Boha a také takto zůstanu jako ty jistě zůstaneš oslem ve věčnosti!“

2. Praví Cado lakonicky (úsečně): „Ano, ano použije-li se posledního slova na tebe, pak by se to tak mohlo státí! Ó ty princezno hlouposti ze všech Stálic! Ty mně budeš něco předříkávat o nějaké pozitivní a negativní síle a o jejich vzájemné nutnosti! Musel bych se opravdu až po uši stydět, kdybych byl nucen přijmout o tom poučení od tebe! Řekni mi, nejkrásnější oslice, je Bůh bez tebe celá anebo jen poloviční moc a síla? Jsi nutná aby byl On? Anebo by mohl snad trvati také bez tebe, jako bez tebe trval věčnosti? Ó ty před Pánem Bohem zcela bezúčelný tvore, ty mně chceš vydisputovat nutnost zla, aniž by mohlo býti někde trochu dobra!? Ó ty nejhloupejší a nejslepější ženská bytosti! Na čem se tedy potom zakládá nejčistší láska, dobrota a nejvyšší moc Boží? Musí snad býti Božství, které je zajisté ve všem nejdokonalejší bytostí, také napřed zlé, aby potom mohlo býti dobré? Ó smějte se, smějte se všechna nebe této moudrosti! O smyšlené Minervě se vypráví, že vznikla z hlavy Jupiterovy. Ale touto či onou Minervou jistě asi nejsi. Neboť pro tvůj vznik nesměla by se předpokládati hlava mocného a moudrého Dia, nýbrž nejvýš jeho zadnice! Tvůj šat se ovšem leskne jako Slunce; leč co to pomůže, když se kabát sebe více leskne, ale v kabátě vězí bytost hloupá jako boty!? U tebe se sice může nejplnějším

právem říci: není všechno zlato, co se třpytí zda ti nebeský přítel Sahariel makavě a více než dostatečně nevysvětlil a neukázal své žádosti, jak může věc v tvůj jediný prospěch jen tak a nikdy jinak postupovat?! Pročpak neuposlechneš jeho rady? Zda jsi mu přece předtím neuváděla všemožné přednosti přede mnou a jak se zdá, potají jím nyní právě tak opovrhuješ jako mnou! Ó ty hlavo vši zlomyslnosti! Já tě nyní zcela znám a dovedu též použití prostředků, které by tě pak v opravou chvíli přece zkrotily! Neboť věčně mně nikdy neujdeš a uskočením zpět do staré dračí kůže to také nikdy nepůjde; a to je již tímto lesknoucím rouchem postaráno. Co však teď učiníš!?”

3. Práví Minerva: „Mlč, nehloupější osle! S tebou mluvíti se mi oškliví! Copak ty myslíš, že já v tomto rouše nemohu své plány právě tak dobře provádět, jako v dračí kůži, které jsem používala jen na okamžiky při zvláštních příležitostech? Ó pak se mocně mýlíš! Zapamatuj si toto: Teď teprve vám ukáži, co dovedu!! Své pluky zejména, které jsou pod záštitou římské hierarchie ještě mám a nechám je hrát! Pak uvidíš, co vše dovedu! Inkvizice, šibenice, popraviště a také staré hranice hojně opět povstanou a budou stonásobně hůře řídit nežli dřívě! A vládcové budou žhavými pruty tlouci své poddané a dají je v tisících rdousiti! Z toho brzy poznáš, co jsem sto dokázat také bez dračí kůže!“

4. Práví Cado: „Ale já dodávám: Ouha, až potud a ani o vlas dále! Nyní ses nám náležitě vyzpovídala a ve své velké hlouposti sama jsi nám prozradila své krásné a lidumilné plány! A to bylo velmi dobré od tebe! To se ti jednou podařilo! Výborně! To jsi dobře učinila! Více ti nepotřebuji říkat. My pak již dovedeme své.“

5. Dodává tomu Robert: L“Nejtajněji udržovaná opatření jsou již učiněna! Tentokrát si připraví satan sám úplný zánik! Jeho odměna bude strašná!“

6. Právě Sahariel: „Milí přátelé, nerozhorlujte se pro tuto nepolepšitelnou! Neboť hlavní moc je jí vzata a její zdánlivá moc jí málo pomůže. Tento starý had sice ještě leckteré pokouše a otráví; ale pak mu bude učiněna přítrž na věky. Neboť Pán Sám přijde ke smrtelníkům a učiní přítrž řádění hadovu. Ať nyní udělá co chce. Čím hůře začne, tím dříve bude se svou mrzkou praví hotov. A nyní dosti práce s peklem a v pekle! Dáme se teď na zpáteční cestu k Pánu a k našim milým bratřím. Ona ať si tu však sama a zcela opuštěná dělá cokoli chce a může! My jí již nebudeme za blázny, s nimiž by mohla prováděti nevázaného chřta. Vzchop se bratře Cado! Neboť našel jsi milost před Bohem, protože jsi obrátil své zlo v sobě v dobré a opravdivé. Nyní půjdeš také ty s námi k Pánu! A On tě přijme a dá ti velkou moc, bdít nad peklem. Tato Minerva ti však zůstane podrobena, protože jsi ji přemohl zbraní božské spravedlnosti. Proto se tedy vzchop a kráčeť v našem středu před Pána!“

7. Práví Minerva: „Tak, tak!? Mne tedy, mne, perlu nekonečnosti, chcete nyní pro nic za nic opustit a takřka odtud jako nějakou nevěstku od tance odehnati!? Ó to je od vás velmi pěkné a chvalitebné! Dřívě jste mne samým lákáním dohnali tak daleko, že jsem povolila a přišla sem k vám. A nyní, kdy byste měli míti s mými slabostmi trochu trpělivosti, chcete mne opustiti, protože je vám jakákoli námaha příliš mrzutá a jste toho mínění, že jsem zcela nepolepšitelná!? Ale tomu tak není Já jsem jako snad žádná druhá bytost schopna polepšení. Ale zvítězí nade mnou jen ten, kdo mně prokáže náležitou a nutnou trpělivost a spravedlivou lásku! Zchudla jsem a velice osiřela a všude se o mně mluví s nejhlubším opovržením. Zda tu nemám býti plná nedůvěry ke každé bytosti, která se ke mně blíží ježto se mně vždy dařilo tak, jako nyní?! Vždy mně byla toho blízka, opustili mne z počátku vždy co nejzmužileji vystupující obratitelé a přenechali mne mému osudu, tak jako to chcete také učiniti nyní vy! Ale číňte jen, co chcete(Já budu buď douchně také vědět, co činit. Cado! Chceš-li zůstat, zůstaň, já tě pak budu následovat! Ale s těmito dvěma nepůjdu!“

Minerva se hádá a dále pře. Převeliká shovívavost Saharielova. Hrabě Bathianyi jako divák, zlobí se na nepolepšitelnou a ocitne se sám v chybě neústupnosti.

1. Mikloš sděluje dále: „Praví Cado: „Co jsem s tebou dosud pořídil, nebylo dílo mé, nýbrž dílo těchto mocných Božích přátel. Kdybych nyní sám s tebou měl co dělat, kam bych přišel, jelikož mně samému bys byla v každém ohledu příliš mocná. Proto učiním nyní co nejradostněji to, co ode mne žádají tito dva mocní Boží přátelé. Není již nic, co by ti nebylo řečeno. Ty jsi obdržela tolik poučování a umouřování, kolik je Světů v nekonečném prostoru. Ale vše bylo marné, neboť tvá pyšná blouznivost ti byla vždy milejší nežli zářící moudrost mnohých k tobě vyslaných poslů Božích. Tvou záležitostí jest : Samovláda nade všemi nebími, nad veškerou hmotou a nade všemi pekly! Ty chceš tři panovnické koruny, tři žezla a tři meče! To jest a bylo, jak řečeno, vždy tvou záležitostí a je pro tebe také zároveň nepřemožitelnou překážkou tvého Bohem zamýšleného osvobození, k němuž v této své povaze věčně nikdy nedospěješ. A nyní mám já, ze sebe sama nic nežli nejubožejší nejslabší ďábel, u tebe zůstat a dělat s tebou všemožné již vyčerpané pokusy o obrácení!? Abys mne nakonec pohltila jako zlý hroznýš králíka, což je tvůj vlastní skrytý plán, který nyní prohlédám až příliš dobře a jasně! Ó hle, k tomu se nedá Cado nikdy použít! – Proto půjdu s těmito dvěma milými Božími přáteli! Ty jsi chtěla přece být svobodnou! A hle, tato svoboda je ti nyní dána a můžeš činit co chceš. Že neučiníš nic dobrého, o tom jsme všichni úplně přesvědčeni. Ale my jsme také přesvědčeni o tom, že si tentokráté připravíš hrob pro věčnou smrt, protože jsi nás nechtěla následovat a žádala jsi od nás to, k čemu jsme měli my právo od Boha žádati od tebe samé k tvému osvobození. Čiň nyní ze své vlastní moci, co chceš, ale nečekej od Boha nikdy dopuštění nějakého násilí; neboť to na tobě učiněno nebude!“

2. Praví Minerva: „Prosím vás tedy všechny tři, abyste ještě chvíli u mne zůstali a pokusili se o mé přece jen vždy ještě možné polepšení! Vždyť vůle mi přece zajisté nechybí!“

3. Praví Sahariel: „Ó ano, to jistě ne, jelikož máš mnoho až příliš mnoho vůle! Ale jaké? To je jiná otázka. Leč, my vyhovíme tvé žádosti, ježto si to přeješ a budeme mít s tebou ještě několik okamžiků nejvyšší možné strpení. Kdyby na tobě nic nezměnily, pak budeš vždy opuštěna! Staň se tedy!“

4. Praví Minerva: „Nuže, ježto jste mi to povolili, prosím vás, abyste se nyní zcela krátce vyslovili, co mám dělat, abych se stala svobodnou před Bohem a veškerým stvořením.“ Praví Sahariel : „Nejkrásnější, nemusíš zcela nic dělat, nýbrž zůstat jako nyní jsi! Neboť svobodnou před Bohem a všemi Jeho tvory jsi byla od svého počátku! Je jen otázkou, zda se chceš v Bohu, svém Tvůrci a Pánu státi opravdu svobodnou? Co však máš dělat, abys této jediné pravé svobody dosáhla, víš tak dobře jako my! A tak ti také nemohu dáti v té věci žádnou jinou radu nežli: Jednej podle toho dobrovolně! Chtěj a konej to, co chceme a konáme my, tak také dosáhneš toho co jsme ti ve jménu Páně zaslíbili! Nechceš-li však, pak je naše trpělivost s tebou marná.“

5. Praví Minerva: „Musela bych se tedy státi napřed otrokyní, abych pak teprve přešla z otroctví do jistě velmi otrocké svobody!? Ó to půjde u mne velice těžko, protože ve mně se co nejrozhodněji projevuje jistý pocit proti každému snižování mé bytosti! Cožpak není žádné jiné cesty nežli té, po níž je mi možno kráčet?“

6. Praví Sahariel: „Jako je jeden Bůh, jeden božský řád a jen jedna pravda, tak je také jen jedna cesta, která vede k Bohu a k pravé věčné svobodě. Kdo nechce na ni vstoupiti a po ní kráčet, zůstane na věky vzdálen Bohu, jeho řádu, pravdy a svobody. Kdo se však v této jediné jediné pravdě, která je od věčnosti v Bohu neosvobodí, ten zůstane, jako ty nejbídnějším otrokem ve věčnosti! Nuže, řekni nám nyní také zcela krátce, určitě a rozhodně, co nyní učiníš! Chceš jít s námi k Pánu Ježíši anebo tam nechceš

7. Práví Minerva: „Chtěla bych, kdybych mohla! Ale nemohu, protože je mi zatím nyní nemožné. Ale chcete-li mi věnovat ještě nakrátko trpělivost, pak si dám všemožnou námahu, abych vás mohla následovati. Až vám (pak) v době co nejkratší sdělím, zda ano či ne pak budete moci tedy také učinit, co vám přikazuje váš řád!“ Práví Saharie: „Dobře, dobře! Také tuto laskavost ti prokážeme. Pusť se tedy jen ihned do boje se svou zlou pýchou!“

8. Mikloš pokračuje ve svém pozorování: „Aha, aha, pohleďte jen, jak se ta nevázaná Minerva nyní zajíká a kroutí očima, jakoby se jí ještě vážně jednalo o polepšení! Ó to musí být nejvyš prohnaná zchytalá kanálie!“

9. Práví hrabě Bathiany: „Přátel, u ní, jak se na Zemi říkalo, tu je všechno zcela marno! Z té staré nevěstky nekouká již žádné polepšení! Trojí koruna v srdci a v hlavě k k tomu polepšení pokorou! Prosím vás, nedejte se vysmát! Jako já si již nemohu nikdy hrát na Zemi na hraběte, tak se také ona nikdy nepolepší! Já jsem přece slyšel vše, co předtím Cado sám a co nyní všichni tři mluvili a jednali s touto primadonou pekla. Jakkpak daleko s ní přišli? Stojí s ní dosud na témž místě, kde s ní začali jednat. Oblékla sice zářící oděv, protože to zvýšilo její pýchu a její neomezenou panovačnou ješitnost. Ale k něčemu, co jen nějak zavání nejmenším pokořením, ti tři ji nikdy nepohnou! Já myslím, že by se dal spíše i římský papež pohnouti k povolnosti (ovšem velmi mnoha zlatem a stříbrem!) než-li tato prává kanálie centrálního pekla! Myslím, že by se ta mrcha měla možno-li někam na věky připoutat a pak se již dále na ni neohlížeti a o ni se nestarati! Neboť ona se věčně nikdy nepolepší.“

10. Práví Mikloš: „Víš, milý příteli, přenechejme to Pánu! On bude nejlépe vědět, co učiní s touto zvláštní bytostí. Mne však v té věci obzvláště zajímá předně nesmírná trpělivost našeho nejdobrotivějšího, nejlaskavějšího, nejsvětějšího Otce a za druhé však také skutečně více nežli zvláštní způsob jak se zdánlivá Minerva všude a zpravidla tak velmi skromným způsobem proplétá, jde-li o to, aby se obrátila. Ona je skutečně Minervou ve svém, ovšem zlém způsobu, které žádná druhá nemůže do blízkosti přijíti. Já jen nechápu, jak může být při své praošklivé povaze vnějšně tak nemírně, až k zbláznění krásná!? Ale vždyť také na světě je něco podobného. Nejkrásnější zvířata jsou obyčejně také nejvyš zlá, nejkrásnější květiny jedovaté a nejkrásnější ženy obyčejně velmi vrtkavé povahy. Mezi všemi církevními ústavy na Zemi stojí římský ústav co do vnější nádhery a krásy jistě zcela nahoře a v nitru je bez pochybnosti nejšpatnější. A tak se mi aspoň zdá, že v dokonalé, jen vnější formě krásy třeba hledati vlastní hlavní ráz pekelné podstaty.“

11. Práví hrabě Bathiany: „Ano, ano máš zcela pravdu, je tomu tak! Nejkrásnější území této země bývají obydlena obyčejně nejšpatnějšími lidmi a nejhoršími zvířaty a nesmírně tu bují plevel. V nejkrásnějších palácích sídlí sice vnějšně obyčejně nejkrásnější a nejbujnější lidé, ale jakého ducha děti většinou jsou!? Co se vnějšně příliš leskne, to je většinou ďáblov!“

12. Práví též vedle stojící generál: „Ano, zajisté pravda, zajisté pravda! Čím více řádů na kabátě, tím více lidí se muselo zahubit a tisíce otroky a žebráky učinit! To vím ze zkušenosti. S řády to sice vypadá dobře; ale se svědomím pod řády, je-li tu ještě jaké, špatně! A to je také v nejzřejmější formě satan, nenilž pravda, milí přátelé a bratři v Pánu!?“

13. Práví hrabě Bathiany: „Ano, ano, sem tam je také mnohdy něco na tom, ale ovšem ne vždy neboť zajisté jsou a byli také mužové, kteří si vydobyli své čestné odznaky co nejpoctivějším způsobem. Já jsem sice na řády nikdy nic nedal a byl jsem čistým Severoameričanem. Ale přesto vedle řádů nečestným způsobem vydobytych jsou také velmi mnohé záslužné řády, jejichž vlastníci jsou řádní a poctiví lidé a přišli tedy také řádným způsobem k takovým čestným vyznamenáním. A tak nelze předpokládat, že by pod každou řádem zdobenou hrudí bylo domovem špatné anebo že by dokonce nebylo žádné svědomí! Tu jsi řekl bratře, trochu příliš mnoho! In medio beati! (pravda je uprostřed) .Zůstaňme tedy hezky uprostřed, tak budeme moci před Pánem jistě nejlépe obstáti!“

14. Praví generál: „Svým způsobem máš docela pravdu, ale já svým způsobem též. Vždyť já také každou zdobenou hrud' neodsuzuji. Ale prvou ozdobou každé hrudi je a zůstává věčně čistá a opravdová láska k Bohu a k bližnímu. Kde tato láska sebe ozdobněji hrudi chybí, tam u mne všechny ostatní sebe řádněji nabyté čestné přívěsky nic neplatí. Řekl-li však Pán Sám: „I když jste vše učinili, doznejte v sobě, že jste byli zcela neužiteční a leniví sluhové!“ Jak si tu může opravdový následovník Krista Pána dávat na svůj kabát navěšovat nějaké čestné záslužné znamení!? Myslím, že proti tomu nebude moci přece nikdo nic namítat! Neboť je to slovo Boží!“

15. Praví hrabě Bathianyi poněkud podrážděně: „Ano, ano, a ještě ano, ano, ano! Máš pravdu, ale proto nemám ani já nepravdu. Neboť pravda zůstává pravdou. A rozumí se samo sebou, že bez lásky není pravdy a bez pravdy není a nemůže také býti pravá láska!“

16. Praví Mikloš: „Bratři, jak pozoruji, přicházíte před Pánem a jedině věčně pravým Soudcem v jakýsi boj o pravdu pro nic za nic! Poslyšte, tu, několik kroků po vaší pravici stojí Pán pln lásky, dobrotivosti a jemnosti! To je ten jedině pravý a dokonalý Soudce! Jeho se tažte o správné rozhodnutí a pak se ihned dozvíte, kdo z vás má znamenitější pravdu! Kdo však bude chtít začínati zde v království Božím před Pánem Samým spor o pozemské řády, ten je právě nyní při tomto snad pro celou věčnost nejdůležitějším zjevu tamto na severu rovněž na nejnevhodnějším místě, jako pěst obra na oku něžného dítěte, nemocných očí.“

Kapitola 187.

Zvláštní teatrální odchod Minervy k jejímu poslednímu boji. Pekelná Ihárka zmizí. Sahariel, Robert a Cada se vrací domů. Pán přijímá Cada.

1. Pravím Já: „Dost, dost! Jen ne příliš daleko se všech stran! A nyní žádný hluk! Neboť těhotná pracuje k porodu a nesmí být v porodu rušena! Mikloši, pusť se jen opět do své nyní již jen krátce trvající práce a dělej tlumočnicka! Pravím vám, žeň dospěla k zrání, je přede dveřmi! Ale ženci jsou také k práci vyzbrojeni. Pozoruji na zemi silné bédování. Satan by ji rád porazil desateronásobnou temnotou. Ale toto posledněkrát se mu nepodaří! Neboť jeho námaha budiž prokleta! Dej však teď jen pozor, Mikloši! Neboť od nynějška bude každý krok satanův mít na velmi krátký čas velký význam pro Zemi, toto zkušební nésti Mých dětí! Dívej se jen opět tam a mluv!“

2. Mikloš se nyní opět dívá tam a praví: „A ! U všech všudy! Minerva nyní pojednou vzkyplá a žádá meč k boji na Zemi proti nevíře a proti všem kacířstvím!“

3. Sahariel však ukazuje na jazyk a praví: „Neprospívá-li nic tento živý meč, pak je také každý jiný meč marný! Živý meč, je-li ve spojení se srdcem, působí pro věčnost jak také Pán pravil: „Toto viditelné nebe a tato země pomínou, ale slova Má věčně nikdy!“ Myslíš-li to tedy poctivě, pak působ slovy! Meč však nech stát! neboť budeš-li kázati mečem, bude také meč tvým jistým koncem. Neboť kdo se chápe meče, ten také jistě mečem zahyne. Vejdi v pokoj, jinak bude tvůj čas strašně zkrácen.“

4. Praví Minerva: „Já chci meč, ať se pak stane cokoliv! Já chci meč! Meč, meč mně dejte! Neboť nyní konečně jednou zametu Zemi násilím a jakoby ode dneška do zítřka“

5. Praví poté Robert: „Nuže dobře tedy, ty žádáš meč a zde jest! Vezmi jej a použij ho podle svého vědomí a svědomí! Odměna ti bude tentokráte v patách následovati!“

6. Robert jí podává meč! Minerva mu jej vytrhne úplně z rukou a při tom se čistě satansky posměšně směje řkouc: „Hahaha! Je to meč z olova nebo z lepenky!!“ Hahahaha! Je to symbol vaší nebeské moci a síly a pevnosti!? Praví Robert: „Ó ne, přespanilá! Je to však symbol tvé“

nynější moci! Jdi a bojuj, bídnice a vydobud' své nejbídnější vítězství! Chceš-li však jít s námi, je ti také tato cesta otevřena! Nuže tedy, Herkule na věčném rozcestí, vyslov se, co učiníš?!

7. Praví Minerva: „Budu bojovati také tímto mečem!“ Praví Robert: „Jen se chop této zbraně! Ale dej pozor, aby ti zítra na zemi nebyla příliš krátká! Tentokrát to bude pro tebe poslední dopuštěný boj, ale jen na tvůj účet! A dost nyní slov se satanem! Pojdme svou cestou! Pán naprav tebe podle svého zalíbení!“

8. Mikloš pokračuje: „Tu náhle satana zmizí a oni tři se Saharielem v čele pospíchají sem. Teď jsem zvědav, co vše asi budou vypravovat o svých jinakých nebeských cestách! – Přicházejí, přicházejí rychle!“

9. V témž okamžiku jsou oni tři také již zde. A Sahariel předstoupí přede Mne, co nejlouběji se pokloní a praví: Ó Pane! Ty vše milující, všemohoucí, předobry, přesvatý Bože a nás všech Otče! Vyšel jsem od tebe a Tvém jménu sám s bratrem Robertem-Uranielem, abych mu ukázal jiskérku Tvé nekonečné vznešenosti. Viděl svou p r a o t ě i n u (Planetu Uran, viz sv. I. Kap.I.) a měl z ní neobyčejnou radost. A vše velebilo a vlebí tam tvé jméno. Ale na zpáteční cestě vedl nás Tvůj svatý Duch k velké scéně, která bude mít největší význam pro všechna Tvá nebe a pro malou Zemi, rodiště Tvých dětí. Ale tato scéna byla žhavě horkým dílem! Celé peklo se vzepřelo proti Tobě a všem Tvým nebím! Satan se mocně ozdobil a stal se krásným jako Tvá nebe, aby touto krásou přitáhl k sobě všechna nebe.

10. Ale zde stojí silný duch, v sobě špatný i správný zlý i dobrý bytost vzácného druhu! Tento duch vyzval nejprve svobodně ze své vlastní vůle k boji skvoucí kněžny pekla přes žhoucí příval její zloby a bojoval s ní jako kdysi Tvůj syn David s obrem Goliášem její zevnějšek přemohl jako mistr, ale nitro této kněžny zůstalo jako dosud ještě stále totéž. Tento srdnatý duch stojí zde, jeho jméno je Cado. A tak se já a bratr Robert-Uranielem vrátili sem k Tobě, ó nejsvatější Otče, o jednoho bratra bohatší. Nebudeme Tě prosit, abys ho přijal do Svého království, jelikož Tvá nekonečná dobrota a láska nám již dávno přišla vstříc. Ale jen velkou radost chceme zde před Tebou, ó nejsvatější Otče, tak zcela podle chuti svého srdce projevit nad tím, že Tvá láska a moc nám dala nalézt a získat tak nádherného bratra! Díky, chvála, lásce, sláva a čest Tobě jedinému za to!“

11. Pravím Já: „Má láska, Má milost a Mé požehnání vám i jemu! On byl již jako ztracen, ale byla v něm ještě jiskérka, která oživila v trýzni, kterou mu připravil jeho někdejší pozemský náčelník a to zachránilo jeho srdce a propůjčilo mu velkou sílu, s kterou Mně pak vpravdě nevyzván prokázal velkou službu. Ale dostane se mu za to také velké, svobodné odměny a stane se mistrem v boji proti peklu.“

12. Milovaný Cado! Pravím tobě, přístup blíže ke Mně! neboť mám ti dát něco velkého a důležitého! „Cado“ přistupuje blíže, hluboce se pokloní a potom praví: „Pane, já jsem měl o Tobě sice zcela jinou představu. Ale jelikož se nyní s tebou setkávám a vidím Tebe v nejprostší jednoduchosti, jsi mně pod tímto obrazem také nejmilejší. A ve své slasti co nejlouběji jáším, že jsi jako nejvyšší božská Bytost tak nejvyšší prostý a jednoduchý! Tak jsem si Božství často ve svém srdci přál i když jsem si Je také vždy musel myslet nekonečně skvoucí a nepřístupné, protože mé zpola turecké a zpola židovsko-křesťanské pojmy mně neumožnily žádnou jinou představu o Božství. Ale protože zde nyní nalézám svého Boha a všemohoucího Stvořitele tak, jak jsem si Ho velmi často v srdci, ovšem jen zcela potají přál, jsem nyní přesmíru rád a ihned Ti dávám, ó Pane, svou nejmenší maličkost síly k nejochotnějším službám. Ale jen mne nenechávej, ó Pane lenivého! Neboť mou radostí je činit něco dobrého. Copak se nyní stane s tak zvanou Minervou? Má tak zůstat? Anebo máme s ní snad konat přece jen ještě další pokusy o zlepšení? Neboť taková (jaká jest), způsobí ještě mnoho neštěstí na Zemi, nač také zcela vyšla.“

13. Pravím **Já**: „Buď jen klidný, milý Cado ! Tentokrát jest jí jako všem, kteří jsou její myslí, položena konečná past, do níž se nevyhnutelně chytne! – My však nyní začneme něco zcela jiného!“

Kapitola 188.

Pán s Robertem a Helenou. Shledání obou manželů. Poznávají a milují se ve své oboustranně stoupající hodnotě. Pravá manželská dvojice v nebi.

1. Pravím **Já**: „Roberte, pohleď sem! Ta, kterou miluješ, visela po celou dobu, co jsi byl pryč, na Mých prsou. Ty jsi velmi mnoho viděl a velké zkušenosti učinil. Ale otaž se jí, co ona v době tvé důležité nepřítomnosti vše viděla a slyšela! –Ty jsi pronikl do Mých nebí a tato tvá Helena pronikla hluboko do tajemství Mé lásky. Co myslíš nyní, kdo z vás dvou učinil větší a rozsáhlejší pokroky v hlubokých a důležitých zkušenostech života.

2. Práví Robert– Uraniel : „Ó Pane, jistě tato nejmilejší Helena zde! Neboť kdo čerpá sám u samého Prazdroje, přijímá jistě nejčistší světlo života. Kdo je však nucen okolnostmi, jak je vyžaduje Tvůj svatý řád, vycházeti ven a na rozsáhlých výlevech Tvé lásky, moudrosti a moci ohledávat divy Tvého slitování, ten pije Tvou milost jen po kapkách, kdežto Helena přijímá v nejmocnějších doušcích celé proudy Tvého prasu do srdce a tím je uváděna do nesmírného obzorného kruhu Tvých nekonečných slitování a zázraků. Letmá sekunda jejího nejvyšší nezkaleného zrání do Tvého srdce musí ji odhaliti více nežli mně v zřejmé dálce od tebe celé pozemské tisíciletí! Ale jak nyní před ní obstojím? Já, nepatrnou kapkou světla nasycený duch! A ona obsahující v sobě řeky a moře světla vši moudrosti!“

3. Pravím **Já**: „O to se nestarej! Vezme-li si někdo na Zemi ženu, bude mu tím milejší, čím bude bohatší při jiných, stejně dobrých vlastnostech (na pozemský majetek). A tak ti zajisté také ještě zde nebude nepřijemné, je-li zde tvá pravá žena co nejbohatěji vybavena a dostala-li ode mne takový poklad, že ho budete mít oba na věky dost. Její poklad záleží v neocenitelné hojnosti lásky. A tvůj poklad moudrost není také nejmenší.

4. Ty jsi byl ovšem nasycen jen kapkou, kdy ona sála do sebe proudy. Ale ponoříš-li tuto jednu kapku do hojnosti její lásky, vznikne z ní nesčíslný počet divů a nových tvorů a děl, jimiž se nebudeš moci nikdy nasytiti. A teprve v nich pak začneš ve vši hojnosti vždy víc a více spatřovati, obdivovati a vzývati Mou moc, velikost, lásku a moudrost. Neboť vše, co se s tebou dosud dělo, bylo nutnou přípravou pro vše to, co od nynějška začneš!

5. Ty jsi viděl svůj dům nejprve zvenčí a neobyčejně se ti líbil. Když jsi však přišel do prvního sálu svého domu, líbil se ti ještě mnohem lépe, protože jsi brzy poté přišel do společnosti, která sice vypadala ještě velmi hrubě, odpovídajíc ve všem tvém nitru. Ale brzy se stala jemnou, když se tvé nitro samo stávalo světlejší a jemnější. Poté byl otevřen druhý sál, velká jídelna, kde ti bylo pořádati stoly, které ti způsobovaly mnoho úzkosti. Poté jsme vstoupili do třetího, velmi velkého sálu zvaného muzeum. Tam ses učil v nejrozsáhlejší míře poznávati všechny své nedostatky a semena smrti v sobě a odstraňoval jsi je nyní všechny ze sebe tím, že jsi měl proniknout na dno pekla (od tvého pravzniku) a od něho se očistit. A nyní stojíš dosud v témž muzejním sále přede Mnou!“

6. Ale zde ještě nelze zůstat! Proto se odebereme do velké klenotnice, v níž se ti stanou viditelnými poklady, kteří ode mne obdržíš s Helenou jako svobodné věno. Proto svolaj celou nyní velkou společnost a potom se ihned odebereme do čtvrtého velkého sálu, který jest velkou klenotnicí tvého domu. Napřed však pozdrav Helenu, tvou nebeskou ženu !“

7. Robert pozdraví nyní Helenu s pravou andělskou něžností. A Helena odpoví co nejspanileji na pozdrav, podávajíc mu co nejvládněji ruku. Robert se slastí téměř rozplývá a praví: „Ó má nebeská Heleno, jak velká jsi nyní ty, a jak malý jsem před tebou já!“

8. Praví Helena: „Nejmilejší Roberte Uranieli! Před Bohem, Pánem, Kterýž je Otec nás všech plný nejčistší lásky, není ani nějak něco velkého, ani malého, nýbrž vše je stejně jen Jeho dílem! On však dává jednomu dílu ten, jinému dílu jiný účel. Kde však je účel božský, tam je také dobrý prostředek, kterým se dosahuje božského účelu. Já jsem prostředkem a ty jsi jím též v ruce božské lásky a nejsi, tak jako já, ani velký, ani malý nýbrž stejný se mnou v lásce před Bohem. Proto si již vzájemně nechvalořečme, nýbrž uchopme se zato tím vroucněji Bohu, našem svatém Otci! Tvá moudrost ať se zasnoubí opravdu s mou v Bohu uzrálou láskou! A stáváme-li se pak jedno před Bohem, staneme se opravdovou manželskou dvojicí v nebi a budeme jako taková žítí a působiti podle Božího řádu a v řádu Božím. Nemyslíš také, že je to takto mnohem lepší a moudřejší, nežli si navzájem říkati prázdné, bezvýznamné chvalořeči a tím si kaliti srdce?!“

9. Praví Robert – Uraniel: „Nejmilejší, nejspanilejší sestro v Bohu, Pánu a Otci a ženo mého srdce! Máš zcela pravdu! Tak tomu je a věčně nikdy jinak! Ach, jak blaženě mne naladila tvá slova! Já bych ti byl nejraději každé slíbal s úst! Neboť s tvými tak velice nebesky znějící slovy viděl jsem prouditi do svého srdce ducha nejčistší božské lásky. Ó jak líbeznou harmonii to rozvinulo v mých vysoce blažených prsou! Ó ubozí školní národové hubené Země. Kdybyste mohli kdy slyšeti takový harmonický zpěv ve svých uších, pak byste s úžasem váš pozemský život drtícím zpozorovali, jaká moc je skryta v nebeském zpěvu! –Ó, Bože, ó Bože, co vše jsem již viděl a co ještě uvidím?! Blaženosti bez míry, každá provázena novými, nikdy netušenými divy božské lásky, moudrosti a moci! Tu padne Robert-Uraniel Heleně kolem krku a líbá ji na čelo.

10. **Já** však oběma opět žehnám s naznačuji Robertovi, aby nyní povolal všechny k další chůzi.

Kapitola 189.

Cyprián u Pána. Nejlepší dík. Způsob vedení Páně. Cesty soudu Říma.

1. Robert jde nyní k mnohým přátelům a oznamuje jim, co se má teď podle Mé vůle státi.

2. Zatím však přistoupí ke mně páter Cyprián, opustiv své přátele, Dismase a pátera Tomáše s generálem a praví: „Pane, předobry Otče lidí a andělů! Ona čistě pekelná mezihra trvala hezkou chvíli. Nebyla však zrovna velmi zábavná. Nejlepší na věci je, že se zmizením onoho skutečného prasatana zmizel nyní také úplně ten žalostný obraz z mých prsou. Neboť oba bratři Dismas a Tomáš provedli se mnou téměř takové vymýcení ďábla, jako tam na severu pověstný Cado a onou domnělou Minervou. A nyní jsem, pokud se jen vždy prozkoumávám, aspoň ode všeho očištěn, co bylo ve mně, jak řečeno, římské. Lakota, závist, hrabivost, panovačnost a svéhlavost jsou mne nyní vzdáleny. S lehkou a volnou myslí stojím, ó Pane, nyní před Tebou a prosím Tě také o malé požehnání. Tato prosba je sice poněkud opovážlivá, to uznávám. Ale jelikož jsi již tak přehojně požehnal dobrému bratru Robertovi, že si samou blažeností neví téměř ani rady, pak zajisté nebudeš přece také mou prosbu považovat za jakýsi druh opovážlivosti!“

3. Pravím **Já**: „Ne, ne to věčně ne! Jenže se svou prosbou Mi přicházíš trochu pozdě. neboť Já jsem ti již požehnal!“ Praví páter Cyprián: „Je tedy na mně, abych Ti za to ó Pane a Otče, náležitě poděkoval!“

4. Pravím **Já**: „Už se tak stalo! Neboť čtu to v tvém srdci a to je Mně nejplatnějším a nepřijemnějším díkem. Jestliže jsi Mi však prokázal již ten nejlepší dík, nač potom ještě připojovati dík špatnější?“ Praví páter Cyprián: „Ano, ale o tom já sám sotva asi něco vím! Jak potom může míti před Tebou cenu jednání, které je mi téměř nepovědomé?!“ Pravím **Já**: „Protože je podle Mé nauky v evangeliu podle níž také levice nemá vědět, co dobrého činí ve jménu Mému pravice! Copak ty stále ještě myslíš, že dík Mně milý musí Mi býti vzdáván podle způsobu Říma za daleko znějícího vyzvánění všech zvonů, za nejmocnějšího znění varhan, vlaských bubnů, trub

a pozounů a za ošklivého, nesmyslného breptání latinských hymen!?! Ó příteli, hle, vše to je přede Mnou naprosto ošklivostí! Kdo Mně chce opravdu děkovat, ať Mi děkuje v srdci, a to tak, aby jeho velemoudrý rozum neměl při tom o mnoho více co dělati, nežli obyčejný nádeník u nějaké mistrovské práce. A takový dík jsi Mně již vzdal. Nuže, jsem-li s ním nadmíru spokojen, co tedy potom ještě chceš?“

5. Praví Cyprián: „Můj Bože a můj Pane! Ty jsi příliš dobrý, příliš milostivý a až příliš milosrdný, že můžeš považovati pouhé myšlenky srdce za něco tobě libého. Čest, chvále, láska a sláva budiž Tobě jedinému ze to na věky. Ty pořádáš všechny věci správně a Své děti vedeš po správné cestě, aby nemohly nikdy docela zablouditi. Já jsem byl sice velice na omylu a mé srdce konalo své životní tehy ve velké ponurosti; ale ty jsi nedopustil, aby mé srdce ve své moci strnulo a žádného tepu lásky k Tobě již schopné nebylo. Proto jedině Tobě věčně všechna chvála, čest a sláva, všechno klanění a všechna naše láska!

6. Na Zemi to jde sice nyní opět velmi smutně, chmurně a temně, jak jsem to nyní často pozoroval; ale je tomu správně tak, jak Ty to, ó Pane dopouštíš. Neboť také plevel musí dozrát a jeho kořeny uschnout a odumřít, aby pak mohl být ze základu zničen a zahuben. Jak dobro od tebe, tak se také zlo musí účinně projevit, aby mohlo býti opravdu jako zlo poznáno a zavrženo. A tak nyní také dopouštíš, aby zlá rostlina bujela, aby tím dříve uschla a odumřela. Kámen, který nebude nikdy vržen do výše, nikdy nepadne. Dopouštíš-li tedy popům, aby se výš a výše vznášeli, pak je jím tím také dán pád.

7. Nejhorší na Zemi je nyní římské papežství; vynáší se pod maskou zbožnosti a stoupá výš a výše. Ale jakmile bude brzy svým pyšným párem tlouci na kovový strop Tvých nebes, budou mu křídla ohněm z nebes zničena a učiní pak strašný a polední pád, po němž již nebude žádné povýšení. Smutná sice cesta; ale je dobrá, správná a spravedlivá a nechybí se nikdy středu pravého cíle!

8. Já jsem byl falešný, špatný a zlý před tebou a Tvou zemí, ó Pane, a stoupal jsem a stoupal výš a výše, abych padl tím hlouběji. Ale když jsem padl úmyslně, tu teprve jsi přišel Ty, ó Pane, a pomohl jsi mi opět vzhůru a tak jsi učinil z ďábla podle Své míry a podle svého počtu člověka. A tak to činíš, ó Pane, ustavičně! Proto budiž Tobě opět všechny chvála a čest a sláva, všechno klanění a všechna láska! Neboť Tvá slitování jsou neomezená a Tvá láska a milost tu naplňuje všechny prostory nekonečnosti. Nízkého ponižuješ ještě více, aby se stal dokonalým a přišel blíže k Tvému srdci. Ale vysoké povyšuješ a připravuješ jim pád, aby pak jako padlí mohli seznati, jak velice marnivé tu bylo všechno jejich namáhání a jak zcela ničím nejsou před Tebou, ó Pane! Blaze však těm, kteří postřehují svůj jistý pád a koří se před Tebou! Těm však, kdo se budou chtít ve svém pádu udržet těm třikrát běda! Neboť jejich cesta bude tím více horká a jejich obrácení téměř nemožné.

9. Ó Říme, ó Říme! Marně tlučeš na kovovou bránu své staré moci! Hle, zrezavělé jsou závary a neohebné jsou přímé tyče, jimiž jsi zatarasil sám dveře ke Království Božímu všem, kteří chtěli dovnitř! Stojím před všemohoucím Bohem a Jeho oko mi praví: Tvá poslední námaha ti přinese brzkou odměnu! Žízniš po krvi a chceš sršet oheň po širých pastvinách Země. Ale běda tobě! Pán ti připravil noc, která tě sama pohltí jako hladový had vrabce!“

10. Pravím na to **Já**: A m e n, ano, tak tomu budiž! Mluvil jsi před Mou tváří dobře, pravdivě a moudře. A tak se staň, jak jsi nyní mluvil přede Mnou!“

Kapitola 190.

Prosba praotců za spásu Země. Odpověď Páně. O přípravách návratu Páně.

1. I přistoupí všichni proroci a apoštolové ke Mně, Pánu a říkají: „Ano, Amen! Tvé jméno budiž posvěceno, jak zde v Tvých nebích, tak také na Tvé Zemi, která je podle Tvého věčného

řádu pravým zkušebním místem pro pokolení, která pod Tvým srdcem klíčí k věčnému bytí! Ale jen o to Tě, svatý Otče, všichni z jednoho srdce a z jedněch úst prosíme: Přinuť konečně jednou satana, aby upustil od svého mrzkého jednání! Sejmi se Svě Země purpur a dej zmizeti zlatu, stříbru a planým drahokamům, aby lidé již netoužili po třípytu těchto špinavých věcí, nýbrž jen po čisté lásce a pravdě! Jaké poklady ducha se musejí nositi ke hrobu a nemohou být nikdy ozářeny světlem Tvého Slunce, protože honba za všemi marnivými věcmi brání nadměru lidstvu, aby podle Tvého svatého řádu probudilo svého ducha a pak z něho čerpalo nepomíjející bohatství pro čas i věčnost!

2. Přinuť tedy konečně jednou satana, aby upustil od svého mrzkého jednání! S jeho zmizením z oblasti působnosti se lidstvo stane a musí státi ochotnější a ochotnější ke všemu co je tu dobré a pravdivé, protože my (Tvoji sluhové) budeme tím moci zaujmout a jistě také zaujmeme svobodnější okruh působnosti. V opačném případě musí lidstvo klesati stále hlouběji a hlouběji do záhuby. Tvé úrady jsou zajisté nezbadatelné a Tvé cesty nevystižitelné. Nikomu, mimo Tebe není známo, jak v takových případech předcházíš, abys nakonec přivedl vše k jediné pravému a nejlepšímu cíli. Ale u mnohých bytostí to bude ovšem vyžadovat převeliké doby, nežli dojdou k svému předem určenému cíli. Bylo by tedy zkrácení dlouhých cest a údobí, jak jsi je ó Pane, Sám všem Svým národům zaslíbil, nám všem božsky smýšlejícím zajisté co nejtoužebnějšími žádoucími!

3. Jest věru škoda pro Tvou jinak tak krásnou Zemi, že nebude sto nikdy zahojiti vždy nově jí zasazované rány, neodstraníš-li, ó Pane, s jejího těla a ony stále stejné mučitele! Co však, ó Pane a Otče, učiníš, to učiň brzy! Neboť jinak lidé pro úzkostlivé očekávání věcí, které snad ještě přijdou na Zemi zchradnou. Nám (Tvým sluhům) se čeká ovšem velmi snadno, jelikož nyní také před námi je následkem velké blaženosti u Tebe. Svatý Otče, tisíc pozemských let jako jeden prchavý jarní den. Ale ubohým, dosud ve smrtelných schránách žijícím bratrům na zemi stávají se teskné minuty léty a léta věčnostmi. Proto otevři, ó Otče, bohaté zřídlo Svě lásky a milosti, navštiv co nejmilostivěji ubožáky na Zemi a zkrať tuto zlou dobu! – Tvá jediné nejsvatější vůle se staň vždy a věčně!“

4. Mluvím **Já** a pravím: „Konáte dobře, že takto prosíte. Ale při vašich prosbách se vám všem daří vždy tak, jako těm, kteří přišli všude příliš pozdě a také musejí přede Mnou vždy přijíti příliš pozdě, protože Já jsem a musím býti všude, zejména zde v nebi, ve všem Prvým podmínka, bez níž byste nebyli nikdy schopni nějaké prosby a nějakého jednání. Jste jako údy mého těla, které nemohou jednat dříve, dokud je nepobídne k jednání Můj duch. Je-li však všude třeba ve vás Mého ducha, jak se můžete v sobě domnívat, že bych musel býti napřed vaší prosbou pohnut k tomu, abych uskutečnil něco, čehož nutnost aneb nenutnost jsem předvídal již dávno předtím, nežli se ještě nějaký duch ze Mne těšil svobodnému vědomí?! Krátce, Mé milé dětičky, vy přicházíte vždy a všude příliš pozdě! Neboť začnete-li o nějaké věci teprve tak trochu přemýšlet, tu jsem se již o to o tisíc let dříve postaral a vše uvedl do chodu tak, že se musejí nyní objevovati již jen účinky a výsledky právě tak, protože jinak by se nakonec nemohlo dosáhnouti všeobecného hlavního účelu, kterýmž je věčný, tvůrčí, nejsvobodnější život naproti Mé božské přítomnosti.

5. Je-li teď v mnohých římsko-katolických státech na zemi tak zvané náboženství, také náboženství římské, uvolněno, což bylo způsobeno Mým vléváním do porozumění těch, jimž je svěřeno státní kormidlo a tito (řiditelé států) pak jsou nuceni činit opatření, kterými musí nejvyšší panovačná hierarchie zahynout, pak myslím, že tu přece nemožno více učiniti!? Ó, to všeobecně podle velkého díla vykoupení zajisté ještě nejde! Již žádná všeobecná potopa a již žádný zánik Sodomy a Gomory!

6. Ale každé zlo země je nyní svým vlastním soudem a trest následuje hříchu v patách. Hierarchové žádali svou starou pohansky krutou kněžskou svobodu. A hleďte, mají ji ale bez hmotné moci! Neboť také hmotná moc státu je svobodná pod jejich vládci a nemůže se dát nikdy ztotožnit hierarchií. Použijí-li však nyní hierarchové i co nejméně nějak jejich ukrutné svobody, pohnou tím tisíce aby přestoupili ze své špatné obce do lepší. K čemuž je nyní každému

dobrym právem ražena a dána pro duši a ducha nejsvobodnější cesta. Budou-li se taková přestupování den ode dne množiti, bude tu brzy hierarchie nakonec státi s několika málo bláznů sama a bude si moci svůj jistý konec spočítat na prstech. Jestliže však toto způsobuji, z čehož musí být každému jasný nejjistější následek, co tu pak mám ještě více činiti? Zatím co zde prosíte, odpadli již tisícové od Říma! Může tu býti doba ještě více zkracována? Je-li hadu dán jed, aby se sám usmrtil, ježto ve své malomoci nemůže již svým jedem nikoho dosáhnout, není-liž učiněno vše k jeho zániku, který se nyní stal nutným?

7. Jak bych mohl podle zaslíbení kdy opět přijíti na Zemi, kdyby nebylo zlé hierarchie tímto jedině účinným způsobem zcela znemožněno její staré počínání!? Kdybych přišel bez toho k chudým, pak, pak by Mne hierarchie, možno-li uchopila a několikrát ukřižovala. Kdybych však přišel k bohatým, pak by Mne dala do klatby a celé peklo by proti Mně rozplamenila desetkrát hůře nežli kdysi a celý svět by se drásal v dlouhé nejstrašnější válce. Kdybych však přišel nyní jako Bůh no, pak zajisté pochopíte, že by byla celá Země souzena a žádná bytost na ní by nebyla mocna volného dechu.

8. Přijdu-li na Zemi, budu moci přijíti jen k chudým. Proto musí napřed bohatá hierarchie dospět ve všem do nejhlubší chudoby. Ztracený musí přijímati potravu s vepří a bohatí nesmí mu ji dokonce dopřáti. A teprve tak je na Zemi možné opravdové, nyní brzké vyrovnání všech vládychtivých snad a vedle toho také Mé pospíchání vstříc ztracenému.

9. Vaše prosba však byla nicméně správná, neboť byla vám tak dána; ale Mé jednání jí o mnoho předcházelo! Nyní však přichází Robert-Uranieľ se svými zástupy! Proto buďte všichni připraveni k nutnému dalšímu pochodu!“

Kapitola 191

Odchod k velkému sálu zdokonalení. Robert a Helena jdou podle zaslíbení vpředu a za nimi Cado. Všichni tři před uzavřenou nebeskou branou. Minerva opět vystupuje.

1. Všichni se nyní ubírají rychle v Mé vůli. A Robert - Uranieľ přichází a praví: „Pane a Otče, vše je uspořádáno podle Tvé vůle, podle Tvého svatého řádu!“

2. Pravím Já: „Pojďme tedy tam k Východu, kde ve zdánlivě velké dálce spatřuješ dva mocné sloupy. Je tam čtvrtý velký sál zdokonalení, kde teprve začíná vlastní nebe pro sféru tvé lásky a tvého poznání. Vezmi zde svou ženu, abys vešel z Mé zvláštní lásky k tobě, jako dokonalý do říše tvé lásky a tvého poznání. Staň se tedy!“

3. Po těchto Mých slovech obejmeme Robert-Uranieľ vší láskou Helenu a prosí Mne, abych připouští-li to Můj řád, vešel ihned po jeho boku a to mezi ním a Helenou do velkého sálu zdokonalení. Já však pravím jemu: „Musíš začít kráčet svobodně, jinak bys potřeboval stále vodítka! Já však budu již beztoho ve velkém sále přítomen, až do něj vstoupíš. Proto se tedy o Mne nestarej a nemysli, zda jsem zde či tam. Neboť kamkoli se ke Mně odebereš s láskou, tam budu u tebe, ježto tvá láska ke Mně jsem Já Sám. A Já jsem přítomen všude tam, kde je v nějakém srdci v náležitě hojnosti pravá a čistá láska ke Mně— A tak tedy jdi napřed a otevři nám všem úplně bránu do říše zdokonalení tvého srdce!“

4. Tu činí Robert přede Mnou hlubokou poklonu a poté se ihned vydá na cestu. Kráčí dobromyslně se svou Helenou, která se ho cestou dotazuje, jak mu to zde v království Božím vlastně připadá, zda se cítí již docela po domácku, anebo zda mu častěji nepřipadá, jakoby byl v cizině? Praví poté Robert-Uranieľ: „Ovšem, že mně to připadá mnohdy velmi cizí, zejména není-li opět zcela doma. Nyní po tvém boku, nejmilejší Heleno, mně to však připadá přece méně cizí, nežli předtím po boku Saharielově. Jen ty zjevy, které přicházejí a brzy opět zanikají, zdají se mi být přesto, že jim velmi dobře rozumím a že je chápu, stále ještě velmi divné, proto-

že se objevují často tak zcela nepřipraveně. Ale to nyní zcela nic nevádí, již jsem si na to zvykl.
– Ale nyní je také již brána zde a zavřena! Co nyní?!”

5. Práví Helena: „No, pokusíme se ji ve jménu Páně otevřít. Hle, vězí v ní zlatý klíč! Tedy zkusme to!“ Robert uchopí ihned zlatý klíč a začne jím točit napravo a nalevo. Ale velké dveře se nechtějí otevřít. Točí opět a silněji nežli předtím, tlačí vši silou na obě dveřní křídla ale marně! Jeho síle se nepoddávají

6. Nad tím je Robert poněkud stísněn a praví své Heleně řka: „Hle, má milovaná ženo, tu je zase jedna živá odpověď na tvou otázku, zda mně to častěji nepřipadá, jako bych byl v cizině?! Musím se ti zde otevřeně doznati, že se nyní zase cítím velmi v cizině, ano jako někdo, kdo je v nesnázi zcela opuštěn ode všech svých dřívějších přátel a pomocníků! Ohlédni se jen kolem a řekni mi, zda můžeš sama v největší dálce za námi někoho spatřovati!? Mimo přítele Cada, který nás z vlastního popudu potichu následoval, neobjevuji ani duše a tedy také žádného ducha! Copak říkáš ty, můj anděli, k tomu zcela neočekávanému nebeskému přikvačení?! – Práví Helena: „Je opravdu zvláštní! Mimo Cada nevidím také nikoho a brána se nedá otevřít! Já ti sama pomohu, snad to pak půjde!“

7. Robert se pustí nyní do zlatého klíče a točí jím na všechny strany, zatím do Helena tlačí stále velmi silně na obě křídla. Úsilí hezkou chvíli pokračuje, ale bezvýsledně. Když jsou oba již poněkud unaveni, praví Helena: „Víš, můj milovaný Roberte – Uranieli, nad možnost se nemůže nikdo cítiti povinen ke skutku. Použili jsme již všech svých sil k tomu, abychom tuto nebeskou bránu otevřeli. Leč nadá se naprosto otevřít, z čehož sotva můžeme být nějak viněni. Ať tedy zůstane ve jménu Páně zavřena! Mohli bychom sice ještě požádat o laskavou spolupráci přítele Cada. Kdož ví, snad s ní dovede lépe zacházeti nežli my dva.“ Práví Robert–Uraniel: –Máš pravdu! To nyní také ihned učiním!“

8. Tu praví Robert–Uraniel Cadovi řka: „Nejmilejší příteli, ty jsi nás takřka zcela sám až sem laskavě doprovodil, zatím co ze všech mnohých ostatních nelze nikde spatřiti ani jeden pohyblivý atom. Ty jsi také slyšel rozkaz Pánem mně daný, abych šel se svou ženou sem a otevřel tuto bránu. Ale všechny mé sebesilnější pokusy ztroskotaly o protisílu této brány! Také ne nesilná pomoc mé ženy nic nepospěla. Proto tě chci, ježto jsi již beztoho zde, tímto požádati, abys mně s velkou silou pomohl učinit ještě třetí pokus. Snad se nám třem pak přece podaří tuto ohromnou nebeskou bránu otevřít potom blaze nám! Jestliže se nám to však nepodaří, což je zřejmě nejpravděpodobnější nuže, pal ať to Pán učiní a udělá s námi, co se mu zalíbí!“

9. Práví Cado: „Milý příteli, toto nezměrné moře jevů, které se zde rychle za sebou předstihují, činí ze mne bezmocného komára a mé působení ti přinese málo požehnaní. Co přísluší Bohu, nepřisluší volu! Ty jsi povoláný a vyvoláný. Já ani prostě povoláný! Ale to nic nedělá! Já ti přesto žádanou pomoc poskytnu. Zda ti však něco prospěje to ti ovšem nemohu zaručit! Ty víš, že Království nebeské potřebuje násilí! Jen ti je obdrží, kdo je strhnou na sebe násilím! – Na tuto bránu se zde tedy musí násilím! A tak ve jménu Božím začneme!“

10. Robert se nyní opět pustí do klíče a otočí jím sedmkrát nalevo. A jelikož se při veškerém vynaložení sil brána ještě neotvírá, otáčí Robert klíčem napravo tak dlouho, jak jen jim otáčeti lze a za otáčení se neustále co nejsilněji tlačí na bránu – Leč brána zůstává vytrvale uzavřena.

11. Robert–Uraniel se škrábe za ušima. A Cado praví: „Vždyť jsem ti předtím řekl, že to nepůjde! Neboť ačkoliv tu zrovna ještě nejsem příliš dlouho obyvatelem duchovní říše, přece jen vím, že tyto duchovní věci jsou mnohem tvrdošijnější nežli pozemské. Spíše se dá hora na zemi přesadit, nežli taková tvrdošijná duchovní brána otevřít! Má rada by zde byla, s tou věcí vyčkati! Krajina je zde opravdu překrásná a zahrad a všelikých plodů je zde hojnost. Co chceme více?! Že naše určení nemůže záležeti v tom, abychom seděli Pán Bohu Ježíši stále na nose, to zajisté právě tak dobře uznáte jako já! Podle toho nám bylo v království Božím vykázáno místo, kde nám bude tak dlouho prodlévati, dokud nám tato velká nebeská brána nebude otevřena vyššími mocnostmi. Neboť my nebudeme věčně nikdy sto ji otevřít. Co však učiniti můžeme, bylo by po

mém mínění to, abychom se zde drželi evangelické rady, která zní takto: „Hledejte a naleznete! Proste a bude vám dáno a tlucte a bude vám otevřeno!“ Kdo ví, zda brána před námi nebyla již otevřena, kdybychom se místo otáčení klíčem drželi této evangelické rady!? Co myslíš příteli o této věci?“

12. Praví Robert–Uranieľ: „Ano, ano příteli, máš naprosto pravdu! Proti tomu nelze zcela nic namítat! Ale Pán mně zřejmě nutil, abych šel rychle kupředu a odebral se sem a otevřel tuto bránu, ježto nás za touto branou očekávají samé veledůležité věci! A nyní jsem zde, očekávají otevření nebe a s branou nemohu nic pořídít! Hle to je přece jen u Boha něco zvláštního! Ale buď jak buď, budu tvé rady následovat!“

13. Dodává Helena: „Přátelé, opravdu, mnoho k tomu třeba, aby bylo možno do království Božího vejít! I když už člověk, jako já sama v neoprávnějším rozpálení nejčistší lásky ležela na svatých prsou Pána Samého a jako kojeneček tu sál mléko milosti života, přece to jen, jak je zde zřejmé, příliš neprospívá. Neboť přijde-li pak člověk před vlastní hlavní bránu království nebeského, nalezne ji právě tak dobře uzavřenou jako ten, kdo snad přišel sem v nejpřísnější čáře zdola. Je to opravdu nanejvýš zvláštní! Mne zde nyní nic tak neruší jako toto nádherné zářící roucho! Kdybych místo tohoto zářícího roucha měla nějaký zcela obyčejný selský šat, pak by mně toto odpírání vstupu do vlastního Království nebeského mnohem méně rušilo. Chovatel vepřů musí být také jako takový oděv, jinak se mu buď jeho úřad anebo on sám sobě zprotiví. Věru, při této věci by se mohl člověk na Pána rozzlobit! Dříve mléko a med nejlepší jakosti a nyní nato opravdovou trpkou kapku! A místo nebeského chleba, který člověk předtím již v opravdové míře požíval přichází nyní ovesné kroupy! Dobré chutnání! No, cítíš něco takového Robertíčku?! Z toho bude zvláštní nebeské sladkost! Ale jen kdybych se já ubohý bloud mohla zbavit tohoto hloupého šatu. Mne nyní již strašně ruší! Líbí se ti, nejmilejší Roberte, ještě toto uraniovské hvězdné roucho?“

14. Praví Robert: Rovněž i mně by bylo, upřímně řečeno, jiné roucho milionkrát milejší! V tomto božském hvězdném šatě si nyní připadám jako nějaký napálený nebeský osel! U Boha, každé kalhoty a kazajka z nejhrubšího šedého sukna by mně byla o celý život milejší! Já jsem se však v celém svém pozemském a duchovním životě nikdy tak opravdu jako nějaký scánek nestyděl, jako tentokrát v tomto osudném nebeském rouchu! Kdybych je jen mohl vyměnit za jiné roucho! Praví Helena: „Já bych své roucho dala za nejspínavější kuchyňská hadr. Neboť není opravdu nic žalostnějšího nežli nosit královské roucho na louce pastýřů vepřů!“

15. Praví Cado: „Moji nejmilejší přátelé, mluvíte mně ze srdce! To také Kristus jako Bůh a Pán nekonečnosti musel hluboko pociťovat a chtít, že tak často a velice horlil proti nádherné oděvu. A nosí také jako Pán nekonečnosti zde v říši všeho světla opravdu nejméně světlý, nejprostší šat. Já sám jsem největším nepřitelem každé nádhery šatu, ať už je na světě hmotný anebo zde v Říši ducha duchovní. Nádherná roucha v nebičích jimiž jsou oděni moudří andělé, jsou bezpochyby ony skvrny které na nich spatřujete Boží oko. Neboť kdesi v Písmu se praví: Také na andělech spatřuje tvé oko, ó Pane. Nedostatky! Proto vám dávám zcela za pravdu, že si ošklivíte své zde nevhodné nádherné nebeské roucho. Ale kde vzítí nyní jiné? Proto je podržte, dokud nebude možno obdržeti jiné. Viděti nás zde nemůže zřejmě nikdo čtvrtý, protože tu není. My tři však víme, co máme o tom soudit. Proto ať vás také tyto zářící nebeské hadry nikterak neruší. Nemají-li není především ve vašich očích žádné ceny, pak je vše zcela dobré a správné; neboť v mých očích neměla nikdy ceny taková nebeská cetka Ale co nyní začneme před otevřením brány? Začneme prositi, hledati a tlouci?

16. Praví Helena: „Já myslím, že toho hezky chytře zanecháme! Nechce-li nám ji Pán otevřít, ať tedy zůstane po všechny věky uzavřena, Amen! – Praví Robert: Nemáš právě nepravdu, nejmilejší Heleno! Ale víš, když to člověk přivedl již jednou takřka až k poslední nebeské bráně, pak by si měl přece jen dát trochu práce, aby prošel také touto branou! Prosit není zrovna žádná hanba, hledat ještě méně a co se nakonec týče zatlučení, pustím se ihned sám jako nějaký pozemský plukovní bubeník do obou křidel a udělám hřmot, že bude stát za to! Ne, ale to se mi teprve nyní líbí předtím jsem již dělal, jako sám anděl nejrozsáhlejší nebeské pouti se Saharie-

lem a nyní stojím opět ve vaší společnosti jako naprostý vůl u hory! Ještě nám chybí jen ta pověstná Minerva! To by byla skutečně legrace slyšet ji zde pustiti se do zavřené brány!“

17. Práví Cado: „Nevolej vlka příliš často, sice sem přiběhne! Opravdu, nemýlím-li se, přichází již sem udělat nám návštěvu! Nyní hledme, jak se jí zbaviti!“ – Práví Helena tímto zjevem zcela zaražena: „Ale ta musím mít jemný sluch! No, no, no, nejmilejší Roberte-Uranieli, to bude pěkná věc! Musel jsi však také zvědavě volat její jméno v našem beztoho neblahém postavení! Ne, ne, to bude nyní krásná věc! Nakonec nás ještě všechny tři stáhne sebou do nejspodnějšího Bůh nás opatruj!“

18. Práví Cado: „Á, o tom není řeči! To vlastně osudné záleží jen v tom, že se jí člověk tak hned zase nezavírá, je-li jednou zde!“ Práví Robert: „Ano, hledme tedy zabránit, aby sem přišla; neboť tak velkou božskou silou a mocí jsme snad přece jen vyzbrojeni!“ Práví Cado: „Zkus to! Ale já myslím, že to nic nepomůže; neboť ona ihned řekne, že také ona má nejpřímější právo přijíti před bránu Božího domu a žádati tu o vpuštění. Zda bude vpuštěna, to je ovšem jiná otázka. Ale přijít ku bráně nemůže jí být zabráněno. Proto ji nechme zcela nerušeně jíti dále a dělejme, jako bychom ji nepozorovali. Pustí-li se pak snad do nás, pak už jí dovedeme vypravovat něco, co jistě nebude ráda slyšet. Jen se k ní nesmíme chovat ani vlídně a ještě méně rytířsky velitelsky nýbrž tak zcela lhostejně, což ona nejméně dovede snášet. Tak se jí nejdříve zbavíme. Neboť já myslím, že ji tak dosti veskrz známe.“

Kapitola 192.

Minerva před branou. Peprné setkání s Helenou.

1. Práví Robert „Zcela dobře, zcela dobře, tvá rada je u Boha opravdu velmi dobrá. Člověk však hned vidí, že nejsi, nejmilejší Cado, Evropan; neboť Evropané i se mnou nejsou schopni tak zřejmě moudrého názoru. Ale nyní jen tiše, neboť již velmi rychle přichází do naší blízkosti. Ale nádherný šat má dosud na sobě, i nepravý meč z plechu a lepenky! Také ze své neobyčejné krásy ještě nic, jak se zdá, nepozbyla! Opravdu, musí se doznati, že co se týče její podoby, nelze si skutečně nic krásnějšího představit! Je skutečně nesmírně krásná a půvabná! Mohlo by se téměř tvrdit, že by milému Božství nebylo ani možno, povolati v jsoucno ještě větší zosobnělou krásu! Ale já myslím, že se její postava nesmí příliš vychvalovat; mohla by se tím státi ještě ještěitnější a pyšnější nežli beztoho již je. Práví Cado: „Ano, ano, vůbec o ní a s ní nemluv, jinak se jí tak snadno nezavíráme!“

2. Práví za zády Cadovými již Minerva řka: „Správně ty tneš vždy do živého! Ó ty lapáčku! Ty chceš druhé učit, jak by se mne co nejdříve zbavili, jako bych se snad byla někomu již někdy vnucovala! Na to mám zajisté v sobě příliš mnoho cti a jsem příliš pyšná, než abych byla schopna takového malicherného špinění. A ty, příteli Cado, se nemusíš již nikterak obávat, že by ses mne snad těžko zbavil! Neboť víš, my se již známe hezky dlouho. Mám tě snad pojmenovat tvým pravým jménem?!“

3. Práví Cado: „Mič! Jinak zakusíš ihned novou malou zkoušku mé tobě již známé zdvořilosti! Tamto je zavřená brána, zda tě někdo pustí dovnitř! Neboť ty přece snad také patříš tam dovnitř, kde je jistě lépe, nežli zde mimo zavřenou bránu.“ – Práví Minerva: „Polib mne! Já dělám co chci, a nikdy co ty chceš! Rozumíš tomu?“

4. Práví Cado: „Ó tomu úplně rozumím! Neboť jsi marnivá a pyšná a tedy také dosti hloupá! Jak bys tu mohla chtít a činit, co by ti mohlo na věky opravdu prospět? Ostatně však pozoruj, že od té doby, co ti byl doručen onen proslulý meč velkého hrdiny Kolofuntia Bratta (který s ním prý zcela šťastně bojoval proti komárům), nepřibýlo ti nikterak na zdvořilosti, nýbrž jen zcela přemilé, překrásné, přeněžné a co nejlépe ozdobené nebeské dámy, aby olízal pro svůj milý jazyk nejvyšší nedostatečnou část to je a zůstane, abychom se rovnou vyslovili, velmi hrubé! Kdyby se takové slovo vychrochtalo z huby nějakého vepře, dal by si to člověk líbit; neboť od

vepře nelze zřejmě očekávat nic lepšího. Ale slyší-li člověk tento nejvyš nejmeně znějící výrok z tak měkce a krásně utvářených úst nejkrásnější ženské duchovní bytosti, pak je pravdu velmi nepříjemně dojat. Měla-li bys s námi asi ještě něco mluvit, pak tě prosím o trochu vybranější a lepší výrazy! Neboť nechceš-li již vzít ohled na mne, pak vezmi ohled na naši zde přítomnou, nejvyš nežnou, pravou nebeskou dámu!“

5. Práví Minerva: „Jsi mi pryč s touto Lerchenfeldkou! To by byla vzácná nebeské dáma! Tato nejsprostší „proletarietrud (proletářská dračice) před ní mám mít dokonce ještě úctu? Já prvá bytost v celé nekonečnosti! A ona, to poslední z nejvyš lumpácky proslulého Lerchenfeldu! No, no! Ty máš pěkný pojem o nebeské dámě, když tuto vídeňskou „Mistbratkel“ (prkno u korby na hnůj) považuješ za, pravím, nebeskou dámu! Gratuluji, gratuluji! Ty jsi to ve svém nebi přivedl se svou moudrostí opravdu již velmi daleko!“

6. Zde ji přeruší zlostí téměř celá rozpálená Helena řkouc: „No, ty pyšná mrcho! Víš snad o mně ještě něco horšího ty z celé nekonečnosti zlátané prase! Hleď jen, aby ti ta celá nekonečnost nebyla příliš těsná! Ne to se mi nelíbí! Tato arci mrcha ze všech stálic se chce do mne pouštět! No počkej, to sis již přišla na pravou! Já ti tvou na dvakrát uhlazenou oslí kůží již trochu naklepu, protože tě tak příliš svrbí! Ty myslíš, krásná „smetano“ z pekelné hovězí polévky, že tě snad neznám!! Ó tu buď zcela bez starosti, ty nejšpinavější podšívko liguoriánských kalhot Hle, hle, starý jezuitský kapesník mne chce nazývat „Proletářská dračice“!? Teď jen koukej abys přišla brzy dále, jinak ti ukáži, kde věční Boží tesaři nechali díru pro tebe!“

7. Práví Robert: „Ale prosím tě, má nejspanilejší Heleno, má nejnádhernější, Bohem Samým v nebích mi daná ženo, nerozhorluj se! Bylo by věčná škoda tvých nádherných, překrásných úst. Hleď, s touto domnělou Minervou nepořídí ani Bůh Sám nic, co bychom pořídili teprve my!? Jednou je takovou, jakou je! Ty víš, že na bodláčí nerostou datle a na hloží ne fíky! Nech ji tedy mluvit co chce! Neboť její hlas do našich uší opravdu neproniká a ještě méně tedy do našich srdcí!“

8. Práví Helena: „Ano, ano, to vím dobře. Ale také vím to, že člověk, jako poctivý křesťan, musí ďáblu zacpat hubu, otvírá-li ji příliš široce! Pohleď, teď je hezky zticha, protože vidí, že nemůže být nikdy hrubší nežli našinec! Ne, ať však jen také ještě jednou cekne, potom jí zazpívám řádnou lerchenfeldskou písničku, že jí bude mít pro všechnu věčnost dost! Ne toto „Giftpratl (jedovaté prkýnko) od svatého archanděla Michaela mne teprve pozná! Věru, kdyby náš milý Pán Bůh a nebeská Otec prokázal někdy milost této noční stolici Petrově, pak bych mohla dokonce Jemu říci do očí jednu hrubost za druhou. Ta je již dávno pro peklo příliš špatná! Proto ji také ostatní ďáblové mezi sebou již nijak nesnesou! Musela však býti také sem povolána!“

9. Práví Čado Minervě hněvem se chvějící: „Nuže jsi již se svým slovníkem hrubostí u konce, že na důstojné poklony, které ti právě přicházejí od milé Lerchenfeldky, nedovedeš dáti stejně hodnotnou odpověď? Mně se zdá, že jsi našla mistryni a nyní svým mlčením doznaváš, že Lerchenfeldka má pravdu!“ Práví Minerva: „Prosím tě, jen mně už nemluv o této ! Galgenschnur“ (šibeniční šňůře), neboť já jsem jí užila!“

10. Přerušuje ji Helena: „Hleď jen, abys přišla dále, jinak je nazbyt ještě komárů a španělských cvrčků! Znáš tento lerchenfeldský salát?“ (Ukazujíc obě pěstě Minervě): „Já ti říkám, jestliže hned neodejdeš, pak ti dám takovou malou „Tagwacht“ (zatroubení úsvitu) přes tvou usmrkanou velkou hubu! Práví Robert: „Ale prosím tě, Heleno, proboha! My přijdeme místo do čistého Božího nebe dokonce ke „ Schmierseppel“ (kolomazníku Pepkovi) do Obrlerchenfeldu! Považ přece, jak jsi jako pravý Boží miláček ležela na svatých prsou Samého Pána a všechnu milost od něho nasávala a nyní jsi tu, až na tu trochu lepší němčinu opět dokonalou Lerchenfeldskou!! Pohleď, to musíš zcela odložit, jinak se ti brána ještě dlouho neotevře!“

11. Práví Helena: „No, myslím, že je ti to snad dokonce líto, že jsem tomuto věčně zahnojenému dobytku řekla pár pravd do očí?! – Práví Robert: „Ne, má nejmilejší Heleno, to jistě ne! Ale je mi líto tvých úst, která se nyní již stala zcela nebeská, že by nyní chtěla přejítí opět do

čisté oberlerchenfeldštiny, když už mluvila dokonce i s Bohem a dala mně v lásce mnohé opravdu nádherné poučení a to právě zde, u nejvyšších významných dveří Království Božího k opravdovému věčnému životu!“

12. Práví Helena „Co! Ústa sem, ústa tam! Pravda musí jednou ven! Že se pravda také z nejkrásnějších úst zrovna co nejlépe nevyjímá, to je již něco starého, ať už to zní oberlerchenfeldsky anebo Sasky! – Ale jak to přijde, že ty si pravdu právě z mých úst představuješ zle znějící, kdežto lež z rovněž velmi krásných úst oné věčné dábelské Markétky jsi zrovna neshledal, jak se zdá, velice ošklivou!? Je-li ti tedy líto již mých úst, dají-li po lerchenfeldsku této z Boží milosti a milosrdenství věčné „Schnipferin“ (tlučhubě) náležitou lekci pravdy oč teprve více mnohem více by ti mělo být pak líto oněch nejspanilejších úst, přes jejichž rty ještě nikdy nepřešlo ani jediné pravdivé slovo?! Řekni raději jí několik pádných důtek do očí a mne nech mluviti, dokud jsem jednou v proudu!“

13. Práví Minerva: „Jsi konečně již hotova, ty hrubé neotesané modřínové dřevo!? Ty jsi ještě nikdy nestudovala zdvořilosti na nějaké vysoké škole! Neboť něco hrubšího ještě opravdu nikdy neproniklo mýma ušima.“ Přerušuje ji Helena : „Nu jen hleďte, abyste nedostala ušní vřed! Přišla jste mi snad příliš zdvořile!? Mám snad vaše hrubosti hned z celého srdce pokorně zastřít, jako nějaké zbožné dítě při jezuitské zpovědi, krmí-li je pan boží zástupce peklem a očistcem!? Počkej jen trochu! Povídám ti nepůjdeš-li mně ihned z očí, nastane mezi námi dvěma škaredá podívaná! Proto ti říkám nyní jednou pro vždy, abys ihned vzala do zaječích, jinak by mohl tvůj krásný obličej dostat brzy jiný vzhled!“

14. Práví Cado: „Buď jen klidná Heleno a ty také příteli Roberte! Já si nyní promluvíím s Minervou zcela sám a pokusím se s ní vyřídit něco velmi důležitého. Snad se mi podaří přivést ji opět o jeden krok blíže k Pánu. Ale musíte se zatím chovat docela klidně.“ Práví Robert : „Ano, bratře, učíš to: Byl bych nyní již opravdu velmi rád, kdybychom se jí mohli brzy zbavit. Přichází od ní opravdové sítě rozmišky do těch, kteří se k ní příliš přibližují! Já myslím, že kdyby jí bylo možné přijít do Božích nebi, že by v nejkratší době pomátla všechny anděly. Také ti však přeji zároveň velmi mnoho štěstí k tvému zajisté nejvyšší chvalitebnému úmyslu! Jenže pochybuji o nejmenším výsledku také tvé námahy; neboť tato bytost bude dobře činiti jen z přinucení, ale jako úplně svobodná nikdy, věčně nikdy! Na to bych si troufal vsadit téměř svou celou blaženost.“

15. Práví Cado: „Nebudeš asi mít sice zrovna zcela nepravdu; ale já bych se přece neodvážil vsadit na to svou blaženost. Věčnost je nekonečně dlouhá. A v této nekonečné časové a stavové posloupnosti mohlo by se přece jen ještě státi leccos, co dosud ještě žádnému duchu neprojelo myslí. Proto přijmeme za možné vše, co není v makavě nejpříkřejším rozporu s Božím řádem. Ale sázet něco za to, zda je snad to či ono někdy možné anebo nemožné, bylo by nemoudré a znamenalo by to tolik, vkládati do samé božské moudrosti pochybnost. U Boha jsou všechny věci možné, proč také ne úplné obrácení satana !?“

Kapitola 193.

Významná indická moudrost o satanovi. Napomenutí k trpělivosti. Malé místečko je snáze zameteno nežli celkový pojem celého stvoření.

1. Cado pokračuje: „Hle, já jsem jednou četl knihu staré indické moudrosti a našel jsem velmi pozoruhodné místo, které znělo asi takto:

2. „V pravěčném jsoucnu byl jedině Bůh Sám. A nekonečnost a věčnost byl On Sám v nejjasnějším zření Svého Já. Jeho myšlenek a idejí nebylo konce. Ale jako se prohání za dusného večera v nevázané svobodě nesčetné roje všelijakých jepic bez jakéhokoli pozorovatelného řádu, tak vystupovaly a sestupovaly sem tam myšlenky a ideje v Božství. Ale nekonečný prostor byl ještě zcela prost bytostí. Jedině Svě velké myšlenky vidělo nekonečné Božství v Sobě (Sa-

mém) konati velké pohyby ve zcela nenucené svobodě. Ale Božství o tom uvažovalo a odloučilo ideje od myšlenek (to jest větší centrální základní myšlenky od jednodušších jednotlivých myšlenek, aneb hlavní síly od sil vedlejších.) a to bylo prvé pořádné v Božství Samém. Ideje ponehálu pevně stanovilo; jen myšlenkám ponechávalo úplnou volnost.

3. Když byly ideje pevněji a pevněji stanoveny, ukázalo se, že nebyl úplně čistý. Tu Se usneslo Božství, aby Svě ideje Samo protřídilo a oddělilo čisté od nečistého. Když toto bylo úplně uskutečnilo, postavilo Božství vše jakoby mimo Sebe, upevnilo to Svým všemohoucím chtěním a oživilo duchem Svých nejsvobodnějších myšlenek.

4. I vzešel velký duch, plný nečistoty k očištění sedmi jinými duchy, které povolalo Božství v jsoucno ze Svých čistých idejí nejsvobodnějším Duchem Svých myšlenek.

5. A hle, bratře Roberte, zde před námi stojí právě tento prvý velký duch nečistoty, na jehož očištění se stále ještě pracuje. Proto se tedy nemusíme také stávat ihned pochybovačnými, je-li k něčemu takovému třeba delší doby nežli k mnohému jinému. Tento duch je sice zcela správně to nejnečistější, co si jen dovedeš představit, ale úplného očištění svou dobou ne zrovna neschopný. Nesmíme se proto stávat netrpělivými, že nás bylo možno snáze očistit nežli tohoto ducha zde; neboť jedno malé místo lze přece zřejmě spíše a snáze vymést nežli snad půdu celého světa. Tento duch však je o sobě celkovým výrazem celého stvoření. Zatím co lze celou Zemi i se všemi jejími bytostmi považovati sotva jen za jeden atom jeho vlastní bytosti. Že takového nepatrného ducháčka, jakým jsi ty, lze snáze a spíše očistit nežli tohoto největšího, stvořeného praducha, představujícího soujem všeho stvoření, to zajisté právě tak dobře uznáš jako já, ale poněvadž k očištění této veličiny je třeba trochu více nežli když si snad někdo za minutu času dlaní plnou vody umyje obličej třeba také tuto Boží věc velmi dobře uvážit a ve vsí trpělivosti se podrobit ustanovením Božím! Ale upírat nějaké bytosti možnost, že se stane čistou, bylo by něčím velmi odvážným a zároveň něčím velmi malicherným, kdyby někdo posuzoval velké bytosti a poměry z Boha podle své (vlastní) nejmenší a nejnepatrnější míry a poměrů. O tom tedy, milý příteli, trochu uvažuj a pak se snadněji vpravíš do mého úsilí. A nyní k Minervě.!

Kapitola 194.

Minervina satanská pokušitelská nauka: „Bůh je hrncíř, já jsem oheň. „Cadova bijící náprava a pohružka opovážlivé.

1. Tu se obrátí Cado k Minervě a praví: „Jak dlouho ještě budeš satano, zneužívati naší trpělivosti?! Ty tedy nechceš vůbec nic jiného učinit, nežli jen špatné a zlé?! Hle, kdyby bylo všemohoucí a všedobrotivé Božství (před dávnými časy) stvořilo tak velký diamant, že by bleskový paprsek potřeboval k proletění dráhy od jednoho pólu k druhému milion pozemských roků a kdyby byl však k tomu také stvořil nejmenšího ptáčka kolibříka s určením, aby tento ptáček jednou ze tisíc let přilétl k této diamantové kouli a jen jednou na ni narazil svým zobáčkem – pak by tento ptáček již dávno zničil tuto kouli tím, že by častým dotykem zobáčku dávno až do posledního atomu opotřeboval nevyslovitelně tvrdou hmotu koule. Na tebe bylo použito již tisíc takových údobí a ještě jsi zcela táž, jakou jsi byla na počátku všech časů, časů! Žádný duch není sto pochopit jako trpělivost to Božství stále prokazovalo a jaké cesty byla nastoupeny, aby tě očistilo. Ale dosud – ano opravdu nesmírné k promyšlení dosud marně! Já myslím, že by byl už jednou čas, abys přivedla svou celou bytost do onoho řádu, který ti byl Bohem již od věčnosti věrně a zřejmě naznačen!“

2. Praví Minerva: „A co jsem tedy kdy učinila, co by bylo proti tvému Božímu řádu? Ty mluvíš stále o jistém Božím řádu a nemáš, jak se zdá, v podstatě ani sám tušení co je vlastní Boží řád a v čem záleží. Představuji-li já jako vyloučená nečistá část ustavičnou protivu k čisté části Božství, a to nepohnutelnou tak jako ve Svě božské čistotě zůstává Božství Samo nepohnuté ne to pak něco jiného nežli právě sám Boží řád ve svém celkovém rozsahu?! A copak dělám, co by se mohlo označiti před Bohem za bezprávi, tedy za něco špatného a zlého?! Je

pravda, že jsem stále pokoušela lidstvo, zda ve své ctnosti pro Boha a Jeho lásku ob stojí či neobstojí ve zkoušce ohněm. Obstálo-li, nuže, pak bylo s mým pokušením beztoho na věky věků konec, a neobstálo-li, pak mu mým pokušením nebylo dáno nic jiného nežli nová příležitost, aby se upevnilo v pravé ctnosti a učinilo odolným ve zkoušce ohněm.

3. Pyšného dělám ještě pyšnějším, aby se touto neřestí nakonec v sobě samém pokořil. Neboť nic neléčí tuto neřest lépe nežli právě její přemíra, když už ne v hmotném zkušebním světě, tedy jistě dříve či později zde, což známý Cado prožil asi na sobě! Rovněž tak smyslné kozly dělám ještě smyslnější a chlípnější nežli jsou od počátku a to tak dlouho, až se ve své neřesti až do posledního životního vlákna sami chytí a jejich náklonnost se jim stane největší trýzní a soužením, načež pak teprve z nejuvš vlastního popudu se obrátí této neřesti zády a nastoupí cestu cudnosti a kráčí pak po ní dále. Již ve světě hmotném jsem položila smyslovým choutkám hranice jistými tělesnými nemocemi. A nepomáhají-li ani ty, mám již zde (v duchovním světě) ještě mnohem silnější prostředky, abych učinila duším tuto neřest nakonec jak jen možno protivnou

4. A jako to činím s oběma zde uvedenými zly, tak to činím s každou neřestí. Jsem zdánlivým podporovatelem neřesti, to je pravda. Já vyzvídám na každém Jobovi. Ale ještě nikdy jsem neřest neodměňovala. Leda že neřestník byl ještě příliš málo neřestný, aby si neřest zošklivěl; tu jsem se ovšem musela snažit neřestného všelijakým sváděním učiniti ještě neřestnějším, abych ho dostala na vrchol neřesti, kde pak musel poznati neřest jako takovou, aby si ji pak zošklivěl a na věky se s ní rozloučil. Vždyť já a Božství sledujeme vždy stejný cíl, totiž očišťování stvořených duší, aby se staly schopnými nositi nestvořeného nejčistšího a nejmocnějšího Ducha z Boha.

5. Bůh je Hrnčářem, já však jsem ohněm! Jako však nelze použít k vaření při ohni hrnce, který nebyl dříve sám v ohni zpevněn, tak také žádná duše není schopna snést oheň božské lásky dříve, dokud nebyla mým ohněm zpevněna a učiněna ohnivzdornou. Konám-li však, co musím konati, jak se můžeš i jen odvážit říci, že nežiji a nejednám podle Božího řádu (jemuž jsem já, jakož i všechny věci na věky podřízeny)?! Ano můžeš-li mně kdy dokázat, že jsem odměnila neřest, pak máš pravdu! Jsem-li však největší a nejneúprosnější trestatelkou nepravosti, pak je tvá řeč slepá a hlodá jen na kůře, zatím co nemůže spatřiti jádra.

6. Či dovedeš si představit činnost z pouhého pozitivního pohybu? Zda nemusí nohy občas odpočívat, tedy konat pohyb negativní, aby v (mezi) době mohla druhá noha konati pohyb pozitivní?! Jedna noha musí tedy konati hřích proti pohybu, aby právě z hřichu proti pohybu a z pohybu druhé nohy nastal dokonalý pohyb. Zda se nemusejí určité body a místa nacházeti ve stavu klidu, tedy ve stavu hřichu proti pohybu, aby mohla býti poutníkem dosažena?! Zda nemusí být noci, aby se vidoucí a se světlem spřízněný učil světlo oceňovat a světit?! Zda nemusí být aspoň zdánlivá smrt, aby jí byl proslaven život!? A co by byla blaženost pro ducha, v němž by nebylo pocitu možné neblaženosti?! Kdyby nebylo bolesti, jak by to dopadalo s blahým pocitem zdraví?! A kdyby nebylo aspoň zdánlivého zla, jak by to dopadalo s dobrem? Hleď, vše musí míti svou protivu, aby to bylo! A jsem-li já základem vší protivy, jak to, že jsem proti Božímu řádu!?:“

7. Práví Cado: „Má milá Minervo, aneb co jiného! Kdybys měla takovou blahodějnou řeč o Božím řádu tvé satanské bytosti na univerzitní kazatelně na zemi, a to ve Freiburgu nebo v Jeně, ve Stuttgartu anebo v Berlíně, věru vzbudila bys ne nepatrnou pozornost u těchto učerých ústavů, ačkoli by ti již nepřišli vstříc s poznámkou, oni již vědí, že hrnec musí být dříve pálen, nežli je způsobilý k vaření; jako též, že při chůzi musí člověk vždy jednu nohu zvednout, aby přišel dále. Ale domníváš-li se, že jsi mne svou nynější řečí přivedla k náležitému přesvědčení o své bytosti, pak jsi učinila nanejuvš směšně silnou chybnou ránu! Neboť předně jsi ukázala, že jsi ještě nikdy nepoznala sama sebe a tudíž také nemůžeš vůbec vědět, jaká jsi a jaký směr si máš sama podle Božího řádu dáti a za druhé neznáš mne nikterak ani jménem, že si troufáš vysloviti přede mnou takovou hloupou věc!“

8. Přeruší ho Minerva: „Ty se jmenuješ Cado!“ Praví Cado dále: „Ano, tak sluje můj kabát, který mám nyní na sobě. Ale já sám se jmenuji jinak! Řekni, jak tě může kdy napadnout, že Bůh chce polepšovat duši neřestmi, anebo dopouští, aby se duše nahromaďováním neřestí na neřesti stávala čistá, silná a ušlechtilá a k nošení Jeho ducha silná? Hle, abych ti zcela krátce ukázal tvé bláznovství, táži se tě pouze, zda se stává šat lepším a dokonalejším tím, když někdo pozemsky vzato ode dne dělá do něho novou trhlínu? Anebo zda se bílé sukni, které má již beztoho některé skvrny, stává čistým a bílým přidělávaj-li se do něho vždy jen dále čerstvé, zcela jako uhlí a smůla černé skvrny místo, aby se umylo v čisté vodě? Anebo stane se poškozený dům opět pevným a obyvatelným tím, když někdo, místo aby jej podporoval a vyspravil novým, dobrým materiálem, stále víc a více strhává a ničí starý, beztoho zpuchřelý materiál a tím vždy víc a více zvětšuje poškození domu? Anebo bude beztoho již velmi rozladěná harfa znít čistěji, jestliže ji někdo, místo aby ji čistě naladil, stále ještě více rozladuje a mimo to ještě strunu po struně odnímá a ničí? Stává se nějaký pokoj světlejší, jestliže někdo ucpává okno za oknem a v pokoji vždy ještě snad slabě kmitající lampička také ještě zcela zhasne? Vyjdou ze školy, v níž se neučí ničemu jinému nežli smilstvu, proklínání, krádeži, loupeži, plenění a vraždění, snad nakonec čistí, něžní, mírní, čestní, dobří, milí a mravně vzdělaní lidé? A bude s nemocným lépe, přijde-li se mu na pomoc škodlivými a jedovatými léky a ranami a jinými násilnými tresty? Anebo stává se žebrák bohatším, vezme-li se mu ještě to málo, co si namáhavě vyžebal, místo aby se mu něco dalo?

9. Ó, hled, ty nejhloupejší a nejslepější, deset tisíc příkladů bych ti mohl uvést, kde stačí jeden, abych ti více než makavě vylíčil holý nesmysl tvé řeči! Ale stačí ty nemnohé příklady, z nichž pak snad přece jen poznáš, jak nejvýš hloupého ducha byla ke mně tvá řeč a zdánlivá nauka. Co jsi tím chtěla dokázat? Snad svou nevinu protože jsi žádnou neřest nikdy neodměnila!? Ó nesmysl všeho nesmyslu! Řekni mně, jak by bylo možno mrtvým dát odměnu? Jak můžeš odměňovat kámen za nahodilou těžkou službu, kterou ti prokázal bez vědomí nějaké vlastnosti a síly, pouze svou přirozenou v něm tvrdě souzenou tíží? Anebo jakou odměnu můžeš dáti pečenému ptáku za to, že se tebou dal chytit, usmrtit, upéci a snísti? Ó nejnesmyslnější všech nesmyslných!

10. Takovým způsobem tedy chceš nicméně tvrdit, že jednáš zcela podle božského řádu!? A ty chceš o sobě říci, že ty a Bůh sledujete stále jeden a týž cíl!? Ó nejbídnější! Ty se chceš rovnati Bohu, anebo dokonce se stavět nad něho, jako bys byla téměř znamenitější nežli On! Hle, má milá, to je trochu příliš zlé! To se nemůže budoucně nikdy trpět! Proto od nyníška bude i tvá zdánlivá svoboda opět velmi značně omezena! Neboť jsi se nyní těžce prohřešila na Božích právech a prohřešuješ se na Zemi slepě na nich svými sluhý Baala, kteří ve zlatě a stříbře předstírají, že slouží Bohu! A ty jsi sáhla na práva králů a jejich národů! A proto tě brzy zcela zahubí! A nezbude ti nic jiného, nežli že budeš žráti známé mláto s několika málo královskými a knížecími vepří (jimiž je rozuměti ony slepé stoupence tvé modlářské nauky, které jsi k tomu vychovala svou morálkou relikvií a zázračných pohádek)! Klid se tedy nyní odtud, neboť tvá přítomnost se mi stala ošklivostí!!!“

Kapitola 195.

Minerva a Helena. Prospěšné odlehčení. Cado o království jako metle Pravá úcta přichází jen skrze Lásku. Minerva odchází.

1. Praví Minerva, odvracejíc se od Cada a jakoby již na odchodu: „Já půjdu, budu-li sama chtít! Ale poroučeti si nedám nikým, ani Bohem ani někým jiným, který se domnívá, že má nade mnou jakoukoli moc! Rozuměl jsi pane Cado?! Já jsem také prvým veličenstvem celé nekonečnosti a všechny bytosti se musejí zachvěti, pozvednu-li hlavu a rámě. Rozuměl jste pane Cado?! Já s vámi nyní začnu mluvit zcela jiným tónem; neboť má moc a má nikdy nepřekonatelná síla dávají mi k tomu nepopíratelné právo! Kde však je ten, jenž by mi je mohl vzít?! Já jediná jsem Pán!! Vše ostatní bylo pod mou příkázanou porobou od věčnosti!!!“

2. Přerušuje ji Helena řkouc: „Milí přátelé a bratři! Teď to však již nevydržím! Ne, co toto prase od věčnosti si vše domýšlí, to je i celé nekonečnosti nepochopitelné! Teď chce být dokonce více než Pán Bůh Sám. No, to ještě našinci scházelo! Ó ty pekelné zahnojené prase! Teď koukej ať přijdeš dále, jinak pro tebe pokvetou brzy mé mandlovníky!!“ Práví Minerva: „Mlč, ty lerchenfeldská „Jauchen kráte (močůvková ropucho) nebo tě zničím!!“

3. Helena zlostí zřejmě rostouc, praví poté velmi hlasitě: „Co říkáš, ty spodní pekla sirko!? Ty podivná kasárenská lucerno, ty věčná škatule voňavek ze všech špinavých koutů světa. Ty suchá větví na stromě poznání, ty přeošklivé prase, ty mne chceš zničit!? No počkej, ty ošklivá, ty ze všech pekelných hnojišť nejvíce páchnoucí ženská! Nedosti na tom, že chce být beztoho více nežli všichni lidé a andělé Boží, nedosti na tom, že chce být více nežli Bůh Sám! Ne, to je satanovi všech satanů ještě příliš málo! On anebo ona, což je vždy jeden a týž satan, chce také mimo to ještě zničit vše, také mne a vás oba jistě také! Ó zcela přirozeně, co vše by pak tomuto všemohoucímu praseti neměl být možným?!“

4. Práví zuřivostí celá se chvějící Minerva „No to je příliš silné!!“ Bože, jak můžeš kdy dopustit, aby tento hovnivý červ se tak ošklivě rouhal tvému prvotnímu, nejdokonalejšímu tvorů?! Zapci tomuto ošklivému červu hubu, jinak musí na něj vztáhnout ruku!“

5. Poznává Helena Robertovi: „Aha, už nechává se sebou trochu jednat! Teď už volá milého pána Boha! Ale ten ji nakašle! Zde přistupuje Minerva zuřivostí zcela rozpálená k Heleně a praví štěkajícím křiklavým hlasem: „Promluvíš-li jen ještě slovo, vztáhnu na tebe ruku, jako že opravdu Bůh žije!!!“

6. Helena však zlostí vyskočí a dá Minervě takový dobře mířený políček, že t a t o klesne k zemi, odkutálí se několik kroků od Heleny a zůstane tu chvíli zpola vyčerpána ležet. Helena však zcela potěšena svým podařeným potrestáním Minervy, praví po dobře mířeném políčku: „Tu máš, pyšná štěnicová vůně z pekla, takovou malou předehtřičku! Je-li však líbo, pak může hlavní hra ještě následovat!“

7. Práví Minerva povstávajíc ze země a utírajíc si obličej: Mám už dost, abych si učinila ten nejsprávnější pojem o humanitě a nejněžnější laskavosti milých dětiček Pána nebe a všech zemí. Zejména krásně však je to od tebe Cado, kterýs bys mne byl tamto na známém pahorku láskou téměř sežral, že mne zde necháváš ihned pro nic za nic políčkovati, jako bych byla, abych mluvila hodně sprostě, někde na Zemi již nejposlednější děvečka u krav! Ale zapamatuj si to na tebe rozumíš!

8. Práví Cado: „Velmi dobře se ti stalo! Proč jsi nešla, když jsem tě vybízel jíti! Práví Minerva: „Ale cožpak jsem obdržela nejsvobodnější vůli od Boha proto, abych ji na věky vpěchovala do nejtěsnější svěrací kazajky?! Kdyby byl Tvůrce chtěl. Abych poslouchala, byl by mne byl jistě obdařil také jako tebe poslušnou vůlí. Ale protože On jistě nechtěl, pak jsem také, jakou jsem, totiž mám svou nejvyšší vlastní nejsvobodnější vůli, která nemůže nikoho poslouchati! Hle, kdyby byl Bůh obdařil všechny Bytosti a všechny duchy hned poslouchající vůlí, kdo by pak mohl dělat slepým národům na zemi panujícího císaře, krále, vévodu a knížete? Neboť přece víš, že na Zemi císařové, vévodové a knížata neposlouchají nikoho – mimo dobrou radu k svému prospěchu!“

9. Práví Cado: „Ó ano, to vím. Proto tedy pravil Jehova ústy Samuelovými k dětem izraelským: „Ke všem hříchům, kterých se tento národ před Mýma očima již dopustil, přidává není také tento největší hřích, že totiž žádá ode Mne jako pohané krále! Ano, bude mít krále, aby jej trestal a uvedl do zajetí!“ Hle, tak zní svědectví Boží o králích. Můžeš tedy z toho souditi, že nynější, jakož i předešní vládcové vzešli z vůle Boží? Pravím tobě, že vládcové všech dob, také ti nejlepší, nevzešli zvůle Boží, nýbrž jen z vůle národů Země a dosud nyní takto trvají. Kdyby nějaký národ přišel k poznání, aby nad sebou ustanovil ve vsí pravdě věčným vládcem Boha, pak by Bůh také ihned osvobodil takový národ od této metly a vedl by jej Sám Svými anděly v podobě lidské. Ale prosí-li národové Boha jen o opak, tedy o ustavičné udržování této metly,

pak si také musejí dát líbit všechny rány, které jsou jim beze všeho šetření touto metlou způsobovány.

10. Tvůj příklad, jimž jsi chtěla omlouvat svou neposlušnost, vyznívá tedy naprázdno. Neboť žádní vládcové, ať dobří či zlí, nevycházejí z vůle Boží, nýbrž z vůle a pýchy lidí, kteří chtějí být velcí a mocní leskem svého krále! Ale poněvadž hloupí lidé ustanovili nad sebou raději člověka nežli Boha, Pána všech nekonečných a věčných nádher, propůjčuje Bůh tomuto člověku také podle vlastností podřízených mu lidí onu velitelskou moc, kterou může své poddané zcela podle své vůle vésti a trestati, nezachovávají-li někdy jeho zákonů. A tato moc je pak také shora a král ji musí vykonávat, protože je to tak shora řízeno. Neboť psáno jest: „Ve svém hněvu dal Bůh Židům krále!“ Hněv však není láska, jež vše osvobozuje, nýbrž soud, který vše váže a nutí. Nevěř, že král může chtít, co svobodně chce nýbrž věř, že král musí chtít, k čemu ho nutí Boží hněv. Ačkoli král také nemusí žádného člověka poslouchat, přece jen musí vědomě či nevědomě poslouchat Boha. Ale uplatňuje-li král lásku za právo, pak bude Bůh Svůj hněv v králi moc majícím také mírnit a přeměňovat v lásku. Rozumíš tomu?

11. Rozumíš-li mně, pak se staň něžnou a uplatňuj lásku tak Bůh na tebe shlédne a něžněji a něžněji bude vychovávat tvé srdce! A něžné srdce tě uchová pro veškerou budoucnost před špatným jednáním, jako se také mírní králové mají co nejméně obávat svých národů, je-li jinak jejich jednání podle zákonů spravedlivé a není závadné. Jdi a staň se takovou, tak budeš mít pokoj a budeš vážena! Neboť opravdová úcta jakož i každá opravdová svoboda vzniká jen z lásky. Kdo si však chce lásku vynutit, tomu se vpravdě nikdy nedostane, nýbrž jen na oko z bázně. A tato úcta není úctou, nýbrž jen kletbou a ti touž kletbou, která byla tvým údělem od tvého počátku! Pochop to a jdi a změň se!

12. Praví Minerva: „Ano, ano, já jdu a budu se snažit abych se možno-li změnila! Tu se obrátí k oněm třem zády, odchází odtud a ztrácí se ihned z obzoru Heleny a Roberta, ale ne také z obzoru Cada.

13. Když pak Helena Minervu nyní již nespatřuje opraví: Pánu Bohu jedinému všechna chvála, Jenž mi ve vašem středu dal odvalu, že jsem mohla této prvé nepřítelkyni všeho života odníti odvalu!“ Já myslím, že od nynějška smíme konečně mít od ní pokoj?“ Ó, ano, „praví Cado, my ovšem! Ale na Zemi způsobí ještě mnoho neštěstí. Leč pak půjde mocnými tresty a poškozením vždy víc a více do sebe! Ale nyní je otázkou, co teď počneme?! Neboť hledte, brána se ještě neotevřela – Co nyní učiníme?“

Kapitola 196.

Zlost Robertova a Helenina před nebeskou branou. Moudrá rada Cadova je poučí a zahanbí.

1. Praví Robert: „Ano, nejmilejší příteli, tu stojí můj rozum ještě vždy jako pár mladých volů u hory! Kdo se vyzná zde ten musí být dále nežli já. Kdyby byl Pán řekl: „Tam, před onou branou, která vede do čtvrtého a největšího pokoje tvého domu, čekejte na Mne přijdu za vámi a otevru vám tuto bránu života!“ pak by byl tento stav čekání přirozeně snesitelnější a člověk by si mohl zcela pochopitelně dát líbit delší čekání. Ale Pán mluvil, jak jsem aspoň já z jeho jasné řeči vyrozuměl, výslovně již o otevřených dveřích a že mám s Helenou jen ihned pospíchat napřed a jaksí se uvnitř poohlédnout a býti tam pro přijetí a uvítání těch, kteří přijdou potom! A hlavně však mluvil výslovně o zde nutném spěchu kvůli velmi důležitým věcem, které nás tu očekávají a které máme opatřit a vyřídit

2. Pospíchali jsme podle vší možnosti napřed sem, abychom co nejpřesněji vyplnili vůli Páně. Přišli jsme, našli jsme však bránu neotevřenou a stojíme nyní již dlouhou chvíli před uzavřeným vchodem. Táže se: Co je to? Co to znamená a pročpak je to tak- jal bylo řečeno, kdo se tu vyzná, ten musí být mnohem dále nežli já! To je opravdu něco příliš silného! Od hloupých a

zpozdlých lidí na Zemi si dám líbit zásilku prvního aprila; ale zde v říši čistých duchů, a zejména od Pána Samého vypadá tato pro mé poznání naprosté škádlení přece jen trochu podivně!

3. Ale nad možnost se nemůže od nikoho, něco žádati! Pokud naše síly stačily, plnili jsme vůli Páně dokonale. Nyní to již dále nejde, a tak tedy zůstaneme zde také státi. Opatření jsme, jak se za vším, čeho je nám třeba. O čtvrtý pokoj se však od nynějška budu starat velmi málo! Ovšem praví se, že Království nebeské snáší násilí a že je musí každý násilím na sebe strhnout, aby je měl. Ale může někdo na Království nebeském vykonat větší násilí, nežli je mu po ruce? Já myslím, že by to bylo umění všech umění! My jsme jednou vykonali, co nejvíce jsme mohli, a nešlo to. Ať se tedy do toho pustí někdo jiný a zkusí štěstí!“

4. Praví Helena: „Hleď, právě tohoto mínění jsem také já! Co jednou naprosto nechce jít, od toho ať se každý odvrátí a nechá to být!“

5. Praví C a d o : „Moji milí, vy sice soudíte a mluvíte, jak se říká , velmi rozumně; ale přesto se nemohu připojit k vašemu mínění, protože nepochybuji o možnosti, že tato brána může být otevřena. Zkusili jsme již všechno? Já pravím: Ne, to opravdu ne! Kdyby byla nyní nakonec brána přece otevřena a vy byste ji nemohli otevřít jen proto, že jste se snažili, jak se mi to nyní při přesnějším pozorování stává zcela jasným, otvírati ji naopak!“

6. Vy jste chtěli po častějším otočení zlatého klíče otevřít bránu tlačíce vši silou dovnitř. Já sám jsem vám podle vašeho poznání, chtění, pomáhal, neboť vy víte, že se zde každá pomoc musí řídit podle toho, jak si ji přeje mít ten, kterému se má dostat pomoci jelikož si toto vyžaduje řád nebes. Já však jsem ten omyl velmi dobře poznal, avšak nemohl jsem jej objeviti dříve, dokud byste sami jistým hledáním, prošením a tlučením na něj nepřišli. Já jsem vás sice na tuto evangelickou radu upozornil; ale vy jste ji nenásledovali a tak jste také nemohli objevit, že tato brána se nemůže otevřít dovnitř, nýbrž jen na venek a to zcela přirozeného důvodu, že také tato brána představuje v nejmenším měřítku Království nebeské, které musí každý mocí na sebe strhnouti nikoli však od sebe odstrčiti! Je to přece již v přirozeném smyslu tak, že chce-li někdo něco mít, musí to vzít k sobě a jaksi přitáhnouti na sebe, nesmí to však odstrčiti.

7. V nebesích je nyní ve všem všudy od nejmenšího do největšího týž pevný neměnitelný řád, proti kterému se nesmí jednati, byť by to bylo i v něčem sebenepatrnějším. A tak je to také při otvírání brány! Vy jste jednali proti tomuto řádu a proto jste nic nepořídili. Pokuste se nyní přikročiti ve jménu Páně k otevření této brány podle řádu a jistě dosáhnete toho, čeho jste již dávno mohli dosáhnouti!“

8. Praví Robert: „Nejmilejší příteli, nyní chápu svůj velký omyl! Ale něco jiného nechápu, a to jsi, nejmilejší příteli, ty sám! Odkud bereš takovou moudrost, před níž já se svou moudrostí klešám nyní již na mšci!? Pravím: Moudrost, před níž by musel mít největší úctu dokonce nejvyšší moudrý Cherub, kdyby ji zde po mém boku slyšel! Věru, to je mi záhadou záhad! Ani kdyby zde byl Pán, nemohl by mne moudřeji poučit, nežli jsi mne poučil nyní ty! Opravdu to je mi záhadou záhad!“

9. Praví také Helena: „ano, ano, to je pravda! Jak je přítel Cado moudrý to je věru všem nebím nepochopitelné! Ale musí to také být, neboť jinak by neměl ďábel před ním takovou úctu! Ó To dokázal tento přítel již na onom pahorku, kde obzvláště odňal ďáblovi Ďáblů zcela odvahu! Ačkoliv jsem se tak zrovna jako Mikloš stále nedívala, přece jen jsem viděla vše, co se tam událo. A proto také mám před Cadem obzvláště velkou úctu.“

10. Praví Cado: „Ale, milá přítelkyně, copak ty nevíš, že Cado byl vlastně sám ďáblem?! A že tedy na zmíněném severním pahorku ležel ve vlasech ďáblovi?! Praví Helena: „Byl-li Cado někdy ďáblem, pak já jsem jím byla jistě desateronásobně. Ale Cado nebyl ve skutečnosti nikdy ďáblem, nýbrž snad jen jevem aby mohl ostatním pravým ďáblům tím spíše čelit! A to je také velká moudrost, která je pravému ďáblu proto nemožná, že v něm není lásky!“

11. „Výborně!“, praví Cado, to se ti podařilo! Dokud nebylo v Cadovi lásky, nebylo v něm také moudrosti. V té míře však, jak Cado přijímal do sebe lásku, oživoval také moudrost a bojoval pak touto zbraní proti ďáblu zbraní, před nímž má každý ďábel největší respekt.

12. Ale nyní se konečně pusťte do otevření brány! Neboť tamto vidím ovšem ještě ve veliké vzdálenosti pohybovati se sem celou velkou společnost. Co řekne, zastihne-li nás zde ještě před neotevřenou branou?!”

13. Praví Robert „Já mám před otevřením této brány ještě jen jedinou evangelickou pochybnost totiž co se týče brány samé! Ve slově Páně se výslovně praví: Avšak brána, která vede do nebe, je úzká. Musíte jíti úzkou branou chcete-li přijíti do nebe!“ a tak asi dále v knize života. Pozoruj však tuto bránu, jaká výška a jaká šířka! Myslíš, že je to ten pravý vchod do nebe?!”

14. Praví Cado: „Příteli, ty máš ještě leccjakou hmotnou představu o Božím slově. Cožpak neznámá úzká brána v evangeliu pokoru srdce a ne skutečné dveře?! Ale pohled přece Otevři ji jen, tuto vysokou bránu! Stane se ti asi také ještě trochu úzká!“

15. Praví Robert „Je přece jen opravdu mnohdy velmi pozoruhodné, jak se stává člověk někdy hloupý! Ano, mnohdy se stává člověk skutečně hloupějším nežli vůl! Neboť vůl zůstane přece jen před branou státi, ale našinec by chtěl takřka ihned hlavou zeď prorazit! – Neboť hle, bratře, já jsem byl nepochopitelně tak hloupý, a chtěl jsem tuto bránu otevřít vždy dovnitř ode mě. Když to nechtělo jít s lehkou námahou, použil jsem násilí. A když to ani vším násilím nešlo, byl jsem ihned rozmrzelý, nechtěl jsem již svých šatů, přál jsem si jen Minervu, aby mně mohla v nadávání trochu uchopit pod paží. Ale aby mi místo všech těch hloupostí napadlo, že brána se snad musí otevírat ke mně, to mně ani za mák nenapadlo! – Ne, Heleno, ty budeš mít se mnou opravdovou radost, protože jsem tak hezky hloupý, jako deset volů najednou?“

16. Á, to je vše jedno!“ praví nyní opět velmi vesele vypadající Helena, já jsem rovněž hloupá! Mohlo přece také mně napadnout, co nám radil přítel Cado. Ale je-li člověk již hloupý, pak je (obyčejně) také hodně hloupý! Nevíme sice oba ještě určitě, zda se bude brána (Také skutečně) otvírati k nám. Ale nicméně je již dosti hloupé to, že jsme s ní oba dosud ještě neučinili pokus! Nyní však jdi a pokus se o to a to ještě jednou dovnitř a pak teprve, jak ti to poradil přítel Cado!“ Praví Robert: „Ne dovnitř to nebudu nikdy zkoušet! Ale ven ke mně bude ihned pokus učiněn!“

Kapitola 197.

Brána se otevírá a ukazuje jako nové překvapení město Vídeň. Důležité poučení o jsoucnosti záhrobních jevů. Robert žasne nad moudrostí Cadovou. Pojmy dětinské a dětinné.

1. S tím přistupuje Robert ihned ke bráně a s malou námahou svých sil učiní pokus. A široká a těžká křídla brány se beze všech nesnází otevírají.

2. Když je tedy brána otevřena, dá se Robert do jasného hlasitého smíchu a praví: „Nuže, tu máme nyní před sebou pro tento svět opravdu nejvyšší vzácné nebe! Ne to je opravdu více než komické! Pojd' Heleno, pojd' sem a podívej se!“

3 Helena přichází a dívá se rychle s velkou pozorností otevřenou branou a po krátké chvíli praví: „Je, je, to je přece Vídeň, tak jak žije a tyje! A my zde stojíme jako na Vídeňské hoře u přadleny u kříže! Ó nebeská sladkosti jedna přes druhou! Vídeň a nic, nežli Vídeň! To je tedy ten slavný čtvrtý nebeský pokoj tvého domu! Á, respekt! No, nyní se můžeme ohlížeti ve Vídni ihned po nějaké službičce! Nebo víš co, začneme na hradbách trochu strašit, zapalovat ovšem neviditelně, dělo za dělem! Nakonec něco takového zruší ubohým Vídeňákům stav obležení!“

Ne, ale žert stranou, komické jest, očekávat nebe a přijít zato na Zemi do Vídně! Nuže, co tomu říkáš?!

4. Práví Robert: „Já jsem ti přece předtím řekl, když si s Minervou tak násilně lerchenfeldovala, že přijmeme místo do čistých Božích nebes zcela jistě ještě do Oberlerchenfeldu! A hle, mé proroctví se splnilo! Stojíme již před Vídní a tak přijdeme jistě také Oberlerchenfeldu! Musím však nyní přivést sem také našeho přítele Cada, aby viděl milé město Vídeň!“

5. Robert povolává Cada, jenž zatím konal pozorování, odkud přichází velká společnost. Cado ihned přijde a Robert praví: „No, příteli, jak se ti líbí nebe pozemského domu Rakouska?! Čistý to nebeský Jeruzalém! Vidíš ohrady z kúlů, střílny pro pušky a krásná děla, hmoždíře krátery od bomb!? Pozoruješ strážce a jejich nádherné věznicel!? Á, to je skutečně krásné: nebeské město také ve stavu obležení!“

6. Práví Helena: „Příteli Cado, řekni mi, zda bychom se nemohli učinit na krátký čas smrtelníkům viditelnými? Víš, já bych si jen tak trochu ráda udělala žert a poškádčila poněkud veselé Vídeňáky. Snad by je toto poškádlení připravilo o stav obležení. A kdybychom se Roberte, já a ty v tomto městě dokonce snad ubytovali, pak přece jistě napřed zrušíme stav obležení!“ Práví Cado „Ale nejmilejší Heleno! Copak ty skutečně myslíš, že toto je skutečná, pozemská Vídeň?! Hle, to je přece jen jev a jinak nic jiného! Robert přece předtím mluvil o úzké bráně, kterou se má vejít do Království nebeského. A hle, tu stojí již před námi! Při průchodu přijdete ještě na leckterá těsná místa, která vám budou připadat velmi obtížná, ale přece jen se projde.“

7. Práví Robert: „To já také myslím! Ale jak, to je opět jiná otázka! Tato jevová Vídeň musí být aspoň obrazem skutečné pozemské Vídně, jinak by přece nemohla navlas tak stejně vypadat.“ (Po chvíli pokračuje): „Dovol mně ostatně, milý příteli, abych tě obtěžoval ještě jednou otázkou! Ty jsi předtím řekl, že tato Vídeň je jen jevem a jinak ničím. A přece stojí tak jasně před námi, jako my sami vůči sobě. Jsme tedy my navzájem také jen pouhé zjevy? Anebo jsme skutečně tím, čím se zdáme býti? Je tato brána snad také jen pouhým jevem a jinak ničím? Já se zde stále nemohu vyznat v pojmu „jev“. Neboť podle mého úsudku není jev nic jiného nežli buď reflex (odraz) skutečně jsoucí věci nebo bytosti, anebo je stvořen jen pro spěšný okamžik k vysvětlení nějakého pojmu anebo k vyzkoušení nějakého ducha; když však vykonal svou službu, vystupuje pak opět ze sféry každého jsoucna. Taková je tedy idea moje o pojmu jev. A já myslím, že bude velmi těžko přikládati mu jiné vysvětlení. O tom musím však mít úplně jasno, jinak budu nucen pokládati za pouhý jev vše, cokoli mně jen od mého nadpozemského zdejšího pobytu přišlo na oči.“

8. Práví Cado: „Ty máš již sám zcela správnou ideu a jevu a já ti nemusím mnoho o tom vyprávět. Jen to je trochu nesprávné, že by jen měl býti něčím zcela prázdným proto, že je zatím jen pouhým jevem. Hle, jev jest zde (v duchovním světě) podle mého úsudku buď skutečně jen obrazem nějaké ve skutečnosti již jsoucí věci, anebo je plánem na zkoušku k novému stvoření, nejprve k ohledání Pánu Samému, potom však také každému duchu, který svým nitrem je v nějakém podstatném svazku působnosti lásky s nově zjevenou idejí. Že však tato idea přichází také vždy do přiměřeného vztahu s mravní sférou ohledatelovou jako podobenství to uspořádává neomezená moudrost Páně tak po tak dlouho, dokud nedosáhne duch oné síly a mohutnosti, aby sám v onom jevovém poznával skutečné a nepomíjející.

9. Neboť duch, který sem přichází, je nejprve jaksi ještě útlý a slabý, než aby mohl být ihned postaven vstříc nejsilnějším duchovním skutečností. Velice by o ně klopýtal a nakonec se vyčerpá, podobně jako kdyby někdo na Zemi položil novorozeně místo do měkkých plenek na tvrdé dřevo a kameny, což by bylo jistě pro ně velice špatné. Ale není vše pouhým jevem, co nějaký duch sem přišedší ještě více méně uzří, nýbrž zpravidla to je, podle síly ducha, také větší skutečností!

10. Tato brána je zde duchovní skutečnost a my vůči sobě též. Ale ona Vídeň jest jen jevem, ale tak jak jsi to sám poznamenal, jako obraz skutečného, pozemského města Vídně, kte-

ré vy dva chováte od rysu k rysu ohledatelně ve své vlastní duši. Tento obraz však zatěžuje ještě čas od času vaši duši a plodí pak také někdy ono nečisté v ní, jež si v nějakém poněkud podrážděnějším životním stavu razí cestu a vstupuje do „mluvícího jevu.“ Toto nemůže však v nejčistším světle Boží lásky, jež je nejčistším nebem, nalézt vstup a tam trvat, jelikož nic ani dost málo nečistého nemůže do Božích nebes vejít. A tak tedy vystupuje nyní z vaší duše, která je před vchodem do nejčistších Božích nebes a je již ovanuta nejčistším nebeským vzduchem, poslední nečistý obraz města Vídně, abyste jej mohli a dovedli ohledati a potom navždy ze sebe vyhostiti,

11. Ale, jak již bylo dříve poznamenáno, bude vás to státi ještě trochu námahy a práce! Leč se stálou pomocí Páně učiní se také to, a to snáze nežli se domníváte! Proto buďte zmužilí v Pánu, tak se vše snadno a dokonale zdaří!“

12. Práví Robert: „Ale nejmilejší příteli, řekni mi pouze ještě, odkud jen bereš tu svou moudrost?! Neboť to bylo zase již řečeno, jako by to bylo z nejsvětějších úst Pána Samého! Pojď a vysvětli mi to! Neboť já jsem byl dříve vždy toho mínění, že jsi sem přišel s námi proto, abys mohl býti mnou a Helenou připraven a učiněn zdatným pro Boží nebe. A nyní se děje právě naprostý opak! Ty jsi naším nejdokonalejším mistrem a my dva máme sotva dostatečnou chápavost, abychom se s tebou, pokud nutno, dorozuměli. Řekni mně, jsi skutečně týž Cado, jenž na pahorku tam na severu porazil slovem a skutkem Minervu? Anebo jsi pouze jako nějaký Cado maskován a ve skutečnosti jsi však nějaký nejpřednější archanděl Boží? Neboť jen tímto způsobem lze tvou moudrost pochopit, jinak mi zůstává záhadou. Já přece, chvála Bohu, nemám také zrovna úplně zbedněnou hlavu a srdce. Ale jakmile jen otevřeš ústa, pak jsem již jako deseti tisíce blesky poražen. Tedy, nejmilejší příteli, řekni mi, odkud si vypůjčuješ svou moudrost!?”

13. Práví Cado poněkud se usmívaje: „V příhodné chvíli se již vše dozvíš! Nyní to však není hlavní věcí! Proto se zatím o to nestarej, jelikož jsou před tebou mnohem důležitější vše! Hle ona velká společnost přichází! Proto vstup do brány!“

14. Práví Robert: „Zcela dobře, náramně dobře! Ale ty musíš, nejmilejší příteli, také se mnou, neboť jsi přece pro nejčistší nebesa Boží deset tisíckrát zralejší nežli já!“ Práví Cado: „No, ano, rozumí se přece samo sebou, že tě nenechám jít samotného a rovněž také ne nanejvyšší srdečnou Helenu, kterou má rovněž velmi rád.“ Práví Robert: „Ale jakpak přijmu onu velkou společnost stojící nyní zde v bráně? Jakými slovy ji oslovím? Co řeknu Pánu? Jak se Mu pro svou hloupost omluvím, jak prorokům, apoštolům a jak mnohým jiným mudrcům, kteří jsou také u této vpravdě nejsvatější společnosti? Ó příteli, pomoz mi tu jen trochu z mé nové nesnáze!“

15. Práví Cado: „Ale prosím tě, příteli Roberte, nebuď titěrný a dětinský! Dětinský sice můžeš být, pokud jen dovedeš být silný, ale jen ne dětinský! Neboť dětinský je rozum dětí a ten neprospívá. Ale dětinná je jejich mysl a ta má tu největší cenu před Bohem. Já ti již potají vnuknu, co ti bude mluvit, mnoho ne, ale to málo musí být dobré!“

16. Práví Robert: „Ano, jakpak mně budeš moci potají vnukati? Pak bys musel býti skutečně Bohem, anebo Pán by ti musel propůjčiti k tomu zvláštní sílu!“ Práví Cado: „Aj, aj jsi ty ale obtížný hloubal?! Cožpak se musí vše do posledního základu poznati?! Hle, věčnost je přece hezky dlouhá a v ní se dá jistě ještě velmi mnoho poznati a pochopiti! Dej nyní pozor apoštolové přicházejí, v čele Petr, Jan a Pavel jako prví! S nimi budeš mít tedy především co dělat.“

Shledání s dřívější společností. Její zvláštní chování vůči zdánlivému Cadovi. V Robertu svítá. Poznává s Helenou vznešeného, božského přítele.

1. Oni tři známí apoštolové se postaví nyní rychle před bránu, skloní hluboce hlavy, pozdraví pak co nejsrdečněji Roberta a jeho ženu Helenu a projevují velkou radost, že jsou nyní opět u Roberta. Celá ostatní, převeliká společnost padne však před branou na tvář a volá vstříc Pánu nebeské harmonické hosana.

2. Robert se však na všechny strany ohlíží, aby vypátral, odkud snad přichází Pán. Ale Pán se nedává ze žádné strany viděti, Robert sice spatřuje za společností ještě někoho, kdo se téměř navlas podobá Cadovi. Přes to přese všecko volání hosana nepřestává. A Robert pozoruje také na oněch třech prvých, vedle něho v bráně stojících apoštolech zcela přesně, že jsou v sobě potají uchvázeni převelikou úctou a že pro samou lásku a svaté cítění nejsou téměř sto něco promluvíti.

3. Robert nemůže to také nyní již déle vydržeti a táže se co nejrychleji Cada řka: „Ale milý, nebeský příteli a bratře! Tito všichni jsou strženo mně nepochopitelně svatým ostychem. Praotcové, všichni proroci, apoštolové (až na ony tři prvé u nás v bráně, kteří však pro samou úctu nemohou mluvit) leží na tvářích. Ano i nejblaženější a nejslavnější panna Marie po boku svého nejdůstojnějšího Josefa nečiní ze všech ostatních výjimky! A mohu si nyní se svou Helenou na všechny strany oči již téměř vykoukati a vidím vše v takovém pohnutí, dokonce tamto v pozadí klecícího, tobě nápadně podobného ducha, jenž pro samé povznesení sotva si dovede již pomoci! Řekni mi přece, před kým jsou ti všichni tak nanejvýš povzneseně uchvázeni, jelikož přece Pána nelze nikde spatřiti. Či vidí Ho ti všichni již snad někde ve velké blízkosti as jen mé oko jedině a snad také Oko Helenino nemůže ještě nic spatřiti?! Ó prosím tě nejmilejší příteli, ne nech mne přece na holičkách!“

4. Praví Cado: „Ano, ale milý příteli, copak mám dělat? Hle, Hle, zde již není brýlí ani dalekohledů! Co ti tedy mám učinit? Praví Robert: „Ukázati nám pokud možno Pána a jinak nic! Neboť já musím k Pánu a musím Ho ze všech sil svého života pozdraviti. Kde, kde, kdepak je? Kde stojí? Odkud přijde Nejsvatější všech nebes?“

5. Praví Cado „No, když ani teď nevidíš Pána potom jsi skutečně ze sebe sama trochu slepý! Zeptej se oněch tří, zda snad také oni Ho nevidí!“

6. Praví Robert: „To je však od tebe skutečně zvláštní, že mně dáváš právě teď takové poloviční odpovědi, kde by mně nejvíce prospěla odpověď celá. Ty se také nedivíš tomu, že tato celá velká společnost zde před touto branou leží zcela zkroušená a že si pro samou úctu netroufá ani pohlédnout vzhůru! Věřu tebe nepřivede nic z rovnováhy, ani otevřené nebe, ani nejtemnější Peklo! Věřu, ty jsi ve všem klasický, jak ve své moudrosti, která se mi stává stále nepochopitelnější, a ve své nejvyšš shovívavé klidnomyslností, tak nyní také ve svých polovičních odpovědích, které mi, jak se zdá, dáváš jen proto, abys něco mluvil, ale co, to se ti zdá být zcela jedno!“

7. Praví Cado: Ó ne, ne tak, můj milý příteli a bratře! Já ti dávám celé odpovědi, kterým však žel ty rozumíš jen zpola. Pročpak ses nezeptal těchto tří na tvou, náramně naléhavou záležitost, jak jsem ti to radil? Oni by ti již dávno řekli, kam toto vše směřuje a kdo je zajisté Pán. Ale tobě chybí jak se zdá odvaha, což je od tebe vlastně trochu hloupé! Neboť oni přece jako nebesští občané nebudou chtít být více nežli našinec. V nebi je si vše rovno. A ten nejnižší je ten nejlepší, a to je Pán Sám! Ohlédni se tedy po něm, a budeš Ho hned mít a vlastně Ho již máš. Ale On je ti příliš málo, takže Ho také nemůžeš poznati, ačkoliv Ho již dávno vidíš. Rozumíš tomu?“

8. Praví Robert: „Ačkoliv Ho již dávno vidím!? Á, to by však bylo přece jen trochu komické, viděti Ho a nepoznávati Ho?! Já který jsem byl teď již nejvyšší dlouhý čas od svého nejvyššího smutného příchodu do tohoto duchovního světa kolem Něho, nyní bych Ho najednou již nemohl poznati, kdyby stál přede mnou!? Ne to by bylo skutečně příliš mnoho! Příteli Cado, ty jsi zajisté velmi moudrý, ale toto tvrzení se ti asi přece jen trochu nepodařilo. Neboť podle tohoto tvého tvrzení musel bys být buď ty sám anebo dokonce snad Helena Pán! Neboť já to asi na věky nejsem a oni tři apoštolové vedle nás také ne. Helena je přece jen žena a proto ona to nemůže být a mimo to má také ještě příliš nebesky bohatý oblek. Ty jsi mezi námi opravdu nejprostší, neboť tyto tvé nejvyšší neúhledné části oděvu, připomínající orient postrádají zřejmě každé ozdoby, také tvé tělo opravdu ani dost málo nezdobí, nýbrž kryjí pouze jen jeho nahotu a jsou tudíž také jistě, jako ty sám, v nejvyšší míře prosté. Podle svého vlastního tvrzení musíš to tedy býti Ty Sám, ačkoliv stále ještě jsi podoben Cadovi jako vejce vejci! Utváření obličeje Pána má sice značnou podobu s tvým utvářením Cadovským. Ale přesto jsi ještě stále zcela týž Cado, který tam na onom pahorku bojoval se satanou Hm., Hm, byl bys tedy skutečně Pán Sám ??“

9. Ne, kdyby tomu tak ve skutečnosti bylo, pak by mně hanbou ranila hnedle mrtvice, přesto, že jsem nyní duch!! Neboť kolik hloupého a dokonce špatného jsem se toho před tebou namluvil a jako blázen nanadával! Ano, ano, teď také mně vychází ještě jiné světlo! Ty jsi mne všude, kde to se mnou začalo váznout a nechtělo jít dále, poukazoval na evangelium. A to by pak byl pravý Cado, který přece nemůže být tak obeznámen s Písmem, přece jen tak obsáhle nemohl dokázati, jelikož to dokonce u mne sem tam vázne, ačkoliv jsem byl už od kolébky poučován v bibli. A mimo to také nyní nechápu tvou věčně nedosažitelnou nekonečnou moudrost! Ano, ano, Ty jsi to již a nikdo jiný to být nemůže.

10. Ale jelikož jsi to Ty a nikdo jiný to nemůže být, což dosvědčuje tato celá velká společnost svým neomezeným pohnutím před tebou, ó Pane, nech tedy nyní také mne a mou Helenu padnouti k Tvým svatým nohám a vzdáti Tobě ve vši zkroušenosti našich srdcí náš již dávno nejvyšší povinný dík! Heleno, pohleď sem! Tento náš Průvodce, tento Přítel přítel, tento přemoudrý, nebeský Cado není onen vlastní Cado! Pouze jen šat je takový jako šat tobě známého Cada! Ale v šatě vězí, před tebou a přede mnou téměř zcela nepoznatelně, Pán Sám ! Rozumíš tomu? – Pán Sám!!

11. Helena, sotva uslyševši toto zvolání, vrhne se rychle Pánu k nohám a volá: „Ó Pane, neodsuzuj mne, neboť byla jsem před Tvými očima hrozně hrubá a sprostá! Ó Bože, ó Bože, co jsem to učinila!“ Pravím J á , ještě vždy jako Cado: „Vstaň má nejmilejší dcero! Neboť miluji tě právě proto, že jsi a byla takovou, jakou musíš býti podle Mé vůle! Jen tedy vstaň! Neboť nyní musíme do Vídně! – Rozumíš tomu?“

Kapitola 199.

Paměťhodný vstup malé společnosti Páně do jevové Vídně. Lidové čistě vídeňské scény u pasové hranice. Kritický seržant.

1. Praví Robert: „Ó Pane, nemohl bys mně jen tak trochu sdělit, co budeme vlastně v této jevové Vídni dělat a co nás tu vše potká? Neboť přijdu-li do tohoto města tak zcela nepřipraven i po Tvém božsky všemohoucím Bohu a tato velká společnost s námi, pak věru nevím, jak tu budeme přijati, anebo jak se mám chovat při nemilých událostech (které tu nepochybně nastanou), abych nepřišel do zřejmých rozpaků před tebou a touto celou společností.

2. Pravím Já: „O to vše se nemusíš starat a zajímat, jsem-li u tebe Já! Celá velká společnost beztoho však nejde sebou, nýbrž jen Já, tři apoštolové, ty a Helena. Všichni ostatní zůstanou zde až do našeho návratu.

3. Pohlédni však nyní na Vídeň, že snad není prázdná, nýbrž je zcela obydlena tak jako na zemi, a to přiměřeně zcela týmiž lidmi, kteří od pozemského roku 1848 až do tohoto nynějšího

roku 1850 obývali a dosud obývají toto město buď jako duchové anebo ještě jako hmotní lidé. Pojdme tedy nyní tam, abys mohl svou „úzkou branku“ brzy mít za sebou! Ale tu u vašich nohou leží tmavější vrchní šaty; ty napřed přehodte přes své nebeské šaty!

4. Robert a jeho žena Helena ihned učiní, jak přikázáno a nyní vypadají jako zcela poutníci. Rovněž tak i apostolové, kteří vypadají zcela dobře jako tři poutníci třeba z Jeruzalému. Můj šat však vypadá jako šat nějakého nejprostšího Žida. A takto oděni nastoupíme krátkou cestu do Vídně, ležící před námi.

5. Když dospějeme k celní a pasové čáře a to té, která je ihned u tak zvané „Spinnerin an Kreuze“ („přádeně u Kříže“), otázka se Robert, kráčející těsně vedle Mne: „Pane, vidíme pouze my ta různá na strážích jsoucí mužstva, anebo vidí snad ona také nás? Kdyby také ona nás viděla, pak by se nám dařilo aspoň nám oko špatně; neboť nemáme pasů!“ Pravím Já: „Ano vidí nás též; ale ne všichni, nýbrž jen ti kteří jsou také již skutečně v duchovním světě. Ale tito jistým vléváním upozorní na nás ony dosud pozemské a tu pak ovšem nastane malé štvání. Nech však teď jít napřed jen Petra! On ví nejlépe, jak se musí s takovými celníky a výběřčími zacházet.“

6. Petr jde nyní ihned k celníkovi a říká mu: „Příteli, jsme cestující (pro tebe a tobě rovně) z velmi daleka nemáme však pasů, neboť v naší nebeské říši je dovolena na věčné časy úplně svobodná volba místa, nikde jsme se ničím neprovinili a také jsme všude prošli beze vší překážky. Proto myslím, že se nám také zde nebudou dělat překážky.“

7. Praví celník: „Příteli nejspíše z Číny!? Nemáte-li u sebe nic vyklením povinného, pak můžete pro mne ihned bez překážky jít dále. Tam dále vpředu je ještě jeden celní a pasový úřad; tam se cestujícím pasy odebírají a ověřují. Jste tedy skutečně Číňané?“

8. Praví Petr: „Ano, ano, Tedy tamto vpředu je pasový úřad? Jsme vám za tuto zprávu velmi zavázáni!“ Praví celník: „No, no, myslím dokonce, že by se tato rozedraná žebrácká pakáž chtěla také ještě vypínat!“

9. Praví Petr „Příteli, neposuzuj lidi nikdy podle kabátu! Neboť nemůžeš nikdy vědět, co snad někdy může vést pod prostým kabátem. Praví celník: Jistě nanejvýš zřídka něco jiného nežli lumpové a pobudové, kteří musí býti chyceni a postrkem odesláni tam, kde jsou domovem a soudem příslušní! Rozumíš jste Pane!?“

10. „Ano, praví Petr, tato řeč dnešní doby je až příliš běžná, nežli aby ji chudá třída lidu nerozuměla. Kdo zde jede kolem v nádherném kočáru s lemovaným služebnictvem, s tím mluvíš jistě zcela jinak. Ale s námi bosáky mluvíš, jako bychom byli jen nějaký druh zvířat. A hle to není od tebe chvalitebné! Nech nás však jít dále! Snad dozorcí u předního myta nebudou tak přísní jako ty. Praví celník: „Ano, ano, tam s vámi nebudou dělati jistě mnoho okolků! Hledte teď abyste přišli dále, nebo vás dám sám ještě zatknouti!“

11. Praví Mně Robert: „Takoví jsou! A to je ještě jeden z lepších! Má-li někdo s tímto člověkem co dělat, věru, tu by mohl vztekem a zlostí přímo puknout! Ó lidé! Ó Země!“ Praví též Helena: „Ne, kdyby nás svou nejvyšší nudnou podceňující řečí ještě déle obtěžoval, byla bych mu něco pověděla! Neboť já znám tyto ničemné chlapy. Je však dobře, že jdeme dále, jinak bych se byla do něho pustila! Takových pár bleskurychlých by se na jeho hottenrotské tváři nikterak špatně nevyjímal! No ten by se podivil, kdyby tak dostal dvojitou tvář!“

12. Pravím Já: Jen ne příliš hlasitě, Má dceruško! Neboť tento celník má velmi dlouhé uši! Kdyby to slyšel, měla bys s ním těžkou práci.“ Praví Helena: „Ale horší, ó Pane, přece snad nebude nežli sama satana?! Pravím Já: „Přijde na to! Psi, které velcí boháči drží na svých dvořech jako strážce na řetězech, jsou svým způsobem mnohem horší nežli jejich páni. Páni pouze mluví, ale psi kousají! Proto buď ráda, že tě nekousl pes pána. Ale nyní již přicházíme k druhému mytu! Petr se dá do řeči s policií. Uvidíme, co zu z toho bude!“

13. Praví Helena: „Ó budeme zavřeni a jinak nic, nepoužiješ-li, ó Pane, Své moci!“ Pravím Já: „Milá dcero, buď bez starosti! Co by na tom bylo, kdyby nás tito slepci skutečně zavřeli? Řekni, který žalář by nás mohl držet! Nejslabší dech Mých úst postačí, aby všechna Země i se všemi žaláři již nebyla! A tak se tedy nemáme žádného žaláře obávat. Ale nyní poslouchejme Petra, jenž je právě dotazován: Odkud přicházíte?! Kde jsou pasy?! Cestujete celá společnost s jedním anebo s několika pasy? Kde jsou? Sem s nimi!“

14. Praví nyní Petr: „Malé strpení a jednu zcela krátkou otázku! Řekni mi co nejlaskavěji, nemůže zcela nikdo, ani domorodec bez pasu do města? Praví policejní seržant: „Známí domorodci ano; ale cizí nikdy! Jste-li cizí a nikoli občany tohoto města, pak musíte mít pasy, jinak se tam nedostanete! Patříte-li však od tohoto města, pak musíte dát prozkoušet, abych z toho mohl poznat, jakého ducha jste děti.“

15. Praví Petr: „Jen dále! Já ti vše zcela přesně oznámím! Poté se táže seržant“ „Jak se jmenuje?“ Praví Petr: „Šimon Juda, syn Jonášův, zvaný Petr.“ „S e r ž a n t“ dále: „To zní podivně Ale kdopak je a jakého řemesla? Praví Petr: „Jsem rybář od narození a vycházím však nyní již téměř 2000 let na lov lidí.“

16. Praví seržant jednomu pomocníku: „Střež ho, neboť patří do blázince! Ten chlap si namlouvá, že je Petr, proslulý apoštol! Ne co vše člověk u celní a pasové hranice prožije!“

17. Poté se seržant obrací k Pavlovi řka: „Kdo pak Vy jste a jak se vy jmenujete!“ Praví Pavel: „Jsem tkadlec koberců, pak apoštol pohanů. Má prvé jméno bylo Šavel a pozdější bylo a dosud je Pavel.! Praví seržant druhému pomocníkovi: „Střež také tohoto! Neboť také on je zcela zralý pro blázinec!“ Nato obracej se k Janovi, táže se také tohoto apoštola: „Kdopak jste vy? Snad také nějaký apoštol Kristův?“

18. Praví Jan: „Jsem evangelista Jan a zároveň také apoštol Pána Ježíše Krista!“ Praví seržant třetímu pomocníkovi: „Patří také do blázince! Střežte je dobře! Jsou tam ještě tři, ti budou jistě stejného ducha! Neboť rovný rovného si rád hledá!“

19. Zde předstoupí plna zlosti Helena a praví seržantovi čistě oberlerchenfeldsky: „Vy „Hauttapschädl“ (velká nemotorná lebko) takového „Poliquatschen feldvébla“(tlučhuby šikovatele) dejte pozor, aby vám ti tři snad nevyvázli!“ Praví seržant zcela jako pavouk jedovatě nad tímto oslovením Heleny: „Co je to za stvoření!?! Co řekla!?! No počkej! My tri to hrubé opracujeme!“ Tu vyskočí Helena k seržantovi a praví: No, no jen rychle sem porci lucemburského chřestu, ty starý „Schwefellebrtigl“ (tyglíku sirkových jater) z pekelné lékárny! Koukej jen, aby tvůj jemnocit nedostal „Leibschaden“! (tělesné vady) – Koukej, koukej, také ještě ctižádostivě obličejem!? Ať si pán dá zlost zajít, jinak mu něco řeknu, co by mu zrovna nejlépe nechutnalo!“

20. Praví seržant: Z jaké země jste narozena, neohoblovaný člověče!? Praví Helena: „No, přemýšlejte! Nemůžete si ještě vzpomenout na hospůdku, z níž jste byl třikrát vyhozen pro smilstvo a rýpalství?! Hledte tam jsem rodem!“ Praví seržant: „Co to na tomto místě drmolíte?! Copak jste oberlerchenfeldské kvítko?! Praví Helena: Ano Schwarzmaxl Lener! (Schwarzmaxová Lénky) Copak mně již neznáte!“

21. Praví seržant: Ano, ale řekni mně, jakpak přicházíš do této společnosti bláznů?! Á to je dobré! Schwarzmaxl Lenr! Ale řekni mně, kampak jsi odešla od doby revoluce? Nikdo o tobě již pranic neslyšel a nikdo tě neviděl!“ Praví Helena: „No, zemřela jsem! A teď tu jsem opět jako živá a přicházím s těmito svými dobrými přáteli navštívit svůj domov nemáte-li nic proti tomu! Že však tihleti nejsou blázni, za to vám ručím!“ Praví seržant poněkud umírněněji: „Á, má nejmilejší, tito tři jsou zcela hotoví blázni! Ti musejí do blázince! U dvou posledních se však teprve dobrou zkouškou ukáže, jakého ducha asi jsou děti. A proto je také ihned vyslechnu.“

22. Tu předstoupí sám od sebe Robert a praví: „Příteli, ty chceš mne a tohoto svatě velikého Přítelce napřed vzítí a vyšetřit nás, zda nejsme snad pomatené myslí?! Ó ty slepý lapači! Hle, to

bys měl již dávno učinit u sebe, abys to v názoru o lepším poznání přivedl aspoň tak daleko, že již dávno na vlastní zemi a ve vlastní Vídni nežiješ tělem, nýbrž jen v přiměřené duchovně jevovém na rovněž jevově duchovní Zemi Copak myslíš, že jsi zde skutečným dozorem na čáře? Ano, ve své obraznosti jsi tím a jinak pravíc! Copak ty myslíš, že máš nějakou moc anebo nějaké právo nás vyšetřovat? Pravím tobě, nemáš žádného jiného práva nežli právo blázna, který je mimoto ještě slepý a zároveň hluchý!

23. Neboť ty jsi již dávno zemřel a to na cholera roku 1849 podle pozemského počítání! Vyslání duchové z nebes ti v okamžiku tvého vystoupení z pozemského tělesného života řekli, že jsi tělem zemřel. Ale ty ses jim vysmál a řekl: „Cože, vy hloupí ztřeštění chlapi! Copak nevidíte, že jsem ještě úplně a zdatně prvním policejním seržantem,?! A nechcete-li tomu snad věřit, vsadím vás do díry a pak ihned poznáte, zda jsem zemřel anebo zda ještě žiji!“ Při této tvé námitce opustili tě pak také ihned nebeští poslové a nechali tedy blázna v jeho bláznovství v němž nyní trvá již přes pozemský rok a prohlašuje jiné moudré duchy, kteří mu chtějí pomoci, za blázny, přitom však sám je a zůstává tím největším bláznem! Ty tedy skutečně ještě myslíš, že jsi tělesným policejním seržantem města Vídně, které je na Zemi sídlem rakouského císaře? Pohlédni na hraniční dřevo! Cožpak nevidíš a nepozoruješ, jak se nyní stává před námi vzdušnější, průhlednější a tedy také nicotnější?!”

24. Praví seržant: „To vše je prázdný žvást, který úřední osoba, jakou mám tu c. k.. čest býti já, neposlouchá, nýbrž její vysoký úřad jedná, jak jí to co nejpřísněji přikazuje jednat její úřední instrukce! – Jakpak on se jmenuje? Či má snad pas anebo nějaký jiný výkaz? „Na!“, zahřmí mu Robert do ucha, takže z toho dostane seržant závrať a začne volati o pomoc. A opět tu zahřmí Robert do ucha: „Blázne co chceš abych ti učinil?! Chceš žít anebo zemřít na věky Neboť časné smrti tu nikdy není! Kdo zde zemře, zemře na věky!!“

25. Tu volá seržant strašně hlasitě o pomoc. A objeví se ihned tři obyčejní sluhové ze strážnice a chtějí Roberta sebrat. Robert však na ně zahřmí tak mocně „stůj!“ že se tím všichni i se seržantem zhrouť tak, jakoby byli zasaženi bleskem. A když tak jako zcela bez vědomí leží na zemi praví Robert: „Pane, je-li to také Tvá vůle, pak můžeme zcela nerušeně jíti dále. Ty tři tam, kteří střeží Petra, Pavla a Jana, trochu odfoukneme a pak budeme mít nejsvobodnější odchod z této čáry.“

26. Pravím Já: „To by bylo vše správné; ale tento seržant musí také Mne Samého ještě napřed vyzkoušet! Stane-li se tak, pak půjdeme, aniž bychom také museli mnoho foukati, dále, aniž by nám mohli položit do cesty i jen nejmenší překážku.“ Praví Robert: „Nadmíru dobře, ó Pane! Tvá vůle jedině je svatá!“

27. Tu se zvedne opět seržant a pln zlosti praví: „Kdo je zde Pánem, a čí vůle jest tu svatá?! Zde vládne ještě císař! On jediný je pán a jedině jeho vůle musí být všem jeho poddaným svatá! Co je pod tím anebo nad tím, není nic, nežli popel! Hle, mužstvo, pozor! Zatkněte tuto celou pakáž a předvedte ji před soud a řekněte u soudu vše, jak se zde chovala tato socialistická hólota! Tento křikloun však bude zde na strážnici ještě napřed zvlášť odměněn za svůj hlučný křik dobře naměřenými pětadvaceti ranami holí, o čemž máte podati zvlášť ode mne zprávu soudu, kterou za tohoto výkonu ihned vyhotovím! Uchopte ho a odveďte na strážnici! No ten si svůj křik zapamatuje.“

28. Tři muži obklopí nyní Roberta a chtějí ho svázat a zavřít. Ale tu přiskočí Helena, a praví: Kdo se opováží vložit ruku na Roberta, ten je (synem) smrti!“ Když však jeden přece uchopí pravou rukou Roberta za límec, obdrží v tom okamžiku od Heleny takový políček, že padne ihned jako mrtvý k zemi. Nyní chtějí druzí dva uchopit Helenu, jsou jí však tak počastováni, že se oba dají kvapně na útěk a co nejrychleji zmizí. Také oni tři, kteří střežili tři apoštoly, nyní uprchli. A seržant marně za nimi svolává všechny šibenice a jedno mordie za druhým. Ale žádný se neobráť. Neboť začali zcela potichu tušit, že naše společnost šesti musí mít zcela zvláštní postavení.

Celní seržant zkouší Pána, jest Pánem napominán a dává konečně společnosti volný průchod. Výběrcí daní následuje Pána. Seržanta píchá zvědavost.

1. Ale seržant je ještě zcela ve Vídni a zcela proniknut povinnostmi svého úřadu a proto také nevidí a neslyší nic jiného, nežli jen záležitosti jeho domnělého úřadu. Jen se stává nyní trochu skromnější, protože ho všichni pomocníci nechali zcela na holičkách. Proto se odebere ke Mně a táže se Mne, kdo jsem, jak se jmenuji a zda nemám pas anebo jiný průkaz?

2. A **Já** mu pravím: „Přicházíme sem bezprostředně z vyšších nebi. Já jsem Kristus Pán a přišel jsem nyní sem, abych probouzel mrtvé, vyhledával ztracené a uzdravoval nemocné. A všem kdož jsou dobré vůle se dostane velkého štěstí!“

3. Praví seržant, k němuž se přidružuje několik jedinců, kteří byli v celnici: „Dobře řečeno! Ty jsi již nejchytřejší blázen ze všech dřívějších, v nichž se dokonce projevovala rýpalská prohnanost, neboť používali svého bláznovství spíše jako pláštiku pro své zločinné skryté úmysly a chtěli mne subbona fide (pod zdáním dobré vůle) klamati. Ale protože mám oči Argovy a slyším růsti trávu, nemohu být tak snadno obalamucen. Já se však nyní zcela přesně vyznám ve vás a vím, na čem jsem. A tak vás musím pro nejvyšší tajnou vůli propustit. Požadavek povolení k pobytu je zrušeno a katolické církvi postoupena v její klerikální sféře ta nejsvobodnější vláda! A tak se také nemůže a nesmí exponovaný seržant na čáře již diviti, naskytnou-li se mu nyní občas ve všelijakých podobách zakuklení jezuité a liguoriáni! Brzy zase začnou pršeti odpustky a zázraky. Jakobův žebřík bude opět opraven a mezi Zemí a nebem postaven a budou na něm vystupovat a sestupovat andělé, apoštolové, nejsvatější panna, ostatní svatí a neméně též Kristus Sám, ovšem za peníze a jiné drahocenné pokání! A Vy jste již prvou zkouškou! Deo gratias (díky Bohu). Ano, ano my se již vyznáme! Pěkné, pěkné, to může jistě tak mnohým poskytnouti velmi mnoho útěchy či co?

4. Můžete nyní již jít dále! Kdybych byl dříve věděl, jakým duchem jste puzeni, nebyl bych vám kladl do cesty žádné překážky, k čemuž také mám přiměřený tajný pokyn. Ale to sestavení lze opravdu považovati za úplně zdařilé až na Roberta Bluma a nezneuznatelnou Schwarzmaxl – Lenerl, kterou jistě v mnohém ohledu zná každý veselý Vídeňák. Blum nebude sice již mnoho soužen bolestmi hlavy a jinými bolestmi. Ale vynalezení Pseudo – Bluma (zdánlivého Bluma) je dobré! Neboť kdo nemohl slyšet pravého Paganiniho (slavného houslistu), spokojí se zajisté pak zcela klidně s falešným. A toto jméno je ve Vídni ještě mnoho tajně váženo. Také přestrojená barikádová hrdinka z Oberlerchenfeldu není věru pro vaše účely špatná! Neboť k chytávání hýlů patří ovšem nějaký velmi ladný svůdný pták s duchovně hrdinsky znějícím jménem. Účel tu zajisté posvěcuje každý prostředek!! A ty jsi Kristus, Pán Sám?! Ó, to je velmi krásné! No, nepomohou-li církvi římsko- katolické opět na zlaté nohy tací Kristové, jako jsi ty, pak adieu papeži a Římh a adieu papežství! Tucet posvátných kabátů ještě k tomu a pak se již vše opěr poddá a udělá.

5. Pravím **Já**: „Příteli! Já vím, že ty jsi tak zvaný protestant, a že nesmyšlíš o římském křesťanství nespravedlivě. Neboť ono je před Bohem ze základu ošklivostí ve všech svých vládyčtivých úsilích, z nichž se mu však žádné nepodaří, ze což ti mohu ručiti. Ale ty Mne a Mou malou společnost nesmírně zneuznáváš! Já tě však od nyníška nechci již ničím obtížiti, neboť jsi svobodný a můžeš věřit a konat co chceš. Ale budiž ti ještě jednou sděleno, že nyní již nejsi na světě hmoty, nýbrž ve vši vážnosti ve světě duchovním, a že vše to, co vidíš mimo Mne a Můj doprovod, není nic jiného, nežli prázdný jev, jenž by se ti však mohl státi duchovní skutečností, kdyby ses připojil ke Mně a vstoupil do Mých šlépějí. Ale ty jsi ve svém, srdci ještě příliš vzdálen Mého Království a proto Mne také nemůžeš ve své slepotě poznati. Proto jen zůstaň, kde a co jsi! Snad se později ještě někde a někdy opět jednou sejdeme!“

6. Praví seržant: „Bude mne těšit, když ne v tomto, tak snad aspoň v jiném světě! Ostatně přeji dobré pořízení v sídelním městě! Stav obležení dosud ještě trvajícím byl vařemu chvali-

tebnému podniku býti příznivý. Proto ještě jednou dobré pořízení a krásný pozdrav do Maria – Zell! Adieu!“

7. Nyní se bez další překážky ubíráme do vnitřního města. Ale seržant se svou společností se dívá za námi. A když také přijde výběrčí prvního potravního mýta, aby zvěděl, co je s těmito cestujícími a kdo asi jsou, zda Číňané anebo aspoň Indové tu praví seržant svým (lidem). To jsou zakuklení, zchytalí jezuité nežli zbožní misionáři! Víš, od té doby, co je v našem milém, otcovském Rakousku církev opět svobodná, vynalezli její popové opět starý Jakobův žebřík a přistavili jej přímo k nebi. Se samými církevními tresty to tedy přece tak rychle nejde a se zlatým pokáním křížáků také ne; proto budou zatím vypůjčeni Döbler a Bosco (dva proslulí kouzelníci) a brzy obdržíme se všech stran nejdojemnější zprávy a nejvelkolepějších zázracích!

8. Tak bylo například těchto šest nicméně nežli: Vůdce podle nejvyššího doznání Kristus Sám, jenž nyní uzdraví všechny nemocné, atd! Snad pomůže na nohy také financím k procházce do Říma či co? První tři byli Petr, Pavel a Jan evangelista. Nuže jak se ti líbí ta historka? Měli také mezi sebou opravdu jako obrázek čistého človíčka jménem Schwarzmaxl – Lenerl, Schwarzmaxlové Lény, barikádovou hrdinku! A teď sval se však jen a staň se obdivovatelem úplně mrtvého, také Roberta Bluma!! No, není to veselá historka?! Jak se ti líbí tento žert?! Mé mužstvo, které je poněkud slabého římského ducha, přítom skutečně upláchlo a nechalo mne zde sedět samotného! Nuže příteli, co říkáš této vymoženosti z roku 1848!?

9. Praví na to výběrčí potravní daně: „Milý příteli, ta věc vypadá podle prvního zdání sice poněkud žertovně, ale v podstatě, jak mně to připadalo a jak mně pravil můj vnitřní pocit, je přece jen v této věci něco velmi vážného! Uznávám již, že popové se pokusí při nyní opět dosažení církevní svobodě o leccos, čím by mohla být opět oživena nějaká jim žádoucí lidová pověra. Ale tímto způsobem příteli, příteli toho pěkně zanechají! V dřívějších dobách si mohl sice leckterý chtivý pop dovolit v nočních hodinách vůči nějaké krásné mladé jeptišce anebo jiné pobožnickáče žert, který snad velmi zaváněl nebeskou maškarádou. Ale takto veřejně vůči zřejmě úředním dozorcím lidem a pozor! V císařském stavu obležení se jsoucím městě, nikdy by si něco takového nedovolil ani nejprohnanější jezuita! A, víš nejsem přítelem popů; ale myslím, že k takové záležitosti by nebyl připuštěn nikdo, ani kdyby z toho mohl očekávat skutečně nejznamenitější výhody.

10. Ale já z této příhody, která se mi opravdu zdá být zcela čínská, vyvozují něco jiného, a to: Buď těchto šest, jsou převlečené, vznešené osoby, anebo jsou nakonec skutečně tím, zač se vydávali! Neboť, víš upřímně řečeno, mně se zdá být má celá životní historie zde ve Vídni, zkoumám-li věc v pravém světle, poněkud zvláštní. A to mne přivádí potají vždy více k domněnce, že buď jsem v nějakém snovém životě anebo jsem souzen nějakou závratí. Také mnoho jiných pozorování jsem již učinil a při tom nakonec, když jsem věci důkladněji posoudil, nanejvýš jsem se podivil, že mně takové události nebyly nápadné. Tak například jsem již as po dvě léta neviděl ani jediného povozu a rovněž také žádné ekvipáže, což je jistě zvláštní. Také nanejvýš málo lidí tu přejde kolem. A o nějakém obyčejném donášení potravin není také již ani řeči; obyčejně se nosí kolem řídké, mně zcela neznámé kořeny a byliny a uzení vlci, lišky a malí medvědi a ještě mnoho jiných hloupých věcí, že se tomu člověk musí přímo smát. Také nemohu za to od nikoho požadovat daň, protože takové věci se nevyskytují v žádné daňové sazbě. A i když také někoho k tomu přidrží, nedá mně vůbec odpověď a jde nezadržitelně svou cestou dále. Mně však přítom pak také vůbec ani nenapadne, abych někoho zadržoval.

11. Posledně jsem tak v myšlenkách pohlížel před sebe a zpozoroval jsem několik kroků před sebou ležeti na zemi velký cenný kus zlata nejnovější ráže. Pospíším tam, abych jej zvedl. Když jsem přišel k němu, tu celý kus zlata zmizel a na jeho místě ležel pošlapaný zcela jako úhel černý malý jedovatý had. Chtěl jsem ho svou hamovkou odhodit. Sotvaže jsem se ho však dotknul, tu se okamžitě proměnil ve zcela zvláštního ošklivého dravého ptáka, který vzlétl a odletěl v okamžiku, když jsem chtěl prokletého vele dukátového prince svou hamovkou odhodit. Posledně jsem byl rovněž neobyčejným způsobem zaražen jistým zjevem. Díval jsem se z okna a prudce přšelo. Tu mně teprve teď napadlo, že až dosud, pravím, po dvě léta, jsem neviděl ani

pršet a ještě méně sněžit. Pospíšil jsem rychle ven, abych nechal na sebe poněkud opršet. Jak jsem však přece dosti rychle vyšel ven nebylo po dešti ani stopy! Nyní jsem teprve začal přemýšlet o zvláštnosti počasí a zdálo se mi opravdu velmi zvláštní, že jsem zde ještě nikdy neviděl Slunce a opravdu nikterak nevím, odkud máme světlo. Či prožil jsi již jednou vlastní noc? Anebo zimu, jaro, léto anebo podzim? Hle, vše zde trvá stále v jednom a téměř stavu a nakonec nám vůbec ani nenapadá, že zde tak podivně vypadají věci, na nichž opravdu nemohu mít viny ani stav obležení a rovněž ne nějaký jezuité

12. Hle, těmito událostmi jsem tím více nucen a nakloněn věřit, že předně již skutečně nejsme na vlastní Zemi a že jsme tedy tělem již dávno zemřeli a za druhé, že oněch šest pak může být velmi snadno tím, zač se vydávali. A víš co, já půjdu za nimi! Stojí přímo ještě tamto před domem! A u nich musím nabýt světla!“

13. Praví seržant: „Tak počkej, já půjdu též s tebou!“ Oba se vydají ihned na cestu a jdou co nejrychleji za námi.

14. Když přijdou k nám na ono místo před domem, do něhož jsme vyslali nejprve Petra, aby tam navštívil nemocné a uzdravil ty, které bylo třeba uzdravit. tu praví výběřčí daní: „Milí, nejvznešenější přátelé a zejména Ty, pramudrci z Nazaretu! Vaše řeč mi byla nápadná a probudila mne tak dalece, že mne ihned poté začaly napadat různé věci, což mne dříve dávno nenapadlo, ačkoliv by mně to mělo a mnohým tisícům jiných již dávno napadnouti. Zároveň za vaší přítomnosti na mé mýtnici prochvíval mnou takový zvláštní blahodárný pocit, že jsem se mohl sotva zdržet, abych vás ihned nenásledoval. Bojoval jsem sice chvíli zcela mužně proti tomuto pocitu a vymlouval jsem se mu na své c.k. úřednické povinnosti. Ale tento pocit pravil jakoby zcela mocně hlasitě: „Co císařský, co královský! Volá-li tě Bůh, pak přestává na věky císař a král! A na tento hlas svého srdce jsem se ihned obrátil zády k své c. k. mýtnici, následoval jsem svého nejvnitřnějšího puzení a jsem nyní u vás, přátelé, kteří jste jistě moudřejší nežli našinec. Dovolte mi však nyní též, abych se směl u vás podle puzení svého pocitu aspoň tak dlouho zdržet, dokud vaší dobrotou a moudrostí nedosáhnu tolik, abych poznal co jsem dosud skutečně nepoznal kde a co vlastně jsem? Zda je to skutečnost anebo snad pouze jen věčný sen? Žiji ještě na Zemi? Já o tom stále více pochybuji. A také se stále víc a více divím, že při tak různotvárných zjevech, které se zcela odchylují od skutečné přirozenosti Země, nepochybuji o tom ještě mnohem více. Je-li vám to možné, o čemž naprosto nepochybuji, pak mi v mé mozkové skříní rozžehněte malé světélko!“

Kapitola 201.

Výběřčí daní je přijat a poučen Pánem. Seržant jest odmítán. Pavlova misijní pochůzka do domu „U dobrého pastýře.“

1. Pravím **Já**: „Ó ano, to velmi rádi učiníme! Co je v našich silách, to také jistě učiníme. Jen také pak ty nesmíš opomenouti vykonati svůj díl! Zůstaň tedy podle svého přání u nás a dávej pozor na vše, co budeme mluvit a konat. A učiň také ty, co se ti bude zdát dobré a takovým způsobem brzy nabudeš světla!“

2. Zde přistoupí také náš seržant a otáže se: „Příteli, smím také já zůstat? Já jsem si to totiž také trochu lépe rozmyslel!“ Pravím jemu **Já**: „Ty jsi jako liška a troufáš si příliš mnoho! Ale nebude přijat žádný, kdo přijde a řekne.“ „Příteli, také já chci u tebe zůstat!“ Kdo chce zůstat u Mne, ten musí být čistšího srdce nežli ty! Nevěřil jsi nikdy v Krista, jak bys tedy chtěl nyní následovat Toho, kterého považuješ za prohnatého jezuitu? My se zajisté ještě jednou někde shledáme; ale pro nyníšek by to bylo pro tebe a pro tvé poznání ještě příliš záhy. Proto se vrať jen opět na své c. k. místo a dávej napřed císaři, co je císařovo, a hled', jak potom dáš Bohu co je Božího! Jest však psáno: „V oné době budou dva v jednom mlýně, jeden bude přijat a druhý bude ponechán na poli!“ Byl jsi pozván a neshledal jsi hodným námahy, následovat pozvání. Proto ti, kteří budou na ulicích a u plotů spíše ke Mně přijdou a budou míti se Mnou hostinu, než-li ti, kteří byli pozváni nejprve.“

3. Praví seržant: „Při té řeči se dělá poctivému člověku beztoho špatně a tedy Bohu poručeno! Zde se vrací seržant opět na své místo, ovšem nadávaje.“

4. Výběrčí daní však praví: „To bych byl o tomto člověku nepomyslel, že je tak protikřesťanský! Je sice těžké přijímat Krista za všemohoucího Boha, protože pod pojmem Boha si člověk představuje něco až příliš velikého a nejvyšš posvátně vznešeného; kdyžto Kristus byl přece jen tak zcela úplně člověk, jako každý jiný jenže s tím rozdílem, že On byl Duchem Božím velmi naplněn, více ještě nežli takový Mojžíš, Samuel, Eliáš a ještě mnoho jiných proroků. Ale Krista zcela zavrhat, nedat mu ani hodnotu mudrce, jímž přece jistě byl, to je trochu příliš silné!“

5. Pravím **Já**: „Dobře, dobře, co však soudíš ty o Kristu?“ Praví výběrčí daní: „Ó, já Ho považuji na tak dlouho za nejvyšší božskou Bytost, dokud se nenalezne nějaký jiný větší, lepší a dokonalejší Bůh. Neboť Bohem, který by byl až příliš nekonečně velikou bytostí a kterého by tedy také stvořená, konečná bytost nemohla nikdy spatřit, je mi věru málo poslouženo. Kristus ano, ten je mi již vhod! Ale někde nějaký nekonečně velký Bůh Otec anebo ještě nepochopitelnější Duch svatý mohou pro mne být jakými chtějí mne nebudou nikdy rušit. Já se jednou držím Krista, to ostatní pak již učiní **On**!“

6. Pravím **Já**: „No dobře, dobře tak Drž se jen dobře jeho, co nejpevněji je ti možno! Vše ostatní se pak již dá nalézt a učinit samo sebou! Nyní však přichází z domu Petr. Poslechněme, jakých výsledků tam docílil.“ Praví Petr: „Pane, skutečně, to tu vypadá zle! Bez soudu se tu dá málo docílit! Neboť je zde zatvrzelost, slepota a mylné domnění, jaké by se bylo sotva našlo v samé Sodomě a Gomoře, když jsi, ó Pane, zničil tato města sírou z nebe! Kdyby mne bylo možno napadnout, pak by mne byla ta havěť uvnitř roztrhala na kousky! Pane, tito nemocní potřebují zvláštního lékaře a rovněž tak zvláštního léku!“

7. Pravím **Já**: „No dobře, necháme je tedy! Vnucovati se nebudeme nikomu a tak půjdeme dále!“ Praví Robert: „Ó Vídni, ó Vídni! Také ty jsi soudila ty, kteří byli k tobě posláni! Odpust ti Pán! Já se nebudu na tobě nikdy mstít, ale ježto chceš zapomenout na Pána, neboť se domníváš být mocnou mocí svých válečníků a jejich zbraní, budeš velmi mocně navštívena! Ty nechceš Pána přijmouti, když tě navštěvuje a chce tě uzdravit. Protop však přijde na tebe velké soužení a velká bída a hanba! A pak budeš volati: „Pane, Pane, pomoz mně!“ Ale Pán bude otálet a pomoc ti přijde příliš pozdě! Pravím **Já**: „Ano, ano, můžeš mít pravdu! Já zde na této cestě nechci předvídat, nýbrž bráti to, jak to nalezneme. Ale kdyby nás všude tak přijali, pak budeš mít, Roberte, úplně pravdu!“

8. Nyní půjdeme dále a přijdeme brzy opět k domu, kde na vnější zdi je namalováno „Dobrý pastýř!“ – A Helena praví: „Pane, hle, zde se říká „U dobrého pastýře!“ Pod takovým dobrým vývěsním štítem bydlí snad trochu lepší duchové!“ Pravím **Já**: „Já nechci předvídat. Jděte však dovnitř a vypátrejte to! – Praví výběrčí daně: „Podle mého slabého vědomí nepřešel tento dům ještě nikdy nic zvláštního. Já myslím, že bude ještě horší nežli dřívější.“ – Praví Robert: „Zkusiti to můžeme, co se nám může stát?“

9. Praví Jan: „Chcete-li, vstoupím do domu já.“ Praví Pavel: „Bratře v Pánu, s pohany dovedu neúčinněji zacházet já; proto mne nech zde učiniti pokus! Neboť ty, nejmilovanější bratře, jsi příliš mírný vůči takovýmto bytostem a také bys málo pořídil. Já však jsem trochu ostrý a vážný a požaduji, kde ty prosíváš. Lze-li zde něco poříditi, pak nevyjdu jistě naprázdno. Nepořídím-li však já nic, pak ty a Petr nepořídíte také nic. – Praví Jan: „Milý bratře v Pánu! Velmi rád ti dopřeji tuto práci v domě Robertově. Ale já myslím, že zde také tvé kroky budou marné. Neboť kde láska odchází s prázdnou, tam ještě více odchází s prázdnou vážností!“

**Pavel v proletářském klubu „U dobrého pastýře.“ Řeči a námítky.
Apoštol jako zlatoděj. Inflační teorie, podvod s papírovými penězi
a shon života. Podobenství v dostihách.**

1. Pavel jde nyní do domu a praví v něm houfu lidí, kteří konají právě tajnou poradou, jak by provedli co nejvelkolepější demonstraci (politický projev) proti ministerstvu: „Pokož vám! Já, apoštol Pavel, sluha Ježíše Krista, Pánem Samým k vám poslaný, napomínám vás ve vsí lásce a trpělivosti a v pravé křesťanské mírnosti, která je správným štítem a pevnou ochranou proti každému nepříteli, abyste upustili od svých zlých. Nic neprospívajících porad, od svých nejvyšších nečistých žádostí a z nich zamýšlených činů; obraťte svá srdce k Pánu a předneďte Mu v jednotě svou nesnáz a On vám opravdu pomůže! Dějiny nevykazují ještě příkladu, že by byl Pán ještě nevyslyšel toho, kdo se na něho vážně obrátil i kdyby byl prosící největším hříšníkem. A On také před vámi neuzavře Svě ucho a srdce, obrátíte-li se ve své nesnázi na Něho a ve svých srdcích řeknete: „Pane, lásky nejplnější svatý Otče, pomoz nám z naší velké nesnáze, vždyť jsme přece také Tvé děti! – Budete-li takto mluvit, pak bude Pán uprostřed vás a dá každému to jeho. Považte, že každá lidská pomoc není vůbec žádná pomoc, nýbrž často jen větší škoda, nežli kdyby se jí bylo hledajícimu nikdy nedostalo! Hleďte tedy pomoc u Boha, Pána vsí nádhery a bude vám na věky vpravdě pomoženo.“

2. Tu přistoupí jeden z houfu k Pavlovi a praví: „Co chceš ty zakuklený pope a jistě! Člene zakukleného Pavlova spolku, který nejhanebnějším způsobem začíná provádět své řemeslo? Hleď, abys přišel dále, jinak teprve zde nejlepším způsobem poznáš Ježíše Krista!“ Praví Pavel: „Milý příteli, já ti říkám, že ty a celá tvá společnost nejsou již po dlouhou dobu na světě, nýbrž čistě v duchovní říši a děláte však ještě vždy, jako byste byli ve svém těle na temném světě! Dejte se napomenouti a uvědomte si pravý stav, v němž jste!“

3. Vzkřikne předstoupivší: „Ven s tímto šmafupopem! Podívejte se na tu figuru! Teď nám chce ten chlap učinit pochopitelným, že jsme již zemřeli! Á, tu zachází žert příliš daleko! Že se vydává za Pavla, to je již blouznivá lest nového Pavlova spolku a patří zřejmě do blázince! Ale že my jsme již duchové, toho je příliš mnoho najednou! Proto ven s takovým zvláštním Pavlem!“

4. Praví Pavel: „Poslyšte, já vám řeknu ještě slovo a potom mne můžete vyhnati anebo podržeti, jak vám bude libo. Mně samému, když jsem byl téměř před dvěma tisíci léty zvolen za poslance Kristova k Božímu povolání v Damašku v Asii, nežfídka se stávalo, že jsem byl právě tak jako nyní zde u vás mnohdy ještě hůře napaden pro Ježíšovo učení o spasení, které bylo tehdy u arcidědů a také ostatních národů velmi nenáviděné. Ale když jsem někomu v důvěře řekl: „Příteli zkoušej tu nauku a podrž z ní, co se ti zdá být dobré! Ona tě přece nestojí nic jiného nežli jediné tvou vůli a trochu rozumu ke zkoušení!“ Hleďte, tím byl uklidněn tak mnohý, který by mne byl v prvním okamžiku zuřivosti a zlosti ihned roztrhal a nakonec se stal sám horlítelem pro Ježíšovo učení o spáse a životě. A tak tedy pravím nyní vám: Zkoušejte napřed v sobě, co jsem k vám mluvil! A naleznete-li něco, co by se snad na vás potvrdilo, co vám pak může brániti, abyste to přijali a budoucně svůj život podle toho zařídili?! Domníváte-li se, že tento váš ne zrovna příliš skvěle šťastně vypadající život je dobrý, ale někdo by vám zřejmě navrhl život lepší, věru, pak byste museli býti dočista posedlí a všech smyslů zbavení, kdybyste odmítli, co při troše zkoušení shledáváte lepším a podrželi něco mnohem méně dobrého! – Proto zkoušejte, zkoušejte! A pak teprve suďte!

5. Co však já mám společného s novým spolkem Pavlovým? Věřu, pravím vám: Já, jako pravý Pavel a tento nový spolek mého jména nemáme zajisté nic jiného společného nežli o sobě zcela mrtvé jméno! V nauce a v účelné tendenci (snaze) je však ode mne ještě vzdálenější nežli nejduchovnější nebe a nejhmotnější země! Více, jako skutečný, živý a zosobněný Pavel, říci nemohu. A vy z tohoto mého doznání můžete dostatečně vyrozumět, že nejsem nějaký temný pop a ještě méně nějaký člen spolku Pavlova! Zkoušejte však napřed vše a pak teprve číňte, co chcete a co se vám zdá být nejlepší.“

6. Práví nyní některí hodně proletářsky drsně: „Ano, ano ta řeč nebyla zrovna tak hloupá! Ale dvě podezřelé věci jsou přece ještě při tom! A to, že chceš být skutečným Pavlem a že my jsme již zemřeli! Hle, kdybychom byli skutečně zemřeli, pak bychom již neměli buď žádných těl a byli bychom pouzí duchové anebo bychom asi vůbec již nebyli, což je jistější. Nejsi-li však slepý, pak musíš přece vidět, že my všichni máme zcela dokonalá těla s kůží, vlasy, tělem a kostmi! Či mají tedy tví duchové také těla?! Je-li tomu tak, pak můžeš mít pravdu, ale jinak na věky ne!“

7. Práví Pavel: „Já jsem vám přece řekl: „Zkoušejte a ukáže se, zda jsem vám mluvil nepravdu!“ Práví některí: „Zkoušet, zkoušet to se lehce řekne! Ale jak, to je jiná otázka! Jakpak to máme zkoušet?! Máme to snad předložit nějakému ministru?!“

8. Práví Pavel: „Nemáte u sebe peněz?“ Práví ostatní ve Vídni, kde již dávno vůbec peněz není! Ne, to byla opět hloupá otázka od tebe! Vídeň, my a peníze!? To není téměř již vůbec pravda, že ve Vídni jednou existovaly peníze! A my máme mít nyní peníze!? Hadry, (nehodnotné papírové peníze) ano! Ale peníze dávno již ne! Je-li ti nějakým takovým peněžním hadrem poslouženo, pak ti jím můžeme již posloužit!“ Práví Pavel: „Podívejte se, ukáže se, co se z toho dá dělat!“

9. Práví řečníci klubu: „Podívej se ty, který chceš býti již veskrze proslulým Pavlem, my budeme teď s tebou také trochu podle Písma svatého mluvit! Petr prý pravil jednou před branou chrámu Jeruzalémského k jednomu chromému žebráku, když ho žádal o almužnu: „Můj milý, zlata a stříbra nemám, ale co mám to ti dám! Hle milý Pavle, to říkáme nyní také s velmi mnohými a hlubokými důvody my: „Zlata a stříbra již dávno nemáme, ale co máme, totiž hadry, to ti dáme!“ Petr dal sice žebrákově místo peněz zdraví, které my to nemůžeme dát proto, že předně jsi beztoho zdravý jako buk a i kdybys také nebyl, nemohli bychom ti je dát, protože nemáme v sobě takové léčivé síly. Ježto ti tedy nemůžeme dát ani skutečných peněz, ani nějakého zdraví, přijmi tedy náš zisk – nic tu není v něm! Hle, pouhý desetikrejcarový hadr! Proměň jej, je-li ti možno, v deset dukátů a počítej pak na naši všestrannou vděčnost!“

10. Pavel přijme desetikrejcarovou bankovku a promění ji okamžitě v deset skutečných, nejkrásnějších a nejtěžších dukátů. Klubisté nadmíru žasnou a praví: „Ne příteli, ty dovedeš již více nežli péci hrušky! Á, to je skutečně více nežli příliš mnoho najednou! To již přesahuje všechny Döblery a Bosky! To by byl umělec podle srdce ministra Krause a podle srdce Rotšildova a ještě velmi mnohých milionů srdcí! Ne, poslyš Pavle, se svým uměním bys mohl docílit šílené ažio na rakouský papír! Víš co my so tě podržíme! Ty jsi nám jako ze všech srdcí najednou žádoucí!“

11. Práví Pavel: „Ne tak a proto vejdemo v bližší přátelství, nýbrž abyste mohli poznati ve mně sílu Boha, Pána a z toho uviděli, že já nejsem nějaký lhář a podvodník! Já jsem od vás žádal zlatý peníz, a vy všichni jste neměli ani skutečný krejcar. To ukazuje na váš život, který považujete ještě za pozemsko hmotný, který však přes veškeré vaše domýšlivé tvrzení a nejvyšší mylné mínění obsahuje v sobě v podstatě právě tak málo materiálního jako vaše kapsy, zlato a stříbro.

12. Ale v oné desetikrejcarové bankovce jste mi nicméně podali náležitě svědectví o obsahu vašeho života! – Váš nynější život se podobá zcela tomuto nejspatnějšímu papírovému penízu, jehož vnitřní cena ovšem není vůbec žádná. Jen vnější platí na jistou dobu, jako tato desetikrejcarová bankovka. Jako však na světě majitelé papírových peněz nedělají nic jiného nežli, že dnem i nocí spekulují a přemýšlí, jak by mohli ze svých mnohých úvěrních papírů udělati ražené peníze, tak také činíte vy a ze svého falešného, o sobě úplně bezcenného života byste chtěli vykořistit život skutečný! Ale vaše námaha je dočista marná. Neboť vše bezcenné se nedá ničím opět bezcenným zhodnotiti. Vydáváte-li anebo dostáváte-li za papír–opět papír, řekněte, jakou cenu má potom papír? Právím vám: Zcela žádnou! Neboť čím více nového papíru se dává za starý, tím se obé stává bezcennější.

13. A právě tak je tomu také s životem ! Pozemský život o sobě je úplně bezcenný. Jeho cena spočívá jen v tom, že správnou a moudrou spekulací lze za pozemský, jen zdánlivý život obdržeti z božské životní směnárny život skutečný. Chci-li však pozemský život jen zhodnotiti, abych v duchovním světě všel opět do ještě špatnějšího a prázdnějšího života, pak беру špatný papír za dřívější lepší a jsem tedy blázen a nejvyš nesmyslný spekulant!

14. Cožpak jste ještě nikdy neviděli závody, kde dobří běžci konají uvnitř určitých hranic okružní běh kvůli řádné ceně, kterou ovšem obdrží ten, kdo dovede nejrychleji běžet a dosáhne určitého cíle nejdříve!? Pravím vám: Mnozí běží v hranicích, ale jen jeden dostane cenu. Je tedy cena určena jen jednomu? Ó zdaleka ne! Cena platí pro všechny! Ale, kteří se nenamáhají běžeti lépe, ti si musejí nakonec sami připsati, odejdou-li s prázdnou. Já však pravím vám: Běžte všichni, cena je velká a stačí pro všechny! Chcete-li však běžeti bobře, pak musíte být oproštěni ode všech marnivých hloupých věcí, aby vám v běhu nic nepřekáželo a nohy před časem nezatížilo a neunavilo! Tento běh je řádný boj. Kdo však bojuje, ať bojuje s úplnou vážností na určito a jisto a nemává svým mečem do prázdného vzduchu! Výhra je dobrá věc. Ale kdo o ni vážně se vši námahou neusiluje, zůstává ubožákem na věky!

15. Já jsem však určil ne vaší žádost z desetikrejcarové bankovky deset dobrých zlatých mincí a vy jste z toho měli velkou radost! Učinil jsem to však svou skrytou silou ne, abych vám dopomohl k deseti dukátům, nýbrž abych vám ukázal, co se dá z vašeho papírového života udělat, jestliže také po tom, tak jak po oněch deseti dukátech toužíte. Neboť váš zdejší zdánlivý hmotný život se podobá zcela desetikrejcarové bankovce, která má sice fingovanou a okolnostmi vynucenou, ale žádnou skutečnou hodnotu, protože o sobě ničím není a také za sebou nemá nic reálného ke krytí své jmenovité hodnoty, aby ten, kdo ji v její jmenovité hodnotě přijímá, mohl účtovat. Může-li však někdo, jako já, za tuto bankovku položit deset skutečných dukátů, pak ovšem obdrží vysoké ažilo, jak jste sami poznamenali. Nechte se tedy také vy proměnit! Odvrhněte od sebe všechno marnivé, prázdné, nicotné! Učiňte své nohy lehkými a nastupte k běhu o závod k pravému cíli života! A po mém boku se vám dostane náležitě odměny!"

Kapitola 203

Šest získaných. Pavel se uchází o ostatní. Velká řeč o čase zvláštní milosti a zaslepující tělesná rozkoš.

1 Práví nejprve vystoupivší klubista ostatním:!, „ Mluvíti ale již dovede jako kniha! A také trochu v černém umění by se vyznal! A také nádherné myšlení by měl! A jakkoli jinak zní věc bláznovsky, že nás považuje za duchy a sama sebe za apoštola Pavla, ale víš, tak docela prázdné se toto tvrzení nezdá být! Neboť mně také již leccos napadlo, co jsem nechtěl říci, protože byste se byli tak jako já jistě silně ostýchali.. Ale věc je již jednou taková a my ji nemůžeme žel učiniti jinou. Proto myslím, že bychom měli právě tohoto Pavla následovat! Neboť špatně to s námi nemyslí!“

2. Práví Některí: „Ano, ano, zkusiti to zajisté můžeme! Co se nám může při tom stát? Je-li něco na tom, nuže, pak to nemůže býti nic špatného. A není-li nic na tom, pak jsme nic neztratili. Tedy dobře, nás pět je s tím srozuměno! Co chtějí učiniti ti ostatní, kteří se ještě nevyslovili, do toho nám ovšem nic není. My však jsme jednou při tom.“ Práví prvý: „Kdyby tak byl ještě jeden, pak bychom tvořili právě svaté číslo! Nuže nemá již nikdo z vás k tomu chuť?!“

3. Vystoupí jeden z davu a praví: „Nuže, protože já jsem ze všech, kteří s vámi souhlasí, ten nejhlupejší, vstoupím do vašeho svatého čísla. A tak by bylo nyní „těch sedm Švábů“ pohromadě! Ale musíte mně již dovolit, abych krácel za vámi jako poslední a řekl vám: „Jockle, jdi napřed, ty máš boty!“ Víte však co znamená svaté číslo? Já již vidím, že to nevíte. Proto vám to povím. Hleďte sedm značí osla: Dvě oslovské uši, dvě oči, dvě nosní dírky a jedna oslovská huba činí právě sedm! Já myslím, že nám nikdo z těchto drahých kusů nechybí a tak jsme pak také zcela schopni, přijmouti za bernou minci vše, co nám pravím tento opravdu z mraků spadlý

Pavel! Jen do toho! Dokud to jde dobře, jsem všude při tom! Když to však potom začíná jít šikmo, pak budu já, jako nyní poslední při obrácení jistě první, jak se tedy v evangeliu také někde praví: A tak budou první posledními a poslední prvými totiž při útěku.

4. Vy víte, že jsem byl vždy a dosud jsem veselým kulichem. Ale že bychom již zemřeli, s tím nesouhlasím; neboť museli bychom přece o tom něco vědět! Vždyť umírání není přece tak nepatrnou věcí, aby na ni mohl dotýčný zcela zapomenout. Ale buď jak buď jsem již při tom hloupnutí a tak tedy budiž! Pro deset dukátů za jeden rozedraný desetikrejcarový kus může se zajisté člověk zúčastniti. Já bych měl sám ještě půl tuctu těchto desetikrejcarových hadrů. Snad mi je ten dobrý eskamotér (kouzelník) Pavel promění také za zlaté mince!? Jestliže ano budu úplně spokojen!“

5. Zde se tento sedmý obrátí na Pavla a praví: „Poslyš milý dobrý příteli, jenž náš zvláštní schopnost proměňovati papír v čisté, rytí zlato, a to způsobem, že se ti z deseti krejcarů zdánlivé hodnoty stává deset dukátů! Hle, já zde mám právě šest těchto desetikrejcarových hadrů Nemohl bys mně je přetvořiti také v zlaté mince?“ Praví Pavel: „Pročpak ne!? Bude-li ti tím podle tvého ovšem zřejmě nejvyšš slepého mínění poslouženo! Kde máš své hadry?“

6. Praví sedmý: „Zde již jsou – téměř bez jakékoliv souvislosti!“ Pavel se jich dotkne a v témž okamžiku je tu z nich šedesát dukátů. Onen sedmý klesne údivem téměř k zemi a po dosti dlouhé chvíli úžasu praví: „Ano nyní je jasné, že to je zázrak nejlepšího druhu! Neboť při dřívějším zázraku jsem myslel, že jsi provedl pouze jeden boskovský podvodný kousek, abys nás v našem mínění o sobě porazil jaksi na hlavu. Ale tu přestává umění Boscovo a na jeho místo nastupuje čistý zázrak! Vykouzlití v mé ruce za 6 desetikrejcarových hadrů okamžitě šedesát dukátů, to je nebetyčně přes obzor všeho lidského vědění! Teď však také věřím ve veškeré zázraky Kristovy. Jejich možnost leží nyní před mýma očima na mé pravé ruce a tak nyní věřím všemu, čemu bych jinak byl věčně nikdy neuvěřil. Hle, dobrý muži Pavle, nyní také věřím, že jsi skutečně nejopravdovější Pavel a také, že jsme již skutečně zemřeli.“

7. Praví zprvu vystoupivší: „Ano, ano, toho mínění jsem nyní také zcela pevně! Ale věru, ne tak velice pro tento zázrak, jako spíše pro jeho dřívější řeč, kterou k nám měl, když jsme ho chtěli pro podezření vyhodit z pavlovského spolku. Neboť tu vysvitl valem velice a silně skutečně ten starý Pavel, jak kdysi ztělesněný byl a žil! Mně ta řeč vnikla teprve ponenáhlu náležitě do těla. A čím více o ní přemýšlím, tím více v ní shledávám Pavla a tím více pravdu! Děláním dukátů z hadrů je ovšem velmi oslnující a zarážející; zda však je to proto takové dobré a pravdivé, to je zcela jiná otázka! Předpokládám-li, že jsme již zcela jistě ve světě duchů, v němž se přece jistě mohou objevovati všelijaké kouzelné věci, pak by bylo děláním dukátů (zcela snadným) žertem! Neboť dobrý Pavel si může jen hezky pevně myslet například sto anebo tisíc dukátů, a ježto duchové mohou myšlenky viděti, pak také můžeme my, jsme-li skutečně duchy, ohledati Pavlovy myšlenky o dukátech !“

8. Praví sedmý: „Ano, ale jakpak to přijde, že jsme se my jako duchové také již po dlouhou dobu zabývali samými znějícími myšlenkami, a že se místo hadrů neobjevil ani nejšpatnější měděný fenik, neřkuli dukát! Vidíš, tu nejsem s tebou zcela srozuměn. Musí tedy za pavlovským děláním dukátů vězeti něco zcela jiného nežli pouze jen pevné dukátové myšlenky !“

9. Praví onen prvý: „Nelze popírat! Ale nicméně trvám na tom, že jeho řeč byla lepší nežli děláním dukátů!“ Praví sedmý: „Ovšem! Ale on také ve své řeči právě velmi nádherně ukázal, co vlastně pro nás znamená jako děláním dukátů. A můžeme je tedy dosti dobře stavěti na roveň řečí.“

10. Praví Pavel: „Vaše celá společnost se skládá ze stodvaceti lidí. Sedm se jich k mým slovům a skutkům připojilo. Zůstává tedy ještě sto třináct, kteří se nepoddali. Co s nimi? Praví je-den z oněch sto třinácti: „My zůstaneme a nepotřebujeme již nic z tvé nauky a z tvého zlata!“

11. Praví Pavel: „Nyní je otevřena brána Království Božímu! Kdo chce dovnitř, přijde také dovnitř. Kdo však nyní nechce, ten potom, až bude velká brána zvláštní milostí opět zavřena, stěží tam přijde! Neboť ačkoliv je Pán ve Své lásce a velkém slitování pro všechny Svě tvory a děti stále neproměnný, přece však jen není v daru Svě zvláštní milosti vždy stejný a ne každý ji obdrží, nýbrž jen nemnozí, kteří od počátku jsou vyvoleni a k tomu již tak stvořeni připraveni, aby mohli tuto zvláštní milost v sobě beze škody pro své bytí pojmout a snést. Také to nejsou za všech časů proroci. Ne každý pozemský rok objevuje své vlastní. Sotva po stu letech pozemského počtu se vyskytují proroci, kteří jsou probuzeni podle vůle Páně z jeho zvláštní milosti, aby zřeli věci ducha a slyšeli slovo z úst Božích a pak obě zvěstovali slabým a slepým Země, aby se pak také tito stali blaženými a mohli vejít do Božích nebes milosti

12. A tak tedy poslyšte, vy hluší, a vizte, vy slepí! Nyní je opět taková dopuštěná epocha zvláštní milosti Pána Boha! Poslové z nejvyšších nebes prochází všemi směry spodními a nejspodnějšími sférami temného duchovního světa! Ano Pán Sám činí totéž, aby nešťastné činil šťastnými! A na Zemi a ve všech světových tělesech jsou nyní probuzeni zvláštní proroci a sluhové Páně a dávají ostatním lidem světlo a slovo z nebes!

13. Ale žel, jen málokterí se podle něho obrací. Mnozí však činí, co činíte vy: Smějí se prokřem do očí, vysmívají se jim anebo jim dokonce vyhrožují! Ale tato doba brzy opět uplyne a zvláštní, velká brána Boží milosti se dětem světa a soudu opět na dlouho uzavře. A budete-li pak ve své velké nesnázi volati, nedostane se vám odpovědi. A jakkoli budete také hledati, přece nic nenaleznete. A při všech úpěnlivých prosbách nic neobdržíte! Teď však, ježto doba zvláštní milosti ještě trvá, nemusíte ani hledat ani volat, prosit a tlouci, nýbrž pouze prostě jen chtít, a budete přijati! Neboť nyní budete voláni, hledání prošení a na dveře vašeho srdce budeme tlouci a vám pouze stačí říci „dále“ a přijetí do Království Božího bude uskutečněno! Co chcete více?! Teď činí Pán vše, co chcete pro vaše oblažení na věky. Ale po brzkém uplynutí této zvláštní doby milosti budete moci činiti vše možné a přece nic nedosáhnete jak jsem vám již oznámil za tohoto svého poučování a přemlouvání.

14. Ale já vidím vaši mysl! A podle ní nechcete přináležeti duchu a následovat jeho něžného hlasu z otevřených nebes, protože posloucháte mrtvý hlas svého domnělého těla a chcete ženy, abyste s nimi pronevěstkařili zbytek svého života! Ale vaše kozlí podoba se již nebude žennám líbit. A ty, po nichž toužíte jako hyena po mrtvole, si vás oškliví jako mor. A ty, které by na vás nacházely ještě nějaké potěšení, nebudou vhod vaší mysli, protože jste příliš chlípni tělesní kozlové a chcete jen mladé a tučné tělo!

15. Počkejte však jen ještě trochu! Neboť tato zvláštní doba milosti již dlouho nepotrvá a pak se vám již dostane žen, jimž budete přesmíru sloužiti! Tehdy pak začnete kvílet a naříkat a budete se chtít od těla žen vzdálit. Ale všechno vaše snažení a všechno vaše kvílení a naříkání bude pak marné. Ženy ukovají kolem vašich ledví žhoucí pouta z hadů a tak vás ponoří na věky do jámy záhuby, z níž vás pak nebude moci také již řádný budoucí čas milosti osvobodit! Běda vám a každému zde v duchovním světě, jakož i každému necudnému na světě, odvrátí-li svou mysl od milosti a své oči upře k tučnému mladému tělu žen! Věru, věru, jako opravdu žije Bůh a jako opravdu vychází nyní Jeho slovo mými ústy, k vám, tak opravdu a jistě se v krátké době stane vám a všem vám rovným to, co se vaší žádostivostí ukazuje nyní jaké nebe plné rozkoše a slasti a svádí vaše srdce peklem nejošklivějšího druhu!

16. Vy nadáváte neustále vládám světských knížat, protože jejich přepych potřebuje příliš mnoho pokladů a vy při tom přicházíte příliš zkrátka. Ale toto přicházení zkrátka vám vadí hlavně jen pro vaše neukojené tělo! Kdybyste měli miliony, z Pána Boha, byla by vám také vhod každá vláda. Neboť pak byste si mohli zříditi tělesné nebe nejkrásnějšího druhu. Protože však vaše finance nestačí a musíte jaksí jísti s vepří mláto, a to jen zřídka, jste proto plni zlosti na knížata, která mohou mít nejkrásnější ženy, kolik jich jen chtějí, mohou a snesou.

17. Ale nepoznáváte, že to Pán Bůh Sám takto pořádá a dopouští, abyste přišli k sobě a poznali, že vás Pán Bůh stvořil a určil k něčemu lepšímu, nežli pouze jen pro skutky těla, které má

muž, dokud žije na světě v pravém těle smrti, sice také podle moudrého účelu a míry vykonává ale které nemá nikdy považovat za určení svého bytí, nýbrž za nahodilý vždy střízlivý, přirozený výkon, jakých je k obslužení časného, mrtvého těla více, z nichž však je tento výkon nejméně podstatný.

18. Kdo to na světě koná podle míry a účelu, činí dobře; kdo toho však zanechává, činí lépe. Neboť Pán dal tento smysl tělu nikoli k potřebě, nýbrž jako vlastnost k nejstřízlivějšímu a nejmoudřejšímu používání. Kdo si však z toho dělá potřebu, ten je bídný hříšník a milost Boží ustupuje z jeho srdce, protože poslouchá němého zákona těla a v této poslušnosti si buduje nebe kozlů a psů podle spravedlnosti smrti a soudu!

19. Pochopte to, kdo to může pochopit: Kdokoli nachází rozkoš na zákonu, na němž je tíha soudu, a tento zákon zachovává a podle něho jedná pro rozkoš, ten má soud již v sobě. Kdo však chová v sobě soud, ten je otrokem a je pro svou svobodu v Bohu a ve vší pravdě proklet.

20. A proto máte státi nad zákonem těla svobodnou mocí sebezapírání a láskou a živou vírou v Pána Boha, abyste mohli být zproštěni všeho zákona a všeho soudu! Neboť otrok zákona, ať přirozeného nebo mravního, nemůže vejíti do království Božího dřívě, dokud se nezbavil každého zákona. Nikdo sice nebude (v Království Božím) podle zákona souzen. Ale zákon sám je již soudem. Jen kdo se v lásce k Bohu nad veškeren zákon svobodně povznáší, stane se také svobodným v Bohu a ve vší pravdě! Neboť láska v Bohu je jedinou pravdou!

21. Nyní jste to všichni slyšeli a nikdo se nemůže vymlouvat, že by to neslyšel! Čiňte tedy nyní, co se vám zdá být nejlepší!“

Kapitola 204.

Dobrá odpověď jednoho ze zástupu. Pavlova poslední řeč k tvrdošijným. Veselý Videňák a hrubí Tyrolané. Pavel tvrdého pořádává. Všichni jdou dále.

1. Praví jeden ze středu oněch stotřinácti: „Tato byla závažná a odkrývá mi mnohé tajemství života. Neboť kdo lpí na zákoně, ten lpí též jako na šibenici (zákona) ducha. A hřích, jakož trest po něm nejsou ničím jiným nežli dětmi zákona. Čím je více zákonů, tím je také více přestupků a trestů. Pročpak jsou nyní v Evropě téměř všechny žaláře nácpany zločinci? Protože stavy obležení vynalezly množství nových zákonů a protože lidstvo nucené jejich zachováním pro všeobecný pořádek a jistotu majetku a života chtělo od počátku setřásti toto jho! Tak byli potom lidé vsazováni do vězení a správně zákonem odsuzováni k trestu! Zákon je pro společnost sice nutný, ale přitom je přece jen vždy zlem a kletbou ve společnosti.

2. Neboť kdyby lidé byli, jakými mají být jako praví lidé, pak by jistě nepotřebovali žádného zákona a stáli by daleko nad každým zákonem. Ale ježto lidé. Jak to zkušenosti vždy jen až příliš jasně ukazují, jsou spíše zvířata a často zvířata nejhoršího druhu nežli lidé, je ovšem třeba též přiměřených zákonů, jimiž se divoké vášně nevzdělaného lidstva drží na uzdě a krotí. Co by byla škola bez školních zákonů?! Co by byla velká společnost lidská bez zákonitého řádu?! Proto tedy musejí býti zákony jako zlo proti jinému zlu. – Ale nicméně lze si vždy ještě myslet moudrou společnost lidí, která nepotřebuje zákonů a tím také je a musí být úplně svobodná a šťastná. – To tedy my všichni zajisté velmi dobře poznáváme a tomuto Pavlovi můžeme jen dát ve všem za pravdu!

3. Ale jak se může člověk, anebo (jak se může) sto lidí sebe rozhodnější moudrosti postavit nad zákon, ať přirozený anebo mravní anebo politický? Zachovává-li se zákon, pak je člověk přece zřejmě otrokem zákona. A nezachovává-li ho staví-li se nad něj, pak je zákonem potahován před soud, kde je mu údělem kletba zákona. Učiní-li však člověk zákon jaksi druhou životní přirozeností a má-li v jeho plnění opravdovou zálibu, podobně jako popravčí v popravě nějakého ubohého hříšníka (na niž se mnohý popravčí často již týdný těší) stal se tím sám živým zá-

konem. A protože zákon sám je člověku kletbou, musí tedy také člověk, který to přivedl k sebe zákonu být nejtvrdošijnější kletbou. Věru tu zajisté platí: Pane, kdo mne bude moci osvobodit od zákona?!

4. My jsme složeni za samých „má“ a „musí“. „Musí je čistě d'áblovlo a „má“ není o mnoho lepší. Neboť co se jednou musí státi podle vůle všemohoucího Božství, to je již souzeno. Co však má být zůstaveno vlastní lidské svobodné vůli, to sice ještě souzeno není, ale je ve stálém očekávání soudu.

5. Nyní se vás táži jako jeden z vašich nejlepších přátel: Co učiníme anebo co chceme učinit? Tento člověk se jménem apoštolským, anebo pro mne také týž apoštol sám (jsme-li zde již vůbec v duchovním světě, což by mně v podstatě, otevřeně řečeno nebylo vůbec příjemné; neboť myšlenka na smrt byla vždy mou největší trýzní, nám tuto věc opravdu velmi jasně a pravdivě vyložil. Co je tedy? Budeme ho následovati? Do pekla, které jistě nikde není, nás nepovede a před soud také ne! A tak ho můžeme následovat ven na ulici. Tam se pak zajisté ukáže, co vlastně s námi chce.“

6. Práví ostatní: „Ano, ano, kdybychom měli býti skutečně v milé věčnosti, pak by bylo od nás dokonce hloupé, kdybychom nechtěli takového chytrého zápasníka jako je Pavel následovat! No a nebude-li se nám venku líbit, pak se přece můžeme vždy obrátit! Neboť nuceni nemůžeme býti venku právě tak jako zde uvnitř.“

7. Práví nyní opět Pavel, který se zatím choval zcela klidně: „Jako jste svobodni zde, rovněž tak svobodni a ještě mnohem svobodnější budete všichni v následování mé nauky a mé dobré rady vám všem! Pravím vám všem, moji milí bratři v Pánu Bohu, co zde vlastně ztratíte, opustíte-li tuto jizbu? Nic nežli ošklivé prázdné očekávání několika chlípných děvčat, které maluje také pouze vaše hloupá slepě rozpálená obraznost, které však jinak nelze pro vás a pro velmi mnohé vám rovné nikde v takovém přirozeném stavu ve skutečnosti nalézt a ještě méně mít. Co je prázdný obraz fantazie proti pravdě? Já však vám chci dáti za všechnu tu ošklivou prázdnou nejúplnější pravdu! Copak vás může tedy ještě zdržovat, abyste mne nenásledovali do svatých sfér světla, pravdy a života, jímž je láska v Bohu, kterýž je Kristus, ten Věčný, Opravdový !?“

8. Vy jste nyní již dlouhou dobu zbaveni těla zde ve svém domýšlivém očekávání. Ale jakých výsledků jste dosáhli? Hleďte, zcela žádných! Leč že se vám čas od času na několik okamžiků ukázal mlhavý útvar nějaké ženské bytosti a pak se opět rozplynul v niveč. Tyto okamžiky jsou však také vším, čím se zde můžete jako vás oblažujících vykázat! Ani nejhoršího vína a ani jediného kousku chleba a krátce pranic jste ještě nepožili! A přece jste z počátku nechtěli slyšet nic o opuštění tohoto prázdného místa, které se jinak k ničemu jinému nehodí nežli k tomu, abyste se stali ještě hloupější a ještě bědnější nežli beztoho již dávno jste.

9. Ale blaze vám nyní, že jste učinili dobré rozhodnutí, mne následovat! Neboť nyní teprve dospějete tam, kde je domovem prapavda a praskutečnost všeho bytí a trvání. Ve světě je vše, s čímž jste se někde setkali, lež a klam. Váš majetek, vaše věda, všechno vaše umění a poklady, váš život sám nebyl nic jiného nežli lež a klam! A kdyby byl hmotný svět něco lepšího, musel by býti trvalý, jako pravda sama jako jedna a táž na věky jest a zůstává trvalá! Co však zůstává ve světě jako trvalé? Pravím vám, ani slovo Boží ne! Neboť také slovo Boží je, pokud jen možno, zakalováno lží světa a tak zvráceno ve všeliké hloupé, falešné a zlé. Proto však také bývá lidem dáváno zastřené, aby ve svém nejsvětějším nemohlo být znečištěno. Svět není nic jiného nežli na určitou zkušební dobu souzená lež. Jestliže lež u člověka přestává, pak teprve začíná království Boží věčné pravdy! A tak tedy učiňte nyní také vy v sobě konec světu, aby, aby pak mohlo ve vás zaujmouti místo Království Boží! A tak tedy všichni mě následujte!“

10. Práví jeden, jenž svou povahou dobré nálady, je vždy spíše veselý nežli smutný: „Žij tedy blaze, tichý dome odcházíme z tebe s potěšením! Kdybychom se snad v nejmilejší věčnosti opět shledali, budou nám oběma oči otevřeny! Ó milá budovo, jak krásně jsme v tobě trpěli hlad a žízeň a přebytkem peněz nikterak netrpěli! Ano, jak často jsme všelikým pohnutím zas-

zeli mezi tvými čtyřmi stěnami, na nichž byla umístěna z pouhé volnomyšlenkářské šetrnosti jen dvě úzká a nízká okna, z nichž se každé skládalo ze šesti malých skleněných tabulí, které však jsou tak mnohonásobně prostoupeny olovem, že světlu jsou ponechány jen velmi malé plochy k pošpiněnému průchodu. Ó, to je dojemné! Přátelé, že při ztrátě tohoto domu nejen nic neztrácíme jen nesmírně mnoho získáme, to snad bude každému z vás co nejlépe a nejjasněji pochopitelné! S tímto domem je tedy konec! Nyní uvidíme, jak se nám povede venku!

11. Nejžertovnější při této věci jest a zůstává, že jsme vesměs všichni, jak jsme zde, odložili své schránky červů a jsme pouhé duše s kůží, vlasy, kostmi, zadnicemi a vím co ještě. Také musíme jako duše vykonávat obyčejné potřeby a pociťovat hlad a velmi mnoho žízně, máme toho však málo, abychom je utišili! Zvláštní! Odtud bezpochyby pochází, že se již na světě často říká: Ale to je ubohá, hladová a žíznivá duše. Ano, ano, nad bídný život ve Vídni přece se jen nic nepozdvihne! Ten hloupý nárudek zpívá s hladovým žaludkem ještě vždy veselou písničku o smrti. Bohatí nic nedají, ministři vypisují daně, císař si pro samé zábavy neví rady a dívá se jen, co říká pak Kaiser Grosspapa (císařův děd) v zemi ledových medvědů. (Ruský car Mikuláš). Toto jediné má závažnost, vše ostatní není nic. A kdo by ve své nouzi a slabosti proti tomu něco řekl, ten může brzy pocítiti, ať mladý či starý s kým má nyní za stavu obležení co činiti! Císař není lenivý a dá mu jednu přes hubu! Ó Mikuláši, ó Mikuláši, ty velký muži! Do Rakouska sis postavil dráhu a Prusko ve velké nouzi líže již nyní z tvého lejna! Co se teprve později stane na milé Zemi!? Das Deutschland in Wirrn schon schmeisset Zwirn.“ (Německo ve šmodrchání zahazuje již nit“) A ta milá, silná Francie, také již na smrt bledne, Pohne-li se jen Anglie, bude Evropa ihned zmatena! Ó, to jsou krásné věci! Budme rádi, že již nežijeme na Zemi! Ó Vídni, ó Vídni, kam, kam, kam tě žene tvůj nesmysl, nesmysl, nesmysl!?

12. Aha, hle, hle, hle člověk! Za mého povídání přišli jsme nyní také všichni na ulici! Jakpak to bylo možné? Já se nemohu naprosto upamatovat, že bych byl i jen jednu nohu zdvihl!“

13. Praví jeho soused, velmi hrubý patron: „Jak můžeš být tak hloupý a na něco takového se mne tázati?! Cožpak nevidíš, co je to? To je kouzelnictví, pomoz nám Bůh! Praví humorista: „Jen aby Tyrolák neotevřel nikdy hubu!“ Neboť začne-li mluvit Tyrolák, chvěje se hloupostí celí země!“ Praví Tyrolák: „Nech toho a nenadávej mně, jinak dostaneš facku, až ti červená poteče,

14. Praví humorista: „Ó ty hloupý tyrolský chlape! Cožpak nevidíš, že jsme teď duchové, kteří mají pouze vůli a rozum, ale žádných těl!? My jsme nyní tak něco neobyčejně vzdušného. Kdybys mně dal nyní nejoprávdovější tyrolskou facku, před níž má mít ostatně veškerý hovězí dobytek z celé Evropy zvláštní úctu učinil by ses tím jen směšným, neboť pak bys tloukl svým vzduchem na můj a tloukla by tu jedna hloupost druhou. Petře! Zastrč tedy svůj meč, nemá ceny! Neboť kdo mečem zachází, ten také mečem schází! Vidíš, to je psáno v Písmu Svatém! Četl jsi jej? Praví Tyrolák „Ale ty jsi hloupý! Jakpak jsem je mohl číst, když jsem nikdy nechodil do školy! Ale vím také dobře, že z Písma Svatého vím více než ty!“

15, Praví Humorista: „No, no, nebuď jen tak masivní jako tvé hory v tvé zemičce! Pohled' raději temto, kde náš Pavel nyní tak velmi vlídně mluví s milým, prostým mužem a jak mu tento muž tiskne ruku jakoby ze samé vděčné radosti! A pak pohled' tamto opět dále vpravo na děvče, jakého druhého již není! No to by byla opravdová Tausendelement Lis! (u všech všudy Lízinka) Ty , to by bylo jiné kvítko nežli ta tvá Nani a pěti otvory mezi zuby (kolozubá) u strakatého jelena! Ty pojďme trochu blíže! Na mou duši ta by mně již byla milejší nežli rakouský státní dluh! Co myslíš ty od neštovic zjizvený (podubaný) Tyrolane? Praví Tyrolan: „Ty jsi stále ještě pitomá lidská mrcha! Cožpak nevidíš, že na takových stromech fíky pro vás nerostou?! Zůstaňme, kde jsme! To je pro nás mnohem moudřejší!“

16. Praví h u m o r i s t a : „Vid', ty nemáš kuráž, jinak bys tam již šel! Ano, ano, kuráž, kuráž ta ti zajistě velmi silně chybí! Neboť já jsem vždy slyšel, že Tyrolané jsou kurážní lidé jen za skalami, kde jsou jisti před výstřelem, ale v otevřeném poli, kde to začíná jít trochu prudce, se obávají velice útěku. A tak asi nebudeš činit výjimku! Já však tam půjdu a vyslovím dobrému Pavlovi svůj povinný dík, že nás tak dobře a pro naše blaho vyvedl ne čerstvý vzduch! Jsme

ovšem nyní ještě v naší milé Vídni, ale přece aspoň v jedné z nejživějších ulic, kde je stále velmi živo! A to je již nesmírný prospěch a stojí! Mnohem výš nežli dřepět v takové pravé olověné komoře a nechati se v ní všemi Tyrolany utiskovati. Krátce a dobře, Pavel pro nás učinil velkou věc; musím mu za to poděkovat!“ Práví Tyrolan: „Vidíš, vidíš, jaký jsi arcilump!? Myslíš, že tě snad neznám? Ta osobička tě píchá do očí a proto bys tam rád šel, ale ne snad Pavlovi poděkovat! Ale koukej jen, abys přišel dále, jinak brzy uvidíš, zda Tyrolané mají kuráž či ne! Rozumíš mně?!“

17. Práví humorista k jinému sousedovi: „Příteli, by ty tam se mnou poděkovat Pavlovi, že nás osvobodil z této olověné komory? Neboť s tím neotesaným Tyrolanem nelze nic začít. Řekne-li se mu něco, má ihned chuť dávat rány a tváří se jako býk, který se právě hotoví učiniti svými rohy malou nevinnou trkavou kratochvíli. Tedy, neobtěžuje-li tě to, pojď sebou!“ Práví oslovený: „Já také nepůjdu! Neboť ty jsi také mne urazil, neboť já jsem také Tyrolan, ovšem vzdělanější nežli ten druhý. Předhazuješ-li Tyrolanům nedostatek kuráže, pak jsi hloupý člověk, který neví, že Tyrolané jsou a vždy byli nejudatnějšími bojovníky. Hleď ty pitomý Vídeňáku, kdybys byl opravdovým člověkem, který má hlavu a rozum, pak bys již zdaleka smekl klobouk před každým Tyrolanem! Neboť to jsou ještě lidé, kteří se hodí do světa! Vy Vídeňáci, nejste však nic jiného nežli nesprostší chrobáci. A pro delší dobu není pro žádného počestného muže ctí, aby s vámi žil v rodině!“

18. Práví humorista: „O já, o já! Teď jsem to vyvedl! Mezi dvěma ohni nejhrubšího kalibru! Teď však mám také nejvyšší čas, abych šel dále, jinak se ještě nad mou hlavou snese co nejdříve tyrolský bouře!“

19. Tu opouští humorista svou velehorskou společnost a odebere se rychle k Pavlovi a praví: „Přemilý a vysoce ctěný příteli! Ty jsi nám všem prokázal velké dobrodiní. Ale jak pozoruji, ještě žádnému nenapadlo, aby ti zde venku na čerstvém vzduchu poděkoval za to, že jsi nás pravdou své řeči osvobodil z naší pravé olověné komory. Proto proniknut nejhlubším pocitem díky jsem si dovilil vysloviti tímto tobě jako našemu vysoce ctěnému příteli svůj nejhlubší a nejvřelejší dík!“

20. Práví Pavel poněkud se usmívaje: „To je hezké, hezké od tebe! Ale jen bys měl zde také uvést hlavní důvod, který tě zvláště přinutil k tomuto rozmachu pocitu díky přede mnou. Hle, ten hrubý Tyrolan měl pravdu, když ti řekl: „Nikoli Pavel, nýbrž ta „osobička“ tě píchá do očí!“ Tedy budoucně jen vše, co je pravda! Neboť zde před námi není žádné duši možné, aby se přetvařovala! Jdi však nyní jen také k té „osobičce“ a udělej jí poklonu! Ale nezapomeň, že je už ženou muže, a to právě toho, jenž stojí vedle ní!“

21. Práví humorista: „Milý příteli, děkuji ti také za toto poučení, neboť je veskrze pravdivé! Ale že bych měl nyní této opravdu nejspanilejší dámě učinit ihned poklonu, zatím co je právě ponořena do hlubokého rozhovoru se svým chotěm, bylo by snad přece jen trochu neslušné!? Čím více ji však pozoruji, tím známější mi připadá její i jeho tvář. Nemýlím-li se, on má neobvykle nápadnou podobu s pověstným hm, hm, právě mně však nenapadá teď jméno! No, no, no krátce, vypadá jako jeden velký demokrat, kterého jsem před několika léty často viděl ve Vídni! Od vidění jsou mně tedy on i ona co nejlépe známi, ale jména mně ovšem známá být nemohou!“

22. Práví Pavel: „Na tom také zatím velmi málo záleží, a máme nyní mnohem důležitější věci na práci, než abychom se prali o několik jmen a pak se podle pozemského zvyku po tři dny podivovali, že to jsou ti a ti. Dám ti však nyní jinou radu! Této následuj a nebude ti to na škodu! Padni nyní před tímto nejvyšším a nelepším Přitelem na kolena a řekni: „Ó Pane, buď mně ubohému hříšníkovi milostiv a milosrdný! Přijmi mne ve své velké milosti jako velmi ztracenou ovci a dej také mně požívat výlevů své lásky a svého slitování!“ Vyslov toto však se vši vřelostí svého srdce a potká tě za to štěstí!“

23. Praví humorista: „Ó příteli, žádáš ode mne příliš mnoho! Pověř, jak by se mně všichni moji známí vysmáli a za naprostého hlupáka mne považovali! A kdyby se mne pak někdo tázal a řekl: „Proč to děláš? Kdopak je ten, před nímž jsi jako při pozdvihování před nejsvatější svátostí oltářní padl na kolena a před nímž jsi již dělal, jako by to byl náš pánbůh?! Jakou dám to-muto tazateli odpověď?“ Praví Pavel: Nic nežli: „Učiň také ty totéž, tak to bude pro tebe lepší nežli takové prázdné otázky! Neboť Ten, před nímž jsem padl na kolena, jest Ježíš Kristus, Pán nebe a všech světů!“

24. Tu padne náš humorista na kolena a s jasným smíchem praví: „Ne, co je mnoho, to je mnoho! Buď jsi časem blázen, anebo se ti líbí považovati za takového mne a nás všechny a tak se obveselovati naší slabostí! Dost na tom, že tě pod jménem starého proslulého apoštola uctíváme, protože ses nám svou naukou stal skutečně opravdovým Apoštolem. Ale že nyní tento tvůj přítel ještě prostěji vypadající nežli ty je nyní tak pro nic za nic Kristus Pán a ti dva ostatní nejspíše asi také apoštolové a ona dáma dokonce snad nejsvatější panna se sv. Josefem (či co mne to kouše pod paží?) hle, to z blankytného přechází již čistě do jasně třeshňové červeně! Milý příteli, myslíš to skutečně vážně, anebo s námi žertuješ!

25. Pravím to jest, příteli, ale nyní zcela vážně: S takovými žerty mi dej pokoj. Neboť mohly by se ti časem proklatě zle vyplatit! Neboť věz, můj jinak nejvyšší vážený příteli, ačkoliv nejsem farizejem to jest v novém římsko-katolickém způsobu, který peče Krista ze škrobové mouky a před oplatkou padá na tvář, ale v srdci nenávidí a pohrdá Kristem a jeho svatým slovem, jakož i každým, kdo se přidržuje čistě Božího učení Ježíšova, jsem nicméně opravdovým, vnitřním ctitelem Kristovým a vyznávám úplně jeho nepopíratelnou božskost. Proto jest mi Kristus příliš vznešený a příliš svatý, nežli abych ho měl strhovati zde do proslulého nejsprostšího vídeňského pouličního bláta! Věř mně, že ačkoliv v mnohých věcech, zejména ve věci krásného pohlaví, nejsem trapistou (členem asketického mnišského řádu) Platonem ani Sokratem, jsem nicméně velkým přítelem, ctitelem a zbožňovatelem Kristovým! Proto tě prosím, abys s tímto jménem všech jmen zacházel poněkud ostražitěji!“

26. Praví nyní také oněch sedm, kteří se zprvu připojili k Pavlovi: „Ano, ano, Pepa má pravdu! Krista Pána si musíme výše vážit! A od našeho jinak velice váženého přítele není hezké, že chce snížit Božího syna na zcela obyčejného člověka!“ Praví Pavel: „Budte jen klidní! Ostatně se brzy ukáže, zda mám pravdu či ne! Pojdme nyní dále! Neboť zde jsme již úplně hotovi! Pán jde tak tedy půjdeme i my!“

Kapitola 205.

Fantastické domněnky souběžců. Nová zvláštní setkání v jevodě Vídni. Dávno zemřelí předkové domu habsbursko – lotrinského.

1. Praví cestou humorista: „Co to má nyní opět znamenat?! Pán jde, půjdeme tedy i my! Kdopak je ten Pán, co je jako Pán, proč je Pánem? Ten člověk přece nebude snad chtít vážně tvrdit, že tento pravý čachrář je nakonec přece jen Kristus Pán!? Praví druhý vedle humoristy: „Poslyš, Pepku, teď se mi stává zcela jasným, co je to za společnost!“ Pepek se táže: „No, jakápak? Mluv! Jsem zvědav slyšeti tvůj úsudek!“

2. Praví ten druhý dále: „Poslyš tedy! To jsou chytří ruští vyzvědači, pod pláštíkem určité transcendentální pietistiky, kterou oslepují lidstvo! Je pravda, tak zvaný Pavel mluvil jako knihy a jeho dva kousky s proměnou peněz jsou takového druhu, že by se za nimi nedal dobře myslet nějaký podvod. Ale já tu myslím mnohem bystřeji a říkám: neohrabaná maska je špatnější nežli vůbec žádná! Proto tito Rusáčkové zvolili zcela jemnou masku, skrze níž nelze bez velmi zvětšovací brýlí jistě tak snadno vidět jako nějakým prázdným sudem! Kristus, Pavel, jistě také Petr, Jakob nebo Jan a dokonce snad také Josef a Marie! O jakpak jinak? Opravdu vzácné to sexteto! Kristus je asi nějaký hlavní mág a mluví velmi hieroglyficky (obrazové egyptské písmo), jestliže vůbec něco mluví. Neboť tací hlavní mágové jsou obyčejně němí jako starý kus staveb-

ního dřeva. Tak zvaný Pavel je asi nejbližším pomahačem, který v magii též není neuběhlý, ale hlavně v řečnění je doma. Ostatní dva se mi zdají býti spíše kejklířskými pomocníky. A ten zcela přední s krásnou „Zirkassieren“ (ozdobnou kasírkou), je zcela zchytralé fiškus (pálený kostelník) a vyzná se všude. A jeho nejspanilejší je taková volavička a mnohdy, ovšem za mnoho peněz, taková milá malá náplast pro jisté bolesti a návaly v břiše. Vše sice lidské, ale co do způsobu dokonce i pro naši velkou Vídeň poněkud vzácné! Nuže Pepku, začínáš se již trochu vyznávat?!”

3. Praví humorista: „Ano, ano, ta věc má takovou tvářnost, že by se něčemu takovému málem uvěřilo. Ale za zcela, jako pro všechny časy odbytou, bych tu věc přece jen nepřijímal. Neboť Pavel je skutečně mudrc, jakého v celé Vídni již asi není. A onen tak zvaný Kristus, sice zcela polský Žid, zdá se však jinak být náramně dobrým mužem bez nejmenší kupecké potměšilosti. A ostatní čtyři, Zierkassieren v to počítajíc, vypadají aspoň velmi počestně a člověk na nich neshledává nic sprostého. Také výběřčí potravní daně jde nejvýš radostně po boku domnělého Krista a jak se zdá, nechce se na svůj úřad již vůbec ohlédnout! Tak běžíme i my sebou, jako bychom měli zapláceno aniž by nás někdo donucoval. To jsou tedy také znamení, která jsou závažná! Co myslíš příteli? Ta věc začíná pro mne dostávat značně jinou tvářnost, nežli jak tomu bylo na počátku! Pohled' vzhůru na oblohu! Nebe zcela čisté, žádné Slunce a přece jasný den! Vid', tě to nyní překvapuje! Pohled' však na tuto nám až příliš známou ulici! Vidíš však mimo nás také jen jednu známou duši kráčet? Hle vše je prázdné. Domy jsou jako po vymření. A na ulici roste neuvěřitelně nejkrásnější tráva! Řekni mi, není ti ta věc nápadná?!”

4. Praví druhý: „Ovšem, ta věc má něco do sebe! Nejpodivněji vypadá však skutečně obloha. Nebe je přímo světle indigově modré. A vše je osvětleno zcela tak, jako Sluncem za jasného poledne. Ale nikde nelze objeviti něco, co by se podobalo Slunci. Žádný předmět nevrhá stín! Všude je stejné světlo a nikde není svítící těleso, ani Slunce, ani měsíc, ani Hvězdy! Ano máš pravdu, to je již velmi zvláštní!”

5. Praví humorista: „Nuže, já mám také zato, že ta věc je (skutečně) trochu zvláštní! Město, domy a ulice a náměstí jsou sice úplně Vídeň; také stav obležení a jeho koly ohraničenými baštami a děly trvá v úplně stejné podobě dále. Jen vojsko na strážní není tak přísné k návštěvníkům bašt a nechává je jíti svou cestou. Ale pohled' jen na lidi, jestliže se s nějakými setkáš! Tu lze vším právem říci: „Muže a ženu nelze nikdy rozeznati! A jsou většinou světu cizí, divocí a hloupí a smutní a žalostní, jako kdyby měli již zpola cholery. Pohled' tamto! Před vraty domu stojí několik cikánů! Pohled' jen na ně, jaké dělají opravdové žabí obličejy a jak se chvílemi navzájem očichávají jako na jaře sultán a špiclík, anebo jako praví Židé dohazovači, kteří své dlužníky, stavící se co nejpokorněji opřed ně jako placení neschopní a prosící za prodloužení, začnou nakonec očichávat, zda z nich není cítit stříbro nebo zlato. Řekni, viděl jsi kdy něco takového v milé Vídni? Vid', že je to vzácné?!”

6. Praví druhý: „Opravdu, opravdu! Zvláštní, velmi zvláštní! Ale, he, he! Tamto, tamto, kde se ulice poněkud zahýbá copak nám tamto kráčí vstříc pro Vídeň opravdu zcela cizí? Kýho čerta! Jsou to velcí černí pštrosi! Mají nesmírně dlouhé krky a ještě delší nohy! A jest jich spousta! Blíží se k nám! Věru s těmi bych nechtěl zrovna začít nějaký pouliční boj! Příteli, Pepku, zatáhej trochu pana Pavla! On ti jistě bude moci podat o tom nějakou zprávu! Praví humorista Pepík: „Zatáhej ho ty! Proč to mám dělati právě já? Ti ptáci vyšli asi z velkého zvěřince! Pan strýc Holzbauer se přece nebude báti těchto afrických kapounů?!”

7. Praví strýc Holzbaumer: „Ne, to zrovna ne. Ale přece bych rád věděl, odkud je asi tento dobytek. Snad to jsou dokonce zlí duchové?! Kdybychom nyní přece jen byli ve světě duchovním, bylo by něco takového velmi snadno možné! Praví humorista Pepík: „Proč ne!? Duchové to asi jsou, ale nikoli zlí! Neboť ducha musí mít všechno, co tu žije. Ale nyní se tito neřadí staví přímo před nás a z jejich zvláštních tváří není zrovna jistá bojechtivost. Pan strýc by mohl mít nakonec také ještě s jeho zlými duchy pravdu! Nyní musím přece jít dobrého Pavla skutečně trochu zatahat!”

8. Zde zatáhá humorista Pavla a praví: „Poslyš ušlechtilý příteli, copak to jsou zač, tito proklatí černí pštrosové? Sežerou nás, či co?“ Praví Pavel: „Ó nikoli! Nestarejte se! Nic nám neudělají! Jdou nám jen v parádě vstříc požádat nás, abychom, je v jejich paláci navštívili. Proto buďte zcela v dobré v plné důvěře klidni! Zakrátko se však již beztoho dozvíte, kdo jsou tito vychloubací.“

9. Humorista Pepík se nyní uklidní a jeho strýc též. A tito dva uklidní též ostatní, kteří jsou více méně nad tímto zjevem zaraženi. Když však přicházíme zcela do blízkosti těchto ptáků, ztrácejí víc a více svou pštroší podobu a stávají se až příliš hubeně vypadajícími lidmi, z nichž dva vystoupí a žádají Roberta, aby zavedl svou celou (s ním přicházející) společnost do jejich starého paláce nejvyšší šlechty.

10. Robert praví na to ovšem, že není Pánem a poukáže oba na mne. Ale ti dva říkají: „Když nejsi Pánem, proč jdeš napřed?“ – A Robert praví: „Protože taková je vůle Páně! A tak je také vůle Páně, abyste se obrátili na Něho, má-li se vám v čemkoli opravdu pomoci. My všichni ostatní vám nemůžeme pomoci, leč naukou a radou. Skutek je jedině Pána! Proto se obraťte na Pána! Co On nařídí, to se stane!“

11. Po této odpovědi Robertově se odeberou oba ke Mně a praví: „Jsi-li ty Pánem, pojď i se svou společností s námi! Prosíme tě o to! Pravím Já: „Co budeme u vás dělat? Kdopak jste vy vysocí, že vás neznám?! Jaké byly vaše skutky? Já znám jen duchy podle jejich skutků a nikdy podle jejich podoby.“

12. Praví ti dva: „My ještě nejsme žádní duchové, my jsme vévody a arcivévoda a král a ještě více! Bydlíme všichni v paláci nejvyšší šlechty. A pojď s námi a tam si lépe porozumíme. – Pravím Já Robertovi: „Zaved' nás tedy tam a uvidíme, co vše se tam objeví!“

13. Robert praví nyní oněm dvěma: „Jestliže jste slyšeli, co nyní mluvil Pán, pak přistupte přede mne a ved'te nás všechny do vašeho domu.“ Praví oba: „My nemáme žádného domu, my máme palác nejvyšší šlechty, protože jsme z nejvyšší šlechty!“

14. Praví Helena, která je již trochu dopálena nejvýš nudným způsobem rozhovoru této nejvyšší šlechty: „No, no! Koukejte jen rychle, aby ten váš palác nejvyšší šlechty nebyl snad nakonec pravým, špinavým, sviňským chlěvkem! Teď chtějí mít palác! Ne, to je k smíchu! Takoví strupatí a rozedraní chlapi a palác nejvyšší šlechty! No, no, uvidíme, jaký z toho vyrostete palác!“ Praví jeden z nejvyšší šlechty: „Má panenka, držte hubu jinak vám na ni dám zámek! Buďte ráda, že vás nechává náš pánbůh na živu. Rozuměla jste?“

15. Praví Helena: „Řekněte mi, jakpak je to již dlouho, co jste zemřeli? Soudíc podle řeči, žili jste na světě jistě hezky dlouho před Adamem? Ne, ale to je řeč, při níž by dostal člověk všechny stavy, zejména kdyby ji musel delší dobu poslouchati! No jak pozoruji, jde ta cesta ke kapucínům?! Snad tam byl ten palác nejvyšší šlechty?“ Praví jeden z nejvyšší šlechty: „Drž hubu! Ty nám nerozumíš, jsi příliš mladá. Proto drž hubu! U kapucínů sice jsme, ale ne na zemi, nýbrž pod zemí, rozumíš panno!“

16. Praví Helena: „Ano, ano, mně se také zdá, že jste ještě hezky pevně pod zemí domovem! To bude asi poprvé, že se ocítáte nad zemí?!“ Praví jeden opět zcela hněvivě: „Já jsem ti již řekl, že máš držet hubu! Ale ježto jsi nenásledovala mého slova, budu ti muset dát jednu! Rozuměla jsi mně?“

17. Praví Robert Heleně: „Má nejmilejší! S těmito bytostmi nesmíš příliš mnoho mluvit, neboť jsou velmi hrubé a nakonec by ti mohly skutečně ublížit! Já však již beztoho vidím, kam nás povedou a tak netřeba se již na to tázati. Hle, jsou to vesměs dávno zemřelí vládcové domu habsburského a lotrinského!! Nyní odpočívají v panovnické hrobce u kapucínů, dílem též u augustiánů a někteří také v katakombách štěpánského dómu, to je ten jejich palác nejvyšší šlechty! Nyní budeme ihned u jejich rakví. Proto buď jen klidná a tichá!“

V císařské hrobce u kapucínů. Mnoho mrtvého v rakvích! Životní moudrost humoristy, hlavní otázkou je Ježíš! Různé názory o Římu.

1. Zatím přicházíme však také skutečně do hrobky u kapucínů, což se některým našim novým průvodcům zrovna nezamlouvá; neboť náš humorista dělá ihned poznámku a praví: „Nyní se táži každého sebevíce nepředpojatého mezi vámi: Copak jsme nyní při této věci získali? Zcela nic! Z jedné díry nás dobrý Pavel vypíchl, abychom nyní byli vstrčeni ještě do horší díry! Ó, ten život je přece jen krásný! Přátelé, poslyšte úlohu o cenu: Co je život? Jelikož by nás odpověď mohla přece jen státi námahu, dám jako tazatel zároveň také odpověď. Hleďte, život je nejvyš zahalená pohyblivost, složená z hladu, žízně a všeliké jiné bídy. Tato nejvyš zahalená bída, která se nazývá životem, je z jedné jámy přesazována stále do druhé a v tom se také zdá být určení života! Při plození pouť začíná a pak také věčně nikdy nepřestává. Jen tak pěkně dále od jednoho místa trampoty k druhému na věky amen.“

2. Zde to chytíme ve staré knížecí hrobce! Budeme moci pomáhat starým Habsburkům tak trochu strašit; neboť oni sami beztoho již strašení nesvedou. A takové strašení Karla anebo Rudolfa anebo Leopolda bylo by přece jistě pravým občerstvením pro hladové žaludky několika kapucínů jimž nyní mše přes jejich povyk na kazatelkách již nic nevynášejí, a pro svobodné stavy samospasitelky a přesezovatelky a povyšovatelky nejblaženěji v Pánu zesnulých do nebe selského kalendáře! Kdyby mohli mnozí vidět a pozorovat takové strašení, a to v knížecí hrobce jakou víru ve mše a v dokonalé odpustky by to opět sebou přineslo! Tedy vivat! Přátelé! Kapucínům budiž pomoženo!“

3. Praví druhý: „Ale příteli, ty jsi však zase nyní semlel hloupost! Kdepak je psáno, že zde máme anebo musíme u knížecích rakví v hrobce kapucínů zůstatí již proto, že jsme sem přišli s přáteli, kteří nás předtím osvobodili z prvního quasiarestu? To bylo zase slabé, milý příteli Pepo! Já však myslím, že tato knížata budou mítí též přání, aby byli jednou ze svého dlouhého spánku probuzeni; a proto se také, pokud jim bylo možno, obrátili na tyto velmi zázračné a mocné boží přátele. Že i my jsme se pak také připlétli, to je naše věc, neboť jsme mohli také zcela dobře venku zůstat. Protože však jsme již zde, buďme také klidní a poslouchejme, co vše budou dělat zázrační přátelé Boží s těmito starými knížecími duchy!“

4. Praví výběrčí daní: „Nuže, to je jednou slovo, které se dá poslouchat na tak vážném místě! Každá z těchto rakví představuje dějiny národů, kteří pod tímto či oním vládcem žili, tyli, chodili a jednali. A kde zosobněný Bůh Sám navštíví takové místo, musí takoví hňupové a pac-kaři, jakými jsme my dva, zajisté držet hezky hubu, jinak by se jim nakonec nejlépe nedařilo. Tam se podívej jak Pavel a Pán Ježíš vedle dvou ostatních, bezpochyby také apoštolů, zcela žalostně pozorují ty staré rakve! A (poslyš jak) Pavel nyní říká: „Ó Pane, Tvá láska, milost a slitování nemá mezí, ale tu je ještě mnoho mrtvého v těchto rakvích!“ Slyšíš, Pepo!? Velmi mnoho mrtvého je ještě v těchto rakvích!“

5. Praví Pepík: „No, no, to přece asi každý člověk ví, že v takové rakvi nebývají žádné taneční radovánky a k poznání něčeho takového není třeba žádného Pavla! Že však tato stará knížata provedla se svým často velmi tyranským vládcem nad ubohými národy leckterý kousek historie, při níž vstávaly vlasy na hlavě, to, přítelíčku, vím tak dobře, jako ty? A pokud tyto rakve jsou úctyhodné anebo neúctyhodné, to také vím! Zda však onen prostý Žid Ježíš, s nímž mluví tak zvaný Pavel, je známý Syn Boží či ne, to je zcela jiná otázka! Možné je vše. Ale zde nám ještě velice chybí, co by se mohlo považovati raději za pravdivé nežli za nepravdivé (totiž: jistota) Copak ty myslíš, že jsem snad nepřítelem Kristovým anebo že v Něho nevěřím? Ó, pak se velice mýlíš! Já Ho nekonečně vysoce uctívám. A právě proto mám stále ještě pochybnosti o tomto Židovi. Dávám na všechno pozor Uvidím-li však, že je to snad přece On, pak uzříš na mém chování vůči Němu zázraky. Neboť víš, já Ho nesmírně miluji!“

6. Praví výběrčí daní: To je od tebe velmi krásné, myslíš-li to vážně; ale v tvých dřívějších řečech by to byl jistě nikdo nehledal!“ Praví Pepík: „Ano, ano, protože jsem o římských popech mluvil nepříliš slušně, domníval ses, že jsem snad takém takový poloviční darebácký protivník Kristův! Ale přítelíčku, to si počkáš! Chce-li přítelíček vidět antikrista a pana ďábla, jeho bratra, ať jde přítelíček do Říma; tam může naléztí pospolu zcela nejoprávdovější chomáče protivníků Kristových, jako kdyby to byli snesli dohromady holubi! Ano, můj milý, člověk může být živým ctitelem a zbožňovatelem Kristovým právě tím teprve, že je v srdci nepřítelem papežství; neboť křesťanství a papežství se mají k sobě právě tak jako ano a ne. Jedno je druhým přímým opakem. Nevěříš-li mi to, jdi k Pavlovi, ten ti to řekne hebrejsky, kdybys tomu nerozuměl německy!“

7. Praví výběrčí daní: „Já jsem zase neshledal římské náboženství tak zcela špatné; a člověk se může stát také v něm blaženým. Praví Pepík: „Ó ano, chce-li se spokojit s nebem selského kalendáře. Ale stojí to hezky mnoho Maxů a času a trpělivosti! Nyní však vyzývá Pavel k tichu, a tak ho tedy poslechněte!“

Kapitola 207.

Záležitosti vládcovských duchů. Jejich vypravování o ohnivém jezdcí a jeho proroctví o konci světa a o návratu. Vládcové si vyprošují pozemskou pomoc, Pavel slibuje pomoc duchovní.

1. Tu se Pavel vzhopí a praví obyvatelům hrobky: „Vy jste nás odvedli z naší dráhy a povolali, abychom vás sem jaksi naléhavě nutně následovali. Co tedy chcete, abychom vám zde nyní učinili? Jakou skutkovou možnost od nás očekáváte? A copak vás nutilo, abyste přišli k nám? Mluvte nyní, abychom vám mohli podle vaší potřeby a podle tklivosti vaší mysli!“

2. Vystoupí jeden a praví: „Já jsem římský Němec. (Poznámka: Hodnost u pozemsky vysoko postavených osob není v duchovní říši snadno jmenována, mnohdy také jména ne), Jsem zde svým jménem a hodností prvý a sluji Rudolf. Posledně jsem viděl velký pohyb ve vzduchu a přistoupil ke mně ohnivý jezdec a pravil: „Tento váš dům bude vám ponechán zpustlý a nezůstane kámen an kamení! Země bude očištěna ohněm a krví! Velké bédování bude zazlívati z úst velkých a oheň a mor zachvátí miliony chudých! A přijde konec světa!“ Toto byla slova hrůzy ohnivého jezdce. A když byl ohnivý jezdec takto mluvil, zmocnila se nás všech velmi velká bázeň, takže jsme se dali příliš velkou úzkostí do křiku.“

3. Ale nato nám ohnivý jezdec říkal: Napřed však povolá Pán Bůh ještě všechny, i ty nejzatrzelejší. Do duchovní říše přijde Pán Sám a dá Se poznati všem, kteří drží jejich noc v zajetí. Kteří se na Něho obrátí, ty také zachová. Budou mu však předcházeti Jeho sluhové Petr, Pavel a Jan a budou zvěstovati vězňům světlo, které přijde zejména všemohoucího Boha; a kdož přijmou to jméno do svého srdce, ti dostanou sami nové jméno a Pán zřídí opět jejich zpuchřelé pevnosti a rozpadlé hrady.

4. Taktéž na zem přijde Pán, a to nejprve také jen skrze slovo ze srdce a úst moudrých, které probudil a jichž ještě více probudí. Potom však, až bude Země očištěna, přijde také On ve Svě nejvyšší svatě osobě ke všem těm, kteří Ho milují a jsou čistého, slitovného srdce!“ Nato nás ohnivý jezdec opustil, vyjel odtud jako blesk a my jsme ho pak již nespatřili.

5. Nyní jsme však slyšeli pověst, že do tohoto našeho sídelního města Vídně přišli přes „Přadlenu u kříže“ lidé, kteří se vydávají za posly Boží a konají také divy, aby jimi slepým potvrdili pravdu svého poslání. My jsme také při této zvěsti opustili tento svůj palác nejvyšší šlechty, v dobrém pořádku jsme pospíšili ven, abychom se, možno-li sami sešli s těmi posly! My jsme se s nimi skutečně sešli a zavedli jsme je sem. Vy sami jste nepopíratelně těmi posly!

6. My knížata klademe proto k vašim nohám svou prosbu v tom smyslu, abyste naše staré pevnosti a hrady znovuzřídili a tak opevnili, aby nemohly nikdy býti žádným nepřítelem znovu dobyté a zničeny. Také tento náš plán nejvyšší šlechty můžete opevniti tak, aby jej nemohl nikdy nikdo zpusořit! To je nyní však také celá naše prosba vůli níž jsme vám šli vstříc a přivedli vás sem. neboť kdyby mohlo být tomuto našemu paláci nejvyšší šlechty nějak v něčem způsobeno zlo, pak by to bylo také velkým, zpětně i dopředu působícím neštěstím pro vznešenou habsbursko – lotrinskou dynastii a její další trvání by bylo brzy v nebezpečí.

7. V pozemském roku 1848 byl v tomto našem šlechtickém paláci jen jediný kámen poněkud uvolněn, a hle, dynastie měla co činiti, aby se udržela ve své prastaré vážnosti. Nyní se opět upevnila a má co nejspravedlivější poctivý úmysl, aby co nejlépe vládla a vedla své poddané, dobré odměňovala a zlé zcela bezohledně podle míry jejich přestupku trestala, což zajisté jest a musí být úplně podle vůle Boží protože On Sám to takto činí a chce takto míti. Bylo by proto opravdu nesmírným zlem pro všechny podřízené národy, kdy dynastie byla nyní v čemkoli ohrožena anebo kdyby dokonce přišla o svůj starý trůn.

8. Práví Pavel: „Přátelé, prorocství ohnivého jezdce je sice správné, ne však ještě uskutečněné? Ale vaše prosba a vaše starost, která vás nutí prosit, je marnivá nad marnivou a velmi pošetilá! Co vám mohou prospět staré pevnosti a hrady na Zemi, jichž mnoho tisíc bylo vládou časů proměněno v sutiny?! Ohnivý jezdec mluvil sice o zřízení vašich pevností a hradů, ale těmi se nevrozumívají vaše staré pozemské pevnosti a hrady, nýbrž vaše víra a vaše naděje mocí lásky k Pánu Bohu Ježíši! To je ta pevnost a ten hrad! Ten chce Pán u vás, kteří zde následkem vašeho nejvyššího vlastního chtění úpíte v hluboké duchovní noci, již od dávných dob zříditi a nově oživit. Chcete-li to, pak pravím vám ve jménu Páně, který je také zde, kterého však nepoznáváte a ještě jste nikdy nepoznali: To také vám Pán učiní, budete-li Ho o to prositi!

9. Také pozemskou dynastii Pán zachová, pokud to uzná za dobré a pokud ona bude jednati tak, aby národové se jí neoctli v příliš velké nouzi. Kdyby však národové začali ve svých srdcích příliš hlasitě naříkati, pak také dovede Pán učiniti dynastii ihned úplný konec. Neboť dynastie není před Bohem ničím a její trůn není také ničím, a ona tu není kvůli trůnu a trůn tu není kvůli dynastii, nýbrž je tu jako moudrý pastýř Božích dětí. Nedovede-li anebo nechce-li toto Boží stádo od všelikých zel chrániti a nikdy dáti Bohu, co je Božího, pak není již k potřebě! Pán pak také dovede připraviti úplný konec naduté dynastii!“

Kapitola 208.

Pokračování o poučení dynastií (panovníků). Podobenství o lenivých pastýřích. Dynastie (panovnické rodiny) jsou tu jen pro národy. Napomenutí k pokoře a poukázání na Pána.

1. Pavel pokračuje: „Já, Pavel, pravý sluha Pána Ježíše, pravím tobě a vám všem: Před Pánem Bohem jsou všechny trůny a dynastie ošklivosti. Ale dbá-li dynastie vůle Páně a jedná-li podle zásad odvozených ze slova Božího a z Jeho lásky a slitování, pak je dynastie nad trůn (povznesena) a je Pánu vhod a milá. S touto dynastií je pak milost, moc, síla a pevnost Páně; a běda nepříteli, který by ji napadl! Věru, ten bude rozemlet na prach a popel Zapamatujte si to, vy staří, sami ve svém duchu co nehlouběji zarytí dynastové! Žádná dynastie není o sobě ničím, a žádný trůn nemá ceny a trvání, nesedí-li na něm někdo skutečně z milosti Boží!

2. Dynastie, kterou však Pán tak dlouho, jako Habsburky ponechává na trůně, musí být Pánu vhod, jinak by již, ta jako ostatní dynastie, dlouho nebyla na trůně. Vy však jste právě proto zde tak dlouho ve své moci a slepotě, že ve svých srdcích pohlížíte na dynastii jako na něco a považujete ji za něco, co je na Zemi a také ještě v duchovním světě to nejvyšší a pro její zachování a upevnění má Pán použiti vši Své všemohoucnosti. Ó hleďte, to je velký omyl ve vašich útrokách. Pán je zajisté ovšem jedinou silou a mocí každé dynastie a každého trůnu, ale

nikoli pro dynastii a trůn (což před Ním není ničím) nýbrž pro národy, kteří jedině opřed Ním něčím jsou!

3. Pán Bůh koná vůči každé dynastii to, co koná hospodář a statkář, jenž má mnoho pastvin a stád. Je-li jedna anebo několik ovcí jeho stáda špatných, bude je majitel se vší péčí ošetřovati, aby se mohly stát dobrými. Ale stane-li se pastýř lenivým a špatným, pak u Pána stáda špatně pochodí; a nepolepší-li se, vyžene ho pán ze služby a budoucně mu nikdy nesvěří stádo do opatrování. Jestliže však pán i sto pastýřů propustí ze služby, protože byli špatnými pastýři, pak nicméně neodstraní ani jednu ovci proto, že se stala špatná, nýbrž on ji (jak bylo řečeno) podrží a bude ošetřovat; ale špatného pastýře nikdy nepodrží a ošetřovat nebude, nýbrž propustí ho zcela ze služby.

4. Pohleďte na celou Zemi! Národové jsou ještě titíž; ale kde jsou všechny dynastie, které kdysi ovládaly tyto národy?! Staly se špatnými pastýři a proto také přišly o svou službu! Odstraňte tedy ze svých srdcí vše, co je pošelilé a příliš marnivé a nicotné před Bohem! Svlechte jako nějaký špatný šat svou dynastickou pýchu a oblecté nové roucho pokory a opravdového poznání, abyste tím mohli býti přijati do počtu Božích beránků, kteří jsou pravými dětmi Božími!

5. Vy všichni jste slyšeli slova, která k vám mluvil onen ohnivý jezdec. Tu se také pravilo, že brzy za posly, jimž jste vyšly vstříc, přijde Pán Sám a zřídí vaše zničené pevnosti a rozpadlé hrady. Já Pavel, vám však pravím ještě mnohem více nežli onen ohnivý prorok na koni.

6. Hleďte, Pán, který má přijít po nás je tu zároveň s námi! Tento zde po boku mého srdce jest to! K Němu jděte a Jemu předneste prosbu svých srdcí! On jediný má prazdroj živé vody! Napijete-li se jí, pak nebudete věčně nikdy žíznit! Já jsem vám podal sice dobrý, živý nápoj, avšak on vřelou touhu životní žízně přece nezahání. Ale voda Jeho úst zahání každou žízeň na věky! Proto tedy, ježto On Sám je zde osobně podstatně přítomen, jděte k němu! On jediný může vám pomoci a pomůže! My ostatní nemáme ve své moci žádné pomoci, za to však vlastnost, bychom své slepé bratry připravovali pro pomoc z Boha.

7. Praví na to prvý dynast R.: „Z počátku byla tvá řeč dobrá a ukázal jsi nám správně pravou věc! Ale, že tento zde po tvém srdečním boku je Kristus, Pán, tedy od věčnosti Bůh Sám, to je od tebe hloupé! Jestliže vládce na Zemi nenosí odznaků, jako třeba nějaký domácí řád a podobné a kráčí jako nejnepatrnější čeledín obyčejného občana, pak si sám sobě říčte, hází-li se po něm blátem! Jestliže však pozemský král musí vždy také vnějším leskem ukázati, kdo jest pak to zajisté tím více platí u věčného Vládce všech vládců. Mimoto se přece také praví: Bůh přebývá v nedostupném světle.“

8. Praví Pavel: „Ó ano, toto je také tak (správné) ale ne pro každého! Pohleď tamto! Právě světlo, v němž je nyní Pán bude tobě a tobě rovným zajisté také nejvyšší nepřístupné; neboť světlo pokory a sebeponížení je pro bytosti vám rovné opravdu zajisté téměř nejvyšší nepřístupné. Ó já, Pavel, pravím vám, kdyby k vám přišel Pán zářící jako Slunce, pak byste ho byli ihned uznali; ale v tomto šatě je vám nepřístupný! Avšak budoucně vám bude zatěžko přijíti do této Jeho blízkosti! Nyní víte vše a jednejte tedy podle toho, co chcete! Já jsem před vámi domluvil.“

Kapitola 209.

Starý dynasta a Pán. Vypravování o zázračném Merkurovi. Dynasta prosí o pravé Boží zázračné znamení.

1. Poté přistoupí jeden z těchto ještě (duchovně) mrtvých dynastů přede mne a praví: „Slyšel jsi, co o tobě mluvili onen Pavel a starý R. Hle, ta věc zní zvláště a neuvěřitelně; ale já se nechci tím vším pohoršovat a proto přicházím k tobě, abych uslyšel od tebe samého, zda je na svědectví Pavlově o tobě ve vlastní podstatě něco pravdivého. Já nechci onoho dobrého muže, který jinak má mnoho moudrosti, považovati zrovna za lháře, neboť na to mně až příliš počest-

ně vypadá. Ale on velmi snadno může býti pro tebe příliš zaujat a proto tě může ve své příliš silné lásce k tobě dočista zbožňovat zjev, který se na Zemi, zejména u ohnivých obyvatel jihu, tisíckrát vyskytl.

2. Já však nechci tohoto dobrého muže ani chválit, ani hanět proto, že o tobě vypovídá něco takového; ale zkoušeti tu věc přece jen chci, neboť je dokonce psáno, že se má vše zkoušet a to dobré podržet. Řekni mi tedy ty sám, zač tě mám já a my všichni považovati! Může Se Bůh v tvém průvodu Svým tvorům zjevovat? A může nekonečný Bůh, vůbec býti Svými tvory viděn a mohou s Ním mluvit?“

3. Pravím **Já**: „Příteli, ty nežádáš ode mne slova nýbrž skutky! Budu-li však jednat před tebou jako člověk ve své malomoci, pak řekneš: „To může učinit každý, aniž by byl proto Bohem!“ Učiním-li však před tebou něco neobyčejného, pak Mně budeš považovati buď za mága anebo přírodovědce a řekneš: „To jde zcela přirozeně, má-li člověk správné poznání a praxi žádoucích k tom u potřebnostech; a proto ještě dávno není Bohem, i když také přijde se zdánlivými zázraky! – Kdybych však před tvými očima vykonal skutečně skutek, jakého může být schopen výhradně jen Bůh, pak by ti však přece nic neprospěl, nýbrž jen neobyčejně uškodil. Neboť tu bys byl podruhé souzen, a to velmi snadno k věčné smrti. Neboť spoutaný do Mého Království vejítí nemůže, praví Pán! Věř tedy slovům Pavlovým, tak budeš žít! Více o Sobě však ani Já před tebou nemohu říci, protože dávno ještě nejsi pro to zralý!“

4. Praví na to dynasta: „Máš sice pravdu; ale já zrovna nenahlížím, proč a jak by mně měl být škodlivým, anebo dokonce smrtelným skutečný zázrak, jakožto skutek svědčící o tvém domnělém Božství! Vždyť je přece jen vše, na cokoli se podívám zázrakem Boží všemohoucnosti a moudrosti; a já sám jsem si největším zázrakem. A hle, to vše mne o život nepřipravuje! Tedy přibude-li k nesčíslným zázrakům Bohem konaným o jeden více anebo méně, to by mělo být u Boha jedno a totéž. Neboť mnou nijak nehne, v jaké podobě Se Božství ukáže Svým tvorům a vykoná před jejich očima nějaký neobyčejný skutek. Já tím ve svém duchu přece zůstanu zcela nevázaným a budu myslet jednat jako teď, kdy o Tvém Božství nemám ještě žádné jiné přesvědčení, nežli to, že v ně chci anebo mohu věřit.“

5. Můžeš tedy přede mnou konat, co chceš a já zůstanu ve svém jednání vždy týž, jaký nyní jsem a jaký jsem vždy byl. Jsi-li Bůh, pak jsem tvým tvorem a budu mít velkou radost z toho, že jsem poznal svého Tvůrce osobně. – Nejsi-li Jím však, nuže, pak tě nebudu považovat za žádného špatného člověka, zato však za tu a tam přepjatého, a to snad nebude ani tebe, ani mne rmoutit!“

6. Když jsem byl ještě vládcem, hle, tu přišel jednou ke mně zvláštní člověk cestou vyprošené, zvláštní audience. A když jsem se ho svým obyčejným bodrým způsobem tázal: „Co chcete ode mne? Peníze, svět, zem, písek, čestné místo aneb mou duši? Chcete se státi na Zemi ministrem anebo dvorním bláznem?! Tu pravil: „Jsem Bůh Merkur a konám velké divy! Chcete zlato? Je v mém žoldu! Chcete perly a drahokamy, chcete ambru a nejjemnější víno? Chcete měsíc na zemi? Stane se podle vašeho přání! Chcete vidět své nepřátele? Budou státi před vámi! Chcete mír či válku? Dám Vám vítězství!“ Poté mlčel, a já jsem mu řekl: „Především, musím Vám doznati, že bych jen rád viděl své nepřátele a věděl také podle starého zvyku, co ode mne za to žádáte?“ Tu pravil: „Vy jste pán a vaše je země! Dejte mi jen víru v odměnu a zástavu!“

7. Podal jsem mu ruku a řekl: „Podaří-li se vám to dílo a já přemohu své nepřátele, pak mne o víru ve vás již neoloupí žádná bytost!“ A on mne nato prosil, abych pohleděl do svého velkého zrcadla. Já jsem to učinil a hle, zvláštní, prazvláštní! Spatřil jsem na místě zcela jasně a zřetelně velké, mně dobře známé množství týchž lidí, kteří mně byli, jak známo, nepřízniví a potají ustavičně brojili proti mně. A mezi těmi, kdož mne nenáviděli, viděl jsem ještě jiné, které jsem jinak považoval za své nejlepší přátele! To mně bylo přece jen trochu příliš zlé a poté jsem pravil ve velkém rozčilení myslí: „Máš-li v sobě příteli Merkure, již nějakou božskou jiskru a bereš z ní opravdu svou moc, zbav mne těchto nepřátel! A za to ti učiním, cokoli je v mé moci!“

8. Tu pravil on: „To se stane, ale nikoli způsobem nadpřirozeným, nýbrž tím nejpřirozenějším a zároveň nejpříjemnějším na světě. Uspořádáte velkou slavnost, ale na stropě vaší největší jídelny dáte udělat značný otvor a hledte, aby dveře a okna byly dobře uzavřeny. Na stoly dáte hojnost nejlepších pokrmů a nápojů a nezapomeňte na hráče, kejklíře a pištce jakož i na pěvce a harfeníky. Dokud budete u stolu u těchto hostů, ať vládne úplná veselost; ale za dvě hodiny nechte harfeníky, hráče, kejklíře a pěvce odejít. Poté se také vy vzdalte! potom strop sálu dejte otevřít a především otvorem zazníti zpěv sfér, poté dejte ihned otvorem vysypati na hosty velké spousty nejvyš vonných květů, jako růží a hyacintů, potom dejte tento otvor jakož i všechny dveře dobře uzavřít a za hodinu se nepřátelé ve vůni těchto květů udusí.“

9. Poté jsem se tázal Merkura: „A co žádáš za tuto radu: A On opět pravil: „Nic nežli tvou víru!“ – Já jsem však pravil: „Copak mám vlastně o tobě soudit?“ A on odpověděl: „Že jsem ve vši pravdě bůh Merkur, kterému postavíš velmi nádherný chrám. Zlata a jiných pokladů nebudeš mít nedostatek; neboť já dovedu na jedno místo snést poklady celé země.“ Já jsem však pravil: „Ty jsi bláznivý podivín! Stáhni mně dolů měsíc, jak jsi říkal, a já ti splním tvou žádost!“ Tu vytáhl kulaté zrcadlo, postavil je na stůl, který stál u otevřeného okna, jímž začal právě svítit dovnitř Měsíc, jelikož byl již pozdní večer postavil mne do určité vzdálenosti před zrcadlo, a z Boha a všech svatých! Viděl jsem Měsíc, jaký jest, vznášeti se dolně s mém audienčním sále, tak přirozeně jak jej lze vidět na obloze.

10. Poté jsem mu pravil: Že jsi něco více nežli obyčejný člověk, to nyní již poznávám a věřím, že jsi Bohem nadaný mudrc, jaké občas nosila Země; ale za dokonalého Boha tě nemohu považovat proto, že chceš něco vykonati, použil jsi vnějších prostředků. Hle, Bůh musí dovést z ničeho stvořiti svět, jinak není Bohem! Ty jsi však také řekl, že mně můžeš opatřiti zlato a drahokamy, kolik chci. Opatři mi tedy důkaz své božskosti z ničeho zlato a drahokam!“ Tu však pravil Merkur: „Mé Božství nemůžeš zřít a vedle toho svůj život podržet; proto tedy také nesmím před tebou vykonati žádný bezprostřední zázrak, jelikož by tě usmrtil. Snadnými vnějšími, takřka jen pouhými zdánlivými prostředky však zastírám své Božství před tvýma smrtelnýma očima. Dám ti ve vši hojnosti zlato a drahokamy ale za to mi opatříš železo, dobré vápno a hodně uhlí!“

11. Dal jsem vše to ihned sem dopraviti On však vzal z jedné kapsy lahvičku, pokropil železo několika kapkami tekutiny kterou měl v lahvičce. A hle, železo se stalo čistým zlatem. Poté vložil vápno a uhlí do dosti velké nádoby a polil to jinou tekutinou z jiné láhve; a to začalo syčeti a šuměti v nádobě a zvláštní zápach naplňoval brzy velký sál. On však pravil: „Tento zápach je neškodný a ať vezmu na pomoc jen půl hodiny trpělivosti. – Vyhověl jsem jeho žádosti, ale zatím jsem nicméně odešel do jiného pokoje, jelikož mně byl tento zápach poněkud nepříjemný. Za půl hodiny však mne zavolal; já jsem přišel a viděl jsem skutečně nejkrásnější diamanty v nádobě do níž bylo dříve vloženo vápno a uhlí. Po vápně a uhlí nebylo již ani stopy a sál byl naplněn nejlepší vůní.

12. Poslal jsem ihned pro svého dvorního klenotníka, aby zkoušel zlato a drahokamy. A klenotník shledal k svému největšímu úžasu, že je vše pravé. To mne zarazilo a já jsem si u sebe pravil: „Věřu, není-li tento zázračný muž více nežli jen obyčejný člověk, pak to bude velmi mnoho; neboť něco takového se mi ještě nepříhodilo! Všichni moji dvorní chemikové a lékárníci vyvalovali oči a nedovedli si tu věc vysvětlit a naléhali na zázračného muže, aby jim sdělil to tajemství! On však pravil: To tajemství záleží v tom, že já jsem bůh, vy však jen slepí, slabí smrtelní lidé!“ Tu lékárníci a chemikové pokrčili rameny a pravili: „Zda jsi bůh anebo člověk, nebylo by tak těžké rozhodnout. Ať ho usmrtí jako zločince a smrt tu bude zcela nestranným soudcem. Zemře-li je také on jistě zcela obyčejný člověk; kdyby se mu však nemohla dáti smrt, pak by byl zřejmě bůh.“

13. On však pravil: „Ušetřete si této zkoušky se mnou! Považte, že není dobře s bohy se hádat anebo žertovat! Neboť nežli byste se nadáli, byli byste také již proměněni v popel a prach!

Tu ho chtěli lidé uchopit; on však je od sebe odstrčil jako komárky a zmizel náhle ze sálu a nebylo ho pak možno již spatřit.

14. Příteli, to byl zajisté velmi vzácný zjev! A nicméně jsem zůstal, co jsem byl, a má víra nepřijala žádného nátlaku. Já jsem sice myslel, že je zcela možné, že jsi něco více nežli obyčejný člověk; ale je také možné, že se nám chceš na účet nějaké tajné, nám cizí vědy vnutit za boha, aby ses pak takovým způsobem stal Vládce nad vládci, což by ti pak ovšem vynášelo více, nežli kdybych tě chtěl za tvé zázraky sebe více císařsky odměnit. A tak jsem mohl na tohoto boha i s jeho zázraky velmi dobře hledět a přitom žít. Proč ne také u tebe, můj nejmávanější příteli?

15. Ukaž mi tedy také ty něco zázračného! Stvoř mi před očima Svět, a já se budu při tom právě tak chovat, jako se chovám dosud; neboť u mne není žádný zázrak větší nebo menší. Bůh je a zůstane Bohem, ať tvoří komára anebo slona a ať se Svým tvorům zjevuje v nekonečném světelném rouchu Sluncí anebo v šatě žebráka. Jaký dojem učinil Kristus se všemi Svými zázraky u Židů?! Hle, téměř zcela žádný až na několik za slepé považovaných rybářů a příbuzných; všichni ostatní Ho považovali za mága, lékaře a za vše jiné nežli za Boha. A přece to byl skutečně Bůh Sám!"

Kapitola 210.

Pán o zázracích a jejich účinku. Dynasta poznává moudrost Páně. Jeho přiznání ke Kristu a jeho výhrady. Dynastové se radí

1. Pravím **Já**: „Příteli, jaký zázrak by na tebe udělal dojem, to vím zajisté nejlépe jen Já, proto ti také nebude učiněn! Že ostatně veškeré hmotné stvoření světa, jeho udržování a vedení je ovšem trvajícím velkým zázrakem božské moci a moudrosti, který obyvatelé Země mohou denně spatřovat a obdivovat, to je v každém případě pravdivé a správné. Ale protože obyvatelé země jakož i všech ostatních světových těles vidí právě tyto zázraky, které jsou tu ovšem nejvýmluvnějšími svědky Božími, musejí však také v těchto zázracích tělesně umírat, což je také právě podobný zázrak

2. Každý zázrak je pro duši jej ohledávající soudem, od něhož může být jen mocí největšího sebezapírání opět osvobozena. Avšak toto sebezapírání může záležeti jen v tom, že se duši odnímá vše, co by co nejméně páchlo nucením. Toto odnětí je však právě to, co nazýváte umíráním anebo smrtí těla nebo hmoty.

3. Z duše musí vymřít a odumřít vše co není ducha. Neboť dokud nějaké vnější nucení drží ještě duši, v některých životních vláknech v zajetí, nemůže se svobodný Boží duch v ní úplně rozprostřít a duši od všelikého soudu osvobodit.

4. Božství může o Sobě, aby duši přivedlo p přesvědčení, konati ovšem zázraky, ježto mohou působit na duši jen zvenčí vábí duši také tak, že si nemůže již vůbec vzpomenout na volný pohyb, jenž je přece jednou podmínkou života před Bohem. Proto musí pak duše přijít do takového stavu, v němž je oproštěna ode vší vnějšnosti, aby se v ní mohla rozprostřít ona bohopodobná podstata, kteráž je duch a mohla duši před Bohem propůjčiti věčnou trvanlivost. Neboť vůči Bohu nemůže nic jiného trvat, nežli jen to, co je „Bůh“ sám.

5 Rozumíš tomu nyní, proč ti zadržuji zázraky? Hle, kdyby byl Bůh do duše již rozumné a prozíravé nevložil ducha, nemohla by jako svobodná bytost ani na okamžik trvati; dařilo by se jí jako vodní kapce na železe do běla rozžhaveném. Zvířata musejí však právě proto kráčet zcela hloupá a téměř beze všeho poznání, protože by jejich trvání bylo nemožné. Rozumíš tomu?“

6. Praví dynasta: „Ano, příteli, mně to připadá, jako bych tomu rozuměl a přece tomu nerozumím. Neboť k pochopení takových věcí patří více nežli nosit několik roků na Zemi korunu a

žezlo. Ostatně však nyní velmi dobře poznávám, proč jsi vlastně prvním ze své malé společnosti; neboť jsi mezi nimi mnohem moudřejší. Znáš povahu tohoto duchovního i hmotného světa do základu a vzájemné vztahy vidíš zajisté co nejlépe, což se musí otevřeně doznat! Zda však proto jsi také již Kristus Pán Sám to je žel ovšem zcela jiná otázka!“

7. Nevíš, že člověk jako pravý křesťan musí být poněkud ostražitý s přijetími, že by tu byl každý Kristem, kdo je nějak moudrý a v čas potřeby provede snad také několik zázraků podobně jako můj bůh Merkurius?! Vždyť se praví v Písmu: „Časem povstanou mnozí falešní proroci a budou konati znamení a říkat: „Hle, zde je Kristus, anebo tam je Kristus!“ – avšak nevěřte! Neboť příchod Syna člověka bude jako blesk, který sjíždí od východu k západu. Také bude příchod Páně jako příchod zloděje za noci!“ který by ovšem mohl být poněkud osudný. Neboť zloděj nedělá nic dobrého přichází-li do domu tajně!

8. A tak příteli, musíš nám ovšem již něco prominouti, jestliže poněkud váháme s přijetím toho, že jsi Kristus. Ostatně my všichni nemůžeme vůči opravdu velké, ano převeliké moudrosti a bystrosti tvého ducha ani to nejmenší namítati. Se zázraky již tomu bude tak, jak jsi pravil a rovněž tak i s hmotou vnějšího světa. Ale že jsi také již Kristus proto, že to vše tak poznáváš a nám dovedeš vysvětlit to přijmouti by bylo, jak řečeno od nás něco velmi odvážného. Petr, Pavel, Jan, Jakub, to vše jde; ale Kristus?! Příteli, tu přestává všechen žert a začíná nejúplnější vážnost!“

9. Pravím **Já**: „Já to však také v podstatě nikterak nežádám, ježto stačí úplně, vyznáváte-li Krista jako Boha a Pána všech Světů a všech nebí. Ale musíte se o tom navzájem poradit a pevně stanovit předně: Zda všichni uznávají ve svém srdci Krista jako Boha, Pána a Otce a zda nás všichni, kteří zde odpočívají v této kryptě, chtějí následovat, kvůli Pánu Kristu!? Neboť všichni ostatní, které zde vidíte, nás z toho důvodu následovali a proto naleznou svou spásu. Učiňte tedy rovněž tak a tím naleznete také vy to své!“

10. Praví Dynasta: „Dobře, to ihned provedeme! Půjde-li to bude dobře, a nepůjde-li to úplně, půjde to i neúplně!“

11. Poté se dynasta obrací k veškerým obyvatelům rodinné hrobky a praví: „Všichni jste slyšeli, co zde mluvil tento přítel a proto vám to nemusím opakovat. Jsem však toho mínění, že bychom měli v dobré víře přijmouti tento návrh, jelikož zde v tomto našem stavu opravdu čím déle tím méně můžeme něco získat a ještě mnohem méně ztratit. Poradte se tedy a sdělte mi s vaším celkovým souhlasem svou vůli a své rozhodnutí; a pak toto místo buď navždy opustíme, anebo však také zůstaneme, což by bylo velmi smutné, Bůh ví jak dlouho ještě v tomto opravdu nepřijemném místě.“

12. Já jsem byl a dosud jsem pevným křesťanem a mým heslem bylo vždy: „Kristus! Anebo vše je ztraceno!“ A tak věřím tedy také teď: Musíme se snažit za každou cenu života si Krista dobýt! Neboť není-li On náš, anebo měl-li by být podle mínění některých z vás pouhou bajkou, pak jsme nejnešťastnějšími bytostmi, neboť kdo je potom Bůh a jak, kdy a kde?! Je-li však Kristus Bůh a Pán nebe a všeho světa, pak v něm máme viditelného, věčného Otce, naplněného láskou, dobrotou a slitováním, jenž Svě děti neodstrkuje tak snadno jak někde jsoucí, všemohoucí nejvyšší spravedlivý Bůh Sám, v Němž by sice musela být nejvyšší moudrost, ale žádná otcovská láska a žádné slitování.

13. Já, prvý z Habsburků, však myslím a myslel jsem si vždy u sebe takto: Kdo je v sobě samém pln pýchy a vysokomyslnosti, ten chce také nejvyšší vysokomyslného a nejnepřístupnějšího Boha hřích to pyšného, který se mnohdy příkradl také do mé duše. Ale tento nejmoudřejší přítel mně předtím učinil pochopitelným, v čem spočívá nepřístupnost světla, v němž přebývá Bůh, totiž v pokoře a v nepochopitelně nejhlubší blahosklonnosti Boha která je pyšnému ošklihostí. A já pravím nyní podle svého vlastního způsobu smýšlení: „Mea culpa, mea maxima culpa ! (Má vina, má nejvyšší vlastní vina!) Já jsem byl kdysi jako císař také ve skutku takový, ačkoliv jsem měl vždy tu hlavní myšlenku, že jen pyšný a vysokomyslný si takto představuje Boha.

Ale nyní se ta myšlenka stala ve mně pravdou a já vám všem svým pozemským dětem činím návrh, abyste následovali tohoto dobrého přítele! On praví o sobě samém, že je Kristus. Ale toho zatím ještě nechme. Možné je vše. Ale kvůli evangeliu, které v tom ohledu radí co možno největší ostražitosti, budeme tuto věc ještě velmi přísně zkoumat. Co tedy hodláte, moji milí přátelé a pozemské dšti učiniti?!

14. Praví j e d e n ze středu: „Já a my všichni víme, že ty, Rudolf Habsburský, jsi podle jména a hodnosti první ale tvůj palác nejvyšší šlechty není zde, nýbrž někde jinde. Ty jsi zde jen jedním obyvatelem a proto nemáš zde míti hlavní a přední slovo! Nám všem se to zde líbí. My jsme spravedliví jsme také křesťané! Proto tedy také zůstaneme, dokud nás nezavolá pozoun k poslednímu soudu, kde k nám milý Pán Bůh bude milostiv a milosrdný! – Podle našeho svědomí a podle možnosti věcí a záležitostí, které jsme urovnávali, byli jsme sice ke každému spravedliví a přísní, kdo se proti nám prohřešil; ale také jsme vel, i často uplatňovali právo na milost. A tak nám i milý Pán Bůh dá o posledním soudu právo a milost a do té doby budeme všichni v úplném klidu vyčkávat.

15. Praví Dynasta Rudolf: „Pročpak jste tedy s námi vytáhli, když jsme šli naproti těmto šesti?“ Praví několik hlavních trůnistů: „To jsme učinili jedině pro parádu a také z trochy bázně z hloupého prorocství onoho ohnivého jezdce! Ale ježto nyní vidíme, že tu na celé věci nic není, zůstaneme opět v tomto našem paláci nejvyšší šlechty! Rozumíte?! My zde pevně zůstaneme!“

Kapitola 211.

Marie Terezie a několik jiných dynastiů souhlasí s praotcem Rudolfem. Rudolf prosí Pána, aby je vyvedl z krypty. Příznivé svědectví Páně o Rudolfovi.

1. Praví poté dynasta Rudolf: „Já doufám, že mezi vámi mnohými bláznů přece jen bude několik moudrých a že mne budou následovat! Ostatně je pravda, že v tomto paláci vysoké šlechty nikomu nic neschází, až na jistou svobodu života a radost ze života, ježto tento život se vlastně podobá zcela životu sedění na vejcích. Ale co se mne týče, já se za takový zahálčivý život poděkuji! Milejší by mi byl ovčák nežli takový němý obyvatel tohoto hloupého paláce vysoké šlechty! Vy tři ušlechtilí poslední lotringové a ty také má dcera Terezie, copak je s vámi?! Zůstanete také vy zde až do posledního soudu, který nepochybně nikdy nepřijde?!

2. Praví Terezie: „Milý pradědo! Já tě budu následovat a moji synové též! Také my jsme se nasytili tohoto krčičího života ať se z nás stane cokoli! Jen změnu, jinak se staneme samými sochami!“ – Praví Josef: „Také já jsem zcela tohoto mínění! Člověk musí využívat tohoto okamžiku! Kdo jej promešká, ten od sebe odvrhl korunu a žezlo a žádná doba mu jí nevrátí! A tak nechci tedy nyní ani já být poslední, abych se chopil tohoto příznivého okamžiku a důvěryhodně ho použil!“ Praví poté Leopold: „Také já jsem tak naladěný! Jednou přece musí být jinak; neboť s tímto dřepěním a slepým chytáním myší nic není! Na Zemi člověkem, na něhož se všechno svezde a zde věčná „Stock ohne Hemd und Rock,“(hůl bez košile a kabátu“), to se stává pustým a nudným! Proto také já jsem tak smělý a připojím se k vystěhováním!“

3. Dodává také František: „To uděláme také my a ať se ostatní smějí jak chtějí, my přece odtud povalíme! Na světě se mi dařilo špatně; mé mládí se skládalo z války, pronásledování, zlosti, bázně a hněvu a mé stáří s všelikých trampot, nemocí a konečně z trpké tělesné smrti. Zde v duchovním světě, vlastně v tomto elysiu vysoké šlechty, stravuje člověka nejvyšší smrtelná dlouhá chvíle. Proto jen ven z této nudné díry! A to čím dříve, tím lépe! Já bych nyní odtud již raději odletěl nežli odešel.

4. Praví Mi poté Rudolf: „Příteli, jsme pohromadě ti kteří chceme jít ven s tebou! Několik málo příbuzných se ještě připojí. A tak bychom se mohli, je-li ti libo, vydati na cestu.“

5. Pravím **Já**: „Hned to bude, Můj nyní jako vždy velmi vážený příteli! Pravím tobě, že jsi mi byl vždy milým mužem a že jsi nikdy na sebe neuvalil vinu nespravedlnosti. Neboť měl jsi velkou lásku k Pánu Bohu Ježíši. Proto jsi také byl pomazán na vůdce národů a vydobyl a udržel sis z Boží síly dědičné právo pro své potomky, takže nyní po několika staletích ještě vždy tví potomci sedí, aspoň se strany matčiny, na trůně, Boží silou tobě propůjčeném, a vedou národy dobře, správně i špatně, podle chování národů.

6. Protože jsi mi však byl vždy milým, spravedlivým mužem a vedl jsi národy dobře, správně i špatně, podle jejich chování dostane se ti však nyní také zato odměny, na níž jsi čekal již několik set let. Toto dlouhé čekání se zdá být se strany Pána Boha jakousi nespravedlností; ale není tomu tak. Žádný vládce, byť jakkoli sebe spravedlivější, nemůže na světě vznešenost svého stavu stáhnouti do prachu pokory. Musí se dáti jako Bůh uctívat a přímo zbožňovat, jinak by nebyl pravým vládcem. Království Boží může však býti přivlastněno jen těmi, kdož se až do posledního nejmenšího vlákna života pokořili.

7. Kdo zaujal na světě nejvyšší nepatrné postavení, tomu je také snadné sestoupiti do hlubiny pokory; ale na tak snadno tomu, kdo nutně zaujal na světě nejvyšší vrchol lidské hodnosti a velikosti. Učení lidé na světě považovali například moře za nejvyšší povrch Země a výšku každého pohoří měřili od hladiny mořské a dosti přesně ji určili, a Já pravím tobě, že to dobře vystihli. Kdo tedy bydlí u moře, učiní jen několik kroků a je na břehu požehnání nižšího moře. Ale kdo je v téže době ještě na nejvyšším vrcholu hory Země, ten bude potřebovat delší doby nežli se dostane dolů k požehnání moře.

8. Vládcové jsou však duchovně na těchto výšinách a je tu třeba více, aby se dostali k moři, nežli u těch, kteří již bydlí u moře. Hle, David byl králem zcela podle srdce Božího; byl dokonale dobrý, správný a špatný; a přece musel v duchovním světě několik set let čekat, nežli dospěl k úplnému vykoupení. A tak musíš také ty to přijmouti tak v tom nalezneš pro tvé nejuplněnější ospravedlnění božské spravedlnosti, milosti, lásky a moudrosti.

9. To však, co jsem ti nyní řekl, platí všem, kdož nosili na Zemi korunu nad Mými národy. Kdo z vás se s tím chce spokojit, spokoj se hned a následuj Mne! Kdo však nechce, zůstaň! Žel jsou tu ještě mnozí, kteří se ještě dlouho nenaleznou, protože se naléztí vlastně vůbec ani nechtějí. Chci však nyní, ještě nežli opustíme toto místo, dáti Pavlem, který je tu Mou výzbrojí nad tento spánek slepých hlas ku probuzení; snad jim budou přece ještě někteří probuzeni. Jejich vůle je svobodná jako jejich duch; proto ani Já Sám nemohu a nesmím určovat a říci: „Tito a tolik!“ Neboť Já zde nechci předvídat, nýbrž pouze jen dohlédat a být mírným a plným slitování. Neboť těm, jimž jsem dal mnoho nésti, musím také prokázati velkou shovívavost, protože pod svým velkým břemenem se stali velmi unavenými a ospalými.

10. Proto Pavle, povstaň a probud' ty, kteří se chtějí dát probudit!“

Kapitola 212.

Řeč Pavlova ku probuzení dynastií dosud ospalých. Tento Apoštol jim ukazuje jejich vládní ohavnosti a slibuje shovívavost a milost Páně. Úspěch řeči.

1. Tu povstává Pavel a obrací se těmito slovy k vysokým šlechticům říka: „Milí přátelé a bratři v Bohu, Pánu Ježíši!

2. Tu je ihned přerušen otcem Terezie, který mu trpce posměšně vytýká: „Kdypak jsme již spolu pásli prasata, že se jako sprostý židovský syn opovazuje osloviti mne pro nic za nic bratř?! Copak neví, kdo jsme? Tedy více způsobu, sprostý židovský nafoukanče, jinak se mu ukáže kdo je tu císařem!“

3. Pavel však toho nedbá, nýbrž poukazuje ve své řeči dále řka: „Psáno jest: „Kterým bylo svěřeno málo, těm bude skládati účet z mála; kterým však bylo svěřeno mnoho, těm bude skládati účet z velmi mnoha!“ Vy však náležíte vesměs k těm, kterým Pán Bůh svěřil velmi mnoho a tak tedy bude vám nyní také skládati před Pánem Bohem převeliký účet! Neboť já, Pavel, říkám vám, kteří tu ještě jste plni staré, zarezavělé, nejvyšší šlechtické tvrdošijnosti, že pro vás všechny nadešel nyní nejvyšší vlastní poslední soud, v němž se od vás bude požadovat nejpřísnější účet, nezanecháte-li své tvrdošijnosti. Neboť Bůh Ježíš, nás Pán a Otec, ačkoliv je nejvyšší láska, mírnost a trpělivost, nedá se sebou žertovat, protože chce Svým dětem vždy a věčně jen to nejlepší. A tento Ježíš, který nás všechny Svou smrtí na kříži vyprostil z moci satanovy, stojí zde před vámi sice ještě vždy tak trpělivý a mírný jako beránek ale Jeho mírnost a trpělivost není bez hranic. Běda vám, začne-li se jednou s vámi přít! Na tisíc nebudete Mu moci odpovědět ani jedna; neboť před Ním jste vesměs všichni velkými hříšníky!

4. Kolik jste jich dali jen pro svou nezměrnou pýchu nezřídka ukrutným způsobem popraviti! Jak krutě jste vždy pronásledovali nějakého osvíceného ducha! Jakých nejvyš nešetných ukrutností jste se dopouštěli na evangelických bratřech! Jakou nevýslovnou bědu jste nezřídka způsobili v tisíckrát tisících rodinách! Jak jste zuřili v třicetileté náboženské válce proti čistému učení Ježíšovu! A kolik jiných mnohých nespravedlností máte na svědomí! Jak velice jste toužili vždy po tom, abyste zvýšili svůj lesk na účet života a krve milionů, kteří jsou a byli právě tak dobře Božími dětmi jako vy! Kolik tisíců úpělo nevinně v žalářích leností a neobratností vašich soudců, jimž se pod vaší ochranou dobře dařilo, zatím co vaši a jejich ubozí bratři, pravím ještě jednou, musili často nevinně úpěti a zoufati v nejtemnějších žalářích! Hleďte, tyto a ještě tisíce jiných nejhrubších hříchů máte na svědomí! Proudí nespravedlivě prolité krve volají k Bohu o pomstu proti vám. A Pán, kdyby chtěl výhradně podle spravedlnosti, musel by vás nechat za každou nespravedlivost a vládcovskou ukrutnost, které jste se dopouštěli a kterou jste nechali dopouštět co nejostřeji v ohni pekla věčnost za věčností pykati.

5. Ale On se rozhodl, že poskytne nyní všem milost za právo, protože nemá žádné radosti, byť i na zasloužené trýzni hříšníků. Považuje vás za velmi nemocné a chce vám pomoci a proto přišel (jako Spasitel) Sám k vám. Copak vás, slepci, nyní zdržuje od toho, že nechcete následovat jeho volání? Co máte zde? Nic, nežli co vám zjednáva vaše stará panovačná domýšlivost! A přece nechcete následovat příkladu oněch svých opravdu vznešených bratří, vědouce dobře, že před Bohem jsou všechny pozemské veličiny naproste nic, ihned se přimknuli k Pánu, ačkoliv Ho ještě zcela nepoznávají!

6. Pohleďte na Rudolfa, který byl vládcem podle srdce Božího, na Terezii, na počestného Josefa, srdečného Leopolda a přívětivého Františka a ještě několik jiných bratří a sester také oni se dopustili, jako kdysi David, leccého, co nebylo v řádu Boží lásky; ale Pán Bůh uvážil jejich břímě, které jim bylo nésti, prominul jim jako kdysi Davidovi každou vinu a přijal je nyní již do Svého království. Neboť kteří jsou u Něho, jsou také v jeho Království. Pán však chce také vám všem býti milostiv. Proč tedy nechcete Jeho nekonečně velikou milost přijmouti? Cožpak není lépe následovat milostivého volání Páně, nežli se pomalu neoblomnou tvrdošijností činit úplně zralými pro peklo?“

7. Touto řečí jsou všichni, až na jednoho rozechvěni a začínají přemýšlet. Jen ten jeden praví: „Já zůstanu císařem na věky! Také před Bohem na věky!“

Kapitola 213

Proti Pavlově řeči umíněný císař tvrdošijně protiřečí.

1. Praví na to Pavel : „Příteli, ty spojuješ se svým císařem ještě mnohem vyšší pojem, nežli jaký jsi již beztoho spojil. Řekni si však sám, co je císař bez země, lidu a moci!? Pravím tobě, nic jiného nežli pošetilec. Copak se stal kdy císař císařem ze své vlastní milosti, anebo z milosti Boží? Kdopak dává člověku moc aby vládl, a národům vůli, aby ho poslouchaly? Hle, to koná

Bůh, který je jedině věčný Pán vši moci a síly. Kdo tě učinil císařem, ty sám anebo Bůh? Učinil-li tě však císařem Bůh, jako jediný Pán nekonečnosti, pročpak si činiš potom nárok na svou císařskou důstojnost jako by ses byl učinil císařem sám?!

2. Hle, kdyby bylo tak snadné stát se císařem bez Boží síly a moci, pak by bylo velké množství císařů na Zemi; to by však byla před Bohem ošklivost ošklivostí! Proto ustanovuje nad mnohými zeměmi jen jednoho císaře a opatřuje ho mocí, silou a velkou vážností – ale jen na trvání jeho života, způsobilého k vládnutí!

3. Po smrti těla přestává císař na věky a člověk, který byl na Zemi císařem, bude roven jednomu z nejnepatrnějších jeho poddaných. V království Božím může se však opět něčím stát pokorou a velkou láskou především k Pánu Bohu a pak ke všem bratrům a sestrám. Ale toto tvrdošijné setrvávání na tom, čím kdo byl na Zemi, nepřináší život a působení života, nýbrž jen skutečnou smrt a působení smrti! Proto pravím tobě: Rozvaž si dobře co činiš! Neboť hle, brána zvláštní milosti a slitování Páně není neustále otevřena, tak jako na Zemi není také stále den a léto. V létě můžeš vložit símě do brázd země a ono ti vzejde a přinese mnohý plod; v zimě však můžeš sít jak chceš, přece símě nevzejde a také ti plod nepřinese. Neboť v zimě je pro jednu část Země brána zvláštní milosti uzavřena a otvírá se teprve zase na jaře. Na Zemi se toto zavírání a otvírání sice děje pravidelně, protože Pán tak přírodu všude zařídil; ale na tak všude, kde je vše svobodné a nejsvobodnější zajisté vůle Boží. Tu nemůže nikdo říci předem: „Hle, nyní přijde brzy jaro a pak milostiplné léto, nýbrž to je skryto v Pánu! Kdy chce On, tehdy je to zde. On jediný uzavírá a otevírá, jak a kdy chce.“

4. Nyní je před vámi brána otevřena! Proto chopte se a užijte toho! Bude však opět uzavřena, a tehdy se pak nikomu nedostane, co by uchopil a čeho by použil. Copak myslíš, že Pán přichází den ode dne tělesně ze svých nejvyšších nebi dolů na Zem a učí, uzdravuje a omilostňuje Svě tvory činí z nich Svě děti?! Ó hle, to Pán nečiní! A On jedině ví, proč něco tak činí anebo nečiní. On je sice vždy láska a slitování Samo; ale Svou zvláštní milost nedává vždy stejně a ne každému stejně!

5. Hle, já jsem byl kdysi největším a nejzuřivějším pronásledovatelem, a přece mně prokázal nejvyšší milost a posílil mne na světového apoštola zatím co Svě ostatní apoštoly ustanovil většinou pro Židy. A ostatní, velmi mnohé, ano tisíckrát lepší a ušlechtlejší lidi neuznal za hodné nějaké zvláštní milosti. Moudrým to zadržel a nedospělým dětem zjevil Svě Království a Svou zvláštní milost!

6. Z toho však opět vyplývá, že Pán podle Svě nevnitřnější moudrosti koná, co chce. Nedává nikdy ve velkém nadbytku a jindy zcela a naprosto odjímá. Kdo se domnívá být nejčistší, je často tisícerým nebezpečím obklopen; a bázlivého, který se každým okamžikem obává, že bude tisícerým nebezpečím pohlcen, chrání Pán nezřídka tak, že se mu nestane ani tehdy nic, kdyby byla celá Země roztrhána na cucky. Tak koná Pán, co On chce a nepotřebuje nikdy rady člověka. Je však potom také největší a nejneodpustitelnější pošetilostí, nepřijímat dary milosti z jeho nejvyšší svatě, vlastní ruky, jestliže je někomu poskytuje dobrovolně.

7. Zanech tedy nyní svého císaře a vezmi za to milost Páně, tak budeš žít, jinak zemřeš ve svém vlastním bludu!“

8. Pravý tvrdošijný: „Ty sice mluvíš velmi moudře jako ministr; ale jaký je nicméně rozdíl mezi ministrem a císařem! Předved' mně Pána samého; chci ho v milosti vyslechnout a výjimečně mu udělit delší audienci!“

9. Praví Pavel: „A jinak nemáš žádných bolestí?! Á, to je skutečně také již vše nade vše, co lze od tvé milosti očekávat!“ Ty jsi tedy chtěl dokonce Pánu udělit audienci, kdybych to Ho předvedl!? Ó nesmyslný pošetilče! Bohu, Tvému Pánu a k tomu ještě cestou milosti, udělit audienci! Ne, příteli, to jde trochu příliš daleko! Já, Pavel, se chvěji před touto myšlenkou! A ty ji můžeš myslet a něco takového žádat?! Ne to nemůže být tvým dílem, nýbrž jen dílem satana!

Vzchop se tedy a upušt' od své nesmírně velké pošetilosti! Prosím tě, staň se člověkem před Bohem!“

10. Praví tvrdošijný: Vládce mluví svým obvyklým způsobem a apoštol svým způsobem! Já však nerozumím audiencí něco tak do nebe volajícího jako On. A já myslím, že nemůže být tak velkou chybou, prosím-li k sobě Pána! Vždyť na Zemi také posílají pro duchovního, aby přišel s Kristem Pánem, nemůže-li nemocný sám přijít k němu. Nedělej proto takový povyk, jakoby proto již nebe a Země byly zříceny!

11. Jsi-li již moudrým učitelem, tedy považ při tom, že mezi císařem, který je ovšem také jen člověkem a nějakým obyčejným člověkem musí přece být vždy nebetyčný rozdíl. V jaké sféře kdo žije, v takové si také vytváří svůj život k své vlastní přirozenosti. Orel hnízdí zcela po domácku a útulně na nejzávratnějších výškách; vynes však domácí slepici na vrchol skály, jejíž výška přečnává mraky a slepice nepřijde nikdy živá do hlubokého údolí. Rybě je voda životním živlem. Zvířeti na Zemi je smrtí. Co se však osvědčuje tělesně mezi zvířaty, to je také duchovně mezi lidmi. Mluvím-li tedy zde před tebou podle své vznešené duševní přirozenosti, pak tu přece nemůže být tak velice pochybeno, jako kdyby se nějaký jiný, obyčejný člověk opovážil takto mluvit!

12. Já jsem byl jednou císařem, to mně nemůže vzít žádný Bůh, dokud mně ponechává vzpomínku. A tak tedy zůstanu na věky císařem také před Bohem ve své vzpomínce. Že však zde již nemám více co přikazovati, to již tak dobře dávno vím, jako On, můj hartusící příteli! Proto tedy také nic dalšího již od Něho nepotřebuji. Já se již sám protluku dále. Odjakživa jsem nic tak nemohl snést, jako někdy někoho, kdo mi chtěl něco vnucovat a kdyby to bylo i to nejlepší. A tak jsem ještě vždy zapřísáhlým nepřítelem všeho vnucovaného. Neráčíš mně tedy zcela nic vnucovat a já to dobré a pravdivé přijmu sám a podle toho budu konat a jednat; jinak zůstanu však, jaký jsem, zda dobrý či špatný, to je jedno. Rozuměl hartusící patrone!?”

13. Pravá Pavel: „Ó ano, velmi dobře! Avšak dodávám zcela prostě jen to, že dokud ti bude sloužit za rozhodujícího a převládajícího soudce tvé ego (tvé já), dotud v tvém srdci ego Páně příbytek neučiní! Uvažuj – li se vnějšně životní poměry a rozdíly samy o sobě, pak máš pravdu ve všem co jsi mně, i když také proti mé osobě velmi urážlivě přednesl, ve své tebe omlouvající řeči; ale vnitřní životní poměry jsou zcela jiného druhu! Tyto poměry, protože jsou ti zcela cizí, si musíš dát napřed vnutit, jinak nepřijdeš v duchovním světě, jehož obyvatelem nyní jsi již několik set let, nikdy na nějaké zelené místočko. Já přece nejsem tvým nepřítelem, jestliže ti na vyzvání Páně sděluji úplnou pravdu. Nejsem-li však tvým nepřítelem, proč se mnou zacházíš jako bych byl tvým nepřítelem?“

14. Praví onen tvrdý: „Já s tebou nezacházím jako s nepřítelem; ale nelíbíš se mi! Proto chci a musím mít a slyšet jiného, abych náležitě věděl, co mám činit!“

Kapitola 214.

Počítání doby života v záhrobí. Světově dějinná žádost. Podobenství o kejklíři. Pravý dvorní lesk.

1. Praví Pavel: „Dostaneš také jiného, ale teď, kdy jsi ve všem svém myšlení, smýšlení a snažení téměř ještě jako kámen hmotný, ještě ne. Já Pavel, jsem však proto Pavlem, nepatrným apoštolem, že seškrabávám z dětí nejprve to hrubohmotné a odstraňuji z nich jako porodní babička prvou nečistotu a křtím slabé děti jaksi ještě v těle mateřském, aby pak tím spíše byly schopny přijmouti mocný křest ducha. Dokud nezaměníš své příliš hmotné myšlenky a touhy za duchovní, dotud se tedy Pavla nezbavíš! Neboť, jak bylo řečeno, prací Pavlovou jest, aby napřed očistil místo, by potom mohli praví stavitelé postavit budovu, která obdrží od velkého Stavitele vlastnoručně přiměřené ozdoby a všeliká nádherná vnitřní zařízení.“

2. Buď tedy jen zpočátku se mnou spokojen; neboť, kdo jednou přijme Pavla, ten pak přijde také k Petrovi, k Janovi a konečně k Samému Pánovi. Ale každý, kdo tu začíná, začni Pavlem, jinak nepříjde nikdy k Petrovi a ještě méně k Janovi. Kdo však nepříjde k Janovi, ten také nepříjde k Pánovi! Neboť Jan se podobá lásce Páně k Jeho dětem.“

3. Praví onen tvrdý „Zcela dobře, ale ty nejsi přesný ve svých údajích, a proto se nemohu na tebe spolehnout! Neboť „Kdo jednou lže, tomu se nevěří i kdyby hned mluvil pravdu!“ Ty jsi pravil, že podle pozemského počítání se zdržuji zde v duchovním světě téměř již dvě stě let. A hle, to je úplně vylháno, neboť jsem zde teprve sotva 110 let a chybí tedy k tvému udání ještě 90 let. Cožpak duchové tvého druhu nejsou sto přesně udati, jak dlouho zde nějaký duch určitě bydlí? Očisti se nyní z této omáčky, můžeš-li a já tě podržím!“

4. Praví Pavel: „To je kozí chlup, o který by ses chtěl se mnou přít! Ale tento spor ti přijde velmi draho. Neboť věz, že Pavel je umytý a nikoli neumytý Žid a s těmito není dobře jísti třesně; Neboť tu dostane o závod spolu jezdící velmi snadno všechny stonky a pecky do tváře. Řekni mi, ty vyhloubený žlábkový vrtáku nejdutější hmoty, kdy ses naučil v duchovním světě počítat, že mne chceš obviňovat ze lži!? Pohleď, pošetilče, my počítáme zde v duchovním světě takto: Od okamžiku, kdy Pán vložil do tvé duše ducha (což se stává ihned jakmile je duše dítěte schopna prvé myšlenky, což u mnohých dětí je již v prvním roce zrození) Od této doby vložení ducha do duše je každý člověk také již obyvatelem duchovního světa a žije a tyje vždy poloviční dobu života úplně v duchovním světě, což mu jen až příliš jasně říkají jeho sny. Jen přirozeně bdělou dobu denní je z větší části své bytosti ve světě hmotném, ačkoliv mnohý duchovními myšlenkami, úvahami, modlitbami, láskou k Bohu a ušlechtilým jednáním je také za nejjasnějšího dne čistě v duchovním světě. A hle, odkud také začíná počet, jak my zde počínáme. A připočteš-li to k svým 110 rokům, neshleďš přece jistě ono přiblížení ke 200 letům nikterak živé, jak jsi to řekl mně, svému příteli, dosti drze a hrubě do očí! (Jde tu o německého císaře Karla VI, syna Leopolda I. A otce Marie Terezie, jenž se narodil 1. října 1685 a zemřel 20 října 1740. – Doba tohoto sdělení: červenec 1850)

5. Praví poté onen tvrdý „To jsem však nevěděl, že se zde tak počítá! Kdybys mně byl o tom dříve poučil, nebyl bych tě nazval lhářem a ty mne také ne vyhloubeným žlábkovým vrtákem nejdutější hmoty, což také není žádná poklona. A poněvadž ty ses stal hrubým, ježto já jsem byl hrubým, pak myslím, že jsme se vzájemně vyrovnali a nejsme si tedy navzájem nic dlužní. Já jsem nyní udobřen; ty také?!

6. Praví Pavel: „Zcela úplně! Ale teď si však již musíš za to ode mne líbit ještě několik slov! – Praví onen nyní poněkud měkčí: „Mluv jen, kolik můžeš a dovedeš! Já tě budu poslouchat. Řekni mi však také, jak to vypadá nyní ve světě a co dělají mí potomci a jak se jim daří. Slyšel jsem, že v Rakousku byla velká hnutí. Řekni mi také o tom ještě něco podrobně, můžeš-li!“

7. Praví Pavel: „My jsme nyní jevově ve Vídni samé a bude nám ještě leccos v tomto městě urovnávat a opři této příležitosti se také leccos dozvíme, jak to nyní vypadá na hmotném vnějším světě. Zatím se však třeba obírat tím, co je nám mnohem bližší nežli hmotný svět. Ty jsi proniknut ještě zcela španělským dvorním velikášstvím tamních vladařů, pěstovaným většinou tehdy nejvýše a nejbohatěji postaveným kněžstvem a myslíš, že vše vysoké může imponovat všemu světu jen nejvýš zvýšeným leskem, který záleží ve zlatě a všelikých marnivých obřadech, aby sprostá holota byla přinucena k slepé poslušnosti. Já však pravím tobě, že na celém světě nemůže být v podstatě nic falešnějšího a mylnějšího nežli právě tento nadmíru hloupý předpoklad!

8. Hle, kejklíř baví své zaslepené diváky jen tak dlouho, dokud nepříjdou na nicotnost jeho umění; jsou-li však nějakým znalcem poučení, pak může nepravý kouzelník hledět, jak by našel díru k útěku, jinak mu budou diváci něco vypravovati a jistě se u něho dovedou velmi energicky poděkovat za to, že jim prodal falešné kouzelnictví za skutečné. Á, zřejmě a jistě něco jiného jest, jestliže se takový falešný mág také jako takový oznámí! Tu bude každý divák vědět, že toto kouzelnictví je čistě přirozené a opustí hlediště zcela potěšen, dokonce váže si a chvále faleš-

ného umělce a nebude se také mnoho starat o to, jak falešný kouzelník provedl ten či onen kouzelný kousek; neboť divák zajisté ví, že to celé bylo jen velmi obratně a chytrácky vymyšlený smyslový klam a žádná skutečnost.

9. Ale kdyby takový falešný umělec oznámil, že dá k lepšímu skutečná staroegyptská kouzla beze všech přístrojů, a při předvádění se však objeví všelijaké pomůcky a v oznámeném „skutečném“ kouzelníku se uvidí jen zcela obyčejný tak zvaný hokus pokus umělec, pak bude mít těžké postavení, bude-li se chtít obhájit před oklamanými diváky. – A hle, právě tak je tomu také s dvorním leskem. Může být skutečný a také falešný. Běda však vládcí, který chtěl falešným dvorním leskem klamat své poddané! Přijdou-li na to, jak se tomu již velmi často stalo ve Španělsku a Francii a v mnohých jiných státech, pak se bude takovému falešnému lesknoucímu se špatně a zle dařiti.

10. Pravý dvorní lesk záleží však především v moudrosti a dobrotě srdce vladařově, v dobře rozděleném a účelném blahobytu poddaných, b pevné a dobré disciplině, ne nepotřebně číselně velkého, pouze pro parádu udržovaného branného stavu a ve všelikých moudrých státních zřízeních, před nimiž musí dostat celý svět hlubokou úctu; a teprve pak také v tom, že vladař podle svého důstojství se objevuje ve svém příbytku, jako to, co vlastně je, totiž moudrý vládce opravdu šťastného, velkého národa.

11. Co však prospívá vladaři, projížděti se ve zlatých státních vozech, jestliže jeho národ v nuzných hadrech oděny, smutný, mdlý a hladový vzdychá a naříká a hyne v zoufalství do zoufalství?! Co prospěje ukládat slabým veškerá břemena, jimiž jsou utlačováni, jestliže on sám se však jako pyšný orel ve vysokém ovzduší vznáší, vysmívaje se ubohému lidu na tvrdé půdě zemské a kochá se bídou křiklavé chudoby!? Chudina se ve svém boji na smrt strašně pomstí na takovém vladaři, který by si zasloužil spíše býti zván upírem národa nežli jeho vladařem.

12. Pohleď na takové pyšné panovníky, jakých tu již mělo několik Španělsko, Francie a Anglie! Konečně padli jako smutná oběť rozpoutané zuřivosti lidu! Ty však jsi v nejvlastnějším smyslu ještě zcela zaujat tímto dvorním velikášstvím které nemá ceny ani před lidmi a ještě mnohem méně před Bohem. Zanech ho, neboť ti nepřineslo nikdy požehnání a ještě méně ti kdy na věky nějaké požehnání přinese! Hleď. kdyby nebyla tvá dcera (Marie Terezie + 1780 choť německého císaře Františka I. Štěpána Lotrinského +1792) proniknuta zcela jiným duchem nežli jakého máš ty, pak by již Rakousko nebylo! Se všech stran by ji byli napadli jako havran zdechlinu a na všech stranách roztrhali, jak se to potom také za syna (Josef II. Syn Marie Terezie +1790) tvé dcery, za Leopolda (Leopold II, syn Marie Terezie + 1835) prakticky dílem ukázalo. A hle, ke všem těm zlům jsi přiložil simě ty! A dokud následující vladaři budou jezdit v tvých zlatých vozech, nebudou od mnohých trudných zkoušek osvobozeni. Pán to sice může změnit a může změněným vozům požehnat, ale to snadno nejde, zejména kdy bylo takové náradí utvořeno až příliš ze slz skrytě plačících národů!

13. Ó, Karle, ty jsi byl tvrdý vladař! Staň se tedy nyní měkkým před Bohem, tvým Pánem, abys mohl léčit rány, které tvá přehnaná tvrdost zasadila národům. I když jsi také nebyl zrovna zlý vladař, byl jsi nicméně tvrdý. A proto se nyní staň měkký před Bohem a balzámem všem, kteří pod tebou, silně zraněni, dospěli do pusté noci; neboť zde v duchovní říši úpí ještě mnoho těch, kteří byli za tvé vlády oslepeni! Jdi tedy nyní před Pána, svého Boha a nás všech Boha a Otce, polož svou velkou tíhu k nohám Pána Ježíše, aby tě posílil a uzdravil ve všem se před Ním objevuješ jako nejvyš nemocný! Neboť u Něho všechny věci jsou možné.“

**Pyšný Karel na rozpacích. Zpráva o jeho životě. Pavel otřásá pyšným.
Vladaři před Bohem. Rozmluva Karla s Ježíšem. Konečně prosba o
milost a ven ke hrobce!**

1. Praví Karel: „Kde je ten Je – Je – Je – no, no, no, nyní to jméno ze sebe nevyprávím! Jak, jakpak sluje ještě jinak?“ Praví Pavel: „Ježíš Kristus, to jest Spasitel pomazaný! Ty nemůžeš toto jméno vysloviti jen proto, že nemáš z něho nic ve svém srdci. Ale nemusíš se tázat a pyšně říkat: „Kdepak je Ježíš, k němuž mám jít? Neboť stojí beztoho zde těsně u mne a je mi také nejbližší! Nemusíš ani krok udělat, nýbrž pouze se jen k němu obrátit a budeš pak již u Něho tak dobře, jak je to možné, v tomto svém stavu se k Němu přiblížit. Řekni aspoň ve svém srdci: „Pane, buď mně velkému hříšníku milostivý a milosrdný! Nejsm ani hoden, své oči k Tobě pozvednouti!“ A Pán ti učiní, co je správného a mírně spravedlivého.“

2. Praví Karel: „Tedy tento zcela obyčejný Žid má být Pánem?! Praví Pavel: „Ano, ten to je, a to jediný a samotný.“

3. Zde se Karel zaškrábe za ušima a říká si spíše v myšlenkách: „Tedy to má být Pán a Tvůrce nebe a země?! No, no, to jde dobře! Tak by vypadal Pán! To není špatné, to není nikterak špatné! Tomu bych hned jako nějakému nejsprostšímu žebrákovi něco daroval! A to má – má, - má být skutečně Pán?! Mnohdy sice cestuji také vysocí vladaři země v nejpřísnějším inkognitu. Proč by nemělo něco takového být Bohu nemožné? Ne na mou, nýbrž na odpovědnost tohoto Pavla to však nicméně jen přijmu, ačkoliv mně toto přijetí připadá krajně nudné, jako mně také na světě vůbec každý sprostý chlap připadal nekonečně nudný. Proto jsem také mohl být přítomen jen mši, která se sloužila s největší pompou a kde nebyl do chrámu vpuštěn plebs, nýbrž jedině nejvyšší a nejskvělejší šlechta a nejvyšší státní úředníci v nejskvělejších státních uniformách. Proto jsem obyčejnému lidu udílel za rok také jen jednu, nejvyšší čtyři audience, protože mně byla ta sprostá holota nade vše nudná. Proto jsem také zřídil stálá vojska, abych nepřišel do styku v té či oné šarvátce se sprostou holotou, kterou obyčejně moji šlechticové v čas potřeby schytali. Abych se uchránil před nesnesitelnou nudou, proto jsem také propůjčil dvoru největší lesk. Tak mi byla manželská soulož něčím nejnesnesitelnějším, protože jsem byl poté trýzněn nejmučivějším pocitem nudy. A nyní se má nicméně opět vrhnouti do této nudy jako prase do nejsprostší žabí louže?! Tedy ve jménu Božím! Musím-li se již oddati nudě, budiž tedy! Ó strašná nudo! Tento sprostý Žid vůbec Žid, to je mi již nejvyšší nesnesitelné! Já bych byl mohl jako císař dáti všechny Židy popravit a teď mám takového sprostého Žida uznat za Pána Boha a zbožňovat ho a milovat?! Ó strašlivá, nejohrovnější nudo všech nud!“

4. Praví Pavel: „Hleď, aby se ti nakonec nestalo nudným něco jiného! Copak ty myslíš, že Pán je snad takový aristokrat jako ty a že shledává nudným vše co se může legitimovat jako vysoce šlechtické?! Já však ti pravím něco jiného: Hleď, aby ses ty nestal Pánem nudným a nesnesitelným; neboť kdyby se to stalo, pak bys byl nejnešťastnější bytostí mezi nešetnými bytostmi! Neboť kdo shledává nudnými Boží zřízení a ustanovení, ten je dítětem hrdosti a pýchy a tedy ošklivostí před Pánem Bohem! Pán je vždy k malému obrácen; a tu nebude jako dítě nejobyčejnějšího žebráka, nebude mít nikdy podíl na Království Božím!“

5. Copak ty myslíš, že Pán miluje vladaře Země? Ó.pak se velice mylíš! Hle, Pán je sice snáš jako zlo národů, kteří sami jsou špatní a zlí; ale Jeho láskou nejsou, nýbrž Jeho spravedlivým hněvem! Neboť On Sám pravil ústy proroka, když národ židovský žádal na Bohu také krále: „Ke všem hříchům, kterých se tento národ přede Mnou dopustil přidává také ten hřích, že si žádá krále! Já mu také ve Svém hněvu krále dám!“ Hle, nikoli v lásce, nýbrž v hněvu dal Bůh pošetilým Židům, kteří chtěli být také královým leskem velkým národem, krále, který je pak zotročoval a učinil samými obyčejnými sluhy a otroky. Z toho tedy vyplývá, že králové nejsou národům tak velice požehnáním, jako spíše trestem, protože lidé milují ještě vždy svět více nežli Boha.

6. Ježto však je tomu tak, pročpak si potom tolik zakládáš na tom, že jsi byl na Zemi vladařem?! Jediný Bůh je vladařem! Všichni lidé jsou však bratři a sestry! Jsi a přiznaj před Bohem svou vinu, jinak to s tebou špatně dopadne.

7. Praví Karel: „Proč by to mělo se mnou špatně dopadnout?! Já jako vladař jsem žil a jednal tak, že mně celé světové dějiny musejí před Bohem a před lidmi vydat nejskvělejší vysvědčení. Proč bych se tedy měl bát?! Neměl jsem lásky svých národů, a to v té míře, že jsem ji do slovně mohl vzít do hrobu?! A nebylo mých nařízení přesně dbáno?! Co zlého jsem tedy vyvedl, že mám očekávat zlo?!“

8. Praví Pavel: „Tvé vladařství bylo, jako každé jiné, Bohem dopuštěné k potrestání silně zvrhlého lidu a nebudeme o tom dále kritizovat; neboť zde nejde tak o to, čím jsi byl vůči svým poddaným, jako spíše o to, čím jsi byl sám sobě a svému nejnuitnějšímu životu! Pravíš-li: „Vládl jsem ze své moci!“ pak byla tvá vláda celá špatná. Pravíš-li však: „Boží síla a moc mne určila tak a ne jinak vládnouti!“ Pak má věc ihned jinou tvářnost, neboť Pán Se nedívá nikdy pouze na jednání, nýbrž hlavně na základ a na úmysl jednání.

9. Ať je jednání o sobě spravedlivější, avšak jednající je koná pro svou vlastní čest a nikoli pro čest Boží, pak je pro vykonavatele špatné. Neboť Pán Sám praví: „A když jste učinili vše, pak řekněte: „Byli jsme neužitečnými a lenivými sluhy!“ Žádá-li tedy Pán Sám od vás takové doznání, co Mu můžeme naproti tomu odpovědět? Pravíš-li: „Já jsem byl vladařem!“ pak již jednáš proti Bohu a dáváš si sám špatné vysvědčení proti sobě. Pravíš-li však: „Já jsem byl jen špatným nástrojem v rukou Božích a Pán byl vladařem skrze mou vůli a činil z mého špatného semene dobrý plod!“ pak jsi ospravedlněn před Bohem jako David, který byl ze sebe také špatným a jedině jen skrze Boha správný a spravedlivý.

10. Hle, ty jsi svými mnohaletými válkami nezabil tolik lidí jako David často za jediný den; a přece by David mužem podle srdce Božího, ty však ne, protože ses domníval jednat ze své vlastní síly a moci, kdyžto David se provinil takovým přestupkem jen jednou, kvůli Uriášově ženě, za což však potom také činil mnohé pokání. Ty jsi sice měl přízeň svého lidu, zejména vysoké šlechty; ale by bývalo lépe, kdybys měl přízeň a lásku Páně! Tak tedy přáteli, ne my, nýbrž jedině Pán jest vše ve všem a zcela a vůbec ničím jsou všichni lidé před Ním! – Toto v srdci pochop a obrať se tedy na Pána, tak to s tebou půjde kupředu! – Nyní jsem domluvil. Pán budiž s tebou!“

11. Karel, puzen těmito slovy velmi k rozmyšlení, obrátí se po chvíli ke Mně a praví: „Byl bys podle výpovědi tohoto Pavla tedy skutečně Kristus Pán, Který byl kdysi ukřižován v Jeruzalému zlými Židy, kteří jsou mně proto stále ještě v nejvyšší míře protivní a to tak, že je mi ještě teď líto, že jsem tuto havěť nevyhubil aspoň ve své říši!? Pravím Já: „Ano (ten jsem) ! Máš-li však něco proti tomu namítat, mluv tedy a řekni, co Mně ještě chybí, abych před tebou, velký pane, mohl důstojně vystoupit jako Kristus!“

12. Praví Karel: „To je velmi zvláštní otázka, která by člověku sotva ve snu mohla napadnout! Soudě podle svého pozemského způsobu, chybělo by ti ještě velmi mnoho, abys mohl přede mnou vystoupit důstojně jako Kristus, Pán Země a nebe a byl mnou také uznán jako takový. Ale zde nyní nejsem již vůbec tak delikátní a mám hned nějaký klacek za žezlo a noční čepici za korunu, pročpak ne také tebe za Krista, Pána!? Dokud se mi nevyskytne někdo lepší, budu s tebou úplně spokojen; vyskytne-li se mi však někdy nějaký jiný a zdatnější, nuže, pak se ta věc dá také velmi snadno změnit; pravý bude přijat a falešný nechán na holičkách! Ostatně musím ti však říci, že se mi zatím jako Kristus velmi dobře líbíš, aspoň dovedeš velmi dobře hrát jeho úlohu! Tvá jistá přívětivá vážnost a tvá velmi majestátní krásná hlava s velkýma modrýma očima se velmi dobře vyjímá a jsi tedy velmi důstojným reprezentantem toho, koho zde představuješ. Zda jsi však nyní také skutečně tím, koho představuješ, to určit a tvrdit nikdy nemohu; ale na nebezpečí toho, který mi označil tebe za skutečného Krista, přijmu také to a proto ti jako největší bývalý císař římsko-německé říše padám k nohám a pravím: „Pane, buď mně hříšníkovi před tebou milostivý a milosrdný!“

13. Pravím **Já**: „Příteli, jsem spokojen, že to nyní s tebou přišlo tak daleko a že se nyní budeme moci odebrati z této hrobky mrtvých ven na čerstvý vzduch; neboť zde, kde řádí mrtví nelze mnoho mluvit o životě. Venku, kde proniká čistší světlo nekonečný vesmír duchovního světa, lze také čistěji zřít, pozorovat a vnímat, kdo je ten, jenž zde nyní s tebou mluví! A tak tedy opustíme nyní toto místo a odebereme se na čerstvý vzduch!“

14. Nyní všichni volají: „Sláva Tobě, ó Pane, že toto na náš činíš! Neboť teprve nyní začínáme poznávat, kde jsme byli a jak se nám dařilo! Ty jediný jsi náš Vykupitel! Tobě zcela jedinému tudíž také všechna naše láska, naše úcta a vzývání! Neboť Ty jediný jsi hoden, abys toto vše od nás všech obdržel a co nejmilostivěji přijal!“ Praví Karel, vstáváje nyní opět ze země: „Pane, s tímto pozdravem úplně souhlasím a to nyní skutečně z plna srdce! Ale kam nás nyní povedeš?“

15. Pravím **Já**: „Nyní ven do ulic Vídně a tam se pak již ukáže, kde se asi zastavíme. Roberte, jdi nyní s Helenou opět napřed!“

Kapitola 216.

Peněz dychtiví žebraří mnichové u východu hrobky.

1. Robert jde nyní napřed. U vchodu hrobky však stojí dva mnichové s velkou peněženkou a žádají Roberta o spropitné pro ubohé duše v očištcí. Robert se omlouvá a praví, že nemá peněz. Mnichové se usmívají a zcela potají praví: „Ano, ano, holt zase o jednoho špinavce na světě více!“ Nyní přicházejí k východu dynastové a jsou rovněž osloveni; nedávají však mnichům také nic, ovšem proto, že nic nemají. A mnichové praví: „Ano, ano! U těch musíme vždy přijít s prosbou písemnou a potom neobdržíme teprve nic nejvýše přemoudré, nejmilostivější rozhodnutí až za několik let! No to již známe! Ale teď přicházejí oni čtyři zcela cizí! Snad ti pustí chlup!“

2. Nyní přicházím Já s Pavlem, Petrem a Janem a také my jsme hned požádáni o příspěvek pro ubohé duše v očištcí. Pavel se však táže mnichů, kde je ten očištec pro ubohé duše, A jednen mnich zcela důrazně praví: „Dvě stě mil hluboko pod zemí! A ještě o sto mil hlouběji přijde pak peklo s odsouzenými, kteří se tam věčně pálí, protože nikdy nechtěli nic udělat pro ubohé duše v očištcí!“

3. Praví poté Pavel: „A vid' že máte z toho opravdovou radost!?! Praví oba mnichové: Ó ano, to jistě, a kdybychom jim mohli i pomoci, přece bychom to neučinili; ať se jen ti špinaví tvrdí darebáci věčně pálí! Žádný Otčenáš bychom se za ně nepomodlili.“ Praví Pavel: „Ale, jak vidím, nejste zrovna příliš milosrdní!! Copak kdybyste vy byli v pekle čtyři sta mil pod země hluboko? Bylo by vám příjemné, kdyby někdo s vámi tak nemilosrdně zacházel? Chtěli byste se věčně vidět tak vařit a péci. Praví jeden: Prosím vás, vaše milosti, ale to byla hloupá otázka! Jak se může někdo ptát, co se nemůže stát? Mnich nepříjde tak snadno do pekla jako nějaký jiný člověk neboť toho chrání již mnohé mše svaté, které sloužil za ubohé duše! Rozuměla, vaše milost!?“

4. Praví Pavel z přinucení poněkud žertovně: „Á, to ano, to je ovšem něco zcela jiného! Správně, správně, na mše svaté jsem nikterak nepomyslel! Ano, ano, ty ovšem mohou být dobré pro vše možné! Sloužili jste oba již tak velmi mnohé mše svaté a to více placených anebo více neplacených?“

5. Praví mnichové: „To je již zase nemotorná hloupá otázka! Kdo bude ve Vídni sloužit neplacenou mší!? Člověk není hotov s placenými, a měl by sloužit snad ještě i neplacené? Cožpak milostivý Pán neví, že bohatí si musejí nebe koupit a že jen ubožáci jsou vpuštěni zadarmo?! Ano, můj milý, milostivý pane! Bohaté potvory ať jen zaplatí, chtějí-li vejít do nebe, jinak spíše proklouzne velbloud dírkou jehly nežli bohatý do Království nebeského! Kdo má nebe na zemi,

tomu patří v druhém světě peklo. A když také ještě tam chce mít nebe, pak si je musí koupit, a to ne snad lacino, nýbrž jak jen možno draho. A my Boží kněží máme právo nebe otevřít anebo zavřít. Že je však bohatým neotevřeme zadarmo, to milostiví pánové přece snad pochopí!? Špinavé potvory ať platí až jim budou oči přecházet, nežli budou vpuštěni do nebe. Ano, to konáme a máme k tomu právo!“

6. Práví Pavel: „A kdopak vám dal to právo?“ Práví mnich „No to je zase otázka! Kdopak je má dát? Papež jako Kristův zástupce na Zemi! A ten má právo od Boha! To snad přece víte, nejste-li arcikacíř!“

7. Práví Pavel: „Nuže dobře, my si již rozumíme a proto povyku nepotřebujeme! Ale jedno mi ještě řekněte, zda víte, že nejste nyní již na Zemi, nýbrž čistě jen ve světě duchovním?“ Práví mniši hlasitě se smějíce: „Nám se zdá, že to u milostivého pána, jak obyčejně říkáme, začíná raplovat! Kdybychom byli ve světě duchovním, pak bychom byli buď v nebi anebo v očištcí anebo dokonce v pekle a nikdy bychom nesloužili mše svaté. Ale milostpán přece vidí, že jsme teď v kostele a jinak nikde jinde! A to není řádný duchovní svět! Rozuměl tomu milostpán?“

8. Práví Pavel „Ano porozuměl jsem vám a poznal, že jste ještě na dlouhou dobu nevléčitelní! Proto vás také necháme tak, jak jsme vás našli. Já jsem sice Pavel, světoznámý apoštol Páně, ti dva za mnou jsou Petr a Jan a v jejich středu je Kristus Pán Sám, jenž vám chtěl pomoci; ale pro to jste ještě příliš slepí. Vás vyléčí jen doupe nejzazšího západu, kde bude vytí a skřípění zubů. Mějte se dobře, ze několik set let pozemských se opět uvidíme!“

9. Pavel nyní jde. A když přijdu Já s Petrem a Janem I mnichům, žádají také mne o almužnu pro ubohé duše v očištcí. Já však jim nedám odpověď a také jim almužny nedávám a rovněž i moji průvodci jim nic nedávají. Tu nás začnou oba mnichové proklínat do pekla a nepřestávají nás nazývat špinavými potvorami. Tu však přichází za námi všichni Vídeňáci, které jsme dříve získali, chopí se obou mnichů a chtějí je zcela důkladně spráskati! Já však jim pravím: „Nechte je! Ti jsou sdostatek sbiti! Všechna jejich námaha, jak na Zemi, tak zejména zde v duchovní říši je od nynějška marná. Pomalu uschnou jako sežnutá tráva a v nejzazším západě budou nashromážděni za píci zvířatům. Pojdme nyní ven! Vidím ještě několik úrodných zahrad, v nichž musíme ještě učiniti žeň!“

Kapitola 217.

Před štěpánským dómem. Dobrá prosebná řeč osvobozených dynastií ve prospěch jejich církevních druhů v úřadě. Pán o těžkém léčení duchovní pýchy.

1. Nyní jdeme kupředu a zakrátko jsme před tak zvaným štěpánským dómem.

2. Tu přistoupí ke mně někteří dynastové a říkají: „Pane, když už se ti zalíbilo navštívit toto naše sídelní město a Svou láskou, milostí a slitováním oživit v něm ještě namnoze řádící a bloudící slepé duchy a osvobodit je z noci smrti, ó ráčiž tedy nyní také ještě vzpomenouti na ty ubohé, kteří zde leží tělesně a duchovně pohřbeni pod touto modlitebnou v katakombách! Teď již poznáváme jen až příliš jasně, že u Tebe vše, co bylo na světě postaveno nízko, má snadnou přednost. Neboť přestupky všech níže postavených lidí spočívají většinou v nedostatku náležitých, účelných výchov. Ale hříchy vysoko postavených nepocházejí jistě ze zanedbané výchovy, nýbrž zajisté jen z jejich pýchy a mrzké zistnosti a jsou tudíž také jistě tvrdošijnější nežli u nižších; proto má-li se těmto těžce nemocným pomoci, třeba zde tedy také výhradně lékaře jakým jsi ó Pane, Ty Sám. Proto navštiv také tyto ubožáky zde v katakombách! Tobě, ó Pane zajisté nic nemožného. Snad se dají také zde někteří probudit!“

3. Pravím **Já**: „Moji převelice milí přátelé, kteří jste na světě velmi často podle Mého srdce žili a jednali! Mně neobyčejně od vás těší, že si zde vzpomínáte na tyto mrtvé a Já vyhovím ihned nejkrásnějšímu přání vašeho srdce. Ale pravím vám předem: V této zahradě budeme mít

velmi hubenou sklizeň! Neboť nic není tak těžké jako dostat z nějaké duše, aniž se jí uškodí, anebo se zcela zničí, tak zvanou teozofickou hrdost.

4. Císař, král, kníže se domnívá být mezi lidmi nejvyšší a nejdotknutelnější; to je však také přirozeně nejvyšší blízké jeho stavu, který od něho také přirozeně spravedlivě a povinně žádá, aby byl takovým. Ale zcela jinak je tomu u těchto zde dole! To jsou většinou staří, zarytí hierarchové z nejméně dob. Ti se považují stále za bytosti, jež musí Samo Božství poslouchat na tuto šílenou ideu přišli většinou klamným učením Říma, které staví každého kněze dvakrát výše nežli matku Marii a tuto opět, co do moci dvakrát nade Mne Samého, a to tak, že Mne lze jí k něčemu pohnouti. K tomu přistupují jejich mše, v nichž Mne mohou jaksi učiniti, čím chtějí, a při tom jako papež Alexandr zvolati: „Kdo se může odvážit se mnou přiti?! Celá Země, po níž kráčím, se chvěje pod mýma nohama! A Boha mám ve své pravici!“

5. Z toho můžete snadno pochopiti, jak je to těžké, přivést k opravdovému pokoře takovéto duchy, kteří se považují nejen za bohy, nýbrž za naprosté velitele nad Bohem. A právě velmi mnoho takových řádí tady dole. Půjde to tedy velmi těžko, něco s nimi pořádit. Snad dva jsou trochu mírnější; ale ti ostatní tu vidíte všechny divy tvrdošijnosti! Ale zlobiti se nesmíte, nýbrž musíte se chovat právě tak, jako byste byli v blázinci mezi samými bláznými. Také se nesmíte ocitnout ve strachu; neboť budou vám také dělati znamení ustalování své fantazie. Ale musíte to vše považovat za dílo klamné, které není úplně ničím a nemá a nemůže mít žádné reality. A jelikož víte to, odebereme se pak zcela klidně dolů! Staň se!

6. Nyní jdeme dolů do temných katakomb a necháme v nich vzniknouti jen tolik světla, kolik je ho třeba pro nově přišlé dynastie, aby mohli vidět obyvatele tohoto podzemního sklepení.

7. Když jsme nyní všichni uprostřed sklepení, přijde ke Mně Robert s Helenou a praví: „Pane, ty nás všech svatý lásky nejpilnější Otče! Dovol nám, bychom byli nyní zcela blízko u tebe neboť musím se Ti při své neomezené lásce k Tobě doznat, že: Ani nikdy na Zemi, ani v duchovním světě, kterého jsem přece již okusil v tak mnohých odstínech, se mne nezmocnila taková bázeň jako zde v těchto sklepeních! Nevidím ještě nikoho; jen zde i onde se na nás šklebí nějaká polo-shnilá lebka mrtvého z rozpadlé rakve, a v naše chřípí se vkrádá nejvyšší nepříjemný zápach zetleliny a přece má bytost trne zvláštní úzkostí. Ba i vlasy na hlavě se dostávají do jistého zjevení.“

To je opravdu nejvyšší zvláštní! Když jsem byl před dvěma pozemskými léty knížetem Windischgrätzem odsouzen k smrti, nepocítil jsem takovou úzkost jako nyní. No, tu to bude dobré! Milý Otče, zajisté dovolíš, abychom při této výpravě směli být v Tvé nejbližší blízkosti!“

8. Pravím **Já**: „Zcela v pořádku, můj milý synu Roberte! Neboť Já vždy chci, aby přišel ke Mně každý, koho něco tíží, aby se u Mne občerstvil! - Zůstaň tedy zde, neboť hlavní tanec brzy začne!“

Kapitola 218.

Císař Josef o svých zkušenostech s kněžovstvem. Důvod časné smrti tohoto císaře, jenž je nyní ustanoven andělem soudu proti Římu.

1. Tu ke Mně přistoupí císař Josef (Josef II. Nar.13. března 1741 zemřelý 20. února 1790, římsko-německý císař z domu habsbursko-lotrinského, syn Marie Terezie habsburské a Františka Štěpána lotrinského, vládl od roku 1780 - 1790. a v této době zavedl ve svých zemích mnohé významné novoty ve smyslu duchovní osvěty, tak zvané Josefínské reformy.) a praví: „Pane, buď mně hříšníku milostivý! Neměl bych sice mluvit něco o druhých, neboť sám jsem ještě pln všeliké viny, ale ježto zde jde o římský vysoký klérus (kněžstvo) nemohu Pane, odpusť mi všechny hříchy! mlčet. Poznal jsem tuto havěť jako nikdo přede mnou a ne snadno po mně. Já jsem ji však také pomazal způsobem, který si zapamatuje na věky. Ó Pane, je mi před Te-

bou téměř nemožno vše popsati, co jsem jako císař zažil s těmito bytostmi! Hanebnost a naprostá nesvědomitost dosahuje u této kasty takového stupně, že na jejich vyličení nenajde člověk věru ani slov. Neboť její podvody na účet Tvého nejsvětějšího jména jsou opravdu takové, že dosud nemohly být ještě žádným vhodným jménem označeny.

2. Věru kdybych byl mohl a směl učinit, jak jsem to musel považovat za nejvýš nutné, ježto mně jako vyznavači Tvého čistého učení, s nímž jsem byl dobře obeznámen, bylo až příliš pronikavě jasné, jaký se jeví rozdíl mezi učením Říma a Tvou nejčistší nebeskou pravdou) byl bych na všechny časy zahubil tuto nejfalešnější Římanku, A kdyby mně bývalo dopřáno jen ještě deset let žítí na zemi pak bych to byl při Tvém nejsvětějším jménu učinil! Ale právě tyto potvory, jimž jsem se stal nejhorším kamenem nejtrpčího úrazu, dovedly se jako zlá rakovitá havěť vplížití za mou pozemskou niť života a před časem ji prohrýzti. A tak muselo sejítí z mého předsevzetí .

3. Ale nicméně mne těší, že jsem k jejich pádu aspoň razil cestu a tento počátek má dobré následky. Neboť kdykoliv dostanu v tomto (duchovním) světě zprávu o Zemi, praví se vždy, že nevěstka Bábela trpí zcela nevyléčitelnými úbytěmi. A to je pro mne slast, ano úplné nebe. Ó Pane, žehnej mé práci, aby přinesla Tvé zemi dobré ovoce! Bude mou největší radostí, řekneš li mně, že jsem Ti nebyl na Zemi zcela neužitečným sluhou!"

4. Pravím **Já** „Nejmilejší bratře Josefe! Zatím ti nemohu nic jiného říci nežli: Ty jsi mně byl sluhou jako málokterí před tebou a jako až dosud již nikdo po tobě! Ty jsi jednal zcela podle Mého srdce a byl jsi věrný v domácnosti tobě svěřené! Že jsem dopustil, abys Mně sloužil na zemi jen krátkou dobu, mělo svůj důvod v tom, že lidstvo tě nebylo hodno. Bylo příliš špatné. Proto jsem je však potom navštívil také válkami a všelikými jinými nesnázemi a svízele, čímž byli vesměs všichni, vysocí i nízcí pokořováni, jako ne snadno kdy předtím. A tato pokořování potvrzují, dokud nebude poslední zlé símě se země vyhubeno.

5. Tobě však dám teprve nyní správný meč, kterým budeš moci této nevěstce Bábelle zcela jinak zasoliti, nežli bys to mohl kdy učinit na Zemi; neboť ty jsi Mně pravý bojovník pro tuto nejdůležitější věc! Jaké však oškřivosti páchali Bábel a jeho věrní, šarlatově a purpurově červení sluhové, nemusíš mně zde znovu vyprávět; neboť to vše vím nejlépe Já, proto však přišla na ně nyní doba soudu.

6. Teď však dej pozor! Tamto z náramně temného sklepení klusá k nám z tvé doby arcibiskup! Ihned ho poznáš, také on tebe! Dej mu přiměřenou odpověď, jak Já ti ji vložím do úst."

Kapitola 219.

Pán o pravé podstatě arcibiskupa Migaciho. Rozmluva mezi Ním a Josefem. Pohled do nejhlubší kněžské noci. Římská politika duchovního spánku.

1. Praví Josef : „Ano, ano, poznávám ho podle chůze, je to on! Ó Pane, jak vypadá! To je pravá postava hrůzy! Přes skutečného kostlivce visí starý, tak zvaný pluviál (obřadní kněžské roucho). A na lebce klape biskupská čepice plná špíny a neřádu. Tak kluše tato hrozná postava pomalým a zřejmě velmi kolísavým krokem k nám. No, no, jsem přece zvědav, co to monstrum (potvora) před námi učiní!“

2. Pravím **Já**: „Budeš s ním mít dost práce! Jen však se nesmíš nad ničím zlobiti! Neboť všechny tyto bytosti lze více méně považovati ze šilence.“

3. Praví Josef: „Ale čemu se u tohoto člověka divím, je to, že on byl na světě právě jednou z nejjasnějších hlav a byl se mnou srozuměn více nežli všichni ostatní biskupové mé pozemské vládní říše. Arcibiskupové salzburský, pražský, olomoucký, ostříhomský, jagerský, zábřežský, terstský, benátský, tridentský a milánský mně dělali mnohem více brykulí nežli můj Vídeňák.

Ano, musím otevřeně doznati, že mi při mé vládní práci prokázal v mnohém ohledu mnohé dobré služby. A právě proto mohu stěžít pochopit, jak se tento muž octl v tak žalostném stavu.“

4. Pravím **Já**: „Milý bratře, tento arcibiskup Migaci byl jedním, který dovedl nejlépe točit plášť podle větru. On se podíval dobře na klacky a přesně posoudil, zda je lze lámat přes koleno či ne. Byl-li mu některý příliš masivní a silný nepřiložil jej na koleno, nýbrž dal jej jako celý pozlatit, aby předně žádná duše nepozorovala, že tak mocný klacek náležel také do počtu těch, které mu byly hozeny pod nohy; a za druhé, aby potom při pohledu na tak mocný pozlacený klacek mohl každý vidět a poznávat jen novou moc v jeho rukou. Neboť kdo kráčí na Zemi ruku v ruce s mocným císařem, před tím má každý již téměř tolik úcty jako před císařem samým.“

5. Náš arcibiskup Migaci poznával velmi dobře, že by se člověk pod tvou vládou dělal jen směšným, kdyby šel až příliš ruku v ruce s papežem, který tehdy závisel velice na Rakousku a také bezpříkladně tobě samému učinil osobně ještě i pro časné blaho hierarchie dobře vypočítanou návštěvu; proto se raději připojil k tobě a potají se stal papežovým zákonodárcem! Neboť korespondoval pilně se stolicí a říkal jí, co má dělat, aby se udržela vůči tvé moci a tvému poznání. Protože se tedy papež musel podle toho řídit, bylo největší vítězoslávou našeho arcibiskupa Migaciho, že byl tak jaksi papežem nad papežem. A měl největší radost z toho, že se konečně jednou muselo v Římě tancovat, jak pískal arcibiskup ve Vídni.

6. Hle to byl důvod, proč vídeňský arcibiskup Migaci držel s tebou! Klacky, které jsi mu kladl, dovedl velmi dobře posbírat a všechny je pozlacoval a činil je pak samými žezly, které mu vynášely velké úroky a propůjčovaly velkou moc a vážnost. Ale kdybys myslel, že on také vnitřně tak smýšlel, jak se ukazoval na venek, pak bys byl ve velkém omylu. Neboť byl tu papežštější nežli papež sám a celkem mnohem více ultramontánní (římsky smýšlející – krajně katolický) nežli všichni jeho kolegové. Ano. Pravím tobě, že tě tajně nenáviděl, více nežli smrt. Ale poněvadž se tebou stal jaksi zákonodárcem papeži, držel s tebou a ve tvých podnicích tě podporoval. Znáš nyní muže, jenž s tebou šel ruku v ruce na zemi.“

7. Praví Josef: „Á, tak stojí akcie!? Ó ty prohnaný chlape! Ne, o tomto muži bych se byl domníval spíše všechno jiné, nežli něco takového! Ano, ano, kdo se chce naučiti tak zvané černé politice a státí se v ní mistrem, ať jde k černým a šarlatově červeným a ke všem těm purpurovým pláštíkům tam ji najde jistě v tak vysoké míře vypěstovanou, jaká by byla sotva domovem v hlavě satanově. No, počkej ty černý politiku, ve mně dostaneš velmi tvrdou kost k ohlodávání!“

8. Pravím **Já**: „Dej však pozor na to, aby on se ti nestal mnohem tvrdší, nežli ty jemu! Neboť pravím tobě, že toto je jeden, jenž se všemi mastmi pomazal, a že pro každého sebeosvícenějšího ducha není věru žádným nepatrným úkolem, přivésti takto pomazaného na pravou cestu. Nyní se však vzchop, již se k nám velmi přibližuje. Ihned spatří tebe a také nás.“

9. Josef se vzchopí. Arcibiskup Migaci ho nyní spatřuje, přistoupí rychle k němu a praví silně řežavým hlasem: „Pozdravuji tě, bratře Josefe! Ale jak přicházíš sem do této bídné díry?! Praví Josef: „Abych tě navštívil, bratře!“ Praví arcibiskup Migaci: „To je velmi pěkné od tebe! Ale jsi-li ještě takovým arcikacířem, jakým jsi byl na Zemi, pak zde budeš zatraceně přijat!“

10. Praví Josef: „To takovému Josefovi nic nevadí! Vždyť přece víš, že si Josef dovede opatřit všude dobré přijetí. Můžeš mi říci, co chceš a já ti dám vždy onu odpověď, kterou jsem dal benátskému patriarchovi, když mě ukázal malbu, která představovala památnou scénu, kde papež stoupá na svého mezka přes šíji zesláblého císaře a pohlíží s nejpyšnějším pohledem opovrživě na císaře.“ Táže se arcibiskup Migaci „A jak zněla tato odpověď?“ Praví Josef: „Tempi passati! – to značí: dávno minulé časy! Teď se hovoří jinak!“ A takovouto odpověď obdržíš ode mne také ty, kdybys i snad přišel s něčím co by se mi zamlouvalo. Neboť víš, já jsem vůči tobě ještě nepřestal být císařem. Řekni mně však nyní, jak se ti zde daří a co zde děláš.“

11. Praví arcibiskup Migaci: „Pošetilá otázka, jak se zde našinci daří a co dělá! Pohleď na můj obličej, který je až na kost vyhublý a musí ti přece odpověď přijít sama sebou! Mou práci

však vidíš na mém oděvu! Mundus vult decipi, ergo decipiatur! (svět chce být klamán, ať je tedy klamán!) Takové bylo odjakživa naše zaměstnání a je tudíž také ještě teď! Lidstvo nechce používat největšího zázraku v sobě, kterým je božská prozíravost a jí se rovnající božský rozum. Sebe hloupěji nastrojená podívaná je mu milejší, nechce myslet, je k tomu dávno příliš líné. Chce zázrakem vykouzlenou víru, aby při tom mohlo býti bez namáhavějšího myšlení. Je tedy jasné, že chce býti klamáno. Volenti aute non fit injuria. (Chtějícímu se totiž neděje bezpráví). Budiž tedy také klamáno!

12. Nech nejlepší hudebníky, malíře, básníky a herce v jednom sále hrát, básnit a deklamovat, v druhém sále však slavným mágem Filadelfem provozovat kouzla z oblasti zcela přirozená magie a ujišťuji tě, že kouzelník bude mít většinou nejvíce posluchačstva, kdežto opravdoví umělci rozumu a srdce budou moci své obecenstvo snadno spočítat. Každý kousek mága je klamem, ale to hloupému člověku nic nevadí, jen když může na něco zázraku podobného nečinně hledět, pak je mu již lehčeji. Jako vůl šlape lehkomyšlně svými špinavými nohama po velkých zázracích Božích (Pravá díla Boží) nedělají na něho téměř zcela žádný dojem. Slunce, Měsíc, Hvězdy, nádherná Země se svými divy bez počtu a míry, to je takovému volskému člověku čistě pomádou! Ale vrhnouti do zdánlivě prázdného poháru kouli a potom ale hokus pokus vytáhnout tři, to je zázrak zázraků! A hle takové bylo lidstvo, takové je teď a takové bude, dokud budou na Zemi lidé! Proto je ona zásada jezuitů to nejlepší, co kdy lidský rozum vynalezl; neboť byla vzata z nejvlastnější přirozenosti lidstva.

13. Moudří Egyptané zřídili jedno z nejlepších náboženství, které bylo založeno čistě na všelikých mystériích a kouzlech. Proto se také udrželo přes dva tisíce let. Když však povstali mezi lidem jistí přátelé lidu a začali poučovat lid o podvodu jeho nejsvětěji udržovaného náboženství, povstala až příliš brzy také spousta nepřátel kněží a jejich náboženství. Chrámy byly zbořeny a kněží často usmrcováni anebo v nejlepším případě vypuzeni ze země. Táže se: Co však přitom lid získal? Nic nežli nouzi, bídu, bezútěšnost, zoufalství a nakonec úplný úpadek národnosti a jeho prastaré, téměř božské proslulosti. Nebylo by bývalo lépe, kdyby tito nešťastní obšťastnělé národa nebyli nikdy se svou rozumovou bystrostí u egyptského národa povstali?! Lid by býval zůstal při svých divu hojných slavnostech ve své hlouposti šťastným. A kněžstvo, které vlastně jediné ví, že člověk nic není a také věčně nemůže nic očekávat, mohlo by za to, že jistotu a smutný pocit věčného zničení, které po smrti očekává každého člověka, uchovává toliko pro sebe, ale nicméně při tom se neúnavně všemi vhodnými prostředky snaží, aby udržovalo u slepého lidu víru v jednoho Boha a v nesmrtelnost a tím mu zajistilo opravdu nadějnou a veselou existenci ano, kněžstvo by mohlo za to nerušeně požívat svých příjmů, ježto pak přece bere největší břímě s lidu na nejvyšší vlastní šíji a samo každým dnem a každou minutou hledí vstříc věčnému zničení.

14. Nechte vzejít u lidu živě a přesvědčivě poznání, že po smrti již není žádného života, a uvidíte pak přejít lid ihned do všemožných zvráceností! Za několik málo okamžiků se mnozí z lidu stanou tygry a hyenami! Kněžstvo to bere vše na svou kůži. Ono jediné pohlíží zmužile vstříc věčnému zničení, protože ono jediné poznává velkou přednost nebytí před bytím. A je tudíž jistě největším nevděkem vůči těmto největším dobrodincům lidstva, je-li jistými poučovatelé lidu odhalováno a u lidu obviňováno jako zřejmé podvodníci. Jsou jimi ovšem, ale ne ke škodě, nýbrž jen k nejrozhodnějšímu blahu národů!

15. Proč jsou Číňané a hlavně Japonci téměř nejšťastnějšími národy Země? Protože ve své hlouposti nebyli ještě nikdy rušeni, neboť jejich moudří panovníci pečovali hlavně o to, aby, aby jejich národové nepřišli nikdy k nějakému poučení. Několik málo těch, kteří se odvážili rozžehnouti těmto národům tak zvané světélko, dostali co proto. A tak se pak přece našli zase jiní, kteří by se odvážili rozžehnout lidu světlo.

16. Ty sám, můj jinak náramně vážený příteli, místo abys nerušeně jako vladař šel ruku v ruce s kněžstvem, zasadil jsi mu ránu, kterou stěží kdy doba opět zahojí. Co má pravý arcibiskup o tobě soudit?! Ano, co rozumnější lidstvo?! Ty jsi mu to jedno vzal a nic lepšího jsi mu za to nedal.

17. Je-li nějaký člověk ve své hlouposti šťastný, proč ho probouzet, aby se stal nešťastným?! Všichni lidé jsou na smrt vystaveni delikvenci (odsouzení). Jestliže však delikvent spí, pak je šťastný ve svém snu. Procitne-li však, co potom? Hle pak se ho zmocní myšlenka na smrt a on je ihned nevýslovně nešťastný! Řekni, prokázal delikventovi dobrodiní ten, kdo jím ve spánku zalomcoval?

18. Ne nadarmo se nazývá církev matkou. Neboť je národům skutečně tím, čím je matka svým dítětem. Dává národům všeliké mírně ke spánku podněcující pokrmy a nápoje, aby nikdy nepocítili a neokusili děsných běd světa. A kdo lpí pevně na církvi a používá jejich prostředků, ten pak také vpravdě nikdy nepocítí vlastní smrtelné bolesti. Běda však každému poučovateli národa! Smrt se na něm hrozně pomstí! Co soudíš nyní? Budeš mi moci též zde přijíti se svým pošetilým „tempo passati!“

19. Práví Josef zcela krátce a lakonicky (úsečně): „Příteli, těmito svými velmi planými slovy jsi neřekl vlastně nic jiného nežli, že právě kněžstvo je stále v té nejkřiklavější nevědomosti a že se snaží uvaliti je za drahý peníz také na všechny národy. Hle, já a tisícové, kteří mysleli tak jako já, jsme nikdy nepochybovali o nesmrtelnosti svých duší, ačkoliv jsme byli bohudíky velmi vzděláni. Ale naše víra nebyla slepá, nýbrž co nejjasněji vidoucí. Pociťovali jsme však, že by to mohli všichni lidé poznat, kdyby nebyli od tohoto zdržováni slepým duchovenstvem. A to, příteli, byl důvod k našemu „tempo passati!“ (dávno minulý čas). A nyní nás velice těší, že jsme „Tempo passati“, na kolik to jen bylo možné.“

Kapitola 220.

Josefův příklad o špendlíku. Josef odkazuje arcibiskupa Migaciho na Pána Migaci prohlašuje záhrobí za klam a Josefa za duchovně chorého. Josef o příčině své smrti.

1. Práví Josef dále: „Hleď, příteli, jak hloupé a zcela plané jsou tvé důvody, jimiž chceš svou církev, ovšem jen vůči mně, omlouvat, vysvítá jedině již více než dostatečně z toho, že jsme oba již tělesně chvála Bohu již před šedesáti pozemskými roky zemřeli a nyní, po této tělesné smrti zde zcela zachovalí, čerství a zdraví žijeme dále! Kdyby byl lid poučován v pravé světlé víře, dal by se také snáze vésti a byl by ve všech svých podnicích nebojácnějším a ve všem, pravdivém a krásném horlivějším. Ježto však místo aby bděl a všechny věci zřel v jejich skutečnosti, jenom spí a chrápe z jednoho snu do druhého, takže u takového lidu nelze na opravdový duchovní pokrok nikterak pomyslet. Jak rychle vykvetly v Anglii všeliké nejučelnější vynálezy, když duch tohoto národa dospěl jen trochu k svobodě! Co však můžeme v Rakousku za vlády mé matky vykázat? Nic a ještě tisíckrát nic! Nedovedeme vyrobit ničeho nežli špatné „Taschenveitel“. (kapesní dábličky).“

2. Můj první ministr se mne jednou zcela důvěrně tázal, když byl po jistou dobu pozoroval špendlík, jak se asi zhotovují hlavičky k nim. A jak tu opravdu stojím, nemohl jsem mu ani já sám dát odpověď! Neboť dokonce ani já jako císař jsem o tom neměl skutečně ani pojem, ale pomyslel jsem si u sebe: s osvětou mého velkého státu to musí být proklatě špatné, jestli i já jako císař, nevím, jak se vyrábí takový všivý špendlík! Mimo to jsem se také ještě dozvěděl, jak jeden kapucín vyhrožoval pekelnou vraždou a ohněm a horlil na kazatelně proti používání špendlíků, ježto je považoval za čisté kouzelnictví. Ten také ještě neměl pojmu o tom, jak se zhotovují špendlíky. Jednou se sám pokusil a celý týden si dal nevýslovnou práci, aby zhotovil tuto jehlici ale nebyl sto za celý svět ani jednu zhotoviti; ale v jeho pošetilém úsilí přišel k němu tělesný „dábel“ a řekl: „Zapiš mi svou duši a já tě naučím umění zhotovovat špendlíky po tisících! Toho prý se tak mocně ulekl, že se úzkostí zhroutil. A kdyby mu nepřišla na pomoc nejbláženější „Maria auf der Stiege“ („Marie na schodech“), kterou vždy co nejvíce uctíval, byl by býval zřejmě ztracen.“

3. Je-li tedy ubohý národ přenechán takovým nesmírným volům z řad duchovních, táži se tě: jaké plody se dají od takového národa očekávat?! A hle, takto a deset tisíc podobných příčin mně přišlo k uším a přiměly mne pak také nutně k tomu, abych takovým křiklavým neplechám učinil na věčné časy konec. A chvála Bohu, Pán mému úsilí požehnal a nepočítal mi je za hřích! Papež dostává nyní od milého světa políček za políčkem a u milionů ztratil již bohudíky naprosto veškerou vážnost. Ano princ Šmudi a Piripinker požívají větší úcty nežli papež se svými přívrženci. A k tomu jsem položil první hlavní základní kámen, který ovšem dříve opracovávali Luther, Kalvín, Hus a Melancton. Za to jsem byl ovšem Římem několik milionkrát do nejspodnějšího pekla zatracen; ale, chvála Bohu, nijak mě to neuškodilo. Neboť pohled sem, Ten Jenž zde stojí těsně vedle mne, je Sám Kristus, Pán nebes a Země! A věřím, že kdo je tak jako já u Něho, je zajiště snad tak trochu blažený!"

4. Práví nyní arcibiskup zcela rozčilen: „Ty jsi byl již v mateřském těle kacířem a jako takový zůstaneš na věky i v pekle! Ty myslíš, že jsme již zemřeli!? Ó blázne! Pro svět politicky vzato, jsme již zemřeli, protože jsme vstoupili do výslužby; ale ne tak ve skutečnosti, ježto přece ještě všichni žijeme, chodíme a jezdíme ve viditelné Vídni, dostane-li se nám k tomu příležitosti. Vždyť teprve nedávno jsem byl v Hitzingu (Velmi krásná vesnice v blízkosti Vídně, skládající se téměř z vil, venkovských domů a hostinců; výletní místo Vídeňáků.) a velmi dobře se mi tam dařilo! A to snad přece nebylo v duchovním světě dovolíš-li i to říci!? Či je snad také v duchovním světě přirozená „Vídeň“, „Hietzing“, „mladé víno“ a „pečené kuřátko“ s delikátním „hlávkovým salátem“? Jdi, nedej se vysmát! Já jako arcibiskup budu přece lépe vědět, jak by musel duchovní svět vypadat, kdyby jaký byl! Ale ježto po smrti již žádného života není a býti nemůže, pak se celý duchovní svět sám sebou rozplývá v niveč. A s Božstvím Kristovým je to jistě asi také nejvýš pochybné! Jak daleko však jsi to musel ve svém bláznovství přivést, že považuješ tohoto čistě polského žida s ranečkem za Nazareťana, který dávno zemřel na kříži a na věky věků nikdy neoživne! Je skutečně mnoho na tom, že ses ty sám již dávno nepovažoval za Krista; neboť bláznem byl bys k tomu dávno dost!

5. Cožpak nevíš a tvůj smutný žalostný stav ti tedy tvou paměť tak zcela a naprosto porušil, že se nyní již nemůžeš rozpomenout, že ses zbláznil a jako takový jsi přišel do tajného c. k. blázince!? Hle, tato událost ti asi vyvolala pocit, že jsi zemřel! Ale tak tomu není! Ty ses jen stal šíleným, jakým ještě více méně jsi a to v tobě plodí pocit, že jsi již zemřel. Kdybys však chtěl, mohl bych tě brzy vyléčit, abys pak mohl používat opět zlaté svobody života. Ty přece víš, zůstala-li ti ještě nějaká vzpomínka, že já jsem nikdy tak zvaným zelotem (horlivcem) a nejméně vůči tobě. Pojd', čacký příteli a dej se léčit!“

6. Práví Josef: „Příteli, ty zde tvrdíš věci, za které by se nemusel stydět ani takový Spinoza, kterého přece dala sama církev, když byl již několik let pohřben, opět vykopat, veřejně proklet a pak spálit! Já, bláznem!? Ne, to již přestává všecko! To se ti povedlo! Hled' slyšel jsem přece již leccos o sobě lhát, ale něco takového se mně ještě nepříhodilo. Že v nesmrtelnost a v Krista nevěříš a *salva venia!* (s dovolením) také jsi nikdy nevěřil, to mně vlastně vůbec nevádí a nebudu se také ani namáhat, abych tě přivedl na tuto víru; ale že tvrdíš, že jsem se na světě zbláznil, to mne zaráží, neboť já až příliš určitě vím, jak a jakým způsobem jsem vlastně zaměnil časné s věčným.

7. Hle, jen až příliš známou péčí s vaší církevní strany začal jsem, nejvýš nepochybně po čichání zvláštní kytice květin anebo šňupce spaniolu (španělský šňupací tabák), pociťovat v hlavě nemoc, jež se začala projevovat jako silný katar hlavy. Já jsem si této věci nevšímal a myslel jsem, že tato rýma přejde, jako jindy u mě přešla každá rýma. Ale nebylo tomu tak. Když mně však tato rýma příliš dlouho trvala a stávala se místo lepší den ze dne horší, povolal jsem ovšem dvorního lékaře, jenž však neviděl také nic jiného nežli já, totiž velmi tvrdošijný katar hlavy. Musel jsem do postele, musel jsem se pít a pít čaj a vdechovat nosem všelijaké páry. Potom mi sice bylo trochu lépe; ale den za dnem jsem pociťoval citelněji v horní hlavě přímo jako na mozek určitý tlak, kterého jsem však z počátku také příliš málo dbal až se téměř na témž místě začal také zevně vyvíjet tuberkulum malum (zlověstný vřed), jak to nazvali moji

dvorní lékaři, což se přes veškeré lékařské úsilí a nejvyšší horlivé ošetřování den ze dne zhoršovalo.

8. Těšili mne, pokud dovedli, ale konečně přece jen svolali sbor lékařů. Tento sbor nerozpoznal na mé hlíze na hlavě nic nebezpečného až na jednoho známého prostého lékaře, jenž slul Quarin. Tento lékař potřásal za dveřmi záporně hlavou, byl mnou v zrcadle naproti visícím objeven a ihned povolán a dotázán, zda lze tuto nemoc vyléčiti. A Quarin řekl rozhodně. „Nikoli!“ – Za což byl mnou povýšen do stavu šlechtického a co nejlépe odměněn. Od té doby bylo s mým tělem hodinu po hodině hůře. A brzy poté jsem při neúplnějším vědomí zemřel, bez nejmenšího strachu před jistou smrtí. Když jsem umíral, tu se mi zdálo, jako bych zcela sladce usnul; brzy poté jsem se však probudil, jenže, chvála Bohu, ne již v hmotném, nýbrž v duchovním světě, v němž dosud mám čest být a věčně zůstat.

9. Myslím, že z toho by ti mělo být jasné, že má paměť není tak naprosto ta tam, jak jsi to právě tvrdil. Hle, co tu soudíš? Nyní mluv!“

Kapitola 221.

Migaci dává jiné vysvětlení smrtelné nemoci Josefovy. Trvá na tvrzení, že je dosud v životě těla a žádá důkazy o Ježíšovi. Znamení řeč Josefova o duchu lásky jako jediném Božím svědku.

1. Praví arcibiskup Migaci: „Milý, dobrý příteli! Ty sice můžeš mluvit, co chceš a můžeš a dovedeš to mně nic nevdát! Neboť jsem nebyl z oněch popů, kteří by ti byli někdy vstoupili nějak do cesty při tvých církevních očistných pracích, ačkoliv jako arcibiskup a zároveň kardinál bych to byl mohl učiniti. Krátce, vše, co jsi mi zde řekl, mne neuráží; ale že mne jaksi obviňuješ z atentátu na tvou osobu, to mne mrzí. Neboť já myslím, že jsem byl tvým nejdůvěrnějším přítelem a zcela v nejpřísnějším inkognitu tu rovněž svobodným zednářem, jako jsi byl ty, a proto jsem také dobře věděl, proč jsem byl na světě srozuměn s tvými novotami. Proto ti jako vždy jasně myslící čestný muž prohlašuji, že jsi se svou vírou v atentát na zcela falešné cestě!“

2. Hle, celé podstata tvé nemoci byla předně již vrozená organická vada, skládající se z jakýchsi krtic na hlavě, které však ti nezpůsobily dotud přímo zvláštní obtíže, pokud ses v příčině Venuše choval více zdrženlivě. Když jsi však začal holdovat příliš Venuši a v poslední době jsi byl jednou známou nejpůvabnější (ženštinou) comme il faut (řádně) nakažen, pak tvá nemoc hlavy nasála trochu jedu. Ty jsi té věci příliš málo dbal a lékaři jako obyčejně nemoc nepoznali a léčili tě falešně; a nebylo pak také jinak možné, nežli že ses musel nakonec stát obětí své nemoci. Tedy ty sám a nikdo jiný nebyl vinen tvým buď nastávkou šílenství, anebo, chceš-li již býti zemřelým, smrtí tvého těla! Neobviňuj tedy budoucně již církev! Neboť ona je zcela nevinna tvou nemocí, která by tě byla tak jako tak přivedla v záhubu.

3. Mně by bylo bávalo v nejvyšší míře milé, kdybychom byli mohli pospolu ještě mnoho let vésti národy Rakouska. Ale fatum chtělo tomu tak, že jsme ta a já s tebou museli ustoupit z velkého jeviště svého působení. My nemůžeme zákony nekonečnosti a jejich časů měnit a tak jsme oba buď, jak tvrdíš zemřeli, anebo dle mé správnější myšlenky, jsme byli penzionováni a dáni do tajného blázince, z něhož smíme v nejpřísnějším inkognitu každoročně dvakrát vyjít na procházku a něco tu požíti. Josefe buď moudrý a nepovažuj tyto Židy přece za více nežli jsou! Kdyby toto však byl skutečně svět duchovní a na tom Kristu trochu záleželo pak by se tento Kristus vůči císaři a kardinálovi přece jen jinak představil nežli jako nejsprostší Žid s rancem! Jaképak máš důkazy pro své tvrzení? Kristus, Žid s rancem! Ale prosím tě!“

4. Praví Josef: „Ale prosím tě také, aby ses právě v nejvyšší osobní přítomnosti Pána Ježíše choval trochu jinak, jinak bude po tvém kardinálovství brzy veta! Trpělivost Páně musí sice být jistě nevystižitelně velká, že chce a může tak klidně poslouchat takový nesmysl, jaký mezi námi oběma přichází najevo. Alen zda je ta trpělivost právě bezmezná, o tom bych velmi silně po-

chyboval. Neboť kdykoli začnou lidé a duchové příliš dlouho, příliš křiklavě a tvrdošjně hřešit a nechtějí se od svých pošetilých zlomyslností vůbec odvrátit, pak myslím, že Si takové žerty nedá příliš dlouho líbit. Kdybych byl například já sám ma zemi neposlouchal ponoukání Venuše již o dvě léta dříve, nežli mne dobrý nebeský Otec všelikými událostmi mého života předtím dal častokrát zřejmě napomínat byl bych snad přes veškeré úklady svých nepřítel žil o nějakých deset až dvacet let déle a byl bych mohl národům ve jménu Božím co nejlépe vládnout. Protože jsem však těch nejvyšších prospěšných napomínání Páně z přílišné lehkomyšlnosti nedbal, došla se mnou Pánu tak trošku trpělivost a musel jsem bez milosti a bez pardonu tělesně zemřít, a to dosti bolestně a trpce. Tedy, přáteli, nevystavuj trpělivost Páně příliš dlouhé zkoušce! Rozumíš!?

5. Práví arcibiskup Migaci: „Ale milý příteli, to vše může být, ale dříve než se budu moci před ním jako Kristem Pánem náležitě sebrat, musím přece nejprve poznat, že je to skutečně on! Co mi prospěje to mluvení? Dokaž mi dříve, že to je skutečně on, opak začnu ihned jinak myslet a mluvit. Já sem tě prosil jen o důkaz; ne však abych se od tebe dozvěděl jak krátká aneb jak dlouhá je snad trpělivost Páně. Dej mi důkazy a pak se ukáže, zda to budu také ještě tak lehce, hloupě brát jako nyní.“

6. Práví Josef: „Dokud ti tvé vlastní srdce duchem lásky neřekne: Tento je to! dotud ti také dávno všechny důkazy nic nepomohou! Řekne-li ti však tvé srdce: Tento to je pak také žádného jiného důkazu nepotřebuješ. Neboť kdo chce Ježíše poznati, ten Ho musí milovati. Kdo však Ježíše miluje ten Ho také má živě v sobě. A to je právě jediný důkaz, jímž především a nejvyšší nepochybně může a musí každý poznat Krista. Miluj napřed ze všech svých životních sil Krista v tomto Židu, jenž se ti zdá býti tak nepatrný a pak se ukáže, zda za tímto Židem vězí pouze Žid anebo snad přece jen něco více.“

7. Práví arcibiskup Migaci: „Jsi ty však přece jen bláznivý podivín!m. Jakkpak mohu v tomto Židu začít milovat Krista, dokud nevím, že je to skutečně Kristus!? Kdyby člověk ihned beze všeho dalšího bádání a myšlení začal v každém nejbližším Židovi milovat a uctívat Krista Pána, je-li tedy již skutečně Bůh, jak nám to podává stará báje?! Milovat, uctívat a vzývat křistu pod oněmi způsoby (podobami) chleba a vína, to jde, ježto On Sám ustanovil na Svém místě tyto způsoby jako rovnocenné. Ale milovat, uctívat a vzývat Krista ve zcela obyčejném člověku a ještě mimo to v Židovi, to by příteli opravdu znamenalo zacházet hanebně s láskou ke Kristu! Já aspoň dělat nebudu! Neboť je-li Kristus pouze jen nějakou zbožnou lidovou bájí, pak je to i ono hloupost. Je-li však Kristus skutečně to, co nám o něm podala báj, pak by následování tvé výzvy bylo zřejmě nejozbydnějším rouháním se Bohu, které by muselo být potrestáno nejspodnějším peklem.“

8. Práví Josef: „Ták !? To by nebylo zlé! Copak učí Sám Kristus? Slyš, pravý římský farizeji, On praví: „Přijme-li však někdo chudé dítě anebo chudého bratra ve jménu Mém, vpravdě pravím vám, ten přijímá Mne. Kdo však přijímá Mne, ten přijímá také Toho, který Mne poslal!“ Jestliže Se tedy Pán Sám staví na roveň našim chudým bratřím, pročpak bychom potom měli být jiného smýšlení?! Pravím tobě, nic nežli naše pýcha to je, která si namlouvá nějakého nejskvělejšího a nejvyššího vznešeného Boha a Krista v nižším obleku si nevšímá, protože pyšná duše nemůže snést nic nízkého a pokorně vypadajícího! Jen pyšný si přeje Boha s korunou a žezlem; pokorný však tak, aby také on si mohl troufat pozvednout oči k svému vlídně a více sobě podobnému Bohu a říci: „Ó Pane! Přicházíš sice k ubohému hříšníku v oděvu nejsrdečnější pokory; ale nicméně nejsem věčně hoden své oči k Tobě pozvednout.“ – Co myslíš, který z obou by byl Kristu Pánu mnohem milejší?“

**Samomluva a tichá zpověď Migaciho. Poznává své nic, rád by se
přiznal k Pánu, bojí se však svých druhů v úřadě. Josef, ve věrné
bratrské lásce mu náležitě pomáhá.**

1. Praví arcibiskup Migaci: „Počkej trochu, musím poněkud přemýšlet, abych ti mohl dáti důstojnou odpověď!“ Poté položí arcibiskup tři prsty pravice na čelo, náležitě si je tře nahoru a dolů a sem tam říká si v sobě samému: „Při svém nejubožejším životě, tento Josef je nakonec ortodoxnější nežli já, který jsem přece arcibiskupem a kardinálem zároveň! A kdybych se nestýchal, byl bych téměř nucen přijmouti, co mně napovídal o tomto Židovi. Kdybych byl sám, bylo by se to také již stalo. Ale moji velmi četní kolegové, kteří zde obývají se mnou tento Vatikán, by na mne svolali všechny čerty s pekla, kdybych učinil něco takového. Hm, hm, hm! Kdybych jen věděl, co by tu bylo správné učinit! Moji kolegové, kteří mají beztoho vždy na mne spadeno, střeží mne Argusovými očima a poslouchají Midasovými ušima. Kdybych jen dal najevo, že se připojím k této společnosti, pak by mne ti chlapi ihned přepadli jako nehladovější lvi krvácejícího zajíce. Ó Josefe, ty máš zcela pravdu ve všem, co jsi řekl o Římu! Tak je tomu a ne jinak, to já vím nejlépe! Ale co může dělat ten, který patří právě také k jejich společnosti?“

2. Člověk musí dělat lidu před očima velkolepou parádu, konat skutky, které jsou k naplňování nudné a hloupé a lidu předkládati k věření něco, čemu by sám za všechny poklady světa nemohl uvěřit. Člověk se musí dále obklopovat bohopodobným nymbem, zatím co v základě stojí daleko pod hodnotou chovatele vepřů. Neboť copak je takový arcibiskup a kardinál?! Nic, zcela nic! Nedovede nic, neví již téměř nic ze všeho toho, čemu se naučil na studiích. A na arcibiskupské výši neučí se také již ničemu nežli nejvýš, jak udržet své finance ve velmi výnosném pořádku a jak by opatřil svou vysoce církevní správu vše drtící vysokou úctou a jak by udržoval peklo vždy otevřenější nežli nebe. Takový je vysoký úřad arcibiskupa. Člověk představuje nejvyššího apoštola, kterého musí před slepým lidem již takřka Samo Božství poslouchat a sám v sobě a u sebe není re vera (vpravdě) v základě základu zcela nic, ano diplomované nic, které tu stojí přede vším lidem v nejvyšší bohopodobné účtě, avšak před sebou samým se musí zřejmě potají stydět hůře nežli poscánek; neboť jen při troše svědomí si musí každodenně do ucha šeptati: Nejsi nic! Neboť to, co představuješ není o sobě nic! Bez ševce a krejčího by lidé mohli těžko obstát, ale bez arcibiskupa nesmírně snadno!“ To je nesporná pravda; ale kdo by se směl odvážit veřejně ji vyslovit?! Velice to vážne právě v tom, že i úsilí nejpoctivějšího kněze musí směřovat k tomu, aby nic udržoval jako něco nesmírně velkého a aby to vždy za velké peníze prodával hloupému lidu! Vpravdě krásné zaměstnání pro čestného muže!

3. Ó Josefe, máš pravdu! Ale já ti nesmím dát za pravdu! Neboť dám-li ti za pravdu, pak na mne za všech stran a koutů vypadnou a dovedou mně jak náleží ústa zacpat. Hm, hm, hm, jen kdybych věděl, jak bych se vyprosil ze smyček těchto svých všivých kolegů! Učinil bych to s největším potěšením. Nejen tohoto velmi počestně vypadajícího Žida, který stojí vedle Josefa a hovoří s jedním mužem a ženou, nýbrž každého ševcovského kluka bych mohl uctívat a vzývat jako poloboha vůči tobě, kterýž v podstatě nejsem zcela ničím. Ale ti moji nejvýš temní a nejvýš zlí kolegové! Ó Bože, jak se mi tu dařilo?! Já vím, milý příteli Josefe, tak dobře jako ty, že jsem tělem zemřel a že jsem již as šedesát let a snad ještě více zde v duchovním světě, ačkoliv jsem na světě nevěřil, že by něco takového bylo možné. Ale běda mně, kdybych něco takového pronesl mezi svými kolegy! Myslím, že by mně ti chlapi zuřivostí a zlostí na kusy roztrhali, protože žijí ještě stále úplně v ideji, že jsou na zemi dosud arcibiskupy a kardinály.

4. Ó Josefe, pomoz mně od mých kolegů a spatříš svého Migaciho v jiném světle! Migaci nebyl ve svém srdci nikdy přítelem Říma, avšak navenek musil činit, jakoby jím byl. Také ty, dobrý Josefe, jsi neznal svého Migaciho. Ale tvůj Migaci tě znal a také ti stále nabízel, pokud možno, pomocnou ruku. Ale je smutné, že s tebou musím mluvit jinak, nežli myslím a nežli bych kdybych vlastně s tebou chtěl mluvit. Ty znáš Řím dobře; ale já jej znám lépe. Ty znáš jen to, co jsi viděl a slyšel; ale já znám základ, na němž stojí Řím; ten znáti nemůžeš – a hle, právě

v něm je ta velká klíčka. Dokud na něj nepřijde Herkules a nezkrátí ho o jeho hlavy, nenastane nikdy na milé Zemi úplně den!

5. Po této samomluvě si arcibiskup vzdychne a praví Josefovi: „Milý příteli, žádal jsem tě, abys trochu počkal na důstojnou odpověď. Ty jsi také poté zcela trpělivě čekal. Ale vzdor všemu svému myšlení nemohu ti dát odpověď. Neboť mezi Měsícem a Sluncem jsou věci, o nichž se dosud lidské moudrosti nezdálo. Doufám, že mi rozumíš!“

6. Praví Josef: „Ano, ano, rozumím ti a v těchto prostorech je ještě velké množství arcipopů, před nimiž máš nevyslovitelný strach, kteří však jsou rovněž tak marniví a prázdné jako tvá arcibiskupská veledůstojnost. Hle, Pán mně otevřel ucho mého srdce a já jsem slyšel tvou myšlenkovou řeč, pročež mně nyní také nemusíš již dávat žádnou odpověď, neboť já již odpověď mám. Od nynějška jsi však také ty zcela mým nejmilejším přítelem a Pán zde napraví na tobě, co ti ještě chybí. Upust' však od pošetilé bázně před tvými temnými kolegy. Oni ti nic neudělají; za to ti ručím! Pro ně jsme sem také nepřišli, nýbrž pro tebe, protože já tě znám. Jsi-li ty náš, pak jsme zde také již hotovi. Obrat' se nyní na Pána! On tě jedním slovem zcela uzdraví! – Jsi a učiň to!“

7. Praví arcibiskup: „Milý příteli Josefe! Ty víš, že já jsem s tebou v nejhlubším nitru úplně srozuměn ve všem, co uznáváš za správné, dobré a pravdivé; jen nemohu být úplně srozuměn s tím, že tento tvůj jinak nadmíru poctivě vypadající syn Abrahamův je **Ježíš**, božský Mistr z Nazaretu! Pán Ježíš, by měl přece dát prosvitnout něco z nádhery Svého nebeského Otce. Ale u tohoto zde vyzírá právě tak málo něco božského jako u jinak zcela obyčejného člověka!

8. Ale buď nyní jak buď, Kristus, Pomazaný Boží, pravý velekněz ve věčnosti je láska Boží k lidem. Projeví-li mně, ubohému hříšníkovi před Ním, lásku, potom je však také za všechno, co chceš mít, mým Kristem a mým Spasitelem ve věčnosti, a i kdyby byl přede mnou také v šatu ševcovského kluka! Neprojeví-li mně však lásku a bude-li se mnou zacházet jako římský pop, pak za něho nedám nic.

9. Žel, já jsem sám také římským vysokým popem a musel jsem také kázat o samospasitelné církvi a zatracovati vše, co se nesklonilo před tíarou. Ale chvála Bohu, jak to vždy říkáš, při tomto zatracování jsem právě cítil tak málo vážnosti, jako otec, který také vnějšně na své děti zahřmí: „Nebudete-li hodné pošlu pro černého Žida; sváže vás řetězy a dovede do temného lesa, kde vás zahubí!“ Tak asi mně bylo u srdce při tomto zatracujícím kázání. Neboť předně jsem nikdy po celý svůj život nevěřil v očistec a ještě méně v peklo, protože jsem nemohl uvést ani jedno a ještě méně to druhé v souhlas s božskou láskou a moudrostí. A za druhé jsem až příliš miloval lidi, než aby mně kdy mohlo jít vážně o to, abych i nejhoršího z nich na věky odsoudil.

10. Neboť také ten nejhorší může být zlý jen po určitou dobu a měl (z počátku) nepochybně takovou přirozenost, že nemohl jinak jednati. Odsuzuje-li se tento zlosyn po přesném prozkoumání jeho přirozenosti, jeho výchovy, pohnutek jednání, okolností, v nichž se nalézal, buď již na Zemi anebo po odpadnutí těla zde, v říši duchů, k účelnému trestu dočasně na tak dlouho až se úplně polepší pak je trest za nějaký časný přestupek nemůže přece nikdy být předpokládán a ještě mnohem méně nejvyšší moudrostí a láskou Boží nařízen! Neboť něco takového by slušelo sice nějakému arci tyranovi, ale věčně nikdy Bohu lásky!

11. Z toho vidíš, že jsem v sobě nebyl nikterak skutečným popem; neboť od toho mne uchránily mé veskrz lidumilné zásady. Nalézám-li nyní Krista, jakým jest a ne jak Ho káže Řím, pak je mi Kristem také v šatě ševcovského kluka. Je-li však Kristem podle římského způsobu, pak nám budiž milostivý a milosrdný, kdo chce! Neboť pak je náš osud rozhodnut peklo věčně jasným plamenem hořící, z něhož se ovšem nedovoluje věčně žádný východ! Dobré chutnání, komu chutná tato strava spravedlnosti. Já pro sebe si od toho věčně nic nečekám a s tímto Kristem si s nejúplnějši vážností všeho duchovního světa na věky nepřeji sejít; neboť ten mně může být ukraden, jak žije a tyje, jak říkají veselí Vídeňáci, s kůží i chlupy.“

12. Praví Josef: „Jsem zcela tvého názoru a tvé touhy! Ale u tohoto Krista zde nalezněš to, co chceš nalézt u Pána, který tobě, jakož i nám všem přirostl úplně k srdci! Krátce, moudřejšího a lepšího nežli je tento jedině pravý a jediný Kristus, si nemůžeš ve věčnosti představit a ještě mnohem méně přát! Že však ani já jsem si nedovedl nikdy představit nějakého mstivého trestajícího Boha, nýbrž jen moudrého a laskavého Otce, plného vážné lásky, dokazuje přece můj mírný zákon, neboť hrozný trest smrti jsem zcela zrušil a i nejhrubším zločincům jsem uložil jen takové tresty, kterými se mohli opět stát lidmi. Trest smrti jsem dal jen z počátku provést na dvou až příliš ďábelských svévolných děsně zlých zločincích. Jeden rozsekal za živa na kusy svou ženu či snad svou milenkou, pouze ze svévole a části těla pak rozházel za noci po ulicích. A druhý byl vysávač krve srdce, upír in optima forma. U těch dvou musel být dán příklad. A přece jsem toho pak lítoval. Kdybych je byl dal na galeje, snad by byli mohli být proměněni také ještě v lidi. Ale ne tak velice já, jako spíše lid si žádal popravu těchto netvorů a tak jsem si pomyslel: Vox populi, vox dei. (hlas lidu, hlas Boží) a dal jsem je exemplárně (na odstrašující příklad) usmrtit. Zda jsem jednal správně, ani nevím. Ale to vím, že jsem při tom vůbec zlé a mstivé vůle neměl. Z toho tedy vidíš.

13. Zde arcibiskup přeruší Josefa a praví: „Ano, ano, ano, vidím, že jsi byl zcela ušlechtilý vladař a opravdový člověk podle vůle Boží! A tak přijímám tedy také já tohoto tvého přítele za Krista, ať se mi již nyní stane cokoliv! Moji kolegové spustí nyní ihned nářek a vypadnou na mne jako čerti. Ale Migaci zůstane při tom, co nyní přijal! Slyším, že už přicházejí. No, to bude čistá jitřní mše!“

Kapitola 223.

Migaciho bratr v úřadě. Oslovský prezident. Migaciho ohnivě příznání k Pánu. Rozsudek Pánův nad Římem. Odpověď biskupů.

1. Tu se pojednou vyřítí ze všech koutů as sto kostlivcovitých bytostí ve velmi rozedraných pluvíalech a rozmačkaných biskupských čepicích a v největším rozčilení spustí nářek; zejména se vyznamenává jeden s obličejem podobným spíše oslu nežli člověku, jenž jest jejich prezidentem. Je sice ze všech nejhloupější, ale to tam nic nedělá. Neboť jmenují vždy toho nejhloupějšího proto, aby mohli sami tím neomezení dělat co chtějí, jako tomu bylo ještě vždy při volbě papežů, kdy si chytráctí kardinálové vypíchli také vždy toho nejslabšího a nejomezenějšího ultramontanistu. Tento člověk přiskočí tedy chvatně k Migacimu, učiní vážnou tvář, jež však teprve v tomto postavení začíná co nejhloupěji vypadat, takže proto celá ostatní společnost propuká v hlasitý smích. Když to vycházející prezident spatří, tu jeho tvář ještě více zvažní a proto také vypadá ještě k smíchu hloupější, takže se celá společnost Páně dá skutečně z plna hrdla do smíchu.

2. Ale nyní je konec s prezidentem. Roztáhne hubu dobře na půl pídě široko a namáhá se vyraziti ze sebe řádnou římsko apoštolskou mocnou kletbu. Ale Já mu trochu spletu koncept. A pan prezident nedostane ze sebe nic jiného než-li velmi horké bručící „I -a, I -a, I -a. Helena a Robert se smíchem téměř dusí. Dokonce Petr, Pavel a Jan se nemohou smíchu zcela zdržet. Také monarchové se o překot smějí. A Josef poznamenává, že v celém svém životě se nesešel nikdy se směšnější tváří nežli je tvář tohoto hněvivého prezidenta.

3. Také Robert Mně praví: „Pane, já jen nechápu, že jsem se mohl při vstupu do této hrobky tak hrozně bát! A nyní se musím téměř k popukání smát této nekonečně hloupé tvářnosti a zcela pravému oslovskému hýkání! To je však v podobenství také opravdu tak nejvyš pravdivě příznačné, že si člověk již nic případnějšího nedovede představit! Jak mocně křičel Řím zlostí a zuřivostí za dob Lutherových a jak mocně křičí nyní vůči Rongeánům. (stoupenci Rongeho, zakladatele „novokatolického“ na Římu neodvislého směru). Ale tento křik není vždy nic jiného nežli zcela nezměněné oslovské hýkání a tento prezident, je tak podařený a nejvěrnější obraz papežství, že by si člověk nic podařenějšího a věrnějšího nedovedl představit!“

4. Pravím **Já**: „Takový bude také výsledek nynějšího úsilí a horlivosti papežství! Lidé se začnou jeho sluhům po zásluze vysmívat a čím více se tito budou zlobit, tím více se jim budou posmívat, až je nakonec stráví jejich vlastní zlost. Co zde visíš v malém, to se stane na Zemi ve velkém! Sluhové Bileamovi vynaloží vše, budou pěstovat zázračnou magii a křičet a vřeštět jako zde, ale lid se bude povznášet, jako tato naše společnost nyní zde v tváři tohoto „I-a“ hýkajícího osla. A toto pokoření bude nejlepším lékem pro tyto blázny.

5. Ale nyní také brzy uvidíš, proč ses předtím tak velice bál. Brzy také vyjde najevo nitro těchto popů a budeš velice žasnout nad podvodnými kousky, které tyto bytosti dovedou provádět. Já však budu společnost tak dalece oživovat, že se bude chovat vůči takovým podvodným kouskům jako svévolné publikum ve špatné, nepodařené komedii. A to bude mít dobrý výsledek.

6. Zde předstoupí přede Mne Migaci a praví: „Pane Ježíši, ty jsi to opravdu!! Teprve nyní tě úplně poznávám!! Čest budiž Tobě jedinému na věky!! J á však ho uchopím za ruku a pravím : „Bratře, staň se dokonalým!“ A Migaci nabývá ihned velmi dobré a zdravé tvářnosti.

7. Když nyní Migaci lépe vypadá, je mu také náramně dobře. Cítí se zcela lehkým a posílen a jeho oko se stává jasnější a jasnější. Jen roucho zůstává ještě totéž velmi rozedrané arcibiskupské, což ho zřejmě stále víc a více ruší. Ohledává se a za chvíli Mně praví, pln nejvroucnější lásky a nejpevnější důvěry: „Pane Ježíši, nejopravdovější Bože a věčný Synu Svého věčného Otce! Jelikož jsi mi již beze všech zásluh o Tvou čest a pro Tvé nejsvatější jméno tak milostivý a vysvobodil jsi mne z tohoto pravého močálu záhuby, vysvobod' mně také od zbytku který způsobuje mým očím protivný pohled a mým chřípím ošklivý zápach! Pohled' na tento mně nejvyšší protivný šat pýchy a klamu osvobod' mne od něho a dej mi za něj nejobyčejnější šat žebrácký a já se v něm budu cítit zcela blaženým!“

8. Pravím **Já** „Hle, můj milý bratře, tento šat byl sice šatem pýchy a klamu pro toho, kdo jej nosil pyšně a v touze po zlém; ty však jsi ho v tomto způsobu nenosil, nýbrž jen pro předepsaný obřad, protože to předpisuje římsko katolické pravidlo. A tak to byl pro tebe pravý čestný šat a ne tedy opovržením hodný, jak míníš.

9. Neboť hle, zcela všechno na Římance není špatné! Jen to je ošklivostí, když se pro pozemský mamon chápe prostředků které mají ráz čistě pekelný jako jsou: falešné zázraky, falešné léky, odpustky, relikvie (ostatky svatých) a zbožňování obrazů, amulety, zbožně znějící kouzelné výroky, všeliké slepé obřady, milostivá poutní místa, církevní poklady pouze pro prázdný církevní přepych, vysoké úřady a čestná místa, nejrozsáhlejší panovačnost a nejtvrdošijnější svéhlavost. Nechci nic říkat o jejich mších, nic o její ušní zpovědi a jejich chrámech, zvonech a varhanách, nic o cenných uměleckých dílech, nic o svěcení jejich modliteben a nic o okázalých pohřebních obřadech za zemřelé; neboť užívá-li se toho všeho důstojně v čistém smyslu, není to zrovna nevhodné, aby to povzneslo a zušlechtilo lidskou mysl. Ale že Římanka používá těchto o sobě čistých věcí k tomu, aby ohlupila lidské srdce a slepě mu předkládala k věření, že pečlivým používáním všeho toho může dospět k životu v nebesích a jen skrze ni k Mé milosti to je špatné. Neboť tím jsem dělán u dětí jako Otec tyranem, kterého se sice hloupost bojí, ale nikdy nemiluje. Rozumí a učení a obyčejní se však potom začínají za mne stydět a o takovém Vykupiteli, jak Ho líčí Římanka, nechťejí již nic slyšet a vědět a tak zavrhují dítě i s koupelí. A hle, to způsobuje římská církev svými svémocnými naukami, ustanoveními, ústupky a výsadami, o nichž předstírá, jakoby je obdržela ode mne a dále všelikými trpěnými a hlásanými pověrami. A to je však také to, čím se sama uvádí a vlastně je již uvedena v záhubu.

10. To vše nespočívá v oděvu, nýbrž v mocném jeho zneužívání! Proto podrž jen zatím své roucho! Až se vbrzku odebereme z této Vídně a cestou učiníme duchovně ještě jedné obci malou návštěvu, pal se již tvůj šat přemění v jiný!“ Tím se také Migaci zcela spokojí a děkuje Mně velice za toto nade vši míru potěšující poučení.

11. Zároveň však zazní z temných koutů štěkavý křik: „Ven s těmito kacíři, s těmito rouhači, s těmito prokletými ve věčnosti!!“ Migaci upadá přímo do mdlob a zcela se chvěje praví: Ale, ó Pane, pro Tvé nejsvětější jméno. Můžeš to poslouchat, aniž bys je všechny nezničil ohněm a sírou?! Ó pro Tvé nejsvatější jméno co z toho bude!?”

12 Pravím **Já**: „Pranic! Neboť hle, Já nejsem jako člověk, jenž by chtěl ihned vše ohněm a mečem zpusť, co mu přijde do cesty. Co za lidi a duchy nosí Země?! A přece nechávám denně Slunce vycházet a zapadat a osvětlovat a ohřívát Zemi na všech jejích místech podle míry přirozené nutnosti! Hle v trpělivosti a lásce spočívá ta největší síla! Kdo jich nikdy nespouští ze zřetele, dosáhne velkých věcí! A tak musíme tedy také my míti trpělivost a lásku se vším, co je slabé, tak bude naše námaha sklízet vždy nejlepší odměnu! nechme je křičet! Oni již přestanou až se dost vykřičí. A tedy jen žádný strach a žádnou zlost!“

13. V tom okamžiku, když říkám poslední slovo Migacimu, začne se v pozadí blýskat a zcela mocně hřmět. Z různých koutů začínají žhaví hroznější vylézat a zuřivě se kroutit. Ohniví kostlivci klapou a nechybí noční sovy a netopýři. V pozadí lze zuřit nejvyš ohyzdně vypadající ohromnou tlamu s hrozně velkými a téměř do běla žhoucimi kly. Z tlamy vyráží ustavičně kouř a plameny A na čele tohoto pekelného draka je žhoucím písmem napsáno: „Já jsem věčný pekelný drak, abych pohltit všechny kacíře! Všichni luteráni, všichni kalvinisté, všichni melanchtonisté, všichni husité, všichni nesjednocení Řekové, všichni ochranovští, všichni kvakeři, všichni moravští bratři, všichni prokletí svobodní zednáři a jiní kacířští pobožnůstkáři, všichni prokletí puritáni a anglikáni, jakož i všichni sofisté a učenci kteří si nic neváží římské, samospasitelné církve a jejím svatým pěti přikázáním se posmívají a tropí si z nich žerty, pak všichni novokatolíci, hegelovci a štraussovci, všichni matematikové a astronomové budou mnou na věky požíráni!“

14. tento nadpis vzbuzuje mocný smích. Ano i z počátku velmi bázlivá Helena se dá do smíchu a praví: „Tato scéna by budila mnoho pozornosti v Prátru, a to v opičím divadle! Ale ten štěpánský dóm stojí ne velmi pěkném základě! Ne, kdybych byla o tom měla ne světě však jen slabé tušení, byla bych bývala při Tvém nejsvětějším jméně první, která by byla tento chrám navštívila s hořící pochodní! Podívejme se na ty chlapy, co všechno provozují, aby nahnali ubohé a slabé duchy do svých nejvyš hrabivých a panovačných sítí! A, á, tu přichází nyní ve velkém zástupu ve svých arcibiskupských ornátech a velké množství služebnictva s nimi! – Co nyní asi učiní!? Pravím **Já**: „Buď klidná má dcero, a slyš a viz.“

Kapitola 224.

Bezmocná zuřivost stoupenců Říma. Jejich nemilosrdnost lakota a podvádění. Hromová slova „kacířského císaře“ je zaženou do jejich koutů.

1. Tu také ustoupí od nás onen mnoho posmívavý I-a křikloun. Všichni se před ním hluboce pokloní a praví: „Nejdůstojnější apoštolský nuncie (vyslanče) Svatého otce Říma! Jak můžeš s těmito kacíři ještě váhat?! Proklej je a zažeň všechny bez milosti a slitování do pekla!“

2. Praví onen I.-a křikloun ošklivě řezavým hlasem: „Já jsem již učinil co chcete a nač se tážete; ale ti ďáblové jsou vám strašně tvrdošíjní a nechťejí učinit co jim přikazují, nýbrž ještě se mi notně vysmívají! Ó, to jsou krutí ďáblové!“ Také z našich blesků a hromu, jakož i z našeho pekla nemají strach, nýbrž pohlížejí na tyto přece nejstrašnější věci tak zcela lhostejně, jakoby na nich pranic nebylo! Ó, ó, to jsou zlí, krutí a nepolepšitelní ďáblové!

3. A jednoho nám přece jen ulovili! Ó ubožáku, jsi teď Ka věky ztracen! I kdyby ses také teď bránil nějakou dobu peklu, což ti nic nepomůže, přece jen budeš však muset s těmito svými druhy časem bez milosti a slitování na věky do něho! Ano, ano do něho, do něho budou muset všichni! Tu již není milosti, ani slitování!“

4. Tu předstoupí císař Josef a praví: „Poslyšte, veledůstojní! Nebylo by dost na tom, kdybyste nás vrhli pouze jen na několik pozemských dní do očištěnce? Neboť hleďte, pro nic a za nic nás odsoudit ihned do pekla, z něhož již na věky není východu, je od vás přece příliš kruté! Mějte tedy s námi milost a slitování! Povězte přece, jak nevýslovně hrozné bolesti způsobuje ubožákovu pekelný oheň! Ubohé duši v očištěnci se sice také zcela dobře nedaří, ale je aspoň naděje na vysvobození odtud. Z pekla však naděje věčně žádná! Proto se nad námi slitujte a osvobodte nás od pekla!“

5. Poté všichni volají: Nic vy proklatci! Jen s vámi do pekla, a to nejspodnějšího, kde samým horkem roztaje diamant a bílé zlato. (platina) U nás pro vás ďábly již není slitování! My vás již naučíme, co to znamená posmívat a vysmívat se svaté římské, samospasitelné církvi! Proto jsem rychle tam s vámi všemi!“ Praví Josef: „Kdybychom však, pravím za sebe zaplatili deset tisíc nejsilnějších tak zvaných sto-dukátových mší, řekněte, nebylo by ani tehdy možné osvobození od pekla?“ Volají všichni: „To je příliš málo za osvobození od pekla! To byste museli dát sloužit desetkrát tolik papežských mší! Tu by se snad ještě dalo něco dělat! Ale laciněji ani za červený halíř! Neboť my víme, co to znamená, vysvobodit ďábla z pekla!“

6. Praví Josef: „Copak bychom museli zatím dělat, nežli by se mohlo odsloužit těch stotisíc sto-dukátových mší? Snad zůstat zde?“ Volají opět všichni: „Hloupý ďáble! Kdybyste tu zatím zůstali a nevešli do pekla, jakpak bychom vás mohli vysvobozovat z pekla, kdybyste nebyli v pekle? Kdybyste chtěli být vysvobozeni z pekla, museli byste v něm napřed být! Zaplaťte tedy oněch stotisíc nejsilnějších papežských mší a jděte pak rychle do pekla, jinak byste nemohli být vysvobozeni!“

7. Praví Josef: „Ale jakpak dlouho to potrvá, nežli se odsloužím oněch stotisíc mší?“ Volají arcibiskupové a ostatní jim sloužící popové: Takové nejsvatější mše se mohou za rok sloužit jen tři, a to bezprostředně Svatým otcem samým! Jedině on tu má k tomu výlučné právo a moc. Teď počítejte sami, jak dlouho to může trvat! Pod třicet tisíc let není zcela žádné řeči! Neboť peklo je a zůstává peklem! Kdo je jednou v něm, ten tak lehce z něho nevyjde!“

8. Praví Josef: „No, no, no, teď je mi jasno o vás a stotisících mších! Jen bych ještě jednou chtěl vědět, proč právě ony tři papežské mše mají tak nesmírnou sílu!? Neboť člověk by se přece domníval, že co se týče hodnoty a ceny obětní mše, je jedna mše tak dobrá jako druhá.“ Praví nyní onen dřívější La vrískající pop: „Je to tak a to ví jen nuncius: Při sloužení jinými duchovními, ať jsou důstojnosti jakékoli, obětuje se toliko Syn Boží Svému nebeskému Otci za ubohé duše v očištěnci a za kající hříšníky na Zemi. Tu je v houšti přítomen pouze Syn Boží. Při papežské mši však vstupuje do hostie celá nejsvatější Trojice a v tom pak spočívá nesmírná síla papežské mše, při níž smějí ministrovat jen archandělé, a to jen tehdy, jsou-li k této nejsvatější službě zvoleni nejsvatější pannou Marií! Tedy v tom to spočívá a proto v jednom roce mohou být jako skutečně platné slouženy jen tři tyto mše! Rozuměl mně pan císař?!“

9. Praví Josef: „Skoro, ale přece ještě ne zcela! A proto bych pak také ještě rád věděl, proč tedy nesmí papež sám sloužit více nežli tři mše, a to vlastně ne zcela, neboť on vlastně sám mši neslouží, nýbrž při mši, kterou slouží buď kardinál anebo kardinálský arcibiskup jen glorificaliter asistuje. (je přítomen kvůli oslavení) To bych se ještě rád od tebe náležitě jasně dozvěděl!“ Praví nuncius: „Ale to je prokletá kacířská otázka! Na tu bych mu nemohl dát na světě žádnou odpověď! Ale zde, kde On již beztoho s kůží i chlupy patří ďáblu a v nejbližší okamžiku bude v pekle, může se Mu již něco takového říci, aby mohl tím hlouběji přijít do pekla. A tak ať si dá pan císař pozor! Papež nemůže sloužit více než tři mše proto, že se tím nejsvatější Trojice představuje a udržuje v samospasitelné církvi na zemi jako živá pro všechny časy časů. Že však papež zcela bezprostředně sám neslouží nejsvatější mši Trojice, nýbrž při tom pontifikuje, glorifikuje a asistuje, pochází od toho, že je sluha sluhů Božích a zástupce Ježíše Krista na Zemi, jenž všem slouží a nesmí se dávat obsluhovat. Tak se má věc! Teď tomu přece rozumíte?“

10. Praví Josef: „Ano, teď je mi jasno a vím úplně zač mám papežství považovat!“ Praví nuncius: „No, a zač pak je nyní považován Papež? – Praví Josef: „Za nic jiného, než-li právě za

úplného antikrista a vy všichni za jeho nejvěrnější pomocníky! Neboť kdybyste byli křesťany, jak se slučí a jakým jsem nyní bohudíky já, pak byste jistě byli ihned poznali Krista Pána, který zde stojí těsně vedle mne. Protože jste však ve vší úplnosti nejdokonalejší antikristé, odsuzujete nás s Kristem do pekla, zatím co vy sami jste v něm již velmi dávno s kůží i chlupy.

11. Ó vy bídní lotři! Vy jste Krista který přišel jako věčná, čistá láska, jako Bůh a Tvůrce do světa přetvořili podle svého vlastního úsudku v ďábla a jeho, toho Pravého, jste prokleli. Neboť váš Kristus, kterého uctíváte a žádáte, sluje zlato a stříbro! Pravý Kristus však, který krvácející za všechny lidi rozepjal na kříži své božské rámě a odpustil všem svým nepřítelům a prosil za odpuštění pro věčného Otce v Sobě Samém, se vám stal ošklivostí, takže vy, kteří se nazýváte co nejdříve nejněsvědomitěji Jeho sluhy, vraždíte, pálíte a upalujete bez jakékoli úvahy všechny, kteří jsou Jemu a ne vám oddáni a nakonec ještě odsuzujete do nejspodnějšího pekla! Ó vy hadi a plemeno ještěřů! Kterýpak ďábel vás zplodil?! Věru, kdyby Pán neměl nekonečnou trpělivost, mírnost a lásku, kterepak peklo by bylo dosti špatné aby vás přijalo!?

12. Já nechci a nesmím vám být soudcem; ať Pán vám učiní podle vašich hanebných zásluh! Kdybych já vás soudil, věru, pravím zde hlasitě před tváří Boží, vynesl bych nad vaše šíje trest, že by se mu celá Boží nekonečnost divila! Při Tvém nejvyšším všemohoucím jménu, ó Pane, mne znáš, že jsem měl vždy všelikou trpělivost a shovívavost se slabými, svými mně poddanými bratry, ale při této havěti pekla, při tomto vyvrheli Tvého stvoření se hrozím a všechna má trpělivost a shovívavost tu našla svůj rozhodný konec!

13. Již na Zemi, kde se tato havěť maskovala, kde tito draví vlci zalezli do beránčích kožichů a prováděli jen zcela potají své mrzké neplechty, naučil jsem se je poznávat se stránky, která se úplně podobala nejspodnějšímu peklu! Já sám jsem vlastnoručně zničil jeden kříž, který se za velký peníz potil krví a jiný kříž, který si dával vždy růsti vous. Neboť bylo přece příliš trapné vidět, kterak tito placení sluhové antikrista vyždímalí všelikou lží a podvodem slepým lidem poslední krejcar z kapsy! Činil jsem proti tomu vše možné. Na Zemi však z mnohého popa po tomto pokárání vyzíralo přece ještě kousek člověka a člověk pak také měl s ním náležitou trpělivost. Ale zde se ukazuje tato havěť ve své pravé podstatě a je strašné na ni pohledět a ještě strašnější jí poslouchat. Pane, staň se vůle Tvá, ale má trpělivost je tu u konce!“

14. Pravím **Já**: „Bratře, buď jen klidný a nezlob se! Neboť hle, vše musí takto přijít, jinak by Daniel a Isaiáš byli lháři. Tito proroci však o nich prorokovali a jejich proroctví se musí vyplnit! Dále poznáš, proč to vše tak přišlo a přijít muselo! Nyní však dávej jen dále pozor, neboť se objeví jiná scéna, z níž se velmi mnoho poučíš! Ale budoucně se nesníš zlobit!“

15. Po oné energické řeči Josefově se všichni popové i se svými nižšími a mnohem menšími klerikálními náhončími stáhli do svých koutů, aby se tu radili o učiněné urážce jako proveditelnou pomstou by nám posloužili za bezpráví jím učiněné a jak by nás mohli účinně dostat do svého domnělého pekla.

Kapitola 225.

Mystická opatření církevních hlav. Pán o probuzení víry. Porážky lékem pýchy. Josefova zlost si musí zjednat průchod.

1. Za chvíli slyšíme tóny varhan, a to melodii tak zvaného Te deum laudamus. (Tebe Bože chválíme) Josef se Mne táže řka: „Pane, předobry, přesvatý Otče, copak to má znamenat? Jakéhopak boha chválí tito tví nejzřejmější protivníci? Neboť o Tobě nemůže přece být věčně ani řeči! Jakého tedy mají Boha?“

2. Pravím **Já** : „Ano, milý bratře, copak ty myslíš, že oni se kdy starali o nějakého Boha? Hle, Bůh je jim něčím zcela lhostejným. Tento chvalozpěv patří k jejich prázdným obřadům a nemá pro ně jako věc sama zcela žádné ceny, leč že jim vynáší, neděje-li se v obyčejné boho-

službě, peníze a to ne málo. Zde však má sloužit pouze jako strašák, aby nás jako domnělé ďábly přimělo k útěku, jelikož jsou toho mínění, že ďáblové jsou náramně hloupí a dají se již zdánlivě zbožnými věcmi zahnat ihned k útěku. Na tyto věci mnozí popové sami u sebe nic nedají; ale nicméně je provádějí proto, aby tím učinili hloupost ještě větší nežli už beztoho jest. To je tedy také nyní důvod, že my při takových posvátných tónech máme ihned uprchnout!“

3. Práví Josef: „To není špatné, to není špatné! Ale copak není nic, abychom těmto chlapům vyvedli nějaké hodně peprné čtveráctví, aby úzkostí zvraceli? Snad by něco takového přivedlo tyto bytosti na jiné smýšlení.“

4. Pravím **Já**: „To se nesmí stát ze dvou hlavních důvodů! Předně, aby nebyli ve své svobodě rušení, protože žádný vázaný duch již nemůže nic pro své polepšení vykonat a jest o sobě tolik jako mrtvý. A za druhé nemohli bychom tyto duchy, kteří sami nevěří ve zcela žádný zážrak, ač by chtěli oslepovat lid samými zázraky, ani sebe čistším zázrakem nikdy k nějaké víře přivést. Neboť pohlíželi by na nejvelkolepější zázraky právě tak, jako za Mé doby na zemi přijali a pohlíželi na všechny Mé zázraky kněží a zákoníci.“

5. Hle, při mé smrti se roztrhla opona v chrámu shora až dolů ve dvě části; archa úmluvy zmizela a nebylo ji možno již nikde spatřit. Slunce a měsíc ztratily své světlo; hroby se otevřely a zemřelí vyšli z hrobů a zvěstovali mnohým Mou slávu. Mnozí pohané se byli v prsa říkajíce: „To byl opravdu Bůh!“ a poté pevně uvěřili v Mé jméno. Ale kněží a znalci Písma se poté stali jen ještě tvrdší a se vši energií pronásledovali Mé žáky a Mé učení. Více přece nelze učinit nežli probudit jistě z nejjistější tělesné smrti Lazara, který trouchnivěl již čtyři dny v hrobě a čerstvého a zdravého ho vrátit jeho (rodině.) Jaký výsledek však měl tento jistě nikomu možný skutek u kněží, farizeů a zákoníků? Žádný jiný nežli, že se potom začali tím energičtěji radit, jak by Mne sprovodili ze světa! Již z toho můžeš milý bratře seznat, jak málo by působil jakýkoli zázrak u těchto bytostí, které jsou ještě desetkrát horší nežli židovští kněží, zákoníci a farizeové jeruzalémští. Dobrá, pravdy plná řeč je a zůstává ještě vždy nejlepším a nejnevinnějším prostředkem, aby přivedla tyto bytosti na lepší cestu, ačkoliv u těchto zde nelze zatím mnoho očekávat.“

6. Práví Josef: „Ano, to je jisté a pravdivé, u těchto bytostí se dá málo dělat! Jsem však zvědav, co ti chlapi nyní učiní a s čím se vytrasí!“ Pravím **Já**: „Hleď jen tam, kde je ještě v umělém žáru pekelná tlama! Odtamtud po náhlé proměně této pekelné podívané začne nová procedura. (jednání) Ale jen se nesmíš zlobit! Neboť jim jde úmyslně o to, abychom zlostí vyletěli z kůže; a kdybychom se nad tím skutečně zlobili, bylo by to pro ně přímo vítězoslávou. Tu jim však ušetříme, nebudeme-li se ani za mák zlobit a zato vrátíme jim samým zlost, která jim pak nejprve ukáže jejich úplnou malomocnost a začne je pokořovat.“

7. Pyšného ducha nelze ničím tak přiměti k pokoře, jako když se mu nenechá zdařit ani jeden za všech jeho plánů, Pohleď na pyšné vojevůdce! Jak ohromné mínění mají o sobě, když někde vybojovali vítězství nad nepřítelem! Přistoupí-li někdo k nim a řekne, že to vítězství bylo jen nahodilé a skutečně šťastnou náhodou o Mně se tu ovšem nesmí činit zcela žádná zmínka nuže, kdo by řekl něco takového vojevůdci, tomu by se zrovna nejlépe nedařilo! Dopusťtím-li však potom na takového vojevůdce porážku za porážkou, pak tento velký muž sedí brzy někde zcela klidně a tráví zcela pohodlně svůj odpočinek, zapomene nakonec na všechny své hrdinské skutky a stává se často velmi milým a způsobným člověkem,. A tak to učiníme také nyní s těmito popy jako se všemi na Zemi! A uvidíš, že to bude pro ně to nejlepší léčení. Proto tedy jen žádnou zlost ne ně, milý příteli a bratře!“

8. Práví Josef: „Ó Pane, nyní co nejjasněji poznávám, že Ty jediný máš ve všech věcech úplně pravdu! Ano, tak je to nejlepší a jediné tak to může jít! Ale co se týče zlobení, má to pravedelný postup! Nenaplníš-li Ty, ó Pane a Otče, něčí srdce zcela Svou jemností, pak může dělat co dělat a myslet kolik je mu jen možné, přece se nebude moci úplně zdržet zlostí, vidí-li, která tyto bytosti provádějí samým sobeckým podvodem a nejvyšší zničí tak hanebné věci. Já jsem přece měl na přirozené Zemi mnoho set nejvyšší mrzutých příležitostí, jak právě popové shora až dolu mi hučeli do uší většinou svými žádostmi a rekurzy a z nejsobečtějších důvodů,

kteří člověk musel zdaleka poznávat, se mi stali tak obtížnými, že bych je byl mohl dát všechny na smrt postřílet. Každý jiný člověk měl přede mnou jako císařem, přiměřenou úctu a největší vážnost; ale tato havěť, zejména šlo-li o něco církevního, z něhož by vyzírala pro jejich kapsu nějaká zvláštní výhoda, byla dotěrná jako letní moucha a nedávala dříve pokoje, dokud nemohlo-li to jít přímo, tedy po nejprohnanějších cestách plazení, plížení a křivolakých cestách, přece jen nakonec nedosáhla to, čeho chtěla dosáhnout. A když jsem pak přišel na něco takového, tu jsem se musel opět až do zezelenání a sežloutnutí zlobit! Zde v tomto světě však dopadá ještě mnohem hůře, ježto člověk ihned při každém nejnepatrnějším pohybu až příliš jasně poznává, jaký nejnižší úmysl spojují tito duchovní lumpové a taškáři s každým jednáním, ani s každým svým tvářením.

9. Hrají si na zbožné, aby probudili důvěru svých ovcí k placení. Chodívali bosí, aby vzbudili u ovcí víru, že jsou pokorní a že jejich pokora má cenu velmi mnoha peněz. Modlí se veřejně se zbožnou tvář, aby zlaté doly svých věřících učinili volnými a pohyblivými. Při svých mších dělají strašně hluboké poklony a ohýbají hlavu téměř až k zemi, aby svým ovcím ukázali, jak bezmeznou vážností a úctou jsou proniknuti před stolem Božím. Ale u sebe samých nevěří ničemu a konají jen to, aby tím více navnadili těch, kteří platí mše; neboť tyto slepé ovce so domnívají, že mše, sloužená s takovou zřejmou zbožností, musí již býti dobrá pro všechna zla, jaká jen přicházejí na Zemi. Tak jsou krásná a obyčejně také novější tak zvaná církevní roucha mnohem silněji posvěcena, ano mají tajné dvojité svěcení, protože jsou „dotýkaná“ proto stojí však také více nežli stará již více rozedraná a pošpiněná.

10. Pane Ó Pane, je nesčetné množství těchto věcí u této pravé strašidelné kasty, na níž, přišlo-li se na její základ se musí člověk přemíru zlobiti! Ale co se může při tom dělat?! Nic nežli nějakou dobu přihlížet, a když se to nakonec stává člověku příliš zlé, uhodit do toho jako egyptské hromobití! Je správné, že těmto lumpům bude záležeti na tom, aby nás zlobili, a že my se však nicméně zlobit nedáme, abychom jim nepřiznali nad námi vítězství. Ale čas aby to vydržel! Když vidím jen jednoho, točí se, se mnou již vně vše dokola! Jak řečeno, Pane a Otče, jestliže mne zvlášť nezdržíš, nemohu ručiti za to, že se zlobit nebudu!

11. Aha, aha! Nyní peklo již zcela zmizelo a my stojíme pojednou in optima forma uprostřed štěpánského dómu, jenž vypadá ještě zcela tak jak vypadal za mého života. Nyní přicházejí církevní sluhové s červenými plášti, aby rozžehli svíce! Rozsvěcují všechny svíčky a odkrývají hlavní oltář. Nuže, nakonec nás budou chtít nějakým levitovaným obřadem dostat ven! Vše se stává velmi veselou a směšnou! Příteli Migaci, jak ti ta věc připadá?!

12. Práví Migaci: „Jak by mně měla připadat jinak nežli hloupou, přehloupou!? Ale zlobiti se opravdu nikdy nemohu, protože ta věc je přenesmírně hloupá! Ale smáti, ano, pokud jen chceš! Neboť, nechtějí-li se tito nejomezenější římsští hlupáci ani jako duchové léčit, proto se již nemůže nikdo zlobit. Přenechejme to vše našemu milému, dobrému Pánu a Otci a budme dobré mysli a dobrého rozmaru! Tyto bytosti však necháme nerušeně dělati, co chtějí; to bude pro ně také jistě nejlepším léčením. Co nám tu prospěje všechno to vypočítávání nejvyšších nenáležitých věcí a záležitostí, všech těch lží a podvodů, všech těch filutářských kousků a ukrutností těchto bytostí a jejich společníků?! Jsou proto nicméně, jakými byli a jakými také bezpochyby zůstanou! Neboť my dva na nich nic nezměníme.“

13. Práví Josef: „Tu máš ovšem pravdu! Neboť u nich je v doslovném smyslu a významu slova dávno všechno marné a proto také bude na nich těžko kdy co zlepšit. Ale já sám jsem takový, že je mi lehčeji (u srdce), zbavím-li se tak trochu své zlosti tím, že jim zde před Pánem a právě také před ušima oněch světských darebáků připomenu jejich hlavní kousky, aby se na nich splnilo, co Pán Sám na světě zaslíbil všem těmto arcidarebům, když výslovně pravil: „Se třech bude se vám hlasitě zvěstovat, co jste ve skryté zlobě učinili! Nyní slouží strašidelnou velikou mši. Nežli budou hotovi, budu se moci zhostit ještě lecčehos, co mne tlačí.“

Důležitá naučení Páně o oběti mše svaté a o věčném zatracení.

1. Praví Josef pokračuje: „Pane, předobry Otče všech lidských duchů, řekni mně přece, shledáváš-li mně toho nějak hodným, zda je tady něco na tak zvané oběti mše svaté, o níž se takovému Petrovi jistě nikdy nic nezdálo a v žádném Písmu Svatém není nic psáno, že by na ní něco bylo? Neboť snad by mohlo, jak jsem si často na Zemi myslel, přece jen něco na ní musí být, zejména když na tak velmi tichém místě nějaký opravdu ze srdce dobrý kněz, důvěřivě a v nejlepším mínění přináší Tobě, Pánu Bohu, opravdu zbožnou, tichou oběť mše svaté, a to zadarmo, ježto se po celé měsíce nedostaví žádný platící a kněz je také vůbec muž starého zrna, než aby dával za oběť mše svaté platit, protože ji skutečně považuje za příliš svatou a za žádné stříbrňáky nechce již prodat svého milého Spasitele. Já myslím, že pak tato oběť mše svaté jen asi nebude u tebe, ó Pane, zcela bez ceny!“

2. Pravím Já: „Nejmilejší příteli! Co může být u Mne bez ceny, je-li to konáno ve správném smyslu!? Chci-li ti stonásobně splatit každou číši čerstvé vody, kterou jsi podal žíznivému, nemohl-li si sám načerpat vody u nějakého pramene, oč mnohem více a s nejlaskavějším srdcem budu shlížet na zbožně vykonávanou oběť mše svaté skutečně zbožného a srdcem ušlechtilého kněze, jichž je však ovšem žel jen velmi málo a požehnám jak kněze tak i jeho oběť! Neboť Já se dívám vždy jen na srdce a nikdy ne na formu! A při láskyplném a spravedlivém srdci bude každé vnější forma, ať je jakákoliv, spravedlivá a dobrá přede mnou ačkoliv na formě, ať vyhlíží jakkoliv pranic nezáleží a také nemá a míti nemůže žádné ceny, ani vnějšně, ani vnitřně.

3. Já jsem Se jen jednou a to stejně za všechny lidi obětoval Tomu, jenž je ve Mně svatým Otcem od věčnost. Této jedné a jediné oběti není již na věky žádné druhá podobná. Ale uvádí-li někde dobré a opravdu zbožné dětičky velkého hrdiny podle svého poznání a schopnosti nějaký největší hrdinský skutek svého otce na přiměřenou scénu a předvádí jej otci očima zpitýma slastí, řekni sám, zda něco takového potěší otce či ne! Hle, bude z toho mít jistě velmi velkou radost, ačkoliv tímto prováděním nebude již žádný potlačovaný lid osvobozen os tvrdého jha tyranova. A Hle, právě tak je tomu také u Mne. Obětí mše svaté se nic nedokáže, zato však ušlechtilým srdcem toho, který ji koná, velmi mnoho! Neboť Já jí opravdu požehnám, ne však snad jako oběť, nýbrž jako scénu z Mého pozemského života.

Neboť oběť to nemůže nikdy být, protože, jak bylo řečeno, tato oběť byla již jednou na věky platně dokonána, pročez jsem také na kříži zvolal. „Dokonáno jest!“ Co však jednou bylo dokonáno a dokončeno pro všechny časy časů, to nemůže být potom nikdy opět jednou dokonáváno a dokončeno.

4. Je-li však nějaký o sobě poctivý kněz následkem obdržení poučení nicméně toho mínění, že koná ve své mši podobnou oběť, jako oběť jsem Já ji vykonal na kříži, nuže pak mu to zajisté za hřích počítat nebudeme, nýbrž mu řekneme: Budiž ti odpuštěno; neboť nevěděl jsi co jsi konal!“ Zato však to bude přičítáno, oněm, kteří se u sebe celé té oběti smáli a říkali: Mundus vult decipi, ergo secipiatuer!“ (Svět chce být klamán, budiž tedy klamán!) Neboť jestliže někdo pro svou výhodu předkládá k věření něco pod peklím, vraždou s upálením, čemu se sám u sebe směje, pak není knězem, nýbrž opravdu ďáblem! Jeho odměna bude tedy taková jako jeho falešná námaha a jeho falešná horlivost! Rozuměl jsi všemu tomu dobře, milý bratře Josefe?“

5. Praví Josef: „Ano, můj Pane a Otče, jak bych tomu také neměl rozumět, když jsi mi věc téměř navlas ukázal tak, jak jsem si ji často představoval! Tak to je a nemůže to býti nikdy jiné! Děkuji Ti, že jsi svůj rád zřídil právě tak, jak jsem si jej za svého pozemského života velmi často myslel a představoval!“

6. Jen jedno mi ještě schází k úplnému klidu mého srdce, a to je objasnění pojmu tak zvaného věčného trestu vyskytujícího se téměř ve všech křesťanských náboženských sektách. Je věčný trest anebo není? Neboť obdrželi-li člověk za pozemské minuty poctivého s řádného života

věčnou odměnu, pak lze snadno předpokládat, že naproti věčné odměně musí také být příslušný věčný trest. Neboť přísluší-li zde v říši duchů krátkému šlechetnému skutku věčná odplata, pak naproti tomu také za krátce trvající zlý skutek přísluší věčný stav trestu v pekle anebo kdekoli jinde. Já shledávám tento předpoklad logicky zcela správný.“

7. Pravím **Já**: „Ty ani, ale Já ne, protože se vším, co jsem stvořil nemohl jsem přece před očima více nežli jen jeden cíl! Protože Já Sám jsem nejvyšší věčný život, nemohl jsem tedy nikdy stvořit bytosti pro věčnou smrt! Tak zvaný trest, ať se kdekoli vyskytuje, může tudíž býti (vždy) jen prostředkem k dosažení základního anebo hlavního cíle, nikdy však nemůže mít takřka nejvyšší nepřátelský, opačný hlavní cíl! Proto tedy také o nějakém věčném trestu nemůže být nikdy ani řeči! Rozumíš, milý bratře, nyní tomuto?“

8. Praví **Josef**: „Ano, Tobě, ó Pane, věčný dík, láska chvála a čest, nyní tomu zcela rozumím! A bylo by mně nyní zcela nemožné, abych tomu nerozuměl. Ale v Písmu, a to (ve slovech) z Tvých nejsvětějších úst samých je až příliš zřejmě psáno o věčném ohni, který nikdy neuhasíná, o červu, který nikdy neumírá! Ano, psáno jest: „Odstupte ode Mne, prokletí, do věčného ohně, který je připraven ďáblu a jeho sluhům!“ Ano, Pane, znám mnoho textů, kde se velmi makavě připomíná peklo a jeho věčný oheň. Není-li však věčného trestu, ano závisí-li dokonce na trestanci samém, aby v něm, zůstal, dokud může a chce pak tedy naprosto nechápu, že se může v Písmu mluvit o věčném ohni, který nikdy neuhasíná a o červu, který nikdy neumírá.“

9. Pravím **Já**: „Nejmilejší příteli a bratře! Je sice psáno o věčné smrti, která je věčný pevným soudem a tento soud vychází z Mého věčně neměnitelného řádu. Tento řád je však tak zvaný oheň hněvu anebo lépe oheň horlivosti Mé vůle, která musí tedy zcela přirozeně zůstat na věky neměnitelná, jinak by vše stvořené úplně zaniklo.“

10. Kdo se tedy dává strhovat světem a jeho hmotou (která nutně musí býti a zůstáváti souzena, jinak by nebylo „světa“, toho třeba ovšem považovat na tak dlouho ztraceného a mrtvého, pokud se nechce odloučit od souzené hmoty. Musí tedy pro stvořené býti věčný soud, věčný oheň a věčná smrt. Ale z toho nenásleduje, že by nějaký v soudu zajatý duch musel zůstat tak dlouho zajatým, dokud musí tento soud o sobě trvati právě tak kdybys postavil na Zemi nejpevnější vězení, které by vzdorovalo jako nějaká egyptská pyramida tisíciletí, nebudou proto věžňové odsouzení na celou možnou dobu trvání vězení.“

11. Copak není vězení a věznění pro každého zřejmě dvojí? Vězení je a zůstává ovšem na věky a oheň Mé horlivosti nesmí nikdy uhasnouti; ale věžňové zůstávají jen tak dlouho ve vězení, dokud se neobrátní a nepolepší.

12. Ostatně v celém Písmu není však také nikde ani slůvko o věčném zavržení anebo ztracení ducha, nýbrž jen o věčném zatracení neřádu vůči Mému věčnému řádu, jenž je nutný, protože jinak by nemohlo nic trvati. Neřest jakožto neřád aneb protiřád je opravdu vskutku věčně prokleta, ale neřestný jen po tak dlouho, dokud je v neřesti! Je tedy také ve vsí pravdě věčné peklo, ale není ducha, který by pro své neřesti byl věčně odsouzen do pekla, nýbrž jen až do jeho polepšení! Řekl jsem sice farizeům: „Za to se vám dostane tím více anebo tím delšího zatracení!“ ale nikdy: „Proto budete na věky zatraceni!“ Rozumíš nyní svým tak nebezpečně vypadajícím textům Písma? Anebo nerozumíš ještě něčemu?“

Kapitola 227.

Světlé a útěšné poučení Páně a nepřekročitelné propasti a o odpuštění“smrtných hříchů.“

1. Praví **Josef**: „Ó Pane, co jsi nyní mluvil, tomu jsem opět úplně rozuměl. Ale ještě jedné malé v Písmu zcela nerozumím, jak by se jí mělo rozumět. A to je ona „nepřekročitelná propast“ ve vypravování podobenství o bohatém hýřilovi, kterého jsi, ó Pane, postavil před očima světa

do pekla. (Lukáš 16, 19 a.d.) To je právě ono sporné místo! Je-li tedy mezi těmi, kteří jsou v nebi a v lůně Abrahamově, Izákově a Jakobově a těmi, jejichž hrozným osudem je peklo, věčně nikdy nepřekročitelná propast, přes kterou již nikdo nemůže ani sem ani tam jak bude potom možné vykoupení z pekla? Že by však vykoupení z pekla asi stěží kdy nastalo, vysvětluje také ještě z jiného textu Písma, kde je totiž tak zvaným hříšníkům proti Tvému Svatému Duchu (Marek 3, 29; viz též Mat.12,31 a d.; Luk 12, 10; Žid. 6, 2 a dále 10,76 a d.) zajištěného buď jen velmi těžké, ačli vůbec jaké vykoupení, a to, ó Pane, z Tvých nejsvětějších, nejvyšších vlastních úst! Jak to tedy s onou nepřekročitelnou propastí a s hříšníky proti Tvému Svatému Duchu?!

2. Pravím **Já**: „Právě tak, jak to tak zvaní učenci práva na světě říkají: Volenti non fit injuria! Kdo tomu sám tak chce, tomu se bezpráví neděje! Propast však opět znamená nikdy nepřekročitelný rozdíl mezi Mým nejsvobodnějším řádem v nebesích a jemu ve všem přímo se protivícím neřádem v pekle. Tento text značí tedy jen neslučitelnost řádu a neřádu, nikoli však téměř věčné uzavření brány pro toho, kdo se v něm nachází.

3. Že však člověk, jenž je již tak špatný, že se stává sobě samému již dokonale peklem následkem svého dobrovolného přijetí z Mého nejsvobodnějšího řádu do nutně na věky souzeného protirádu, že takový člověk nevyjde zrovna tak příliš brzy a tak příliš snadno z pekla, to se rozumí samo sebou, ježto ti musí jen až příliš dobře známo, jak těžké a kruté je zlému a pyšnému a ve všelijaké vládychtivé hrdosti zajatému přejít do jemnosti a pokory nebes. Něco takového není sice zrovna nemožností, ale nicméně velkou obtíží. Budoucně jen až příliš často zviš, jak to jde těžko, zvednouti někoho úplně z pekla. Pyšný se vždy opět vrací k pýše, necudný k necudnosti, lenivý k lenivosti. Závistivý k závisti, lakomec k lakotě, lhář ke lži, hýřil a prostopášník k hýření a prostopášnosti, zloděj ke krádeži, lupič k loupeži, vrah k vraždě, hrubý k hrubosti, chlípík k chlípčnosti atd. Když jim někdo také tisíckrát vytýká nepořádné vlastnosti, upadají vždy zase do stejných hříšných vášní, jakmile je jim dána k jejich nutnému sebe zřízení svoboda, která je podmínkou pro věčný, svobodný život. A čím častěji znovu padnou, tím stále více slábnou a tím je jim také těžší, aby se ze zlých vášní pozvedli a přešli jako čistí duchové do Mé pravé věčné, božské svobody.

4. Leč u duchů lidských je velmi mnoho nemožného, co však Mně nakonec nicméně je a bude velmi dobře možné. Neboť u Mne jsou všechny věci možné! – Rozumíš tomu?“

5. Praví **Josef**: „Ano, můj Pane, můj Bože, můj svatý Otče! Nyní jsou mi jasné všechny ony texty, kterým jsem na zemi sice věřil, ale které na mne nečinily nikdy nějaký blahodárný vliv, ačkoliv jsem sám jako pozemský plnomocný císař, musel ve všem zachovávat nejsvědomitější spravedlnost a neměl jsem uplatňovat milost, kde se mi naskytl nějaký tvrdý hříšník.

6. V mé mysli bylo však přece vždy zvláštní to, že jsem nemohl snést tvrdého a přísného soudce. Kdo z mých mnohých úředních soudců soudil hříšníky v jeho okresu se vyskytující příliš ostře, tomu byla má přízeň vzdálena. Kdo však soudil hříšníky podle jejich přestupků tak, že sice oznámil hříšníkovi velmi přesně velikost a tíhu jeho hříchu, také mu z trestního zákoníku oznámil, jakému trestu propadl, poté však u želících uplatnil v mém jménu akt milosti a hříšníkovi místo pěti let těžkého žaláře dal jako trest na polepšenou jen jeden rok v mírnějším a lehčím žaláři, takový soudce byl u Mne poznamenán v bílé knize a měl ve mně svého jistého přítele.

7. A tak tomu pak také bylo, když jsem četl evangelium! Když jsem probíral verše o ztraceném synu, o dobrém Pastýři, když jsem uvažoval o cizoložnici v chrámu před tebou, když jsem slyšel volati na tebe Zachea se stromu, když jsem poslouchal ospravedlnění celníka v chrámu: „Ó Pane, nejsem hoden oči k Tobě pozvednout!“ a slyšel Tě, ó Pane, vyměňovat velevýznamná svatá slova se samaritánskou ženou u studnice Jakobovy, nemohl jsem se ubránit slzám. Ó jaký pocit ve mně vždy probudilo Tvé slovo na kříži: „Pane, odpusť jim, neboť nevědí co činí!“ Ale místa, kde jsi odkazoval, byť i spravedlivě, hříšníky ostrými výroky kletby do pekla a kde jsem vůbec s Tvé strany (Pane, odpusť mně, že se odvažuji tak směle před Tebou mluvit!) seznal určitou nesmiřitelnost, nečinila na mou mysl věru žádný dobrý dojem. Viděl jsem v tom

sice zavládat spravedlivého, všemohoucího Boha, ale naproti němu nic jiného nežli nejvyšší bezmocné bytosti, které si musejí dát líbit nekonečnou tíhu moci svého Tvůrce a věčného soudce.

8. Nutil jsem sice své srdce, aby ze všech sil milovalo tohoto všemohoucího Boha a také si velice živě představoval následky, kdyby mé srdce nemilovalo Boha nadevšecko; ale k své hanbě a k své zlosti se musím přiznat, že mé srdce se nechtělo vpravit do této lásky. A viděl-li jsem před sebou hezké, přítulné děvče a slyšel horlivěji tlouci své srdce, tázal jsem se ihned opět: Jak je to nyní s tvou láskou k Bohu? Je silnější anebo slabší nežli láska k tomuto děvčeti? A tu musím otevřeně doznat, že jemně cítící srdce ve spanilém něžném děvčeti jsem shledal bezděčně přitažlivější nežli nejostřejší spravedlnost hřmící v Božství. Takovýmto sebe zkoušením a přirovnáváním stal jsem se tedy také svobodným zednářem, abych tu dospěl k hlubšímu poznání Boha. Přitom jsem sice velmi mnoho získal, ale všemohoucí, přísný, nejvyšší spravedlivý Soudce nechtěl mi za žádnou cenu ukázat mírnější tvář. Četl jsem mnoho o čisté lásce k Bohu a v Bohu; ale onen věčně neúprosný Soudce nechtěl naprosto zaniknout a peklo nechtělo vyhasnout.

9. Tak jsem si také často velmi živě představoval Tvé utrpení a umírání, a jak Ty, jenž jsi chtěl z lásky k lidem tak mnoho trpět, abys je učinil šťastnými, máš asi nejspravedlivější příčinu býti s hříšníky nemilosrdný a jejich hříchy, které byly důvodem Tvých utrpení, neúprosně trestati. Ale přesto vše se mé hloupé srdce nechtělo nikdy zcela vpravit do nejvyšší lásky k Tobě!“

Kapitola 228.

Velký „exorcismus“ (Vymítání) a meškající pomoc „nejbolestnějších.“

1. Josef pokračuje: „Ale nyní, ó Pane, Tobě jedinému všechna láska, všechna chvála! Jsem teprve na pravé cestě! Teď rozumím Tvému svatému slovu a Ty, ó Pane, jsi mu nyní teprve láskou vší lásky. Krátce, nyní jsem zcela uzdraven a chtěl bych, aby tak byli všichni lidé. Ale nyní se také končí oběť mše svaté těchto popů. Co se poté nyní asi stane?“

2. Pravím **Já**: „Milý bratře, uvidíš ihned jak nyní budou chtít na nás provádět tak zvaný exorcismus. (vymítání ďáblů). Ale my ho nepřijmeme zato na nich použijeme zvláštního protixorcismu. A tu uvidíš divy, co se tu vše objeví! Ale, jak bylo řečeno, jen žádnou zlost při tom! To je základní podmínka, bez níž bychom málo pořídili; neboť u nich je třeba ostrého pilníku!“

3. Nyní je u konce poslední požehnání monstrance a bezvýznamným „Genitore, Genitoqe“, a my jako domnělí zlí duchové jsme neuprchli. To nyní ony popy strašně zlobí a jejich hojné a četné služebnictvo začíná vyslovovat vůči této sloužené velké mši různá podezření. Někteří míní, že se svatého nářadí dotkly nezasvěcené ruce a že proto celá mše nemůže mít před Bohem žádnou cenu a tedy také žádné síly. Jiný míní, že asi svaté prádlo prala nějaká nevěstka anebo cizoložnice anebo dokonce nějaká luteránka a že tím bylo svaté mešní náčiní nejvyšší znesvěceno, a tu že se může ovšem ďábel smát, vidí-li takto při mši obětovati tělo a krev Krista Pána. Jiný míní, že hlavní sluha činil příliš málo hluboké poklony a tím se prokázal být nemilý nejsvatější nebeské královně; proto nepřipojila svou milost, a tak byla tato oběť mše svaté bez síly a bez účinku. Ať se jen mše ještě slouží, ale s nejhlubšími poklonami, což by se nejblažnější nebeské královně nejvíce líbilo, a on ručí za to, že při této, s nejhlubšími poklonami sloužené mši nezůstanou ďáblové přítomni.

4. Jiný opět zpozoroval, že ministrant při confiteor (zpovědi) a zejména při „mea culpa (má vina) se příliš málo bil v prsa. Ano jednu ránu si dal kvůli ďábelské bleše na břicho, a to také ruší účinek mše. Neboť nikdy by nevěřil, na jaké maličkosti závisí často účinek anebo neúčinek mše. Jemu to jednou podrobně vykládal jeden starý zbožný kapucín.

5. Jeden poznamenal dokonce něco směšného a praví: Při infundování (nalévání) se epištolní polštář obrátil, což on dobře zpozoroval. A stane-li se něco takového, je mše bez síly; neboť přenáší-li se svatě mešní kniha na evangelijní polštář klade nejslavnější matka Jezulátka na epištolní polštář. Jestliže se však polštář obrátí, vezme Jezulátka opět pryč a mše je bez účinku. Proto je také třeba, aby byly tato svatě polštáře, a to levý s označením jména Ježíš a pravý se jménem nejsvatější panny Marie označeny zlatým vyšíváním, aby tu nemohly nastati záměny a převrácení, protože něco takového by přineslo oběti mše svatě rozhodnou škodu.

6. Jeden ceremoniář se táže, zda snad někdo štolu (část kněžského roucha) převrácenou přes kříž nepřevázal cingulem? (pás kněžský při mši) Zkoumá se a shledává se správným u jednoho asistenta oblečeného v pluvíálu, že levá část štolky leží nad částí pravou místo pod ní, a této okolnosti se nyní připisuje špatný účinek mše. A tento asistent, kdyby to nebyl kardinál byl by v každém případě potrestán. Ale kardinálovi nelze přece již něco takového učiniti. Ale jeden převor kapucínů však praví: „Ano, je-li člověk při nejsvětějším jednání tak neopatrný, tu by se mohl našinec na smrt uministrovat a přece by to nic neprospělo. Ne, převrátí štolu! To je již stará věc, že všichni andělé, kteří při tomto nejsvětějším jednání neviditelně ministrují, ustupují od oltáře a odvracejí své svatě tváře. A nejsvatější matka Boží nemůže pak vůbec přijít k oltáři, protože touto neopatrností pocítí znovu všech svých sedm bolestí.“

7. Zde se milému Josefovi dělá přímo špatně. Také Robert a Helena se sotva mohou zdržet hlasitého smíchu. A císař František přistupuje ke Mně a praví: „Pane, já jsem sice nikdy mnoho na popy nedržel jen kvůli slepému lidu jsem musel leccos učinit, co tato havěť ode mne požadovala; neboť znám papeže a jeho stolicí lépe nežli tisíc jiných. Ale kdybych byl kdy slyšel na Zemi tyto hlouposti, jako jsou nyní zde, byl bych jistě dokončil to, co započal můj strýc Josef. Ne, ale něco takového by mně bylo ani ve snu nenapadlo!“

8. Pravím **Já**: „Buď jen klidný, to vše ještě není nic! Teprve při exorcismu brzy nad námi prováděném poznáte tu nejvelkolepější divy hlouposti popů! Neboť o římsko.katolickém vymítání ďáblů (zejména, jestliže se podle jejich nejhloupějších pojmů ďáblové zmocnili nějakého tak zvaného Božího chrámu) nemá žádný z vás ponětí, dejte jen na vše pozor! Věc nebude sice dlouho trvat, ale pro vás všechny bude nicméně velmi poučná. Neboť především vy císařové to musíte vidět, protože jste takové hlouposti, které jste mohli snadno odstranit, pro nic za nic trpěli a tu i tam dokonce co nejsilněji podporovali. Dejte nyní jen pozor, pověstný exorcismus ihned započne!“

9. Jeden levita se nyní vzdálí a s ním několik služebných. Za několik málo okamžiků přináší černou knihu, která jest na obou deskách zevně zdobena bělošedou umrlčí hlavou. Sluhové však přinášejí množství černých rouch sloužících k tak zvaným rekviím (zádušním mším) a exequiím (pohřbům. Roucha se nyní za jakéhosi latinského mumlání převlékají a v několika okamžicích stojí veškeré vysoké kněžstvo zcela černé před námi. Je také zřízen tak zvaný katafalk, ale převrácený, a množství černých svíček je nejvýš nepořádně zastrčeno na černé svícny. Neschází ani černá kaditelnice a rovněž černá kropenka se zcela černým štětinatým kropidlem.

10. Nyní předstupuje hlavní služebník a mumlá z knihy co nejuctivěji před ním držené, a ostatní říkají každým okamžikem mezi to amen. Po tomto dosti dlouho trvajícím mumlání se zapaluje polovina svíček, okouřených kaditelníci a pokropených svěcenou vodou. Toto mumlání, okouřování a pokropování se děje ještě dvakráte. Poté se položí černý provaz. Hlavní služebník šlápne ve jménu Marie na provaz, naznačuje, že nyní rozšlápl hadoví hlavu. Poté přinesou sluhové velkou černou mísu se žhavým uhlím. Oheň se třikráte prokleje a poté se vrhne provaz do tohoto ohně. Po tomto výkonu se opět mumlá z knihy a poté je oheň se spáleným provazem z kostela odstraněn. Nyní se však přinese ze zákristie množství klacků; každý vezme do ruky klacek. Při této příležitosti se zapálí také druhá polovina svíček, ale zato se ještě hořící, dříve zapálená polovina zhasne,. Po tomto aktu se klacky světí, okouřují, pokropují a dotýkají. Když je toto skončeno, praví hlavní služebník: „Hiscum fustibus percutiantur omnia!“ (Těmito klacky ať se rozbije vše) To značí: Těmito klacky musí být nyní rozbito vše, co ti ďáblové znesvětili. Po těchto slovech jsou nejprve skáceny svícny. Poté je zcela roztlučen katafalk a příkrov roztrhán

na kusy. Hlavní služebník učiní zároveň také malou trhlinu do bílého spodního šatu. Poté začne divoký povyk; každý křičí, jak jen může, ovšem zaklínaje nás jako ďábly ven z kostela. Vedle toho tlukou jak jen možno těmito klacky na všechny lavice. Jen oltáře a varhany jsou šetřeny. Ale ubohé lavice musejí při tomto výkonu mnoho vydržet, Dokud nejsou klacky zcela roztlučeny, tato agitace (horlivá činnost) neustává.

11. Ale když po několika hodinách pozemského počítání času je po klackách a my pak přece tu pevně stojíme a nechceme ani o vlas ustoupit, povolá k sobě hlavní služebník všechny vymítače ďáblů a praví: „Poslyšte! My jsme nyní učinili vše, více učinit nemůžeme. Ale žel, všechno naše úsilí nepomohlo. Protože jsem toho mínění, že bychom se měli ještě pomodlit velkou loretánskou litanii, a to před obrazem nejbolestnější matky Boží. Přineste jej z tajné komory mariiných pokladů a postavte jej přímo před tabernákulum (svatostánek) Rozžehněte nyní všechny svíce, abychom mohli začít ihned s litaniami! Marie je a zůstává naší poslední ochranou a záštitou a naším posledním útočištěm!“

12. Praví jeden ze středu: „A kdyby snad ani to nic neprospělo, co potom učiníme? Neboť nepomohl-li nic tento generální exorcismus, který spočívá přece na jménu nejblaženější panny, co potom prospěje mrtvý obraz nejbolestnější matky Boží a velké litanie? Já nejsem již nikterak pro to! Ostatně tyto bytosti mně nepřipadají jako ďáblové! Pozorujme je jen přesněji a brzy se přesvědčíme, že za nimi asi nevězí nic ďábelského.“ Praví hlavní služebník : Ďáblové mohou přijmout na sebe také podoby andělské! Proto třeba zde vše zkoušet a dobré z toho podržet! Proto jděte jen zpola rychle a přineste mně tu nejbolestivější! Amen dico vobis! (pravím vám)

13 Několik sluhů se nyní odebeře ihned na místo, kde je obraz nejbolestnější matky. Když přinesou, jak se zdá, dřevěný obraz, ukáže se, že je neobyčejně vadný. Obrazu chybí sedm bolestí, které jsou obvykle vyjádřeny sedmi meči vraženými do těla Mariina. Potom mu chybí koruna, půl hlavy, ruka a celý mrtvý spasitel, kterého chová na klíně. O barvě a pozlacení není již ani řeči. Ta to však je to, co se tu ještě z nejbolestnější, tím červivější a celá figura by se hodila sotva k zatopení a malých kamnech. Když velký služebník pohlédne na tento zničený obraz, tu zcela mrzutě praví: „Ale pro nebe! Cožpak se to stalo s tímto slavným, neobyčejně zářivým obrazem?! Vypadá tak žalostně jako sedm drahých let Egypta. Můj Bože a můj Pane! Jak jsi mohl nechat tento svatý obraz Tvé nejblaženější matky tak zničit? Aj, aj! Co tu bude třeba nyní učinit?! Řekněte mně, kdepak je nějaká jiná? Neboť s touto již nic není!“

15. Praví jeden sluha: Vaše eminence! Tam dole v jedné postranní kapli je ještě jedna vystavená beztoho k veřejnému uctívání. Což kdybychom se tam odebrali? Praví velký služebník: „To není nic! Musí být přenosná, aby ji bylo možno postavit před tabernákulum. Upevněná na oltáři je sice dobrá pro všeobecné uctívání; ale pro mimořádné příležitosti musí tu také být něco mimořádného, jinak to nemá žádného účinku. Odneste tento obraz a hleďte, abyste mi sem dopravili jiný! Nebylo by špatné, kdyby se v rozsáhlých prostorách tohoto chrámu našla ještě nějaká lépe udržovaná nejbolestivější! Jděte a prohledejte mi všechny kouty!“

16. Sluhové vynášejí zničený obraz opět ven, po chvíli však přicházejí se zcela zasmušilými tvářemi a co nejuctivěji hlásí, že prohledali všechny kouty a nemohli nikde nalézt nic Nejbolestnějšího Nad tím se stává velký služebník zcela rozhořčený a hubuje služebnictvo řka: „Tak je tomu, má-li někdo za církevní sluhy samé osly! Běhají jako volové z kouta do kouta a nic nenalezají! Hloupí ťulpasové! Ať jde někdo jiný hledat! Musí přece ještě něco být!“

Kapitola 229.

Výklad a světlá řeč kacířského chrámového sluhu.

1. Praví jeden z chrámových sluhů: „Ano, ano, ať jen jdou hledat a najdou také h---o, jako jsme jej našli my, Tu by mohl člověk celý rok ve všech koutech a děrách velkého chrámu prohledávat a nakonec přece nic nenalezne! Shledávám již teď hloupým, že se jeho Eminence

kapricírovala (zamanula) zrovna na matku Boží, jako kdyby mezi Marií a opět zcela touž Marií byl rozdíl! Obrazy beztoho nemohou působit zázraky. A skutečné matce Boží bude zajisté rozumně zcela jedno, jakým obrazem se uctívá. Musím zde otevřeně dosvědčit, že jsem nenalezl nikdy nic zvláštního ani u nejlepších obrazů..

2. Obraz je sice dobrý pro to, že se jím připomíná leccos důstojného ze svatého náboženství; ale připisovat obrazům určitou zázračnou sílu to je pohanské! A tu ať si mně říká, kdo chce, co chce, a kdyby mně to i sám papež řekl do očí, že mrtvé obrazy mohou konati zázraky, nevěřil bych mu. Nemohou-li živí lidé konat zázraky, jak potom teprve mrtvé obrazy?! Já myslím, že to by musel poznat i úplný blbec, oč mnohem více tak vysoce učení a vysoce studovaní pánové. Copak je více takový (často velmi špatně) vyřezávaný anebo malovaný obraz, anebo člověk.

3. Kvůli obrazům náš milý pánbůh jistě na svět nepřišel nýbrž jen kvůli lidem! A proto mají lidé jistě větší cenu než-li takový hloupý, mrtvý obraz světice. Ve skutečnosti je mi masařka milejší nežli nejkrásnější obraz! Neboť ona má život a je skutečně zázračným dílem božské všemohoucnosti, lásky a moudrosti; kdežto obraz není nic jiného nežli dílo nejkřiklavější lidské hlouposti, které chce představovat věčně živého Boha a čisté duchy, mající věčný život, úplně mrtvými obrazy. Takový je můj názor a má víra. A pánové se mnou mohou dělat, co chtějí to je mi jedno! Že však již nepůjdu nikam hledat nějaký starý obraz, na to přísahám! Od nynějška ať si je hloupý kdo chce; já však již nikomu blázna dělat nebudu.“

4. Teď vypadnou všichni na tohoto kacíře a hrozí, že ho co nejhrozněji potrestají. A velký služebník praví tónem zcela prorocky pathetickým: „Děje-li se to u zeleného dřeva, co bude s chraстím?! Proto takový kacír musí být k odstrašujícímu příkladu potrestán a pak veřejně odevzdán ďáblům k věčnému soužení a trápení! Neboť potupil svaté věci Božího chrámu a tím se stal hříšníkem proti Duchu Svatému. Hříšník proti Duchu Svatému však nemůže očekávat ani zde ani na onom světě odpuštění. Proto ven do soudního domu s ním! Odtamtud do tajné umrlčí komory a odtud ke všem čertům s ním Fiat!“ (Staň se!)

5. Tu se onen chrámový sluha strašně rozzuří, zvedne se země pořádný klacek a praví k velkému služebníkovi tónem všem popům respekt nalévajícím: Běda! (hroze kyjovitým klackem) opovázíš-li se, zlý pope, nechat se mne dotknouti, pak ty a každý kdo na mne vloží ruku, pozná mne tak, že vám všem přejde na věky sluch i zrak! Ó vy prokletí lumpové a prvotřídní taškáři! Vy staří hanobitelé Boha, císaře a lidu! Vy mne chcete poslat do svého nejhanebnějšího soudního domu? Mně dáti smrt a peklo proto, že jsem vám nyní před Bohem a vším světem řekl do očí pravdu?!

6. Kdopak jste, vy špatní kujóni?! Copak myslíte, že má někdo úctu vašim zlatým lemováním a pohanskými biskupskými čepicemi?! Ano, člověk si jich váží, ale tak jako nějakého vztekavého psa anebo jako kousnutí chřestýše! Vy mne chcete odevzdat všem čertům?! Kdopak jste?! Jste draví vlci v beránčích kožíších, vy přestrojení ďáblové! Vy chcete ony nejvyšší vážené lidi vyhnat jako ďábly z tohoto chrámu a sami jste tu nejhorší ďáblové! Vyžeňte sami sebe, pak budete jednat správně; ale ne ony zřejmě čestné muže, kteří by stotisíckrát spíše zasloužili být postaveni jako světci na oltáře, nežli vaše špatné modly!

7. Cožpak sloužit Bohu, nejčistšímu duchu, záleží v tom, že někdo kleká před vyřezávanými obrazy na kolena, aby klamal lid a předstíral mu, že on jako bohoslovec sám v ně věří, zatím co nikdo z vysoké duchovní strany nevěří ani písmene ze všeho toho, co lidu ukládá věřiti. Vy jste to, o nichž Kristus v Chrámu pravil: „Vy uvalujete na chudé a slabé nesnesitelná břemena, ale sami nechcete hnout sni prstem, Chudým vdovám a sirotkům předstíráte dlouhé modlitby, aby mohli přijíti do Království nebeského, Království, v něž jste ještě nikdy nevěřili, a zato stravujete jejich domy a jmění! Vy jste ti, kteří cedíte komáry a zato polykáte velbloudy, zabýváte se malichernostmi a zapomínáte na věci důležité! Za to se vám však také dostane tím více zatracení!“

8. Vaše bohoslužba je a musela být vždy ošklivostí před Bohem, neboť Kristus Sám výslovně pravil: „Cokoli učiníte chudým to učiníte Mně! Kdybych však v neděli a ve svátek nešel na vaši bohoslužbu, za to však navštěvoval chudé a činil jim podle svých sil dobro, potom se však zpovídal, pak byste mne soudili! A přece pravou bohoslužbou může být jen to, když člověk slouží ve jménu Pána Boha chudým. Koho jste však sluhové, jestliže pravou Bohem Samým jasně určenou bohoslužbu soudíte a zároveň licoměrně pravíte, že člověk má sice jedno konat, ale ne proto druhého zanechat, poněvadž jedno bez druhého by nemělo ceny?! Ó vy pošetilci! Takto mluvili farizeové! Copak je před Bohem lepší, konati to, co On Sám ustanovil, přikázal a vychválil, anebo uctívati Ho rtoma, ale srdce držet daleko od chudých a trpících? Já jsem se sám přesvědčil jak v městě dávali chytat soudními sluhy žebráky a udělovali jim trest, jestliže někde prosili někoho během bohoslužby za almužnu. A tak právě a živé oltáře Boží, na nichž se jedině měla konat pravá bohoslužba, za trest zavřeli a pak hanebně poslali postrkem a za to přinášeli oběť modlám! Myslíte, že na takové oběti mohl mít Bůh kdy zalíbení? Ó vy nejvyšší slepí pošetilci! Kdy jste sloužili Bohu, ježto jste jeho Slovo a jeho Zákon ještě nikdy nepřijali?

9. Vy jste byli vždy sobečtí a vládychtiví, slepí vůdcové slepých a nakonec jste s nimi padli do jámy. Vy jste v Krista nikdy nevěřili! Neboť kdybyste byli kdy věřili v Krista, byli byste dělali, to, čemu učil! Vy jste se však drželi jen svých ustanovení! Ty vám byla drahocenným obrazem, k němuž Kristus směl tvořiti pouze špatný oděný rám. Ó vy hanební podvodníci a svůdcové lidu! Považujete se být rovni bohům a odsuzujete vše, co se zdá být vašemu velkému měšci na peníze nebezpečným! A tak také odsuzujete i Slovo Boží, nehodí-li se pro váš měšec!

10. Ó vy licoměrníci! Proč zadržujete věřícím čisté slovo Boží a odsuzujete toho, kdo by je četl?! Vy sice dosti licoměrně pravíte, že se to děje kvůli falešnému vykládání a že je má lidu přednášet jen kněz. Ó vy licoměrníci. Víte důvod, proč Boží slovo lidu zadržujete? Hle, kvůli penězům to děláte a z bázně, že by slovo Boží mohlo otevřít lidu oči, a vás před ním odhalit! Proto je zakazujete a protože v ně nevěříte! Ale proto přichází slovo mezi lid. A lid nyní až příliš dobře ví, kterého ducha jste!

11. Chopte se mne, troufáte-li si! Já se proti vám dovedu postavit! Pročpak nyní váháte! Vždyť jeho Eminence mne chtěla mít u všech čertů ještě dříve, nežli jsem se vyslovil proti ohybné neskutečné bytosti. nepochybně z pouhé křesťanské lásky, podle níž člověk nemá bližnímu nic přát a činit, co by si jistě sám nepřál, aby se činilo jemu! Pročpak teď váháte? Já však Eminenci povím, v čem vězí důvod toho! Eminence dostala nyní ježto jsem byl tak smělý, že jsem odkryl její hanbu a zlomyslnost před oněmi poctivými muži, které chtěla Eminence zažehnati s chrámu jako ďábly tak zvanou zcela zvláštní taškařskou trému a proto se nyní již neodvažuje podniknout něco proti muži, který ji velice předčí ve všem, co se týče síly a rozumu!

12. Eminence vrhá sice na mne pohledy jako nějaký hladový krokodýl a ráda by mne roztrhala! Ale to přece již nelze! Ano, ano, také zloději a lupiči jsou prodchnuti největší zuřivostí, jsou-li prozrazeni a polapeni! Ale to nic nedělá; v žaláři se pak již stanou mírnější! Hle Eminence! Proč jste si vlastně předsevzal toto nezdařené exorcistické jednání proti oněm čestným mužům, které jste prohlásil za ďábly? Vy to ovšem neřeknete; ale za to budu já tak smělý a řeknu vám to přímo do očí. Hle, tyto čestné muže, kteří tamto stojí a zkoumají buď chrám anebo naši neomezenou hloupost, nepovažoval jste u sebe nikterak za ďábly, protože jste sám nikdy nevěřil v ďábla, nýbrž považoval jste je za nejvyšší moudré a ve všech věcech zkušené lidi, jimiž se musí každá hloupost ošklivět.

13. Ačkoliv latinská mše s všelikými obřady a vřeštěním obsahuje pro opravdového a čistého křesťana již tolik hloupého, že mu musí být špatně při tom, když o této věci uvažuje jen poněkud při světle jasnějšího rozumu přece však tato hloupost (ježto se stala něčím každodenním a zvykem snesitelnou) neměla výsledku, jakého si přála Eminence. Ti čestní mužové ji zcela trpělivě vyslechli a činili zcela potichu mezi sebou poznámky. Nad tím Eminence zuřivostí téměř vzkypěla a nenáležitě přes kříž položená štola musela nakonec dělat beránka snímajícího hříchy, ačkoliv Eminence u sebe velmi dobře věděla, že tací mužové se již nebudou bát nějaké veteše, za to však budou muset ustoupit před příliš křiklavou hloupostí. Eminence se tedy sna-

žila jen přemírou hloupostí působiti jak jen možno protivně na onu čestnou skupinu, ježto dříve nemohla nic poříditi veškerou tou pekelnou podívanou, protože tito čestní mužové až příliš rychle zpozorovali ono lepenkové peklo a kalafunový plamen. Ale s velkou vřestivou mší to jak figura ukazuje nešlo „durchaus niche, jak říkají Prusové! bylo tedy přikročeno k pravému římsko-katolickému exorcismu, který je tu svým jedinečným způsobem korunou všech lidských hloupostí a jako takový musel také učinit na ony nejvyšší moudré, čestné muže rozhodně ten nejošklivější dojem. Ale čestní mužové si učinili asi zásadou necouvnutí ani před největší hloupostí a tak k největší mrzutosti její Eminence zůstali pak také zde. Co nyní Eminenci ještě zbývalo?

14. Eminence myslela na sebe: Exorcismus je sice korunou vší hlouposti; ale ježto je při tom tak tajuplná podívaná, může se také ten nejvzdělanější na takovou nestoudnost zcela klidně dívat; neboť tomuto jednání chybí vlastní fádní živel. Nejfádnější z nejfádnějšího a nejnudnější z nejnudnějšího jest a zůstává však věčně pomalu drmolena loretánská litanie a starý záračný obraz; to tito mudrci nevydrží a proto budou muset jít, nebudou-li chtít nejfádnější dlouhou chvíli usmrcení. Ale ouha řekla k tomu dobrá nálada. Starý, zubem času až příliš znetvořený záračný obraz, který beztoho nikdy nenáležel k mistrovským dílům a byl pravým šmafu obrazem (šmejdem), při čemž by se mohl nikdy ani nejhloupější chlap povznést, nemohl přece být pro příliš křiklavou mizernost již postaven před tabernakulum (které protestanté již dávno nazvali římsko-katolickým vězením pána boha) a tak tedy zůstala také dosud to nejfádnější z nejfádnějšího, loretánská litanie stranou. A jak se nyní ukazuje, nebudou tím tito čestní mužové také již souženi. Jak se nyní má vaše Eminence? Strčí mne do pekla?“

Kapitola 230.

Chrámový sluha dává další světlo. Peprné pravdy pro římskou Eminenci.

1. Praví pop kardinálu nejbližší stojícímu: „Bídníče! Jsem nekonečné mírnosti a trpělivosti jediné svaté a samospasitelné církve, která se v tichosti za tebe ztracenou ovci modlíla k Bohu, máš co děkovati, zatím co ty ses namáhal zasaditi jí smrtelné rány! Přestaň však nyní hanobiti slavnostně ozdobenou Boží nevěstu, jinak tě církev ve své stálé modlitbě za spásu tvé duše nechá padnout! Potom se otevře pod tvými nohama půda zemská a pohltí tě na věky!“

2. Tu se dá chrámový sluha do hlasitého smíchu a pak zcela lakonickým (úsečným) tónem praví: „Ó přeněžná matičko! Ó, ó, ó ! Poslyš, nepořídí-li se ničeho nejpekelnější ukrutností a kdyby tato nepomohla, poté hloupostí, pak bude vlk ihned opět zašit do nejněžnější kůže beráncí a musí tak dělat něžný obličej, jak to vypravuje přírodopis o kukačce, že vyhání ptáčata z hnízdečka pouze svou něžností, aby pak mohla nerušeně vypíjet jejich vejce a vložit za ně své vlastní! Ó nad takovou něžností a trpělivost zajisté není!“

3. Jak něžnou se stala církev při proslulých křížáckých výpravách?! Jak radostně přijala do dobře střežených klášterů opuštěné vdovy a sirotky, jejichž muže dala na východě tehdy přemocnými saracény usmrtit, když si napřed dala darovat jejich statky a poklady, aby nemusela platit daní z dědictví. Ó, božská jemnosti, která jsi svaté církvi za hotové peníze ještě nikdy nechyběla! Když jsem ještě žil na světě (neboť pánové přece asi vědí, že my všichni již dávno nejsme na vlastní hmotné Zemi v těle).

4. Praví mezi to jeden pop: „To je vyhláno! My ještě všichni žijeme na světě, neboť jinak bychom museli býti buď v pekle anebo v očištcí anebo dokonce v nebi!“

5. Praví chrámový sluha: „To je nyní jedno, my jsme v duchovním světě, ať tomu věříte anebo ne. A proto vám pravím: Když jsem byl ještě na světě věřil jsem také leccos církvi; ale když nám přišly zprávy o svaté španělské inkvizici, jak něžně a jemně tam zachází se svými ztracenými jehňaty, nabyl jsem o svaté církvi ihned zcela jiných pojmů! Čímpak se provinili ti statisíkové, že museli být co nejkrutěji ad majorem Dei gloriam (k větší slávě Boží) spalováni?! Tak jsem se tázal zcela užaslý na důvod takového atentátu na lidstvo. A odpověď na tuto mou

otázku zněla dosti příkře a hlasitě, aby mohla být jasně slyšena od severního až k jižnímu pólu Země: „Protože četli bibli a tím se stali nejproklatějšími kacíři!“ Ó Pane! Zvolal jsem k sobě, co-pak je to možné, aby museli lidé, kteří se ucházeli o Tvé nejsvatější slovo, dostat na tomto světě od Římských zhovadilých popů takovou odměnu?! Pane! Nemáš již žádnou síru, žádné blesky a potopu, abys Španělsko a Řím na věky zahladil?

6. Odpověď Boží přišla z vysokých nebi pomalu ale jistě! Nezažil jsem jí sice již na Zemi, ale zato tím jasněji v tomto duchovním světě. Kdy je nyní ten pyšný, příliš zpupný Řím Co je nyní papež? Až na několik málo úplně slepých oslů a volů, kteří ještě lpí na tomto pyšném zástupci Božím, směje se mu každý do očí a má před ním úctu jako před černým morem a všude jím opovrhne. Tento primo padrone (nejvyšší pán) (z Abruz (horská krajina v Itálii) může nyní hlásat mírnost jak chce; opravdoví ptáčkové nebe znají nyní jen až příliš dobře svou kukačku. A jakmile se k nějakému hnízdečku jen přiblíží, je mu ihned malými a ostrými zobáčky vyškubána spousta peří, které mu pak nesmí nikdy narůst. Tím se stává den ode dne neschopnějším, aby se mohl znovu povznést do vysokého ovzduší.

7. Již v Itálii začínají arcibiskupa za arcibiskupem zašívát, a to plným právem Vládcům z Abruz nic jiného nepatří; neboť oni byli vždy a dosud jsou největšímu nepříteli lidstva, ale zato tím většími přáteli zlata a stříbra a drahocenných perel a drahokamů.

8. Petr, za jehož zástupce se vydává každý papež, pravil kdysi jednomu chudšasovi, jenž byl – nevím zcela přesně chromý či slepý a prosil dobrého Petra o almužnu. „Zlata a stříbra nemám; ale co mám, to ti dám! „Mohl by to chudému říci též nějaký papež, aniž by se hanbou až po uši nezačervenal? A on se nazývá zástupcem Petrovým! Ó proklaté Petrovo nástupnictví! Takový čistý nástupce Petrův by mohl jen říci: „Mám sice největší nadbytek zlata a stříbra, ale to ti nedám, nýbrž své apoštolské požehnání, které mne nic nestojí, ti dám! A pak odejdí v pokoji! A zemřeš-li cestou také hladu, přijde nicméně tvá duše po třídenním očištění ihned do ráje, kde se jí pak dosti dobře povede!“ A kdyby to tak papež řekl, mluvil by tu jedinou pravdu, která kdy přes jeho rty přešla. Neboť jinak musí jít každý papež hledat se všemi svítilnami pravdu, kterou by někdy řekl před lidem a nalezne ji, za to ručím.

9. Zda velký Pavel nehorlil jako lev proti svátkům a lemovaným rouchům, jakož i proti každé hodnosti, kterou si lidé až příliš rádi dávají? Kdy poručil Kristus jenž Sám řekl, že přijde hodina a jest již zde, kdy se nebudou klaněti Bohu ani v chrámu Jeruzalémském, ani na hoře Garizimu; neboť Bůh jest Duch a třeba se mu tudíž v duchu a pravdě klaněti“ aby se za hříšné peníze stavěly chrámy a modlitebny a za to se nechávalo tisíce chudých hladovět?! Který apoštol povýšil latinskou řeč za božskou, jakoby Pán Bůh, jenž jistě rozumí všem řečem, měl největší zalíbení pouze na řeči latinské? Dokažte mi to z Písma, pak vám to uvěřím! Nemůžete-li to však, jak v to u Boha doufám pak jste ztělesnění antikristé, jak je až příliš jasně popsal Daniel a apoštol Jan ve svém zjevení.“

10. Práví poté tajnou zuřivostí silně soptící, velmi staře vypadající arcibiskup: „Nedal Kristus Pán Svě církvi, to jest Petrovi a všem jeho nástupcům před Svým nanebevstoupením výlučnou moc rozvazovat a svazovat?! Vdechl na Svě apoštoly a pravil: „Přijměte Ducha Svatého! Kterým hříchy odpustíte, těm budou také odpuštěny, kterým však hříchy zadržíte, těm budou také zadrženy!“ – A jindy praví Ježíš rovněž k Svým apoštolům: „Cokoli rozvázáte anebo svážete na zemi, to bude také rozvázáno anebo svázáno na nebo!“ – Já myslím, že je v tom dostatečný důkaz, že tu právě církvi z Boha zcela plným právem přísluší dávat nové zákony, považuje-li to za nutné a jiné zákony, i Pánem Bohem dané, rušit, vidí-li, že za jistých poměrů nejsou spásé duší prospěšné.

11. Že však církev ve svém bohoslužebném obřadu používá řeči latinské, to má nejvýš moudrý dvojí důvod: Předně byla to, vždy nejvyšší řeč, tedy také jednohlasně nejdůstojnější, aby jí Bůh byl obzvláště ctěn a vzýván. A za druhé latinská řeč byla vůči nejsprostší a nejvýš nevěřící lůze ustanovena jako ochrana obzvláště posvátných tajemství síly Božího slova, aby lůza nemohla takové tajemství síly profanovat (znesvěcovat) To jsou dva hlavní důvody! Třetí

důvod spočívá však v plné moci církve, podle které může církev také zákonitě pevně a nezměnitelně ustanovit latinskou řeč jako všeobecnou řeč obřadní. Já myslím, že je to snad přece ze Svatého Písma dosti prokázáno, můj vysoce moudrý pane chrámový sluho!“

12. Praví kostelník: „Ony dva uvedené texty byly sice z Písma Svatého; jenže dokazovaly spíše vše jiné, nežli to, co by byla jimi vaše Eminence ráda dokázala. Kdyby byl chtěl Kristus Pán církvi udělit plnou moc způsobem, jak to chápe vaše Eminence, tu by věru nebyl měl zapotřebí, aby v potu tváří učil tři roky a snad také již při dřívějších příležitostech apoštoly a ještě velmi mnohé jiné učedníky velkému zákonu lásky, zákonu života s velkým tajemstvím Království nebeského; nýbrž byl by bez předchozího vyučování udělil pouze Svým apoštolům a učedníkům plnou moc v té míře, aby mohli jakožto Jím prostě přijatí konati co chtějí, přičemž by bylo Otci v nebi vše zcela vhod. Ať si řekne vaše Eminence sama, zda si lze myslet o Božství, že by mohlo Svým učedníkům udělit pode vsí kritiku nejbídnější plnou moc v tom smyslu, jak tomu rozumí Vaše Eminence?“

13. Táže se přitom pouze, k čemu by bylo Božství Samo předtím po tři roky konalo nejvyšší moudrý učitelský úřad, k čemu by bylo Svými nejvlastnějšími ústy zjevilo lidem svatou životní nauku, kdyby potom dalo jediným textem učedníkům quasi neomezenou moc, aby se vše to nechalo padnout, jak se to také doslovně ukazuje u římské církve, ježto právě v této církvi nelze již nalézt mimo jiné jméno Páně a Jeho učedníků žádné pokory, žádné jemnosti, žádné jiskry trpělivosti a ještě méně lásky k bližnímu! O víře nemluvíme již beztoho ani slůvka. O víře v moc zlata a stříbra ano, ta stojí ještě pevně; jenže teď prý také již velice zeslábla, protože lidé mají věřit, že papír je také stříbro anebo zlato. Také nynější papež je prý jistou potřebou nucen vrhnout se do náručí takové papírové víry. A snad taková papírová náplast víry je přímo dobrá k tomu, aby jednou přivedla papeže k víře, že Království Boží nespočívá ve velkých pokladech světa, nýbrž jedině v pokladech čistého, pokorného, láskou naplněného srdce.

14. Plná moc, kterou Pán jak se zdá udělil Svým učedníkům, byla a jest plnou mocí Svatého Božího Ducha v člověku. Kdo žije podle Slova Božího, jímž byly všechny věci a bytosti učiněny, ten také obdrží Ducha Božího. Neboť Slovo Boží jest právě Duch Svatý, přecházející z úst Božích do všech lidských srdcí, která účinně přijímají Slovo Boží. S takovým vlastnictvím Ducha Božího, jenž činí mé srdce chrámem nejhlubší moudrosti z Boha, mohu pak rovněž k hříšnému bratru, ukazuje-li pokání a polepšení, říci: „Tvůj hřích je ti odpuštěn! Je-li však tvrdší a nechce-li upustit od falše a zlomyslnosti, která je obvykle dcerou prvé, pak může Duchem Božím naplněný také říci: „Příteli, při tvém zlém setrvávání ti nemůže být hřích odpuštěn!“ Ale věřit, že člověk obdrží Ducha Svatého určitým svátostným obřadem, jako je nicotný prázdný křest vodou, bířmování s políčkem a dokonce nejtitěrnější, pouhý obřad tvořící kněžské svěcení, po němž novosvěcenec zůstává právě tak punčochou, jako byl předtím to patří na nejzpuštěnější dřevěnou cestu a nemá za následek nic jiného nežli hanebné a nesnesitelné, čistě egyptské tvoření kast, od čehož je Duch Svatý mnohem vzdálenější nežli jsou od sebe nebe a Země. Jestliže nově pečený alumnus (žák kněžského ústavu) ještě nikdy si neučinil a také nemohl učinit z vlastní vážnosti za svou životní směrnicí ani jediný verš evangelia, mimo domnělou plnou moc, jelikož předně musel vše studovat a konat pod určitým církevním kastovním nátlakem a za druhé ještě vůbec nikdy neviděl úplné Písmo Svaté, jedině z něhož by byl mohl nalézt cestu k přijetí Ducha Svatého.

15. Pán praví: „Nebudte marniví posluchači, nýbrž uskutečňovatelé Mé nauky, tak se naučíte poznávat sílu Ducha Božího v ní!“ jak má však takový novosvěcený alumnus dospěti kdy k tomuto svatému poznání, je-li mu čtení bible dokonce pod ostrým trestem zakázáno?! Takto při nejlepší vůli nemůže také být ani marnivým posluchačem, neřku-li teprve uskutečňovatelem slova Božího. Nemůže-li však vyhovětí tomuto požadovanému, výslovnému požadavku Kristovu, řekni, odkud se mu pak má dostat onoho mocného Ducha Božího, bez něhož si může člověk jen jako zločinec všeho zločinu uchvatitelsky osobovat božskou plnou moc, zatím co ve skutečnosti jest a zůstává jí nekonečně daleko vzdálen!?

16. Ó má milá Eminence! Přemýšlel, jak špatně se hodí ony texty na pohanskou kastovníckou církev v Římě a řekl: Mea culpa, mea quam maxima culpa!“ Já jsem žel také takový hodně tvrdohlavý usurpátor (uchvatitel) Ducha Svatého! Pane, odpusť mi to, neboť jsem úplně byl všelikým lákáním světa a ďábla slepý a proto jsem také nevěděl, co jsem činil! Snad se slituje Pán nad tvým nejvyšším ubohým člověčenstvím, i když jistě nikdy ne nad tvou kardinálskou Eminencí; neboť Kristus Pán zajisté nikdy Eminence neustanovil také Petr a Pavel ne!“

Kapitola 231.

**Kostelník o křesťanské rovnosti a církevní nerovnosti.
Velký služebník odsuzuje „kaciře“ do nejhlubšího pekla.**

1. Po této řeči se Eminence zaškrábe, ale nikoli velký služebník za ušima a za chvíli praví svým kolegům: „Tento kostelník je zatracený chlap! Při své ubohé duši, kdybych nebyl kardinálem, dal bych mu málem za pravdu. Ale ovšem jako kardinál se nemůže člověk dávat poučovat kostelníkem! Praví kostelník: „Ó má milá Eminence! Nejsme zde, jakože opravdu žije Bůh již na Zemi, nýbrž jak jsem se již dříve jednou zmínil: jsme vesměs a zároveň s kůží i chlupy ve světě duchů, což by mohla vaše Eminence z velmi mnohých zjevů a událostí velmi snadno upozorovati, kdyby byla chtěla.

2. Praví Eminence: „Jak bych to mohl upozorovati? Musel bych přece z nějakého dobře postřehovatelného pocitu něco pociťovat že jsem zemřel což přece zřejmě musí předcházet, nežli člověk přijde do duchovního světa! A kdyby pak byl člověk v duchovním světě, pak tam musel být jako duch, nikoli však jako čistě hmotný člověk s kůží a chlupy a kostmi! To vše se u žádného z nás nepříhází. Jak bychom pak mohli býti v duchovním světě?! – Milý, vysoce moudrý kostelníku! Jak se mi neustále vyjasňuje, on je blázen a patří do blázince!“

3. Praví kostelník: „Toho není třeba, neboť dokud jsem mezi vámi, jsem ve zcela dokonale vytvářeném sboru bláznů a tedy také v optima forma v blázinci! Neboť nechcete-li uznat, že jste již dávno v duchovním světě, pak musejí být Eminence úplně slepé a za druhé pojmu úplně neschopní blázni!“

4. Řekněte mi: Kolik arcibiskupů a kardinálů bylo na světě ustanoveno najednou u štěpánského dómu? Zde je vás jen těch vysokých duchovních téměř na sto pohromadě! Kdypak bylo ve Vídni tolik arcibiskupů a kardinálů skutečně najednou ustanoveno? Já vím jen o jednom najednou! O několika najednou neříkají ani dějiny, ani římská církev a papežové, ani slůvka! Jestliže však tyto Eminence zde pospolu dřepí nyní již dlouhou dobu několika set pozemských let jako žáby za zimního spánku v nějakém bahenním koutě zamrzlého bahniště pak se něco takového nemůže přece snad státi na světě přirozeném. Nýbrž čistě jen ve světě duchovním!

5. A tu říkám jako vaší Eminenci prohlášený blázen: Zde jsme si všichni rovni, ačkoli nás také bláznovství světa na temné Zemi stavovsky neobyčejně vysoko a daleko odloučilo což by se ovšem podle čisté nauky Ježíšovy také nikdy nebylo smělo státi. Neboť Pán Ježíš výslovně řekl a přikázal Svým učedníkům, když se Ho dost pošetile dotazovali, kdo má být mezi nimi prvý: „Kdo je mezi vámi nejnepatrnější a slouží vám, ten je přede Mnou prvý. Vpravdě, pravím vám, kdo ve své obrazivosti, ideji (představě) a jednající skutečnosti nebude jako dítě, ten na Království Božím podíl míti nebude! Jen jeden je vaším Pánem! Vy všichni jste však zcela rovní a nerozdílní bratři! Že jste Mými učedníky, poznají však na vás podle toho, budete-li se mezi sebou milovati jako vpravdě úplně rovní bratři. Každý však, kdo miluje bližního jako bratra a nepovyšuje se nad něho, leč jedine v lásce k němu, jest Mým učedníkem a má Království Boží jež v sobě!“

6. Eminence, to jsou slova Krista Pána, v nichž je jasně řečeno, že na Zemi, zejména v duchovních věcech, by nemělo být nikdy stavovských rozdílů. Nikdy Kristus Pán neřekl nic o

nějaké duchovní eminenci a ještě méně kdy něco o nějakém papeži! Všichni mají být před Ním rovni, neboť jedině On je Pánem nad celou nekonečností hmotnou i duchovní.

7. Odkud a jak tedy potom vznikly v tak zvané jedině pravé církvi tak nesmírné stavovské rozdíly, jako jinak nikde v celém světě zatím co přece zřejmé příkázání Páně zakazuje každý stavovský rozdíl mezi Jeho učedníky?! Hledte Eminence! To způsobilo peklo: „Ten, jenž přišel shora, sloužil všem a obětoval Se za všechny. A to byl Bůh Ježíš, Pán Sám věčnosti! Ten však, jenž jako nejpříkřejší odpůrce nejsvětějšího Prvého přišel zdola nahoru, chce být všemi obsluhován a dělá tak mnoho stavovských rozdílů, aby se jeho stav jevil tím vyšší a tím nedosažitelnější.

8. Že Pán ze Svých dětí nejlepší a nejmoudřejší vybavil vší mocí a pomazal na krále nad Svým národem, to víme. A proto jsme také povinni tato Bohem pomazané krále a pány Země poslouchat, neboť jejich moc je shora. Ale moc, kterou si papežové usurpátorsky (uchvatitelsky) sami dali, není shora, nýbrž zdola! Neboť oni jsou právě první, kteří šlapou nohama nejsvatější bratrské zákony. Neboť kdo může, kdo se smí stavět na roveň papeži?! Kdo může, kdo mu smí říci „Milý bratře!?, „Zda nemusí každý katolík vyslovovat jméno papežovo s největší vážností a úctou jako jméno Boží a kdyby přišel do Říma, počítati si to za nejvyšší milost, že může být připuštěn k políbení pantofle? Ptejte se sami sebe, kde tu jsou příkázání Kristova: „Vy všichni jste bratři a jen Jeden (Kristus) je vaším Pánem !?“

9. Eminence z toho snadno pozná, že byla na zemi v zajetí největší protikřesťanské pošetilsti se a v této pošetilsti se tedy také stala občanem duchovního světa. Tato na ní ještě pevně lpící pošetilst je však také hlavně důvodem, z něhož žije stále ještě v domnění, jakoby nebyla zemřela. Já však jí pravím, aby odložila tento klam, který se největším úmyslu Krista Pána, přímo protiví

10. Pak také poznáte, že prostý kostelník může Eminenci právě tak dobře poučit, jako Eminence kostelníka. A chtěl bych tvrdit, že podle nejsvětějšího učení má kostelník větší právo poučit kardinála, jenž zůstává tak dlouho slepý a hloupý, dokud mu něco záleží na velké důstojnosti, kterou zastával na světě protikřesťansky. Kostelník naproti tomu je chvála Bohu dosti hluboko pod důstojností kardinála a proto také křesťanskému požadavku blíže nežli každý sebe-menší kaplan, a přenesmírně blíže než nade vše pyšná Eminence.“

11. Praví Eminence: Kdo se sám povyšuje, bude ponížen! To je také psáno! Rozumí tomu on všetečný kostelník: „Ó ani, tomu velmi dobře rozumím a sám jsem tomu na sobě samém již dávno porozuměl! Neboť u mě nebylo o nějakém povyšování nikdy ani řeči. Jestliže však chválím naproti vaší velmi nekřesťanské Eminenci Krista a Jeho svaté slovo, pak to přece jistě není vyvyšování mne samého, nýbrž povyšování Krista před vašimi očima. Vy se dáváte ještě vždy titulovat Eminence a víte, že Kristus Pán, přece nikdy neustanovil Eminenci! To je svémocné sebe povyšování a tedy ošklivostí před Bohem! Ale kostelník polykající všechn církevní prach je a zůstává nulou, a to je mnohem křesťanstější nežli nějaká Eminence. Rozumíte tomu?“

12. Praví velký služebník: „Prosím vás milí bratři, kteří sedíte se mnou na Zemi ještě na zlatých trůnech nebes Božích, jako dvanáct svatých apoštolů, abyste soudili pokolení Země, přestaňte se s tímto kacířem vadit! Víte přece, jakou máte moc. Co to pomůže Židovi, jestliže se nám vysmívá a rouhá. My ho v konkláve (ve sboru kardinálů) proklejeme a bude na věky ďáblův. Co to pomůže všem protestantům, že jsou proti nám? My jsme je všechny prokleli a oni jsou časně i věčně ďáblůvi! Co z toho nyní má Martin Luther, že se kvůli jedné nevěstce od nás uvolnil a založil kacířství? Miliony, které pro jeho nauku padly, svolávají ustavičně pomstu na něho a on sedí v nejhorším pekle a proklíná ustavičně den, v němž mu byl dán život. Protože jsme ho ve svatém konkláve na věky odsoudili do pekla! Krátce, co pomáhá všem našim odpůrcům, že jsou proti nám? Všechny jsme je vesměs prokleli a proto se nemohou nikdy dostat do Království nebeského.

13. Tak tedy proklínáme tohoto nejosobivějšího proklatého kacíře a ať jen pak hledí, jak přijde do Božích nebes. Já říkám nyní ve vašem středu: Haeretice infamis! Esto maledictus per omnia saecula seculorum! (Bezectný kacíři! Budiž proklet na všechny věky věků!) A vy jste dodali „Amen“ a on již má svůj díl v pekle! Hledte, tak musíme jednat a ne se pozemsky hašteřit, nýbrž u takových kacířů ihned úplně beze vší pochybnosti používat Bohem nám propůjčených duchovních zbraní! Pak pořídíme nejvíce. Ať si ještě pobíhají na světě jako psi bez pána. Na onom světě však začnou ve společnosti ďáblů již, pociťovat, jak by jim byla mohla samospasitelná církev prospět, kdyby jí byli zůstali věrni a jakou věčnou škodu nyní trpí, jsou-li všemi ďábly stahováni do pekla. Pak budou vztahovat ruce k nám, abychom jim pomohli. Ale my jim řekneme: „Nic, nic! Vy jste nás na světě nechtěli slyšet a nyní my neslyšíme vás! Odstupte od nás na věky, zlořečení! „ Potom budou křičet: „Ó pomozte nám. Svátí papežové, kardinálové, arcibiskupové a světicí biskupové a všichni svatí kněží Boží! My jsme byli na Zemi slepí a nevěděli jsme, čeho jsme se na vás dopustili. Teprve nyní poznáváme, čím svatě velkým jste u Boha a jak hanebné a bídné nic jsme před vámi. Dejte nás na stotisíc let do nejhoršího očistce, jen věčně nejstrašnější peklo nám promiňte!“

14. Ale potom jim řekněme: My jsme se vás na světě dost ponaučovali a nanapomínali! Posílali jsme vám pastýřský list za pastýřským listem, dávali jsme vám za malé oběti, které byste mohli vždy snadno sehnat, hojně odpustky, a co nejdůležitěji jsme vás odkazovali k zpovědnicím a k pokání! Ale vy jste nás jen haněli, nám se vysmívali, nám spílali, neboť jste byli většinou svobodnými a velkými pány a konali jste, co jste chtěli! Nyní zde v duchovním světě jsme se však stali před Bohem velkými a všemohoucími pány a mohli bychom vám pomoci, kdybychom chtěli. Ale my nechceme a tak také nechce Bůh! A tak tedy ustupte od nás zlořečení, do věčného ohně, jenž je připraven ďáblům a všem jeho kacířským sluhům!“ Tu se pod jejich nohama otevře půda a pohltí je i s ďábly věčná propast a jejich jmen nebude již věčně vzpomínáno. Amen dico vobis! (Amen, pravím vám!) Hledte to učiníme, to je naše záštita! A to jsme také již na tomto proklatém kacíři učinili. A nyní hledí, jak unikne peklu!“

15. Praví poté kostelník: „Ale přece dáte se sebou jednat!? Já přece také vezmu stotisíciletý očistec místo velkého pekla! Dejte mi tedy očistec místo pekla. Copak na tom, zda takový všivák, jakým je našinec, se vaří nebo peče v pekle více či méně!? Křičí velký služebník: „Aha, bestia infamisinfernalisque! (Proklatá pekelná bestie!) začíná již olizovat jeho proklatou duši a on to cítí a chtěl by nyní od nás vysvobození! Ale nic, nic! Pryč s ním do pekla a ke všem čertům!“

Kapitola 232.

Pán přijímá zcela jinak dobrého kostelníka a začíná mocná plamenná kůra u jeho proklínačů. Účinný závěr tohoto výjevu ve štěpánském dómu.

1. V tomto okamžiku přistoupím ke kostelníkovi, který mne ihned poznává a pravím: „Milý bratře Jene! Dosti toho! Tvými ústy bylo jim řečeno nyní vše; ale oni zůstali, jakými vždy byli. – Proto pojď ke Mně do Mého Království! Oni však ať si hledají své nebe a svého Boha a dělají, jak se jim zlíbí. Ke Mně stěží kdy přijdou! Co však zamýšleli tobě, budou nějakou dobu prožívatí sami, aby zakusili na sobě samých, jak dobře to miní se svými bratry.“

2. Tu se také ukáží těmto tvrdým popům podle jejich představ jako Pán nebe a Země a pravím úmyslně velmi vážným tónem: „Znáte Mne nyní?!!“

3. Všichni praví chvějíce se: Ano, teprve nyní Tě poznáváme, strašný soudče!! – Buď nám, Svým sluhům, milostivý a milosrdný

4. Já však jim velmi vážně pravím: „Nečetli jste nikdy:“ Nudíte milosrdní, tak dojdete milosrdenství!“ Jak to vypadalo s vaším milosrdenstvím? Nasýtli jste kdy hladové, napojili žíznivé, přioděli nahé, vysvobodili zajaté a potěšili malomyslné? Ne, to jste nikdy neučinili! Peklem ano!

A nemnoho lepším očištěm ty, kteří vám přinášeli velmi mnohé oběti! Vy jste byli vždy zcela proti Mně, pošlapávali jste Mou nauku a za to jste kladli na oltář jen nejhlupejší věc! Protože jste tak tvrdí a nepolepšitelní, staniž se vám, co jste ze své neomezené tvrdosti srdce dali tomu- to mému skutečnému bratru! A dodávám :Amen dico vobis !“

5. Tu se náhle otevře půda chrámu, vyšlehnou z široké propasti plameny, objeví se několik služebných duchů, kteří jsou ihned po ruce a pomalu tlačí tvrdé popy k plamenné propasti. Ti spustí při tom nejžalostnější řev a prosí co nejsnažněji kostelníka Jana o slitování a přímluvu.

6. Kostelník však praví: „Vy jste přece vždycky říkali, učitelé a ode všech lidí žádali, aby pod trestem jistého věčného prokletí vám věřili, že vy zcela jediní máte klíč ke království nebeskému a také k peklu! Otevřete se nyní nebe a zavřete bránu pekla, kterou před vámi otevřel Kristus, Pán od věčnosti, aby vás přijala do svého něžného římsko- katolického lůna! Vždyť jste mne teprve před několika málo minutami prokleli na věky do pekla jakpak vám mám nyní dělat přímluvčího u Boha? Prokletí přece nejsou uvedeni ve vaši litanii přímluvčích?! Pán učil s vámi podle Svě nejsvatější vůle a podle Svě lásky a spravedlnosti! Já vám lepšího osudu jistě nezávidím, také nechci být vůči vám nemilosrdný; ale něco lepšího nežli od Pána věčně ode mne nečekejte. Jedině Bůh je dobrý. My všichni jsme však špatní a nemůžeme Ho tedy předstihovat v tom, v čem jedině Jemu samému přísluší právo, totiž být dobrým a milosrdným.“ Proto se obraťte na Něho! On zcela jediný vám může pomoci!“

7. Nyní vyjí silně, k plamenné propasti již přihnaní popové: „Milý Jene! U Boha není přece pro ty, kdož Jím byli takto odsouzeni, již žádného slitování! Jak bychom se tu mohli na Něho obracet?“ Praví Jan: „Blázní! Neočekáváte-li od Pána Boha žádného slitování, kde je potom mám vzítí já, jelikož přece to nanejvýš málo ve mně jest čistě jen z Boha!? Vyjí popové: „Ne, ne, u Boha nemůže být za hrobem vylito nad duši žádné slitování! Neboť láska Boží trvá jen ke hrobu! Potom místo lásky nastoupí Jeho nejpřísnější spravedlnost!“

8. Praví Jan: „Hloupi blázní! Cožpak Pán Bůh má dvě srdce, jedno plné nejvyšší lásky a slitování a pak jedno velké, plné hněvu a spravedlivé, věčné, nejneúprosnější touhy po trestání?! Vždyť jste sami učili, že Bůh je věčně neměnitelný! Jak Mu pak můžete hned vedle toho přisuzovat tak nejstrašnější proměnlivost!? Jak může Bůh, nejdokonalejší Bytost bytostí, z jednoho a téhož srdce vylévat, nikdy nesmiřitelný hněv a zároveň nejvyšší mírnost a lásku!? Jak může Bůh milovat ducha jen po tak dlouho, pokud tento duch žije a tyje v zajetí hříšného těla; potom však ho věčně nenávidět pro některé chyby, k nimž ho svedlo jeho tělo jako Bohem ustanovená přirozenost ke zkoušce svobody

9. Já však pravím vám: Pán a Bůh Ježíš Kristus od věčnosti, kterého zde třikrát přesvatého přede mnou a před vámi tělesně přítomného spatřujeme, je časně a ještě více věčně Sama nejčistší láska a nejvyšší slitování! Jen váš římsko-katolický trojosobní Bůh je takového smýšlení, jako vy! U něho, jako u vás, není milosti a slitování. Blaze mně a všem mně rovným, že takový Bůh není ostatně nikde jinde domovem nežli jedině ve vašich zlých a přetvrdých srdcích!“

10. Poté tlačí služební duchové popy opět poněkud blíže ke stále silněji planoucí propasti a Já dopouštím, aby vzpěčující se nade vší míru vyjící popové začínali pocíťovat mocné horko plamenů. Tu křičí: „Ježíš, Marie a Josef! Ježíš, Marie a Josef! Všichni milí svatí a mučedníci Boží, přijďte nám na pomoc! Pomozte nám ubožákům! Jak strašně horký je ten oheň pekla a my se v něm máme věčně pálit?! Ó Ježíši, Marie a Josefe! Ó Ježíši, Marie a Josefe! Ó Ježíši, Marie a Josefe! Ó Kriste Ježíši! Smiluj se nad námi! O sancta Maria mater alma, ora pro nobis!“ (Ó svatá Marie, matko živitelko, pros za nás!)

11. Zde dávám duchům tlačícím popy pokyn, aby je už netlačili. A předstupuje Petr a praví popům: „Pohledte na mne! Já jsem tělesný, skutečný Petr, skála víry, kterého Pán nebe a všech světů k tomu zvolil a určil. Vy a váš papež se nazýváte mými nástupci. Kdy však jsem vám přenechal svůj soudcovský úřad? A jak bych byl kdy mohl, jako skála ve víře ve slovo Boží, přenechat vám soudcovský úřad, jelikož já sám jsem nikdy takovým úřad od Pána neobdržel a obdržeti nemohl! Vždyť nám všem Pán zakázal souzení – pod trestem soudu nad námi samými,

neboť výslovně pravil: „Nesudte, abyste nebyli jednou souzeni!? Jestliže však Pán Sám takto učil a toto přísně pod trestem opětovného soudu od nás požadoval, jak by nás byl mohl učiniti soudci nad našimi bratry!? Jelikož jsme však nikdy ani ve snu nevykonávali nějaký soudcovský úřad, jak bychom je pak mohli přenášet na vás? Tvrdíte, že jste mými nástupci jakož i mými dědici! Jste-li jimi, jak jste tedy mohli ode mne zdědit více, nežli jsem vám mohl zanechat?“

12. Řekl-li však Pán Sám o Sobě, že nepřišel aby svět soudil, nýbrž aby učinil blaženými všechny, kdož se vírou v Něho chtějí blaženými státi odkud jste tedy vzali právo soudit slabé bratry a (sotva uvěřitelné říci) odsuzovati na věky do pekla!? Hledte, to jste si vy sami osobili z panovačnosti a neomezené touhy po penězích! A Pán tedy nyní koná na vás to, co jste nejdříve protiprávně učinili na svých ubohých bratrech! Neboť jakou měrou jste měřili vy, takovou měrou se nyní naměří opět vám. Rozumíte tomu?“

13. Praví dřívější velkoslužebný v největším úzkosti a v přestrašném chvění: „Ó nejsvětější apoštolu Petře. Skálo Boží! Popros za nás ubohé hříšníky Pána, abychom nebyli uvrženi do pekla, nýbrž zato raději na celý milion let do očištnice. My teď všichni uznáváme, že jsme všichni co nejohavněji hřešili! Také pocítujeme nejhlubší lítost nad naším tak velkým pozemským zaslíbením! Také však teprve teď víme, že jsme tělesně skutečně zemřeli. Kdybychom to byli věděli a poznali dříve, byli bychom se také jistě po celou dobu v tomto světě podrobili nejmocnější lítosti a nejpřísnějšímu pokání. Ale nevěděli jsme nic jiného nežli že jsme dosud ještě na světě a proto také jsme zůstali dosud starými zatvrzelými hříšníky. Vidíš přece, že nyní jsme zde všichni naplněni nejhlubší lítostí. Buď nám tedy také jen poněkud milostivější a milosrdnější! Učiníme vše, co by od nás Pán žádal, ale jen ať nás ušetří pekla!“

14. Praví poté Petr: „Ano, ano, to již všichni dávno víme, co jsi nyní mluvil! Že pocítujete palčivou lítost, to musí tak přijít! Neboť právě ve věčnosti vzrůstající a stále palčivější lítost patří podle vašich dogmat, dokonce k pekelné trýzni. Hlásí se nyní u vás již pekelnou ranou a také vás věčně již neopustí. A tato lítost, která pochází z bázně před trestem beztoho před námi žádné ceny. Neboť lítost před námi musí pocházeti z lásky k Bohu, nikoli však z bázně před peklem!

15. Rovněž tak je tomu i s pokáním! Před námi má cenu jen svobodné pokání, které prýští z živé víry a opravdové lásky k Bohu a ke všem lidem. Pokání vynucené strachem z pekla je úplně bez prospěchu a bez ceny a kdyby bylo mnohem horší nežli všechny ty strašné, věčné trýzně a pekelná muka, kterých se vám chce-li tak Bůh, dostane vrzy okusit.“

16. Těmito slovy Petrovými málo útěchy jsou quasi (takřka) čekatelé pekla uvedeni do takové úzkosti, že klesnou vesměs k zemi a zde jen sténající (vyráží) slova: Ó Je-sus.Maaaarria a Jo- sefe! – Mi – lost! – Mil – lost“!

17. Zatím co takto leží omráčeni na zemi, dám zmizet zjevu planoucí propasti a na jejím místě postavit velký pohár vína jakož i sedm velkých bochníků nejlepšího chleba s písemným pokynem, aby se tím bez rozdílu občerstvili a posílili a pak na všechny časy časů opustili tento chrám, jehož pozemská velkolepost slouží pouze k tomu, aby se pýcha úřadujících v něm popů téměř k neuvěření zvýšila. Až budou však pod širým nebem, pak už k nim přijde někdo, kdo jim sdělí, co mají dělat, aby unikli trestům pekla.

18. Když toto vše je takto zařízeno, vzdálíme se od této popské rotý úzkostí polomrtvě slova protahující a vyjdeme na čerstvý vzduch. Také ovšem kostelník jako bratr roznicený Mou láskou a moudrostí.

Další o osudu popského dómu. O podstatě duchů moudrosti a jejich těžké obrácení k lásce. Vojenská hlídka v záhrobí.

1. Když se octneme na tak zvaném Štěpánském náměstí, táhne právě kolem nás rota vojska.

2. Robert přistoupí ke Mně a praví: „Milý Otče, toto vojsko vypadá přece jen poněkud zvláště! Je z dřívější anebo z nynější doby? Věru by bylo těžko určit! Z mé pozemské doby není. Tehdy byla výstroj zcela jiná. Ze starších dob se také nezdá být, jelikož mně výstroje z oné doby jsou až příliš dobře známy z velmi mnohých maleb a výkresů. Bude to asi z nynější doby, snad podle vkusu mladého císaře, jenž teď vládne v Rakousku.

3. Pravím **Já**: „Ano, ano, tak tomu jest! V tomto roce bylo jich mnoho z vojenského stavu vysvobozeno ze svých těl tyfem a cholerou a ještě mnoha jinými nemocemi. Jelikož však jednou již patřili stavu vojenskému, zůstávají také ještě po odložení těla věrní tomuto stavu a objevují se zde jako vojáci. Také oni nevědí nic o tom, že zemřeli. Vědí sice, že jako nemocní přišli do nemocnice a že se báli smrti. Ale domnívají se, že po dobrém léku upadli do posilujícího spánku a že se velmi vydatně potili a potom ráno zcela čerství a zdraví vstali, jakoby jim nic nescházelo.

4. Avšak o tom, že zemřeli, jak bylo řečeno, nevědí ani slůvka. Je to také dobře, že to nevědí, protože toto vědění by bylo pro ně soudem. Teprve až zde dostanou (zdánlivě) propouštěcí list ze služby, budou muset být pohnatelně zcela nepozorovaně uváděni, a to z počátku jen jevy, jimiž dostanou určité „šťuchance“, takže jim bude muset připadat svět, v němž nyní žijí, vždy podivnější a podivnější. To je bude zarážet a jejich mysl se bude stávat neklidnější a neklidnější. Přijdou pak také do všelikých nepříjemností a zdánlivých nebezpečí, budou pak hledat ochranu a pomoc a budou se snažit často před zdánlivým pronásledováním se zachránit. Ale nenaleznou pravé útočiště a budou pak nezdánlivě nuceni pronásledovatelům se vzdát. Mnohdy však zaběhnou do nepřehledných pustin, na nichž pak sotva naleznou konec, a přijdou-li již k nějakému konci, pak je tento konec obyčejně ještě mnohem horší nežli poušť sama. Krátce, všechny tyto duše jsou ještě zcela v přirozenosti musejí ještě prožít jakýsi způsob skutečné smrti, nežli se jejich duch v nich osvobodí.

5. Jak jsi to také viděl u těchto popů! Úzkost před zjevem plamenné pekelné brány je učinila téměř jako zcela mrtvé. Za chvíli se opět probudí a budou sice ještě v chrámu, ale to co se dálo, bude jim připadat jako jasný hrozný sen. Naleznou tu víno a chléb a poněvadž budou velmi hladoví a žízňiví (což se přihází vždy, stává-li se duch v duši svobodnější a probudilejší), dychtivě se toho chopí a požití to. Otevřené Písmo, které také ihned uzří vedle chlebů, dá jim rychle poučení o tom, co mají dělat, aby unikli peklu, před nímž mají strašný strach, protože si peklo představují zcela živě tak, jak si je na Zemi (ve víře či také v nevíře) líčili. Neboť i když také někteří za svého pozemského života nevěřili v peklo, zůstal jim však přece obraz. Nyní viděli otevřený jícn a šlehat z něho strašné, jak se jim zdálo, plameny a pozorovali tedy jeho zlý obraz ve skutečnosti. Tím se jejich nevíra v peklo stala opět úplně vírou. Proto se však po přečtení písemného nařízení nezdrží v chrámu již ani sekundu, nýbrž co nejrychleji vyrazí a pustí se do daleké přírody.

6. Jakmile vystoupí z chrámu, nespátří také nikde žádné město, nýbrž jen otevřenou volnou zemi. Zde pak již sem tam narazí na jisté cestující, kteří je ve jménu Mém povedou dále k jejich určení. A nemusíme se pak nyní také o ně nikterak již zvláště starati. Za nějakých třicet let budou zcela způsobilí pro spodní nebe moudrosti. Výše nahoru budou však moci těžko asi kdy přijít, protože u nich orgán (ústroj) lásky, jelikož nebyl nikdy cvičen a sílen, je příliš nevyvinutý a slabý. Za to však ovšem orgán obsáhlé moudrosti má mnohem větší rozsah a proto nemůže být nikdy mimořádně slabou láskou přemožen. Neboť vzroste-li u nich láska abychom tak řekli o

sedm loktů, vzroste vedle toho moudrost již trojnásobně. A proto mezi láskou a moudrostí nemůže být nikdy zřízen onen poměr, který je nutný aby se mohlo vystoupit do vyššího nebe.

7. Není sice zrovna absolutní nemožností, aby také duchové nejspodnějšího nebe moudrosti mohli přejít do nebe vyššího; ale něco takového jde vždy velmi těžko, protože moudrost si vždy více libuje ve spekulaci (v uvažování) nežli ve skutečném činu! Moudrý má zalíbení jen v tom, může-li vyložit na odiv své hluboké názory před jinými, kdežto vlastní duch lásky chce jen podle dobrého a pravdivého jednati. Pouhý hrdina moudrosti je jaksi tím, čím je obecenstvo v divadle. Naslouchá divadelní hře a bystrým znaleckým okem pozoruje vše, co se odehrává nahore na jevišti. Také obyčejně (podle svého mínění) rozumí všemu lépe, nežli na jevišti jednající herec. Kdyby ho však jen jednou postavili na jeviště, bude sto představovat sotva posledního statistu. Protože však přihlížení, pozorování a podle toho rozumování je mnohem snazší nežli jednání, lze duchy nejspodnějšího nebe také vždy velmi těžko dostat do nějakého vyššího nebe; neboť většinou nečinné pohodlí je jim milejší nežli nejkrásnější a nejlepší jednání. Taci duchové mohou být ke skutku pobídnuti jen jistou jednotvárností přede oči jim postavených jevů, potom však také obveselující příklady jednání. Jsou-li jednou v jednání, i když zpočátku sebe tupějším, jde pak již věc kupředu. Jen z počátku to strašně vázne.

8. A tak to Můj milý Roberte, půjde i s těmito popy půjde-li to, jak se říká dobře. Ale dříve to bude tak, jak jsem ti předtím ukázal. Budou totiž muset ještě leckteré sousto spolknout, mnoho trpělivě snášet, nežli se dostanou do nejspodnějšího nebe moudrosti.

9. S touto vojenskou rotou budeme to mít naproti tomu mnohem snazší. Nyní se po několika zatáčkách před námi zastavila, protože jsme jí nápadní. Provádí zde jakousi hlídku a nyní si usmyslila, že se vás otáže, co zde zamýšlíme, protože naše společnost na jednom místě náměstí ji připadá trochu příliš silná, zejména v městě, které je žel ještě ve stavu obležení. Při příležitosti jejího dotazu na nás sdělíme jí pak také ihned co nejpřesněji podle pravdy, kdo jsme a co vlastně zde chceme a ihned ji pak také pozvedneme, aby nás následovala do Říše života. Ale nyní přijde, milý Roberte, řada zase na tebe! Musíš se zde státí ze nás za všechny mluvčím! Proto se jen rádně seber!“

Kapitola 234.

Nová úloha Robertova. Pán o stavu vojenském.

1. Praví Robert: „Ó Pane! To s mé strany, jak to tak předem pozoruji, nejlépe zrovna nepůjde; neboť vojenský stav nebyl nikdy mou zálibou. A kdekoli jsem viděl nějakého vojáka, zmocnil se mého srdce také vždy zcela zvláštní vztek který jsem při nejlepší vůli nebyl sto zvládnouti. Týž vztek pociťuji také ještě teď, ačkoliv se Tvou milostí smím počítat aspoň ke zpola dokonalým duchům. Kdybych tedy měl obrátit tyto vojáky, musel bych je získat nějakou láskou anebo aspoň určitou zálibou. Ale čím více se radím se svým srdcem, tím více se mi zdá být holou nemožností. Neboť tento druh lidí není nic jiného nežli pouhé stroje, které se na určitý povel pohybují jako vycvičená zvířata. Konají, co se jim poručí netážou se, zda to bylo správné či ne.“

2. Vezměme stav obležení! Každá stráž má rozkaz, zastřelit bez výjimky ihned každého, kdo na trojnásobné zvolání nedá odpověď. Předpokládejme však případ, jenž je velmi možný a také se již skutečně častěji stal, že se nějaký hluchoněmý nevědomky nepřípustně přiblíží k nějakému zvlášť choulostivému stanovišti stráže; stráž na něho podle předpisu třikrát zavolá; vyzvaný jí ovšem nemůže dát odpověď co se stane nyní? Stráž aneb vojín na stráži zamíří a hluchoněmého bez dalších okolků zastřelí! Táže se: Co o tomto jednání soudit? Jaké je to srdce, které po popravě ubohého bratra může beze všeho konat svou mechanickou službu dále, jakoby se tu nic nestalo!? Víím, že voják je nucen takto jednati; ale to věc u mne naprosto neomlouvá. Neboť je špatné, že se používají lidé jako psů a rovněž tak je špatné, že se lidé dávají používat jako psi a draví lvi. Žel, že miliony jich kráčí po téže cestě a dosud se ještě nestala žádná změna ani s jedné ani s druhé strany.

3. Ty tedy vidíš, jako jsi to dávno již viděl, že se nemohu státi přítelem vojenského stavu a proto také bych jistě velmi špatně pochopil s tímto před námi stojícím oddílem, kdybych jej začal poučovat. Proto Tě, ó Pane, prosím, přenes tuto záležitost na někoho jiného schopnějšího! Neboť má celá mysl se zcela mocně zpěčuje proti tomu, zejména zde v tomto městě, v němž jsem musel, jak je Ti to jistě až příliš známo, poznat vojenský stav po příliš bídné a přehanebné stránce. Všem, kteří na mne vložili ruku, jsem ovšem odpustil, ale stavu samého nemohu být nikdy přítelem.“

4. Pravím **Já**: „Právě proto, že je ti tento stav ještě stále solí v očích, svěřuji ti tuto záležitost. Pravím tobě, milý synu, kdybys tuto sůl ze svých očí neodstranil, nemohl bys vpravdě vejít do Mého Království. V mém Království nevládne nic jiného nežli jen nejčistší láska, která musí být úplně prosta všeho, co by mělo i nejslabší zdání nějaké nesmiřitelnosti! Nežli se můžeš státi ve vsí úplnosti občanem Mého Království, musíš vrátit světu až do posledního haléře vše, co mu náleží!

5. Pryč tedy se vším, co i jen nejslaběji zavání nějakou nesmiřlivostí! V každé sekundě musíš být sto z celého svého srdce otevřít svou náruč milionům! Tvůj bratrský polibek musí platit všem bytostem celého stvoření, ať jsou ti příjemné anebo ne! Zda jsou přátelé či nepřátelé, to ti musí být zcela jedno! Neboť kdyby v Mé nejčistší Říši lásky byly také jisté povážlivé ohledy, jak by to vypadalo brzy se světovládou?!

6. Na Zemi jsi mohl často vidět, že dávám Svému slunci bez nejmenšího rozdílu svítit na dobré i zlé a že jsem dal pršet na pole Mých opovrhovatelů právě tak dobře jako na pole Mých nejvroucnějších ctitelů a zbožňovatelů. Proč však jsem činil to, co bych mohl také zcela dobře učinit jinak? Protože Já Sám jsem nejčistší láska a ve Mně nemůže věčně nikdy zaujmouti místo pomsta anebo také jen nejslabší zdání nějaké nesmiřlivosti“ Mé nejvnitřnějším přání směřuje upřeně k tomu, abych učinil všechny bytosti pokud možno svobodnými a blaženými a i kdyby se to mělo státi, kdyby to bylo možné, také na účet Mé nejvyšší vlastní blaženosti (jak se to také dočasně již stalo a ještě stává!)

7. Nyní se již dlouho zabývám tebou a nemůžeš říci, že jsem Se ti často vyhnul. Pro Mne jako pranejdokonalejší Bytost bytostí není jistě nějak blažené dlíti mezi nedokonalými bytostmi, které Mne až příliš často nepoznávají a poznati nechtějí a se vsí trpělivostí a nejnežnější jemností je vésti, jako kdybych byl mezi svými nejdokonalejšími syny a bratry ve Svém Království nejčistší lásky a nejjasnějšího, z centra Mého srdce zářícího světla. Ale nicméně to konám, protože Mně to ukládá za povinnost Má nejvyšší vlastní a nejčistší láska. Tak si musíš také ty dáti leccos líbit a snažiti se vždy o to, aby ses Mi stal ve všem úplně podobným!

8. Hle, vojín je sice o sobě ohněm, který pustoší, ničí a usmrcuje. Ale představ si zemi, v níž by nebylo naprosto možno oheň rozdmýchat a udržovat. Mohl by v takové zemi snad někdo trvat? Jistě ne, neboť kde nemůže trvat oheň, tam také není žádná chuť k životu a bez ní žádný zvířecko lidský život. Kdyby však v nějakém velkém národním státě nebylo ozbrojených lidí, kde by byla jistota nutného vlastnictví, života a udržování zákonů pořádku? Hle, to, co může být životu v přemíře sice nebezpečné, to musí také hlavně udržovat život! A proto vojenský stav není naprosto tak špatný, jak to míním. Naopak vojenský stav je pro každý stát národů jen velmi užitečný a nepostradatelný. A proto tedy již nesmíš naň pohlížet nepřátelskýma očima, nýbrž očima čisté lásky, pravé spravedlnosti a řádu a přitom si pomyslet: Také voják je mým bratrem! Že je strojem zákona, do toho ti nic není a také ti nic nesmí býti! Neboť strojem zákona musí býti, aby ze zákona a pod zákonem mohla vzklíčit a vyrůst pravá a na věky trvalá svoboda.

9. Zda nemusí být ze Mne každé světové těleso strojem zákona, aby na něm mohly nerušeně k pravému životu dozrávat svobodné bytosti?! Co by však bylo s lidmi, kdyby světová tělesa nebyla stroji zákona?! Představ si volně vznášející Zemi plnou svobodné a neomezené vůle, jak by so počínala se svými příživnými obyvateli, kdyby se jí stali citelně obtížnými?! Příteli! Uvaž to vše a staneš se vojenskému stavu jistě nakloněnější nežli jsi byl dosud, a nyní se také

snáze pustíš do práce tobě přikázané, což je nevyhnutelně nutné pro tvé úplné zdokonalení, bez něhož bys nemohl vejít do Mého Království. Neboť hle, v tom spočívá hlavní důvod, proč ses musel ještě jednou odebrati Se Mnou Samým do Vídně. Pochop to a dej se do práce! Právím tobě, že ti to půjde lépe, nežli myslíš! Neboť stroje zákona lze vždy snáze řídit nežli ty, kteří dávají zákony.“

Kapitola 235.

Robert po počátečním váhání má řeč k oddílu vojska a snaží se mu objasnit duchovní říši

11. Robert tímto Mým napomenutím poněkud zaražen, děkuje Mně sice velmi vřele za ně; ale nicméně nemá opravdové odvahy navázati hovor s vojáky stojícími před námi, dokud by mu k tomu nedali podnět. Vojáci to však pozorují, neboť slyšeli Má slova, která se jim líbila a proto jsou potichu a čekají, až Robert začne. A tak pohlíží nyní Robert na vojáky a vojáci na Roberta; žádná strana nechce zahájit ofensivu.

2. Za chvíli vystoupí krásná Helena, která je stále plna nejvroucnější lásky ke Mně a praví Robertovi: „Ale milý Roberte! Jsi bázlivec či ne? Jak bych však mohla i jen sekundu otálet s plněním vůle Páně?! Hle, kdyby mně Pán dal tento rozkaz, byla bych s ním dávno u konce. Ty však přinášíš teprve dlouhou řadu planých vývodů, ačkoliv víš, že Pán nenechá a nemůže nikdy nechat se sebou smlouvat; Neboť Jeho nejsladší slovo vychází vždy z Jeho, z lásky přemoudrého řádu a musí být splněno, bez kteréhož splnění nelze nikdy přemýšlet na spásu, jak ti to právě nejdobrotivější Pán a Otec až příliš jasně ukázal! Slyšíš-li to však z úst Boha Samého, pročpak váháš splnit nejsvatější vůli?! Hni sebou přece, aby vážený oddíl zpozoroval, že máš život! Jinak by mně bylo skutečně k zlosti, míti takového muže! Vzpomeň si při těchto příležitostech na nejvyš zmužilého Kado, který zcela podivně odkoupil kuráž od samého satana. Tehdy jsi již zastával krásnou službu ochranného ducha a nyní máš trému (strach) před tímto sotva sto mužů čítajícím oddílem! O to velkému jménu Roberta Bluma zajisté nikterak nesluší!“

3. Když tento oddíl uslyší jméno „Blum“, přistoupí k nám blíže a praví a táže se zcela zhurta: „Co je to za Bluma? Přece ne ten velký státní zločinec, kterého dal kníže generál z „Windischgrätzů“ zastřelit?!“

4. Tato otázka roznítí Roberta, a on přistoupí ihned zcela směle před oddíl a praví velmi zvučným hlasem: „Ano, týž Blum stojí před vámi; ale ne již smrtelný, nýbrž věčně nesmrtelný! Robert Blum však nebyl nikdy státní zločinec. To mně dosvědčí Pán a celé království Saské a celé lepší Německo! Ale generál, který mne zde ve Vídni dal zastřelit ve své přehnané horlivosti pýchy, stal se nikterak dlouho na to skutečným státním zločincem. Jen jeho stará vysoká šlechta a několik vlasteneckých dřívějších činů ho zachránilo před žalářem. Kdyby nebyl knížetem Windischgrätzem, byl by musel svůj přestupek v Uhrách jistě tvrdším způsobem odčinit a nežli takto. Tisícové zde ve Vídni mi mohou dosvědčit, že jsem nakonec, když byla Vídeň již beztoho ztracena, všechny zrazoval, aby dále nepovstávali proti až příliš zřejmé přesile. Ale za to mě spílali zbabělců. Tu jsem se chopil opět meče a pravil: „Tak tedy potáhni se mnou, kdo se nebojíš smrti!“ Je to u vás státní zločin? Mluvte a nevěřte, že Robert byl kdy zbabělcem!“

5. Po této ostré řeči Blumově přistoupí k němu důstojník a opraví: „Příteli! Kolem roku 1848 se rozšířila pověst, že on nebyl zastřelen, nýbrž potají byl dán knížetem na svobodu a v jeho šatech byl pod jménem Blum zastřelen jiný zločinec. On však byl potom v cizích šatech a zároveň oholen a ostříhán s nejpřísnějším rozkazem na věčné časy dopraven přes Berlín a Hamburg pod cizím jménem do Ameriky. Jeho objevení v tomto městě dává mi tušit, že na této pověsti je něco pravdivého. Řekl mně přesně, věrně a pravdivě, v jakém poměru je jeho zřejmé, nepopíratelné znovu objevení se v tomto městě k oné nyní jemu sdělené pověsti! Řekl mi však čistou pravdu, jinak!“

6. Praví Robert: „Příteli, tato pověst není nic jiného nežli prázdný žvást starých, lenivých žen, zejména v Sasku a Prusku! Byl jsem tak dobře jako tisíc jiných před tváří diváků, kteří mne velmi dobře znali zastřelen, o čemž snad také v celé Evropě a Americe není již pochybnosti. To, co však nyní zde před sebou vidíš, není již pozemské tělo a krev, nýbrž to je duch Roberta Bluma, věčně žijící, povoláný zde Pánem Bohem k tomu, aby vás, jak jsi to předtím slyšel sám, poučil o tom, že také vy všichni jste tím, čím jsem nyní já, totiž pouze nesmrtelnými duchy ve velké říši věčnosti!

7. Já sám jsem se nemohl dlouho po násilném odtržení tělesného života uvědomit, zda jsem zemřel či ne. Dlouho mě obklopovala nejhlubší temnota. Vzpomínám si na ni ještě vždy ne s nepatrnou hrůzou. Jen Boží všedobrotivost a slitování vyvedly mne z této noci vzhůru k svatému světlu všeho života. A teprve v tomto světle jsem si uvědomil, že a jak jsem vlastně zcela a nejmýš jistě zemřel.

8. Týž Pán Bůh byl od této doby ještě vždy téměř nepohnutě u mě. Několik tisíc od Země odloučených duchů dosáhlo při této příležitosti a pod touto nejsvatější korouhví nejuplněnější svobody věčného života. Mnozí obývají již nejsvobodnější státy Božích nebes, které skutečně nejsou přeludem, jak jsme si to na Zemi žel mysleli a nakonec považovali za pravdivé. Jen nejmýš nepatrný počet přišel sem ve stálé přítomnosti Pána Boha před úplný vchod do nejsvobodnějších nebí, aby přenesl všem dobrým vykoupení.

9. Nikterak nepatrná společnost, kterou zde spatřujete, jsou již vesměs vykoupení tohoto města, v němž mnozí, oživováni dosud pozemským bludem, strávili smutně a dosti bídně již několik století. Vše prosvětlující mocí božského slova si uvědomili svůj blud, poznali pravé světlo života a potom dobrovolně, proniknutí svým vlastním přesvědčením, následovali Toho, který je jedině Pánem všeho života od věčnosti.

10. Učiňte rovněž tak! Neboť ne Zemi, kterou se domníváte ještě obývat, není pro vás již spásy. Věřte mně to! Jistě bych vám to neřekl, kdyby tomu tak nebylo. Odložte své zbraně! Takových zbraní již nebudete potřebovat! Neboť do všech věčných budoucností bude vaší nejmocnější zbraní jedině jméno Páně! Bratři, uvažte to krátce a následujte mne! Ukázal jsem vám nejuplněnější pravdu.“

Kapitola 236.

Odpověď nevěřícího důstojníka. Helena se Lerchenfeldovsky vměšuje.

1. Praví důstojník: „Ty jsi sice dobrý člověk, ale při tom bláznovský podivín! Řekl jsi, že jsme dávno zemřeli a nyní zde chodíme jen jako duchové. Ale hled, hled! Tu stojí nádherný štěpánský dóm, takřka jako živý! Vysoká gotická věž je právě taková, jak vypadala od své nutné restaurace! (obnovy) Ani vlaštovčí hnízdo pod jejími mnohými římsami a prolamovanými ozdobami nechybí. Tu, kolkolem domy odjakživa až příliš dobře známé. Tamto patrný „Stockmeisen“! To vše by tedy muselo mít také duši a ducha a zemřít a na světě nikterak již nebýt, aby to mohlo zde tedy v tvém duchovním světě na věky dále trvat! Hled, hled, za tak hloupého nemusíš našince přece jen považovat a žádat, aby ti člověk mohl něco takového bez okolku věřit.

2. Rovněž tak jsi také blouznil o Bohu, že je zde mezi námi a osvobozuje zde ve Vídni staré připoutané duchy z jejich noci, aby je pak vedl nahoru do nebes. Ale kam s takovými nejmýš směšnými tvrzeními?! To patří zajisté do sedmého patra nejprvnějšího blázince!

3. Bůh, nekonečná, žádnému konečnému tvorů nikdy nepochopitelná Bytost, je nejsvatější Prasíla, které proniká vši nekonečností a bude zde v nejmýš omezené postavě člověka a mimo to ještě ve smrtelném obalu?! Příteli, věřit něčemu takovému bylo by ještě daleko nad mariacelskou pouť pro nějakou milost. Jsi-li skutečně ten proslulý Blum, pak jsi přece nebyl člověk nějaké pravé římsko-katolické lehkověrnosti a pověry; neboť byl jsi německý katolík. Jak jsi přišel,

nejspíše v Americe nebo v Anglii k tomu, že ses stal tímto horlivcem? Nepřetvořili tě v to dokonce snad Irové, kteří toto jméno věru nenesí nadarmo? Haha, to je již opravdu k zbláznění, něčemu takovému věřit!

4. Hleď příteli, já bych tě mohl nyní sice i s tvým milým pánem bohem zatknout; ale neučiním to, neboť se svými čistě irskými ideami nejsi již žádnému člověku nebezpečný. Dokonce liguoriáni a jezuité mohou s tebou ruku v ruce kráčet a za takových čistě irských okolností se nemusí od tebe nic obávat. Tvůj milý pánbůh se zdá být také skutečně zcela nevinným beránkem, tak jako ta celá ostatní společnost zcela zralá pro mariacelskou pouť! Nejlepší, na tobě, nýbrž u tebe, slyšíš byla by tvá nejmilejší ženuška! U Styxe! Pro ni bych nakonec ještě sám prodělal s sebou takovou mariacelskou pouť. Je to snad také Irčanka? Bezpochyby ano, jinak by se při svých mocných přednostech krásy za tebe nevdala, předpokládajíc, že jste skutečně sezdaní. Řekni mně přece, odkud pochází rodem? Je to Angličanka, či co?“

5. Praví Helena: „Sluji Helena a pocházím z opravdového Lerchenfeldu, jestli něco čujete! To je obyčejné „Irsko“ pro ubohé vídeňské hřišníky! Rozumíte mně?“ Praví důstojník: „Ó hrome, tisíc kulí a granátů! Hrom a peklo a u všech všudy! Tedy lerchenfeldská „Zirkassierin“! (fintilka kasírka) Ó proklatá historka! Ale jakpak to přijde, že jste nyní jeho ženou, když on přece má, pokud vím, beztoho ženu a s ní několik dětí v Sasku?“

6. Praví Helena zcela čistě vídeňsky: „No, cožpak to nevíte, vy důstojníky „Kreuzblitzer“?! (blejskale). Dokud je člověk na Zemi, má ovšem jednu platnou ženu a nemá podle práva mít žádnou druhou vedle, rozumíte mi?! Jestliže však člověk zemřel a přišel milostí a milosrdenstvím Božím do nebe, tu dostane pak ihned jinou ženušku, ale ovšem jednu se Země. Neboť v nebi nahoře děvčata nerostou, jestliže nebyly dříve narozeny na Zemi! Koukejte jen, abyste také vy nepřišel brzy do nebe, pak se snad také ještě pro vás sežene nějaká velmi pěkná ženuška! Ale musíte napřed milovat nade všecko našeho nejmilejšího Pána Boha, jinak z toho nebude nic, milý pane důstojníku!“

7. Praví důstojník: „Škoda toho krásného dítěte, že mluví takovou sprostou řečí! To je strašný dialekt ušlechtilé německé řeči! Řekněte mně, pravá Lerchenfeldko, mluví v nebi všechny ženštiny tak jako vy? Kdyby tomu tak bylo, pak bych zůstal raději ve vzdělaných kruzích na Zemi. Ne, to je přece psí řeč, jak jen kde může být!“

8. Praví Helena: „No, prosím vás, copak vy myslíte, že mluvíte nějakou uhlazenou němčinou?! Hleďte, každá řeč je krásná a dobrá, jen když přichází z čestného srdce a úst! Ale i když je řeč sebe uhlazenější a přichází však z pravých lotrovských srdcí, jakou potom má cenu?! Copak by vám bylo milejší, kdybych mluvila hornoněmecky a pak vás také hornoněmecky natřela anebo mluvím-li tak hodně sprostě oberlerchenfeldsky a přitom to s vámi míním naprosto počestně? Hleďte, taková opravdu hornoněmecká řeč, zejména zde v Vídni, je obyčejně přetvářkou. Jeden mluví hornoněmecky, protože by chtěl, aby o něm lidé mysleli, že je učencem, ale u sebe samého je ve všech čtyřech živlech oslem. Řekněte, není pravým taškářstvím, když někdo chce, aby o něm lidé mysleli, že je více nežli je? Jiný mluví hornoněmecky, aby si získal přízeň krásného pohlaví, přitom má však obyčejně nejšpinavější úmysly, jak jsem to až příliš často zkusila. Řekněte, není to opět opravdu hrozné taškářství?! Jiný je pouze příručím v obchodě s látkami; přijdou-li opravdu vznešená krásná děvčata a dámy dovnitř, aby něco koupily sešpulí úplně ústa samou hornoněmčinou a chválí své zboží čistě sasky anebo prusky, aby získal děvčata a dámy pro své zboží a snad ještě něco jiného. Řekněte, není pak taková řeč již opět opravdu hornoněmecké taškářství?! Tak to také chodí v úřadech a kancelářích. Úředníci, kteří mluví opravdu hornoněmecky, jsou obyčejně nejhrubší, nejpysnější a zároveň nejhloupější a svou vysokou řečí nechtějí nic jiného, nežli učiniti své nedostatky neviditelné. Řekněte, není něco takového již opět pravé taškářství? A to nazýváte vzdělanou řečí, které lidé užívají, aby se navzájem notně natírali? Nyní mně brzy přestaňte, jinak se mně udělá špatně!“

9. Praví důstojník: „Ne, ne, mé milé dítě, tak já to však také nemíním! Hle, já to míním jen tak, že by člověk ve vzdělaném dobrém světě měl mluvit aspoň tak, jak se píše, ale ne docela

tak provincialisticky což vzdělanému uchu musí znít právě tak nepříjemně jako špatná a v základě falešná hudba. Hle ty jsi, čím déle tě pozoruji, tak krásné dítě, že jsem opravdu v celém životě ještě nikdy neviděl krásnější bytosti, což přece jistě praví velmi mnoho, ježto jsem toho druhu, viděl téměř v celé Evropě velmi mnoho. Kdybys měla také mimo to vzdělanější řeč, byla bys čistou bohyní. Ale mluvíš-li, pak stíráš se sebe nebeský nimbus krása a člověk je tím přesazen z nejvyšší božské poesie do nejvšednější prózy. Hle, ty ses předtím vydávala za obyvatelku nebe, což bych ti podle tvé postavy také nikterak neupíral; neboť je dosti krásná, aby i sebe fantastičtěji krásném nebi vzbudila pozornost, dost krásná, aby se leskla ve zlatých zahradách hesperidek. Ale přijde-li pak se svou prasprostou řečí, pak taková vysoce lyrické poetická mysl jako je mysl má, spadne ihned ze sedmého nebe zpět do nejšpinavější louže Země. Proto chceš-li již být veskrz nebeskou bytostí, musíš také skutečně být veskrze nebeskou, jak v řeči tak i podobě, jinak ti nebude na věky věřit ani kukačka, že jsi obyvatelkou lidsko lyrické fantazie.“

10. Praví Helena: „Prosím vás, nemluvte tak nabubřele a „lahmlaket“. (neslaně) AS vašimi poklonami si můžete hned zůstat doma! Myslíte, že jsem snad nějaká taková, která se dá chytit na toto poklonkové vnařidlo? Myslíte-li to, pak vám ihned pravím: „Tehdy pohlédne náš milý pánbůh z ohna a řekne, z toho nebude nic!“ Poslyšte, já jsem práskaná. Rozumíte mně? Na simeringské pláni je dost sýkorek, které můžete chytat; ale v oberlerchenfeldu se musí jinak mluvit, chce-li někdo ještě chytit nějakou takovou slabou husičku! Copak myslíte, že snad neznám vaše touhy? Jděte a koukejte, že čerta starého dbám o vás! Vám se líbí jen má tvář, mé srdce však není před vašimi očima k ničemu! Vás ovšem ruší, že nemám takovou výřečnost jako taková nafintěná městská slečinka, ale to je právě pro našince dobré; neboť tím si zjednávám od vás pokoj. Mluvte s mým mužem! Ten zná již lépe hornoněmecky, nežli já. Věřte však tomu, co vám řekne, jinak ještě dávno se vám nedostane vidět nebe!“

11. Praví důstojník přidržuje si uši: „Chvále Bohu, že domluvila! Ta svou sprostou řečí dohání vzdělaného muže u Boha v zoufalství! Ó ty zoufalá, nejopravdovější lerchenfeldská roštěnko s česnekem a s pravým českým hlávkovým salátem! Ó Bože, ó Bože. Muži! Roberte! Příteli! Bratře! Jsi hluchý? Co říkají tvé uši takové estetice? (krasověda) Ty jemně vzdělaný Sase, ty Hofmane! Můžeš být blažený po boku této rošťačky?! Bůh ti propůjč k tomu největší trpělivost! Mně by taková manželská polovice přivedla v několika málo hodinách k zoufání! Ne, slyšíš tu řeč! A čím déle mluví, tím sprostěji! Zde bych mohl zvolat s božským Schillerem: „Život není nejvyšším statkem“ ale největším zlem je hloupá, nevzdělaná žena! Řekni, příteli, jak je ti když s tebou mluví, ačkoliv ty ses stal dosti silným Irlandanem. Věřu, kdyby tato jinak nadpozemsky překrásná postava byla zcela němá a mluvila jen znameními a posuňky, byla by mnohem zajímavější nežli s touto prasprostou řečí! Ne, poslyš, ta je přede mnou dobře pojištěna! A nemusíš se naprosto bát, že ji někdo přemluví k nějaké nevěře; neboť je nesmírně hloupá!“

12. Praví Robert: „Ó, pak se velice mýlíš! Ona je až příliš prohnaně chytrá a odvahy má za víc než deset celých husarských pluků! Takto také vždy nemluví, nýbrž jen, když chce. Ó ona dovede také překrásně mluvit, zdá-li se jí to být na vhodném místě. Naskytne-li se však potom opět poněkud ji rušivá záležitost, stává se opět zcela lerchenfeldkou. Jen se poddej tomu, co jsem ti řekl! Jdi a mluv s Bohem, s Pánem Ježíšem Kristem Samým! Přesvědč se o všem sám! Potom teprve mluv a jednej podle svého přesvědčení.“

13. Praví důstojník: „Víš, to zní vše velmi bláznivě a záhadně! Ale zaveď mě nicméně tam! Chci se o všem přesvědčit. Kdyby to mělo být, jak jsi mi řekl, pak naleznete ve mně nejvřelejšího účastníka. V případě opačném však jednoho, jenž se také dovede ujmouti a ujme bláznů.“

**Důstojníková náklonnost srdce k Pánu, jemu dosud
neznámému. Otec se zjevuje milujícím.**

1. Robert přivádí důstojníka ke Mně a praví mu: Tento je to o němž svědčí velká stvoření, všichni proroci a Jeho vlastní svaté slovo – Slovo všech slov, velké slovo Otce, nejvěčnější, nejčistší lásky!“

2. Praví důstojník: „Aha tedy ten to má být?! Ano, ano to je týž, jenž předtím vzal s velkou pochvalou v ochranu strav vojenský, když jsi na něj vypadl! Á, ten muž se mi velice líbí, také aniž by proto musel být Bohem! Pohled' Roberte, jestliže z prsou nějakého muže prýští jako z nějakého bohatého pramene ve stále stejné neoslabené síle a hojnosti slovem a skutkem spravedlnost, správné posuzování každého stavu věcí, dobré smýšlení, láska pro pořádek a právo a pravá láska k bližnímu, pak je ačkoli to není zrovna sám Bůh, nicméně však jistě naplněn silným duchem z Boha a proto zasluhuje nejvyšší úcty a lásky každého poctivě a čestně myslícího muže. A tuto úctu a lásku také projevují ze všech sil svého života tomuto muži, u něhož jsem předtím s velkým potěšením objevil tyto vlastnosti.

3. Hej vojáci, pozor! Vzdejte čest tomuto muži! Nenosí sice zlatý střepec na rukojeti dýky, ale za to desateronásobný ve svém srdci. A před takovým člověkem musí člověk třikrát zvolat „Do zbraně“, zahrát pochod granátníků a třikrát vzdát čest. Neboť takoví muži se stali v nynější době vzácnými. Pojď sem na má hrubá vojenská prsa, počestný poctivý muži! Prsa vojínova se sice pociťují hrubá; jsou pravým strojem zákona. Ale za tímto strojem tluče často srdce velmi vřelé pro Boha, císaře, vlast, právo a řád. A na takové srdce ve svém prsou tisknu tedy také tebe, nejušlechtilejší z nejušlechtilejších!“

4. Tu Mne obejmě, takřka celého Mne zulíbá a poté praví: „Ó, vzácný svatý požitku! Věřu, je mnoho krásného na daleké Boží zemi a mnoho, co leckteré srdce naplňuje často slastí, často sladkým bolem. Ale to nejnádhernější z nejnádhernějšího je přece jen prvý vřelý přátelský polibek dvou dobře se poznávších poctivců! Proto buď mně také co nejvřeleji pozdraven! Neboť tvá dřívější slova Robertovi ukázala mi tě jako muže, jenž má hlavu a srdce na pravém místě. Hej! Vojáci ještě jednou „Do zbraně“! Granátnický pochod a vzdejte čest!“

5. Při této poněkud hlučné události je vylákáno několik lidí obého pohlaví z domů a pudí je zvědavost, aby se odebrali na místo samé, aby viděli co se tu děje. Když jsme takto takřka obleženi všelijakými diváky, tu chce důstojník poručiti vojákům, aby rozehnali zevlující dav. Já však mu pravím: „Příteli, zanech toho! Ať také tito lenoši a darmošlapové vidí jak vypadá spása světa! Jsou to polomrtvé bytosti, které nemohou nikomu ani prospět, ani uškodit. Proto je nechme zevlovat!“

6. Důstojník uposlechne Mé rady a praví Mně: „Vznešený příteli! Je mi velice líto, že tě musím opustit. Ale ty víš, že doba vojenská je vypočtena na minutu a proto musím se svým oddílem táhnouti dále k místu našeho vojenského určení! Proto měj se dobře! A mou největší radostí bude, jestliže se někde s tebou opět co nejdříve sejdu!“ Tu Mne důstojník ještě jednou obejmě, se zaslzenýma očima Mne políbí a poté se chce zřejmě s těžkým srdcem vzdálit.

7. **Já** však pravím jemu se široce otevřenou náručí: „Synu Můj! Pravím tobě: Zůstaneš zde! Neboť nadarmo jsi nepociťoval ke Mně lásku, která tě přitáhla na Mou hrud'. Já jsem tvůj pravý Otec od věčnosti! Páska, která zabraňovala tvým očím, aby Mne hned poznaly, budiž ti na věky odňata! A Otec se nyní teší, že mohl tak milého syna přitisknout na Svou hrud'. Toto záleží vždy na synu a ne na všemohoucím Otcí! Syn musí být svobodný, jinak nesnese všemohoucnost Otcovu! Ty ses však nyní stal svobodným, proto pojď sem na dávno vytoužená prsa svého věčného, všemohoucího, jedině pravého Otce!“

8. Tu Mne důstojník poznává, vyrazí ze sebe výkřik nejvyšší radosti a padne přede Mnou na zemi a praví: „Ó, můj velký Bože! Jsem hříšník; jak bych tedy mohl přijít na tvou svatou hrud’?“

9. **Já** však pravím: „Vstaň, Můj synu a pojď! Nazývám-li Já tě „synem“, pak jsi bez hříchu. Neboť kdo nosí, tak jako ty v srdci lásku, ten již nemá hříchu! A kdyby měl tolik hříchů, kolik je písku v moři a trávy na Zemi, jsou mu všechny odpuštěny, protože má ve svém srdci lásku! !“

10. Po těchto slovech vstává důstojník se země, pohlíží ke mně jako opojený a velkým nadšením praví: „Je to táž svatá hrud’, kterou jsem dříve jako slepec zcela nehodně dvakrát objal. Proč bych se jí měl nyní báti, když ji poznávám?! Ó můj nejsvatější Otče! Ty jsi můj, můj, milý, dobrý nejsvatější Otec na věky!“ Tu Mně padne opět na prsa a praví: „Ó, jaké štěstí, jaká blaženost, že jsem našel pravého Otce! Ó otcovská láska nejsvatější, největší slovo! Co skrýváš ve svých věčně nevýstižných svatých hlubinách!“ Poté se z lásky k Otci rozpláče. Já ho však posiluji, aby mohl Mou lásku snést.

11. Za chvíli Mne důstojník opět pustí a praví se zcela uplakanýma očima: „Ó milý Otče! Svatá věčná dobrota! Hle, jsem sice nyní tak blažený, jak jen může kdy být nějaká bytost blažená. Ale shlédni milostivě na můj velmi hodný oddíl! Přijmi také jej! Na jeho vady nevzpomínej! Buď mu, jako mně milostivý a milosrdný!“

12. Pravím **Já**: „Nejmilejší synu! Se svou prosbou jsi přišel již trochu pozdě. Neboť Já jsem je již všechny přijal. Ty však budeš také v Mému Království jich vůdcem a učitelem a budeš se z těchto svých bratrů ve zbrani věčně radovat. Mají v sobě mnohé poklady, které poznáš teprve tehdy, až je budeš od stupně ke stupni výše povznášet. Pravím tobě: Jeden obsahuje v sobě již více, nežli vše to, co kdy tvé pozemské oko spatřilo v Mých stvořeních!“

13. Důstojník však také postřehne, jak přispěchavší zvědavý dav zcela dojat pozoruje tento výjev mezi synem a znovunalezeným Otcem (neboť zástup se domnívá, že tento důstojník našel asi svého přirozeného otce, kterého již dávno neviděl a s nímž nemluvil a proto je nyní tak velice dojat.) Proto Mně praví důstojník: „Otče, pohlédni tamto! Zdá se, že ti polomrtví chtějí více oživnout! Copak kdybychom je vyzvali, aby také oni u nás zůstali? Je mi jich z celého srdce líto. Chtěl bych je hned také všechny vzít k sobě. Je-li také nějaká prašivá ovečka mezi nimi, snad se dá správnými prostředky očistit.“

14. Pravím **Já**: „Nejmilejší synu! Také se již stalo a dostaneš je všechny do své správy a staneš se jejich vůdcem a učitelem! Proto jsem je nedal sebou rozehnatí. Jdi a řekni jim, co jsi nyní viděl a zažil A oni tě budou následovat.“

Kapitola 238.

Důstojník mocným hlasatelem spásy zástupu. Zapuzuje jejich pochybnosti a vyvádí je z „údolí Josafatu“ k Pánu.

1. Důstojník se co nehlouběji přede Mnou a všemi ostatními pokloní, jde mezi dav a zvěstuje mu velmi mocným a energickým způsobem spásu, takže dostanou všichni jakoby řádnou závrať a ženy začnou vzlykat a plakat. Neboť někteří slabí se domnívají, že nyní přijde zřejmě soudný den, v němž budou probuzeni a souzeni.

2. Ale důstojník je velmi nelaskavě osloví a praví: „Ó pošetilé ženy a pobožnůstkářky, jedna větší druhá! Jak vám může něco tak hloupého vůbec napadnout?! Cožpak myslíte, že soudný den musí vypadati právě tak, jak vám jej líčili popové? Je zde ovšem soudný den pro nás pro všechny, protože jsme dosud žili v nejtemnější noci! A Pán Bůh Sám nás v tento den probudil, jinak bychom byli zůstali ve věčné noci světských omylů. A hledte, to je pravý soudný den, v němž se nám naskytuje na věky spása. Jest a existuje také sice soud smrti, v němž jsme až

do této chvíle až po uši vězeli; ale to je soud z nás samých a ne z Boha. Slovo Boží samo, jímž jsme se stali a propůjčená nám svoboda vůle jsou tím, co nás soudí a musí soudit, jinak bychom byli kameny bez života. Jestliže jsme si však ze své, nejvyšší svobodné vůle dali smrtelnou ránu a nemůžeme si pak v smrti sami pomoci, pak přichází shora Otec se Svými anděly a pomáhá mrtvým opět k životu. Když se pak mrtví v duchu opět probudí v novém sni k věčnému životu v Bohu a u Boha, pak je to pro každého probuzeného opravdu poslední soud – (jüngster Tag – nejmladší den) tak jako je také pro každé novorozené dítě onen den, v němž se zrodilo na svět, pozemským soudným dnem, (nejmladším) dnem, jako je tento (den) pro nás všechny. Proto se již nebojte tak pošetile zmíněného dne hrůzy, který v tomto duchovním světě věčně nikdy nepřijde a přijít nemůže. Zda není psáno v Písmu, pokud si na měj vzpomínám: „A Já ho, praví Pán, o soudném dni probudím!“ – a ne: „Já ho o soudném dni usmrtím a zatratím!“ – Hleďte, hleďte, jak jste pošetilé!

3. Kdyby byl Bůh kdy chtěl, aby určitý druh bytostí obýval hroby mrtvých a hned vedle toho peklo, byl by tyto bytosti také zařídil jistě tak, aby byly zcela způsobilé pro smrt a Peklo – jako ryba pro vodu a pták pro vzduch. Nás lidi však stvořil Pán Bůh pro světlo a ne pro nějakou věčnou noc smrti a trýzně. A proto také On probouzí Sám všechny, kteří leží ještě pohřbeni v smrti. Bud'te tedy moudré a dejte se poučit! Pán zamýšlel Svou božskou naukou všem lidem to nejlepší. Že ji lidé z pošetilsti a ještě více z hrabivosti falešně vyložili, za to Pán nemůže, neboť On ponechává každému svobodnou vůli. Tedy pryč se všemi rozpaky a následujte mne k Pánu! On vás učiní všechny blažené, každou podle míry její způsobilosti.“

4. Praví ženy: „Ale milý příteli, v Písmu Svatém je výslovně psáno, že po mrtvýchvstání budou zahrnání všichni do údolí Josafatského od Adama až do posledního člověka, který bude žít na zemi. A tam uvidí Syna Božího přicházet uprostřed svatých a mučedníků, provázeného nespočtenými andělskými duchy. A tu se pak tento strašný Soudce posadí na soudnou stolicí a bude soudit mrtvé i živé. Hle, tak je to také psáno v Písmu Svatém! Jak si tedy vysvětlíš tato slova hrůzy?“

5. Praví důstojník: Milé ženy! Můžete věřit, že náš milý Bůh a Otec může stvořit čtyřhrannou kouli nebo učinit, aby se dětský kabátek nacházel na těle obra, aniž by se zvětšil? Aniž by se obr učinil tak malý jako dítě anebo šat se obrovsky nerozšířil, to nepůjde! Co soudíte? „Ano, ano“, praví ženy a muži, to by se ovšem nedalo učinit! A se čtyřhrannou koulí by to přece jen také šlo trochu ztuhá.“

6. „Dobrá“, praví důstojník dále, nyní jsme již duchové v duchovním světě. Připadáte si větší anebo menší, nežli jste byli na světě?“ Praví všichni: Neshledáváme vůbec žádného rozdílu, za předpokladu, že jsme tedy ve jménu Božím již skutečně zemřeli.“ Praví důstojník: „Nuže dobře! Jen malé strpení! Nyní budeme brzy tam, kde musíme být, aby se lépe pochopilo údolí Josafatu! Že jsme chvále Bohu všichni skutečně v duchovním světě, který by se měl spíše nazývat „svět pravdy“, je nyní již až příliš zřejmě jasné a pochopitelné a nepotřebuje již naprosto žádného důkazu. Ale zda jsme také tak velcí jak jsme bylo na světě, to se musí dát poněkud vysvětlit porovnáním. Ale jak? Já myslím, že by to snad nebyla zrovna příliš těžká úloha. Pokusme se o tu věc!

7. Hleďte, tu stojí štěpánská věž, dóm, všechny domy ještě právě tak před vámi, jak jsme je na světě ve svých tělech mnohotisíckrát viděli; a v příčině naší velikosti jsme k nim v témž poměru, jak jsme k nim byli na světě. Já mám dosud svých pět stop a několik čárek, jak jsem je měl na světě. Také u vás pozoruji zcela přirozenou velikost, jakou jste měli na světě. Krátce a dobře, postavou jsme se zde stali spíše větší nežli menší. Největší důkaz však záleží v tom, že Pán Bůh Sám, jehož postava jistě není klamem, je právě tak velký, jako jsme my. Nuže, i také z těchto rozpaků bychom byli venku. Nyní však dejte pozor, neboť nyní budeme trochu počítat!

8. Já jsem byl jednou ještě jako kadet při jedné výpravě v Asii a viděl jsem to dobré údolí Josafatu. Leží právě ne velice daleko od Jeruzalému a pomyslel jsem si při tom svůj díl. Neboť údolí zaslíbené země jsou vesměs úzká, dosti kamenitá a ne zcela dlouhá. Údolí několik mil

dlouhé a asi půl míle široké patří tam k největším zvláštnostem. Dále nad Damaškem směrem k Babylonii a dokonce nad Persii jsou pak již velmi dlouhá a široká údolí; ale v Zaslíbené zemi, Judeji a jak se všechny ty jednotlivé pruhy jmenují, lze objevit jen velmi úzké sluje a příkopy. Ani údolí Jordánu, které je jedním z nejznačnějších, není naprosto široké a právě také vůbec ne dlouhé. A takové je právě toto údolí Josafatu.

9. Dám-li do toho údolí dva tisíce mužů, musí se mužstvo ohlížet po místě, kde se zřídí tábor. Kdybych však umístil do něho teprve celou armádu pěti až šesti set tisíc mužů, stáli by vojáci pospolu jako slanečci a vyplnili by celé údolí tak, že pro tlačení by se sotva kdo mohl otočit. Milion lidí v údolí Josafatu začalo by se pro samou tlačení potit krví. Nyní si však představte sto milionů lidí v údolí Josafatu! Táži se, kde naleznou místo? Hledte, se stem milionů lidí zalidním celé velké rakouské císařství tak, že se následkem počtu domů bude podobati téměř jedinému městu. Kam tedy se stem milionů v údolí Josafatu? Nyní si však představte teprve tisíc milionů lidí, kteří, pevně k sobě postaveni, pokryly by úplně prostor aspoň sedmi čtverečných mil! Teď však počítejme aspoň pět tisíc let, za kteréž značné doby žilo na zemi okrouhle aspoň dva až třikrát sto tisíc milionů lidí a kolik jich ještě bude na něm žít, to bude nejlépe věděti náš milý Pán Bůh a tato strašná spousta lidí má mít o posledním soudu přirozeně místo v údolí Josafatu?!

10. Hledte, hledte lidičky! A přemýšlejte jen trochu a musí vám napadnout velká nesmyslnost! Má-li něco takového býti možné, pak by musela být buď celá Země přeměněna v údolí Josafat, anebo by museli být lidé zatlačeni do velikosti nálevníků, aby měli najednou místo v Josafatu. Milým andělům Božím by se pak muselo poradit, aby se opatřili nejlepšími nebeskými mikroskopy, aby při třídění podle vyneseneho nejstrašnějšího rozsudku odloučili dobré od zlých. A to by byla skutečně zvlášť čistá práce pro dobré anděly Boží. Kdyby však byla celá Země proměněna v údolí Josafatské, pak by nemohli všichni zároveň vidět nejpřísnějšího Soudce a také ne najednou slyšet hrozný rozsudek, nýbrž teprve po uplynutí čtyřadvaceti hodin. A Pán by tu musel rozsudek aspoň každou sekundu jednou vyslovit a to nesmírně mocným hlasem, neboť Země urazí za každou sekundu svého otáčení as pět německých mil. A kdyby chtěl někdo celou věc Písma vyložit hmotně, bylo by třeba hezkého dělového hlásku, mel-li by být aspoň jen tři míle slyšen.

11. Nyní snadno poznáváte, jaké pošetilosti tu musejí nakonec vyjít z toho, bere-li někdo slovo Boží, které přece má zajisté jediný smysl duchovní, zcela doslovně a tedy hmotně. Jelikož slovo Boží je vesměs duchovní, musí se tedy také bráti vždy duchovně, chce-li se dojít k pravdě, která teprve jedině osvobodí lidskou mysl ode všech pošetilostí a nesmyslných hloupostí.

12. Hledte, údolí Josafatu se používalo pro svou zvláštní polohu a zvláštnost a také pro nepatrnou úrodnost často k pohřbištím vznešených rodin. A tak se u nás říká: „Na hřbitově se nakonec všichni sejdou, velký a malý, bohatý a chudý, mladý a starý a přítel i nepřítel!“ Totéž se pravilo také o „údolí Josafatu“! Pro svou stísněnost a nehostinnost značí v užším smyslu toto údolí hrob sám a v duchovním smyslu duchovní svět potud, pokud jsme se v něm dosud nalézali. Neboť také duchovní svět je po tak dlouho mrtvým hrobem pro ducha člověka, dokud ho z něho neosvobodí Pán Bůh Svou svatou, všemohoucí vůlí lásky (jako nyní nás.)

13. Dosud jsme tedy byli ve vlastním údolí Josafatu. Nyní však přišel Pán se vši vznešeností Své neomezené lásky a slitování a dal nám Svou milostí živoucí směr. Proto tedy nemáme také již myslet na to, co nic není, nýbrž na to, jak Mu máme za takovou nekonečnou milost děkovati. – Pojdte tedy nyní se mnou a vzdejte Pánu čest, ježto vás nyní vysvobodil z údolí smrti a soudu.

**Všelící lidé z národa se svými otázkami a prosbami.
Trpělivost důstojníka je vystavena zkoušce.**

1. Přistoupí k důstojníkovi člověk, příslušník lidu spíše venkovského nežli městského, dosti obstarlého vzezření a naprosto žádný genius a sedlácky praví koktaje: „He, he, he, vy jste náramně moudrý muž! Vy jste řekl, že tu byl náš milý pán Bůh! He, he, he, řekněte mně, který to tedy byl? Prosím za odpuštění, Vaše milosti! Důstojník se zde málem zdrží smíchu, který se ho chce zmocnit pro komickou moudrost otázky tohoto venkovana. Ale brzy se vzpomatuje a poté praví: „Milý příteli! Pohleďte! Týž, který stojí nyní tamto u rohu a hovoří s jistým Robertem Blummem a hned vedle toho také s císařem Josefem a má velmi krásné plavé vlasy jako jinak nikdo kolem Něho! Nuže, jak se vám líbí?“

2. Praví venkovan: „He, he, he, co pravíte?! To že by byl náš milý Pán Bůh? Můj Bože, můj Bože! Já bych si Ho byl zcela jinak představoval! Není o nic větší nežli našinec a přesto tak všemohoucí! Opravdu, to je zvláštní! Takový malý Pán Bůh a přece tak všemohoucí! To je skutečně zvláštní! Kdo by to na něm viděl?! Ale nemějte mi za zlé, Vaše milosti, já už mluvím jak tomu rozumím!“

3. Praví důstojník: „Ano, ano, milý příteli, tak tomu je! Člověk to na Něm ovšem nevidí, ale je to přece On! Ale buďte jen hezky zticha a pojdte se mnou i s ostatními k Němu! Já vás k Němu všechny povedu, jak mně to také dal k vám všem za posláním. On Sám vás nejlépe a nekratčeji poučí a co nejrychleji přivede k vašemu určení. Nenechte Ho však dlouho čekat, protože by Ho jinak na konec mohla přejít trpělivost a to by pak věru nebyl pro nás žádný žert. Pochopte to dobře, moji milí přátelé

4. Tu vystoupí mimo to dva jiní a praví: „Jak jsme slyšeli tento hluk, vše jsme v nepořádku opustili; naši nevěděli nic kam jsme odešli. Kdybychom mohli ještě odskočit domů, abychom našim něco o tom řekli, jinak budou ve velikých starostech a nebudou vědět, kam jsme se poděli.“

5. Praví důstojník: „Pošetilci! Můžete-li přijít k Pánu Bohu, co vám ještě může mocněji o ležet na srdci? Váš celý dům zde není tak jako tak ničím jiným nežli jen marnivým, fantastickým nicotným preludem. Pravda a skutečnost začíná beztoho teprve zde. Vše ostatní nebylo jinak ničím jiným nežli marnivým nicotným snem! Chcete tedy pěstovat sen a riskovat za to velkou svatou skutečnost?! Cožpak jste nečetli: „Kdo v té době je z domu, nevracej se pro kabát! Kdo je na střeše, nesestupuj dolů atd.“ Povolá-li nás Pán Bůh, pak musíte vše opustit a jít za Ním, jinak Ho věčně nejsme hodni. Rozumíte tomu?“

6. Hledte, já jsem důstojník; jak často jsem v tom či onom místě v domnění, že tu nyní snad zůstanu několik roků, zcela kavalírsky zařídil, abych si tu mohl pohovět. Za šest dní v noci přišel rozkaz: Během tří hodin musí být vše připraveno k odchodu! Co jsem mohl dělat? Musel jsem, nesměje počítat na náhradu, vše stante pede (rovnou nohou) opustit a podle bubnu uvést nohy do pohybu. A jaký byl nakonec důvod takové rychlé translokace (přemístění) Žádný jiný nežli nálada nějakého praktikanta anebo adjutanta ministerstva války! A musel jsem se spokojit. Zde však volá Sám Bůh, Pán všeho života a chce nám na věky dáti za všechno to nic, které jsme se kdy domnívali mít něco nevýslovného! Pošetilci! Co můžete pro Boha opustit, aby Bůh nebyl sto tisíckrát vám to opět nahradit!? Pochopte již rád Boží! Zanechte pošetilostí a poznejte, co je falešné a co pravdivé! Pojměte do srdce lásku k Bohu a nepřicházejte mně již se žádnou pošetilostí, nýbrž následujte mne k Pánu Bohu, jinak vás nechám civět ve vašem údolí Josafatském!“

7. Praví ještě jedna stará dáma, držící v ruce modlitební knížku a růženec: „Ale milostivý pane důstojníku! Nemyslíte, že cestou aspoň třiceti kroků bychom se měli modlit svaté denní doby k nejblaženější panně Marii anebo aspoň poloviční růženec o trpkém utrpení?“

8. Praví důstojník: „Ó Bože, propůjč mi trpělivost! Nyní přichází stará pobožnůstkářka také ještě se svými nesnáze!“ (K stařeně:) „Nechtěla byste napřed také ještě vyzpovídat a přijímat! Stojí-li tu před námi skutečný Pán Bůh, nebudeme přece snad již potřebovat nějakého pečeného! Hleď, stará „Schlafhaube (noční čepice) já jsem trochu chytřejší nežli ty a tvůj návrh se mi zdá být již velmi hloupý a nudný. Jak hloupý a nudný se teprve musí jevit před naším milým a přemoudrým Pánem Bohem?!”

9. Odhodte od sebe všechny popske duchy a duši usmrcující nástroje a pojdte s námi k Tomu, jenž jedině je život a dává ze Sebe život! On vám řekne, co máte budoucně dělat. – Cožpak myslíte, že Pán má radost z takových hloupostí? On má s pošetilostmi slepých lidí zajisté všemožnou trpělivost a shovívavost, ale o nějaké radosti a zaslíbení nemůže přece být věčně ani řeči; neboť v trpělivosti, která vlastně není nic jiného nežli největší láskou mírněná a potlačovaná zlost, nemůže vést řádná radost. Trpělivost pochází od strpení a strpení je utrpení z lásky, jsou-li božské moudrosti namlouvány nejnevhodnější a nejhloupější věci; a na tom nemůže mít Bůh věčně žádné zalíbení! Já jsem vám však již dříve řekl, že mně již nemáte přicházet s žádnými hloupostmi, jinak vás nechám být. Nyní vám naposled říkám, že přijde-li mně někdo zde v tomto pro věčnost nejsvětějším a nejdůležitějším okamžiku ještě s nějakou hloupostí, bude beze všeho dalšího z této společnosti vykázán a může se vrátit do svého obydlí fantazie (vybájeného) a vařit si a péci pro celou věčnost fantastické (vymyšlené) brambory!“

10. Praví stařena: „No, no, no, prosím za odpuštění pane důstojníku! Nevěděla jsem, že by modlení bylo něco tak pochybného. Mínila jsem to přece dobře! Víím sice také, že modlení není právě nic příjemného a že se jím nemůže udělat nikomu zvláštní radost. Ale právě proto jsem myslela, že se má člověk, ježto je modlení něco nepříjemného, sám zapřít a vzít na sebe kříž modlení a následovat Krista Pána. Zámožní měšťané nemají ostatně žádného jiného zvláštního kříže nežli milé modlení; a kdybychom ani toho nesnesli, pak bychom neměli vůbec žádnou zásluhu před Bohem! A už jsem myslela, že kdybychom po té cestičce tam nesli také tak ještě trochu křížiček, pak bychom měli mimo to také ještě malou záslužbičku. Ale skoro také již vidím, že pan důstojník rozumí svatým věcem lépe nežli našinec. A tak tedy učiníme také to, co chce pan důstojník.“

11. Praví důstojník:: „Dejte mi navěky pokoj s „pánem“! Neboť jedině Bůh je Pán! My všichni jsme však bratři a sestry. Ó Pane! Jak strašně hloupými se stali Tvoji lidé! Modlitbu, ano nade vše uchvacující povznesení srdce k Tobě, svatý Otče, onen nejvyšší nebeský akt chudého člověka na Zemi, tak jako zde ve světě duchů, považuji za jakýsi druh kajícího trýznění, za tlačící kříž! Á, to je přece jen trochu silné! Ale žel, váš nejvyšší bezduchý, nemyslný způsob modlení, jímž se duch neoživuje, nýbrž jen usmrcuje, není v podstatě také z Boha nic jiného. Lidé soudí aspoň o svém modlení zcela správně. Tito lidé nemíní to podle svého ovšem nejvyšší omezeného porozumění špatně, a tak je třeba s nimi trpělivost. Ale tak trochu zatřásti se pak přece jen s nimi musí, jinak by hloupostí zplesnivěli. Pane měj trpělivost s hloupostí těchto ubožáků. Špatní zrovna nejsou, ale hloupí jako noc. To však nic nedělá, neboť oni se dají poučit. Jenže se musí často proti vůli dopustiti na ně trochu silnější lomcovatel, potom tím spíše zanechají své hlouposti. Snad sem přijde ještě několik takových starých žen? Nuže, trochu zalomcovat; potom to již zase půjde.“

12. Sotva důstojník vyslovil tato slova pro sebe, přichází již k němu jiná stařena se stříbrnou relikvií kříže a praví jemu: „Dovolte mi otázku! Tímto křížem samým papežem třikrát posvěceným a dotýkaným počtil mně nejdůstojnější páter, páter kvardián, kapucín, za to, že jsem zaplatila za klášter dluh /bylo to pouze asi šest set zlatých.) A v tomto kříži jsou pouze jen relikvie Krista Pána. Copak soudíte, nemohla bych snad tento můj drahý klenot nyní odkázat darem Kristu Pánu? Tu důstojník zlostí přímo vyskočí a praví: Jen tak dále houšť! Ó Bože, ó Bože! Tito lidé jsou přece jen nepochopitelně hloupí, že si člověk nedovede již nic hloupějšího představit!“ (K ženě:) „Jen si tedy udělejte svůj dáreček! Ve jménu Božím! Jen tak dále houšť!“

Ještě několik žínek s jejich příběhy ze života a všelikými námitkami – jako další zkouška trpělivosti pro důstojníka.

1. Přichází však také ihned třetí ženská k důstojníkovi a praví: „Pane důstojníku!“ – Důstojník : Co je ještě ve jménu Božím?“

2. Praví ženská dále: „Hledíte, já jsem skutečně ve svých sedmadvaceti letech na světě zemřela, a to při slehnutí. Ale nebyla jsem provdána, nýbrž byla jsem jen kuchařkou a panskou v jedné osobě u jednoho vdovce. A představte si, v noci jsem pak musela dělati vdovci ženu. A on mně vždy říkával, že budu-li s ním mít dítě, že se, se mnou ihned ožení. Ale ten starý chlap, téměř již šedesátník, nic již nemohl. Každou noc se sice se mnou trápil, že to bylo až hanba, ale vše to bylo čistě nadarmo. Já bych se však byla za starého kudrnu provdala, protože měl mnoho peněz. Měla jsem však také jiného stálého milence, kterého jsem však ještě nikdy nepřipustila, aby měl o mně lepší mínění. Protože jsem se však chtěla provdati za starého, nezáleželo mně tolik na cenění mladíkově, učinila jsem mu, co by byl již dávno měl rád. Také jsem otěhotněla a svedla potom vinu na starého, aby se, se mnou oženil. Ale při této věci jsem se strašně natřela. Starý kudrna tomu také skutečně uvěřil a byl by se také se mnou oženil; ale tu milý pánbůh nám učinil oběma škrt přes rozpočet. Zemřela jsem při slehnutí a stařec si pak jistě vzal jinou.

3. Jakmile jsem však přišla do tohoto světa, pravila mně ihned jiná: „Vzpamatuje se! Neboť na světě jsi zemřela a od nynějška nebudeš věčně nikdy přesazena zpět, na hmotný svět, na němž jsi dosud přes šestadvacet let v každé příčině dosti špatně žila. Pochop, že jsi nyní pro veškerou věčnost ubohou duší, plnou velkých i malých hříchů! Co budeš nyní dělat?“ Po této strašné otázce jsem omdlela, takže jsem chvíli o sobě samé nic nevěděla. Ale za chvíli jsem nabyla vědomí. Ona hrozná osoba, která mi podala takovou zprávu, zatím zmizela a já jsem se octla opět zcela dobře na Zemi, a to ve Vídni, jako nyní. Jen se mi zdálo trochu žertovné, že jsem do této chvíle nemohla nalézt svůj příbytek a svého zaměstnavatele, ani své přítelkyně, s nimiž jsem se vždy co nejkrásněji stýkala. Byla jsem dosud tak zpola sem, zpola tam. Víím, že jsem v duchovním světě a přece to opět nevím! Neboť leccos je mi stále divné; leccos však naproti tomu je zcela přirozené. Nyní však nejlepší důstojníku, přijde teprve to pravé!“

4. Praví důstojník: „CO?! – Nuže mluv jen dál!“ – Praví ona: „Hledíte můj nejmilejší příteli! Stala jsem se velkou hříšnicí a zasloužila jsem si peklo a promarnila nebe! Neboť začla jsem své řemeslo špatné lásky zcela potají již ve svých třinácti letech a hned zpočátku s jedním vojákem dělostřelectva. A jak často jsem nechávala v jediném roce všelijaké lidi u sebe spávat, to šlo do neuvěřitelná. Na Zemi, jak jsem zemřela, šla však ta záležitost už tak rychle, že jsem ani nemohla být zaopatřena svátostmi umírajících. Zde v tomto světě jsem poběhala nyní již všechny kostely, které zevně i uvnitř jsou ještě zcela ty staré a chtěla jsem se zpovídat a přijímat; ale nebylo možno nikde spatřit duchovního. Pouze jednoho jsem našla a ten za to žádal tolik peněz, že bych jich byla věru na věky nemohla sehnati. A tak jsem plná hříchů a netroufám si k našemu milému Pánu Bohu. Probudila jsem sice již časti nejživější lítost a bol ale co to pomůže, když se člověk nevyzpovídá a nepřijímá a také nemohl obdržeti poslední pomazání?! Ó můj Bože! Co se nyní ze mne stane?!

5. Nejvíce mne tíží to, že jsem svého dobrého milence, který to se mnou myslel dobře, zcela zálučně opustila kvůli starému kudrnovi. Tento starý osel by se jistě nebyl se mnou oženil, neboť jemu se jednalo jen o špatnost! Hledíte, pane důstojníku! Chudé děvče je a zůstává hloupým dobyt看 až do svého posledního konce. Byla bych již dávno rukama mohla nahmatat, že se ten starý kudrna nikdy se mnou neožení, i kdybych s ním měla také ještě deset dětí; ale nicméně jsem se musela pokusit toho starého sviňáka na to dostat! Ó já ubohá duše, kdo mně teď pomůže? Kdybych však aspoň náš milý Pán Bůh seslal na takové staré nesvědomitě sviňáky již na Zemi řádný trest, aby museli trpět jako prašivý pes, protože si naprosto nedělají svědomí z toho, že učiní chudé děvče svými tisíckrát prokletými penězi nešťastné.

6. Nemohl by se byl tento starý sviňák se mnou oženit, aniž by dříve musel dát za podmínku smrtelný hřích?! Věděl velmi dobře, že již nic nesvede, a proto dal takovou podmínku, z níž se nemohlo nikdy nic státi. Když jsem potom skutečně otěhotněla, ó tu pak o ženění již ani slova nepromluvil. Když jsem na to potom připomínala, pak se stále všelijak omlouval na svět, na své postavení, na své příbuzné, na svou dceru, která byla provdána kdesi v Uhrách; a pak prý má při, kterou dříve musí vyhrát, co se má vyřídit již při nejbližším stání; ale toto nejbližší stání se stále ovšem odkládalo. A tak jsem tedy zemřela, nežli došlo k onomu vylhanému stání.

7. Pravím vám, pane důstojníku, mne vlastně zahubila spíše žluč nad tímto starým lumpem, nežli slehnutí! A myslíte, že mne snad politoval? Ó tu buďte klidný. Měl jen velkou radost z toho, že se mne tak nevinným způsobem zbavil! No, já jsem ještě na toho sviňáka tak rozezlena, že bych ho na kousíčky roztrhala, kdybych ho tak někde mohla dopadnout. Kdybych ho mohla chytit za vlasy a jít s ním do pekla, nedělala bych si z celého pekla nic!“

8. Práví důstojník zcela již polotuhý netrpělivostí a zároveň také zlostí na starce, jež tak špatně nakládal s tímto děvčetem: „Prosím Vás pro Pána Boha přestaňte již! Že se vám stala křivda, to je zcela jasné; ale zcela nevinnou při této věci přece také nejste! Za váš špatný podíl jste již byla nejmilostivějším dopouštěním Božím potrestána a zažila jste tedy následky svého špatného podílu. A jemu starci, nezůstane Pán také ani chlup dlužen. Proto buď jen klidná! Odpusť starci z celého srdce a pojď nyní se mnou k Pánu Bohu! On již vše opět spraví. Vždyť On Sám praví: „Pojďte ke Mně všichni, kdož vyčerpáni a obtíženi jste: Já vás všechny občerstvím!“ – Ale v srdci nesmíte mít hněv, nýbrž lásku dokonce k největším nepřátelům! Pak také naleznete úplnou lásku u Pána našeho Boha.

9. Práví děvče: „Ano, ano, pane důstojníku, vy jste zajisté velmi dobrý a chytrý pán! Z vás by mohlo mítí poctivé děvče již opravdovou radost! Hleďte, je dobře, že jsem se před vámi tak hodně vymluvila, neboť teď je mi u srdce mnohem lehčeji a já se již na toho hloupého starce také již vůbec nehněvám. Náš milý Pán Bůh již bude vědět co s ním učiní. Děkuji co nejposlušněji za krásné poučení, které jste mi dal!“ Práví důstojník: „Už je dobře, už je dobře! Hleďme teď jen, abychom přišli k Pánu. Jste-li všichni připraveni, tedy půjdeme; neboť já jsem netrpělivostí již jako na jehlách!“

10. Tu přichází však ještě čtvrtá stařena k důstojníkovi praví: „Monsieur! Je vous prie!“ (pane prosím vás!) – (pane prosím vás!) praví důstojník: „Jen německy a již ani slova francouzsky! Jsme nyní ve Vídni a nikoliv v Paříži!“

11. Práví stařena: „Ano, ano, pane důstojníku, to je jen můj zvyk! Neboť já tak jako tak nedovedu dále již slova francouzského a dokonce ani těm čtyřem slovům nerozumím. Měli jsme jednu francouzskou kojnu a ta říkala vždy tato slova a tak jsem si je zapamatovala. Ale nyní již dost o tom. A raději o něčem jiném! Hleďte, pane důstojníku, když jsem byla ještě na světě měla jsem malého psíčka a toho jsem opravdu skutečně milovala, protože to bylo tak vzácné zvířátko a v zimě jsem ho dokonce nechala spáti se mnou v posteli. Nikdy by mi bylo ani ve snu nenapadlo, že je něco takového hříchem. Ale tu jednou přišel ke mně liquirián a našel psíčka ležet v posteli. No, poslyšte, to byl konec. Luqurián začal nad tím nadmíru hřímat a já jsem musela psíčka ihned odstranit, zpovídati se a přijímat a zaplatit deset těžkých mší. Vše to jsem sice učinila a svého hříchu litovala, ale přece jen mi bylo někdy psíčka líto. A ti myslím, že tento bol byl hříchem a nemám klidného svědomí. Řekněte mi, co mám dělat, abych dostala klidné svědomí?“

12. Tu důstojník netrpělivě vyskočí a praví: „Ó Pane! Ty máš věru zcela zvláštní strávníky! Ne to je pro čestného člověka najednou příliš mnoho! Psí komedie je již ti; nakonec se objeví také ještě nějaká kočičí hudba! Já jdu! Vy staré ženy si dělejte co chcete! Ó zpropadená čarodějská historie! Nyní si dělá svědomí z toho, že jí bylo líto psíčka, přestože se zpovídala a přijímala a aspoň dobrého půl milionu růženců odbrebentila! Neboť má dokonalý růžencový obličej! Ó Pane, prosím Tě dej mne zbít, ale jen již žádný růžencový obličej; neboť to je pro mne nej-

strašnější!“ (K ženě) „Jděte se svým jemňoučkým svědomím do haraburdí a staňte se moudřejší, jinak si Vás člověk zoškliví! Nyní pojďme, jinak přijdeme opravdu ještě na kočičí historii, neboť tu v pozadí pokukuje již zase na mne jedna stařena. Ta by mohla velmi snadno provést a objevit nějakou kočičinu. Kdo mne chce následovat následuj mne; neboť od nynějška nebudu již čekat ani sekundu!“

13. Důstojník se chystá k odchodu, ale pátá stařena mu zastoupí cestu a prosí, aby ji ráčil ještě co nejdobrotivěji vyslechnout, neboť má svěřit něco důležitého.

Kapitola 241.

Pamětihodný životní příběh, který zajímá také důstojníka.

1. Důstojník se zastaví a táže se kvapně a úmyslně ještě jakoby netrpělivěji, nežli je v podstatě, zda tedy má jistě rovněž nicotnou prosbu, jako měly dřívější čtyři.

2. Práví stařena: „Předobry pane důstojníku! Život na světě byl pro mne vždy záležitostí největší vážnosti a ve své domácnosti jsem chvála Bohu zařídila vše tak, že všichni, kdož byli služebně v mém domě, museli brát život v nelepším pořádku v úplné vážnosti, jako jsem jej brala sama. Sloužící sice reptali, zejména z počátku; ale když si jednou jaksí navykli pořádku a vžili se do něho, pak to nemohli jinak nikde tak snadno vydržet jako právě u mne.“

3. Mnozí lidé mne sice považovali za pedantku, ne-li zcela za poloblázna; ale to na mne nečinilo zcela žádný dojem a já jsem při svém pořádku zůstávala pevná jako skála a neuchýlila jsem se od něho ani o vlas. Neboť v mládí jsem měla velmi moudrého učitele, jenž měl tu schopnost, že se dokonce za jistých dob uvedl do styku s dobrými duchy, o nichž mně nezřídka vyprávěl divuplné věci. Ačkoliv jsem se však z počátku takových příšerných hostů svého učitele velmi bála, dovedl mne však ponenáhlu nicméně vlítí tolik odvahy a nadšení pro obyvatele čistých světelných sfér a líčil mně jejich krásu a půvab a vznešenost tak lákavě, že jsem brzy všechnen strach z duchů ztratila a probudila se ve mně velká touha, abych se sama mohla stýkat s obyvatelem světelných sfér Božích.

4. Můj učitel, muž sice čtyřicetiletý, ale sličný, stal se mi však takovou potřebou, že jsem si bez něho začala představovat život zcela nemožný, ačkoliv mně bylo teprve čtrnáct let. Pro vlastní svět jsem se vůbec nehodila, což mně moji dosti světsky smýšlející rodičové den co den začali vždy více vytýkat. Ale mně to bylo lhostejné, neboť v každém slově z krásných úst mého vřele milovaného učitele jsem nalézala tisícíronásobnou náhradu za každou marnivou ztrátu světa, který se mi naproti tomu, co mně poskytoval můj učitel, zdál býti suchý a prázdný, jako starý sud, v němž již přes tisíc let nebylo ani kapky vína.

5. Jako však na zlém světě vše vznešené, pravdivé, velké a ušlechtilé je osočováno a dokonce i možno-li křížováno a usmrcováno, tak se tedy také až příliš brzy dařilo mně a mému, mohla bych říci, téměř svatému učiteli. Moji jinak dobří rodičové spíše ovšem štvání svými přemoudrými přáteli, pojali velké podezření, že se mezi mnou a mým učitelem začíná rozvíjet silná láska, povolali tajně, abych to nemohla pozorovat a slyšet, dobrého učitele do svého pokoje, a věc mu zcela vážně vytýkali, což jsem přesně slyšela, neboť jsem co nejpozorněji a nejúzkostlivěji naslouchala ve vedlejších pokojích.

6. Otec, dosti dobrý muž, pravil : „Příteli! Vy jste sice neobyčejně a opravdu vzácný obratný muž, dobře poučený ve všech možných uměních a vědách; ale jedno vám, jak se zdá chybí, a to je znalost světa a toho, co svět je dokonce oprávněn od nás lidí jistého stavu žádati. Z našeho krásného a dobrého dítěte děláte sice hotového učence, leč žel, způsobem, jaký se co nejméně hodí pro vysoký svět, kterému náležíme my. Děvče blouzní nyní již jako nějaká Saffo (řecká básnířka) Bůh ví o jakých oblastech a vytýká nám tisícíře věcí, které považuje za nedůstojné smrtelného člověka. Ano, mnohdy se nám dokonce vysmívá, zejména mluvíme-li o

historických, v celém světě uznávaných přednostech šlechty. Příteli, vštěpujete-li našemu dítěti tyto ideje, pak vás již nemůžeme nikterak potřebovat.

7. A mimo to jsme přišli ještě na jiné tajemství, co se nám sice zdálo být z počátku nemožné, ježto jste již muž as čtyřicetiletý a naše dcera je děvče teprve čtrnáct a čtvrt roku staré, krásné a půvabné jako anděl. Ale důkladnější a vytrvalá pozorování postavila tuto záhadu do úplně jasného světla, a to tak, že ubohé, vámi v doslovném smyslu svedené děvče je do vás zamilováno více, nežli vy do děvčete. Neboť vy ze staré zkušenosti dovedete více maskovat svou lásku a proto se zdá, že jste do děvčete méně zamilován, nežli děvče do vás. Ale to vás před námi neomlouvá, neboť vy jste asi dovedl zcela podivně popléstí dítěti hlavičku, takže nyní vzdychá jen po vás a bez vás se jí stává svět nicotným.

8. Uznáte tedy, že za těchto jen až příliš jasných okolností nemůžeme již ponechat děvče pod vaším vedením, nýbrž musíme je svěřit jiným rukám, nechceme-li v krátké době viděti z děvčete učiněného blázna. Proto ještě dnes opusťte náš dům a přijměte zde renumeraci (odměnu) za svou vpravdě ne podle našeho smyslu vynaloženou námahu s naším dítětem. Střeďte se však nějak oklikami se přiblížit k našemu dítěti. Neboť taková drzost by vám mohla přijíti draze! Za to dosavadní se vám však tímto poskytuje úplná amnestie. (odpuštění tretu). Zde jsou vaše peníze a tím Bohu poručeno!“

9. Tak byl v mém rodném domě můj anděl odbyt. Božský muž jehož dech z jeho úst vážil na misce božské pravdy a spravedlnosti mnohem více nežli tisíc světských hejsků, kteří u mých žel vysoce šlechtických rodičů vybíhali jako cizopasně mouchy. A já ubožačka jsem obdržela učitele a mistry, jež jsem si ošklivěla a jichž jsem se stále více hrozila, čím více jsem je až příliš brzy poznávala!“

10. Praví důstojník: „Řekněte mně milá paní, přijal váš učitel tu věc tak beze všeho? Vypravujte mně to podrobně, neboť vaše věc mne začíná značně zajímat!“

11. Praví paní: „Vysoce vážený a ctěný příteli! Co měl na to tento vysoce ušlechtilý muž říci? Věděl jen až příliš dobře, nakolik lze mluvit s aristokraty, zejména v takových věcech. Jediné, co jsem mohla s neuvěřitelným srdcem slyšet, bylo, že s pláčem poděkoval za vše dobré, čeho v tomto domě požíval a nakonec dodal: „Nejmilostivější rodičové nejlepšího a nejušlechtilejšího dítěte! Řekl jsem vám přece hned z počátku, že se, se svými světa žel úplně cizími zásadami a učebními pravidly stěží hodím pro vás. Já jsem váš dům, bůhví, nikdy nehledal. Spíše vy jste mne hleděli takřka za každou cenu a také všelikými skvělými sliby získat a když tyto sliby nedošly u mne sluchu, získali jste mne jinými, mé mysli více se zamlouvajícími výhodami. Když jsem pak se vším všudy přišel do vašeho domu, uvedl jsem vám před oči jako čestný muž na Slunce jasně své vychovatelské zásady, a vy jste byli až k slzám dojeti, byli jste s nimi spokojeni a poté jste pravili, tisknouce mne na srdce: „Příteli, jsme bohatí a máme statky; jste u nás pro Váš celý život zaopatřen!“

12. Leč žil jsem ve vašem domě jen tři roky a jednal jsem podle svých zásad jako člověk a učitel před Bohem a před světem a podle svého ničím neposkvrněného svědomí tak, že jsem ze svých zásad nevzal a k nim nepřipojil ani o vlas víc. Neboť pravda je jen jedna a ta nesnáší ani přidávání, ani ubírání. A nyní jsem pod zajisté nejvyšším nemilým, protože nejvyšším nespravedlivým obviněním vykázán z tohoto domu, v kterém mi uběhl celý rok! Ale to mi nic nevádí. Neboť nespravedlivé snášet a trpět bylo přece ve světě vždy údělem spravedlivých a čistých. A proto se raduji; neboť to mi podává opět nový důkaz, že mne Kristus Pán, v němž žiji a umírám, uznal za hodna, abych byl Jeho učedníkem. Vždyť On, Pán nekonečnosti, sklízel Sám od lidí odplatu nejčernějšího nevděku a odpustil jim to, protože věděl dobře, že nevědí, co činí. Proč mám já hříšný člověk, míti vám za zlé dopouštíte-li se nyní vůči mně jednání, které na světě bude sice ku zřejmé škodě. Ale já, který jsem se nikdy nehonil za výhodami světa, nýbrž jedině za výhodami, které mi ukázal můj Bůh a můj Vykupitel, oželím snadno, co jsem beztoho nikdy nehledal a také budoucně nikdy hledat nebudu.

13. Že mně zakazujete svůj dům, bolí mně sice nejvíce; neboť ve vaší dceři jsem si vychoval opravdovou přítelkyni vnitřního života v Kristu Pánu, něco co v dnešním světě těžko kde lze již uskutečnit. Ale ani to nic nevádí. Neboť kdokoli ztrácí něco pro Pána, bude to moci svého času tisíckrát opět obdržet!

14. Tyto ubohé peníze však, jimž přikládáte zvláštní cenu, podržte a číňte s nimi co chcete! Neboť to, co jsem dal milostí Boží vaší dceři, má větší cenu nežli celý svět plný zlata! Vy sice této ceny neznáte; ale vaše nejmilejší dcera ji zná. A jako opravdově žije Bůh, kdyby vaše dcera ztratila všechny poklady tohoto světa, která jsou beztoho marnivým přeludem, bude s pokladem ducha, který ode mne přijala, šťastnější nežli Kresus, který by si byl mohl pomoci svých nezměrných pokladů postavit zlaté paláce! Ó lidé, ó lidé! Jak jste slepí a slabí! Slunce se vám až příliš mocně leskne a ohřívá až příliš pole Božího osení. Proto toužíte po bludičkách noci, neboť ony neoslepují a nezahřívají. Mějte se dobře! Snad se shledáme v jiném světě!“

15. Otec, poněkud pohoršený těmito čistě nebeskými slovy mého božského učitele, vzal peníze, což jsem zjistila z cinkotu nazpět padlých mincí a chtěl je tomuto dobrému učiteli vnutit násilím. On je však k mé radosti rozhodně odmítl a vyšel ze dveří opouštěje dům navždy. Takový byl konečný příběh s mým učitelem, kterého jsem pak žel již nikdy nespátřila.

16. Jak jsem však již dříve poznamenala, byli moji pozdější učitelé a mistři skutečně tak hloupí, tak nafoukaní až hanba. Pohybovali se necitelně jako stroj a já, nejvýš něžné a měkké děvče, činila jsem na ně právě takový dojem, jako hrách vržený na tvrdou mramorovou stěnu. Byla jsem pouze prostředkem, kterým vyzískávali mnoho peněz a jinak nic jiného. Podle toho jsem se také u nich ovšem učila k mrzuté nepřijemnosti mých slepých rodičů. Ale zato, čím jsem byla starší, tím horlivěji jsem se snažila, abych v sobě uskutečnila ony všechny zásady, které mně byl vpravdě vždy nebeským způsobem vštípil můj nebeský učitel a mistr; neboť jeho hodiny vyučování byly pro mne opravdovým bytím v Božím ráji.

17. V pozdější době, když jsem žel již ovdověla, jsem se dozvěděla, že tento můj božský učitel se dostal pro svou zvláštní způsobnost jako setník k armádě. Kam však a zda ještě žije, nemohla jsem se již dozvědět. Tehdy mu mohlo být sotva něco přes šedesát let. Já jsem se musela žel již ve svém osmnáctém roku provdat a ve svých pětadvaceti letech jsem se však také již stala vdovou. Ó, kdybych byla mohla svého učitele někde nalézt! Jak bych bývala šťastná! Ale Pán Bůh to nedopustil. Zůstávala jsem potom neprovdána se svou dcerou, která byla ve všem téměř mým obrazem, až do konce svého pozemského života. Před několika léty jsem opustila časnost a vstoupila do tohoto věčného světa a všude jsem se vyptávala na svého učitele, zde tu snad již také není; leč nemohla jsem se žel dosud ani slůvka dozvědět. Nazýval se Petr a opět Petr. Zda měl ještě nějaké jiné jméno, nemohla jsem se od něho nikdy dozvědět; ani moji rodičové ne jediná tom zvláštnost, kterou měl tento učitel učitelů. Nuže, zde v duchovním světě bych se ráda o tomto učiteli něco dozvěděla, bylo-li by to možné. Vy jste zcela tak moudrý muž, jako můj Petr, Petr; snad byste mi mohl dát o něm zprávu. Ó kéž bych se jen s tímto nejušlechtlejším duchem ještě jednou setkala!“

18. Důstojník se nyní poněkud odvrátí od této ženy a praví s úžasem k sobě: „Bylo by to možné?! Tato tak uboze vypadající ženská, že by byla ona kdysi na světě tak nádherná Matylda?! Téměř nebeská dcera nejomezenějšího, bohatého aristokrata, tak dobré a ušlechtilé, duchaplné dítě, jakého druhého jistě ve Vídni nebylo?! A zde v tak zbědovaném stavu!? – Ó Bože, předobrá Otče všech lidí a andělů! Čeho se tento anděl dopustil, že sem musel přijít tak nejvýš zubožený?! Hlas a chování jsou ještě dosti poznatelné; ale ta postava! Co by tu bylo oněch sedm hubených krav snu faraonova proti této strašné hubenosti? Ó to by byly proti tomu vykrmení volové! Ó ubohá Matyldo! Kéž je ti Pán milostivý a milosrdný! Nepochybně ji k tomu asi přivedl jistě nejnepříznivější sňatek!? Zlost, nevole nad nejnicotnějšími aristokratickými hloupostmi, které jsou nevyléčitelné, neněžné jednání, nevěra a hrubost se strany jejího chotě, nejspíše asi přispěly k tomuto zhubnutí její jinak tak krásné duše. No, u Boha jsou však všechny věci možné! Vždyť patří přece nyní také k oněm Pánem povoláním; On už ji opět spraví!“

19. Jsou-li však také zde zcela zvláštní „nebeské sňatky“, pak si ji každý způsob od Pána Samého vyprosím za ženu, a i kdyby se její podoba o zcela nic nezměnila. Neboť její duch je dosud tak zcela pln vznešených idejí, jako byl v dobách, kdy byla mou žačkou. Á, to byla opravdu nádherná doba! Tehdy jsem se stýkal s duchy nebes; ano hovořival i s anděly. Tehdy byla také ona andělem. Neboť nauka andělů zazářila zcela nebesky teprve potom, když jsem ji vkládal do její neporovnatelně krásné duše. Ó, jaké to bylo nádherné záření světla z nebes! V takových blažených okamžicích jsem pociťoval zcela to, co může pociťovat anděl, klesá-li unaven zaměstnáním lásky na svatou hrud' všemohoucího Otce, aby tu načerpal nových sil a nových netušených blažeností! – Ó svaté okamžiky pozemského putování! – Nebesa Boží jsou sice jistě nevyslovitelně krásná; ale také Země Boží je krásná pro toho, kdo je ve svém srdci bez falše, kdo poznává svého Boha a ze všech sil Ho v pravdě miluje. Ó Matyldo! Čím jsi byla na Zemi?! Sluncem mezi nejspanilejšími bytostmi tvého pohlaví. A co jsi nyní?! Nic, nežli žalostný stín stonku suchého bodláku, osvětleného polosvětlem poslední měsíční čtvrti Ó Pane, ó Pane! Bytosti které po stu létech vystupují z hrobu, nemohly by vypadati bídněji!

20. Po těchto slovech se obrací důstojník opět k Matyldě a hlasitě praví: „Nyní jsem přemýšlel o tvé prosbě a přišel jsem zmíněnému muži skutečně na stopy Je také již zde a jistě ho nalezneme. Jen se musíš M – (tiše k sobě: málem bych se byl poděk!) osvojit náležitou velkou dávkou trpělivosti a vše, cokoli jen páchne vášní, ze sebe zcela vyhostit. – Vše však, co sluje láskou, musíš obrátit k Pánu a Petra Petra nechat zcela Petrem Petrem. Pak bude již Pán pečovat o to, abys byla zcela šťastná. Neboť hle, u Boha jsou všechny věci možné! Ty ses kdysi Boha bála a to bylo dobré; neboť bázeň Boží je prvním stupněm k moudrosti. Nyní však musíš Boha nade všechno milovat a to ti dá nejvyšší blaženost a nebeskou krásu na věky!“

Kapitola 242.

Pokračování Matyldina životopisu. Odhalení nejsmutnějšího druhu . Trpké vedení duší.

1. Praví Matylda, jakoby v sobě, od důstojníka poněkud odvrácena: „To jsou zcela slova mého „nebeského učitele!“ „U Boha jsou všechny věci možné!“ „To bylo jeho úsloví! Potom ta nádherná věta: „Bázeň Boží je prvním stupněm k moudrosti. Boha nade všechno milovati je však dovršení moudrosti a tedy nejvyšší blaženost! Je opět zcela věta mého učitele! On se mu také tak dosti podobá! Jen se mi zdá být trochu příliš mlád, jinak by vše zcela nápadně souhlasilo! Vypadá jako by mu bylo něco přes dvacet let! – Dala bych již za to vše, že je to on. Ale jen tiše, mé ubohé srdce! Nesmíš mu dát najevo, že bys tušila, že je to on! Následuj však jeho božské učení a pak budeš jistě sklízet zlaté ovoce, které co nejhojněji pučí z větví ozářených nebeským světlem tohoto učení, jestliže se následuje. – Ach Bože, ach Bože! To může být jen on! Jen v jeho andělsky nejčistším srdci mohou takové nauky jako nejjasnější hvězdy Božích nebes vzklíčit a v Božím světle a životním teple jeho ducha dozrát rychle k nejpožehnanějším skutku, k svaté bohopodobnosti!“

2. Důstojník praví u sebe, ježto tato slova slyší také v sobě: „Ó jak nádherný duch v této však strašné duši! – Kdybych se jen mohl dozvědět, v čem to u ní asi vězí! Jak může takový nádherný duch plný lásky, pravdy a pokory míti tak strašně zanedbanou duši?! – Člověk by se domníval, že před Pánem Bohem, čisté srdce, srdce plné lásky, pravdy, trpělivosti a pokory musí mít již za následek nejúplnější dokonalost duše. Ale jak ohledání ukazuje, zde tomu tak naprosto není! To je zvláštní, zvláštní! To se s ní něco asi přihodilo v pozdější době, která mně není již známa, jinak bych si tuto věc nedovedl ani vysvětlit. Ne, vzpomenu-li, jak tato bytost ve svém těle jako děvče jen bujarostí kypěla! Každému malíři, který by měl za úkol vymalovat nejpůvabnější krásu v nejvyšší kvetoucí plnosti zdraví, Bývala by mohla sloužit za nejlepší model; a každému andělu za společnici! – A nyní zde, ó Bože, ó Bože, je obrazem největší bídy a největší nouze! Nejuznější hadry pokrývají formu její kostry a sotva postačují, aby pokryly její přirození. Můj Bože, můj Bože buď této ubohé bytosti milostivý a milosrdný!“

3. Po těchto slovech se obrátí důstojník opět zcela vlídně k Matyldě a praví: „Poslyš, má milá přítelkyně! Nechtěla bys mi tak důvěrně říci, jak se mohlo státi, že jsi přišla ve své duši, jak se říká, tak dočista ve psí? Neboť vzpomínám si, že jsem tě v květu tvých pozemských let viděl někde ve Vídni. Tehdy jsi byla vzorem ženské plodnosti a bujnosti; a všichni byli šťastni, jestliže se směli aspoň z dálky na tebe podívat! A nyní?! Krátce, zde se nedá vůbec mluvit. Činím tě jen smutnou, ano přemíru smutnou, jestliže ti to připomínám. – Nuže, jestliže se snad příliš nehanbíš, pak mi udej důvod, jak a proč jsi při tak nádherném duchu ve své duši tak sešla!“

4. Praví Matylda: „Šlechtný příteli, který máš se mnou, jak se zdá, mnoho soucitu, nemám zde již žádného důvodu, abych se chtěla nějak omlouvat; neboť bída o sobě je smrtí stydlivosti a tím spíše zde v duchovním světě, kde se člověku se střežích zvěstuje, jak žil v těle na Zemi. Je pravda, že můj duch jistě nebyl a není jedním z těch duchů, kteří věru náležejí k nejhorším. Ale tomuto duchu byla žel dána příliš bujná tělesná masa, která, čím více se zdokonalovala, tím se také stávala smyslně žádoucnější. Můj stav však nedovoloval, ukojit mé tělo oním přirozeným způsobem, jakým tisíc obyčejných a prodejných děvčat přichází žádostem svého těla na pomoc. Přišla jsem dílem záhubným stykem s děvčaty mého stavu (bytostmi, které již záhy prodělaly špatnou pařížskou školu) a dílem svou, velmi smyslnou se stavší přirozeností na prostředky, abych se uměle ukojovala. To však uškodilo mé přirozenosti tak, že jsem v krátké době poté dostala přemíru velkou tak zvanou bledničku. Rodičové si nevěděli rady, ani pomoci. Posílalo se pro lékaře za lékařem, kteří byli dotazováni. Tu přšely recepty a léky, jimiž se má přirozenost stávala ještě rozčilenější nežli jindy, a já jsem tím trvaleji pokračovala v umělém sebeukájení, kterého jsem musela potají používat, abych si nezoufala.

5. Jakože opravdu žiji, dvakrát jsem se chystala vzít si život! Již ve svých sedmnácti letech dosáhlo mé tělo takového stupně smyslnosti, že bych si mohla s rozkoší sama kus masa za kusem s těla odřezávat. Mohla-li jsem si pak někdy zasadit důtkami na psy na prsa na holou kůži aspoň několik ran, které mne sice velice bolely, ihned se mi ulehčilo. Krátce, kdybych se byla na radu rozumného lékaře ještě téhož roku neprovdala, byla bych za rok jistě někde nalezená jako zohavená mrtvola!

6. To je zvláštní! Můj duch zůstával přitom stále jasný a plný předsevzetí, ale ta byla žel bezmocná, než aby mohla vzdorovat bouřím těla, když začaly burácet a zuřit. Potají jsem často jako dítě zaplakala nad svou zvráceností. Ale to vše nic nepomohlo! Musela jsem dostat muže, jinak by v mém těle nebylo pokoje a klidu. Jak již bylo řečeno, na štěstí svého těla dostala jsem velmi smyslného muže. Uzdravil sice mé tělo tím, že mne v prvním roce otěhotněl a tudíž ulovil si z mého zvrhého těla poslední, ještě zbylý plod a v krátké době poté smrt.

7. Poté jsem měla sice tělo střízlivé a také jsem dostala opět velmi pěkný vzhled, ale ve své duši jsem pozorovala nicméně dál a dále jisté zcela nepohodlné chřadnutí, které se až příliš citlivě vyslovovalo jistou nechutí ke všemu krásnému dobrému a pravdivému. Navštěvovala jsem společnosti, divadla, cestovala v létě z lázní do lázní, shromažďovala v zimě kolem sebe kruh nejduchaplnějších dam a mužů. A bylo to marné stravující horečku mé duše nebylo možno nikdy zaplašit.

8. Jen tajná vzpomínka na mého někdejšího učitele mohla na několik okamžiků uvést mou duši do lepší nálady ale žel jen na okamžiky, které se velice podobaly oněm teplým, slunným listopadovým poledním hodinám, po nichž až příliš brzy následuje mráz a chladno a tuhá zima. Můj duch byl sice stejný, pln nejlepší vůle; ale maso duše strašně zesláblo. A přes nejlepší vůli jsem se již nemohla zotavit, ani na Zemi a ještě méně zde v duchovním světě, který se sice dosud podobal téměř jako oko oku přirozenému světu, ale není nicméně nežli svět přirozený, protože přece jen vedle toho, že tvary podržují svůj vzhled, jsou velmi mnohé a mnohdy jen až příliš makavé rozdíly mezi zjevem tohoto a onoho dřívějšího přirozeného světa

9. Nyní víte vše. A myslím, že nyní snadno uznáte důvod, proč jsem přišla k této bídné podobě, Kdyby byl můj učitel nebyl nikdy odešel od mého boku, bylo by to se mnou jistě jiné. Ale Pánu Bohu se asi nelíbilo, nechat hynout anděla v domě vysokomyslnosti a pýchy; proto vzal

tomuto domu ochranného anděla. A dům poté brzy propadl všelikým neřestem velkých a pošetilců a já, jeho jediná dcera s ním. Jsem nyní zde sice nejvyšší bědná. Kde však jsou asi moji rodičové a jak se jim a také mému choti daří, to ví jistě Otec v nebi jistě lépe nežli já ubohá bídná duše. Přejí sice všem lepší bytí nežli je to moje; ale žel, můj cit mi praví, že se jim sotva lépe daří nežli mně. Nejsou-li dokonce někde vesměs zcela ztraceni!“

10. Praví důstojník: „Má nejmilejší! S tebou to žel špatně dopadlo! Ale proto nezoufej, nýbrž nyní ihned pojď se mnou k Pánu, který je zde, aby pomohl všem, kteří volají Jeho jméno a obrátí se na Něho. Následuj mne bez bázně a ostychu, neboť nikdo ti nemůže pomoci nežli jedině Pán Bůh Sám! Jen u Něho jsou všechny věci možné, proto pojď se mnou!“

11. Důstojník spěchá nyní s Matyldou rychle ke Mně a praví: Pane, nejsvatější, předobry Otče! Nemusím Ti jistě sdělovat, co chybí této bytosti. Neboť Ty, jemuž jsou všechny věci a poměry známé již od věčnosti, víš to nejlépe. Proto zde také nemohu učinit nic jiného nežli Tě, ó Pane, na kolenu se srdcem největší účasti prosit, abys ráčil být milostivý a milosrdný této bytosti, této ubohé ženě! Tvá nejsvatější otcovská vůle se staň!“

12. Pravím Já: „Ženo, co chceš, abych ti učinil? Mluv!“ – Praví Matylda: „Pane! Všemohoucí, věčný Bože, Tvůrce veškerého stvoření a nejsvětější Otče všech lidí a andělů! Vidíš zde před Sebou velkou tajnou hříšnici. Ty jistě nejlépe víš, kteří duchové, ano kteří ďáblové zřídili tak zle mé tělo a s ním také duši. Já jsem to nebyla; neboť podle mého čistého poznání byla má vůle vždy proti tomu a já jsem každého člověka varovala před velkým zlem sebe ukojování. A přece jsem vždy byla pro toto strašné zlo jakoby vyhlédnuta! Právě já, v duchu největší nepřítelka toho jsem se musela státí tomuto draku těla přímo obětí!“

13. Ó Pane, to je kruté; to je velmi kruté! Kdo zasadil tak zhoubný osten do mého těla? Já sama rozhodně ne! Já jsem byla jen nejvyšší nemilou obětí tohoto ostnu. Byla jsem honěna jako žhoubný prut! A právě když jsem si byla často učinila ta nejvážnější předsevzetí, abych se pro Tvé nejsvětější jméno tohoto zla již nedopouštěla tu teprve se ihned probudila touha těla s desateronásobnou prudkostí a já jsem podlehla tomu pudu hůře nežli kdy jindy. Po tomto satansky němém ukojení se mne pak ovšem vždy zmocnila lítost, tato nejvyšší macešská elegie ubohého nešťastného srdce a rozsápala každé hnutí ve mně, které by mohlo vzpružit mé nitro i jen nejslabším paprskem lepší naděje. Ó Pane, ó svatý Otče, proč jsem se musela právě já státí tak velice nešťastnou!?

14. Já jsem přece byla téměř až do svého šestnáctého roku čistá nevinnost, jakých je asi málo. Proč jsem musela ztratit svého pravého ochranného ducha v tom učiteli? Proč měl satan podniknouti podezření a nenávisť v aristokratických prsou mých slepých rodičů právě proti muži, jenž byl andělem a potom mně dáti místo anděla za učitele duchy z pekla?! Ó Bože, ó milosrdný Bože! Proč jsem musela já být a se státí časně a snad i věčně tak nešťastnou?

15. Pravím Já: „Ano, Má milá dcero! Jak je to s tebou a jak to s tebou bylo, věděl jsem již velmi dávno. A jak a proč a čím také! Na to jsem se tě tehdy netázal, nýbrž tázal jsem se jen, co chceš, abych ti učinil! A hle na tuto otázku jsi Mi nedala dosud odpověď! To tedy, Má láska řekni dříve! Potom se ve věčnosti nalezne ještě dosti času, kdy se ti dostane vysvětlení o všech tvých pozemských životních zjevech!“ Praví Matylda: „Ó Pane, nejsvatější Otče! Ty vidíš jistě nejlépe, kde mně co chybí! Je-li to Tvá nejsvatější vůle, pak mi pomoz, kde mi co chybí! Neboť jen Tobě jedinému, ó nejsvatější Otče, jsou všechny věci možné!“

16. Pravím Já: „Ale věříš, že právě Já jsem ten skutečně pravý, věčný Bůh, Tvůrce a Otec, jemuž jsou všechny věci možné? Poslyš, vždyť Já jsem přece jen člověk, jakých tu vidíš mnoho! Jak může býti člověk Bohem, či je tedy Bůh také jen člověk?!“

17. Praví Matylda: „Ty jsi Kristus, zvaný Ježíš, Spasitel lidí a každé slovo z Tvých úst má v sobě život. A komu Ty dáš Své slovo, ten také obdržel od Tebe věčný život. Neboť Tvá slova nejsou jako slova člověka, která jsou mrtvá a nemají života. Jestliže však Tvá slova chovají

v sobě život a každému kdo je přijímá, dávají život věčný, jak bys pak neměl býtí Tím, kterého vzývají v prachu své nicotnosti všichni andělé. Slunce a Světy jako svého jedině pravého, věčného, svatého Otce, Boha, Tvůrce a Soudce?! Vždyť jejich bytím jsi Svým všemohoucím slovem jen Ty!

18. Když jsi ó Pane a Otče, prodělal ze Své nekonečné moci, moudrosti a lásky na Zemi cestu těla, řekl jsi také jen jako člověk: „Kdo Mne vidí, vidí též Otce! Neboť Já a Otec jedno jsme.“ Ó Byl-li jsi ó Pane Ježíši, tehdy v těle jedno s Otcem, jak bys to neměl být nyní? Ty jediný to jsi a nikdo již není Tobě rovný. Mé srdce Mi praví, že Ty jsi věčná láska! Ó, tak mne přijmi milostivě, svatý Otče, do Své lásky!“

Kapitola 243.

Milost a milosrdenství Páně obcerstvuje bédné. Dva světem odloučení se směji před Bohem blaženě opět naléztí. O slasti nejvyššího nebe.

1. Pravím **Já**: „Ó ženo! Ó dcero! Tvá víra je veliká a mnoho lásky přebývá v tvém srdci! Staniž se ti podle tvé víry a podle moci tvé lásky! Milá dcero, nyní stojíš přede Mnou hladová, žíznivá a nahá, neboť to, čím jsi na Zemi sytila svou duši, byla strava špatná a hubená. Kdybys nebyla v prvé době svého pozemského života zprvu živena v duchu a kdyby byla tvá duše přešla se zcela němým duchem do života louží a žump nesprostších a nejošklivějších červů, byla bys jistě ztracena a bylo by téměř nemožné tě kdy zachránit. Neboť jako je nemožné udržet na živu rybu ve volném vzduchu mimo vodu, právě tak je také nemožné ve světlém éteru nebes udržet na živu duše, které samy sešly a vešly do života havěti louží a žump. Neboť kde žije mrtvým životem drak, tam žije smrti také jeho havěť!

2. Ale ty jsi byla zprvu živena ve svém duchu a dodatečná strava žumpy, která byla podávána tvé duši, nebyla sto tvou duši zcela zkazit. Neboť předchozí výživa tvého ducha okořenila podle možnosti a podle nejvyšší nutné potřeby mizernou světskou stravu tvé duše a odňala jí smrtící jed. – Že však tvá duše si nemohla při takové stravě shromáždit žádný tuk, to nyní snad uznáš. Nyní ti však dám následkem tvé víry a lásky potravu z nebes a lepší šat. A to ti pak pomůže k lepšímu vzhledu a tvářnosti. Roberte, přines sem chléb a víno a nový šat!“

3. Sotva to vyslovím, spatří Robert za sebou jakousi kramářskou boudu s chlebem a vínem a s uzlíkem, v němž je žádané roucho. I přinese chléb a víno a jeho žena Helena uzlík s šatem. Já žehnám chléb a víno a dávám Matyldě a důstojníkovi. Když Matylda s důstojníkem požijí s nevýslovným pocitem díky chleba a vína, stává se okamžitě plnější a plnější, dostává divuplně krásné a mladistvé vzezření a pro samý dík neví ani co počít. Nyní dostává také krásný azurově modrý šat s purpurově červeným lemováním, což ji velice krásně zdobí.

4. Když tu Matylda takto stojí nyní zaopatřená, dá se vděčností, láskou a blažeností do hlasitého pláče. Padne, nyní již tak krásná jako květina nebes, přede Mnou na kolena, rozpráhne široce rámě a vzlykajíc praví: „Ó nejsvatější Otče! Mé srdce to může jen cítit, ale ještě příliš mdlý jazyk nemůže nikdy vyslovit, co nyní cítím pro Tebe, ó nejsvatější Otče! Tvá láska, Tvá milost je až příliš nesmírná, než aby ji mohl kdy nějaký stvořený, konečný jazyk vyslovit. Pokud však nyní sahá cit a pociťování tohoto Tebou, ó nejsvatější Otče, mně nově danému a Tvou milostí nově probuzeného života, cítím a pociťuji jen Tebe, svatá, věčná nejčistší láska! Ó Otče, ó Otče, ó milý, nejsvatější Otče! Tvé nejsvatější jméno **Ježíš** budiž posvěceno věčně, věčně, věčně!“ Při těchto slovech ji přemůže její láska ke Mně tak mocně, že klesne přede Mnou tváří zcela k zemi

5. Ale také důstojník je láskou přemožen, takže také on se dá do pláče. Ale Já ho napomínám říka: „Příteli, vzmuž se! Neboť ona oblažená bude brzy potřebovat tvé síly. Ty jsi ji převedl až sem a proto se staneš jejím dalším vůdcem! Važ si jejího ducha!“

6. Práví důstojník „Ano, můj věčně předobry Otče, pane a Bože! Tvé slovo tvořící vždy novou blaženost, budiž věčně jediným životem v centru mého srdce! Sestoupilo na nás od Tebe až příliš mnoho lásky a milosti, ó svatý Otče, takže jsme ve své mysli ještě až příliš malí a slabí, než abychom mohli snést tuto hojnost blaženosti! Ale svatý čas Tvé věčné říše, čas který nemá ani konce, ani hmotného začátku, učiní nás Tvou převelikou láskou, milostí a přízní již důvěrnější a silnější. Má celá bytost budiž věčným díkem za tu Tvou lásku a milost nám ubohým hříšníkům. Co jiného Ti můžeme, ó milý Otče, učinit, nežli věčně Ti děkovat a nade všechno Tě milovat, chválit a velebit! A tak tedy budiž náš nyní tak přeblažený život Tobě, ó milý, svatý Otče věčným chvalozpěvem! Velká moudrost nebude naší věcí, neboť k tomu sis stvořil, ó svatý Otče, anděle z plamene Svého světla, od něhož si Slunce Světů vypůjčuje svůj lomený třpyt, aby opěvovali nekonečnou velebnost Tvých děl a vždy chválíce a velebíce říkali: „Svatý, svatý, svatý je náš Pán a Bůh Cebaot! Nebe jsou naplněna Jeho úctou! Proto čest, chvále a sláva Jemu na věky! „My však Tě chceme ve vši pokoře za to nade všechno ve svých srdcích velebit! Neboť Ty jedině jsi všechna naše láska a všechnen náš život!“ A poté se obrátí k Matyldě a praví: „Nejmilejší sestro Matyldo, vstaň a hled, jak nekonečně dobrý, láskyplný, jemný a něžný je náš jedině pravý svatý Otec!“

7. Poté Matylda vstane, rozhlíží se slastí celá opojená kolem sebe a poznává nyní v důstojníkovi ihned svého učitele Petra Petra. Klečíc ještě na zemi, zvolá „Ó Bože, ó Otče! Ty jsi přece jen opravdu přenesmírně dobrý a láskyplný! Nejen že jsi mi zde jako nejnehodnější hříšnici učinil nevýslovně blaženou tím, že jsi mi dopřál nevýslovnou přemíru Své milosti, lásky a slitování, nýbrž smím se také setkat zde před Tvou nejsvatější tváří s učitelem, který mně již na Zemi první ukázal cesty k Tobě. Tomuto učiteli jsem nyní Tebou odevzdána k dalšímu zdokonalení; ó, jaká slast, jaká blaženost! Jak nádherné, krásné a vznešené věci se dozvím od něho, čistší a čistší se budu stávat, abych mohla důstojněji pohlížet na Tvou nejsvětější, božsky nejkrásnější tvář ! Ještě jsem zde sice v městě, v němž jsem se narodila a tělesně jakož i duševně stala nešťastnou; ale to místo nečiní pro mne nebe, nýbrž Tvá viditelná nejsvatější přítomnost. Kde Ty jsi, ó Pane, tam je také nejvyšší nebe! Mé srdce, má celá bytost budiž jedině Tobě, ó nejsvatější Otče, zasvěcena! Tvé nejsvatější jméno Ježíš budiž posvěceno!“

8. Tu přistupuje z pozadí ke Mně arcibiskup Migaci a praví: „Pane a Otče, svatý, přesvatý! Tato bytost, nyní tak spanilá a krásná jako nejjasnější Hvězda Tvých nebes, zahanbuje nás skutečně všechny, jak tu jsme. Stojíme zde jako pařezy, zatím co tato nynější květina nebes by v důstojném velebené Tvé bytosti zahanbila věru takového Davida. Ne, to jsem ještě nikdy neviděl a neslyšel! Ta vznešenost, ta nejslavnější důstojnost, ta čistě nebeská vážnost před Tebou! Ta svatá čistota v její řeči, ta andělská volba slov! Její neomezená láska a vděčnost! Krátce, ve všem jejím nynějším chování spočívá taková opravdu magická důstojnost, že jsme všichni zcela strženi. Ona nás učí všechny Tebe teprve zcela a náležitě poznávat! Á, to je čistě nebeská bytost, na níž se nyní již neukazuje nic vadného. Ó Pane, věčná nejčistší láska! Jak velkým díkem jsme Ti všichni za toto povinování! Ó ta nejmilejší, nejspanilejší, čistě nebeská bytost! A její učitel vedle ní neméně!“

9. Pravím Já Migacimu: „Příteli a bratře! To nedává moudrost nýbrž jedině jen láska! Proto se přidržujte všichni lásky, chcete-li být u Mne v nebesích! – Budete sice v každém ze tří hlavních nebí u Mne žít a kráčet před mou tváří, ale tak jako zde jen v lásce a jedinou láskou. Tato Matylda má však pravý stupeň lásky a bude tedy také tak jako zde, v nebích u Mne, kam nyní brzy přijdeme. Jdi však a zvěstuj to všem, kteří jsou zde!“

10. Migaci Mně co nejvroucněji poděkuji za toto poučení a odchází ihned k velkému davu a všem to zvěstuje.

11. Důstojník však Mně ve své velké lásce praví: „Pane, hle, nyní jsme jak jen možno blaženi; ale tamto stojí ještě v šiku moji vojáci! Co se nyní má státi s nimi?“ Pravím Já: „Jdi a nech je odložit zbraně! Neboť budoucně již nebudou těchto zbraní užívat. V Mém Království se bojuje věčně jedině zbraní lásky!“

Židovský šikovatel, ohnivý přítel Mesiáše a velký řečník v duchu Davidově.

1. Důstojník přistoupí nyní ihned k vojínům stojícím v šiku a praví: „Pozor bratři! Dosud jsem byl ještě vždy vaším setníkem a vy jste mně poslouchali, jak se sluší na počestné vojíny; neboť nejpřesnější poslušnost podřízeného vůči jeho představeným je skutečně hlavní moc, jíž může moudrý vojevůdce zvítězit nad každým nepřítelem. Protože jste však právě ctnosti poslušnosti byli velcí a nikdy jsem si nemusel na vás jak zde stojíte stěžovat, zalíbilo se Pánu Bohu, že vás také po smrti vašeho těla ponechal v duchovním světě pod mým velením tak dlouho, dokud jste nebyli přivedeni mým, často k vám směřujícím učením a napovídáním na stanovisko, s něhož jste se stali schopnými jiného, svobodnějšího životního názoru. V tomto názoru jsem vás přivedl, nevěda sám, jak a proč, na místo, kde ještě stojíte.

2. Všichni jsme byli více méně ještě drženi světskými povinnostmi, ačkoliv jsme velmi dobře věděli, že jsme již dlouhý čas ve světě duchovním. Sloužili jsme pořád ještě císaři, ačkoli jsme již nemuseli dbátí žádné povinnosti vůči němu. A dokonce jsme mu prokazovali dobré služby, neboť nejtajnější spiknutí jsme přece jen my nejprve objevovali a působili jsme pak na úřední osoby dosud ještě ve světě žijící snadno tak, že ony pak musely takřka nosem narážet na potají dosud tak udržované pikle zel smýšlejících nepřátel zákona a pořádku. Zato jsme ovšem již nemohli dostávat žold od císaře žijícího a panujícího na Zemi; ale za to jsme dostávali nejkrásnější odměnu od našeho svědomí a to v jistém vědomí, že jsme odvrátili leckteré velmi děsné neštěstí od státu, který nás zrodil, živil a vychoval. A tak jsme tedy konali ještě jako duchové dobrou službu pozemskému státu, až do této chvíle, v níž nyní jsme.

3. Ale od nynějška nastává nám všem zcela jiný životní poměr. Služba světská přestává nyní na věky a na její místo nastupuje služba čistě duchovní ve jménu Pána Boha. Zbraní, které nyní nosíte nebudete budoucně již potřebovat. Budoucně budeme sice také v Království Božím bojovat, ale ne již zbraněmi smrti, nýbrž zbraněmi života. A tyto nové nádherné a nejmocnější zbraně slují: Láska k Panu Bohu a láska k našim bratrům a sestrám, kteří vězí ještě někde ve velké chudobě svého ducha. Odložte tedy nyní tyto zbraně! Nejsou beztoho nic jiného nežli pouhé myšlenkové čáry naší ještě se země sem spolu vzaté obrazotvornosti a proto na jejich zdánlivé ztrátě záleží tím méně, že o sobě nejsou ničím.

4. Tamto však pohleďte! Přenádherně urostlý muž, jenž právě rozmlouvá s jednou nebeskou pannou, která jakoby nenadále slastí všech nebes prozářená stojí tak přebíženě před Ním tento muž jest Ježíš, velký Spasitel světa, a je zároveň v jedné a téže osobě Bohem, nejvyšší Bytostí Samou, jediným Tvůrcem všech duchovních a všech hmotných světů! Tento věčný a jediný Pán nekonečna nachází vás nyní skrze mne k Sobě volá, aby vám dal život věčný. Odložte tedy nyní ihned tyto zbraně a následujte mne k Bohu, všemohoucímu Otci a Tvůrci nekonečnosti!“

5. Po této skutečně mocné a duchaplné řeči důstojníkově složí všichni zbraně před sebe na zem a odeberou se s důstojníkem ihned ke Mně. Když jsou v dosti rozsáhlém polokruhu postaveni kolem Mne, žehnám ihned všem. A všichni Mne jednohlasně nejnádhernějšími a nejdokonalějšími životními slovy chválí, jména však jeden šikovatel, který při této příležitosti dělá skvěle dokonalého řečníka a mluvčího.

6. Tento šikovatel byl svým vyznáním na Zemi Žid a měl pevně za to, že Mesiáš teprve přijde a že podle mystického výpočtu židovské kabaly je tu nyní právě doba, v níž se musí Mesiáš zcela nepochybně objevit ve světě, aby opět uvedl Svůj národ Židy do zaslíbené země a povýšil jej tu na prvý a nejmocnější národ na Zemi. S touto vírou přešel tedy náš šikovatel do duchovního světa a čekal také tady co nejtoužebněji na velkého Mesiáše. Když však důstojník podal mužstvu dosud ve zbrani stojícímu zprávu o Mně, jakož i o povolání do Mého Království, tu se

z počátku šikovatel domníval, že jsem oním očekávaným mesiášem Židů, jenže ho zaráželo to, že jsem povolal také jiné, kteří nebyli židy.

7 Když však důstojník vyslovil před oddílem Mé jméno, tu vzešlo šikovateli mocné světlo a pravil jednomu kamarádovi, jenž byl také Žid a horlivý očekavatel Mesiáše: „Poslyš! Mně se teď až příliš jasně zdá, že jsme Ho přece jen propásli! Na Ježíše se přece jen nejvíce a nejsnáze hodila prorocství; ale hloupost, že: „Z Galileje nepovstane žádný prorok!“ Oslepila miliony. Může být, že z Galileje žádný prorok nepovstane; ale proč by nemohl proto přijít z Galileje Mesiáš, jenž nemá s prorockým posláním nic společného?! Mesiáš je podle Davida Jehova Sám a nemusí přicházet k Svému lidu pod pláštěm proroka, nýbrž ihned jako Jehova. A k tomu může zvolit právě Galileu, aby hloupí lidé nebyli svedeni a nakonec považovali za proroka také Pána všech lidí a proroků, protože přišel právě odtamtud, odkud nikdy žádný prorok přijít nemůže. Krátce a dobře, **Ježíš z Nazaretu, rozený v Galileji, byl očekávaný Mesiáš!** Ale my jsme Ho vždy propásli a naši bratři Ho ještě velmi často propasou. My dva však Ho již nepropaseme! – Až předstoupíme před Něho, nech mluvit mne! Já mu náležitě vyličím naši hrubou slepotu a pak za všechny vyslovím náležitou chválu zcela podle způsobu Davidova:

8. Potom dělal tento šikovatel hlavního řečníka (jak již bylo řečeno za ostatní vojáky). Nyní je jedním z Mých nejvřelejších ctitelů, takže se všichni podivují jeho ryze orientálsky vznešené výmluvnosti.

9. Důstojník však po chvíli vypráví: „Já jsem byl na Zemi a také zde v tomto světě jeho představeným; a nyní jest on v moudrosti serafem a já jsem při vší své na Zemi vydobyté teozofické znalosti, která mimo to zde nabyla ještě velké dokonalosti, zcela hotový osel! Pohledte jen na ty nádherné obrazy, na tu měkkost, něžnost, na tu nejvyš nenucenou plynulost tak nádherně podaných historických epizod! Ne, kdyby byl člověk kamenem musel by se stát při této řeči étericky měkký! Ó kdyby byl tuto řeč aspoň napsal! Věru, mohl bych ji přímo tisíckrát po sobě čísti. Jak nádherná je například věta:

10. „Tam věčný Otče, kde nesčetné myriády Hvězd svatou hrůzou proniknutých zahalují svou čistou tvář temným závojem noci, kde světlý orel a skvoucí labuť konají věčnou stráž na cestě Boží a věčně užaslí zří do nikdy nezměřených hlubin Tvých děl tam bylo také často obráceno mé mdlé a svatým bolem slzami zvlhlé oko a čekalo tedy s orlem a labutí na velké cestě Jehovu, velkého Zaslíbeného!“

11. To jsem si zapamatoval a jen tak zcela letmo promyslel tento obraz a našel jsem v něm velikost, hlubokou a tak vznešenou moudrost a pravdu, že, mne přímo začala jímati hrůza! Ó Pane, nejsvatější Otče! Jak přišel tento Žid nyní najednou k takové moudrosti a čistě nebeské lyrice? Ne, také obraz o starém cedru libanonském, o cimbuří Araratu, o Eufratu a Gangu, o kolébce Judy, o květině pouště ó Bože, co tu spočívá v těch obrazech! Ó Pane, dej mi také jen něco málo z moudrosti mého dřívějšího šikovatele!“

Kapitola 245.

Láska základním zdrojem vší pravé moudrosti a síly výrazu. Básnické umění rozumu a srdce. Prosba důstojníka o více lásky a odpověď Páně.

1. Pravím **Já**: „Příteli, cožpak sis na Zemi nikdy nepovšiml, že lidé, kteří tak skálopevně trčí v lásce, jsou nejněžnějšími básníky? Láska je tedy nejvlastnější a téměř vždy jedinečnou matkou pravé lyriky. David zahořel láskou ke Mně jakož i k lidem a proto také byl jedním z největších lyriků, kteří kdy žili na Zemi. Jeho syn Šalomoun, byl také, dokud miloval, moudrý v pravém smyslu a významu toho slova; když však potom svou pravou lásku ponořil do těla žen, stal se brzy v slově i skutku hloupým a slabý.“

2. Pozoruj Mého Jana! Tento apoštol měl tu nejmocnější lásku ke Mně a proto také největší vroucnost a podání Mého Slova. A v jeho slovech spočívá také největší moudrost, jako u žádného jiného apoštola. Proto mu také bylo dáno nejhlubší zjevení. A můžeš projít celé dějiny Země a setkáš se vždy a nepochybně s pravou lyrikou a moudrostí u těch lidí, kteří mají srdce, jak se říká na pravém místě.

3. Také sice rozumoví lidé básní a dlouze a široce se vyjadřují. Ale v jejich rozvlácnosti nevězí nic jiného nežli jen nejvyšší namáhavá ztraceného groše v noci jejich srdce. Mnohdy sice přijdou groši na stopu, chtějí-li jej však uchopit, tu se smeknou, protože půda, na které stojí, je nejvyšší sypká a tak ztrácí také až příliš brzy veškerou stopu, kde by asi mohl ztracený groš ležet.

4. Proto je tedy také tak zvaná světská moudrost největší pošetilostí přede Mnou. Čeho člověk rozumem dosáhne při vši své námaze sotva za sto let, to ti dá pravá láska v jedné sekundě. Neboť láska jsem v člověku Já Sám! Čím se stává jeho láska dokonalejší, tím se také stává Můj obraz v něm rozvinutější.

5. Rozum však je jen skříň, v níž láska uchovává své vydobyté poklady. Co však může tělo v této skříni nalézt, jestliže to, co ještě do ní nějaká uplynulá aneb vyhaslá láska v dřívější a lepší době vložila, leží tu v takových neosvětlených pokojích nejvyšší rozptýlené a zrezavělé, takže i nejnamáhavější práce duše může pořídit jen nanejvýš málo anebo také vůbec nic? Jdi do temného sklepa a hledej v něm ztracený groš a nenalezneš ho. Rozžehneš-li však patřičné světlo, pak groš brzy naleznáš, jestliže náležitě hledáš a máš-li v hledání opravdovou trpělivost.

6. Poslyš tedy, Můj milý příteli! Tento šikovatel měl vždy pravou lásku k Pánu Bohu, kterého znal jen potud, pokud Ho mohl poznávat ze Starého Zákona. Milovat tedy Božství, aniž Je znal již přes míru. Jak velkou se pak teprve stane Jeho láska k Božství, seznámí-li se s Ním úplně osobně, jak je tomu nyní?! A tato láska mu dává tuto lyrickou moudrost. Chceš-li však také ty tuto moudrost, musíš si též osvojit takovou lásku, potom to již půjde. – Ty Mne sice velmi mocně miluješ; ale šikovatel Mne miluje ještě více. Jak to však je možné, to vše ti jasně ukáže, co následuje.“

7. Praví důstojník: „Pane! Věřu nerozumím, jak by bylo možno ještě více Tě milovat. Neboť při Tvém nejsvětějším jménu, miluji Tě ze všech svých sil nade všecko! A kdybych se nyní i na hlavu postavil, bylo by mně zhola nemožné tebe, ó Pane a Otče, ještě více nade všecko milovat. Tato láska by mně připadala tak, jako kdyby měl člověk s pouhou, jemu propůjčenou lidskou silou dopravovat břímě tisíc centů těžké. Pane, rozšiř mé srdce a rozmnož plamen lásky v něm, pak se stanu také já v lásce k Tobě podobným Atlasu, který byl podle pověsti ustanoven nosit na bedrech celé nebe.“

8. Pravím **Já** „Milý příteli! To, co ty chceš ode Mne, je zůstaveno tobě samému ! Neboť od nynějška budeš sám stvořitelem a přetvařovatelem své bytosti a své lásky: Zeptej se však šikovatele: Jak ? – a on ti odpoví.“

Kapitola 246.

Šikovatel o zdroji nejvyšší moudrosti. Pokyn ke shromažďování nebeského pokladu – Boží lásky.

1. Důstojník se nyní obrací k svému dřívějšímu šikovateli a praví jemu: „Poslyš, nejdražší příteli! Ty jsi byl několik let u mé setniny a konal jsi svou službu vždy k mé nejuplněnější spokojenosti. Kdyby nás nebyla postihla v poli smrt, byl by ses stal na mou přímluvu beze všeho důstojníkem. Ale v tomto světě v němž jsme všichni sloužili ex propriis (doslovně: z vlastního, to jest na vlastní odpovědnost) nebylo možno ovšem již podle Božího řádu, který začíná příliš citelně zavládati hned při prvním vstupu do tohoto světa, pomýšleti na služební povýšení, dokud

nám k takovému povýšení nedopomůže onen Pán, kterému jsou podřízeny všechny světské a nebeské úřady celé nekonečnosti.

2. Dospěli jsme nyní šťastně před největší tvář velkého Samovládce nekonečnosti Jeho jedinečnou dobrotou, milostí a milosrdenstvím. Poznali jsme Ho se strany, s které Ho mohla celá Země v celku, jakož i v jednotlivostech sotva poznati a našli jsme před Ním milost bez nejmenší zásluhy.

3. Ty jsi však, jak se zdá, přišel k Němu z nás všech jistě nejblíže. Neboť když jsi s Ním předtím mluvil ještě tu nikdy nebývalým, nejvyšším vznešeným způsobem, objevil jsem sám v nejsvětějším oku slzy. A příteli, to je něco, co sotva kdy celá nekonečnost pochopí!

4. Řekni mně, jakpak jsi to provedl, že se ti dostalo tak nesmírné moudrosti. Měl jsi ji snad dokonce na světě a nedal jsi o tom nikdy nic najevo, anebo se ti jí teprve ponenáhlu dostalo v tomto světě všemohoucím vlivem Ježíše Krista, Pána od věčnosti? Víím sice také z nejsvětějších úst Boha Samého, že ti k této moudrosti dopomohla tvá velká láska k Němu. Ale nyní teprve přichází hlavní otázka :

5. Jak ses dostal k tak nejvyšší mocné lásce, z níž srší v tvém srdci taková moudrost, jakou by sotva kdo našel v plamenných prsou nejhornějšího cheruba? Sám Pán mne v této záležitosti odkázal na tebe. Buď tedy tak dobrý a dej mi o tom příslušný návod! Neboť miluji Pána Ježíše opravdu nade všecko ze všech svých sil a věru nevím, jak bych Ho mohl ještě více milovat. Ty však to asi víš, protože ti dává o tom Pán Sám svědectví. Protože ty to však víš, řekni mi, jak může být to, co se mi zdá dosud být nemožné, nakonec přece ještě možné.“

6. Práví šikovatel: „Setníku, příteli! Tvůj vlastní výrok: U Boha jsou všechny věci možné“, měl by ti především ukázat, že Lásku k Pánu Bohu lze právě tak málo omezit jako poznatky o Bohu, které rovněž nemohou mít věčně žádné hranice. Jak můžeš připadnout na takovou otázku? A může být světlo silnější nežli to, co tvoří světlo! Máš-li však materiál na osvětlení velké místnosti, které potřebuješ k své práci, proč potom rozdělujete materiál, abys osvětloval také jiné místnosti, v nichž zatím nemáš co dělat?

7. Shromažďuj materiál jedině pro osvětlení pouze jedné místnosti. A je-li jednou již osvětlena tak, že v ní můžeš vše jako v nejjasnějším denním světle pozorovat, pak otevři dveře a okna a z oné hlavní místnosti bude samo sebou vnikat dostatečné světlo do vedlejších místností a dostatečně je osvětlovat. Neshromažďuješ-li, pak rozptyluješ již proto, že neshromažďuješ. Shromažďuj tedy, aby se ti dostalo bohatého pokladu! Kdo neshromažďuje a nespoří, nedospěje nikdy bohatství. Musíš tedy shromažďovat a spořít, chceš-li dospět k velikému bohatství!

8. Láska je největším bohatstvím nebes; po lásce musí člověk bažít. A má-li člověk tu, nemusí ji hned všemu světu dáti v šanc. Láska k bližnímu se sice rovná lásce k Bohu; ale musí záležeti ve skutečích jen kvůli Bohu, ale nesmí být v plameni srdce nikdy obrácena bezprostředně k bližnímu, nýbrž vždy jen skrze Boha, neboť jinak oslabuje lásku k Bohu. Pohleď na svou překrásnou Matyldu! Hle, hle, ona má v tvém srdci tři čtvrtiny toho co by měl mít jedině Pán! Pozoruješ důvod slabosti své lásky?“

Kapitola 247.

Láska k Bohu a láska k ženám. Všechna láska má vycházet z jedné lásky, z lásky k Bohu.

1. Práví důstojník : „Děkuji ti, milý bratře, za tvé velmi nádherné vysvětlení. Nyní je mi již jasné, kde to u mne vězí. Ano, ano, máš zcela úplně pravdu, láska k tvorům je u mě ještě mnohem silnější nežli láska k pánu Bohu, který je přece Prazákladem vši lásky! – Ženy to však mají také s láskou k Pánu Bohu mnohem snazší, nežli my čistě mužské bytosti, neboť ony milují

v Bohu nejvyšší dokonalého muže což se velmi dobře snáší s jejich zcela proti mužskou přirozeností polaritu, ale u nás mužů je věc poněkud jiná. My nemůžeme být nikdy tak zcela zamilováni do sebedokonalější bytosti mužské, jako je bytost ženská, protože je to tak zdůvodněno již v přirozenosti.

2. Proto soudím, ačkoliv nyní poznávám, kde to u mě vlastně vězí, že tu mezi láskou k ženě a láskou k Bohu musí být jistě značný rozdíl? Bůh, nejvyšší Prabytost, musí být jistě zcela jinak milován nežli žena. A tak tedy myslím, že nejvyšší skromná láska k milé ženě může zcela dobře trvat vedle nejmocnější lásky k Bohu. Láska k Bohu musí být nejvyšší čistá, kdežto láska k ženě může být vždy něčím, jak se říká, špinavějším. To znamená, že láska k ženě závisí většinou na tvaru, tedy na něčem, co odpovídá více vnějším smyslům, kdežto láska k Bohu je čistě nejvnitřnějším rozjímáním o nekonečných dokonalostech Božství, vzrušené obdivování toho všeho, co Božství ze Svých dokonalostí moci a moudrosti ze Sebe vyvolalo do nazíraného bytí, a nejvznešenější chválou nejčistší lásky a dobroty Božství! Myslím, že by v podstatě bylo opravdovou urážkou Boha, kdyby člověk miloval Boha právě s tím pocitem, s jakým miluje ženu

3. Jsem tudíž také toho mínění, že mně nyní zachráněná Matylda ani dost málo činí újmu v lásce k Pánu, naopak, že mně může jen dopomoci ještě k větší lásce k Němu.

4. Praví šikovatel: „Věřit a silně minit činí sice také blaženým; ale s blažeností čisté lásky k Bohu a v Bohu zůstávám si zcela sám. Ježto člověk může mít jen jedno srdce a tedy také jen jednu pravou lásku, z níž pak, jestliže tato hlavní láska uzrála, mohou vycházet v nejčistším božském řádu všechny ostatní druhy vedlejších lásek, jsem toho pro mě rozhodujícího mínění, že člověk musí napřed úplně pevně stát v lásce k Bohu, pak se teprve dá v nejkrásnějším pořádku uchopit vše ostatní. Kolísá-li však člověk ještě v lásce k Bohu a ví-li teprve sotva, jak má Boha milovat ještě více nežli nekrásněji urostlou ženu pak, příteli, je pravá moudrost ducha ještě trochu daleko a ještě jí tak brzo nedosáhneš.

5. Hle, srdce má jen jednu komoru pro lásku a tato musí být stejná jak pro Boha, tak také pro bližního a rovněž také naopak. Miluješ-li správně, pak nemůžeš milovat Boha jinak nežli ženu a pravou ženu ne jinak nežli jako Boha, protože srdce člověka je schopno jen jedné pravé lásky. Co je vedle toho, patří pak již k sebelásce a nehodí se do Království Božího.

6. Pohleď, jak miloval Pána Jan, Jakob, Petr, jakož i Pavel? Jak milovala například Magdalena a tisíce jiných? Hle, byli do Pána zcela zamilováni, ještě asi o několik stupňů silněji nežli nyní ty do své přespanilé Matyldy. A hle, právě takové skutečné zamilování se do Pána utvořilo v těchto bytostech a to zřejmě tobě ukázaný důvod, že se jako takoví praví milovníci Pána stali potom také co nejdříve jeho nejvroucnějšími přáteli a mistry v pravé lásce a moudrosti. Tam hned za Pánem stojí Petr, Pavel a Jan! Jdi tam a otaž se jich, zda jsem jen v jediném slůvku mluvil nepravdu!“

7. Praví důstojník: „Co pravíš? Že by Pavel, Petr a Jan, jenž napsal proslulé Zjevení, byli zde!? A to oni tři vážní mužové za Pánem!? Praví šikovatel: „Ano, ano, a ještě jednou ano! Oni to jsou, jak byli a žili. Praví důstojník dále: „No, tu musím jít ihned jim ovšem učinit poklonu! Já sice na poklony nedržím; ale kde mají důvod, tam jsou také zcela v řádu a nesmějí chybět. Komu čest, tomu čest!“

8. Praví šikovatel: „Příteli ! Zde však, pokud mně to říká mé srdce, je jen jedna poklona a ta záleží v čisté lásce! Máš-li však lásku k Pánu Bohu, což je jedině věčně nejoprávdovější a nejlepší poklonou, pak v této lásce zahrnuješ také Petra, Pavla a Jana, jakož i všechna nebe. S ostatními pozemsky uzpůsobenými poklonami a úklonami není tu však nic. Proto myslím, že máš učinit poklonu jedině Pánu. Vše ostatní se pak již učiní samo sebou.“

9. Praví důstojník: „Ano, ano, máš pravdu, máš úplně pravdu! A také musíš mít ve všem úplně pravdu, protože jsi do pravé moudrosti tak hluboko zasvěcen, abys vše, co zde sluje správné, poznal až do nejvnitřnějšího základu. Ale škodit, myslím by to přece jen zrovna ne-

mohlo, kdyby se člověk co nejlídněji dorozuměl s oněmi třemi apoštoly Pána. Neboť pak přece musíme vždy předpokládat, že tito tři jsou po Pánu Bohu první duchové v celé nekonečnosti; proto by se tedy po mém mínění přece jen hodilo, učinit jim poklonu, to jest aspoň se jim představit a je jako prvé přátelé Páně co nejlídněji pozdravit.

10. Praví šikovatel: „Učiň co chceš! Já jsem ti jen řekl, čeho je zde jedině zapotřebí. Nyní ti však kyne Pán Sám! Jdi tedy! Jedině z Jeho úst proudí nejvyšší moudrost v nejjasnějších, skromných potůčcích. Pojmi ji náležitě do srdce a žij podle ní!“

Kapitola 248.

Pán poučuje důstojníka Petra o pravé výhradní lásce k Bohu. Podobenství o úzké brance a o velkém břemeni. Nebeský Otčenáš

1. Důstojník se nyní odebere rychle ke Mně a praví: Nejvznešenější, předobry Otče! Ty mne voláš a já stojím před Tebou ve vsí lásce k Bohu a čekám, abych uslyšel z Tvých nejsvětějších úst Tvou vysoce nejsvatější vůli.“

2. Pravím **Já**: „Milý Petře, Petře! Předně přede Mnou nesmíš mít stále v ústech „svatý“ a „nejsvatější“! A za druhé si musíš úplně odvyknout zcela pozemsky znějící poklonkovou řeč. Neboť zde, kde jsou si všichni rovni, kde je jen jeden Pán a všichni ostatní jsou si však úplně rovni, je každá poklona pošetilostí. Šikovatel ti zcela správně a pravdivě vyložil věc a životní poměr Mých nebi. Ale ty jsi tak zcela potichu přece jen vždy něco proti tomu namítal a hle, to není správné. Doporučím-li Já ti někoho, aby tě poučil o tom, co je ti ještě cizí, musíš ho poslouchat a podle toho, co jsi slyšel zařídít svůj život. Ale přijdeš-li vždy s námitkami a líčíš také něco jiného za pravé a dobré, což podle Mého věčného řádu nicméně nemůže být nikdy úplně dobré a správné, pak ti nebude nikdy jasno

3. Šikovatel ti mezi jiným také řekl, jaká musí být láska ke Mně, má-li ti přinášet pravé ovoce. Ale ty jsi pak mínil opět jinak. A přece to musí být tak, jak ti to prostě vysvětlil šikovatel!

4. Hle, ty nyní miluješ spanilou Matyldu zcela vášnivě. Chápu dobře, že se této lásce sotva nyní můžeš ubránit. Ale nicméně se musíš zatím Matyldy zcela zřící a musíš co se tebe týče jedině zcela Mně náležet, Jako Matylda co se jí týče! Jinak bys nemohl s Matyldou nikdy vejít do Mého Království!

5. Neobdržíš-li Matyldu z Mých rukou, nemůže ti býti nápomocna ke štěstí a síle ze Mne, za to však poněmhu k neštěstí a k značné slabosti.

6. Proto jdi, přiveď ji ke Mně a odevzdej Mi ji! Pak teprve budeš volný pro přijetí pravé lásky ze Mne a ke Mně.

7. Praví důstojník: Pane a Otče, že budu Tvého slova co nejpřesněji následovat, to se rozumí dávno již samo sebou. Ale protože jsi mně nyní již prokázal nejvyšší milost, že se Mnou mluvíš, prosil bych Tě, abys mně také jen ještě několika slovy doložil, p r o č vlastně, upřímně řečeno musím Matyldu napřed přivést k Tobě a Tobě zcela odevzdat, nežli se může státi Tvou rukou úplně mou. Za ženu si ji zde v duchovní říši beztoho nemohu nikdy vzít, protože zde podle Tvých slov „nikdo se nemůže namlouvat a dáti se namlouvat. „Ale k dalšímu vzdělání v této Tvé říši odevzdal jsi mi ji však ó Pane, Sám, a já jsem ji tedy také s tisící radostí převzal. Že ji předně jako dar z Tvé ruky a za druhé jako skutečně nebesky nejmilejší bytost miluji, a to právě tak v pořádku, jako cokoli jiného, co si dává s nejlepším svědomím říkat pořádek.

8. Pane, odpusť mně ubohému hříšníku takové otázky! Ale já opravdu nemohu za to, že tak myslím a že musím dříve vidět důvod všeho, nežli přikročím k jednání. Víím sice až příliš přesvědčivě jasně, že člověk má zcela bezpodmínečně plnit Tvou vůli, protože Ty chceš vždy pro

Své děti to nejlepší a že se nemá napřed tázat proč? Ale přes to vše shledávám nicméně v sobě touhu, abych u všeho, co mám konat, pátral po důvodu a účelu, abych tím energičtěji mohl začít s jednáním. Kdyby tedy bylo Tvou vůlí něco mi o tom sdělit, bylo by mi to zajisté nejvyšší žádoucí!“

9. Pravím **Já**: „Mně však ne, Můj milý příteli a synu! Neboť kdyby bylo nutné říci ti důvod toho, byl bych ti jej již ihned úplně sdělil. Neboť za tak moudrého Mne budeš snad považovat, abych zajisté věděl, čeho tu třeba čeho ne. Já ti však z nejlepšího důvodu, důvod toho nepovím. Máš snad také zde ještě nějakou námitku?“

10. Neseš-li však břemeno, mající značný objem a přijdeš s ním k úzké bráně, kterou musíš projít, abys dosáhl cíle svého života, řekni Mi, co učiníš s oním objemným břemenem, které sis naložil na záda, abys dosáhl vysokého cíle svého života?“

11. Důstojník zde poněkud široce otvírá oči a za chvíli praví: „Nebudu-li moci ono břemeno úzkou branou vůbec pronést, pak je na každý způsob složím před branou a pokusím se prodratí branou zcela bez něho; neboť účel života stojí výše nežli každé ať zdánlivé či skutečně sebe-cennější břímě Pravím **Já**: „Dobře, Můj synu! Jdi a čiň tak, tak budeš žít!“

12. Tu se důstojník odebere ihned k Matyldě a praví jí. „Matyldo, Pán tě chce! Pojď tedy se mnou, abych tě odevzdal do Jeho nejsvětějších rukou.“ Praví Matylda: „Také já jsem jen nejnehodnější děvečka Páně; ale staň se Jeho vždy nejsvatější vůle!“

13. S těmito slovy přivedl důstojník Petr Matyldu ke Mně a praví: „Můj Pane, můj Bože a můj svatý Otče! Zde je ta, kterou jsi žádal! Odevzdávám Ti ji s velkou radostí svého srdce; neboť vím, že máš s ní ty nejlepší úmysly a proto také chceš pro její věčné štěstí života učiniti to nejlepší. Tvé jméno budiž posvěceno a Tvá jediné svatá vůle se staň!“

14. Matylda však naplněna bázní a láskou ke Mně praví : „Svatý Otče, jenž přebýváš v nebesích. Tvé jméno budiž vždy a věčně stále víc a více poznáváno a posvěcováno! Tvé Království lásky, moudrosti a věčného života, přijď k nám všem! Tvá jediné svatá vůle budiž všemi svobodnými duchy, bytostmi a lidmi v nebi, jakož i na všech světových tělesech co nejpřesněji plněna! Dej, ó svatý Otče, všem dětem s čistými ústy jísti Svůj nebeský chléb všeho života! Odpusť nám všem naše slabosti a hříchy, jakož i my odpouštíme všem těm, kteří nás kdy urazili! Nedopouštěj také, abychom byli dosud všelikými slabostmi zatížené děti – nad své síly nějak pokoušeny. Hrozí-li však nějaké zlo zahubití Tvé děti, pak je odvrát a osvobod Svě děti ode všeho, co by se jim mohlo zlého přihodit! Neboť jediné Tvá jest všechna moc a síla na věky! Tobě budiž všechny chvála, všechna sláva, čest a klanění! Jedině Tobě všechna naše láska a všechna chvála na věky! Amen!“

Kapitola 249.

Pán o Otčenáši. Ženský spor o místo na prsou Otcových. Helena o lásce k Bohu a o lásce bratrské.

1. Pravím **Já** Matyldě a zároveň také důstojníkovi: „Tak je to správné a takové modlitba se mě líbí! Neboť tu je předneseno vše, čeho je třeba každému člověku, také ducha každému sebedokonalejšímu andělu. – Pojď sem Matyldo, na Má prsa a posilni tu svůj život! Neboť hle, z těchto prsou vzešlo vše co naplňuje nekonečný prostor, ano nekonečný prostor sám. Vše sají a se nasycuje z těchto prsou. Pojď tedy také ty dceruško Má, sem a nasávej v silných doušcích věčný život z plných lásky, moudrosti a moci!“

2. Vidíš, Můj synu Petře, Matylda měla přede Mnou nejlepší řeč a proto také přišla nejdále. Ty však jsi chtěl být moudrým, nežli ještě tvé srdce bylo schopno snést pravou moudrost. Proto

jsi nyní dosti daleko za Matyldou, ačkoliv jsi byl předtím vpředu. Hleď však, aby se tvá láska ke mně vyrovnala mocné lásce této Matyldy, pak také dospěješ tam, kam nyní dospěla Matylda.

3. Ty Má nejspanilejší dcero, neměj však žádný strach přede Mnou proto, že jsem nejvyšší božská Bytost; hlavně, právě proto, že jsem nejvyšší božská Bytost; neboť hle, právě proto, že jsem to, jsem nejněžnější, nejpokornější, nejvládnější, nejblahosklonnější, lásky nejplnější a nejlepší Duch a zároveň člověk. Pojď jen sem a neboj se!“

4. Matylda se zachvívá sladkou bází a nejpálčivější láskou, nemůže však nicméně nabýt dost odvahy, aby mohla padnout na Má prsa, která se jí zdají být až příliš svatá. Já však povolám Helenu a pravím jí, aby této Matyldě ukázala, jak to dělají vyvolení v nebi.

5. Helena padne ihned s otevřenou náručí na Má prsa a praví: „Ó můj nejsladší Otče! To mně již beztak nevýslovně silně scházelo! Ó milý Otče! Ó má jediná láska! Má nevýslovná kráska všech krás! Věčný medový pláste všech sladkostí života! Ó jak sladké jest na Tvých prsou odpočívát a nasávat nejvyšší síly života!“ Po těchto slovech padne Mně Helena opět na prsa a láskou se do nich, jak se říká, řádně zakousne.

6. Když to Matylda uvidí, praví: „Ale můj Bože a můj Otče! Ale ta má odvalu, jaké jistě nemá ani archanděl Michael! S jakou prudkostí se vrhla a nyní si počíná jakoby již chtěla do nejvyšších prsou vstoupiti. Á, á, to je přece jen trochu příliš silné! Já bych to ovšem také ráda učinila, jen kdybych k tomu měla žádoucí odvalu. Ne, ale ona to přece jen příliš přehání!“

7. Pravím **Já**: „Nuže, Matyldo, přijď a učiň jako ona!“ Nyní se Matylda již nedá podruhé volat a padne rovněž na Má prsa. Ježto se však Helena roztáhne téměř po celých Mých prsou, nalézá Matylda příliš málo místa a praví velmi něžně Heleně „Ale milá nejspanilejší sestro! Nech přece také mně místečko! Vždyť já jsem také byla sem povolána jako ty.“

8. Praví poté Helena „Hle, kdo dřív přijde, ten dřív mele! Je-li člověk povolán k něčemu tak dobrému, ó pak se nemusí dát ničím zdržovat; a chybí-li mu kuráž, pak si ji musí odněkud vypůjčiti. Pojď jen sem! My si tu již místo najdeme! Neboť pohleď, na těchto prsou mají velmi mnozí najednou místo!“

9. Praví Matylda, která nyní také již položila svou hlavičku na levou stranu Mých prsou: „Teď je již dobře! Ó Bože, ó Bože, jaký to sladký klid! Ano, ano, kdo chce vpravdě odpočívát v Bohu! Ó Vy svatá prsa! Co nyní pociťuji! Ach, mé srdce je příliš těsné, než aby mohlo pojmout hojnost tohoto svatého, příliš velkého cítění!! Kdo by však mohl také kdy hloubku této milosti a lásky pojmout a vystihnout!?”

10. Praví Helena: „Toho také není nikterak třeba! Neboť hle, pravá láska nechce nic vystihovat a nic až do základu vyčerpat. Kdybychom chtěli vystihnout, jak svatá a vznešená jsou prsa, na nichž nyní odpočíváme, tu bychom měli co dělat věčnosti za věčnostmi A byla by to přece jen jistě práce ještě pošetilejší, nežli práce hladového filozofa, který by chtěl napřed rozdělit chléb v atomy, nežli by jím začal svůj hlad utišovat při tom však by hladověl. Kdo se tu táže, co snad je láska, ten miluje jistě zoufale málo. Pravá láska je němá a za groš nemluví mnoho, nýbrž chopí se svého předmětu jako polyp své kořisti a saje ji tak dlouho, až se nasytil. Potom přijde již opět filozofie. Proto nemusíš nyní mnoho mluvit, nýbrž pouze požívat, jelikož je ti poskytnuta příležitost; jinak přijdeš vedle mne zřejmě trochu příliš zkrátka.“

11. Praví Matylda: „O to se nestarej, já také již vím, jak se musí milovat. Hleď jen, abys nakonec nepřišla příliš zkrátka. Já jsem byla na Zemi láskou zcela podivně soužena, čistou i nečistou a nemohla jsem nikde nalézt pravé nasycení. Nyní však pociťuji veškeré nasycení v sobě a mé srdce již netrpí. Proto se o to, že přijdu zkrátka nestarej; neboť jsem-li u stolu, pak již také dovedu jísti, a zejména u tohoto stolu, u něhož saji svůj oživující nektar nescíslné myriády!“

12. Praví Helena: „Jen ne tak poeticky, má milá sestro! Neboť hle, já jsem od svého pozemského zrození zcela obyčejná osoba a v tak vysokých výrazech se nevyznám. A hle, Pán to nemá ani příliš rád. Čím prostší, tím je Mu to milejší, protože tak vysoká řeč mívá v základu často také jistou ješitnost. Proto jen hezky prostě, má nejspanilejší sestro! To je Pánu nejmilejší.“

13. Praví Matylda: „Ano, ano, máš pravdu, zcela pravdu! Ale jen mně nech ještě trochu více místa!“ Praví Helena: „Aj, aj, nejmilejší sestro! Cožpak nemáš ještě dosti místa?! Myslím, že bys chtěla zabrat sama tato celé, svatá, sladká prsa? No, kvůli tobě, protože velice mile a roztomile vypadáš, ještě trochu uhnu: Ale potom mne již v mé blaženosti nesmíš rušit přespanilá sestro!“

14. Praví Matylda: „Ne, ne, teď máme obě místa dost Jsem ti dokonce velkým díkem zavázána, že jsi mně dodala odvalu a ukázala cestu. Jak vlastně musí člověk co nejdůstojněji Boha milovat, v tom jsem si nemohla učinit nikdy správnou představu. Až příliš často a dokonce ještě i zde jsem si u sebe myslela, že člověk musí Boha milovat pouze nejvznešenějším a nejbožnějším blouzněním. Proto jsem pak také zvláště otvírala oči, když Pán Bůh a Otec mne před tebou povolal abych přišla na Jeho blaženosti plná, nejsvatější prsa. Toto přiblížení jsem si představovala na věky nemožné. Ale teprve nyní velmi jasně poznávám, že u Pána Boha nakonec přece jen jsou všechny věci možné. Jemu proto tedy všechna má láska na věky!“

15. Praví Helena: „Tedy pro tvého Petra, Petra již nic?! Jakpak bude potom jemu ta věc chutnat? Či mají snad býti také v této věci pro tebe u Boha všechny věci možné?“ praví Matylda „Ale milá, překrásná sestro, pročpak musíš však také stále trochu do mého srdce píchat? Copak ti to dělá nějaké potěšení? Já myslím, že Petr, Petr bude snad sám následovat mého příkladu. Neboť on ví jistě lépe nežli my obě, že Boha a Pána a jedině pravého Otce musíme milovat více nežli všechny sebedokonalejší tvory. Dokud člověk nemá Boha, musí žel milovati tvory pro jejich formální podobnost s Bohem. Nalezl-li však pravý pravěčný Základ lásky, ano nejčistší a nejopravdovější Lásku Sam, i pak je s láskou k tvorům na věky konec. Rozumíš mně?“

16. Praví Helena: „Ó ano, tomu dobrěn rozumím! Ale tak tomu naprosto tak není; neboť láska k bližnímu, bratrská a sesterská láska nepřestává, protože v lásce k Bohu je láska k bližnímu nejprřednější podmínkou. Neboť jakoby člověk nemohl milovat Boha, kdyby nenáviděl svého bratra, právě tak nemůže vpravdě milovat bratra, kdyby neměl k Bohu žádné lásky anebo jen lásku hloupou, s jakou se lze setkávat u mnohých omezených horlivců, která by zasluhovala spíše jména Boží nenávisti nežli Boží lásky. Ale tito lidé nemohou zato, že jsou tak velice hloupí; neboť jsou již od dětství takto vychováni,

17. Jednou jsem byla sama tak hloupá a po nějakou dobu jsem se domnívala, že by pop mohl člověku přinést nebe. Když jsem se však potom až příliš brzy přesvědčila, jakého ducha děti jsou popové, opak se ovšem mé smýšlení ve všem změnilo. V proslulém roce 1848 stála jsem sama dobře ozbrojena na barikádách proti všem nepřítelům pravdy a božské svobody a našla jsem tu také smrt mého málo ctěného těla.

18. Je tedy, má nejmilejší a nejmilovanější sestro, velice správné, že Pána Boha, našeho nejmilejšího, nejsvětějšího Otce miluješ tak, že jsi tím prosta vší lásky k tvorům. Ale musíš si pak při tom nicméně ještě vždy tolik, uvědomit, abys v této lásce nezapomínala na chudší bratry a sestry, kteří ještě dávno nemají to štěstí, aby mohli požívat nejvyššího a nejvyš oživujícího požehnání a blaženosti u pramene lásky. Rozumíš tomu má nejmilovanější sestro?“

19. Praví Matylda: „Ó a zda ti rozumím. Máš již pravdu a stala ses již velmi moudrou, jakou já dávno ještě nejsem. Ale doufám, že také já budu brzy tak moudrá. Ale teď je mé srdce příliš plno lásky k Pánu, a moudrost má tudíž nyní u mne dobrý odpočinek.“

**Robert poučuje Petra, Petra o pravém uzrávání lásky.
Příklady o fénixovi a o vinném lisu.**

1, Důstojník přihlíží k tomuto výjevu a obdivuje dobře mu známou Helenu, že mluví zcela uhlazenou řečí. Obrací se k Robertovi a praví: No, ty jsi jistě asi zatím své Heleně řádně zatopil, že jsi jí tu dřívější nejnenáviděnější lerchenfeldskou proletářskou řeč řádně vypálil jako štěnice ze staré postele. Neboť věru, mluví nyní zcela dobrou a krásnou němčinou. Praví Robert: „Příteli, to ona také již dříve dovedla. Ana však mluví svým lercenfeldským dialektem jen tehdy, jde-li jí o to, aby někoho pro vůli Božím náležitě pokořila. Jinak je sama nejmírnější, nejněžnější a Pánem Samým co nejlépe a nejemněji vzdělanou bytostí, krásnou jako ranní červánky a srdečnou a milou jako holubice.!

2. Praví důstojník: „Ano, ano, to vše se jí nyní podobá. Ale milý příteli! Nyní ještě jednu otázku! Miluji tak mocně nyní Ježíše pro jeho nepochopitelnou lásku k nám, Jeho tvorům. Tato láska mne velice svírá. Copak mám učiniti, abych upokojil své srdce?“ Praví Robert: „Nečiň toho, nech své srdce láskou puknout, pak se tím osvobodí tvůj duch, který je nyní ještě v tvém srdci stísněn. Bude-li však tvůj duch svobodný, pak budeš také ty ve vsí své bytosti svobodný, čeho ti je především třeba, chceš-li se úplně přiblížit k Pánu.

3. Srdce předčasně uklidnit a uspokojit znamená položit svého ducha opět k spánku; a spící duch má pak malý sklon k osvobození. Máme podobné příklady v malém již na Zemi. Je-li někdo například na smrt zamilován do nějakého milého, dobrého děvčete, ale nedostane se mu příležitosti, aby svou lásky obyčejnou cestou smyslnosti ukojil a její silně napjaté struny uvolnil, stane se jeho láska prudší a on použije všech prostředků, aby dostal své milé děvče za ženu. Došlo-li však k ukojení dříve, stane se jeho snaha upřená ke sňatku mnohem chladnější, nevyhasne-li nakonec docela. A hle, tak je tomu také zde! Zde v Říši milosti lásky se musí láska nechat zcela volně vládnout. Cokoli tu vyjde z její vlády, nemůže být jiné nežli dobré, protože láska je svatá síla z Boha a může vytvořit jen nejlepší zjevy života. Proto se jen nech svírat láskou Páně! Ona tvou celou bytost zcela napraví. Rozuměl jsi mi dobře?!

4. Praví důstojník: „Příteli, tobě se nyní ovšem dobře káže a kážeš také v největším a nejopravdovějším řádu, protože jsi tu školu již prodělal. Ale našinec, který je právě ve žhavé peci lásky, shledává v tomto stavu trpělivosti obzvláště nepříjemné svírání a nemůže tu věc tak snadno snášeti, jak mu to káže nějaký svobodný duch. Ty jsi to sice také právě tak dobře pociťoval, jako to nyní pociťuji já, ale to mou věc ani dost málo neumírňuje. Učiň raději, abych mohl Ježíše obejmout a můžeš mně více nežli nejkrásnějším kázáním. Mluv nejnádhernější slova do hořícího domu a tím oheň neuhasiš. Vezmeš-li však místo slov vědro vody a poléváš-li jim pilně žár, docílíš tím zřejmě lepšího účelu.

5. Praví Robert: „Milý příteli! To je však právě to, že já nechci tvůj oheň uhasit, nýbrž spíše rozdmýchat. Neboť v tomto ohni musíš být jako fénix napřed úplně stráven a z popele své pokory nově povstat, nežli se budeš moci beze škody na své bytosti v úplnosti přiblížit k Bohu.

6. Nepřihlížel jsi na zemi nikdy k lisování vína? Hle, hrozen přijde pod hrozně těžký lis, kterým je zcela rozmačkán a odejme se mu posledním kapka jeho ušlechtilé šťávy. Že má hrozen pociť, o tom nemáme my svobodní duchové, pochybnosti, protože vše, co dospěje v jsoucnu zřejmým životním pochodem a obsahuje v sobě živoucí princip to, co se druží k druhému životu jej sílí a zvyšuje musí také samo míti život, který by bez určitého cítění nebyl životem a proto by také nemohl nic oživit. A i když také pod těžkým lisem pociťuje bolestně sebe mocnější tlak, je tohoto tlaku pro náležitém udržování a rozmnožování jeho oživujícího ducha však nicméně nejvýš zapotřebí. Neboť kdyby se nekonala na hroznu tato tlaková operace, nikdy by se jeho duch neosvobodil a nemohl by všechnu šťávu tak pociťiti, aby pak každý, kdo požije této šťávy, pociťoval v ní velmi brzy v celé své bytosti oživujícího ducha a mnohdy až příliš prudce, požije-li této čisté šťávy příliš náhle.

7. Miluješ-li však víno a jeho úchvatně oživující sílu, můžeš potom být nepřitelem lisování? Pravím tobě, bez tlaku to nejde! Oživující šťáva v slupce zakrní a nedospěje nikdy k vlastní činné síle. Jen je-li tlakem také duch přinucen přejít jaksí v duševní šťávu, pak se teprve duše sama stává životem ve vlastním vlastnictví síly a moci. – Rozumíš tomuto obrazu?“

8. Práví důstojník: „Ano, nyní ti rozumím a budu se také podle toho chovat. Děkuji ti, milý bratře, že toto opravdu velmi moudré a praktické poučení.“

9. Poté odkazují Helenu a Matyldu k oněm ženám, s nimiž měl důstojník Petr, Petr před tím nesnáze a z nichž Mně jedna chce darovat relikvii stříbrného kříže. Obě zulíbají napřed Má prsa, odeberou se pak ihned k svěřenému jim dílu lásky a učiní také tu nejlepší žeň.

Kapitola 251.

Ohnivý výbuch Lásky Petra, Petra k Otci. Rozloučení s jevou Vídní. Kdo se ujme zbylých neprobuzených?

1. Zatím však povolám k Sobě důstojníka a táži se ho řka: „Jak je ti nyní u srdce?“ Důstojník odpovídá: „Svatý Otče! Prazdroji nejčistší a nejmocnější lásky! Mně jest okolo srdce nesmírně nebesky dobře; ale láskou k Tobě to nyní již nemohu vydržet Ó, dej se také mnou obejmout! Mne to mocně pudí k Tobě! Nemohu nyní již tomuto puzení odporovat. Učiň, ó Otče, se mnou co chceš, potrestej mě za mou opovážlivost peklem, ale nebraň mi, abych Tebe, Lásko vši lásky, objal podle touhy svého srdce!“

2. Tu padne Petr, Petr nezadržitelně na Má prsa a z největší lásky pláče. Já však ho obejmů též a pravím jemu: „Bratře! Ty mne miluješ mocně; ale Já tě miluji ještě mnohem více! A hle, tato odpověď Mé lásky za lásku tvou je Mým sladkým trestem pro tebe! Řekni Mi, jsi s tímto trestem spokojen?“

3. Práví důstojník: „Ó Pane a Otče! Je tomu tak, jak se to od tebe může a musí očekávat. Ty jsi věčná, nejčistší, láska nekonečně vzdálená vši pomsty, všeho hněvu, zlosti vši netrpělivosti a všeho nátlaku nekonečně. Jak by mohl od Tebe někdo očekávat něco jiného, nežli jen to, co v Tobě a z tebe tvoří nejčistší láska.“

4. Ty jsi jediná záchranná kotva pro všechny zbloudilé a pro všechny, kteří jsou na bouři pohybovaných vlnách života vrháni od jednoho pustého úskalí k druhému. Ty nenecháš nikoho zahynout a odpadlíkům klade Tvá věčná láska a moudrost hráze, aby nemohli, jako rozvodněné řeky, zkazit ušlechtilé osení a nakonec svého zuření musejí samy zběhnout do moře, kde je jejich řádění vytýčen cíl a ony v klidu docházejí k poznání, že proti Tvé věčné všemohoucnosti nelze táhnouti do pole. A tak je tvou snahou přivésti, podle Tvého pravěčného, svatého řádu k opravdovému poznáním tvého pravěčného, svatého řádu, zhoubce k opravdovému poznání a napravit vše, co tu již bylo zkaženo. Krátce, můj nejsvatější, lásky nejplnější Otče, Ty hledáš stále ztracenou ovci a den ode dne přijímáš nescíslný počet ztracených synů a vyvoláváš mrtvé Lazary z hrobů k životu!

5. Proto se také sluší, aby Tě každé srdce nade všechno milovalo. Neboť Ty zcela jediný jsi dobrý a svatý, přesvatý, všechny ostatní bytosti však pouze jen láskou k Tobě. Miluje-li však nějaká bytost něco jiného více nežli Tebe, svatý Otče, pak je to již špatné; neboť všechna láska musí být obrácena k Tobě. Miluji-li tvora pro tvora, pak je má láska jen hříchem. Miluji-li však tvora jedině pro tebe, pak jest má láska pravou ctností a dává srdci trvalou blaženost. Ty jediný jsi láska a stvořil jsi nás z lásky a pro lásku; proto Tobě jedinému patří také všechna naše láska! Kdo miluje Tebe, ten se také k Tobě správně modlí, každá jiná modlitba je nulou.

6. Ne nadarmo jsi pravil již ústy proroka Izaiáše: „Tento lid Mne uctívá rtoma, ale jeho srdce je daleko ode Mne.“ Ne nadarmo jsi udělil hříšnici Magdaleně velké milosti; neboť ona obrátila své srdce k Tobě. – A ne nadarmo jsi volal hříšníka Zachea s moruše; neboť láska k Tobě mu ukázala vyléztí na strom. Ty, ó Otče, jsi byl vždy láska a žádný z hříšníků, kteří volali ve svém srdci Tvé jméno, nebyl zahanben. Proto budiž jedině Tobě všechna láska, neboť jedině ty jsi hoden bráti veškerou lásku od lidí a andělů. Plakat, kvílet a bědovat budou však všichni, kteří odvrátili svá srdce od tebe a nechtějí jich opět k Tobě obrátit, což však snadno mohli.

7. Pravím **Já**: „Zcela dobře, zcela dobře, Můj milý bratře! Ty jsi našel pravou cestu! Žel žiji však v tomto městě velmi mnozí, jimž je tato cesta cizí. A nejsmutnější je, že jim zůstane ještě dlouho cizí. Co tu bylo zralé, to jsem nyní sklídl. Vše ostatní je však ještě nezralé a musí tudíž býti také ještě ponecháno na poli.“

8. Proto se také na tomto místě již nebudeme déle zdržovat, nýbrž hned vyřízení našich záležitostí, záležejících ještě v něčem zcela nepatrném, se odebereme do jiného města, jehož jméno vám však uvedu teprve tehdy, až budeme v jeho blízkosti.“

9. Praví důstojník poněkud žalostně: „Ó svatý Otče! Toto město (Vídeň) čítá nyní několik set tisíc obyvatelů a nás tu bude vesměs sotva něco přes tisíc. Uvážím-li mimo to ještě všechny ty, jejichž prach pokrývá popel hřbitovů (tedy jedno zetlívání na druhé) co se s těmi všemi stane? Mezi nimi se sice někteří již dávno snad sluní ve věčném životním světle, ale miliony z tohoto místa jistě ne. Co se s nimi stane? Kde jsou? Co z nich bude! Povstanou někdy?“

10. Pravím **Já**: „O ty všechny se nestarej! Já mám velmi mnoho sluhů, kterým je pásti a vésti tyto ovce. Nejde tedy také o to, abychom právě my je všechny vedli, nýbrž jen ty, kteří se za svého života na Zemi starali hlavně o Mé jméno, ať na falešných či pravých cestách, to je zde jedno. Jen když tu byla víra, pak ji můžeme vždy potřebovat, uvésti ji na pravou míru a probudit lásku. Ale kde není zcela žádné víry, anebo kde je příliš temná pověra, tam nemůžeme a nesmíme dělat nejdříve vůdce a zřejmě buditele my, neboť k tomu mám miliony sluhů, jimž jsou vloženy do rukou tyto záležitosti. Ale nicméně je pak rozdíl mezi těmi, které probudím a uvedu bezprostředně Já Sám a oněmi mnohými, kteří jsou probuzeni a vedeni Mými anděly a sluhy. Neboť platí tu slova: „Mnoho je povolanych, ale jen málo vyvolených.“

Kapitola 252.

Podobenství o přísném a spravedlivém králi, kterého nicméně přemůže láska.

1. Praví důstojník: „Ó Otče! Přespříliš milosti pro nás ubohé hříšníky! Jak ti však, můžeme anebo budeme kdy sto poděkovati za tuto milost? Co máme činit? Jak to tedy máme provést, abychom se stali této milosti hodnějšími?“ Pravím **Já**: „Příteli a bratře! Srdce láskou ke Mně naplněné je Mi největší a nejdokonalejší službou, kterou se Mi může člověk zalíbit. Pravím tobě, u Mne směřuje nakonec vše k lásce!“

2. Jednou byl na Zemi mocný král, který byl ve všem svém jednání neúprosně přísný a spravedlivý. Slova, která jednou vyslovil, nebral nikdy zpět. Jeho lid ho poslouchal z bázně, ježto věděl dobře, že u něho se každý přestupek přísně trestá bez rozdílu stavu; ale o lásce k tomuto nejvyššímu vládcovi nebylo opravdu ani řeči. Chválila se sice jeho neúplatná spravedlnost, ale nicméně se ho všichni báli a třáslí se a chvěli před ním, když vystoupil na soudcovskou stolicí. – Jakým však byl tento král, takovými byli také jeho úředníci. Vykonávali nejvyšší právo; ale o prominutí trestu tu nebylo nikdy řeči.

3. V městě byl však také zcela prostý člověk, jenž se obíral všelikými užitečnými vědami a sem tam také přinesl na denní světlo něco, co přineslo lidem velmi mnohý užitek. Jeden příkaz králův však záležel v tom, že tu každý umělec nebo učenec musel všechna svá díla předložit ke zkoušce napřed králi, aby se snad nedostalo někdy mezi lid něco, co by mohlo při neznalém

používání tohoto díla tělesně anebo mravně lidu uškodit. Zmíněný člověk asi nevěděl, že je takový zákon, a uvedl tudíž bez vědomí králova několik svých velmi užitečných děl mezi lid, který neopomenul tohoto umělce přes míru chváliti.

4. Ale to se také doslechl král, a proto vyslal ihned své sluhy a dal umělce zatknout a předvést před soudcovskou stolicí královu, aby mu zde přečetli přísný zákon a zároveň také trest stanovený na jeho vědomé anebo nevědomé přestoupení. Po nadiktování trestu se přítomný četný lid vrhl před krále na kolena a prosil ho, aby dal tomuto muži, který svým nadáním a svými dovednostmi uvedl v život tolik dobrého a užitečného, milost za právo. Ale to nic nepomohlo, slovo královo bylo jako skála neoblomné.

5. Ježto tedy lid svými úpěnlivými prosbami nic u krále nepořídil, začal nad tvrdostí královou hlasitě reptat a dokonce ho ve velkém množství ohrožoval.

6. Tu povstal tento prostý, nyní k trestu určený člověk a pravil: „Velký, nejvyšší spravedlivý králi! Dovol mi nyní, nežli nastoupím svůj dobře zasloužený trest, několik slov k tvému rozčilenému lidu.“

7. Král vyhověl prosbě tohoto propadlého. A on řekl lidu: „Milí přátelé a bratři! Nereptejte nad svým o vaše dobro nade všecko starostlivým otcem! Copak myslíte, že on je pro sebe tak přísný a spravedlivý? Ó pak se všichni mocně mýlíte! On je z příliš velké lásky k vám ve všem tak přísný. Já jsem vám sice prokázal dobro; vy jste je poznali a jste mi nyní za ně vděční. Já bych vám byl však mohl prodat jed za balzám; vy byste ho bylo z počátku nepoznali a byli byste se jím mohli zcela otrávit. I když také u mne nebyla naprosto zlá vůle, abych přestupoval prospěšný králův zákon, byla to přece jen trestná nedbalost, že jsem se o tom užitečném zákonu tak málo informoval a tím jsem si nevážil moudré a dobré otcovy lásky a péče o blaho jeho mnohých dětí. A tak mne zcela spravedlivě stihne trest. Chvalte a milujte proto nejmoudřejšího krále, jako svého až příliš úzkostlivě starostlivého otce o vaše stálé blaho, tím mu zaplatíte ve vašich srdcích tu nejlepší daň!“

8. Obraceje se ke králi: „Tobě, dobrý, moudrý otče svých národů, však se srdcem nejvyšší naplněným láskou děkuji za tento spravedlivý trest. Mé oko ti praví, že tě miluji více nežli svůj život! Dovol mi, abych se, nežli nastoupím do zaslouženého žaláře a okusím v něm zaslouženou metlu nad svými zády, dotkl svými rtoma tvého roucha a svlažil jej slzami své velké lásky k tobě!“

9. Tu povstane král, otevře svou náruč a praví: „Synu můj! V tvých ústech se nepohybuje jazyk hadí, neboť slzami zvlhčené oko a jeho vážný jemný pohled je mi nejvěrnější zárukou, že mne ze všech svých sil miluješ. Pojď sem do mé náruče! Láska přikrývá množství hříchů! Mé srdce je nyní také naplněno radostí, že jsem mezi svými dětmi našel jedno, které ve mně poznalo milujícího otce! Protože jsi mi přišel vstříc s láskou, nalezněš také lásku u mne! Místo abys trpěl nyní trest, budeš oděn královským čestným šatem a kráčet po mém boku!“

10. Hle, milý bratře! Právě tak je tomu také se Mnou. Každé z Mých slov zůstává sice v oblasti Mého řádu a moudrosti věčně neproměnné; ale kdo přijde ke Mně skrze lásku, tomu bude vše odpuštěno. Neboť jsem-li již v moudrosti diamantem, pak jsem však v lásce nicméně měkčí nežli vosk a dám se Sebou velmi smlouvatí!“

Kapitola 253.

Co koná láska, jest dobře vykonáno. Dej se jen jedině jí vésti!

1. Praví důstojník: „Ó jak nádherné a přeblaženě sladké je záviseti na tomto Pánu, který v moudrosti stojí věčně nedosažitelně vysoko nade všemi bytostmi a proto také na dosažení Svých svatých cílů volí vždy nejvhodnější prostředky, přitom však (pokud to dovoluje sice svo-

bodný, ale přitom nicméně nejmoudřejší a nejneměnlivější řád všech věcí a bytostí) poskytuje lásce nejvyšší svobodu a tak ji staví, aby vůbec nemohla chybit i kdyby také chtěla chybit! Ano, ano, to je nekonečně velké, vznešené a svaté!

2. Že jsi, ó Pane a Otče, dal v lásce a právě láskou se Sebou Samým jednat, o tom je v Písmu Svatém nescíslný počet příkladů. Nechci nikterak vzpomínat oněch příkladů Starého Zákona, kde jsi vyslyšel Sáru, milému Jakobovi jsi dal výhradní právo prvorozenství, Josefa, který Tě miloval, jsi učinil dobrodincem jeho bratrů, poté Mojžíše, který byl odjakživa synem Lásky a láskou byl zachráněn a konečně puzením svého srdce /nechtěje se již dívat na bídu svých bratří přišel k Tobě jsoucím v hořícím trnitém keři a tu se teprve stal nástrojem Tvé lásky a slitování. Ano, ve Starém Zákonu by bylo na tisíce příkladů, v nichž se velmi zřejmě pojednává o něžnosti a měkkosti Tvé lásky.

3. Ale připomínám hlavně Nový Zákon, kde jsi bezprostředně dal Sám se Sebou smlouvatí láskou, takže se proto často Tvoji učedníci a apoštolové velmi zlobili. Jak by byli rádi viděli, kdybys dal při tak mnohých pohoršlivých příležitostech pršeti z nebe ohni a síře! Ale Ty jsi jim to odmítl a léčil jsi tam, kde očekávali, že bys mohl ranit. Ó Pane, celá věčnost je příliš krátká na vypočtení všech zázraků Tvé lásky! Ale co činit? Nic, nežli jen Tě milovat, protože Ty Sám jsi jen láska a opět všem láska!“

4. Pravím **Já**: „Dobře, dobře, Můj bratře, Můj synu! Co láska činí, je dobře učiněno! Dej se tedy vésti vždy jen láskou! Kamkoli tě potáhne láska, budeš docházeje na své místo již také úplně doma. Mé Království je pouhá láska a kde vládne láska, tam jsem také domovem Já! Proto však také nepijde tedy nikdo bez lásky nikdy do Mého Království a ještě méně bezprostředně ke Mně. Světlo Mých očí proudí sice nejúplnějším nekonečností a je to věčně zářící diamant Mé moudrosti; ale láska je jen tam, kde jsem domovem bezprostředně Já Sám tělesně a ovšem nerozlučně bytostně.

5. Světlo Slunce proniká také téměř nezměrný prostor; ale jeho teploty požívají jen ona světlová tělesa, která jsou v jeho blízkosti; nad okruh jeho planet však již teplo neproniká. Avšak tělesa, která chtějí být ohřívána sluncem. Musejí dříve mít sama v sobě teplo, jinak z jejich oteplení není nic. Neboť ledovec, dokud je ledovcem, nepřijímá žádné teplo, leč by napřed roz-tál na vodu, která je pak již způsobilá přijímat teplo.

6. Co tedy má lásku, to také nalezne lásku a přijme ji do sebe jako do úplného vlastnictví. Co však lásky nemá, to také nemůže lásku do sebe přijmout. – Kdyby kámen neměl v sobě ohně nemohl by se nikdy rozžhavit, jako se nemůže rozžhavit ledovec; ježto však má v sobě oheň, může také být rozžhaven.

7. Zůstávej tedy v lásce, ježto máš v sobě lásku a jdi a vezmi Matyldu Eljahovou, aby všechna tvá láska ke Mně měla věčnou potravu! Neboť nemá-li magnet jako symbol síly lásky žádné potravu, zeslabuje se; přivěsí-li se však na něho pokrm, pak se stává silnější a silnější. Budiž ti také Matylda Eljahová sílícím pokrmem! – Staň se!“

Kapitola 254.

Prosba o požehnání před jídlem. O Swedenborgovi. Požehnání domu Habsburků Působení duchů a andělů na lidi. Základní zákon svobody vůle.

1. Důstojník učiní nyní ihned, co jsem mu poradil, přivede však Matyldu-Eljahovou také ihned ke Mně a praví: „Ó Otče, zde jest ta, která Tebe jako já nade všechno miluje! Ty jsi mi ji sice dal Svým svatým slovem a já bych ji mohl také ihned přitáhnout na svá prsa; ale nevím přece, zda je to zde tak v řádu. V srdci mi to připadá tak, že bych Tě měl dříve snažně prosit o požehnání a že budu mocí Matyldu-Eljahovou považovat za úplně svou teprve tehdy, až ji obdr-žím z Tvé ruky.

2. Jako pokrm pro mé srdce jsi mi ji, ó milý Otče, ušetřil, tak ušetřuješ také všem lidem na Zemi pokrm a nápoj. Ti kdož před požitím pokrmu přijdou k Tobě ve svém srdci a děkují Ti a snažně prosí o Tvé zvláštní požehnání, jsou pak pokrmem také opravdově živeni. Těm však, kdož míní, že něčeho takového není již vůbec zapotřebí, neboť pokrm který je jednou na stole, je beztoho již požehnan a že je pověřivou hloupostí chtít míti pokrm ještě jednou požehnan těm neposlouží k požehnání ani tělesně ani duchovně. Neboť člověk Tě nemůže nikdy dost chválit, milovat, velebit A Tobě děkovat, a hojnost Tvého požehnání nemůže nikomu uškodit. Proto žehnej nám jen ještě jednou, ó svatý Otče!“

3. Pravím **Já**: „Můj synu! Oč jsi prosil, již se stalo! Proto buď jen zcela uklidněn a utěšen; neboť u tebe je nyní již vše v pořádku. Jenže v naší společnosti, kteří sice ještě nejsou zcela v řádu, ale mají v srdci lásku a to je již dobré. Nebude tu již mnoho třeba, aby i oni přišli úplně do řádu.“

4. Tobě velice prospěla četba knih mudrce Imanuela Swedenborga proto jsi uváděl to, co jsi četl, ihned také ve skutek. Ale tito zde nečetli ani Mé slovo a ještě méně to, co jsem o Svém slovu zjevil Imanuelovi Swedenborgovi, a proto zde musejí státi jako volové u hory. Ale, jak bylo řečeno, to zatím nic nevadí, neboť my je ještě cestou zaučíme.

5. Mohli bychom se sice nyní zde v tomto městě ještě nějaký čas zdržet, také panující dům navštívit a pro všechny časy časů mu požehnat; ale nikdo nás o to snažně neprosí a tak budiž jen zcela prostě naší přítomností v tomto městě požehnan, čímž je však nicméně na tom lépe, nežli všechny ostatní vládnoucí domy v celém světě; ale pak bude povýšen k požehnání Evropy! Tím jsme zde tedy hotovi! Proto se nyní vydáme na předem určenou další cestu a to na jih.“

6. Tu přistoupí ke mně císař Josef, Leopold a František a prosí co nejsnažněji o zvláštní požehnání domu rakouskému a všem národům tohoto státu. A Já to po moudré prosbě těchto tří někdejších vladařů učiním a pravím:

7. Omšely dome! Zůstaň! Tvou korouhví budiž láska, mírnost a trpělivost! Staň a zůstávej pevný v pravé víře a nevyhýbej se světlu ducha. (Tato podmínka nebyla pozdějšími vládci domu Habsbursko-lotrinského z jejich svobodné vůle zřejmě splněna). Neboť světlo tě povznese nad všechna knížata Evropy! Nedej se nikdy Římem podvést a zotročit; neboť tebe ustanovují vládcem a tobě žehnám Já a nad tebou jsem jen Já a jinak nikdo jiný na Zemi! Já neznám rozkazujícího a všechna knížata v nevolnost vzítí chtějícího a nade vše vládychtivého a proto nejvyššího temného Říma. Jen pokorný, nikoli třemi korunami korunovaný Řím, který by dbal Mého slova, bych znal. Ale Řím, který si žádá vyhubení všech oněch bratrů, kteří si nechtějí nikdy dát líbit tíhu tří korun na jedné hlavě a kteří myslí jasněji než kníže noci v Římě, je přede Mnou ošklivostí zpustošení na svatém místě všeho života ze Mne! Dome můj! Ty jsi nyní již leccos učinil; učiň vše, tak bude tvá moc vzrůstat jako cedr na Libanonu! Mé požehnání a Má síla s tebou! Staň se!“

8. Zde padnou ona tři knížata přede mnou na kolena, řeknou Amen a ze všech svých sil Mne chválí a velebí.

9. Pravím **Já**: „Povstaňte, přátelé! Každý učiň, co může. Já vím nejlépe, jak věci byly a jak nyní jsou. Ale již nebudou dlouho takové, jako byly dosud. Vám třem však dám moc, abyste mohli na svůj dům ve světě podle svobodného řádu, podle svobodného práva a jak se sluší a patří působit, aniž by tím byla zkracována svobodná vůle dočasného panujícího vladaře.“

10. Toto se však děje tak, že se u každého člověka působí jen na jeho poznávavost, nikdy však ani v nejbližším smyslu na vůli buď brzděním anebo napomáháním; neboť vůli podporovanou, právě tak jako brzděnou považovati je za souzenou. Peklo ano, to uchopí lidi za vůli, tahá je za ní do záhuby, do soudu a do smrti! Ale tak tomu u vás nesmí být; neboť my musíme do krajnosti dbát nejuplněnější svobody vůle. Proto nesmíte ani tam, kde jste zmocnění, ni-

kdy působit na vůli, nýbrž jedině na, poznávání člověka. Člověk však může své poznání sebe výše stupňovat, jeho vůle přece zůstane o sobě, jakou jest a jakou byla. A tak tomu musí být, protože to tak chce mít Můj věčný řád.

11. Dospívá-li však člověk k pravému poznání, pak již beztoho toto poznání povede vůli, jako dobrý jezdec svého koně- A vůle pak již začne víc a více chtít, co jeho poznání shledává pravdivým, dobrým, účelným Tím se vůle a poznání navzájem stále více spřátelují; až konečně úplně sjednotí, což pak také již tvoří dokonalost člověka. Vůle však jest život duše. Poznání naproti tomu spočívá ve věčně v sobě svobodném duchu. Jestliže se duch a duše sjednocují, pak tímto duchovním znovuzrozením je tu také svoboda, jež je podmínkou k věčnému životu a člověk pak již žije v Mém Království, jež je pravda a věčný život.

12. Tři však jsou které toto dosvědčují: slovo, poznání a vůle. A tyto tři se musejí stát jedno, jako Já Sám jsem jedno jako Otec, Syn a Duch. Otec je v podstatě věčné slovo. Syn je přijetí slova a tím moudrost Sama. Duch anebo vůle anebo síla však vychází potom z obou a je úplně jedno s Otcem a Synem a to vše v jedné bytosti, která tu ve Mně stojí před vámi a vás poučuje.

13. Proto to musíte vzít náležitě k srdci a tento Můj nejvyšší neměnitelný řád náležitě pochopit, jinak, kdybyste vykonávali na nějakého na světě ještě žijícího člověka vliv, zkažili byste u něho mnohem více nežli nějak napravili. Každá jen vnější, neřku-li vnitřním násilím krocená vůle nic neprospívá. Řím podobně jako pohanství použil všelikých donucovacích prostředků, aby krotil vůli lidí. Čeho tím však docílí? Nejvyšší brzkého rozkladu a všestranného nejhlubšího opovržení. Ať také nyní činí cokoli, nikdy se nezotaví a nepovznese.

14. Také toho se tedy musí obzvláště v naší čistě duchovní, tedy nejvnitřnější sféře moci co nej přesněji dbát. Vnitřně nesmíme nikdy nikoho donucovat, za to však, je-li velmi nutno, aby byla položena hráz peklu, vnějšně všelikými zly pro smyslné tělo válkou, hladem, morem, neúrodou hned té, hned jiné plodiny. Také toto je sice již soudem a jeho plody jsou jen špatné; ale zbývá-li vám volit jen ze dvou zel, volte vždy to menší. Vnější soud lze opět na správné cestě napravit, ale vnitřní soud jen nejvyšší těžko anebo často také pro pravou svobodu Mých nebi vůbec ne.

15. Proto tedy přijměte, dobře a vždy dbajíce těchto Mých slov, také budiť dobré duchy vašeho domu a použijte jich podle daného vám nyní poučení! Staň se !

16. Oni tři Mně nyní děkují za udělené jim poučení a moc a slibují přede všemi, že budou vždy co nejmoudřejší používat této jim udělené milosti.

Kapitola 255.

Duch lásky a vnější forma. Závěrečné slovo Páně: Držte se ducha lásky! Z lásky pochází moudrost, z moudrosti láska to je věčný řád života v Bohu.

1. Nyní však přichází opět Matylda-Eljahová se svým Petrem - Petrem a děkuje Mně ještě jednou co nejvroucněji za milost, že jsem jí dal někdejšího pozemského učitele, kterého byla milovala již jako dítě, nyní v nebeské říši za trvalého vůdce.

2. **Já** však pravím: „Ty jsi dobrou stravou pro něho a on pro tebe. Ale jen se nedávejte vésti vnější formou více nežli svým duchem lásky! Neboť forma se může také v nebi změnit, podle vzrůstu lásky anebo podle potřeby nějakého skutku lásky, který se má provést; ale láska zůstává věčně neproměnná. Vnější mysl si také brzy zvykne na sebekrásnější formu, načež se mu stává lhostejnou. Ale láska, protože tvoří stále novou moudrost a nový div za divem, se stává od hodiny k hodině, anebo lépe řečeno, od chvíle k chvíli přitažlivější. Proto se tedy držte stále vnitřního ducha lásky, ten vám bude pravým věčným nebeským chlebem a bude vás sílit a posilovat vždy víc a více bez ustání; neboť tento duch ve vašich srdcích je Duch Můj!“

3. Matylda-Eljahová je tímto Mým poučením v nejvyšší míře dojata, neboť poznává dobře jeho velkou pravdu. Práví poté Petru Petrovi: „Ušlechtilý bratře! Slyšel jsi a pochopil také dobře tuto svatou pravdu? Práví Petr – Petr: „Matyldo-Eljahová! Proč se na to tážeš! Bojíš se snad, že bych mohl chtít něco jiného, nežli co chce Pán, anebo učinit něco proti vůli Páně? Ó o to se nestarej! Já jsem vryl nejsvatější slovo Otcovo co nehlouběji do svého srdce a nyní žiji zcela sám z tohoto slova v sobě. Bylo by mně nyní nemožné něco jiného myslet a chtít, nežli jediné a pouze jen to, co chce Pán. Buď proto bez starosti! Kdyby mně časem mohlo někde něco ještě chybět, tam mně to nahradíš ty, a kdyby se někdy nedostávalo snad něčeho tobě, učiním totéž já tobě, Kdyby však scházelo něco nám oběma, pak budeme společně svatého Otce za to prosit a On nám ze Svého nevysýchajícího zdroje dá vše, čeho nám bude zapotřebí. Proto tedy buď bez starosti, má nejmilejší Matyldo! Tvůj Petr-Petr všemu dobře rozuměl.

4. Práví Matylda: „Ano, ano, ty jsi přece vždy mým mistrem ve všem, jak v moudrosti, tak i v lásce! Ty jsi sice na Zemi rozdmýčával ve mně lásku k sobě nejprve svou moudrostí; nyní však se mi zdá, že velká a čistá láska v tvém srdci rozdmýčává ve mně moudrost. Hm co o tom soudíš?“

5. Práví Petr-Petr: „Má nejspanilejší Matyldo-Eljahová! Hle, to je právě onen velký koloběh, v němž se všechny věci hýbají a pohybují: Láska plodí moudrost a moudrost plodí opět lásku. Prazákladem všeho světla je ovšem láska jako věčné životní teplo Božství. Je-li nám však dáno teplo, pak plodí vždy stále také světlo v tom stupni, jak se v nás rozmnožuje teplo. Teplo se však rozmnožuje právě opět rozhojňujícím se světlem; neboť ty víš, že světlo, stává-li se silnější a silnější, plodí opět teplo. A vychází stále z druhého, světlo z tepla a teplo opět ze světla!

6. Jako se však oba tyto praživly všeho života vzájemně stále nově plodí a rodí, vyživují, posilují a udržují právě tak jsme tedy také my v nejmenším měřítku určení k tomu, abychom se vzájemně láskou a moudrostí posilovali. Toť vůle a věčný řád Páně, jenž především vyžaduje své věčné nezbadatelné bytí a z něho bytí všech bytostí, jimž Jeho slovo dalo bytí. Nestarej se tedy o nic, já nyní již také dovedu milostí Otcovou žít pravý život v Bohu.“

7. Pravím na to **Já**: „Amen! Tak je to správné, to je správné pochopení života! V něm všichni zůstávejte! Nyní však všichni Moji milí přátelé, třeba jítí dále! Postavte se do jistého pořadí! Roberte! To vše je ještě v tvém domě, ty jsi domácí pán proto nyní přichází opět řada na tebe, abys vedl celou velkou společnost! Ale tohoto přítele Petra – Petra s jeho Eljahovou jakož i se svou Helenou vezmi k sobě; oni ti cestou prokáží dobré služby.

Kapitola 256.

Svatá společnost opouští Vídeň a táhne k Alpám. Na Semeringu. Pán o meznících a o zemi a štýrském lidu.

1. Po těchto slovech se všichni uspořádají a ihned začíná další pochod, a to na silnici do Štýrska. V krátké době přicházíme na úpatí Semeringu a celá společnost, která nyní má schopnost viděti přirozenou zemi, se zde zastaví.

2. Předstoupí císař Josef a říká Mně: „Pane, tuto horu jsem několikrát přejížděl a leccos jsem zařídil pro lepší silnici přes ní; neboť přede mnou nebylo možno po leckteré silnici bez nebezpečí života vozem jezdit. Tehdy spráskli lidé ruce nad hlavou a křičeli nad tím až ochraptěli. Domněle moudří pravili: „Ano, ano, jen dělat silnice hezky rovné a široké, aby měl ďábel lehčí práci jezdit po takové silnici!“ Za mé doby považovala se totiž široká silnice ještě velmi silně za silnici vedoucí do pekla a náležitě zarytého arcikatolíka nebylo by možné za žádnou cenu dostat na širokou silnici. Ano, i ve Vídni byli lidé, kteří by nebydleli v široké ulici, a i kdyby jim bylo za to ještě mimoto zapláceno.

3. Stačí, se zmíniti o této hlouposti lidí potud, aby se tím ukázalo, jakou práci mně to stálo, abych povznesl lidstvo k čistějším pojmům. Pominu tu věc, že dokonce ani kněží nechtěli nic slyšet a vědět o zřizování pohodlných a širokých silnic, nýbrž sem tam spustili proti tomu nárek a odsuzovali mne i se silnicemi do nejspodnějšího pekla. Každému, kdo ve zpovědi vypovídal. Že šel po široké silnici, odpírali beze všeho na delší dobu rozhřešení a vstup do kostela, protože ho prohlásili za znečištěného. Bylo by bývalo téměř nutné, provést operat (smírnou obět) načervenalé krávy (4. Mojžíš, kap.19.) která musela být před táborem spálena a její popel vložený do čisté nádoby plné čisté vody, sloužil i očištěnímu pokropení všeho nečistého. Nuže, co říkají popové a lidé teď tak zvaným železnicím a zejména této železnici zde přes Semering? Opravdu, Pane! Něco takového by se před sto léty nemohlo vyskytnout u žádného člověka ani ve snu!“

4. Pravím **Já**: „Dříve, ze tvé doby, byli lidé sice velmi hloupí; ale byli více věřící nežli teď. Chápali sice vše hrubohmotně a o duchovnu nevěděli takřka nic. Červenavou krávu Aronovu a Eleazarovu, a co se s ním muselo dít brali doslovně. A v katolických modlitebnách je ještě dodnes velmi mnoho s židovskou kropicí vodou; jen není přimíšen popel neposkvřené a neojařmené krávy s yzopem. Ale oč se stali lidé nyní moudřejší, jsou také více nevěřící. Mně však je víra, byť byla i sebe slepější, nicméně milejší nežli tak zvaný světský učenec. Neboť ve víře je pozemský člověk svobodný a v ničem svou duši nesoudil; ale ve vědě spočívá již soud.

5. Dokud dítě věří, že dvakrát pět je deset, jest prosto přinucení; ne tak matematik, u něhož musí být podle důkazu dvakrát pět deset. Tak lidé nyní již nekřičí nad těmito stavbami, neboť poznávají jejich přirozenost; ale zato tím více křičí nad drahotou a nedostatkem, a víra se stala zcela zřídkou. Svět ví sice nyní značně více nežli věděl za tvé doby, ale proto se nestal lepším a naprosto ne bohatším, ani přirozeně a ještě mnohem méně duchovně. Proto necháme nyní tyto silnice býti tím, čím jsou, dílem více skvělým nežli užitečným, zejména silnici přes tuto horu, u níž se dělal účet bez hospodáře a odebereme se dále!“

6. V pouti se nyní pokračuje opět dále a v krátké době je dosaženo vrcholu hory, kde stojí známý pohraniční pomník. Zde se opět maličko odpočívá. A císař Karel vystoupí a praví: „Pane a Otče! Pohleď na toto znamení. Je to dílo z mé pozemské doby. Důvodem byly stálé pohraniční třenic. Aby se učinil těmto třenicím konec, dal jsem na zvlášť sporných bodech postavit mezníky. A sem tam je postavili také na mou počest. Řekni mně, ubohému hříšníkovi před tebou, zda jsem tu jednal správně?“

7. Pravím **Já**: „Příteli! Mezníky nejsou nic jiného nežli vývěsné štíty tvrdosti lidských srdcí. Je dost smutné, musí-li říci bratr bratru: „Až sem a dále ne!“ Ale jsou-li lidé jednou posedlí zlým duchem sobectví, pak se schválené mezníky stávají nutností, protože kladou nenasytné lakotě lidí určité meze, přes něž beztravně nesmí již více nic považovat za svůj majetek. Staly se tedy mezníky mezi provinciemi nutností. Co je však nutné, to je pak také, uvažuje-li se totiž se stanoviska nutnosti dobré, ačkoliv je to o sobě špatné, protože důvod, který je činí nutné, je špatný.

8. Kdyby lidé žili podle Mé náramně snadno srozumitelné nauky a kdyby v jejich prsou tlouklo pravé, Mým Duchem naplněné bratrské srdce, pak by na celé Zemi nebylo třeba mezníků. Neboť tomu, co je dobré, se nesmí věčně nikdy klásti meze; ovšem však tomu, co je špatné. Hrabivost, vládychtivost, lakota. Závist a pýcha jsou však v podstatě zcela zlé věci. Proto se jim musejí klásti meze, aby se nezvrhly a nezasahovaly kolem sebe jako rakovina dále. Z toho však můžeš nyní snadno posouditi, zda tvé mezníky byly dobré anebo špatné. Pravím tobě, jsou obě zároveň tak, jako soud a příčina soudu, totiž zákon. Neboť kdyby nebylo zákona, nebylo by také soudu. Co však činí nutným zákon, to činí také nutným soud. Ale ani zákon ani soud nejsou dobré, protože obě je následkem zla a špatnosti lidského srdce.

9. Hle v Mému Království není žádného zákona a tedy také již žádného soudu. Neboť zákon a soud jsou jen strážci a udržují v určitých mezích to falešné, špatné a zlé. Jsou-li však strážci také již nutní následkem zla v člověku, nejsou však proto ničím dobrým. Neboť v nebích nemožou býti ani zákony a ještě méně nějaký soud, leda zákon čisté lásky, který je však vlastně sa-

mou nejvyšší svobodou. Hledím tedy na mezníky velmi nerad, protože nejsou nic jiného nežli pamětní kameny tvrdosti a nelásky lidského srdce. Nyní víš, milý příteli, vše a nemusíš tedy o takových nicotnostech dále již přemýšlet.

10. Pohleďte však zato všichni raději k jihu, na onu krásnou zemi, která je jako Kanán. Sluje **Štýrsko** ! obyvatelé této země jsou většinou ještě velmi hloupí. Neboť kde není člověk příliš soužen nouzí, tam se podobá lenochodu a mnoho se nestará o věci tělesné a ještě méně o duchovní. A tomu je právě tak v této krásné a dobré zemi. Živí své nemnohé obyvatele až příliš dobře; proto jsou leniví a dělají jen tolik, kolik je právě třeba k uspokojení jejich kůže. V městech lze ještě sem tam nalézt sice poněkud více života, ale za to také více zlomyslnosti a všelikých hříchů. Jen několik málo jich žije v městech této země, kvůli nimž navštívíme tuto zemi. A tak potom půjdeme opět svou cestou dále!“

Kapitola 257.

Rozmluvy na dalším pochodu o staré a nové době. Svět nebyl nikdy dobrý, nýbrž vždy jen několik málo lidí v něm.

1. Pohybujeme se opět dále s hory dolů a dostihneme obce zvané Spitalu, právě na úpatí Semmeringu.

2. Císař Karel opět vystoupí a praví: „Ó Pane a Otče, jenž jsi svatý, přesvatý! Pohleď na tuto obec! Za mého času to byla obec lidského dobrodiní. Tato obec byla skutečně útočištěm chudých trpících. Já sám jsem ji častěji při svých cestách na jih navštívil a obdaroval. Ale se mnou se tedy také brzy ztratilo vše, co bylo určeno k užitku a prospěchu lidí; neboť smysl pro dobročinnost zámožnějších Štýranů se až příliš rychle proměnila v ziskovost. Lidé chtěli zbohatnout a až příliš brzy zapomínali, že chudý nic nemá a tedy také nemůže žít. Leč to přineslo zemi malé požehnání. Za mé doby to byla jedna z nejbohatších zemí celé říše a nyní bude patřit brzy k nejchudším. Padnou-li hranice mezi Uhrami a touto zemí, bude to země pro žebráky a to se stane této zemi právem; neboť její smysl pro konání dobrodiní chudým vyhasl. Dárcové feniků ještě jsou; ale praví dobrodinci zemřeli.“

3. Pravím poté **Já**: „Ano, ano, v té příčině nemáš zcela nepravdu. Jsou sice ještě mnozí, kteří ještě něco značně udělají; ale povšechně nebude brzy v žádné jiné zemi tolik sobců, jako právě v této zemi. Také posunování mezníků není nikde tak běžné, jako v této zemi. Její vysočina je již lepší, ale nížina je na tom špatně. Ziskuchtivost, smilstvo, nevíra na jedné straně, nejkráklavější pověra na druhé straně, málo lásky, ziskovost, často ztrnulá necitelnost k chudým lidem a všem, co by mohlo ducha více probudit, žárlivost, lakota a závist a stálé opovrhování bližním jsou hlavní rysy této země. Proto však navštívíme tento nemocný nárůdek, abychom jej pokud možno uzdravili. Ve Vídni stav obležení není dosud zrušen a hle, v tomto městě bylo nám trpět; ale v městě této země nebude nám trpět, proto si také na krátkou dobu našeho pobytu vyhledáme v okolí příbytek.“

4. Praví Karel: „Pane!! Aby hrom a blesk uhořel do tohoto města! To musejí být opravdoví lidští ďáblové! Cožpak tam není úředníků, úřadů, vojska ani policie?“

5. Pravím **Já**: „Ó dost, ale málo lidí mezi nimi! Úředníci slouží za peníze a chtěli by být jen až příliš brzy velkými pány, aby dostávali více peněz. Proto jejich srdce jsou také většinou z kamene a svůj úřad vykonávají často neúprosně přísně, aby tím byli považováni za udatné muže svého oboru, aby se na ně při nejbližším postupu pamatovalo. Jen málokterí jsou spokojeni s tím, co jsou a co mají; to však právě mnoho neznamená. Většina jich chce jen postupovat a hle, to je velké zlo; z toho vyzírá strašně málo lásky a ještě méně pravé spravedlnosti zejména při tomto novém přetvoření státního zřízení, kdy úředník by jednak raději klel nežli pracoval a jednak by byl však rád velkým pánem, dobře žil a nemnoho pracoval a dělal malého vladaře.“

6. A tak, příteli, s úředníkovým národem se tu zrovna mnoho nepořídí. Kdyby v tomto městě nebylo trochu té vojenské moci, pak by se dařilo úřednickému stavu povšechně špatně; neboť není naprosto oblíben. Neboť má-li úředník rozsívati ve státě požehnání, pak musí mít mnoho lásky! Nemá-li lásky, pak zasévá jen plevel a bodláčí, kde působí. Plodí u poddaných nenávisť a opovržení proti jejich knížatům a nakonec žárlivost a různice mezi úředníky a mezi poddanými. Odtud potom ta spousta nejvyšš neblahých procesů, při nichž získávají pouze právní rádci, ale strany ztrácejí.

7. Praví předstupující Rudolf Habsburský: „Ale Pane, pohleď na ony dvě široké silnice. Jedna pro obyčejné vozy a druhá pro vozy železné. Kolik krásné země zabírají, kdežto za mé doby musely být všechny silnice jen úzké a vésti přes jinak nepoužitelná místa země. Já jsem neměl žádných státních dluhů a také jsem musel vésti mnohou válku. Ale ti, když nyní jako vítr jezdí po širokých silnicích a své věci dopravují rychle dále, jsou nyní dlužní celému světu. Opravdu to nechápu!“

8. Pravím Já: „To záleží prostě na tomto: Protože nemají lásky, nemohou také mít pravé světlo. Kdo však nemá pravé světlo a staví most přes řeku za noci, ten půjde po nebezpečné cestě přes řeku. Kdyby žili lidé podle potřeby, pak by měli všichni dost; protože však žijí v přepychu a v pýše, trpí nouzí a bídu a stávají se dlužníky celému světu. Rozumíš této zcela prosté základní pravdě?“

9. Praví Rudolf: „Ó Pane! Žel, jí rozumím. Nyní je asi na Zemi doba o níž jsi prorokoval, že v ní vychladne láska a nebude víry. Ó ze všech zřízení, která jsem dosud viděl, to vyzírá až příliš jasně! Nic nežli marnivá nádhera, pýcha a přepych na přepych! Druh chce přesvědčit druh. Všichni chodí nejjemnějších šatech, dokonce dcera žebráka stojí tu nezřídká nafintěná jako nějaká dvorní dáma a hledí svým okázalým oděvem ještě více probudit smyslnost mužů a jinochů, nežli již beztoho jest. Pohleďme však také na muže, jinochy a chlapce; jak oni vypadají!“

10. Pohlédnu-li zpět na svou dobu, tehdy byl také v oděvu jakýsi pořádek. Každý se musel odívat podle předpisu svého stavu. A tím byla učiněna přítrž pýše a mnohostranné nádheře a přepychu. Nyní však, kdy zejména v neděli a ve svátek nelze již rozeznati domovníka od prince, přestala vzájemná úcta, láska, důvěra, víra, milosrdenství a studený, nejbezcitnější rozum ovládá srdce lidí nejen zde nýbrž všude, kamkoli se jen jeho oko obrátí.

11. Za mé doby bývaly u silnic zavedeny svobodné taverny, (hospody) v nichž chudí cestující byli bezplatně zaopatřováni. Každý měl právní nárok na pohostinství svého bratra souvěrce. Jen Židé a pohané museli zaplatit malý poplatek hospodskému za pohoštění. Hospodská taverny měl právo, podobně jako nyní ještě milosrdní bratři, vyslati do sousedních obcí sběratele, kteří ho vším hojně zaopatřovali. A to bylo jistě dobré zřízení. Teď není o něčem takovém již ani stopy. Nemá-li cestující peněz, propadne smrti hladem. Ó lidstvo! Jak daleko ses vzdálilo od cesty do království Božího!

12. Ó Pane! Myslím, že s těmito lidmi obývajícími milou krásnou Zemi se asi již málo pořídí! Neboť tu nosí téměř každý soud smrti napsaný jak na čele tak i v srdci. Kde jednou nastoupila takováto bezcitná tvrdost srdce, kde takřka již nikdo nechápe nouzi svého bližního, kde se hlasitý nářek bídy přeslýchá pro nejvyšš zvučný halas lesku světa tam dávají, jak se říká, lišky dobrou noc. Proto myslím, že by se s tímto duchovně téměř mrtvým lidstvem neměly již vůbec dělati žádné okolky, nýbrž že by se mělo nechat přirozeně všelikými nemocemi zcela vymřít, a že by měli být zachováni jen nemnozí dobří, kteří žijí sem tam rozptýleně jako jehňata mezi vlky, takže by pak jimi obdržela Země přece jen opět lepší obyvatele.“

13. Pravím Já: „Milý příteli, máš zcela pravdu; je to opravdu bída, jak to nyní ve světě vypadá! Pravím tobě, mnohem hůře nežli za dob Noema a Lota. Ale co tu lze jiného dělat, nežli míti trpělivost!? Nech je dnes všechny zemřít, a oni nebudou v říši duchovní ani o chlup lepší nežli na Zemi. Necháš-li je však po nějakou dobu na Zemi na holičkách a jejich pošetilosti zbědačit, pak vejdou mnozí opět do sebe a polezou jak se říká ke kříži.“

14. Sem tam jsou přece také ještě velmi dobročinní lidé, kteří, ačkoli kráčí v lepších šatech, přece jen konají svým chudým bratrům a sestrám velmi mnoho dobrého. Za tvé doby, milý Rudolfe, byla sice mnohá zřízení velmi dobrá, ale za to také opět mnohá velmi špatná. A tak je tomu také ještě teď.

15. Pravím tobě: Svět nebyl nikdy dobrý, nýbrž vždy jen několik málo lidí v něm a tak jest tomu také teď! Co je jednou špatné, to je a zůstává špatné. Na trní a bodláčí hrozny a fíky nerostou a kdybys je i do nejlepší půdy přesadil. Na révách a fíkových stromech budeš však sklízeti vždy ušlechtilé plody. Proto se tedy také nikterak nestarejme o svět! Čím pošetileji a výstředněji si počíná, tím hůře se sám na konec potrestá. Kdo vysoko stoupá a nakonec si z nejvyšších skalních vrcholů nic nedělá, tomu začnou skalní vrcholy až příliš brzy samy vyprávnět, jak jsou vysoké a životu nebezpečné. My však navštívíme teď jen nemocné lidi. Na světě však nám nikterak nesejde, neboť svět byl, jak řečeno, ještě vždy přemíru špatný. – Proto pojďme dále!“

Kapitola 258.

V Mürzzuschlagu. Josefova otázka a odpověď Páně o věku techniky, Chybí víra a láska a proto pravé požehnání.

1. Nyní přicházím k obci Mürzzuschlagu a všichni obdivují výstavbu této jinak stísněné obce, která je ve všech směrech obklíčena horami.

2. Práví Josef, krácející hned takřka v patách za Mnou; „Pane a Otče! Já jsem přece také nebyl zrovna hloupý chlap a měl jsem ve svých zemích velké mistry v oboru strojnickém. Tak byl například jistý Mälzl, který opravdu prováděl věci, nad nimiž by musel každý o překot žasnout. Proč však tehdy nikomu nenapadl tento druh strojů, jimiž přichází vodní pára k tak silnému účinku? V mém století byli jinak velcí duchové; ano mohlo by se říci, že toto století bylo pravým zlatým věkem Německa; ale šťastné používání páry zůstalo tomuto století cizí. Opravdu kdyby se byl za mé vlády uskutečnil také tento vynález, pak by to bylo také s čistým křesťanstvím dopadlo jinak. Ovšem s pověrou bych měl sice vedle toho dosti co dělat, ale s tou už bych si byl poradil. Kdyby byla pověra jednou potřena a temné popství sraženo k zemi, pak by to s čistě duchovním vzděláním šlo rovněž tak rychle kupředu, jako se přes ty dva železné řádky valí železné vozy.

3. Skutečně ani pro duchy není nezajímavou věcí vidět kterak jejich nejmladší pozemští bratři vynalézají věci, které naprosto nejsou maličností. Tamto ve velké dálce právě nyní objevuji, kterak se rychlostí šipky pohybuje dlouhý vlak. Za mé doby by bylo k projetí této trati třeba celého dne cesty. A nyní, zatím co zde mluvím, je celá trať již zpola uražena. Pane! Máš jistě také radost toho, když Tvé nedospělé děti na Zemi objevují a provádějí ze svého ještě nejvyšší nezralého rozumu tak úctyhodné věci! Neboť tento přesný výpočet mezi příčinou, silou a účinkem jest také něco, co dělá Tvému Duchu v člověku velkou čest. – Ó Pane, mám pravdu anebo ne?“

4. Pravím Já: „Milý příteli! Máš sice pravdu, a Já bych měl také pravou radost z toho, kdyby Mi lidé při těchto dílech vzdávali poctu a budovali tato díla na pilířích lásky. Ale za všech těch, kteří toto dílo uskutečňují, sotva jediný myslí na mne a vzdá Mi čest. Všechno to ježdění je omezeno tak přísnými zákony, že ho může použít jen ten, kdo se co nejpřesněji podrobí těmto zákonům: Především musí v určitou dobu zaplatit jízdné; o fenik méně vylučuje tě již z použití této příležitosti rychlé jízdy. Zadarmo není nikdo ani o loket dále dopraven.

5. Copak by na tom záleželo, kdyby byl ke každému vlaku připnut jeden vůz zdarma pro zcela chudé lidi, jimž by bylo velkým dobrodiním, kdyby se dostali co nejrychleji do svého domova, kde by byl učiněn rychlý konec nouzi, kterou v cizině snášeli. Alen něco takového tomuto

podniku ani ve snu nenapadne neřku-li, aby to provedl, a jejich akcie, které stojí stále špatně, bylo by možno velmi brzy počítati k nejlepším a nejcennějším. Ale Já pravím: dokud na tom nasmějí mít bezplatný podíl chudí, dotud tento podnik nebude vynášet dávno vytoužená velmi potřebná procenta. Zapamatuj si tuto větu: Kde není lásky, tam také není zisku! Neboť jedině láska opatřuje pravý, vydatný a trvalý zisk. Pravím tobě, tento podnik, zůstane-li ještě dlouho, jakým nyní je, přivede do velké bídy celou zemi.

6. Já jsem sice jednomu pozemskému sluhovi Mé nauky a Mého zjevení pro lidi této doby ukázal nový způsob. Tento způsob je dobrý a velice potřebný, ale dokud nebudou chudí dopravováno bezplatně nebude tato cesta mít ode Mne žádného požehnání, mimo požehnání, které má všeobecně celý svět.

7. Tu však přichází tímto vlakem jeden Můj dobrý přítel ze Štýrského Hradce a s ním ještě jeden a ještě jeden! Těmto třem musíme požehnati. Oni nás přirozeně neuvidí, ale v srdci pocítí značné pohnutí. Jsou v něm však ještě tři jiní, kteří také nejsou špatní, ale přece ne správní, ani ve víře ani v lásce. Ale přesto jim nebude naše požehnání zadrženo. Sedí v něm také jedna žena, která má schopnost vidět duchy a také by nás uviděla, kdyby bylo její oko obráceno v tuto stranu. Rozumí se samo sebou, že je tu řeč jen o očích mysli. Také jí se dostane našeho požehnání!

8. A nyní přátelé, jděte opět dále! Na tuto již dosti pozdní roční dobu teplý východní vítr, na jehož křídlech se kolébají miliardy duchů v podobě mraků, z nichž, s požehnáním příštího roku, padá k zemi hojný déšť, má našim nemocným přátelům ve Štýrském Hradci oznámit, že se blížíme k tomuto místu. Nejprve se utáboříme severně od tohoto místa na jednom pahorku. V úplné blízkosti bude tento pahorek podrobněji označen

9. Nyní přicházíme do Brucku, malého města které se však velmi nafukuje. Tam si vůbec neodpočineme, nýbrž půjdeme ihned dále.“

10. Zatím co se přibližujeme nyní k Fronleitenu, k městyso sice věřícímu, ale liguriány nejvyšš ztemněnému, dostávají, Robert a důstojník Petr – Petr s jejich oběma ženami úkol odebrati se napřed, aby jaksi v blízkosti obce Štýrského Hradce obstarali pro Mne a celou společnost příbytek.

11. Dnes (Oznámení o sepsání této kapitoly 4. října 1850) ráno o šesti hodinách přišli tyto čtyři osoby do blízkosti Štýrského Hradce. Tři silné údery na dveře u tebe, Mého sluhy, byly znamením příchodu těchto čtyř hostů. Učinili jaksi odbočku do předměstí a do domu obývaného a probudili tě třemi údery na dveře, aby ti oznámili, že přišli, Odtud šli ihned na místo svého určení, které však bude podrobněji označeno teprve při Mém příchodu.

Kapitola 259

Ve Frohnleitenu. Liguriánsky zabeđení duchové.

1. Nyní jsme v Městyso Frohnleitenu, kde k nám příběhne množství duchů z tamního farního chrámu a pečlivě se nás vyptávají odkud jsme přišli, kam jdeme a kdo jsme.

2. Vystoupí Petr a praví: „Přicházíme shora a jdeme na krátkou lhůtu dolů, abychom hledali ztracené ovce a jehňata, potrestali kozly a zahubili vlky. „ Praví duchové : „Aha, aha, vy jste tedy jistě skuteční misionáři z Říma, tedy posvěcení pro tento nejdůležitější úřad samým papežem?!“

3. Praví Petr: „Ó moji milí! Jsme sice misionáři, ale ustanovení a posvěcení k tomu nikoli vašim slepým papežem, nýbrž bezprostředně Samým Bohem, Pánem Ježíšek Kristem. Kdo z vás nás chce následovat, bude námi ihned přijat pro pravdivé Království Boží. Kdo nás však z jakéhokoli důvodu nechce následovat, bude ponechán na pusté Zemi. Netaž se však již nikdo.

Kdo jsme anebo jak se jmenujeme! Neboť kdo zde nebude bezpodmínečně následovat toho, co žádáme, nebude přijat.“

4. Práví duchové: „Ó nejste-li posvěceni a vysláni svatým papežem, pak vás nemůžeme následovat, neboť Pán Bůh vložil vše jemu do rukou. Co on sváže na Zemi, to je také svázáno na nebi. Nejste-li sem tedy posláni papežem, můžete tím méně být posláni Bohem, spíše však peklem, z něhož vycházejí všichni kacíři a protestanté a také nejvyšš zločinně říkají, že vycházejí od Boha a že On je jejich Otcem zatím co však je jejich Otcem jen Bůh s námi (ďábel). Jděte jen opět dále! Neboť v této obci nebude pro vás právě tak žádný obchůdek jako pro Rongeoince“ (stoupenci Rongeho, zakladatele katolického na Římu nezávislého směru.)

5. Práví Petr: „Odkudpak víte, že papež dostal od Pána Boha tak nesmírnou moc? Práví žena s dvoulibrovou modlitební knihou v ruce: „Nu, to přece ví celý svět! Bůh dal Petrovi veškerou moc a Petr po jednom papeži za druhým. A proto je každý papež hned tolik svatý Petr sám! Rozuměl tomu pán?“

6. Práví Petr: To zní velmi žertovně, a to zejména v mých uších, jelikož já sám jsem právě týž Petr, do jehož rukou vložil Pán Bůh duchovní klíče ke království nebeskému. O nějakém odevzdání Bohem mně udělené moci římskému papeži, nevím ničeho a rovněž ne o tom, že bych byl měl kdy své sídlo v Římě. Pavel, jako apoštol pohanů se sice zdržoval delší dobu v Římě a to za tyranské vlády císaře Nerona; ale já, jako pravý a skutečný Petr, nikdy. Jak bych byl tedy mohl jmenovat papeže svým nástupcem a odevzdat mu veškerou Bohem samým mně postoupenou moc?

7. Křičí ta žena. „Pryč satane Podívejte se na toho chlapa! On chce teď být sám svatým Petrem! No, něco takového nebylo ve světě ještě někde slyšáno! Ne dosti na tom, že jako hrozní pekelní kacíři zavrhnou učení Kristovo, které má jedině papež, oni chtějí dokonce ještě být samým milým Pánem Bohem! Teď však jen hleďte, abyste přišli dále, jinak budete vyprášeni násilím!“

8. Právím Já: „Bratře Šimone! Tu je zatím každá námaha marná; ti potřebují ještě dvě stě let nežli se jim trochu rozjasní. Ti byli liguriány náležitě zbedněni. Proto se odeberte jen opět dále. Já tě jen napřed nechám na několik okamžiků nebesky zalesknout a dopustím, aby tě tito zbedněnci poznali. Potom jim však náhle zmizíme s očí. Toto vidění jim bude vůdčí hvězdou, při jejímž třpytu naleznou ponenáhlu cestu života!“

9. V tomto okamžiku se Petr zaleskne jako slunce za nejčistšího poledne. Všichni duchové se chvějí hrůzou. My však zmizíme. Když se duchové opět probudí a chtějí před námi padnout na kolena nevidí již nikoho. Tu se dají do pláče a kvílení a proklínají svoji slepotu.

10. Ale celý sbor liguriánů se ubírá spěchaje rychle z kostela k těmto plačícím, kvílícím a naříkajícím, přísně papežským způsobem je poučuje a jimi vypověděný zjev prohlašuje za strašidelné dílo pekla. Duchové se však vrhnou na mnichy a chtějí je rozsekati. Mnichové však vezmou zcela vesele nohy na ramena a prchají jako orangutáni do svého kláštera. Duchové se jim vysmějí, vzdálí se pak z této obce a odeberou se na hory.

11. Tak končí tento výjev ve Fronleitenu. My však jdeme dále s úmyslem, abychom večer o šesté hodině přišli do blízkosti Štýrského Hradce a usadili se na tak zvaném Reinerkogelu, kde oni čtyři šli napřed, opatřili již příbytek.

Jiná duchovní scéna s někdejšími dozorčími úředníky. Pán se Svými na Reinerkogelu. Spásu hledající duchové horských výšin.

1. Na cestě z obce Fronleiten až do blízkosti Štýrského Hradce jsme si však ještě trochu odpočinuli; setkáváme se tu se značným množstvím pestře promíšených duchů, většinou dřívějších dozorčích úředníků, to jest, jsou to duše zemřelých dozorců pohraničních a železničních hlídačů, též policejních a soudních sluhů. Tito se postaví a chtějí na nás pasy a průvodní listiny, jinak by nás museli sebrati neboť vůči cizincům jsou teď velmi přísní. Oni zato nemohou; ale protože jejich zákon tak zní, nemohou pod ztrátou svého úřadu, který jim zaopatřuje chléb, jinak, nežli tento zákon co nejpřísněji uplatňovati.

2. Tu předstoupí Rudolfem Habsburským počínajíc všichni císařové ozdobeni zcela jako císařové a praví k strážnému mužstvu: „Cestují u vás také císařové s pasy a průchodními listy?“ Tu stráž uskočí hrůzou a zděšením zpět; jen jeden se táže zcela směle: „Ano, ale kolik císařů vládne teď najednou? Tu je již téměř více císařů nežli poddaných, kteří je mají poslouchat! Mohl by při tom býti také zcela snadno ruský císař a tu bychom přišli do pěkné bryndy!“

3. Praví druhý, který se poněkud zotavil z hrůzy: „Ale mně se přece jen zdá být podezřelé poněkud, že ti to velcí pánové sem přicházejí pěšky.“ Praví prvý: „Hloupý chlape! Chtějí si prohlédnout železniční trať a proto jdou pěšky.“ Praví druhý: „Ano, ano, tak tomu bude! Ale kdo jsou asi ti ostatní? Je jich jistě na tři tisíce.“

4. Praví prvý: „Jen již žádné hloupé otázky! Bude asi někde velký kongres kvůli buřičům v Německu a kvůli Francouzům a Angličanům a proto se nyní všichni mocnáři scházejí a budou se o tom radit. Buďte jen ihned všichni hezky tiší jako v kostele a nehýbejte se, jinak se můžete zítra všichni pospolu dva střevice vysoko od země bez dechu ve volném vzduchu vznášet. Já sám tak půjdu a řeknu, aby veličenstva ráčila co nejmilostivěji ihned zcela nerušeně dále pokračovat v cestě.“ Ostatní se stáhnou nyní ihned zpět; jen onen prvý jde co nejhloběji skloněný a koktaje učiní svou hořejší promluvu.

5. Císař Josef praví však jemu: „Ty jsi tedy pouze v úřadě proto tak přísný, že ti tvůj úřad opatřuje chléb? Na zákoně samém by ti jistě málo záleželo. Pravím tobě: Ty jsi špatný sluha svého pána. Kdo nekoná dobro pro dobro, ten není nikdy hoden odplaty! Zapamatuj si to! Budoucně zachovávej zákon pro zákon a nikdy pro tvůj úřední chléb, tak se staneš pravým sluhou Toho, který má právo dávat zákony. A nyní Bohu poručeno! Hleděl ať přijde dále!“

6. Úřední sluha se nyní vzdálí, brzy však dohoní své pomocníky a vypravuje jim, co mu řekl jeden velmi přísný císař. Ostatní však praví: „Budme rádi, že jsme z toho tak dobře vyšli! Nyní jsou bohudíky dále.“ Z těchto duchů nebyl také ještě žádný zralý; ale tímto setkáním se dostali aspoň skrytý pokyn, který je učiní poddajnější a oni se odeberou nyní také již na hory, kde dojdou k poznání, že nyní jsou v duchovním světě.

7. Po této události se ubíráme zcela klidně za rozmanitých rozmluv dále a přesně v 6 hodin večer 4. října 1850, dostaneme se do předem určeného místa v kteréžto době jste byli vy Moji přátelé (Jakob Lorber a jeho věrní), na Schlossbergu a mohli jste Můj příchod velmi dobře a zcela zřejmě pozorovat z všelikých dočasných znamení ve tvaru hvězdiček, pak v sobě probuzeným pocitem, který vás posiloval klidem v přírodě, uctivým postavením mraků, jakož i pěkným osvětlením a očištěním pahorků.

8. Hned při mém příchodu začaly se spousty všelikých duchů tlačít k pahorku. Mnozí mezi nimi zcela zlí byli však rychle zatlačeni na západ. Zatemnění hory Plabutsch černými výpary uvědomilo o tom dokonce vaše smysly. Ano i satana byla mezi těmito vyvrheli. Již kolem paty pahorku se utábořili lepší bytosti a prosily za zlepšení svého osudu, což jim bylo také poskytnuto, načež vděčně odešly.

9. Potom sem přišel od Schöckelbergu celý zástup duchů, patřící ještě velice přírodní říši. Jejich příchod jste mohli velmi zřetelně postřehovat z ohnivých červánků na pravé straně kolem tří čtvrtí na sedm. Tyto červánky požadovaly zcela bouřlivě úplné vysvobození od nesnadné horské služby. Bylo jim dílem poskytnuto. A oni se uspokojili, což jste mohli zjistiti zmizením tohoto jasu.

10. Poté přišlo mnoho duchů za všech okolních krajin této obce a prosili o požehnání této celé krajiny. Bylo jim také ještě před sedmou hodinou uděleno. Vy jste toto požehnání spolu přijali a mohli jste he velmi dobře pozorovat duhově zbarveným výlevem světla nad plochou zem.

11. Přítel Ondřej H.W, viděl také v podobě hvězdiček přítomnost mnohých mocnářů, kteří se utábořili u hory směrem k jihu. Ty, Můj sluho, jsi však viděl směrem k východu zcela na výšinně bílý světelný zásvit. To jsem byl **Já** mezi oněmi čtyřmi ubytovateli a třemi apoštoly.

12. Za noci bylo ještě uklidněno a vypraveno mnoho nespokojených duchů. Odebrali se také již k odpočinku, což mělo brzy pro nás viditelně za následek jasnou noc, jakož i dnešní čisté jitro a potom následující den. Ukáží se sice ještě mraky; to jsou duchové, kteří ještě vždy chtějí něco více, nežli již obdrželi. Ale jejich láska je ještě slabá, proto také není jejich zisk silnější.

13. Dnes 5. října, o půl desáté hodině, přišel vzduchem zástup silných duchů, vzdal Mi čest, chválil Mne a zřídil Mně rychle vznešený dům. „Neboť“, pravil jejich vůdce. „Není pěkné nechávat Pána vznešenosti dlíti na špinavé půdě země.“

14. **Já** však jsem jim řekl: „Zanechte horlivosti! Já vím proč takto jednám a proč se nyní dotýkám Svýma nohama Země. Vstupte do tohoto stanu! Kdybych chtěl nějaký příbytek, pak by tu stál ihned Mne hoden. Zato však Mně zbudujte raději ve svém srdci pravý dům, v tom pak již budu přebývat; ale tento vzdušný holubník se pro Mne naprosto nehodí; proto jej jen zase zbořte, jak jste jej postavili!“

15. Tito duchové učinili, jak jsem jim to přikázal a pak poněkud nepotěšeni opět zmizeli. Ty, Můj sluho, jsi to též viděl a zrovna rychle zaznamenal. Fialově zbarvené obláčky po obou stranách tohoto holubníku byli právě zmínění duchové, kteří brzy poté zmizeli, anebo lépe řečeno, stáhli se zpět

16. Robert právě poznamenává, že je mu velice divné, že se zde k pahorku ustavičně tlačí takové spousty duchů, za tím co ve Vídni musejí být vlastně vyhledávání, aby se s nimi mohlo nějak jednat. Jakkpak to přijde? Proč zde tak a proč ne ve Vídni?

17. **Já** však mu pravím: „Hle, to je hornatina. Duchové, kteří táboří na výšinách hor, mají již jasnější zrak a vědí na čem jsou. Proto přicházejí v mnoha tisícových zástupech a prosí o brzké zlepšení svého stavu. Ale v mnohých je ještě značná dávka sobectví; proto se jim smí učinit také jen tolik, kolik je právě pro jejich spásu nevyhnutelně nutné. Kdyby se jim dalo příliš mnoho, stali by se poté zpupní a dělali by všeliký rámus. Takto však, jsou-li udržováni spíše v nedostatku, zůstávají střízliví a zralí rychleji k dokonalosti. Tu se ve vsí stručnosti ještě leccos dozvíš, co ti bylo dosud ještě cizí. Nyní však jen opět klid! Přicházejí již zase nové zástupy!“

Kapitola 261.

Další přival démonů a přírodních duchů. Pán o podstatě horských duchů Jakob Lorber, sluha, jemuž Pán svými anděly diktuje se svými věrnými v kruhu svaté společnosti. (Oznámení o sepsání této kapitoly 6. října 1850)

1. Táže se Robert: „Odkud jsou tito, a co chtějí? Ó Pane a Otče všech andělů a lidí! Odpusť mi, že Ti téměř stále ležím v uších s všelikými otázkami!! Ale nemohu si opravdu pomoci; neboť

co jsem tu již viděl za všelijaké bytosti, to zachází nyní již i pro nás, dokonalejší duchy, téměř do neuvěřitelná. Věru, zde se ukazuje Tvá moc, důstojnost a nádhera způsobem, před mýma očima ještě tu nebývalým! Neboť téměř všude Ses choval aspoň před mýma očima, co možno pasivně. Vše jsme museli konat my ostatní, ovšem jen podle Tvého slova. Zde se však podobáme všichni zvědavému lidu v nějaké komedii, který obdivuje umělce a spolu s ním cítí, ale v jeho umění ho nemůže nijak podporovat a býti mu nápomocen. Ó Pane, řekni mi přece, jak to tedy nyní tak přichází v této hornatině.“

2. Pravím **Já**: „Milý bratře! To pochází! To pochází od toho, že duchové horských krajin jsou vždy nadáni, až na nepatrnou výjimku, jasnějším zrakem nežli otupělejší duchové rovin. Tito duchové, kteří nás nyní v mnoha tisících obklopují, vědí přesně, že jsou v duchovním světě a tento dobře jim vědomý stav využitkovávají co nejlépe. Jsou sice ovšem ještě zapleteni do mnohých pověr a považují blechu nezřídka za slona. Ale to právě mnoho nevadí; neboť jinak jsou však zato také chápavější a chápou spíše pokyn, nežli obyvatelé rovin celou velkou všemi důvody co nejlépe opatřenou poučnou řeč o té jedné okolnosti, že zemřeli.

3. Kde se tedy vyskytují tak hrubohmotní lidští duchové tam Mně musíte razit cestu napřed, protože podle Mého řádu to nejduchovnější se nemůže a nesmí nikdy uvádět ihned bezprostředního styku s hmotným. A hle, tu je pak právě zapotřebí vám jako středního stupně. Ale zde, kde duchové vědí zcela dobře, co jsou, mohu se pak již ihned Já Sám s nimi účelně stýkat, aniž se jich škodilo. Jako však již na Zemi jsou obyvatelé hor s podstatě mnohem skromnější a skromněji žijí, nežli nikdy nenasytní obyvatelé rovin, právě takovými jsou též duchové, kteří obývají hory. Jsou snadno uspokojeni. Prosí-li, musí se jim vždy něco učiniti a pak jsou ihned spokojeni. Kdyby se jim však nedalo, byla by to chyba. Neboť to by je učinilo velmi smutné a nakonec nicméně opět velmi prudké a odňalo by jim to veškerou důvěru

4. Proto se také čas od času děje to, že se těmito lidem na Zemi dostává v tak zvaných poutnických místech nějaké vyprošené milosti. Toto dopuštění nelze sice veskrz schvalovat, protože posiluje snažně prosící jen v pověře. Ale nikterak nedopustím-li něco takového, pak ztrácejí nakonec vše, cokoli se jen může nějak nazvat vírou. A hle, to by pak bylo ještě horší. Kdykoli třeba voliti jen mezi velkým a mezi malým zlem, je zajisté jistě lépe, zvoliti zlo menší nežli větší. Nesoudíš také tak bratře Roberte?“

5. Praví **Robert**: „Ó nejmilejší Otče! To se přece vždy rozumí samo sebou; to přece nemůže být ani jiné. Ale copak chtělo včera večer (podle pozemského kalendáře) oněch dvanáct, kteří kolem půl šesté hodiny přišli z města k nám nahoru? Jednoho sice již znám. Je to ten, který sebou přinesl ve jménu Tvém chléb a víno. Je to Tvůj slabý pozemský služebníček a píše, co mu ve jménu Svém nějakým andělem diktuješ do pera. Ale ostatní mně byli zcela cizí.“

6. Pravím **Já**: „Bylo to právě oněch nemnoho přátel v onom městě, pro něž jsme hlavně učinili tuto odbočku z Vídně. (Jména oněch dvanácti jsou: Jakob Lorber, Andreas Hüttenbrenner, Anselm Hüttenbrenner a jeho šest dětí: Vilemína, Julie, Alexandrina, Angelika, Petr a Felix. Potom Celestin Hüttenbrenner a dvě ženy: Matylda E. a Eleonora J.) Hle oni Mne milují a mají pevnou dobrou víru, ačkoliv Mne nevidí. Kdybych Se jim byl ukázal, nechali by ihned z lásky ke mně život svého těla na Hoře. Ale to v této době být nesmí, mají na světě ještě mnohou práci ve jménu Mém vykonati. A Já je mám rád a ponechám jim ještě hojně času na zemi k jejich zdokonalení.

7. Oni v krátké době sdělí toto naše jednání světu. Mnozí v něm naleznou svou spásu. Ale mnohé z čistě světských dětí se nad tím také budou velmi pohoršovat, přitom však zahynou přirozeně i mravně. Neboť budoucně již nenaleznou nikde světla bezprostředně z nebes. Pozoroval jsi však také ony dvě ženušky které tu byly sebou? Viděl jsi jejich žhoucí srdce?!

8. Praví **Robert**: Ó ano, Pane a Otče! To byla skutečně dvojice takové krásy, jaká jsem od časů Tvé pozemské matky Marie ještě neviděl. Opravdu, tu by má Helena a Petra Petrova Matylda nebyly proti tomu takřka nic. Také oněch ostatních pět byly nebesky krásné, ale ony dvě

byly neobyčejně krásné a nádherné. Ale jednu z těch pěti jsem nemohl náležitě postřehnout; obracela svou tvář stále ode mne. Kdopak byla ona?“

9. Pravím **Já**: „Byla to pozemská matka (Elisabeth Hüttenbrenner, zemřelá 29. listopadu 1848) oněch čtyř dcer a dvou synů, žena Ans.H.W. (Anselm Hüttenbrenner). Ona však již není občankou Země, nýbrž čistou občankou nebes. Proto také stále odvracela tvář od tebe, neboť její příliš velké krása by se ti mohla stát škodlivou; neboť je to neobyčejně krásný anděl! Chtěla při této příležitosti bráti též podíl na radosti své rodiny a proto byla také v tomto kruhu všem z Mého zvláštního dopuštění.“

10. Praví **Robert**: Kdopak potom byli oni mladí kozlíci, kteří přišli zcela neslušně na tuto výšinu a po několik minut poskakovali, jakoby jim byl patřil hned celý svět?“ Pravím **Já**: „To byly dvě všetečné trusnice (nezralé přírodní duše) které budou muset prodělávat ještě několik překuklení, nežli obdrží jejich duše úplný lidský tvar. Takové bytosti nemají před námi ještě žádného jiného významu, nežli příživných rostlin na šťavnatých větvích ovocných stromů. Proto také již ani slova o takových nulách špinavého jsoucna.“

Kapitola 262.

Cestující duchové ze Souhvězdí Zajíce. Světlo a láska a jejich různě utvářené účinky.

1. Pravím **Já**: „Jak se ti však líbí ono velké množství duchů lepšího druhu, kteří nás dnes již za časného jitra začali ve velkých zástupech navštěvovat, v podstatě ničeho nežádali, nýbrž učinili nám pouze jen němou poklonu, potom k večeru odešli a na hoře Plabutsch nad řekou Murou krátce odpočinuli?“

2. Praví **Robert**: „To byly pro mne zcela cizí bytosti. Vypadaly sice jako lidé, a zdály se být studené a téměř všeho citu prosté. Pane! Kdopak byly a co je sem vlastně přivedlo?“

3. Pravím **Já**: „To byli duchové z jiné Planety, a to nikoli z Planety tohoto před námi stojícího zemského Slunce, nýbrž velmi vzdáleného Slunce, které se nachází v Souhvězdí tak zvaného Zajíce. Nejbližší ne nepatrně velká Planeta onoho Slunce (Vzdálená od něho téměř tak jako Merkur od Slunce této Země) je rodným Světem těchto duchů. Kdo chce toto Slunce důkladněji poznat, ať si dá ukázat Souhvězdí Zajíce. V jeho levém uchu objeví zcela malou Hvězdu sotva páté velikosti; je to totéž Slunce a z Planety jemu nejbližší jsou tito duchové. Jsou to cestující duchové, jejichž největší blaženost spočívá v tom, že stále cestují. Přijdou-li však na tuto Zemi, což se ovšem stává jen zřídka, odpočinou si a snaží se učiniti si známost s Mými dětmi.“

4. Mnohdy se stává, že se zde mnozí nechávají opět vtělovat. Ale v čekatelství, že se stanou Mými dětmi se pak podobají nově chyceným ptákům v kleci. Nemají odpočinku ani klidu. Je jim téměř nemožné u něčeho zůstat. Cestování a putování je jejich největší slastí. Je-li jim něčím omezováno, jsou pak ihned velmi nešťastní. Proto je také při jejich objevení se na této Zemi zřídka jiný důvod, nežli ten, který ti byl nyní sdělen; jen tentokráte sem byli puzeni temným tušením, že jsem zde Já. Moudřejší z nich pozorovali již z velké dálky Mou přítomnost a proto sem přispěchali, aby Mi učinili poklonu. Veškerá jejich bohoslužba záleží v tom, že v určitých dobách činí Pánu Bohu poklony a úklony a při této příležitosti Mu odřikávají několik ozdobných pochvalných slov. V říši světla je služba poslů taková, jaká jim nejlépe prospívá. Nyní víš, jaké to jsou bytosti a co zde chtěly.

5. Praví **Robert**: „Ano, Pane a Otče! Ale zvláštní je setkání neklidu těchto duchů s neklidem pozemského zvířete jehož jménem, které zrovna hrdinu neoznačuje, je pojmenováno toto Souhvězdí. Jsou to tedy, jak se říká, praví „větroplachové“! Některé postavy mezi nimi nebyly však zrovna špatné. Zda to však byly ženské či mužské, nemohl jsem posoudit. Neboť věru, byli si všechny navzájem tak podobny, jako na této naší matce Zemi vrabci. Jsou si tedy na ostatních

světových tělesech lidé navzájem rovněž tak podobni jako tito duchové, anebo jsou také u nich formální rozdílů?“

6. Pravím **Já**: „Duchové ze sfér čisté moudrosti jsou si navzájem podobni jako oko oku, neboť prazivlem jejich trvání je jen světlo, které je si až ne velmi málo rozdílů v zabarvení ve všem úplně stejné. Jako však čisté světlo je si všude velmi podobné, tak jsou a vypadají podobně také jeho výplody. Jen láska tvoří nekonečnou rozmanitost ve tvarech; světlo je však jen nejvyšší jednotvárné. Pohleď na sních této Země! Je výplodem čistého světla. Jedna vločka podobná druhé. Jen když se mnohé vločky navěsí k sobě, stává se často jedna větší nežli druhá. A i to se děje jen tehdy, je-li mezi těmito studenými výplody světla trochu tepla spřízněného s láskou. Chybí-li tato láska velice aneb zcela, pak padají k Zemi samé hvězdičkovité vločky zcela stejné velikosti a podoby. Tak také led vždy jeden a týž základní tvar, protože je při tom jako tvůrce činné jen chladné světlo

7. A tak je vše, co je spřízněno více s pouhým světlem ve své formě a složení jednotvaré; jen to, co v sobě skrývá více a více s láskou spřízněné teplo, stává se ve formě rozmanitější a různější. Také světlo o sobě plodí ovšem, jestliže se velmi zmocňuje, teplo; ale to není žádné dobré, nýbrž zlé teplo, které neoživuje, nýbrž usmrčuje. Jen světlo, jehož základem je teplo, je dobré; a teplo, které proudí z takového světla, je dobré a oživující.

8. Všechny dravá zvířata a jedovatá zvířata a rostliny jsou výplody pouhého světla a jeho na venek působícího tepla které je zlé a způsobuje zlo u všeho, co není nově zplozeno láskou a jejím do nitra působícím světlem. Ale u bytostí lásky se pak toto světlo obrací také opět v dobro a tím opět přijímá svou prvotní povahu.

9. Z tohoto vysvětlení můžeš nyní snadno vidět a poznat, proč tito duchové jsou si navzájem podobni jako vrabci. Jsou však velmi skromní a jejich touhou jest jen stále a stále cestovat, což se tu také přiměřeně podobá stálému postupu pouhého světla. Jako světlo nemá klidu, nýbrž putuje dál a dále, do nekonečných prostorů, tak také jeho tvorové. Tomuto úsilí jsou však Mnou položeny také meze, kdy se pak řekne: „Až sem a ne dále!“ Jsou tu pak ovšem, nežli se takové bytosti uklidní, velmi mocné boje. – A nyní dost o tom. Tito duchové není odešli a přicházejí sem již opět legie jiných duchů.

10. Dnes, v pondělí na Zemi, nebudeme však právě mnoho podnikat. S těmito duchy se také nedá mnoho dělat, ježto jsou ještě velmi chladní. Jen k večeru pustíme mezi ně trochu tepla a oni se pak za jasné oblohy pokorně snesou jako lehký rosný déšť na povrch Země a vzdají nám úctu. Zítra v úterý, navštíví, nás tři biskupové tohoto města. Tu to půjde trochu ohnivě, ale teprve k večeru,

Kapitola 263.

**Tři biskupové ze Štýrského Hradce na oblacích, Jezuita jako vyslanec.
Vládychtivostí nadutý Šebestián a jeho dva lepší kolegové Waldstein a
Arko. Soud Páně nad pyšnou holotou.**

1. Práví vedle stojící císař Josef: „Ó Bože! Tři biskupové najednou a to ještě ze Štýrského Hradce! No, no, no, to pěkně začíná! Ubohý pahorku! Toto břímě skropí tvou hlavu potem úzkosti. Tři biskupové, pravím ze Štýrského Hradce najednou! Ó Pane, vzpomeň na podívanou v katakombách dómu ve Vídni a nakonec v jeho modlitební síni samé; a to byli až na mého Migaci ještě samí stejně smýšlející. U biskupů štýrsko-hradeckých bylo však odjakživa chvalitebním zvykem, že nástupce byl vždy zapřísažným svého předchůdce. Já vím ze svého pozemského života, že právě v tomto městě následující biskup prohlásil vždy ustanovení svého předchůdce v tom či onom bodě za čistě proklaté. Nyní najednou tři takoví psovští a kočičí biskupové se svými tělesnými gardami! Ó Pane Otče, sáhni teď jen hezky hluboko do Svě svatě pokladnice milosti a slitování! Bude nám já všem v nejvyšší míře zapotřebí!“

2. Pravím **Já**: „Ano, ano, milý příteli, nemáš sice zcela nepravdu! Ale mezi těmi třemi jest jen jeden hlavní renitent (zatvrzelec), ostatní dva jsou zcela dobří duchové. Tu přicházejí již jako okupanti jednoho také tělesným očím viditelného mraku, jehož temné zabarvení zejména na stranu severní až příliš zřetelně dává najevo, jací jsou jeho pasažéři (cestující). Ti dva lepší mají sice jen malou tělesnou stráž, která však, jak se ve světě říká, stojí za to.“

3. Ale ten jeden v pozadí, plný hluboké noční temnoty, má u sebe silnou tělesnou stráž, která právě tak cítí, myslí a chce jako on sám; ano, dokonce ho napodobuje v nabírání dechu a v otáčení hlavou. Jen ho pozoruj, jak pyšně pojíždí na svém temném oblaku, který je poněkud vzdálen od předchozího, světlejšího, jakoby měl přikazovat nebi a Zemi! Co říkáš takovému chování? Je nyní as tři roky obyvatelem tohoto světa a ví, že on to je, jinak by nepřijížděl na oblacích. Ale ze svého ultramontanního (krajně katolického) smýšlení nespustil také ještě ani co by za nehet vlezlo. Je ještě in pleno (venkoncem) papežským domácím prelátem. Tuto hodnost mu tak snadno nikdo nevezme. Neboť to je mu daleko nad Petra a Pavla i Jana, také velice velmi nad Marii a Josefa. Neboť podle jeho nejvyšší omezené víry platí před Bohem Otcem ovšem biskup, zejména biskup jeho kalibru, tři-sta čtyřiašedesát krát více nežli Marie sama, která porodila ve svém životě Krista jen jednou, kdežto on rodí Krista již pro svou vlastní vysoce kněžskou aspoň tři-sta pětadesátkrát v roce obyčejném a ovšem tři sta šedesát šest krát v roce přestupném a proto také v tomto roce má tři sta pětadesátkrát větší cenu nežli Marie, nevzpomínajíc ostatních duchovních, které jeho ruka učinila každodenními rodiči Krista, kteréžto Kristovy porody mu však ovšem prospívají jako tantiéna a jeho cenu přede všemi anděly neuvěřitelně zvyšují. A v tomto pocitu vysoké ceny přijíždí nyní pomalu k nám a očekává od nás nejuctivější přijetí. – Jak se ti líbí tento duch?“

4.. Praví **Josef**: „Věřu čistý exemplář nejomezenější hlouposti! Toho bys měl, ó a ne, beze všech okolků dáti do nějaké udírny! Neboť ten chlap by byl v nějakém jakkoli zřízeném muzeu pozoruhodnou vzácností. Ne, ale to je chlap!“

5. Praví **Robert**: „Já jsem o tomto zelotovi (horlivci) slyšel dokonce až v Sasku velmi zvláštní kousky a litoval jsem velice před námi ležícího města a této opravdu rajske krásné země, že je v církevním ohledu tímto zatemněncem ovládána a ještě více ohlupována, nežli již beztoho byla od císaře Ferdinanda, až příliš známého všem vzdělaným Štyřanům. Tento prohnaný biskupský chlap se dovedl vlichotit dvorním ženám a u nich se zahrázit; touto cestou prosadil pod zástěrou vše a tak se ponenáhlu vyškolil ve skutečného církevního tyрана. Svůj dvorní stát zvětšil mnohými v tomto městě a v této zemi již dávno zrušenými řády, které opět zavedl a tím potají do krajnosti pobouřil velmi mnohé lépe a jasněji myslící. On, tento chlap, přispěl nemálo k povstání r.1848 a je věčná škoda, že se ve světě nedožil úplného vypuknutí. Několik kočičin za jeho námahy by mu naprosto nemohlo uškodit. Byl to chlap a bezpochyby je jím také ještě v této říši !“

6. Teď se však již nad námi vznáší a dělá, jakoby nás nikterak nepozoroval. Copak chce se svým ustavičným křížováním dvěma prsty? A jaký význam asi mají jeho červené punčochy, jeho bílá biskupská čepice, jeho zlatý plášť a stříbrná pastýřská hůl? Na Zemi to ovšem byla šalba pro slepé lidi, ale zde v říši duchů, kohopak chce zde tím přelstít?“

7. Pravím **Já** : „Jen trochu klidu nyní, Mí milé děti, přátelé a bratři! Budeme ho zde brzy mít a dá nám práci. Hledte, již vysílá sluhu! Dejte pozor! Z jeho otázky snadno poznáte, jak onen dosti vysoko nad zemí se vznášející biskup nyní o nás smýšlí. Je tu, proto teď pozor!“

8. Jeden zřejmý jezuita a ještě jeden náhončí s ním předstoupí zcela drze před nás a prvý se táže: „Co jste to za mizernou cikánskou sběh, že před církevním bohem vší mocí vyzbrojeným knížetem, který se sem, žehnaje Zemi, na nebeských oblacích blíží, nesejmeme ani klobouky a okamžitě nepadnete na svá proklatá kolena?“

9. Pravím **Já**: „Ty pravíš, že tento biskup je vyzbrojen vší mocí od Boha? Kdyby tak bylo, pak bych přece musel o tom něco vědět! Já! A zda je oblak, na němž stojí a se vznáší, právě nebeský oblak, také o tom nic nevím. A přece bych to měl především vědět Já.“

10. Praví jezuita: „Proč právě ty, cikánský kluku? Tobě to velký Bůh přiváže právě na nos, hloupý cikáne! Cožpak nevíš, že všichni cikáni jsou již Bohem na světě na věky odsouzeni? Pravím **Já**: „Ne, Můj milý! Také o tom nevím ani slůvka. A přece bych měl především Já o tom něco vědět. To je zvláštní co ty vše víš a Já ne! A přece bych Já měl mnohem více vědět nežli ty! Řekni Mi, byl jsi přítomen, když Bůh dal tomuto biskupovi takovouto neomezenou moc nad Zemí?“

11. Praví jezuita: „Bůh udílí takovouto moc vždy neviditelně. Člověk musí její přítomnost poznat teprve z rozmanitých účinků. Bůh však přebývá v nepřístupném světle a mimo své svaté anděly, kteří kolem Jeho trůnu čekají stále na Jeho rozkazy a volají „svatý, svatý, svatý!“ se nesmí k němu nikdo přiblížit. Rozumíš hloubce této moudrosti?“

12. Pravím **Já**: „Nezdá se být zrovna velmi hlubokou tato tvá moudrost! A musím se ti již opět přiznat, že o tom všem nic nevím. Zvláštní! Ale já vím dobře, že tvůj biskup Šebestián je vůl a ty osel! Zvířata ne právě zlá ale nadměru hloupá. Nám všem, jak tu jsme, není Bůh neviditelný, nýbrž velmi viditelný nepřebývá nikterak v nepřístupném světle, nýbrž ve světle až příliš přístupném. Jen těm, kteří žijí ne světě ještě velmi silně v těle, musí Bůh kvůli svobodě vůle zůstat neviditelný, dokud nedosáhl úplného znovuzrození. Zůstává však také neviditelný duchům vašeho druhu, protože nejste čistí a znovuzrození. A proto přebývá také pro vás ještě velmi silně v nepřístupném světle a zůstane tak ještě hezky dlouho.“

13. Praví jezuita : „V které krajině vidíte tedy Boha?“ Pravím **Já** : „Právě v téže krajině, v níž vy Ho nevidíte a ještě dlouho nevidíte! A i kdyby vám seděl také již na nose, přece Ho však nepoznáte, abyste Ho pak viděli. Jdi k svému slepému biskupovi a řekni mu: Zde přebývá spása lidí! Je-li také ani člověk, ať přijde sem, vzdá Bohu čest a vezme účast na spáse lidí jinak se mu i s vámi dostane podílu smrti! Řekni mu: Pán Bůh nepotřebuje žádného světa žehnajícího, jenž chce zabírat Jeho moc. On již požehná světu Sám. Ať jen biskup požehná vší pokorou svému vlastnímu srdci a nejezdí nadutě po oblacích, jakoby on sám stvořil svět! Řekni mu, že nyní kráčí Pán Bůh Sám po Zemi a proto se nikterak nesluší, aby nějaký špatný sluha používal oblaků! Jdi a řekni mu to!“

14. Praví jezuita: „Kdo jsi, ty, cikánu podobná bytosti, že se odvažuješ proti mně, božímuh sluhovi a proti církevně kněžské autoritě tak drze se chovat, jako bys byl ty sám založil církev? Táže se tě, příšerná cikánská bytosti, kdo jsi a kdo je tato tvá společnost?“

15. Praví Mně potají Josef: „Ó Pane, milý Otče! Má trpělivost se nyní stává již tak slabá jako nejjemnější vlákno pavučiny. V nejbližším okamžiku se prostě přetrhne, jestliže tento nepřítel svobodného života lásky v Tobě brzy nezmizí.“

16. Pravím **Já**: „Buď milý příteli, jen klidný a nezlob se! nemůžeš přece od osla zajisté nikdy nic jiného žádati nežli jen to, co patří do oblasti činnosti osla? On nyní již slyšel co má činit. Chce-li to, pak je dobře, a nechce-li, může, pak je zajisté ještě prostředek, jak se tohoto soumarra zbavit.“

17. Praví jezuita: „Dostanu odpověď anebo ne?“

18. Pravím jemu **Já** poněkud mocně: „Ne, klid se, jinak poletíš!“

19. Po těchto mocných slovech učiní velmi kyselý obličej, vzdálí se ke svému biskupovi a oznamuje mu s hlavou skloněnou téměř až ke špičce prstů u nohy vše, co zde viděl a slyšel ovšem k své veliké nelibosti. Pohledte však nyní na biskupa jaký dělá nyní učený a opravdu kněžský moudrý obličej, jakoby se v sobě usnesl: „Mám Zemi nechat ještě žít, anebo ne? A

není již blesků, abych je vrhl do tohoto zločinného zástupu?! Nenapadá má však nic vhodného k ochlazení pomsty; proto se chystá, že půjde s nepořízenou dále.

20. Ale nyní ho obklopí ostatní dva biskupové se svou zcela čestně vypadající družinou. A velký, jménem Waldstein, praví jemu: „Příteli, kolego! Co je s tebou? Co chceš dělat? Cožpak nepoznáváš světlý zástup, který dole svou přítomností kryje vrcholek pahorku a žehná. Nevidíš jasně a zřetelně jako Slunce na poledním nebi Krista Pána, tři z Jeho prvých apoštolů, všechny císaře z domu habsburského, slavného arcibiskupa Migaciho a ještě velké množství dokonalých duchů?“

21. Tu se biskup Šebestián hněvem zcela rozpálí a praví: „Já vás znám oba kacíře! Církevní zhoubu, kterou jste v této zemi způsobili, jsem nemohl za dvacet let vymýtít a vy mne chcete učit znáti Krista!? Mne, který jsem zcela naplněn jeho svatým duchem a nosím ve svých rukou klíče k nebi! Kdo může znát Krista lépe nežli já?“

22. Praví Waldstein: „Příteli! Pravím tobě, mluvíš-li takovouto řeč, pak jsi Krista nikdy nepoznal a také Ho nikdy nepoznáš! Neboť s takovouto pýchou duch Páně nikdy nekráčí, Ty nejsi a nebyl jsi dosud nic jiného nežli panovačný, pyšný pop a za tím účelem ses také náležitě obklopil nejčernější popskou rotou, abys množstvím dospěl k svému vytčenému cíli, protože se tu k tomu nedostávalo nikdy síly rozumu. Ale Pán ti učinil mocný škrť ve výpočtu. A svým úsilím jsi dosáhl právě jen opak toho, co jsi vlastně chtěl docílit, totiž, nejabsolutnějšího popskeho panství nad celou Zemí! A ty nám předstíráš, že jsi jediným vlastníkem Ducha Svatého!? Ó bídný padouchu! Ty ovšem vlastníš jediné ducha pekla, který sluje lež a pýcha; ale Ducha Kristova jsi ještě nikdy nepoznal, neboť jsi zapřísáhlý nepřítel tohoto Ducha.“

23. Po této energické řeči Waldsteinově se Šebestián stává stále rozpálenější a rovněž také jeho velmi četná družina. Waldstein a Arko (hrabě Arko, biskup štyrskohradecký před Šebestiánem Zanderlem a Waldsteinem) se však snáší nyní k Zemi. Když se dotknou země, vyšlu k nim ihned Roberta, aby je přivedl ke mně. Oni ihned uposlechnou a v nejhlubší úctě se ubírají ke Mně. Já jim však jdu až na polovic cesty vstříc a vedu je Sám na vrcholek pahorku.

24. Když sem došli, chtějí Waldstein a Arko padnout na tvář. **Já** je však ihned posiluji a bráním jim v tom říka: „Přátelé! To jindy! Nyní však máme před sebou mnohem důležitější věci. Tento Šebestián má velmi zlé úmysly a chce způsobili Zemi zlo. Dnes je čtvrtelní večer; ve středu odpočíval a my také. Ještě dnes chce pro velkou jemu učiněnou urážku vše co mu na zemi přijde do ruky, zpusťošiti. Ale Já jsem dal již pokyn silným duchům míru. Ještě této noci bude i se svou velkou družinou svázán, vržen k Zemi a tam náležitě ochlazen

25. Praví Waldstein : Ó, přesvatý Otče! Jak se to stane jak to budeme moci poznat, když máme ještě v sobě velmi mnoho slepoty?“

26. Pravím **Já**: „Pozvedněte oči vzhůru a pohleďte na ony bílé duchy míru, jak se již se všech stran v nejlepším pořádku staví! Bleskurychle budou oni padouši pod Šebestiánem i s ním svázáni a vrženi k Zemi. Spatříte-li zítra vysoké hory kolkolem pokryty sněhem, pak vězte a řekněte: Tu leží Šebestián ve své vítězoslávě na nejlepším přístroji k ochlazování ohně a hněvu, totiž pod pokrývkou, kterou mu sem jako užitečný dar přinesli ze severu míroví duhové.

27. Praví Waldstein: „Sníh tedy má duchovní význam?“

28. Pravím **Já**: „Ó jistě! Vše, cokoli na Zemi vstupuje ve zjev, má napořád duchovní důležitost, pak teprve též přirozenou. Nyní však jen dejte pozor; divoká honba ihned začne!“

Zajmutí pyšného Šebestiána mírovými duchy. Sněhová pokrývka jako zvláštní soud pro buřiče proti Božimu řádu.

1. Oba biskupové Waldstein a Arko se tomu velice podivují a pozvednou se svou celou, nejvyšší pokornou družinou oči vzhůru. Sotva však uzří Šebestiána, je již i se svou družinou zajatcem mírových duchů. Vzpíná se a kroutí nyní jako přišlápnutý červ a vrhá kletbu za kletbou na hlavu těchto duchů, kteří jsou tak opovážlivě drzí, že se na něm, jako muži podle srdce Božího, dopouští násilí. Ale o to se moji míroví duchové nestarají. Jejich železný klid srdce je nechává zcela přeslychat veškeré zuření a spílání. Jednají jako hodiny a nedají také se sebou ani v nejmenším smlouvati.

2. Biskup Waldstein praví: „Ó Pane, to mně připadá právě tak jako když jsem na Zemi přihlížel nezřídka křížáku, jak chytal do své sítě mouchy. V okamžiku byla moucha se všech stran obetkána a tedy úplně chycena. Tak asi učinili nyní také tito pověstní míroví duchové. Ti museli již dříve zcela neviditelně rozestříti daleko široko síť; jinak by mi bylo sotva pochopitelné, jak mohli nyní býti se Šebestiánem a jeho družinou tak náhle hotovi. – Ale jak ten Šebestián nyní kleje a jeho zástup s ním! To je neslychané!“

3. Pravím **Já**: „To u bytostí jeho druhu není nic nového! Vždyť on již na světě proklel do základu pekla každého, kdo nechtěl podle jeho not pískat a tancovat, jak by potom mohl zde jednati proti každému duchu, který se odváží vstoupit do blízkosti jeho pýchy. Ó to je hloupý, zlý pop, duch, který by byl mohl v největším klidu s pravou rozkoší vidět milion lidí jako kacíře na hranici spalovat. Nyní ho to však dělá tak zuřivým protože si již nemůže uleviti.“

4. Hleděte, jak ho nyní strkají duchové vzduchem k homímu Štýrsku. Budou ho zaopatřovat na jedné vysoké hoře; nepatrnější duchy však také na nižších horských výšinách, jako jsou Schöckel, Rabenwald, Kulm a ještě na mnohých jiných. – Hleděte, nyní již dosáhli vrcholů! A nyní vizte, jak hřebeny hor šednou a ponenáhlu bělají. – Jak se vám to líbí?“

5. Praví Waldstein: „Tento příběh vypadá opravdu poněkud smutně a ponuře! Jak dlouho budou muset tito duchové zůstat pod takovouto chladnou pokrývkou? Snad dokonce věčně?“

6. Pravím **Já**: „Ó nikoli! Jakmile dospějí ze sebe samých k poznání, že jsou v podstatě ve falši a omylu a v srdcích se obrátí na Mne, budou od tohoto soudu ihned osvobozeni; ale dříve ani o sekundu ne! Šebestián bude muset být ještě uveden po led ledovců, nežli bude náležitě ochlazen; neboť má v sobě mnoho pýchy a při tom je velmi hloupý, takže svou pýchu považuje dokonce i za záslužnou u Boha. S takovými blázný se těžko přijde dále, ale přesto nesmíme nikdy vůči nim dát na stranu trpělivost, milost a slitování, protože také oni jsou našimi bratry, o jejichž spásu se musíme obzvláště starati.“

7. Praví Robert, jenž by za oběma biskupy pozoroval scénu zajetí a další dopravy Šebestiána a jeho silné družiny: „Pane, nejdobrotivější, nejlepší Otče! Nyní vidím, pokud sahá mé oko, všechny hory a výšiny pokryty sněhem. Mělo by to vše tak býti kvůli tomu Šebestiánovi? Všechny vyšší hory Štýrska, Korutan, Tyrol, Solnohradu jsou veskrze vysoce zasněženy. To přece nemůže být vše falešným základem Šebestiánovým!“

8. Praví **Já**: To ovšem ne. Ale takových bláznů, jakým byl on a ještě je, je ve všech zemích velmi mnoho. U těchto duchů jde však věc jako spojením elektrickou silou. Je-li i v nejskrytější koutě nějaký duch čímkoli rozčilen, jsou v tém okamžiku všichni duchové téhož druhu rozčileni a uvedeni do zvláštní činnosti. Jestliže se tato činnost v čemkoli příkře protiví Mému řádu, jsou pak také všichni tací duchové najednou ve všech zemích uchopeni a zcela vhodnými prostředky pokárání. Ale s polepšením to pak nejde takovým způsobem a tak náhle jako se současným rozčilováním ker zlu; nýbrž tu to jde pak velmi ponenáhlu kupředu, téměř tak, jako kdyby na poli stálo v šiku tisíc lidí a otřesem země byli náhle povaleni. Všichni upadnou jistě ponecháno, pů-

jde to zajisté stěží tak. Někteří se ihned opět vzchopí; zejména jestliže pádem neutrpěli zranění. Jiní naproti tomu, kteří si více méně ublížili, začnou se teprve poněmáhle zcela pomalu vzpřimovat. A někteří, kteří při tom byli těžce zraněni, budou k povstání potřebovat velmi mnoho času a úsilí. Ano někteří z nich zůstanou ležet jako mrtví. Ale právě tak to také jde u těchto zvláštních soudů! Zajati bývají všichni takřka najednou; ale osvobození tak nebývají, protože osvobození nezávisí na nějaké vnější moci, nýbrž čistě jen na jejich nejvlastnější životní síle.

9. Tak tedy vidíš také nyní jako rázem všechny hory plné sněhu, který je chladnou pokrývkou pro příliš prudké duchy, ale v nejvlastnějším slova smyslu a co do příslušného významu se projevuje jako jevová síla mírových duchů. Jestliže tato síla v pravé době pak opět od duchů ustoupí, rozplynou se spolu zajatí přírodní duchové jako voda. Skuteční duchové mezi těmito přírodními duchy zajatí se pak opět osvobodí a mohou činit co chtějí. Obrátí-li se k dobru, je jim dobře a blaze; obrátí-li se však ke špatnému, nuže, pak se jim tedy také ovšem opět jinak nevede nežli špatně. – Rozumíš tomu?“

Kapitola 265

Pán o přírodních duchách a o hvězdných živlech lidských duší. Jak se mohou vyvinout z Boha také nečisté bytosti. Návštěva 17 starých reinských prelátů. Různí pracovníci na vinici.

1. Praví Robert: „Pane, tomu nyní zcela jasně rozumím. Ale ty jsi nyní právě také něco mluvil o přírodních duchách, kteří se pak, ustane-li tlačící síla mírových duchů, rozplynou jako voda. Kdo a copak jsou vlastně tito duchové?“

2. Pravím Já: To jsou duchovní specifická potence aneb jednotlivé ideje Mého srdce. (jiskry praživota z Boha) Jsou-li všelijakými malými soudy náležitě připraveny a všelijakými činnostmi v Mé lásce vykvašeny, jsou pak také do (hmotných rostlinných a zvířecích) forem zahalovány a na konci své okružní cesty se stávají dušemi lidí se vší inteligencí, aby se potom v nich Můj nejvlastnější duch lásky stal s těmito dušemi na věky nerozlučně spojenou bytostí.

3. Tvá duše je také něco takového, jenže právě ne s této země, nýbrž s jiné. Něco z toho, co souviselo s masem tvého těla přišlo k tomu sice s této Země; ale celkem patříš k duším zemského Světa, jenž sluje Uran.

4. Mají sice všechny duše na této Zemi v sobě něco ze všech Hvězd; ale převládá jen to, co mají z přirozenosti onoho zemského Světa, na němž byly nejprve jako úplně lidské duše vytvořeny. Chápeš nyní, jak je to s přírodními duchy?

5. Praví Robert „Ano, můj Pane, můj Bože a můj Otče! Tato věc je mi nyní zcela jasná! Jen stále ještě zcela jasně nechápu, jak mohou Tebe, Jenž jsi přece ve všem nejdokonalejší bytostí, vzejítí také nečisté a nedokonalé bytosti; neboť nemůže přece nikde být něco, co by nevzešlo z tebe!“ Pravím Já: „Příteli! Přemýšlej, tuto věc jsem již zcela jasně ukázal při jedné dřívější příležitosti. Vyvolej si to v sobě a vše se ti ujasní.“

6. Praví Robert: „Ach ani, správně, správně, správně, již to vím. Kde jsi nám, ó Pane, sdělil rozdíl mezi Svými myšlenkami a idejemi! Ano, ano, nyní to již vím. Každá myšlenka o sobě jako základní čára k nějaké ideji jest čistá. Ale protože ze základních čar, které o sobě zůstávají vždy čisté, lze tvořit také nečisté obrazy, jsou obrazy anebo ideje již proto č.2. (druhořadé) a nečisté nežli (pramyšlenky anebo základní) myšlenky protože mohou představovat něco nečistého, což ovšem u základních čar je o sobě nemožné; neboť pouhá čára zůstává čarou; ale ne tak obrazem, který vzniká kombinací čar. Ano, ano, tak je to teď je mi vše jasné.

7. Ale, Pane! Dnes je již pondělí a my jsme mimo revizi biskupské šebestiánské záležitosti zrovna ne mnoho jiného učili, viděli a slyšeli. Což kdybychom jednou učinili na několik hodin nějakou krátkou návštěvu jinému místu?“

8. Pravím **Já**: „staráš se dobře; ale dnes nás navštíví sedmnáct prelátů z ústavu Rein, s nimiž budeme mít co jednat. Te prve zítra navštívíme na několik hodin jinou obec; kterou, to vám bude sděleno teprve při odchodu. Nyní se však chovejme všichni zcela klidně, neboť oni preláti jsou již na cestě sem k nám.“

9. Praví biskup Waldstein: „Nejsou-li z příliš dřívější doby, pak asi někoho z nich poznám?“
Pravím **Já**: „To asi sotva; neboť tito všichni patří k první době vzniku tohoto ústavu. Příslušníci tvé doby nejsou ještě dávno zralí, any mohli dospěti tam, kde jsme my. Ale nyní sem přicházejí se zcela vážnou myslí. Proto tedy také my je se zcela vážnou tváří přijmeme a ukážeme jim, že také my máme dobré právo se zdržovat na vrcholku tohoto pahorku, dokud se nám to líbí.“

10. Tento pahorek patřil kdysi zcela tomuto ústavu a na straně jihozápadní se pěstovala v malém rozsahu réva a vinařství, kdežto severní a východní strana zůstala pro dobrou a pohodlnou honitbu vždy zalesněna; ale v pozdější době se tu ovšem mnoho změnilo a velmi mnohá država přišla z rukou tohoto ústavu. Těchto sedmnáct prelátů je však ve své ideji stále ještě v úplném držení všeho toho, co kdysi patřilo tomuto klášteru. Na tento pahorek byli velmi pyšní a neviděli rádi, byl-li navštíven světskými lidmi, a to pouze pro ochranu zvěře, neboť zde byli srnci a jeleni přímo vykrmováni a tedy jako ještě žijícím pro stůl prelátů připravováni. Těchto sedmnáct se domnívá, že jsme zakuklení pytláci, a tedy také spěchají s tak vážnou tváří a myslí k nám, chtějíce nás s této výšiny zaplašit. Ale my se tak snadno zaplašit nedáme! Dejme nyní pozor! Přicházejí již do velké blízkosti k nám. Štvanice ihned započne.

11. Praví Robert: „Pane, nebylo by možno na tyto hrdiny použít snad Heleny, bavící se nyní stále co nejlépe s Matyldou Eljahovou a s Petrem, Petrem, pro její známou vídeňskou příkrost? Ta by dovedla těmto po jelenech a srncích dychtícím hlupákům vmést tak náležitě dolnoněmecky pravdu do očí.“
Pravím **Já**: „Zde by to nebylo radno, neboť těchto sedmnáct vídeňštině nerozumí a jsou to nesmírní horlivci, u nichž je ještě velmi silně běžným ono „Omnia ad majorem Dei gloriam.“ (Vše k větší slávě Boží!) Pocházejí z dob tak zvané svaté inkvizice. Rozzlobilo by je to velice, kdyby jim někdo poskytl příležitost, která by probudila v jejich mysli onu dřívější horlivost, kterou byly tak mnohé věrné duše co nejstrašněji ad majorem Dei gloriam mučeny. Co se však mohlo dělat? Tito popové byli skutečně tak hloupí, že věřili, že takovým ošklivým jednáním prokazují Bohu milou službu. A čím byl takový pop přísnější a neúprosnější, tím více se domníval býti blíže u Mne a tím za svatějšího se také považoval a byl také všemi ostatními zatměnci za takového považován. Proto v přítomnosti těchto sedmnácti zcela nic nemluvte! Chovejte se zcela trpně jako byste vůbec nedávali pozor na to co s nimi budu jednat. Ale nyní buďte jen zcela v klidni! Stojí již před námi a měří nás opravdu inkvizitorskýma očima.“

12. Po této řeči vystoupí ihned jeden prelát, svou dobou titulovaný a také byvší Primas regni a Salvator Hierarchiae periculus circumdataae. (První arcibiskup říše a zachránce církve obklopené nebezpečími.) Tento arcibiskup Mne měří od hlavy až do paty podle čistě popskeho způsobu s odvrácenýma prsama pohldivým pohledem přes levé rameno a za chvíli praví: „Kdo vám dovolil vstoupit na tuto svatou výšinu a plašiti mou zvěř, která je rovněž svatou, protože je určena pro horlivé sluhý Boží! mluv, jinak je vězení, smrt a zatracení!“

13. Pravím **Já**: „Pán světa má právo usadit Se všude, kdekoli se mu zlíbí a nemá nikdy zapotřebí prositi světské domnělé vlastníky o milostivé dovolení. A tak Si tedy také nyní vzal svobodné právo, býti zde bez vašeho svolení, a to proto, že tento pahorek je za všech pahorků v celém okolí tohoto města nejméně znesvěceným hanebným jednáním zlých lidí. Já jsem Kristus Pán! Přišel jsem, abych dal zlému světu soud a Svým věrným vyznavačům milost, odpuštění jejich hříchů a věčný život. Kdo Mne poznává, přijímá a Mnou se nepohoršuje, ten nezahyne! Kdo se Mnou však pohoršuje a nevěří, že Já jsem Prvý a Poslední, počátek a konec, alfa a omega, ten bude ztracen. Nyní víte vše, čeho je vám především třeba vědět. Co nyní učiníte?“

14. Praví primas: „Dej nám znamení a my uvěříme Tvým slovům.“ – Pravím **Já**: „Je mnoho znamení před vašima očima, pozorujte je a zjednej vám světlo! Neboť vy nejste zrovna zlí, ale zato velmi slepí a hloupí. Víte již, že jste všichni již dávno zemřeli?“ Praví prelát, Primasregni, minister Caesaris, protektor custos salvatorqueecclesiae sacrasanctae: (První arcibiskup říše, ministr císařův, ochránce, dozorce a spasitel církve svatosvaté) Jak, co, kdo, kdo, kdo zemřel!? Jak, kde a kdy? Cur? Quomodo? Quando(Proč? Jak? Kdy?) Já snad nyní nežiji? Jsem mrtev? Kdopak mě to může dokázat? Ano Plato, Sokrates, ani božský Aristoteles!Tedy znamení a důkazy pro všecko, jinak budete všichni zavřeni jako šejdři a pytláci!“

15. Pravím **Já**: Jen ne tak zhurta, Moji milí, jinak byste Mne mohli také dopálit a při tom by vám mohlo být trochu příliš teplo! Protože se však již tak velice bojíte o svou zvěř, která existuje jen pouze ve vaší představě a jinak již nikde, opustíme všichni na krátkou dobu několika hodin tento pahorek a odebereme se na horu Schockel. Tam vám budou na několik okamžiků otevřeny oči, abyste viděli, zda jste ještě pány ústavu Reinu anebo zda není tento ústav již dávno ovládán a spravován zcela novým prelátem.“

16. Praví primas Stiriae, (nejvyšší horu ve Štýrsky?) na níž pro její výšku a pro mnohé čarodějnice a zlé duchy, kteří tam mají hrad, nevstoupila ještě nikdy noha smrtelníka? Pravím **Já**: Již jsem vám řekl, že sice nejste zrovna zlí, ale za to nesmírně hloupí. A právě proto musíte tam, abyste byli vyléčeni ze tří hlavních hloupostí, které udržují váš zrak v zajetí, a to nejprve od nesmyslného mínění, že ještě žijete na zemi a za druhé, že Schöckel není daleko nejvyšší hora této země a že tam neřádí ani čarodějnice, ani zlí duchové. Pak teprve poznáte, že tento pahorek naprosto není již vaším vlastnictvím, že ústav na plošině tohoto pahorku nyní náramně málo již vlastní že zde také naprosto není tak zvaná vysoká zvěř a proto nikdo na tomto pahorku naprosto nemůže dělat pytláka.“

17. Praví primas: Ale jak půjdeme na tuto strašnou výšinu? K tomu budeme přece potřebovat několik cestovních dnů?“ Pravím **Já**: Ó ne! To ne. Na důkaz, že také vy nyní nejste již lidé tělesní, nýbrž duchovní, učiníte tuto cestu v jediném okamžiku. Pravím pouze: Staň se! A hleďte, již jsme také již tam, a vy jste se domnívali, že k tomu budete potřebovat několik cestovních dnů. Nuže, jak se vám zde líbí?“

18. Praví primas zcela zaražen: „Á., á, to je silné! Ano jak jsme sem tak náhle přišli? To bylo cuknutí! Připadalo mi to, že jsme se sem dostali s pahorku Reiner jako když sjede blesk. Ano, ano, teď mně již začíná vzcházeti trochu světélko! Nás všech sedmnáct jsme se stali již před mnohými roky těla prostými. Ale, že nás to dříve nenapadlo! Mohli jsme to přece zjistit z toho, že tento ústav neměl přece nikdy více než jen jednoho preláta a nás bylo sedmnáct a několik, kteří k tomu přibyli později. Je to přece jen zvláštní, že může být někdo tak dlouho hloupý a slepý! A jaký je tu nádherný výhled! Vše hezky volné! A teď pozoruji , že jsou ještě mnohem vyšší hory, nežli je tu tento Schöckel a že po čarodějnicích a zlých duchách není ani stopy! Ano, ano, teď však již musíme tomuto obdivuhodnému vůdci velmi poděkovat! I když to také snad není tak zcela Kristus Pán Sám, je to však přece jen velmi mocný duch, který je k nám vyslán Bohem, aby nás vysvobodil od naší hlouposti. „Tu padnou všichni přede Mnou a tvář a chválí Boží sílu ve Mně.“

19. Robert se však táže: „Pane! Co já mám s nimi vlastně společného? Pravím **Já** : „Jsou to též Uranovci (duše z planety Uranu) jako ty a proto velmi tvrdošíjní. A proto je také musíš přijmout do svého domu. Znáš a chápeš nyní důvod a příčinu tohoto zjevu?“

20. Praví Robert „Ano, Pane a Otče! Ted' chápu důvod a ovšem i příčinu. Jsou snad ti dřívější duchové, s nimiž jsme byli již tamto dole na oné výšině, také moji krajané?“ Pravím **Já**: „Ne, to právě ne; ale jsou stejnorodí s tebou v lásce a proto patří také do tvého spolku. Neboť pravím tobě: Ty jsi od nynějška hlavním pilířem nového spolku. To je odměna, která se dostane všem těm, kteří pracovali na světě z poctivého a dobrého důvodu na Mé vinici.“

21. Oba biskupové poznamenají zcela pokorně: „Pane! My jsme přece také pracovali na Tvé vinici. Copak nedostaneme do správy též nějaký úřadeček? Pravím **Já**: „Byli jste sice též pracovníky; ale svět vám dal za to dobrou odměnu. Tento však pracoval bez světské odměny; za jeho námahu mu však svět zaplatil smrtí, a to je velký rozdíl mezi vámi a jím. – On je mučedníkem; jste vy též? Padl jako oběť své lásky za bratry; jste vy totéž?“

Kapitola 266.

Biskupský blud o svatém. Dobrý je toliko Bůh, všechny ostatní bytosti jsou bratři a sestry. Temní duchové a ubohé nemocné duše se blíží a nalézají účelné léčení.

1. Praví oba biskupové zároveň jakoby jedněmi ústy „Ó Pane, my jsme ovšem naproti němu čisté nuly! Neboť nám se na zemi mimo nemoc nikdy špatně nedařilo. Je-li však syn Tvé lásky, ó Pane, tento Robert, velkým duchem před Tebou, pak nám přece odpustí, jestliže jsme mu nevědomky vzdali příliš málo povinné úcty. Budoucně již co nejhojněji dohoníme, co jsme dosud v krátké době našeho spolubytí zameškali. Jen nechápeme, jak jsme mohli bít shledání hodnými této nekonečné milosti, že jsme byli přijati do nebeského spolku tak velkého světce. Neboť velký zajisté je ten, jenž stále tak blízko kráčí po Tvém boku a podle Tvé vůle jedná a stále je ve všem tebou poučován!“

2. Pravím **Já**: „Vy jste přece byli velmi vážení biskupové na zemi a mluvíte nyní přímo tak, jako byste byli chodili nejméně deset let do školy nějaké mrzuté staré pobožnůstkářky. Kdopak je u Mne světcem? Cožpak nevíte, že mimo Boha není nikdo kdo by byl svatý. Jedině Bůh je svatý a dobrý; všichni ostatní však jsou bratři a sestry a ten nejmenší je v Mém Království vždy největším. Čest však náleží jen Bohu, jedinému; vše ostatní má se chápat a vystihovat jen v lásce a láskou!

3. Nyní však toho dalšího zanechme; neboť máme před sebou celou věčnost a v té se dá ještě leccos vysvětlit. Podle pozemské míry jsme nyní již as tři hodiny zde na této výšině a oněch sedmnáct prelátů leží ještě na tvářích. Nyní jim musí pomozeno a pak musíme opět rychle pospíšet na náš pahorek. Tam je několik našich pozemských přátel a nyní také již opouštějí pahorek; ale to nic nevadí; naše požehnání, které lpí na pahorku, nicméně přijali. Teď tedy k prelátům!

4. Vstaňte, vy sedmnáct bratrů Reinu! Nyní jste obdrželi nové oči, abyste zřeli pravé světlo a chápali pravdu. Proto neobracejte nové světlo svých očí do temné půdy země, nýbrž ohledávejte svým světlem Světlo všeho světla a rozumějte mu a chápejte je!“

5. Tu oněch sedmnáct povstane a naplnění zcela úžasem rozhlížejí se kolem sebe. A primas jako mluvčí praví: „Pane, Bože a Otče! Nyní teprve poznáváme, že Ty jsi to, o Němž svědčí všechna nebe i všechny Země plny nádhery nádher. Ó Otče! Copak máme nyní činit, abychom byli hodnějšími Tvé nade všecko svaté blízkosti?“ Pravím **Já**: „Od nynějška nade všecko Mne milovati ježto vaše láska ke Mně je váš opravdový věčný život a všechny své bratry a sestry jak jako sebe sama; neboť vaší blaženost podmiňuje vzájemná bratrská a sesterská láska. Čím více si budete vzájemně prokazovat pravou účinnou lásku podle Mého věčného řádu, tím se budete stávat blaženější!

6. Všechna nebe se svými nesčítnými a nejmenovanými blaženostmi vyplývají ze vzájemné, opravdové lásky k bližnímu tak jako také v opačném případě všechny pekelné trýzně a muka za sebelásky. Kdyby nebylo sebelásky, nebylo by také pekla a na Zemi žádné války, žádného hladu a také žádného moru. Poněvadž jsou však lidé plni sobectví a plni nejzáhubnější sebelásky, z níž je učiněno peklo lidmi a nikoli snad Mnou, pak si také tací lidé musejí dát líbit veškeré zlo, které vychází ze sobectví a sebelásky.

7. Satan je sice doposud knížetem pekla, jako také byl jeho prvním zakladatelem; ale on již dávno nemá moci, aby hubil lidi; a lidé se nyní již stali jeho pány. Od té doby, co lidé závisejí jedině na své nejvyšší vlastní, nevyšší svobodné vůli, jsou mezi nimi velmi mnozí k nimž by mohl jít starý satan do školy; zejména mezi vysokým římským klérem a mezi jezuitami tam, kde ještě existují. Znáám některé, před nimiž má satan takový respekt, jako nervově slabá, bázlivá pana před chřestýšem. A tyto bytosti si říkají „sluhové Boží.“ Jak se vám to líbí?“

8. Praví primas: „Pane! Hrozné, hrozné jest slyšeti z Tvých úst něco takového!“ Pravím **Já**: „Ano, zajisté, ale je tomu jednou tak a nedá se proti tomu zatím mnoho dělat. Nyní však bude půl šesté; proto se vrátíme opět na náš pahorek.“

9. Budiž! Staň se! A hle, nyní jsme již zase tu! (Na Reiner-kögelu). Ale nyní se zvedá nad městem hustý mrak a ze všech hřbitovů tohoto města vyvstávají lehčí mlhy. – Co myslíte, že to znamená? Všichni říkají: „Pane nevíme. Vylož nám to!“

10. Pravím **Já**: „Černé mračno nad městem je společnost nejméně deseti tisíc mnichů a jiných popů, kteří se zde v této krajině po 400 let zdržují a pro svou hrubou slepotu nemohli také nikde naléztí nějaké východisko. Mezi nimi je též několik biskupů, prelátů a proboštů. Dáme jim nyní prámy a dopravíme je vesměs dolů po proudu do oblasti Černého moře; neboť zde by časem začali zakládati velmi mnohá neštěstí, protože nyní při této zvláštní příležitosti Mé osobní přítomnosti se stali poněkud bdělejšími a vidoucnějšími. V moři přijdou za několik set let jistě zcela k sobě a potom se s nimi již dá něco dělati. Lehké slabé m l h y nad hřbitovy obsahují však zcela ubohé, nemocné duše, které prahnou po uzdravení. Těm bude také v této pozemské noci ze středy na čtvrtek úplně pomozeno. Chci, aby se k nám přiblížili. A hleďte, začínají se k nám pohybovat.“

Kapitola 267.

Kdo přijímá chudé, Mne přijímá! Uzdravení, ošacení, nasycení a utěšení nuzných duší. Milující panna.

1. Praví Robert „Pane a Otče! Čím více hostů přichází pod střechu mého domu, tím větší se stává má radost a blaženost. Ale jen bych rád opět věděl, jak jsou tyto duše země štyrské se mnou vhodně spřízněny!“ Jsou to snad také Uranovci?“ Pravím **Já** : „Ó ne! Nejsou a také býti nemusí. Jsou to chudí a jako tací jsou ti zajisté nejbližší. – Také zde platí zásada: „Kdo přijímá chudého ve jménu Mého, Mne přijímá. „Já myslím, bratře Roberte, že v tom spočívá nejsilnější hlavní důvod, proč dopouštím, aby také takové chudé dušičky našly v tvém velkém domě náležité přijetí.“

2. Praví Robert: „Ó Pane a Otče! Pak tedy jen všichni chudí na zemi, do mého domu neboť místa v něm věru nechybí. Máli v domě místo Slunce, Měsíc a Hvězdy a celá Země, pak zajisté mohou také naléztí místo velmi mnozí chudí. Ano, kde Se Ty Sám, ó Pane, již tak dlouho téměř nepřetržitě zdržuješ, tam má dost místa celá nekonečnost.“

3. Po této dobré Robertově poznámce přichází několik tisíc chudých duší, utáboří se v rozsáhlých řadách kolem pahorku a prosí o pomoc a o náležité uzdravení od svých rozmanitých pozemských zel, vážnoucích dosud na kůži jejich duše od nemravného světa. Tato prosba je také ihned vyslyšena a uvedena v žádoucí skutek. Tyto duše obdrží ihned zcela dobrý vzhled a jsou oděny bílými šaty a mužská část se objeví s lemováním zeleným a ženská s červeným.

4. Když byli všichni chudí takto dobře opatřeni, je k nim z nás vyslán posel s pokynem, aby je přivedl všechny na výšinu Plabuče, kde již naleznou vše potřebné, jako mléko, chléb a víno. Neboť tací slabí duchové musejí být napřed nasyceni duchovním mlékem, aby nabyli z této potraviny tolik síly, aby brzy poté mohli snést chléb a víno. Poslem však je jeden z výběřčích, jenž

nás ve Vídni následoval nejprve. Přivádí je všechny v rychlém pohybu na výšinu této předem označené hory, kde chudí naleznou v nejhojnějším vše, čeho potřebují.

5. Když jsou poprvé v duchovním životě nasyceni, nemohou ani dost děkovat a nevědí, co milého a příjemného by sluhovi učinili. On je však velmi vlídně odkazuje na Mne, jediného Dárce všech darů dobrých a oznamuje jim, že Já Sám je brzy navštívím a že poprvé uzří Boha, Pána, svého Tvůrce a Otce na vlastní oči a že On Sám jim na věky požehná. Když to uslyší, jsou radostí celí bez sebe.

6. Ale jedna bytost, panna neobyčejné krásy, slyšíc zprávu o mně stává se zcela zádumčivou. Její srdce, které bylo ke mně již na tomto světě stále obráceno, stává se plným ohně a její láska ke Mně se stává prudčí a prudčí, takže si neví rady. V nejvyšším nežném tónu praví poslu: Šlechtný příteli mého nejmilovanějšího Ježíše! Prosím tě, zaveď mne k němu! Žiji jen pro Něho. On jediný je mé vše, On je můj Bůh, můj Otec, má láska!“

7. Praví posel: „Má nejkrásnější, nejdražší sestro! Hle já jsem jen sluha Páně a smím činit jen to, co mi káže Pán. Ale nyní se právě vracím k Pánu a přednesu Mu co nejnaléhavěji tvou prosbu. Buď zcela ujištěna, že na tebe nezapomenu; neboť ty ses vryla až příliš hluboko do mého srdce a sotva vím, zda z něho kdy nalezneš východisko; proto na tebe nemohu zapomenout. Měj se zatím dobře, snad se již v několika málo okamžicích zase uvidíme.“

8. Tím opustí sluha onu zádumčivou krásku a odchází, Sotva však sejde s polovice hory, ohlédne se a spatří zádumčivou, ona ho v patách následuje. Tu se zastaví a praví: Ale má nebeská krásko, co děláš? Vždyť víš, že nesmím dělat více, nežli jak dalece je mi dán příkaz. Pročpak mne sleduješ?“ Praví panna: „Ó příteli! Cožpak jsi obdržel také příkaz, abys mne na mé cestě zadržel? Praví sluha : „Ne, to právě ne!“ Praví panna : „Nuže, nech mne tedy jít po sladké cestě mého srdce!“

9. Po tomto projevu této zádumčivé nedovede posel již nic dalšího odpovědět, nýbrž jde zcela přirozeně svou cestou dále. Ale sotva popojde několik kroků dále na místo, které jest v poloviční výšce hory na obyčejné cestě městských obyvatelů vedoucí kamenným lomem a sluje „u krásné vyhlídky“, přichází Já Sám, a to tentokrát zcela Sám, vstříc poslu, který Mne tedy také ihned spatří a poznává a také si Mně ihned stěžuje na svou nesnáz s onou zádumčivou, která jde za ním, ačkoliv jí řekl, že neobdržel příkazu, aby ji nechal kráčet za sebou.

10. Já však pravím: „Cožpak ti neřekla, že kráčí za tebou po sladké cestě svého srdce? Miluje Mne nade všecko a ráda by po tvém boku tím spíše dospěla tam, kde jsem jako jediný předmět její lásky Já. Musíš si budoucně velmi dobře zapamatovat: Kde nalezneš takovou lásku, tam jí nesmíš chtít již nikdy zabraňovati v cestě ke Mně! Neboť kde přebývá v srdci takováto láska, tam již také přebývá zdokonalení ducha. Kde však chová duch v sobě zdokonalení, tam v sobě také již chová Mne a může se bez bázně a bez ostychu přiblížit k Mé nejvlastnější svobodné Bytosti. Kdo se stal sám ohněm, ten se nesmí ohně nikdy báti. Kde je nyní tato milenka Mého srdce?“

11. Praví posel poněkud zaražen: „Ó Pane! Snad několik kroků za mnou nejspíše nyní nařiká a pláče, protože se neodvažovala následovati mne dále, ačkoliv jsem ji dále již nezrazoval.“ Pravím Já: „Aj, aj, milý příteli, to již nesmíš činit! Hle ta ubohá nyní mnoho trpí! Proto zaveď Mne okamžitě k ní!“

12. Praví posel: „Ty dobře víš, ó Pane, kde ona ubohá, v lásce k Tobě téměř umírající, čeká na tvé slovo: „Pojď ke Mně milovaná!“ a nepotřeboval jsi ještě nikdy vůdce. Ale Ty jsi mi ó Pane, nyní poručil a proto se tedy odvažuji učinit, jak tu smí Tvá nejsvatější vůle, na níž závisí jsoucnost všech bytostí.“

13. Po těchto slovech jde posel a Já jdu za ním a za několik pozemských sekund jsme oba na místě samém. Tu nacházíme onu nejmilejší na kolenou, s nebesky krásnou, vzhůru obráče-

nou tváří a se sepjatýma rukama vzlykající a plačící a mezi tím takto se modlí: „Ó má jediná, věčná láska, můj Ježíši, můj Bože a můj Pane! Jak dlouho již prahne mé srdce po Tobě, a ještě vždy nemohu dojít milosti, abych aspoň minutu zřela Tvou svatou tvář. Musím sice doznat, že mně za jistě již více dvanáct let v tomto duchovním světě nic nedělo. Měla jsem velmi mnoho radosti z dobrých duší, které se daly mnou poučit a Tobě, ó můj Pane a o Tvém svatém slově. Všichni tito moji milovaní žáci mne nyní také následovali a čekají v počtu as několika tisíc na výšině této hory na Pána. Vše, vše jsme učinili, co jsme jen mohli ó Bože, vyrozuměti z Tvého slova, co by nám mohlo přivést k nazírání na Tvou tvář, V posledním stavu našeho bytí v tomto světě jsme se začali dokonce postit a přímo trýznit, jistě z čistší lásky k Tobě, která vždy víc a více oživovala naši touhu po Tobě. Ale vše to bylo dosud marné. Ó Bože, ó Otče Ukaž nám přece ze Svě vždy tak přehojně velké milosti, jaké hříchů lpí ještě na nás a obzvláště na mně!

14. V posledních letech svého života na světě jsem byla velmi váženou paní, stala jsem se šlechticnou, protože můj starý choť byl šlechticem a požívala jsem velmi mnoho vyznamenání. Ale nikdy jsem si na tom nezakládala. Jednomu učiteli mé dcery jsem sice učinila bezpráví, což bylo ode mne hrubým nevděkem; neboť byl v době největší temnoty jako Tebou do mého domu poslán jako světlo z nebe a učil mne slovem a vybranou mimořádnou četbou, v úplné pravdě poznávati Tebe, svatého Otce. Ale jak často jsem této chyby litovala a jak často ještě na Zemi ji potají oplakávala a jak často zde!

15. Věčnost je zajisté dlouhá, ó Pane; dej mi jen milovat a příležitost, já všechny své pozemské chyby z nedokonalosti v Tvém největším jménu napravím. Nebyla-li jsem na Zemi žel pannou, jsem jí však nicméně zde; neboť dosud se mně nesměl ještě žádný mužský duch dotknout. Má láska k Tobě, ó Otče, byla mou vždy mocnou ochránkyní! Ó posle, tvrdý posle nebe, který jsi mne nechal jít za tebou, kdy, kdy se opět navrátíš mi zprávu o Tom, kterého jediné nade všecko miluji?! Ty jsi byl sice jinak milým sluhou; ale tvrdý, velmi tvrdý jsi byl!“ Po těchto slovech se dá opět do pláče a zakrývá si obličej rukama.

Kapitola 268.

Dva poslové u nové Marie. Podobenství o zákrcích a dubu. Ušlechtilý spor se srdcem. O duchovním stavu Země. Zdokonalení milosti.

1. **Já** však nyní přistoupím k ní a pravím: „Marie! Hle posel se již opět navrátil, proto neplač! Posel je sice přísný ale tvrdý není! Zde dá oslovená rychle ruce s obličeje a povstane ze země pohlížejíc na nás oba poněkud zmateně. Po krátké přestávce zcela ostýchavě praví: „Nyní jsou tu však dva poslové; ten který mi přinese nejsladší zprávu o Tom, Jehož jediné nade vše miluji? Kde jest On, jenž je láska Sama? Kdy dosáhnou mé oči zření Jeho nejsvatější tváře?

2. Pravím **Já**: „Jen ještě malé strpení, Má milovaná dcero! Pán je jako opravdu moudrý zahradník, jenž méně krásně zdařilé plody se svých stromů dříve očeše a vloží do komory, aby tam dosáhly úplné zralosti, krásné plody však nechá déle viseti na stromě, aby se sladká šťáva v nich rozmnožila a duch a život plně uzrál v zárodku, který v sobě chová símě. Rovněž tak v krátké době dozrává i nepatná zemská tráva, ale proto také trvá jen krátkou dobu. Když pak přijdou zimní mrazy a mocné bouře, zmírá brzy a podrží jen slabý život v kořeni pokrytém zemí .

3. Dub však potřebuje mnoho let, nežli se stane stromem způsobným nosit plody. Je-li tu však jako plodu schopný strom v úplnosti dobře uzrálé síly, pak mohou kolem něho vši silou zuřit bouře a zimní mrazy a on, povznesen nad takovým zuřením a burácením, jako s železnou hrudí jim vzdoruje. A hle, tak ses nyní také ty stala poněkud delším čekáním úplně zralým plodem a dubem, a nyní ti bude snadné snášet blízkost Boha, kterou nemůže snést nikdo, neučinil-li dříve v sobě božského ducha (to jest duši božským duchem jí vštípeným.) ve všem Bohu úplně podobným na cestách Bohem Samým ukázaných, které dobře znáš. Ty jsi to však nyní tak daleko přivedla, stala ses mocnou v lásce a takovým způsobem jsi nyní úplně zralou v duchu lásky k Bohu. A proto jsme tedy také přispěchali oba k tobě, abychom tě jako draho-

cenný plod sklídili pro spíží Páně. Ale teď půjdeme napřed ještě na výšinu k tvým učedníkům a učednicím a přineseme jim radostné poselství!“

4. Praví Marie: „Ó, milý příteli! Tvůj hlas zní nevýslovně líbezně a tvá moudrost prosvětluje jako Slunce všechna má zbloudění. Věřu, ó nebeský příteli, ty jediný bys byl schopen učiniti mně i na dvanáct let a snad i na déle snesitelným odřeknutí pohledu na mého Pána Ježíše Krista. Neboť opravdu moudřejší a příjemnější a s větší posilou a oživením nemůže již téměř ani Pán Sám mluvit. Ó jak nebesky dobrý, něžný a milý vypadáš! Nedovolil bys mi, abych se tě dotkla? Co nejmocněji mne to k tomu pudí!“

5. Pravím Já: „Nuže, pojd' sem a dej se Mnou vést na výšinu! Při této příležitosti se Mne budeš moci dotknout. Cožpak myslíš, že jsi Mi snad méně příjemná, nežli Já tobě? Ó jen si něco takového nemysli! Neboť mnohem dříve, nežli ty jsi milovala Mne, miloval jsem Já s veškerým životním žářem Svého srdce tebe! Ale zde není místa, abych ti zcela řádně vylíčil všechny stránky Své lásky. Teprve na výšině se podrobněji seznámíme a také si vzájemnou lásku zcela vyznáme.“

6. Marie, láskou zcela zkroušená, přistoupí nyní ke Mně nevědouc, že vlastně Já jsem již Ten Pravý. Když se dotkne Mé paže, tu se slastí téměř zhroutí a praví: Příteli, odstup ode mne! Jsem příliš slabá, než abych mohla vzdorovat tvé lásce. Ty bys mně mohl ještě všechnu lásku k Pánu Ježíši vzít a k své bytosti mne přitáhnout.“ Pravím Já: „To nic nevádí, Já a Pán se kvůli tobě již co nejlépe vyrovnáme!“

7. Praví Marie: „Ano, ano, ach ano, to budeš moci zajisté učiniti; ale mému srdci nemůže býti nakonec lhostejné, miluje-li Pána Samého anebo jen jednoho z jeho nesčetně mnohých, velkých přátel. A přece mně to nyní již připadá tak, že bych mimo tebe nemohla téměř žádnou bytost milovat více. Balím své srdce v klubko, nutím a tisknu je k Bohu a nicméně nikde nenalézám nějaký základ. Má láska se víc a více ztrácí v nekonečnu; ano od té doby co jsem u tebe, ať se nyní v srdci sebevíce nutím k Bohu, přece jen se nerozpálí; neboť veškerý žár přechází nyní na tebe! A přece tě nechci milovat; jen Boha chci a musím milovat. Ale čím více se snažím, abych tě nemilovala, tím žhavější se stává mé srdce pro tebe. Ano, ano, ať Bůh se mnou dělá co chce; nemohu za to, že se mé srdce nyní tak mocně rozpaluje jedině již pro tebe. Ó nebeský příteli! Řekni přece, jak to přijde, že tě musím tak velice milovat. Stále víc a více cítím, že jedině ty mi budeš ano nyní jsi vše ve všem. Ó co se z takové lásky stane?!“

8. Pravím Já: „Buď jen klidná a nestarej se, jak a koho nyní miluješ! Ať ti postačí, že tvá láska je čistá a dobrá. Každá láska, která je o sobě čistá, nemůže být jiná nežli jen dobrá. Čistá je však láska, nemá-li v sobě nic ze sebelásky. Přistoupí-li však k čisté lásce jen něco málo sebelásky, okyselí tato žel až příliš brzy čistou lásku a učiní z ní pak zákvas farizeů, který je velmi ubohým životním základem, často horším nežli zcela žádný.“

9. A hle, Má milovaná Marie, takového zákvasu je nyní plná celá Země. Z něho vznikají samé zlé vředy a boule, z jejich hnisu se nezplodí nic jiného nežli škaredí žraví červi, často polypy s tisícerými savými choboty. Proto se jen poněkud poohlédni a objevíš triliony duchů, které bude sotva možno vši mocí držet, aby neproměnili vši mocí své nespravedlivé zloby tuto Zemi i se vším co je v ní, na ní a nad ní, v prach a popel!

10. U lidí již není stálosti. Stali se všichni zákvasem farizeů. Jejich srdce se stala hubená a temná, protože z kvasícího zákvasu jejich srdcí se vyvinul špatný vzduch, který tu potlačuje veškerý život, to jest veškerý pravý život v Bohu. Ale pravím tobě, nyní také Pánu Bohu Samému přejde brzy trpělivost.

11. Jen ještě nejvýš několik málo jich nosí Země, kvůli nimž nyní chce Bůh zabránit a na nějakou dobu zabrání úplnému zničení této Země. Jakmile však tito nemnozí buď v laskavosti Boží se Země odejdou anebo se nakonec sami stanou zákvasem, což Bůh nyní naprosto ne-

chce předvídat, pak bude Země odevzdána ohnivým duchům a ti pak s touto nositelkou hříchů učiní, co jen budou chtít.

12. Z prachu této matky hříchů nepovstane však potom k životu na věky nikdy žádný spolu zničený duch. Lichva a zdaňování dosáhly nyní téměř na celé Zemi takové výše, že se stává téměř nemožností, aby mohl dále chudý lid, který dosud vždy byl pravým nástupcem Božím a tvořil vlastní národ Boží na Zemi. Bůh dal Zemi dobrá léta. Boháči je však svým lichvářským duchem učinili špatnými a provozovali s potravinami hanebnou lichvu, a chudí museli v bídě chřadnout.

13. Nyní však dopustím na zemi hubený čas, aby chudí se Země umírali. Bůh bude však dobře pozorovat, co tu budou bohatí dělat. Ujmou-li se chudoby a zastaví-li lichvu, pak také zadrží soudy a Zemi budou dány opět dobré časy. V opačném případě se však zřítí vše do záhuby, neboť také Země sama se stala již zákvasem.

14. Věru, nyní již po několik týdnů působím na mimořádných cestách na této Zemi a den ode dne si více ošklivím její tělesné lidi a tuto Zemi samu. Dnes je na zemi čtvrtek. Jen do soboty v noci Se budu ještě zdržovat na této hříšné Zemi a do té doby budu ještě uzdravovat a přijímat, co se dá přijmout a uzdravit. Po Svém rychlém odchodu však odevzdám tuto temnou půdu Svým mocným mírovým duchům, a oni ať potom jednají podle svého dobrozdání.

15. Nyní zajisté poznáváš, jaký je tu rozdíl mezi čistou, dobrou a nečistou, špatnou láskou. Já však jsem ti řekl a říkám ti nyní opět, že tvá láska ke Mně je čistá a dobrá, protože Mne miluješ pro mě Samého. Proto tedy je tvá láska také spravedlivá před Bohem a Bohu nadmíru milá; neboť takovou má být každá pravá láska a nemá být jako zákvas farizeů.

16. Při této příležitosti jsme však nyní dorazili na výšinu této hory. A hle, tamto vpředu pod stromy táboří tvoji učedníci a učednice. Jdi tam a řekni jim, že Já a onen dřívější posel jsme tu, abychom je úplně povznesli k věčnému životu na základě čisté milosti Páně!“

Kapitola 269.

Marie žasne nad moudrostí a mocí nebeského posla. Pán Se milující odhaluje Ona poznává, že : Slepé srdce je rozumnější nežli vzdělaný rozum. Velké požehnání na hoře. Modlitba chvály a díků.

1. Praví Marie: „Ó příteli! Ty asi musíš být nesmírně mocný přítel Páně, že je ti dána taková moc! Také způsob tvé řeči a tvého poučování je zcela způsob Páně; jen se mi zdáš být poněkud přísnější, nežli by byl asi Pán Sám. Kdo se tedy shodne s tebou, ten se také jistě shodne s Pánem. Ale přece jen se mi zase nezdáš být tak přísný a přesný, jak přísný je tvůj přítel, jenž mně předtím vůbec nenechal za tebou jít, protože k tomu nedostal příkaz.“

2 Pravím Já : „Proč Mne považuješ za přísnějšího nežli Pána Samého?“ Praví Marie: „Protože se zdá, že máš jaksi řádné potěšení nad tím, abys viděl zakrátko před sebou celou Zemi v prachu a popeli. Potrestej bohaté lichváře a pomoz ve jménu Páně chudým, a Země se bude opět dobře utvářet!“ Pravím Já: „Ano, ano, to se také stane; budeš asi mít pravdu! Tentokrát přijde soud na lichváře. Tyto myši a krtkové budou všichni utopeni záplavou Božího hněvu, který bude na ně vylit uprostřed jejich podvodných, nočních pletich!

3. Ó, Má milovaná! Já velmi dobře slyším nářky a pláč chudoby. Vidím, kterak pekaři a mlynáři potají skupovávají ze sousední země značně levnější obilí a přece však nedělají chléb ani o lot vydatnější. Vidím, kterak nejvyšší nesvědomití řezníci stlačují rolníkovi jateční dobytek až k směšné ceně a při koupi se za jeden den sami tisíckrát odsuzují a proklínají, aby krejcar získali. Ano dělají jakoby se již příštího dne stali žebráky. Také prosí prodávajícího o trochu jídla, protože nevydělají ani tolik, aby si mohli koupit lžici polévky. Kupují vola nezřídka za takovou

cenu, že jim nepřijde libra masa ani na čtyři, nejvýše pět krejcarů a prodávají potom ve městě, kde je chudoba největší, libru za dvanáct krejcarů. Má milá Marie, to je do nebe volající lichva! A hle, tak činí téměř všichni, kteří nyní obchodují s životními potřebami!

4. Jiní boháči, kteří ostatně ještě podporují chudé a nuzné, se uchylují víc a více v ústraní a snaží se omezit, jak jen mohou. Ale tito všichni žijí dobře; jen chudí musejí všechnu tu bídu, kterou tvoří čistě jen lichváři, desetinásobně pociťovat. Hle, to zakrátko probudí dlouho spící hněv Boží a nevýslovný soud nad všemi penězoměnci, dohazovači, lichváři dřevem a otrávenými a také nade všemi boháči, kteří se nad potřebu a náležitost před svými chudými bratry omezují anebo dokonce jim své srdce a dům uzavírají. Pravím tobě, tentokrát dojde k tomu, že chudí budou velebit Boha a bohatí však klnout všemu, s čím se setkávají; ale to jim nic nepomůže!“

5. Praví Marie: „Ale nejmilejší Příteli! Odkud to tedy tak přesně víš a také to, co Pán učiní? Jsi tedy tak zcela naplněn duchem Božím, že víš vše to právě tak, jako bys byl Pán Sám? Pravím Já: „No, no, jen jdi k svým učedníkům a povolej je sem, abychom se s nimi úplně vypořádali.“

6. Nyní Marie odejde a povolá ony mnohé učedníky řkouc: „Moji milí bratři a sestry! Pán vyslyšel naše úpěnlivé prosby a poslal k nám posly z nebes, aby nás vedli dále do niv světla, života a pravdy v Bohu, jenž je věčným konečným cílem veškerých našich snah a námah a naši lásky na věky! Povstaňte všichni a pojďte se mnou k oněm dvěma poslům!

7. Všichni jásají a jdou v dobrém pořádku ke mně a posta ví se v širokém kruhu v sedminásobné řadě. Marie však přichází opět ke Mně a praví: „Příteli, hle, tu jsou všichni a pokud vím, není mezi nimi nikoho, kdo by nebyl oděn rouchem svatebním a všichni cítí a myslí tak jako já. Pokud jsem to dovedla, také jsem je poučila a přivedla až sem. Věsti je dále bylo by mně nemožné, protože další cesta není mi již známa. Ty jsi naplněn láskou a silou Páně tak, že mne láska k tobě stravuje. Ó dopřej nám také v milostivé míře z nadbytku lásky Páně k Svým dětem, kterou chováš v sobě v nadměrné hojnosti a odhal nám svatou vůli Páně, abychom věděli a poznali, co nám bude dále činit.“

8. Pravím Já : „Má milá! Doba naléhá. Čtvrtek spěje ku konci; neboť Slunce země už dávno opustilo večerní obzor. Proto vám také ve vší krátkosti vyložím, na čem jste a jaké bude vaše příští zaměstnání. – A tak Mne tedy poslyšte:

9. „Pán, kterého ty tak velice miluješ, který je nyní tvé vše, kterého milovati tě to však nyní nutí, protože tvé srdce mne uchopilo a také Mne nikdy nechce a nemůže pustit jsm právě Já Sám!“ – (Tu klesne Marie na kolena) A vaší věcí jest, abyste Mne nyní následovali tam na onen pahorek směrem k východu, kde na nás mnozí čekají. Tam budete požehnáni a posíleni Mou láskou, milostí silou a mocí!“

10 Po těchto Mých slovech se Marie trochu zotaví vztýčí hlavu a se srdcem láskou zlomeným praví: „Pane! Pane! Můj Bože, můj Otče! Teprve teď chápu, proč mé srdce bylo jen pro tebe tak žhavé. A když jsem se svým rozumem namáhala obrátiti srdce k Bohu, bylo srdce o sobě rozumnější nežli můj zrak a nechtělo od Tebe nikdy upustit. Í proto mají lidé také vždy dbáti více opravdového vzdělávání svého srdce nežli svého rozumu. Neboť vidí-li srdce již ve své slepotě více nežli nejvzdělanější rozum s otevřenými očima za jasného poledne, co vše by pak teprve bylo sto zřítí náležitě vzdělané srdce! Ó, Pane, Ty věčná lásko, Ty lásko lásky mého srdce! Odpusť velké slepotě mého rozumu, že jsem Tě nepoznala svým zrakem, ježto Tě přece mé slepé srdce tak snadno a tak brzy poznalo, když postřehlo Tvou blízkost!“

11. Pravím Já: „Buď jen klidná, Má milá Marie! Nyní je již vše v nejlepším pořádku. Vstaň však a řekni svým učedníkům aby nás následovali.“ Marie ihned se srdcem vší radosti a láskou naplněným vstává a sděluje rychle svým učedníkům Mou vůli. Učedníci padnou všichni na tváře a spustí mocnou chválu. Marie je však velmi moudře osloví a oni uposlechnou jejího hlasu.

Všichni vstávají se země a praví: „Svatý Otče! Shlédni milostivě na nás a přijmi nás ze nejnepatrnější ze Svých sluhů!“

12. Pravím **Já**: „Veškeren a všeliký pokoj vám! Vaše starost spočívá na Mých bedrech. A Má milost a láska budiž vaším zaměstnáním však budiž, abyste Mne milovali a všechny své bratry a sestry jako sami sebe! Neboť Můj zákon pro zemi jest také zákonem pro všechna nebe! Nyní Mne však následujte, víte již kam!“

13. Nyní všichni vstávají a následují Mne. V několika málo minutách jsme na známém místě a všemi vysoce pozdraveni. Když jsme nyní všichni na Reinerkogelu a tuto horu nyní ovšem zaujímáme dolů až do roviny, žehnám všem těmto nově získaným a Robertem jim všem poskytnu opravdový chléb a pravé víno s nebes. Všichni, kteří jsou se Mnou na této výšině, jsou nyní velmi dojati a obsluhují tyto nové příchozí.

14. Když jsou všichni nasyceni, spustí opět chvalozpěv a díky vzdání, jež se udržuje až do východu pátku. Při východu pozemského Slunce se však všichni nově příchozí pohrouží do hluboké zbožnosti a v hloubi svých srdcí se modlí ke mně a s tímto krásným modlením ustávají teprve k polednímu, kdy se téměř nescíslné množství samých mnichů všeho druhu začíná se všech stran přibližovat k pahorku.

Kapitola 270.

Velké zástupy temných mnišských duchů. Rozhovor s jejich třemi vyslanci o Trojici.

1. Zde se Mne táže Marie, která je vedle Mne ve známém stromovém okruhu, co to nyní znamená a kdo jsou tyto nescísně mnohé bytosti. **Já** jí pravím: „Cožpak nevíš, že je psáno: „Kde je zdechlina, tam se shromažďují orlové! „Oni ve Mně nehledají, co jsi hledala ty. Vědí sice, že jsem zde, ale pro ně nejsem, co jsem pro tebe. Pro ně jsem právě opak! Jsem jim protikrist, nejvyšší všeho kacířství; proto mne hledají obklíčit a kdyby to bylo možné, zcela zahubit. Tak bych jim byl dobře chutnající zdechlinou pro zlý žaludek jejich zloby a jejich panovačné zuřivosti.“

2. Ale o jejich zaopatření je již postaráno. Pohleď vzhůru a objevíš mocné zástupy. Jsou to andělé míru! Oni tuto černou havěť pochytají, zacpou jí ústa, svážou a jejich zuřivost velmi schladí. Ó to je zlá zatvrzelé sběř! Ta musí být zcela vážně odkázána ke klidu. U té bude třeba ještě velmi mnoha staletí, nežli se začne pod jejich střechou šefiti. Neboj se však, nebudou sto se k nám přiblížit.“

3. Praví Marie: „Ó, Pane! Ó Otče! Je jich od minuty k minutě stále více! Obloha se již zcela zatemňuje. Po pozemském Slunci nelze postřehnout již ani stopy, a se všech stran vystupují ještě stejně neblahé těžké bouřlivé mraky. Nelze téměř již ani rozeznat podoby. Kolik triliónů jich může být?“

4. Pravím **Já**: „Ó co ti napadá! Trilionů?! Kdyby byla celá Země přetvořena v lidi, vydalo by to sotva tvůj velký počet. Že jsou zde sice pospolu velmi mnozí zlí duchové, je ovšem pravda; ale kde jsou ony triliony? Počet těchto zlých duchů není větší nežli sedmdesát tisíc. Nad nimi stojí as přes milion mírových duchů, kteří budou s touto sběří v několika pozemských dnech úplně v pořádku. Míroví duchové by mohli být s touto sběří sice také v jediném okamžiku hotovi; ale to se nesmí stát kvůli řádu, podle něhož každý duch, ať dobrý či zlý, nesmí být brzděn v používání své svobodné vůle.“

5. Mezi těmito duchy jsou mnozí, kteří jsou o něco lepší nežli onen větší počet, a kteří byli jen spíše ve všeobecném proudu stržení sebou, jako se to stává též při povstáních na Zemi, kde v jednom povstaleckém zástupu, skládá-li se z tisíce hlav, je jistě také čtyři sta těch, kteří

vůbec nemají úmysl činit něco zlého. Pro tato ne zrovna příliš zle smýšlející duchy, kteří jsou ještě schopni přijmout nějaké poučení, se nesmí zajímání vlastních zlých duchů dít najednou, nýbrž jen ponaáhlu a proto bude také pozemským lidem viditelné v podobě mraků, sněhu a deště několik dní. Ti nejhorší budou ovšem již postupovat najednou uchopeni, ale s méně zlými bude se pak již postupovat pomaleji.

6. Pohled k jihu! Tři vyslanci přicházejí k nám! Jsou to tři staří karmelitáni (mniši řádu karmelitánů) Uvidíme, co budou od nás žádat! Ale zapamatujte si: Mimo Mne, Pavla, Jana a Petra, kteří tu stojí vedle Mne, nesmí s nimi nikdo ani slova promluvit, protože tu ještě nikdo není tak silný, aby to vydržel před nimi. Spíše (byste to vydrželi) před satanem nežli před nimi protože satan byl již často co nejtrpčeji přiveden k rozumu, tito však nikdy. Budou si velmi moudře počínat; ale jejich obtíž již n náležitě odklidíme. Jsou nám již zcela na blízku. Proto je třeba nyní se sebrat!“

7. V tomto okamžiku se postaví oni tři zcela drze přede Mne a s posměšným tónem se Mne táží, kdo jsem. Já však jim odpovídám: **Já** jsem právě to, co nejste vy. Nyní však Já se táží vás, kdo vy jste a co zde s tak smělou a drzou vůlí hledáte a chcete?“ Práví oni tři: „Jsme zde, abychom pátrali, jakého náboženství jsi i se svou celou sběří. A proto ti klademe otázku, zda věříš v trojjediného Boha a v Jeho samospasitelnou, apoštolskou a tedy katolickou církev pod vrchní hlavou, římským papežem?“

8. Pravím **Já** : „Co je to trojjediný Bůh? „ Práví oni tři:“ Nevíš-li to, pak je s tebou eo ipso (tím samým) již konec! Cožpak nevíš, že Bůh se skládá ze tří osob! Totiž z Otce, Syna a zároveň z obou vycházejícího Svatého Ducha?“ Právím **Já** : „Ó ano, vím dobře, že máte takovou víru. Já a tito všichni však máme za pravdu opak. My máme zato, jako tomu také je, že Bůh je jen jedinou osobou, kterážto osoba se však v Sobě Samé skládá vlastně takřka ze tří Bohů. Tres in unum!“ (tři v jednom) Křičí oni tři: Kacíř, kacíř, kacíř!!!“

9. Pravím **Já**: „Pročpak to má být kacířství? Vždyť přece člověk sám je, jakožto podle obrazu Božího stvořený, takovou trojici v jedné a téže osobě! Což nemá těla, které tvoří jeho vnější formu, duše, která tuto formu a její organismus oživuje, a konečně v duši božského ducha, který dává duši rozum, vůli a všelikou sílu? Neshledávali byste hloupým a neoznačili byste to za nejpríkřejší bláznovství, kdyby sem přišli lidé a tvrdili před vámi na život a na smrt, že jsou zcela úplně jen jedním člověkem, ačkoliv by každý z nich vykonával zcela zvláštní, jeho schopnostem vlastní úkon, o němž by druhý a třetí neměl vlastní vědomost a také ne schopnosti jej provést? Jelikož byste však takové tvrzení se strany tří omezených lidí museli shledávat v nejvyšším stupni hloupé, jak to tedy přijde, že tuto nejvyš křiklavou pošetilost ubalujete na nekonečně moudré Božství? Zda by se vám nevysmála ba i říše zvířecí a neprohlásila vás za pošetilé všech pošetilých, kdybyste slova a naukami podezírali Božství, za předpokladu, že v nějaké Božství věříte, z šílenství a pošetilosti?

10. Jak to přijde, že říkáte a učíte, že „Bůh je Sama nejvyšší a nejhlubší moudrost“ ale Jeho Bytost představujete svým žákům a sobě samým pod obrazem největšího šílenství a takovým způsobem děláte z Božství nemožnost, v níž může sice věřit jen kolébka slepoty, která se však každému mysliteli musí v krátké době státí největší ošklivostí.

11. Co však potom jste, táží se, učíte-li své souvěrce poznávat Božství, jakým věčně nikdy nebylo a také věčně nikdy nebude? Hledte, právě vy sami jste tím nejhoršími neznabohy! Neboť kdo učí ohněm a mečem Boha, jaký nikdy být nemůže a násilně milionům brání v pravém poznání Boha, ten není sluha na vinici Boží, nýbrž jen prodejný sluha satanův a pomáhá mu zahubit zelené osení a připravovat strniště a pustiny, na nichž se nevyskytuje nic nežli trní a bodláčí.

12. Kdo z vás kdy Boha viděl a s Ním mluvil? Anebo kdo z vás může s dobrým svědomím říci, že byl Bohem poučován? Ano, četli jste sice slovo Boží, ale překroutili jste je a učinili z něho, co jste chtěli, aby se pak hodilo pro váš nenasytný měšec a to je nyní vaše noc. Jidáš

zradil jen jednou Pána, protože se nechal satanem, přemoci a satan vjel do jeho těla a usmrtil je. Já se vás však táží: Jak velkým světcem je zajisté Jidáš vůči vám, kteří Boha den co den před veškerým světem stokrát zrazujete a zapíráte? Vy všichni jste vsadili do pekla Jidáše, jenž Mne přece zradil jen jednou a brzy poté pocítil nejpalčivější lítost. Kam mám tedy potom vsaditi vás, vy milionoví zrádci Boha!? Vy jste Mne nazvali kacířem, kdo jste tedy potom vy milionoví zrádci a neznabozi? Co zde chcete?“

13. Po této řeči se oni tři vyslanci velice zarazí a druh druhu nemůže dát vysvětlení. Pozorují Mne od hlavy až do paty a nemohou se vyznat a nevědí, co mají ze Mne učinit; neboť Má slova jim připadají jako žhoucí šípy, a oni v nich poznávají hlubokou moudrost.

apitola 271.

Tři vyslanci se probouzejí. Přicházejí k tomu tři další doktoři bohosloví, jsou jakožto bez lásky ostře poučováni a konečně dostávají práci na zkoušku.

1. V tomto okamžiku přijdou k těmto vyslancům ještě tři jiní duchové a táží se jich, co zde tak dlouho dělají.

2. První tři však říkají: „Poslouchali jsme moudrost tohoto před vámi stojícího muže. Jeho slova pronikala jako žhavé šípy do našich srdcí a poznáváme, že v tomto muži je pravda, při níž chceme zůstat. Můžete si dělat co chcete; my však zůstaneme při této a v této pravdě.“ Ostatní tři se však táží: „Jakpak zní tato pravda?“ A první tři praví: „Zde stojí před vámi, jenž tedy mluvil pravdu! My nejsme povoláni, bychom vám ji zvěštovali. Ptejte se ho na to!“

3. Tři nově přibývší se nyní obrátí na Mne a praví: „Jak tedy zní ta tvá pravda, kterou jsou ti naši tři bratři tak velice proniknuti? Pravím Já : „Psáno jest v Písmu: „Nyní nadchází soud na svět a kníže tohoto světa bude vystrčen!“ Rozumíte těm slovům?“

4. Praví ti tři: „Co je nám již do knížat světa? Jsme duchové a s hloupým světem nemáme již co dělat. Jeden anebo tisíc knížat světa mohou být po všechny dny souzeni, to je nám jedno. Máme s nimi teprve tehdy leccos činiti, přijdou-li do naší říše. Chtěli jsme se dozvědět z tvých úst jen pravdu, kterou jsi udělil našim třem bratřím. Biblické texty známe sami dost a také jim rozumíme, protože jsme doktoři bohosloví.“

5. Pravím Já : Kdybyste rozuměli Písmu a pravdě, poznali byste Mne, neboť Já Sám jsem pravda a život z pravdy. Ale ještě není ve vás pravdy, proto Mne také nepoznáváte a tudíž byste také nepochopili, co jsem vám odhalil z pravdy. Vy sami jste však právě knížete světa, otce lži, podvodu a pýchy. Na tato knížata a na všechny jeho domy však přišel a stále ještě přichází soud. Proto je tedy také každý, kdo ve svém srdci slouží světu, v jeho soudu a bude vystrčen do nejkrajnější temnoty.

6. Vzdalte se tedy, vy děti světa, ode Mne a hledejte si svého Boha, kterému jste sloužili tělem, duší i duchem! Neboť pro mne jste cizinci a Já jsem vás ještě nikdy nepoznal. Byli jste sluhy za peníze; a ani tři slova jste se nikdy nepomodlili z vnitřního popudu lásky k Bohu. Každý Pater noster musel vám být zaplacen. A každý pohřeb jako domnělá poslední služba lásky bratru musel vám být dobře zaplacen a každá mše, kterou jste považovali za nejvyšší a Bohu co nejlibější službu a v tomto smyslu jste ji každému ohněm a mečem vnucovali, musela vám být dokonce podle třídy draze zaplacená. Tím jste však již dávno obdrželi sami svou mzdu a nemusíte tedy zde již žádnou očekávat! Vzdalte se tedy! Můj čas pro tento svět se chýlí ke konci, neboť svět již nedbá Mého hlasu a moji sluhové se mu stali břemenem a trnem v oku a rád by je viděl daleko od sebe!

7. Ó, Moji na světě chudí bratři! Nenaříkejte! Přišel čas k vašemu a Mému plesání. Od nyníška budete také vy na Zemi ve všem bohatí. Zato však tvrdí bohatí se stanou chudými! A

spustí-li pak velký nářek a silný řev, tehdy je nebudu poslouchat. A přijdou-li k Mým sluhům, sluhové řeknou: „Co jsme vám dlužní?“ A nařikající řeknou: „To a ono!“ Tu jim moji sluhové dluh zaplatí a pak za sebou zavrou dveře, jimiž pak nebude nikdo vpuštěn dovnitř neboť dveře do příbytku Mých sluhů jsou také zároveň branou do Mého Království!

8. Vpravdě pravím vám: Pro cizince budou mít příbytek otevřený, ale pro domácí bratry bude zavřeno! Vy jste také „domácí“ a brána vám otevřena nebude; neboť jste pečovali vždy o to, co bylo a je světa. Království Boží nebylo vám ničím. Proto žijte tedy nyní také od toho, co vám skýtá svět. Nashromáždili jste si velké kapitály peněz a vaší starostí bylo, abyste je stále zvětšovali. Nešlo-li to někde s kurzy a úroky podle přání, spustili jste nářek, omezili jste se a zastavili všechna svá beztoho hubená dobrodiní chudým, pak jste kázali přísné pokání, věřící jste vyzývali k hojným obětem a své věřící dlužníky zahrnovali exekucemi.

9. Vaší starostí byl tudíž jen svět. Ať vám nyní také svět dá odměnu, kterou jste se tam snažili připravit. Ano, soud světa bude také soudem vašim! Odměnu, kterou bude nyní všechn svět vbrzku sklízet, budete sklízet také vy! A všichni ještě na světě žijící budou je sklízet s vámi; zda to jsou duchovní či světští, to je Mi jedno. Kdo se staral o moly a červy, ať hledá svou odplatu právě také u molů a červů. Kdo se staral o své pozemské děti, ať vezme opět odplatu také od těchto dětí budou-li on a jeho děti trpěti hlad. Kdo se staral o své příbuzné, vezme také jen opět od příbuzných. Věru, kdo se horlivě nestaral o Mé na světě chudé bratry a sestry, má svou odměnu již tam u Mne již nemůže odměny očekávat. Vy tři však jste tohoto druhu; proto u Mne nemáte již do hledati, ani co obdržeti! Proto se ode Mne vzdalte; neboť Já vás neznám!“

10. Praví oni tři: „Kdopak jsi, že s námi mluvíš tak velitelským tónem, jako bys byl Pán Sám? Pohled' vzhůru! Jsi ve všech prostorech miliony obklopen. Stojí nám to jen pokyn a budeš v okamžiku v nejtvrdějším zajetí!“

11. Praví první tři velmi úzkostlivým hlasem: „Pošetilci, plní slepoty! Co bádáte a co mluvíte?! Cožpak nevidíte, že je to Sám Pán nebes a Země, který vás právě dosti smutně od sebe odkázal? Jak chcete Všemohoucímu hroziti?! Ó bídní pošetilci, co chcete učinit? Zda nejste vesměs v Jeho všemohoucí ruce?! Co chcete dělat, vy pošetilci? Vždyť vaším bytím je Jeho myšlenka! Nechá-li On vás ve Svých myšlenkách padnouti, kdo vám pak dá bytí a trvání? V okamžiku, kdy vás nechá padnout, tu již vás nebude! Ó pošetilci! Co chcete dělat? On, Jehož již nejslabší dech přikazuje nesčertným miriádám světů a andělů, je vše ve všem. On je Pramocí všech mocí, Prasilou všech sil a vy se odvažujete vyslovit před Ním hrozbu!? Místo, abyste před Ním padli ihned na kolena a s nejkajcnějším a nejkroušenějším srdce řekli:

12. „Ó, Pane, mírni Svůj spravedlivý hněv vůči nám a buď nám ubohým hříšníkům milostivý a milosrdný! Neboť způsobili jsme na Zemi velmi mnoho zlého. Odpusť nám to, neboť byli jsme tam úplně slepí. Nyní jsme se však stali vidoucími a toto poznáváme a uznáváme, proto nemůžeme nyní nic jiného učiniti, nežli se obrátit na Tvou dobrotu, milost a slitování. Byli-li jsme sami velmi nemilosrdní ke všem svým bratřím, buď Ty však milosrdnější k nám, neboť Ty, ó Pane, zajisté víš, jak velice jsme byli hloupí a slepí!“ Hled'te, takto máte činit a mluvit, nikoli však Všemohoucímu do očí hrozit! Což kdyby vás dal zahubit? Budete se moci vy nicky, na něm kdy pomstít? Kdo Ho bude volat k odpovědnosti, jestliže vás tisíckrát prokleje do pekla?“

13. Zde padnou druzí tři chvějíce se přede Mnou na kolena a dají se do žalostného kvílení a prosí o milost a slitování. Já však jim pravím: „Vstaňte! Neboť d'áblům se nesluší, aby takto kvílili a se modlili se srdcem, v němž není lásky. Kdybyste činili, co nyní činíte, z lásky místo z bázně, pak by se pomoc pro vás dostavila; ale protože vás pudí k tomu jen strach před trestem, nemá vaše kvílení přede Mnou ceny. Kdo nenalezne ke mně cestu láskou, ten ke Mně nepřijde a kdyby měl i moudrost všech andělů!

14. Jděte však ke svému zástupu, řekněte mu, co jste slyšeli a viděli a jak vám dám podle tohoto nového skutku odměnu, jaké si zasloužíte. To vám však pravím: Protože ve vašem zástupu jsou mnozí, kteří měli na Zemi mnoho co dělat se ženami a s nimi žili tu bude-li váš do-

tyčným člověkem poslouchat a pak řekne: „Počkejte, promluví napřed se svou ženou!“ Toho již k sobě nepřipouštějte! Neboť komu je slovo jeho ženy více nežli slovo Mé a kdo nemůže svou ženu opustit pro jméno Mé, není Mne na věky hoden! A kdo říká: „Popřejte mi času, abych se poradil se svými přáteli!“ Toho již nepřijímejte; neboť komu jsou přátelé více nežli Já a ten, kterého Já posílám, není Mne hoden. A tak tedy nyní jděte! Podle míry vaší sklizně pro mne dostane se vám odměny!“

Kapitola 272.

Těžké poslání tří bohoslovců u svých sobě rovných duchů. Podobenství o dalekohledu. Misijní pravidla. Nejlepší cesta.

1. Po těchto Mých slovech se druzí tři vzdálili, aby se vrátili k svému velkému zástupu a začnou tu ihned s rozhodnou vážností vykonávat daný jim úkol. Ale dostane se jim vesměs velmi špatného přijetí. Téměř všichni se stáhnou zpět a ony tři posly proklínají.

2. Jen několik málo jich praví: „Ano, kdybychom to slyšeli z jeho vlastních úst, pak by to šlo se změnou naší víry jistě lépe; ale takto nám však připadá věc velmi kacířská a shledáváme příliš odvážným ihned se k vám připojit. Ve vaší výpovědi je sice mnoho důslednosti; přichází to skutečně na jednu dvě a na dvě tři a tak dále. To velmi dobře poznáváme, ale věc o sobě je příliš málo ortodoxní (pravověrná) a příliš nedogmatická (nezjevenou pravdou) a nemůže vystoupit před forum papeže a ještě méně býti přijata.“

3. Praví oni tři poslové: „Copak jsme snad ještě na Zemi, kde papež je anebo aspoň chce být viditelnou vrchní hlavou církve a za ni je považován?! Nyní žijeme již dlouhou dobu ve světě duchovním a neznáme dogmatu, které by žádalo na nás, abychom také po tělesné smrti v duchovním světě považovali papeže za vrchní hlavu křesťanství. Stačí, že jsme se dali na zemi papežem přelstít a do modra zmalovat. Zde je s papežem konec a my náležíme jedině Bohu, Pánu Ježíši Kristu. Jemu však bude snad přece ponecháno na vůli, aby na své nauce leccos pro duchy měnil a jednotlivým naukám dal zcela jinou exegesi (výklad) ježto duch a hmota jsou přece jen velmi silně dvojí. Či myslíte snad skutečně, že se Kristus Pán také zde ve Svě Říši podrobí hloupým sobeckým ustanovením papeže? Věřu, s tímto nejvyšším šileným míněním byste přece jen byli na převelikém omylu!“

4. Po této zcela energicky vedené řeči se začínají někteří velmi silně škrábat za ušima a říkají: Probůh, vy nemluvíte prázdná slova! Tu je něco na tom! Ale mějte malé strpení, chceme se dříve poradit s našimi ženami a přáteli a uvidíme, co oni tomu řeknou. Praví oni tři poslové: „Pak se jen klidte, neboť záleží-li vám na radě vašich žen a přátel více, nežli na pravdě Boží, pak nejste Boha hodni a můžete tedy také vaše budoucí blaho hledati u vašich žen a přátel; ale od Boha nebudete moci žádné blaho očekávat!“

5. Praví omlouvající se: „Ale naše ženy které jsme si ovšem vzali teprve v duchovním světě, protože na světě nám v tom vadil nad veškeré lidské pojmy hloupý celibát a naši ostatní přátelé jsou přece také povoláni, aby slyšeli pravdu a ta dospěli k pravému náboženství a k živé víře. Nejdeme tam tedy zrovna jen proto, abychom si s nimi promluvili a poradili se, nýbrž abychom je spíše pro pravdu spolu získali.“

6. Praví oni tři poslové: „Tu musí být pravda napřed ve vás samých a vy ji musíte úplně přináležeti! Není-li však pravda ještě dávno ve vás a nemůžete-li jí tedy také přináležet, jak potom chcete do pravdy z Boha a v Bohu uvést a v této pravdě udržovati zcela zvrácené ženy a přátele? Hleďte veškerá pravda se podobá dalekohledu s tisícírovným zvětšením. Díváme-li se jím na správném místě na Hvězdy, objeví se velmi jasné; a na místě, kde by se každý pouhým okem domníval viděti jen jedinou malou Hvězdu, uvidí tak zvanou mlhovinu rozloženou v miliony hvězdiček. Dívá-li se však někdo tímž dalekohledem obráceně to jest technicky řečeno objektivem, uniknou všechny Hvězdy do nezměrné hloubky a oko divákovo nevidí dokonce

již ani Hvězd prvé velikosti. Ano, dokonce i velké Slunce, zřené takto obráceně dalekohledem, je zatlačeno až k třpytnému bodu v hloubi oblohy, takže tím jeho světlo a jeho teplo přijde hluboko pod všechny nuly.

7. Chcete-li však nyní svým ženám a přátelům dáti spatřiti nebeská světla věčné pravdy dalekohledy, které u vás samých jsou ještě velmi obrácené, pak se tažte sami sebe, co vaše ženy a přátelé uvidí?! Vy jste tedy ještě podobni dalekohledům k Hvězdám nebeským obráceně postaveným a nikdo vámi nemůže uzříti pravdu. Velké světlo Slunce, které má týž význam jako prvý jasný pojem o Bohu, je u vás takovýmto způsobem ještě velkou otázkou, zda totiž představuje Slunce a ne měsíc. Jak to pak má dopadat u vás s nesčetnými ostatními světy, o nichž při vašich dosavadních zcela zvrácených úvahách nemůžete mít ani ponětí?! Nyní víte, jak jste na tom. Čiňte co chcete! – Jděte! – Zda se však opět vrátíte, o tom velmi silně pochybujeme; neboť známe moc vašich žen nad vámi!“

8. Zde se omlouvající škrábou ještě více za ušima a jeden z nich praví: „Přátelé, ti mluví jako kniha Boží! Ani slůvkem bych jim nemohl učinit nějakou námitku. Cožpak kdybychom zde zůstali a nechali ony tři jít k našim ženám a přátelům?“ Praví druhý: Pak jsme své ženy předtím naposled viděli a s nimi mluvili!“ Praví prvý: „A co na tom záleží?! O trochu pekla kolem nás méně, může nám přece jen spíše prospěti nežli škodit. Neboť za trochu špinavého potěšení, které nám poskytují naše ženy, nalezneme brzy nějakou náhradu. Já zůstanu! Kdo ještě?“ Praví jiný: Bratře! Zůstaneš-li ty pak zůstanu též! A ostatní ať si dělají co chtějí!“

9. Praví tři poslové: „Tak je to správné! Nedělati ve věci víry na nikoho nátlak, ukázat správnou cestu a také nebezpečí cesty nepravé! Potom se však již o nikoho nestarat, nýbrž zato raději sám na pravé cestě zůstat! Neboť podle našeho mínění je lépe kráčet na cestách světla a života sám nežli nutit tisíce na správnou cestu, při tom sám však se potácet v loužích na bažinách, kde může člověk snadno zabřednout, a hledat pevnou půdu tam, kde jistě není. Kdo chce zvednout něco těžkého, musí mít především půdu; jinak se ponoří i s břemenem do půdy. Nalezl-li však pevnou půdu, pak se nesmí odvážit na větší břemeno, nežli jen na takové ma které stačí jeho síly; jinak se ono břímě stane pánem jeho sil a on mu podlehne. A kdo konečně chce vésti toho, kdo je slepý, ten musí vidět. Neboť chce-li vésti slepý slepého, pak budou velmi brzy oba v jámě. Co někdo chce dávat, to musí napřed sám mít, jinak se dávání stane prázdňým tlacháním a jednou z nejsměšnějších lží. Či může žena v ženě probudit plod? Žena sice mohou také spolu smílnit, ale s plodem to věčně naprosto nepůjde Zůstanete-li tedy oba, učiníte dobře! Ale ostatní nepřemlouvejte, aby též zůstali.“

10. Oni dva nyní zůstanou. Ostatní však odcházejí, aby svým ženám a přátelům ohlásili, co nyní slyšeli. Ale dopadnou velmi špatně. Neboť předně pro svou delší nepřítomnost budou velmi tvrdě pohnáni k odpovědnosti a notně potupeni a vysmáni. A za druhé obratně sestavenými námitkami budou tak zpracováni, že o všem tom, co byli od oněch tří slyšeli, začnou ihned sami pochybovat a všemu tomu se vysmívat. A tak je jejich druhý stav horší prvního.

11. Dva však nicméně oni tři učinili svými učedníky. A těchto pět se začíná nyní radit, jak by to provedli, aby příznivě zapůsobili na ono velké množství. Jeden míní, že zázraky by se zde snad osvědčili nejpůsobivěji. Druhý míní, že zázraky by sice nikterak nebyly bez nepatrného významu a účinku, ale to předně vyžaduje ve vysoké míře způsobilost, aby se mohly v nejvelkolepější formě provádět a za druhé, bylo by k tomu zajisté třeba nejsvědomitější poctivosti a božsky nejlepší vůle, chtít lid nižšího duchovního světa ne jen oslepotati a tím získávat, nýbrž čistě jen poučovat.

12. „To je však“, tak pokračuje druhý dále, „právě něco, co podle mého nerozhodujícího mínění je možné jedině Božství a jinak žádnému stvořenému duchu, protože každý duch při zduhu nějakého mimořádného díle se začne považovat za malého boha anebo se aspoň domnívá, že je naplněn zvláštními božskými vlastnostmi a v tom právě spočívá prvý zárodek pýchy a poté následující záhuby. A tím se potom zázrak stává místo požehnáním prostým soudem, a to především pro toho, kdo jej vykonal a potom také pro ty, kteří takovým zázrakem byli jak ve svém

poznávání tak i ve svém chtění přemluvení. Ať řekne někdo z nás, zda by svobodné poznávání a svobodné chtění neutrpělo zázrakem mnohem větší škody, nežli je užitek plynoucí pro ducha ze zázraku!

13. A konečně z každého zázraku, který není vykonán Bohem samým, vyplývá ještě pro stvořeného ducha nevýhoda, která záleží předně v nenasytném rámusení ve stále neobyčejnějších formách a za druhé chtivosti, aby také on mohl konat zázraky, za kteroužto chtivostí vězí však již opět zhoubná pýcha. Neboť kdo je jednou divotvůrce, ten s tím není nikterak spokojen, nýbrž chtěl by být aspoň nepředstižitelným divotvůrcem a to je již choutka pýchy a je to tedy záhubu přinášející a tudíž naprosto špatné. Přátelé! Tak to míním a poznávám já. Je vám však ponecháno na vůli věc také jinak vykládati, jste-li sto.

14. Práví třetí: Bratře! Sdílíme tu zcela úplně tvůj názor. Je to tak, jak jsi to nyní řekl. Ale je zde jen otázka: Jak budeme importovat této velké spoustě milionů čistou naukou od Boha a jejím správným používáním? Čím tuto spoustu pohneme, aby uvěřila naším slovům a poté nás následovala?“

15. Práví čtvrtý: „Já myslím, abychom zůstali zcela prostě jen při čisté pravdě ve slově a skutku. Kdo se chce podle toho řídit anebo ono slovo vůbec nepřijímá, do toho nám pak dále také již zcela nic není a Pán věčnosti ať si s ním učiní, co Jeho všemohoucí vůle uzná za dobré.“

16. Práví pátý: Nám však je odměřena odměna jen podle míry skutku. Bude-li náš skutek nepatrný, pak zajisté nebude také odměna ani o chlup větší a lepší!“ Práví čtvrtý: „Aj, Ťas vem odměnu! Já chci konati dobro pro dobro a nikdy pro nějakou odměnu! Vyjde-li z toho nakonec nějaká odměna, pak ji bez odhadování, zda je velká či malá, co nejvděčněji přijmu; ale jako pohutka k nějakému ušlechtilému jednání nebude mi nikdy sloužiti.“

17. Práví nyní všichni ostatní čtyři: „To je šlechetně myšleno a velmi ušlechtilé promluveno! Při tom tedy také zůstaneme u nás všech na věky! Tak tedy budeme nyní od nynějška také vesměs jednat!“ Práví pátý: „Ale pamatujte, aniž si chceme na tom nějak zakládat!“

18. Práví nyní všichni ostatní čtyři: „Ťas aby vzal vše, cokoli jen sluje domýšlivost! Činíme co je dobré a správné, jen pro dobré a správné, protože to tak chce Sám Bůh. Do všeho ostatního nám nic není.“

19. Po tomto projevu přijde jich sem ihned as třicet a chtějí se dozvědět, co těchto pět chce tak dobrého a správného nyní svým přátelům způsobem tak nezištným prokázat.

Kapitola 273.

Dobrá misijní řeč pěti k oněm třiceti. Tito se ostýchají obtíženi hříchy předstoupit před Pána. Slunce milosti Páně nad kajícíky.

1. Oněch pět však dobře pozoruje, co přitáhlo těch třicet a jako jedněmi ústy praví: „Přátelé! My všichni stojíme ve vzduchu a naše nohy nemají půdy. Máme sice nohy, ale nemají podkladu a proto jsou nám právě tak málo prospěšné, jako kdybychom žádných neměli. Také máme ruce, ale není pro ně práce. Máme oči, jimiž bychom mohli vidět, kdybychom chtěli, ale my klademe dlaně před oči a tím se oslepujeme abychom nemohli nic spatřovat ze všech těch zázraků, které nás tak hojně na všech stranách obklopují. Rovněž máme též velmi jemné uši, abychom slyšeli; ale my je zacpáváme, aby slovo Boží nevníklo do našich srdcí a neoživilo a neoživilo je pro Boha.“

2. Hleďme tedy nabytí nejprve pevné půdy pro naše nohy, kteroužto půdou je tu Pán Ježíš, Kristus Sám, ve správném porozumění Jeho slova! Jestliže jsme jednou postavili pevně naše

nohy na tomto základě a začneme se na něm řádně jakoby po domácku pohybovat, pak naše ruce, naše oči a uši dostanou přehojné zaměstnání a z této činnosti budou mít brzy ten největší prospěch.“

3. Práví oněch třicet : „No a kde je tedy Ježíš Kristus, jenž tu má být Bůh a člověk zároveň? Ukažte nám Ho a my Ho ihned přijmeme za svůj jediný základ života; Ale napřed tu přece musí být! Víra v Něho, bez Něho Samého je marnivou věcí. Na Zemi jsme až příliš často zakusili, jak to jde těžko udržovat lidského ducha ve slepé víře. Činí-li však již u nejvyš nezkušených slepých duchů velké potíže udržovat slepou víru, oč mnohem těžší je to u nás, kteří jsme se přece do tohoto světa přistěhovali obohaceni tak mnohými zkušenostmi?! Ukažte nám tedy Krista a pak vám všemu uvěříme!“

4. Práví oněch pět: „Shlédněte dolů sem hned před námi na Zem! Spatříte tam pahorek. Na vrcholu tohoto pahorku je nyní Pán Ježíš Jehova Cebaot Sám uprostřed velkého, přešťastného zástupu (bytosti)! Tyto (bytosti), které nejsou jistě nic jiného nežli andělští duchové, hrají si a jásají kol něho, jakoby již byly zcela tím, čím je On Sám. Tlačí se k němu jako děti k svému Otci a On mluví a hraje si s nimi jako by byli sami Jeho bratři a sestry. Bratři! Jděte tam a přesvědčte se, že je tomu tak a přijďte opět! Teprve pak budeme sto mluviti s vámi o další Boží moudrosti.“

5. Práví oněch třicet: „Jak se tam však budeme moci bez nebezpečí dostat? Práví oněch pět: „Na cestě k Pánu není na věky řádných nebezpečí! Zato však na cestě, která odvádí a vzdaluje ducha od Pána! Proto se tam můžete bez ostychu a bázně odebrat! Jestliže jste však v nejtemnější noci, daleko od Pána, neprojevíli ještě nikdy strach, jak by se vás mohl zmocnit strach v blízkosti Toho, jenž vám chce dát život věčný, chcete-li jej jen přijmouti.“

6. Práví oněch třicet: „Ano, ano, to by bylo v pořádku, jen kdybychom však nebyli tak velice hrubými hříšníky. Ale my jsme hrubí hříšníci a tu je otázka, jak obstojíme jako takoví před Ním, kdyby to měl být skutečně On?“ Práví oněch pět: „Kdepak jsou ti, kteří by mohli před Bohem říci: „Pane, pohled na nás, my jsme se před Tebou nikdy hříchu nedopustili a proto jsme zcela čisti! Dej nám za to slíbenou odměnu!“

7. Práví oněch třicet: Ano, ano, to je sice pravda, ale nicméně to má u nás mocný háček! Jsou sice mnozí, ano mohlo by se zcela dobře říci všichni, kteří nyní požívají u Boha té největší blaženosti a na Zemi jistě nekráčeli a nežili zcela bez hříchu. Ale to přece nebyli předně jistě tak hrubí hříšníci jako my a za druhé, i když také již zhřešili, konali pak jistě náležité pokání a dospěli do stavu svatých činící milosti, v kterémžto stavu se pak ovšem stali opět Božími přáteli a tím také blaženými. Po tomto všem nebylo však u nás vpravdě takřka ani stopy. My všichni jsme více méně ve hříších zemřeli a jako duchové jsme ještě zde v tomto světě bez odpočinku a klidu pilně dále hřešili. Teď však máme bezu okolků předstoupit před Pána?! A, to se v žádném případě nestane.

8. Chceme se velmi rádi od vás učit vzdalovati se všech hříchů a svůj případný duchovní život zařídit podle řádu a normy, jak je to milé Pánu Bohu; ale předstoupit před Pána v tomto našem nejvyš hříšném stavu by přímo znamenalo připojení ke všem našim beztak nejhrubším hříchům největší hřích opovázlivosti, abychom se pak tím spíše a jistěji dostali do pekla, z něhož není již věčně očekávat vykoupení! Ne, ne, přátelé, to nic není! Buď je onen člověk na vrcholu pahorku skutečně Pán, jak jste nám řekli, v tom případě bychom zřejmě a zajisté pochopitelně nemohli před něho předstoupit. Není-li však tím, co jste nám o Ném sdělili, ba ani ne snad zvláštním přítelem Páně, tu by bylo naše předstoupení beztoho marné. Tak tedy zůstaneme zde ve vaší společnosti, až se podle možnosti budeme cítit hodnějšími před Pána všeho života předstoupit.“

9. Práví oněch pět: „ Vaše omluva je přijatelná a působí nám opravdovou radost. Čiňte co chcete, neboť jste svobodni a my máme jen jedno právo z Boha, totiž poučovat a radit, ale nikoho nutit. Myslíme však, že jestliže vás, pro vaše hříchy neodsuzujeme my, kteří jsme přece

mnohem horší nežli ten poslední duch v blízkosti Páně, tím méně vás odsoudí Pán, jestliže před Ním, jako zde před námi doznáte svou vinu a poprosíte Ho za odpuštění.“

10. Práví oněch třicet: „Vy nám můžete snadno odpustit, neboť předně naše hříchy neznáte a za druhé jsme se také nikdy proti vám neprohřešili. Ale zcela jinak je to před Pánem, který předně zná veskrz naše hříchy a Jehož jsme nejhrubšímu dlužníky. Dluží-li na světě někdo nějakému věřiteli mnoho má jedině tento věřitel právo požadovat od něho dluh a říci: „Lhůta prošla, proto mi zaplať, jinak tě dám vsadit do vězení!“ A dlužník se, se svým věřitelem prosbami a snažnými prosbami nevyrovná, dokud dluh nezaplatil. Dlužník však může být vůči každému jinému člověku velmi váženým, milým mužem, takže proti němu nikdo nevznesne žalobu; ale to neruší jeho dluh věřiteli, jehož právo zůstává.

11. „Lze ovšem sice předpokládat, že věřitel může ze soucitu a milosrdenství celý dluh prominout; ale to je pouze dílo dobrého věřitele, ale dlužník má málo práva, aby takové ušlechtilé jednání požadoval ať už pod jakýmkoli důvodem a jménem. Dlužník je a zůstává po tak dlouho dlužníkem, dokud není dluh zaplacen. Proto je nám také snadno s vámi mluvit; neboť vy nejste našimi věřiteli. Pán má však vůči nám plným právem nesmírný požadavek; proto by tedy bylo asi také mnohem těžší mluvit s Ním nežli s vámi, jimž jsme nikdy nic dlužní nebyli.“

12. V témže okamžiku stojím opřed oněmi třiceti Já a to na známém pahorku, na který byli, aniž to zpozorovali, přitaženi i se svými učiteli. Oněch třicet Mne ihned poznává a chvěje se velikou úzkostí. **Já** však pravím nejprve k oněm třem: „Vy jste rozřešili dobře svůj úkol v malém; proto vám bude svěřeno více. Tak jste také vy dva, kteří jste se připojili k oněm třem nejprve, způsobilí, abyste s nimi ve stejné míře obstarávali Mé záležitosti. Vy však, jichž je třicet, jste Mi sice velkými dlužníky a měli bychom navzájem mnoho účtovat, ale ježto jsme zcela prostosrdčně doznali svou vinu, promíjím vám ji docela! Jděte však nyní také s oněmi pěti a obdělávejte Mou vinici! A Já vám potom dám, co bude po právu. Jste s tím úplně spokojeni?“

13. Práví oněch třicet: „Ó Pane, Bože, Stvořiteli a Otče všech bytostí! Jak nekonečně velká musí být Tvá láska a slitování, že se nás, zlých hříšníků dokonce tážeš, zda jsme spokojeni s tím, co nám nezaslouženě udělila Tvá nekonečná milost a dobrota? Ó Pane, ó, předobrá Otče! My jsme spokojeni již s tím, že jsi nás, jak bychom to byli tisíckrát a tisíckrát zasloužili neuvrhl do pekla. Jak bychom neměli být spokojeni ještě s mnohem větší milostí, kterou nám chceš, ó nejsvatější Otče, poskytnouti!? Za každou rosnou kapku na naše žíznící srdce budiž Tobě, ó nejsvatější Otče, všechna naše láska, všechen náš dík. Neboť také tato rosná kapka se řinula s Tvé ruky, ó svatý, všemohoucí Otče! Jaká to již odměna!

14. Který svět, které Slunce, ano které nebe vyváží cenu, která pro nás záleží v tom, že Tebe, ó věčně svatý Otče, viděly hloupé a vždy ještě smrtelné oči, a naše uši slyšeli nade všechna nebe nejvyšší vznešený zvuk Tvého otcovského hlasu! Proto, ó nejsvatější Otče, již žádnou odměnu pro nás! Neboť nyní jsme již tolik odškodněni, že tuto velkou odměnu nebudeme moci věčně nikdy žádnou naší příští činností odsloužiti. Jak bychom kdy mohli činit si ještě nárok na nějakou odměnu?! Každou naději bychom považovali za smrtelný hřích. Dej nám, ó Otče, jen nejpotřebnější chléb a pak budeme míti vše, co si jen naše srdce mohou přát. Staniž se jedině Tvé svatá vůle!“

15. Pravím **Já** Robertovi: „Bratře! Přicházejí-li k nám tací hosté, pak nesmí chybět chléb a víno! Jdi a přines náležitou míru chleba a vína, aby byli všichni posílení k svému těžkému úřadu. Neboť budou jim svěřeny tyto mnohé miliony, které se nyní již začínají rozšiřovat po mnohých územích severní Země.“

16. Robert opatří ihned chléb a víno a Já Sám to rozdělují mezi těchto (v celku) pětatřicet osob. S myslí nejvyšší vděku plnou chválice přes míru toho požiji chválice přes míru Mou velkou dobrotu, lásku, milost a slitování.

17. Pravím **Já**: „Opravdu, hříšník, který koná v srdci pravé pokání a se pokojuje, je Mi mnohem milejší nežli devětadevadesát spravedlivých, kteří pokání nepotřebují. Neboť spravedlivý je spravedlivým z bázně a ostýchá se chybit (z bázně). Hříšník však se stává spravedlivým skrze pokání lásky ke Mně, a to je Mi mnohem milejší.“

18. Za nejhlubšího velebení odchází nyní opět pětatřicet a provázeni Mým požehnáním a naplnění odvahou, přikročují k svěřenému dílu. Přistoupí však také v nejhlubší úctě ke Mně první tři a praví: „Pane, také my, kdybys nás považoval za způsobilé chtěli bychom býti v Tvém všemohoucím, nejsvětějším jménu činni pro blaho našich bratří. Byla-li by to Tvá svatá vůle, nech nás jít za našimi bratry!“

19. Pravím **Já**: „Přátelé! Já myslím, že vám zde u Mne přece též nic neschází. Počkejte jen! Až vás zavolám, pak se vám již také dostane hojnost práce. Teď však máme na tomto pahorku vyřídit ještě jiné věci. Pozemský pátek se chýlí ke konci, nadchází sobota a tu bude leccos ještě pořádat.“

20. Oněch pětatřicet poslů přiloží ruce k dílu, proto také v oblastech spodního oblaku nastává již velmi neklidno. Připravte se, neboť temní duchové začnou velmi brzy své zlé dílo. Ale již předem je postaráno o to, aby nemohli příliš záhubně povstati. Nad nimi čekají miliardy nadmíru mocných mírových duchů a ti pak již zcela dobře dovedou i ty nejneklidnější přiměti ihned k pořádku a ke klidu. Hory vám budou brzy vypravovat, jak to bude vlastně s těmito zloduchy. Budte tedy beze strachu, neboť ve všech těchto duchách, kteří jsou mimo Můj řád, není síly a není nejmenší moci.

21. Oni tři se nyní úplně uspokojí a chválí Mou lásku, dobrotu, moudrost a moc. Robert přichází však s porcí chleba a vína také pro tyto tři a dává jim na posilu pro věčný život. Oni se však neodvažují přijmout ani chleba, ani vína, dokud Já jim to přímo, jako kdysi Petrovi mytí nohou, nepřikáží. Když byli požili chleba a vína, cítí se zcela mocně posílení a poté Mne pak také začnou nade vši míru chválit a velebit.

Kapitola 274.

Červení váleční duchové a modrošedí mluvkové a šprýmaři.

1. Po skončeném schválení a velebení nastává však také sobota a ze severní krajiny se blíží k pahorku množství červeně a zde ze severní krajiny k pahorku množství červeně oděných duchů, kteří nesou červený a bílý prapor, kteří nesou červený a bílý prapor.

2. Robert se Mne táže řka: „Pane, to je zcela nový zjev; co se má s těmito duchy stát? Při tvém nejsvětějším jménu, to zde nyní dopadá již téměř tak, jako jsem to kdysi na Zemi četl a očima své fantazie viděl ve známém pohádkovém románu. „Tisíc a jedna noc.“ – Copak sem tedy přivádí tyto červené s jejich červeným a bílým praporem?“

3. Pravím **Já**: „To jsou samí bojechtiví! Jako jsou lidé na Zemi obého pohlaví, jimž je válka největším potěšením, právě tak jsou také v duchovním světě duchové, kteří mimo válku neznají a nechťejí znáti žádné jiné blaženosti. Jde-li to na Zemi hodně bojovně, jsou tito duchové nejšťastnější. Válkou sice nic nezískají, ale nicméně válečný ryk je jim nade vše příjemný. Proto jsou také nejlepšími propagandisty a velmi dobře se vyznají v rozdmýchávání bojechtivosti v myslích národů jakož i králů. Ti s bílým praporem jsou defensivně (obránně) bojovného smýšlení a ti s červeným praporem ofenzivně.(útočně) Dověřeli se, že jsem skutečně na Zemi a to v blízkosti provinciálního hlavního města Štýrského Hradce a proto přicházejí ve zcela dobře vypadajícím pořádku sem, aby se dozvěděli od duchů blízko nás stojících, zda nevědí něco o tom, že snad chci vyhlásit či vyhlásím soud nad Zemí; neboť jim je vítáno vše, co tu dodává nějaký značný randál!“

4. Také však vidíš, kterak se k těmto bojechtivým přibližují jiní duchové v tmavomodrošedých, poněkud špinavých šatech. To jsou ti praví mluvkové a jejich rozkoš spočívá v tom, že až do omrzení obelhávají zvědavce a dychtící po randálu a to nezřídka s takovou výmluvností, že mnozí z nich nakonec sami začnou věřit tomu co lhali. Tito duchové nejsou sice zlí; jsou to tak zvaní šprýmaři. Nemohou sice nikomu ublížit, ale také ne zrovna prospět. Tito duchové působí silně na válečné štváče, a to pak poskytuje hlavní štvanici; neboť přijdou sem také někteří přátelé pravdy od jihu a budou bojechtivě poučovat o tom, že byli těmito modrošedými notně obelháni. Váleční duchové budou pak láteřit a žádat zadostiučinění a to bude okamžik, v němž se budeme moci určitým způsobem k nim dostatí.“

5. Praví Robert: „Á, to je skutečně komické. Chtěl bych být při tom, abych slyšel, jak se ti modrošedí nechají červené naběhnout.“ Pravím **Já** : „To je tvá věc a Já jsem tě na to upozornil. Odeber se tedy s Petrem, Petrem dolů a vezměte oba své ženy sebou. Hleďte někde někoho získat, aby se stal potom mírovým soudcem mezi stranami, až se začnou řádně přít; neboť nakonec nastane mezi nimi zcela horko a bouřivo“

6. Robert a Petr-Petr se odeberou nyní rychle dolů a přijdou právě k prvému utkání. Jeden červený spěchá vstříc modrošedému a praví: „Přátelé! Slyšeli jsme, že se v této krajině osobně zdržuje všemohoucí duch proslulého Nazarejce jménem Ježíš (tu se modrošedí poněkud ulekou) s velkým množstvím jiných mocných duchů. Nemůžete nám podrobněji označiti tuto krajinu a říci, co vše asi chce tento mocný Duch nyní proti zlému a tvrdému lidstvu Země podniknout? My jsme na své pouti sem slyšeli, že chce nejtrpčím způsobem dopustit na zemi válku na celou Evropu. Vy jste se jistě již dozvěděli něco podrobnějšího. Víte-li tu něco spolehlivého, pak nám to sdělte; neboť musíme to pak ihned roznést po celém světě, aby se mohl náležitě připravit.“

7. Praví jeden modrošedý: „Ano, ano, velký mocný Duch je nyní zde v této krajině a to ve společnosti mnoha milionů duchů, kteří jsou asi všichni nesmírně mocní. Kdo je přímo místo, kterého se dotýká Jeho noha, to ovšem nedovedeme udat. Není to nikterak daleko odtud, ale kde to právě je, tím vám nemůžeme posloužit. Ale pohleďte jen vzhůru a spatříte vzduch plný duchů!“

8. Červení to učiní a žasnou nad nesčíslným zástupem. Pokračuje modrošedý dále: „O nějaké evropské válce jsme sice zrovna tak mnoho neslyšeli, ale zato o všeobecné válce světové všech zemí na zemi. Tato válka zahubí podobně jako Noemova potopa až na několik málo lidí a zvířat vše, co žije a dýše; neboť lidstvo se stalo od a až po zet až příliš zběsilé a příliš zlé!“

9. Při této zprávě se červení tváří náramně vesele a praví: „Ano, ano, tak se to jistě stane a pákou pro začátek však bude asi čistě politické šálení mezi Rakouskem a Pruskem. Podařilo se nám nahlédnout do tajných kabinetních jednání a z toho vyrozumíváme, že tyto vzájemné, otevřené rozepře mezi svrchu jmenovanými mocnostmi nejsou ničím jiným nežli prázdné optické klamy pro Francii. Pod záminkou, že se tyto dvě německé mocnosti chtějí pokárat zbraněmi, zbrojí obě a to způsobem co nejintenzivnějším. Prusko hledí pro forma (na oko) dokonce vstoupiti do spolku s Francií proti Rakousku, což však Francie, která nyní začíná tušit, odkud jde vítr, nepřijímá ale zato potají zbrojí tak, jako ještě nikdy nebyla vyzbrojena. Až tu budou nyní obě mocnosti státi zcela ozbrojeny, pak opíraje se o Rusko, společně se vrhnou na republiky v Evropě a učiní z nich pokud to dobře půjde, pevné monarchie. Jestliže však jejich podnik ztroskotá, což se také může velmi snadno státi a mohli bychom to dokonce téměř tvrdit, pak je světová válka hotova nepřehledný boj mezi otroctvím absolutismu a bezpodmínečnou svobodou čistého světoobčanství. Tu bude noc zápasit se světlem tak dlouho, až zcela podlehe a světlu se dostane úplného vítězství. Co o tom soudíte? Může z toho být vaše světová válka anebo ne?“

10. Praví modrošedí: „Ano, ano. Máte asi pravdu! Ale my jsme slyšeli ještě něco jiného. „Copak, copak?“ tážou se kvapně červení, „snad ještě něco horšího nežli je světová válka?“

11. Práví modrošedí: „Ó, zcela jistě! My jsme slyšeli od důvěryhodných duchů, že mocný Duch má vážný úmysl dopustit velký, všeobecný, světový soud v celé nekonečnosti a že k tomu již činí všechna možná, nám ovšem nepochopitelná opatření.“ Zde červení hrůzou uskočí a křičí: Ne, ne, to není možné! Pro všemohoucího Boha! Přece nemíníte snad soud, před nímž se zatemní Slunce a měsíc a všechny Hvězdy spadnou na zemi jako v zimě sněhové vločky?!”

12. Práví modrošedí: „Ano, ano, týž soud má nyní nastati a tím rozklad veškeré přírody!!“ Práví červení: „Kde, kde a od koho jste něco takového slyšeli? Svěřil snad velký Duch moci Sám někomu něco takového, anebo to snad dokonce učinili *ex officio divino* (z božského příkazu) Jeho duchové? Byla snad dokonce již slyšeny pozouny?“

13. Práví modrošedí: „To zrovna, pokud víme, ještě ne; to jest od oné strany nevíme ještě nic, ale mnoho jiných duchů nám o tom dalo velmi výstražné pokyny a proto bude asi přece jen něco na tom. Tu učiní červení velmi zaražené obličej a na válku docela zapomenou. I táží se modrošedí červených: „Proč se při takovéto zprávě tak velice hrozíte když jste se přece při zprávě o světové válce tvářili zcela vesele? Ruší vás tedy onen velký zaslíbený světový soud, který bude konati velký Duch moci Ježíš, jak to sám za Svého života na této Zemi předpověděl a to před tváří města Jeruzalému?“

14. Práví jeden červený: Ano, přátelé nad tímto se nesmírně pozastavujeme! Neboť po takovém soudu přestávají všechny Světy a vše, co přinášejí. Pak již nevzkročí na půdu zemskou lidé a o nějaké obveselující válce nebude již také jistě na věky ani řeči. Co si však počneme, nebudou-li již vedeny války? Vždyť válka jsou naším životem! Bez válek není také vůbec zcela řádného života, žádného zisku a žádného potěšení! Tato nyní nastávající válka byla by tedy poslední, která by vznikla na půdě této Země, která přece též zanikne?“

15. Práví modrošedí: „Zcela jistě! Neboť nebudou-li již lidé, kdo by potom vedl válku?! I kdyby také ještě po světové válce, která nyní v brzku začne, zůstalo na živu nějakých třicet a snad ještě méně lidí a Země by se udržela ještě nějakých padesát let, nemůže na ní již proto žádná válka nastat, že ti nemnozí lidé budou mít dosti země a proto jim nebude třeba, aby pro držbu více nebo méně země nad tím jásali. Takto však nemnozí pozůstalí budou k tomu ještě ve světle Božím a podle Božích zákonů snadno, ano velmi snadno žít, protože pak odpadnou samo sebou mnohé tisíce pokušení, která lidstvo nyní opět rozdmýchávají aby jednalo proti Božímu zákonu, kdo bude pak moci ještě myslet na válku „!“

16. Po velké světové válce, nebude tedy vůbec již řeči o nějaké válce a to považujeme za náramně dobré. Neboť i z nejšťastnější války nevzešlo pro lidstvo nikdy štěstí. Proto věčný konec všech válek lze si jen nade všecko přát. Zda naproti tomu všeobecný světový soud bude mít také tak pozhnané následky, jako úplné zaniknutí válek, to je značně jiná otázka. Aspoň bojechtiví hrdinové, jímž největší neštěstí lidstva působí potěšení neobstarali by zrovna nejlépe.“

17. Táží se zcela prudce červení: „A pročpak?! Cožpak nebyli váleční hrdinové vždy nejzáslužnějšími lidmi na zemi? Netvoří oni jediní slávu všech národů? Cožpak řádové a vítězné trofeje nejsou ve vašich očích ničím? Jen slávou korunovaní hrdinové žijí v dějinách a ve vzpomínce národů věčně dále! Všichni ostatní jsou však popel a plevy, zajdou jako jepice a nežijí ve vzpomínce žádného člověka.“

18. Práví modrošedí: „A co máte vy hrdinové z toho nyní, trváte-li snad ještě v paměti slabých pozemských lidí jako nejvyšší mdlé stínové obrazy o několik století déle nežli nějaký ubožák? Také vy budete zapomenuti! A zničí-li válka vše, zůstanou tu snad dějepisné knihy? A když také zůstanou řekněte kdo je bude číst, až veškeren život přestane? Zde v duchovní říši beztoho však každý rozdíl přestane a kde potrvá, tam jest peklo! Hledáte-li však také zde stavovské rozdíly, pak jste duchové pekla a máte na čase, abyste se od nás vzdálili! Jinak by zde mohlo stát, že budete námi vzdáleni.“

19. Zde červení zlostí zcela oněmí. Jen ti, kdož stojí pod bílým praporem, předstupují a praví: „My nejsme bojovníci z chtivosti, nýbrž z nutnosti. Jsme pouhými obhájci! My válku nevyvoláváme. Je-li nám však přikazována, pak ovšem rozumíme své věci a dovedem co nejžhavěji čelit nepříteli. Neplatí proto snad naše vyznamenání a naši hrdinové zde také o nic více, nežli nějaký jiný, zcela obyčejný člověk bez zásluh?“

20. Praví modrošedí „To je zde úplně jedno. Vy nejste o pranic lepší nežli ostatní; neboť vy jste právě tak slávychtiví jako vaši odpůrci. Vaši odpůrci vyhledávají válku, abyste se s nimi mohli měřiti. Jaký je v tom rozdíl, vyzve-li nějaký pyšný ďábel ďábla, který ho urazil a jestliže vyzvaný dychtivě boj přijímá? Řekněte to s obou je zasloužilejší, lepší a ctihodnější? My myslíme, že ta věc se zde jakž takž ruší a že nějaký rozdíl není tu téměř nikterak pozorovatelný. Tu je již ďábel jako ďábel.“

21. Zde také ti s bílým praporem vzkypí hněvem a chtějí ihned modrošedé rozsekati. Ale tu předstoupí Robert a Petr – Petr a zaženou červené na dobrých sto kroků zpět a pohrozí jim. Ale potom se teprve všichni červení vespolně bojovně rozběhnou.

Kapitola 275.

Robert a Petr, Petr zpracovávají modrošedé šprýmaře. Tito doznávají svou slabost a omlouvají se. Lidský a Boží soud. Posel shora.

1. Červení se však neodvažují nic podniknout, neboť teď zvěděli, že ti dva musí mít obzvláštní sílu, která je tak neodolatelně zatlačila zpět. Ale zato se velmi těsně semknou a konají poradu, co mají nyní učinit, aby mohli dát poněkud průchod své zlobě

2. Mezitím se však oba, Robert a Petr, Petr, obrátí k modrošedým a praví: „Přátelé, jak jsme teď zvěděli, jste Království Božím blíže nežli byste se mohli domnívati. Ale chybí vám ještě leccos, co byste však mohli velmi snadno získat. A hleďte, toto leccos záleží jen v tom, abyste budoucně usilovali výlučně o pravdu a neměli již zálibu v tom, abyste nechávali někoho naběhnout, jako jste to učinili s těmito červenými duchy. Hleďte, pro slepého je dosti bídné to, že je slepý. K čemu potom mít zálibu v ničemném žertu ze slepoty slepého, který nakonec nicméně dáti může a často nevyhnutelně dáti musí podnět k všelikým mrzutostech a protivenstvím, která jistě nejsou založena na opravdové lásce k bližním?! Pryč tedy s tím, co nesluším moudřejším duchům, jakými jste vy!“

3. Hleďte, následek často sebe neškodnějšího žertu anebo šprýmu, který si někdo dovolil vůči poněkud slabomyslnému, může být nezřídka velmi trpký, Škádlený nakonec upozoruje, že byl škádlen, rozzlobí se proto a přemýšlí pak jen o tom, jak by se mohl pomstít. Brzy k tomu nalezne cestu a jedná pak bezohledně; neboť rozvzteklí-li se osel, pak přiměje tygra k couvnutí. Něco takového strašně pak roztrpčí mysl dřívějších šprýmařů, takže pak začnou též nešetrně do toho bušit. A jaký je následek toho? Nemusíte jej podrobně rozebírat, neboť sami jste tak moudří, že jej můžete v celém jeho trpkém, často nekonečném rozsahu přehlédnouti, Proto toho budoucně zanechte a zato se zcela živě obraťte k Pánu, kterého velmi dobře znáte a budete Jím přijati do jeho Říše!

4. Modrošedí děkují oběma za toto právě a velmi vlídné napomenutí a zároveň se však také táží, co mají nyní s těmito červenými duchy dělat, ježto je s tou světovou válkou a nakonec i s všeobecným světovým soudem příliš silně napálili.

5. Praví oba: „To bylo ovšem trochu silné. Ale ježto toto napálení přece jen učinilo u těchto válku hledajících jistý mravní dojem, může zatím při tom zůstat. Při nejbližší příležitosti se to pak již dá opět napravit. Poučovat je však nyní mohlo by mít velmi zlé následky. Nyní také bude opravdu dopuštěna mocná válka na zemi a bude tu a tam zuřit dílem mravně a velkým dílem tíž přirozeně. Rovněž bude tak vynesena obzvlášť silný soud nad velkými a příliš sobeckými boháči.“

Nastane také tu a tam velké pozemské soptění a tak se pro mysl těchto duchů prokáže toto vaše škádlení. Ale nyní ustupte a učňte, co jsme vám poradili, tak sklídíte pro váš život velký prospěch. Vy jste tedy blíže Království Božímu nežli se domníváte. Jedněte podle toho, jak je to podle svatého Božího řádu správné a vejdete do této Říše všeho života. Také my jsme byli, jakými jste nyní vy; ale Pán nás povýšil a nyní jsme u Něho na věky. Následujte nás a nebudete od Něho odstrčeni! Neboť věru, v jeho domě jsou velmi mnohé příbytky.

6. Práví modrošedí: „My jsme byli vždy čestnými občany jak za svého tělesného života, tak i nyní jako duše či duchové zbavení těžkého těla. Jen jsme měli všichni více méně tu zvláštním slabost, že jsme si rádi dělali kašpary, ovšem vždy vzdáleni jakékoli zlého úmyslu. Pokud víme, nevzešlo ze všech našich provedených žertů také nikdy nikomu nic zlého; a Ukázalo-li se i jen nějaké zdání škody, jistě jsme ji opět napravili. U mnohých poněkud silně domýšlivých lidí měly naše stavovské, věčné, skutkové a slovní vtipy dokonce dobrý mravní účinek. Leckteří velice nadutí nafoukanci byli tím zbaveni svého nadměrného velikášství, což jistě nebyli špatné, protože se pak stali velmi způsobnými a vlídnými lidmi. Svými žerty jsme také nikdy nechtěli ani sebenepatrnější člověka zneuctít; naší věcí bylo jen provést obveselující žert a poté však také mírně promrskati leckteré příliš pošetilé hlouposti oněch mnohých lidí a tím u zkormoucených uskutečnit poněkud protřibenou mysl.

7. A tedy také doufáme, že Pán Bůh, který vstíпил lidské duši také mysl veselosti, nebude s námi snad tak příliš soudcovsky zacházeti. Vždyť také moudrý apoštol Pavel ve jménu Božím pravil, že máme být s veselými veselí a plakati s plačícími. O pláči nebylo u nás ovšem sice tak snadno řeči, ale veselí jsme byli vždy. A kdo k nám přišel, nenalezl ještě nikdy příčiny k pláči; a i když také před našimi dveřmi plakal, dovedli jsme mu jeho slzy brzy osušit, buď podporou anebo svou vždy nezkaleně dobrou a veselou náladu. Proto nenalézáme na sobě přímo sice nic, co by se mohlo s dobrým svědomím chválit, ale rovněž také nic, co by se ex fundamento (ze základu) mělo odsoudit.

8. Proto také i když neočekáváme od vše spravedlivého Boha nic, co by vypadalo jako odměna, přece však také neočekáváme věčné prokletí. Takové jest naše mínění; co tomu říkáte? Zda zde máme právo takto mluvit, to je ovšem zcela jiná věc. Ale pevně věříme a přese všecko kázání o pekle našich popů jsme vždy věřili, že Pán Bůh není tak neúprosný soudce, jakými byli a ještě jsou soudcové na světě. Tito soudcové soudí nešetně ubožáky podle litery zákona a neznají ani šetření, ani milosti ani slitování. U Boha to však asi jde při úplném polepšení hříšné duše poněkud milostivěji.

9. Práví Robert: „Ovšem! Soud Páně je cesta založená k polepšení a zdokonalení ducha; ale soud lidí rodí záhubu a smrt duše! Následujte nás tedy jen na výšinu tohoto pahorku před námi stojícího! Tam se od Pána Samého dozvíte, jak velice se různí soudy Jeho od soudů lidí. Soudy Páně jsou balzám léčení všech ran, které kdy byly zasazeny duši! Soudy světa se však podobají divokým dravcům, kteří beze všeho šetření napadají své oběti a roztrhají je a s velkou chtivostí požívají, což jsem sám zakusil. Proto nás jen zcela bez bázně následujte, neboť za námi vás očekává mírný soudce a nikoli nějaká střelecká četa opatřená ostrým nábojem smrti.“

10. Práví modrošedí: „Milí přátelé! Je-li tomu spolehlivě tak, jak jste nám to nyní sdělili, pak vás budeme ihned zcela bezpodmínečně následovat. Ale ježto již jednou s vámi mluvíme, pak bychom se přece rádi dozvěděli, kdo asi jsou ony dvě překrásné dámy za vámi. Viděli jsme je přijít s vámi a také od vašeho boku neodstoupily. Mluví spolu zcela potichu; ale ještě jsme nevěděli, že by s vámi promluvili slovíčko. To nám připadá trochu zvláštní, proto bychom rádi věděli, kdo ony dvě andělské krásky jsou a co mají u vás co dělat? Nakonec je to snad dvojice nebeských vyzvědaček, které si vzaly za úkol aby vás stopovaly a pak nás u nebeské policie udaly, kdyby nám snad přešlo nějaké nepravé slovo přes rty!? To by bylo zcela zpropadené nadělení!“

11. Práví Robert : „Nemějte z těchto dvou bytostí planou a pošetilou úzkost! Jsou to naše Pánem Bohem nám na věky svěřené ženy a doprovází nás všude na našich cestách a

stezkách, které je nám vždy ve jménu Páně konati. O nějakém vyzvědačství nemůže zde však na věky být ani řeči již proto, že předně Pán je vševědoucí a vševidoucí a všeslyšící a za druhé také my jako Jeho poslové můžeme každého ducha, s nímž máme co činiti, skrz naskrz zříti a tudíž zcela přesně vědět veškeré jeho smýšlení, myšlenky, slova a skutky. My však ještě dávno nenáležíme k dokonalým duchům a přece vidíme a slyšíme takřka trávu růsti a rozumíme řeči nálevníků, oč více tomu rozumí teprve Pán Sám a jeho dokonalí duchové.

12. Z toho však můžete nadmíru jasně vyrozumět, že v Království Božím není třeba naprosto žádných udavačů a žádné ušní zpovědi, aby se dospělo za nejtajnější myšlenky, přání a náklonnosti sebe různěji smýšlejících duchů. My vás nyní známe skrz naskrz. Kdybychom viděli, že byste byli pro Království Boží nezpůsobilí, pak bychom vás nepřemlouvali abyste nás následovali právě tak, jako ony červené duchy, kteří musejí prodělat ještě velké a velmi trpké životní zkoušky, nežli se stanou způsobilí k přijetí do království Božího! Jelikož však ve vás vidíme schopnost, pro kterou jste ne snad hodni, nýbrž prostě jen, jak bylo řečeno způsobilí abyste mohli být přijati do Království Božího, proto vás tedy také přemlouváme, abyste nás následovali k Pánu, avšak nečiníme na vás žádný nátlak.

13. Můžete ještě vždy dělat, co chcete. Chcete-li jít s námi, můžete to beze všeho nátlaku zcela svobodně učinit. Chcete-li však raději zůstat, je vám ponecháno také zcela na vůli. Ale chcete-li nás následovat, pak se musíte k tomu ihned uvolit, neboť čas na nás začíná doléhat. Sobota se končí; pozemské Slunce se ve své denní dráze chýlí již velmi silně k západu. Ještě této noci odtud odejdeme, proto bychom měli teď jen pramálo času, déle se s vámi pro nic za nic zabývatí. Pojdte tedy ihned anebo zůstaňte!“

14. Praví modrošedí: „Půjdeme s vámi beze všech dalších poznámek! Pán nám buď milostivý a milosrdný. Ale tu právě přichází posel shora; na toho musíme přece jen ještě počkat! Ten by nám mohl sdělit velmi důležité věci. Vypadá sice velmi vlídně, ale z jeho očí lze nicméně vyčíst jistou vážnost, z níž mohou vzejít velmi důležité věci. Blíží se k nám rychlými kroky! Bude ihned u nás.“ Praví Robert: „Ano, na toho posla musíme ovšem ještě počkat. Ten nám sdělí jistě to nejdůležitější!“

15. Tu vstoupí onen posel do středu modrošedých a praví: Budte s námi plni dobré myslí; neboť našli jste cestu ke spáse spásy! Vaše roucha se stanou světle modrá a vaše srdce budou stálá v lásce k Bohu a Pánu a k vašim bratrům a sestrám! Staňte se ve všem svobodni! A konejte dobro každému! Nikdo vám nebudí příliš nepatrným, ale nikdo příliš velkým. Neboť v Království Božím vládne nejúplnější rovnoprávnost všech stavů a všech národů! Proto nás bez bázně a bez váhání následujte!“

Kapitola 276.

Světle-modří žasnou nad mocí posla, aniž ho poznávají v jeho pravé podstatě. Představa o Bohu a poznání Boha lidí a duchů.

1. Praví nyní ihned světle modrými rouchy odění, kteří nyní nemohou pochopit, jak se jejich šaty mohly tak náhle proměnit a přebarvit: „Příteli, ty nám připadáš zcela zvláštní! Co řekneš, to se děje Náš oděv, zvláštní! Přešlo přes něj tvé slovo a nemohli jsme ani postřehnout, kdy byl vlastně proměněn. Také naše smýšlení se zcela změnilo. Nyní poznáváme až do základu leccos, o čem jsme neměli dříve ani tušení. Ty musíš být nadmíru mocným přítelem Páně. Oba dřívější přátelé, to jest ti, kteří k nám, přišli před tebou s oběma ženami, byli sice také velmi mocní, neboť, jak se zdá, zahnali všemocně onen červený zástup, který se na nás zdaleka tak proklatě šklebí a oni se poté nemohli k nám již přiblížit. Tento skutek svědčí opravdu také o nesmírné moci vůle; ale zdá se, že spočívá spíše jen v tom, že zabraňuje jistým touhám a činům příkře klade meze jako nějaký vyhlášený zákon z úst vojevůdce. Ale snadným slovem kouzelně zázračně promění věci a toť něco zcela jiného!“

2. Mocný vojevůdce může sice svým hromovým slovem polovici zemského okrsku rozechvěti, ale zbavití svým mocným slovem červenou anebo žlutou květinu do modra nemůže, protože k tomu třeba více, nežli přikázati vojsku čítajícímu miliony, aby odnesli horu a vysušili velkou řeku Eufkrat. Řekni, nejmilejší příteli, jakoupak zvláštní mocí konáš takový zázrak? Hle, my jsme na světě zrovna příliš pevně nevěřili v zázraky Kristovy, zato však v Jeho nauku, která je opravdu čistě božského původu. Ale nyní se nám také všechny Jeho zázraky stávají pochopitelné; to je již čistě božské. Jen bychom také rádi věděli jak je něco takového možné.“

3. Práví posel: „O tom vám nemohu zatím dát žádné jiné vysvětlení nežli toto: „U Boha jsou všechny věci možné!“ Kdo však Boha nade všechno miluje a touto láskou je jedno s Bohem, tomu je pak tak jako Bohu Samému také vše možné. Zda neřekl Kristus na světě: „Začkolí budete prositi Otce ve jménu Mém, toho se vám dostane. „Kdo je tedy v lásce a skrze lásku jedno s Bohem, ten také může činit, co činí Bůh Sám. Budete-li plni lásky k Pánu Bohu, stanete se rovněž tak mocní, jako jsem nyní před vámi Já Sám. Veškerá moc záleží jedině a pouze jen v lásce. Také nekonečná Boží moc záleží jen v Jeho neomezené lásce. A tak může každý duch jedině láskou dospět k právě tak veliké moci, jakou je jeho láska v Bohu a k Bohu. Bez lásky však není ani života ani jakékoli jeho moci! Rozuměli jste nyní tomu dobře?“

4. Práví nyní světlemodří „Vznešený příteli! Kdo by tvým slovům nerozuměl! Vždyť vtékají jako nejjemnější balzám do našich srdcí. Prosíme tě, zaveď nás jen ihned k Pánu Ježíši na tuto výšinu na níž se prý nachází! Hoříme láskou a velkou touhou spatřit Ho a pokud možno promluvit s Ním snad také pár slovíček, je-li nyní také v duchu takovým, jakým byl na Zemi, totiž pln lásky a pln největší jemnosti!“

5. Práví posel: „ale když vyháněl z chrámu kupce a prodavače a kramářům s holuby a penězoměncům zpřevracel boudy, tedy zrovna nebyl prodchnut největší jemností; a také tehdy ne, když proklel neplodný fíkový strom a licoměrným farizeům vytýkal jejich hanebnosti. Co o tom soudíte?“

6. Práví světlemodří: „Ó příteli! Tehdy byl nesmírně jemný a shovívavý. Kdybychom my měli Jeho moc, pak bychom na Jeho místě udělali zcela jiný pořádek. S židovskou kramářskou penězoměneckou sběří bychom byli jednali jako se štěnicemi a šváby ohněm a s židovským popstvem zcela tak jako se Sodomou a Gomorou. Ti darebáci by se museli péci jako telecí kýta na Boží hod velikonoční. Co se však týče neplodného fíku, předváděl jim Pán Ježíš beztak jen podobenství, nepochybně o římskokatolické církvi, která je zajisté plna samých pohanských obřadních listů, za nimiž není viděti žádný plod. Tak tedy jen k Němu na milost a nemilost! On se musí námi dát o překot milovat.“

7. Práví posel: „Nuže tedy, na vaší odpovědnost! Pokusíme se tedy o štěstí “ Práví světlemodří: „Jen dál! My už za sebe odpovíme! My se nebojíme neboť jsme do Něho o překot zamilování!“

8. Po tomto projevu světlemodrých, jejichž počet vedle dosti četného služebnictva je as třicet mužů, vystupuje se kvapně na pahorek. Když přijdeme mnohými řadami všelikých dobrých duchů do známého stromového okruhu, tu stojí před námi oni tři apoštolové, císařové a několik biskupů a učiní nám hlubokou poklonu. Tu se světlemodří táží domnělého posla: „Příteli, před kým pak se klaní tito duchové, předpokládajíc, že také oni jsou duchové? Nakonec vidí již někde Krista Pána, kterého ještě my pro naši příliš hlubokou nedůstojnost nemůžeme vidět? Kdyby tomu bylo tak, ó pak nám aspoň ukaž místo, s kterého sem přichází. Abychom mohli před Ním ihned padnout a vzdát mu v prachu naší nicotnosti čest!“

9. Práví domnělý posel: „Bezpochyby asi vidí Pána a zároveň vědí, proč se tak před Ním klaní. Neboť jsou velmi mnozí, kteří Pána skutečně vidí a často po mnoho dní a mnohdy dokonce roků s Ním mluví, ale poněvadž jejich srdce je ještě slepé, nepoznávají Ho. Tito se pak také neustále táží říkajíce: „Ó kdybychom měli aspoň jednou to štěstí, Pána Ježíše viděti, pak bychom si již žádné jiné blaženosti nepřáli! Samou hlubokou pokorou bychom se před Ním

v prachu váleli a všemi žalmy Davidovými a velepisněmi Šalomounovými bychom Ho velebili a chválili!“ To říkají do očí Pánu, kterého sice nevidí a s Nímž mluví, ale kterého neznají a čekají stále na něho, zatím co svými nosy sto a tisíckrát na něho narazili.

10. Ale co prosívá vidění samo, není-li při tom poznání?! Poznání však je většinou proto velmi stížené, že lidské srdce, které skrývá ve svých hlubinách leckterý drobet pýchy, se velmi těžko vpravuje do toho, aby si představilo Božství trochu lidštěji, zatím co podle obyčejného názoru musí být Božství něco zcela zoufala mimořádného. I když snad tvarem vypadá také jako nejdokonalejší člověk, pak se však podle očekávání a domnění lidí přece jen má při nejmenším lesknout jako Slunce.

11. Člověk si může představovat Božství jen jako něco nesmírně mimořádného. Příčinou toho je předně nazírání na hmotný svět ve všech jeho vztazích, jak co do hmoty tak i co do velikosti a jeho zařízení. Hvězdná obloha svědčí o obrovsky velké božské Bytosti, Slunce o Jeho světle, Země o jeho moci a síle. Také papež a kardinálové, biskupové a jiní duchovní zástupcové všech vyznání hlásají Ho jako něco, co se člověk sotva má odvažovat myslet. Konečně k tomu přistupuje ještě pýcha vlastního srdce a jemný světský rozum, který se vlastně stydí za nějakého neúhledného Boha, nerad v nějaké vznešené společnosti vysloví jméno Ježíš a ještě méně pevně uhájí Jeho nepopíratelnou božskost.

12. A tak se pak také obzvláště zde v duchovní říši jakož i někdy na zemi stává, že Pán Sám dlouho obcuje s jinak moudrými duchy jakož i s lidmi na zemi, ale oni Ho z uvedených důvodů nepoznávají. Pozemští lidé požadují často ještě více nežli duchové, chtějí velké zázraky, neboť malé zázraky by se nehodily pro jejich velkého Boha, Jehož jméno Ježíš, se neodvažují, jak bylo řečeno, v nějaké vznešené společnosti vyslovit, protože je jim Pán Ježíš přece jen trochu příliš malým Bohem. Je-li již o Bohu řeč, pak platí jen: Velký, všemohoucí Bůh! Velký Stvořitel nekonečnosti, Ředitel světů, Otec eonů a podobně. Přichází-li nyní Ježíš na Zemi lidem vstříc jako zcela obyčejný, mnohdy zdáním dokonce mnohými slabostmi stížený, nuzný člověk, déle Se u nich zdrží a hned čistě kouzelně duchovně nezmizí, sice velmi moudře, je-li třeba mluví, s nimi jí a pije, ale zázraky nekoná pak Ho jistě nikdo nepoznává, ačkoliv On Sám slíbil, že takto zůstane u Svých až do konce světa.

13. Jen v šatu chudoby přichází Pán velmi často k Svým dětem na Zemi. Ale ony Ho nepoznávají, protože jejich pojmy o Bohu jsou o sobě již pýchou podobně jako si nějaký šlechtic dává líbit, když nad ním vládne nějaký vysoký šlechtic se šestnácti i více předky, ale je-li podřízen nešlechtici, tu jeho poslušnost a zejména jeho úcta, aspoň mravně vzato, je u konce. Takto to dopadá, jak bylo řečeno, s Božstvím u nafoukaných pýchou. Nemá-li Pán před jejich očima nic podle jejich vysokých požadavků přiměřeného a skvěle mimořádného, snad něco opravdu z orientální anebo aspoň španělské grandezzy (velikosti), nic z pravé stoické vážnosti a nic zázračného, nepředchází-li Jeho objevení nejmocnější oheň, bouře, blesky a hromy pak je po Jeho Božství.

14. Mnohé jinak dokonce Bohu velmi oddané duše se dají spíše mučiti, nežli by se odvážili přijmout, že Pán je navštívil v podobě nějakého ve světě zcela bezvýznamného člověka. Ano, pravím vám, že se Pánu na světě od doby osmnácti set let již velmi často přihodilo, že byl dokonce od jinak velmi dobromyslných Bohu oddaných lidí vyplíněn; a přece to byl skutečně Pán nebes a Země Sám, kterého vyplínili. Proto se tedy také stává téměř vždy těžší, aby Se lidem na zemi přiblížil. Jako lhář proti Svému slovu nemůže Pán lidi navštívit; přijde-li však Svým nejvyšším klidným způsobem, tu Ho nemůže nikdo poznati. Co pak činit a jak Se má Sám zaříditi, aby byl poznán?

15. Hleďte, v nebeském Království Božím je prvním a nejznamenitějším jen ten, jenž se zdá být ze všech nejnepatrnější a nejbezvýznamnější. Proč by měl chtít On jako nejprvnější a nejznamenitější Bytost při takovémto věčném řádu Božím od tohoto zlatého pravidla výjimku? Tažte se nyní sami, zda v příčině poznání Boha není týž případ také snad u vás. Vidíte Krista Pána snad již dlouhý čas, nemůžete Ho však poznati, protože vám zcela jistě připadá příliš málo božsky vznešený.“

16. Tu teprve začnou světle-modří posla ostřeji pozorovat a praví: „Snad to nejsi dokonce ty sám? Á, to byl skutečně velmi osudný žert! Kdybys to byl ty, co potom s námi hříšníky?! Z tvých slov bychom však mohli téměř vyrozumět, že, ó Bože, je tomu tak!“

Kapitola 277.

O pravé, pro člověka přicházející Bytosti Boží. Láska snuje a působí v úzkých, ale jasných kruzích.

1. Praví posel: „Tento úzkostlivý obdiv je již opět následek vašich původních nekonečně nejvyšších pojmů o Bohu, Já však vám pravím, že tyto pojmy o Božství se k pravému životu z lásky a v lásce nehodí! Copak je vám do nekonečna Božské Bytosti?! Držte se pouze lásky, která chce mít kol sebe v úzkých kruzích shromážděno, co jednou přitáhla.

2. Láska je pravý oheň, který shromažďuje a neničí a nerozptyluje. Světlo však které vychází z jasného plamene lásky, valí se ovšem v přímých paprscích nekonečně a věčně stále dál a dále a nevrací se zpět, leč by mu lásky Boží položila hranice, na které narazí a nastoupí zpáteční cestu k svému původu. Posuzujete-li však Božství podle nekonečného rozsahu jeho světelného vylévání a tím jste pravými „jezdci ve světle,“ prolétáte-li na nekonečných křídlech ducha z Boží lásky nekonečné prostory a hledáte-li jsoucno velkého Božství, opak vám ovšem zůstává pravé seznámení se s vlastní božskou Bytostí věčně vzdáleno a vy budete muset konečně před nekonečnou velikostí Boží podlehnouti a nebudete se moci nikdy v srdcích pozdvihnouti, abyste mohli zřít a chápat skutečnou podstatu Boha, svého Otce. Postaví-li se však potom nějaká bytost jako Já před vás a řekne vám: „Já to jsem, kterého jste tak dlouho marně hledali v nekonečnu!“ Pak se lekáte a jako bezmocní se hroutíte! A proč to? Příčina je zřejmá: protože Bytost, která se vám představuje jak pravé Božství ve Svém Prabytí, stále ještě okukujete očima nekonečnosti a u této Bytosti se začíná vaše mysl znovu vzduchem vaší marnivé domýšlivosti jako pružný balon do nekonečna nafukovat.

3. Je sice pravda, že duch anebo člověk pozoruje Bohobytost v dílech; ale nemá se jimi dát pohltit! – Hledte, v první době Země měli lidé zálibu v provádění obrovských staveb. Nimrod stavěl Babylon a věž čnící nad hory. Semiramis dala snášeti hory. Ninus postavil velké Ninive. Starší faraóni zaplavili Egypt nejvyšší kolosálními stavbami a obrazy. Číňané postavili mnoho set mil dlouhou zeď kolem své země, aby ji uchránili před vnikáním cizích, nepřátelských národů. Kdyby si někdo chtěl představit tyto obyvatele tak velké jako jejich díla, pak by musel být každým jen poněkud jasněji myslícím mužem považován za naprostého blázna. Hledte tyto prastavitelé velkých budov na Zemi nebyli jako lidé o nic větší jako vy; dovedli však své síly velmi značně rozvinout a uplatnit, zatím co o sobě jako lidé měli tytéž rozměry jako každý jiný člověk.

4. Jestliže však již malí stvoření lidé provádějí velká díla a při tom se nicméně také nestávají o nic větší a postavili také věže a pyramidy, které svými špičkami narážely na Měsíc, proč tedy potom má být Božství ve své Prabytosti rovněž tak velké, jako jsou jeho stavby?! Protože se však praví: „A Bůh stvořil člověka podle Svého obrazu pročpak má být Bůh obrem a lidé stvoření podle Jeho obrazu pouhými atomistickými zvířátky, které mohou v trilionech zcela pohodlně obývat rosnou kapku?“

5. A byl Kristus, jenž byl ve vší úplnosti Bůh a člověk zároveň obrem, když dovršil na zemi dílo vykoupení? Ó postavou nebyl naprosto obrem, ačkoliv Jeho díla měla velikost, které byste nikdy nezměřili. A hledte, týž nikterak obrovitý Ježíš stojí také nyní před vámi, dokonce s pravým tělem a krví. Jen Jeho Duch, jenž z něho proudí jako světlo ze Slunce, působí v neoslabené síle věčně v celé nekonečnosti. Ale do tohoto Ducha vám nic není a také vám nic být nemůže. Jste-li však u Prazdroje anebo jste-li u Pána veškerého ducha, pak Ho chápejte

podle jeho lásky a nikoli podle Jeho vyzařujícího světla! Pak jste vpravdě jeho děti, jako On vás všech Otec! Ale venku v nekonečnosti nemáte dočista co dělat.

6. Nebylo by od astronomů velmi hloupé, kdyby chtěli měřit Slunce podle rozsahu jeho světelných paprsků? Světelné paprsky pronikají neustále nekonečnými hlubinami věčného prostoru a jejich míra se stává sekundu od sekundy stále větší. Jakým měřítkem by bylo možné takové pošetilé změření? Proto hvězdáři měří Slunce samo, jelikož jeho míra je stálá a trvalá.

7. Tak číňte i vy! Mne, jak nyní před vámi stojím, měřte pravou měrou lásky ve svých srdcích nemějte bláznovsky přehnanou a pošetilou bázeň přede Mnou, Jenž má přece zcela vaši míru a miluje vás vši silou Svého srdce! Tehdy jste Mu milí a můžete pak takto být nadmíru blažení v úzkém kruhu lásky, mimo nějž pro vás není a nemůže být pravé blaženosti. Řekněte nyní, rozuměli jste Mně dobře, anebo vám ještě někde zůstalo něco temné?“

8. Praví nyní blaženě žasnoucí: Ó Pane! Jak zcela jiným jsi, nežli jsme si tě žel dosti hloupě představovali! Ano, tak Tě musí každý z nejsvobodnějšího srdce od sebe nade všecko milkovati! A k tomu člověk věru nepotřebuje žádného očiště, žádného pekla a žádného nebe! Kdo Tě nepoznává, jakým jsi, ten nosí ve své slepotě a hlouposti očištěc a peklo v sobě. Kdo tě však poznává, jako nyní my, u toho se přeměnil očištěc a opeklo v nebe nebes.

9. Ale kdo může za to, že lidé na zemi mají tak velice hloupé pojmy o Tobě?! Nejvíce k tomu ovšem prospívá učení Říma. To učí své vyznavače Boha, před nímž člověk, věří-li, může míti tu nejošklivější úzkost, nikdy však ne lásku k Němu. Člověk je při tom sice pln všeho pekla a jeho hrůz, ale o lásce nemůže tu být ani řeči; neboť kde třímá žezlo bázeň, tam je láska vzdálena. Na světě jsme přemýšleli často o tom, v čem asi spočívá důvod toho, že prostý občan by se nemohl zamilovat do nějaké pyšné princezny. I když se také někdo o to v srdci pokouší, jde to právě tak málo jako jízda na Měsíc. Přijde-li však někdo k velmi vlídné, nepyšné, prosté občanské dceři, pak je v srdci ihned největší nadbytek ohně a plamenů nejvřelejší lásky

10. Teď to navlas chápeme. Láska snuje a působí jen v úzkých ale velmi jasných kruzích. Ohřívá jak velkého tak malého umělce i mudrce. Opravdu, jedině ona jest vše ve všem! Je tím skutečným Sluncem, vše ostatní je jen zdáním a bezpodstatným obrazem. – Ó, Pane, jak jsi dobrý!“

Kapitola 278.

Místo pravé blaženosti – v lidském srdci. Cesta do nebe tři pídě dlouhá. Ne výjezd vzhůru, nýbrž sjetí dolů!

1. Pravím **Já**: „Ano, ano, je tomu tak! Jen na úzké stezce a na těsném místečku lze dosáhnout pravého štěstí a pravé blaženosti! Kdo je hledá na širokých ulicích a je toho mínění, že blaženost, lze naléztí jen na velkém místě plném lesku, ten nenajde nikdy, co hledá. Jen pýcha staví široké ulice záhuby a zřizuje velká náměstí. Ale na těchto náměstích se staví vedle paláců velkých osobností, také velké soudní budovy, věznice a šibenice. A taková zřízení nejsou zajisté podmínkou ani pro hmotné ani pro duchovní štěstí lidí.

2. Na světě jste často viděli, kterak se v palácích vykrmují velcí na útraty malých a chudých. Viděli jste skvělé modlitebny zvané kostely. Kdo však se již stal šťastným jejich zlatem, stříbrem a drahokamy? Pravím vám nikdo!! Pop ne, jenž v nich vládne; neboť jeho ostýchavost a jeho lakota nachází příliš málo nasycení a dnem i nocí se snaží, jak by mohl dospět ještě k většímu lesku a slávě a k bohatstvím nějakého velkého mogula. (titul mongolských vladařů hindostanských od r. 1525.) Tyto starosti ho souží a činí nespokojeným. Kdo je však nespokojený ten také není šťastný a také se šťastným státi nemůže. Neboť velké a široké místo potřebuje mnoho, nežli se úplně naplní a je-li také sem tam plné, pak majiteli nestačí. On se nyní snaží o rozšíření místa a jeli toho dosaženo, pak usiluje ihned opět o naplnění rozšířeného místa. A tak se

vyráží jedním zhoubným klínem, klín druhý a není možné, aby tací lidé mohli kdy dospěti k cíli, kde by jednou našli pravé štěstí

3. Copak vlastně tvoří největší neštěstí všech pekelných duchů? Je to snaha po nekonečnu! Nekonečnost však nemá žádné zadní stěny a tedy žádných hranic. Proto je pak také jistě každému jen poněkud myslícímu duchu zřejmě jasné a přesně a pochopitelné, že tento peklem naplněný duch nemůže dojít k blaženosti. Kdo hledá blaženost v nekonečnu, ten ji nemůže nikdy nalézt; neboť čím dále vniká, tím nekonečnější propast před sebou spatřuje a rozsedlinu, přes kterou se na věky nedostane.

4. Proto je Mé Království vloženo do malého srdce každého člověka. Kdo chce do něho přijít, musí tedy vejít do svého vlastního srdce a tam si založit místo klidu, které, sluje pokora, láska a spokojenost. Je-li s tímto místem v pořádku, pak je také jeho štěstí zvěčněno. Na tomto místě najde pak velmi brzy mnohem více, nežli kdy čekal. Neboť malý domeček lze zajisté snáze zařídit vším, čeho je k domácnosti třeba, nežli velký palác, který vypadá jistě velmi prázdný, ačkoliv je v něm zařízení již za mnoho tisíc zlatých.

5. Proto si také nesmíte o Mých nebích dělat žádné příliš rozsáhlé a nekonečné myšlenky, nýbrž zcela těsné a malé představy, asi jako o poměrech obyvatelů chat na zemi. V nich pak najdete pravou blaženost. Srdce naplněné láskou ke Mně a k bratrům a sestrám a mysl stále v činnosti. Veselá a činností naplněná, věřte Mně, to založí každému z vás opravdovou, věčnou blaženost.

6. Tak si také nepředstavujte Má nebe někde jako příliš vzdálená, nýbrž zcela blízko. Celá cesta měří nejvýše tři pídě. Je to vzdálenost od hlavy do středu srdce. Jestliže jste tuto malou trať urazili, pak jste také, jak se říká, živoucí v nich! Nemyslete, že snad budeme dělat výjezd někam nahoru a ven nad veškeré hvězdy; nýbrž považte, že učiníme pouze sjezd dolů do našeho srdce. A zde najdete naše nebe a opravdový, věčný život!"

Kapitola 279.

Prostý a přece mocný způsob řeči Páně. Podrobnější zprávy o krátké cestě do nebe. Rozum hlavy a poznání srdce. Podobenství o česání ovoce.

1. Práví světlemodří: „Že Ty jsi ten pravý a věčný Bůh, Pán, Stvořitel a Vykupitel všech nebes, Sluncí a Zemí, o tom nyní již nemáme ani v nejtajnějších koutech našich srdcí nejistotu a pochybnost. Neboť i kdyby Tě ostatně někdo neznal, stačí Tě jen slyšet mluvit a všechny pochybnosti zmizí jako mlhy v silném světle Slunce. Neboť jako jsi mluvil ústy proroků a jako jsi Ty Sám pro stvořeného ducha nenapodobitelně a nedosažitelně mluvil na Zemi tak mluvíš nyní také před námi. Ve velmi jednoduchém lesku, nejvyšším prostém způsobu řeči z tebe vytryskují proudy nejvyšší a nejhlubší pravdy a božské moudrosti lásky jako nejmocnější prameny, jimiž oceán odnímá svou nevysychající potravu!

2. Jak nádherné je vyličení cesty do Tvého Království!! Jenže nám se při tom daří jako Nikodémovi, který také nevěděl ó Pane, když jsi s nám mluvil o znovuzrození, co si má s ním počít. Cesta od hlavy do pravého středu srdce by byla opravdu tak krátká, jak může jen nějaká cesta být. Ale jak ji nastoupit? To je zcela jiná otázka. Tato věc, uvažuje-li se zcela přirozeně zdravými smysly, zní přes nejhlubší, v ní skrytou moudrost velmi záhadně a mohli bychom se zde také s Nikodémem tázati a říci: „Pane, jak to může být? Jak můžeme svými nejvyššími vlastními nohama vstoupit do našeho vlastního těla, ano nakonec i do středu našeho srdce?“ Kdybychom byli jako dešťovky anebo jako had, pak by byl takový výkon aspoň logicky myslitelný; ale při tomto našem utváření bude tato cesta jistě nejnemožnější nemožného. A bylo by snad přece snazší dospěti do nejbližší Hvězdy Tvých nekonečných stvoření, nežli takřka s botou a ostruhou do našeho vlastního srdce. Tato věc půjde zřejmě trochu těžko.

3. Ti Tě již musíme, ó Pane, snažně prosit o podrobnější vysvětlení jako to činívali Tvoji apoštolové na Zemi, jimž také Tvé nejmoudřejší nauky připadaly nezřídka jako z brusu nové španělské vesnice, v nichž se také žádný cizinec nevyzná, zda se skládají z chat pro lidi, či pro pouhý dobytek. Kde je tu vchod, kde střecha, kde kuchyň a jak tu asi vypadá stavební plán? Pane, vysvětlí nám tuto věc poněkud důkladněji!“

4. Pravím **Já**: „Že tomu nerozumíte, toho je vina jen vaše mysl ještě velmi páchnoucí po čistě pozemském. Ale měli byste být přece jen tak chytrí, abyste si dovedli představit, že zde nemůže být řeči o nějaké přirozené chůzi nohama, nýbrž pouze jen o čistě duchovní cestě v mysli. Nikodém byl ještě čistě pozemský hmotný člověk a bylo pochopitelné, že svými úplně pozemskými pojmy považoval mateřské tělo za nutnost, aby z něho mohl být podruhé zrozen; ale vy jste nyní již ve své celé bytosti úplně prostí vši hrubé, pozemské hmoty, jak tedy můžete jako duchové tak hmotně myslet?“

5. Cožpak jste nikdy na sobě neobjevili dvojí druh duchovní činnosti, totiž v hlavě a v srdci?! Hledte, v hlavě sedí chladně počítající rozum, duše a jeho nádeník intelekt, jenž se na duševním rozumovém těle podobá široce rozpjaté paži plné očí a uší. Rozum prodlužuje tuto paži vždy víc a více a nakonec chce jí strhnout na sebe celou nekonečnost. Tato marnivě pošetilá snaha rozumu je však o sobě právě ona nebezpečná smrt a soud přinášející vlastnost duše, která se označuje slovem Pýcha. V srdci však odpočívá láska, jako duch, vzatý z Ducha Mého srdce. Tento duch však má v sobě, jakožto Můj nejvyšší vlastní Duch beztak již vše, co v sobě nescílněkrát obsahuje nekonečnost od největšího do nejmenšího.

6. Jestliže tedy nadutý rozum poznáváje marnost své pošetilé námahy stáhne své předem označené rámě-jímž je jeho intelekt, anebo ještě zřetelněji řečeno jeho vnímavost, místo aby ji vztahoval ven do nekonečna a chtěl dosáhnout nedosažitelného, pokorně a skromně zpět (jako stahuje hlemýžď před Sluncem svá očima opatřená tykadla) a pak toto rámě nevztahuje již marně do nekonečna, nýbrž vede a řídí srdce jakožto příbytku Mého ducha v člověku tehdy nastupuje Mnou označená tři pídě dlouhou cestu a na této cestě dospívá k pravému, věčnému životu, k pravému blaženému jeho klidu a nalézá tu pak pohromadě vše, co obsahuje celá nekonečnost.

7. Tato (nekonečná vnitřní říše) se pak ovšem teprve ponenáhlu a část po částech stává zjevnou, podobně jako rostlina z malého zárodku, který je ukryt ve středu semene. Zda však z tohoto v duchu jsoucího zárodku vzejde dříve či později hojnější či méně hojné osení Mých skutků k úplnému vývoji a zralosti, to závisí jedině na síle lásky ke mně jakož i na lásce k bližnímu. Neboť láska srdce ke mně je jako světlo a teplo Slunce a láska k bližnímu je nutný zúrodnující déšť Působí-li však Slunce a déšť spolu v náležitém řádu, pak se bude jistě každému osení co nejlépe dařiti a vbrzku dozraje.

8. Pro lepší pochopení této věci dám vám však ještě velmi snadno pochopitelný obraz a tak hledte! S touto věcí se to má také tak, jako kdyby otec vyvedl své děti v létě do zahrady, která je plná stromů obtížených zralým ovocem. Děti jsou nyní naplněni touhou a chtěly by ihned vylézt na stromy a s velkým chvatem trhati ovoce a v nadbytku jísti. Moudrý otec však řekne nezkušeným dětem: „Dětičky, zůstaňte jen hezky u mne! Kdybyste samy svými silami vylezly na stromy a trhaly si ovoce, pak byste mohli snadno spadnouti se stromu, polámati si ruce a nohy anebo byste se mohly pádem dokonce zabít. Já a moji sluhové jsme však velcí a dosti silní a víme, jak se má ovoce se stromu česati. Proto zcela klidně čekejte! Já sám je s vysokých stromů očesám a vložím do vašeho klína; pak je budete moci beze vši námahy zcela klidně požívat. Až však jednou budete sami velcí a silní, pak se stanete již také samy pány vysokých stromů!“ Rozumíte tomuto obrazu?“

9. Práví světlemodří: „Díky Tobě, nejsvatější, moudrý, nejlepší Otče, věčný dík! Nyní je nám vše nad Slunce jasné a nevíme nic, v čem bychom ještě prosili o vysvětlení.“

O významu podobenství chleba a vína. O vědění a konání, příkaz světlemodrým.

1. Pravím **Já**: „Nuže, jestliže jste to pochopili, musíte však také podle toho konat a jednat, jinak z této Mé nauky žádný prospěch sklízet nebudete! Nyní vám dám podati pravý chléb a pravé víno. Chléb je také zde jako Mé tělo a víno jako má krev. Tato potrava vás posílí a budoucně již smrti nepocítíte ani neokusíte, nýbrž věčný život bude ve vás na věky.“ (K Robertovi): „Ty, bratře, Roberte, však jdi a přines sem opět chléb a víno!“

2. **Robert** jde v lesíku několik kroků k jihu a na jednom volném místě nalezne celý soudek plný nejlepšího vína, vedle toho náležitě množství sklenic a as padesát bochníků nejkrásnějšího pšeničného chleba. Když zde Robert spatří toto množství nebeských potravin a posilujících prostředků, zavolá Helenu a svého nového pomocníka Petra-Petra a jeho ženu, aby mu pomohli dopravit vše na patřičné místo. Zavolaní také ihned přijdou, ale všichni čtyři nejsou sto, aby vše, co tu jest dopravili na pravé místo.

3. To však vidí také duchové císařů, kteří dosud hovořili se třemi apoštoly o rozmanitých zařízeních nebes a nebeského Jeruzalému, rychle přispěchají a pomáhají Robertovi dopravit vše na pravé místo a závodí pak v obsluze světlemodrých duchů, kteří s velkou a nejdůležitější vděčnou chutí požívají chleba a plnými doušky popíjejí víno.

4. **Já** však pravím poté mocnářům: Milí přátelé a bratři! Je sice velmi krásné, chvalitebné a dobré rozmlouvat o Mně a Mému Království, ale ještě krásnější, chvalitebnější a lepší je hezky statně se cvičit v podnikách nebes. Vědění předchází ovšem podnik. Ví-li však někdo, co má konat, pak musí jednat! A potom je již dobré lepší jednání, nežli velké vědění o sobě bez jednání! Neboť ze sebemenšího jednání se již něco objeví; po jednání následuje vždy dílo; ale po pouhém vědění nenásleduje nic, nepřejde-li v jednání.

5. Co by prospělo hrnčíři, kdyby byl sebe znamenitější v umění vytvářeti hrnce, nikdy by však nevzal hlínu na kruh a nezkusil uvést své vědění v dílo? Tak je také víra vědou srdce. Dokud není uváděna ve skutek, pak jest tolik jako mrtvá. Jenom skutek podle ní vykonaný dává jí teprve život. A tak mi tedy nyní působí opravdovou radost, že jste se stali bez rozkazu v dobré službě činnými! Vpravdě pravím vám všem: „Také doušek čerstvé vody, který jste podali žízňavému, vysoko započítám; neboť Já pohlížím méně na vědění, zato spíše na jednání!“

6. Kdo ví jednou něco správného a podle toho nejedná, je hříšník, právě tak jako ten, kdo jedná proti právu, které sice za právo uznává, ale nicméně ho nechce, protože není v souladu s pocitem jeho pohodlí. Proto, má-li někdo být opravdovým občanem Mého Království, musí se vždy povznést nad pocit pohodlí a uplatňovat právo podle přiměřeného vědění; teprve tehdy je pak zcela tím, čím se já podle Mého věčného řádu státí a býti.“

7. (K světlemodrým) : „A ježto jste nyní nasyceni a dostatečně posíleni, odeberte se ještě jednou dolů do údolí, probudte tam, co je ještě probuditi a snažte se uchlácholit rozpálené myslí, aby se ještě, možno-li, zabránilo válce mezi pozemskými lidmi. Podaří-li se jen trochu toto Mé přání, které jsem vám nyní sdělil, bude vás očekávat velká odměna v Mých nebích, do nichž se můžete snadno dostat, protože Já Sám jsem vám tam ukázal a podle vaší vlastní výpovědi dosti jasně popsal cestu, po níž nikdy nezbloudíte.“

8. Hledte však, abyste všude předešli ony ohnivé červené duchy; neboť vynaloží nyní všechno možné úsilí, aby rozdmýchávali válku mezi vladaři. Nebudete sice moci všemu zabránit, ale budete-li náležitě činní ve jménu Mému, zabráníte přece velmi mnohému, co by mohlo uvrhnouti lidstvo do příliš velké bídy. Po vykonaném díle se však opět odeberte sem na toto místo! Bude vás tam očekávat posel, který vám při úplném vejití do Mého Království ve jménu Mému poskytne pomocnou ruku. A nyní se pusťte do díla. – Staň se!“

9. Při odchodu praví ještě jeden ze světlemodrých: „Ó Pane a Otče! Kdybychom však budoucně snad opět hladověli a žíznilí po takovém chlebu a víně, neboť nemůžeme přece předem vědět, jak dlouho zde budeme mít co dělat, odkud vezmeme potom chléb a víno?“

10. Pravím **Já** „Tu se zeptej Roberta a jeho druhů, jak je to již dlouho, co oni tak jako nyní vy byli nasycováni chlebem a vínem, a zda dosud kdy hladověli a žíznilí. Kdo jednou jedl Můj chléb a pil jednou Mé víno, ten nebude hladovět ani žíznit na věky! Neboť Můj chléb je živý chléb a tedy pravý pokrm, který se v žaludku tvé duše stále znovu opět plodí a živí duši i ducha. A právě tak je také Mé víno pravý nápoj, po němž již nenásleduje žízeň. Proto můžete nyní tedy také zcela klidně vyjít ven za svou praví, neboť od nynějška nebudete nikdy hladovět ani žíznit.“

11. Po tomto Mám poučení a ujištění přikročí nyní světlemodří naplněni útěchou a odvahou k svému dílu. Zda mnoho pořídí, to je zajisté velké otázka, jelikož mnozí červení duchové začali již na dosažení svého cíle vyvíjet všude nejuplněnější činnost; ale nicméně mohou věc velmi značně zmírnit.

12. Pravím **Já**: „Nyní však musí přijít velké potrestání všech, kteří se zcela odnaučili volati Mne v nesnázi i v každé době a uznávat hodnotu člověka, kterého jsem postavil do světa pro zcela jiný účel, nežli aby se nechával pro lesk koruny a trůnu střílet. Tentokráte bude ponecháno lidu, bude-li střízlivě jednat, na všechny časy vítězství. Pak teprve přijde do světa Mé Království! Kdyby však byl lid snad nestřízlivý a ukrutný, což nechci ani předvídat ani předurčovat, dospěje stěží ke konečnému vítězství.“

Kapitola 281.

Odchod do Království nebeského, otvírajícího se v uzrálém srdci Robertově.

1. Nyní přistoupí ke Mně Robert a praví: „Ó Pane, co máme nyní činit? Všichni, kteří se k nám přiblížili, byli až na další vyřízení. Posílení někdejší pozemští kněží mají nyní mezi miliónovými úspěchy. Naposled posílení světlemodří duchové konají nyní již co nejhorlivěji, co jim bylo nařízeno konati. A již nevidím, že by se k nám přibližovaly nové zástupy. Zahálet je však pro mne něco sotva snesitelného; proto Tě prosím, ó Můj Pane, můj Bože a můj Otče, dej mi nějakou práci!“

2. Pravím poté **Já**: „Příteli a bratře! Činnost je sice nejvyšší vlastní hlavní podstatou ducha; ale čas od času je také dobře, aby si trochu odpočinul. Neboť v odpočinku se shromažďují vyčerpané síly duše opět k nové činnosti, která je ústrojí ducha! Proto je také zde malý odpočinek nutný, abyste se všichni posílili k velkým novým činnostem v Mému Království. Sobota se končí. Co se zde bylo nejnutněji zaříditi, to jsme zařídili. Tím jsme tedy na této Zemi dovršili dílo dne a pohlédněte tamto k východu! Známa brána, kterou jsi nemohl otevřít, je otevřená! Všichni dřívější přátelé očekávají nás již s největší touhou! Proto se Moji milí přátelé, bratři a děti, připravíme k odchodu s tohoto pozemského pahorku a vejdemo onou branou do Mého Království, které tu nyní vzešlo jako nový spolek z tvého srdce, Můj milý bratře Roberte Uranieli!“

3. A ježto jsme nyní všichni malým odpočinkem znovu posíleni, nastoupíme v náležitém pořádku cestu. Jak však vidíte, nemusíme však jíti přes mezilehlá údolí a pahorky, nýbrž budeme se pohybovat dále po přímé dráze, kterou jsem tam nyní utvořil ze samého světla a dosáhneme co nejdříve oné zdánlivě vzdálené brány. Ty Uranieli, jako nejvyšší a prvý majitel a vůdce tohoto spolku kráče se svým pomocníkem a se svou a jeho ženou napřed! Já však půjdu s oněmi třemi bratry za tebou. Za Mnou pak jdou nejprve všichni mocnáři a biskupové a za těmi velký zástup lidí obého pohlaví.

4. Podle tohoto Mého návodu se tedy uspořádejte a vstupte na novou cestu, kterou jsem nyní zbudoval nejprve pro vás a po vás pro mnohé jiné a pro vás pro mnohé. – Naše požehnání budiž údělem dobrým této Zemi! – A nyní kupředu, staň se!?

Kapitola 282.

Robertův úžas nad novou naskytující se krajinou. Jeho budoucí úkol. Most a pahorek milosti.

1. Cesta začíná a zakrátko se dosahuje brány. Tam nás očekávají mnozí tisícové a chválí Mne pro Mou velkou dobrotu, milost, lásku a slitování a pro Můj jedině spravedlivý soud, podle něhož je každému skrze slovo věčného řádu vložen soudce do vlastních prsou.

2. Robert ustoupí nyní ke Mně a praví: „Ó svatý Otče! Nyní stojíme před vchodem! Za branou se paprskovitě šíří nepřehledné řady přes nebeské nivy Z jejich úst Ti zaznívá chvála! Vše je naplněno světlem a nejvyšším nebeským leskem. V nejhlubším pozadí se ukazuje také něco jako m ě s t o . Ale pro jeho příliš mocný lesk není mým očím možné postřehnouti důkladněji jeho tvar. – Ó, Otče. Co je to asi za krajinu, co za zemi, proti níž i krajiny a země Slunce, které jsem shlédl na své cestě se Saharielem (jenž mne vedl ze známého musea mého domu do Uranu) by se musely vyjímat jako nejchmurnější noc proti nejjasnějšímu dni? Ó Otče, jaké nevysslovitelné, nepopsatelné nádhery jdou nám tu vstříc! To musí být jistě nejvyšší nebe!“

3. Pravím J á : „Ano, ano, tak tomu jest! A zároveň je to však také třetí patro tvého domu, které jsi hned na počátku svého vývoje v této Říši zřel nejprve vnějšně a brzy poté jsi je vzal v úplné držení jako své vlastnictví. Tato krajina představuje rovněž také spolek, který jsi založil ze svého blahovolného srdce a co nejlépe podle Mého řádu vytvořil a upravil. V tomto spolku budeš nyní působit věčně jako vrchní hlava a pečovat o to, aby v něm vše šlo v nejlepším pořádku. Zároveň však budeš také mít z tohoto spolku plnomocný dozor nad částí Země, která ti jako kmenově příbuzná leží nejbližší. Obě místa na která jsme nyní vstoupili na Zemi, zůstanou ti však při tom především miláčky! Ve Vídni kde se ti dostalo pozemsky zlého, konej dobré a ušlechtilé. Druhé země však, na níž jsme vstoupili naposled, používej však za očistný ústav pro nečisté duchy, ať přijdou odkudkoli.

4. Most však, který jsem nyní zřídil od onoho nižšího pahorku až sem, ať zůstane! Kdo na něm půjde sem, nebude odmítnut! Na onen pahorek postav budoucně stráž, aby každý, kdo jako duch vstoupí v dobrovolném duchovním smyslu na tento pahorek, našel přítele a pravého průvodce. Lidé přirození však, kteří kráčí ještě v těle na hmotné Zemi, naleznou na tomto pahorku posilu ve víře a budou probuzeni v lásce, avšak bez soudu a bez pouta. A nemocní nabudou zmírnění svých bolestí a dobří a věřící sedmkrát opět svého zdraví

5. Kdyby nám v budoucích dobách lidé na Zemi chtěli zbudovat na zmíněném pahorku památník, ať se jim v tom nebrání, ale ať se také nepodporují. Neboť každý vnější památník nějakého nebeského jevu na světě se až příliš brzy proměňuje v místo zničenosti a podvodu. Chce-li však již někdo postavit památník, nuže nebudiž mu v tom také bráněno; neboť Sinaje, Tábory a Olivetské hory ať jsou na stálou paměť ponechány pozemským lidem jako to čím a k čemu jsem je určil. A nyní vstoupíme do pravé Říše věčného života!“

Kapitola 283.

Nejvyšší, s pomocí Páně dosažená oblast. Robert a Petr-Petr doprovázejí s třemi přáteli Pána k sv. Jeruzalému. Město měst a Slunce Sluncí.

1. Všichni nyní vstávají a každého prostupuje nejvyšší pocit slasti života a všichni chválí Mou velkou dobrotu a moudrost. Velmi rozlehlá krajina je plná,ladných obytných domků a, každému je ukázán jeho dům a odevzdán do úplného vlastnictví. Ihned se také každý chopí svého nového nebeského nemovitého majetku, který je všude co nejlépe uspořádán.

2. Jen Robert Uraniel a jeho pomocník nevidí pro sebe pohotově žádný dům a táží se Mne, kde tedy vlastně oni budou obvykle bydlet.

3. Já však pravím Robertovi: „Hle, vždyť toto vše je tvůj dům! Ve svém domě jsi všude doma a tvůj přítel s tebou. Jinak však máš svůj příbytek tamto v onom městě, v němž Já Sám stále bydlívám. Je to onen nový, nebeský Jeruzalém, město živého Boha, tvého Pána, tvého Otce a v duchu lásky tvého Bratra. Odtamtud budeš vždy tento tvůj vlastní dům spravovat a opatrovat a Já tě k tomu vždy co nejhojněji zaopatřím všemi potřebnými prostředky.

4. Následuj Mne tedy nyní do onoho města, neboť všichni, které jsme sem se Země přivedli malí i velcí jsou co nejlépe zaopatřeni! Chceš-li však ze spolu příšlých vzítí někoho sebou, je to ponecháno na vůli. Já vidím, že bys rád vzal všechny sebou; ale to teď ještě nejde. Ale Josefa, Leopolda a Rudolfa prvního vezmi sebou! Jejich příbytky jsou zde poblíž hlavní silnice. Zavolej je a ať se s námi odeberou do města nebes!“

5. Robert povolává ony tři. Oni, ihned vystoupí ze svých domů, jejichž vnitřní zařízení si nemohou dost vynachválit a dají se s námi na cestu do města. Robert však se Mne táže, kde jsou oni duchové, kteří vešli před námi s praotci do této Říše.

6. A **Já** mu ukazuji krajinu směrem k jihu a pravím: „Tam se shledáš se všemi, neboť také oni bydlí ve vlastních velkých domech, které časem všechny poznáš. Neboť takových domů, jako je nyní tento tvůj nový dům, je v Mém Království nekonečně mnoho. S jejich obeznamováním nedojdeš věčně nikdy ke konci. V Mém velkém domě je však podle míry nebeských potřeb uvidíš. Znáš však toho ducha, jenž nám nyní spěchá po silnici vstříc?“

7. Praví Robert: „To je přece onen proslulý Cado, který dal sataně polknouti tak nestravitelné drobty!“ Pravím **Já**: „Ano, to je on! Jemu dej nyní předně stráž na pahorku, neboť on má mnoho síly a odvahy. Ale víc než jeden pozemský rok ať nikdo na zemi stráž nekoná a tedy také tento Cado ne!“

8. V tomto okamžiku předstoupí před nás Cado a praví: „Pane! Já jsem své určení již slyšel a pospíchám, abych mu co nejvěrněji dostal. Robert ho políbí a praví: „Buď dobrý, spravedlivý a přísný, neboť Země je velmi ve zlu! Cado se ukloní a pospíchá na místo svého pevného určení.

9. My však jdeme po nejpřímější silnici, která vypadá jako sedm sáhů široká zlatá stuha, do níž jsou jako z nejjemnějšího hedvábí nádherně oku překvapujícím způsobem vetkány barvy duhy, k svatému městu, které nelze popsat žádnému dosud v těle vězícímu duchu; neboť jeho nádhra, jeho velikost a míra v něm vládnoucích blažeností a slastí je nekonečná; ale zvenčí se jeví v podobě člověka, nicméně v omezené formě ačkoliv nitro každého domu je nekonečné, jako je nekonečné nitro zárodku v každém semeni a jako ve vši rozmanitosti ještě hojnější je srdce ducha.

10. Robert, jeho pomocník Petr-Petr; jejich ženy, Josef, Leopold a Rudolf jsou naplněni úžasem nad velkou nádhrou města. Čím blíže k němu přicházíte, tím nádhernější se stává jeho podoba a se všech stran voní všem vstříc největší laskavost a vlídnost.

11. Robert se Mne ve vši lásce táže, ježto spatřuje nad městem nejnádhernější Slunce všech Sluncí, od něhož vychází světlo do celé nekonečnosti je to za Slunce, jehož světlo září mnohem jasněji nežli světlo pozemského přirozeného Slunce, ale přitom nicméně skýtá lahodný pohled jako světlo nejkrásnější jitřenky.

12. A **Já** mu pravím: „Hle, tímto Sluncem jsem v podstatě Já Sám! Pod námi jsou ještě dvě nebeské oblasti (to jest pod nejvyšší nebeskou sférou), a to směrem k západu čisté „nebe moudrosti“ a směrem k jihu „nebe moudrosti lásky“. Obyvatelé těchto dvou nebi Mne vidí jen jako Slunce, a to právě totéž Slunce, které ty a všichni ostatní vidíte nyní svítit uprostřed nad městem.

13. Jen zde v nejvyšším nebi jsem mimo Slunce, ačkoliv také ve Slunci. Mimo Slunce jsem takový, jak Mne všichni mezi sebou vidíte. V Slunci jsem však čistě duchovní silou a v síle Své vůle Své lásky a moudrosti. Já Sám jsem ve vši podstatě v tomto Slunci a to Sluncem. Já jsem podstatou a toto Slunce jest jako vyzařování Mého Ducha, který odtud a tedy ze Mne proudí v nezmenšené síle celou nekonečností a zjednává všude Můj věčný řád.

14. Nyní však pohleďte na ony velké zástupy, které nám spěchají vstříc z města a přinášejí nám zřejmě vstříc svou nejvyšší laskavost a vlídnost.“ Práví Robert: „Ó Pane, Já se slastí a láskou rozplývám, podívám-li se na tebe! Ty jsi u nás, a to vše je Tvé dílo! Ó Pane, co jsme že jsi k nám tak nekonečně milostivý?! Ó Bože, ó Bože! Jak velký, vznešený a svatý jsi!“

Kapitola 284.

Rudolfovo nadšené porovnání nebeských a pozemských poměrů. Podrobnější zprávy o nebeském městě a jeho významu jako živném zdroji celé nekonečnosti. „Oko nevidělo…….“

1. Císař Rudolf přistoupí ke Mně, chválí a velebí Mne z plna srdce a nakonec praví: „Ó, jak zcela jiné jsou přece jen věci a poměry tohoto duchovního světa, nežli ony malicherné věci a poměry na Zemi! Čím vším se člověk domýšlel být na světě a v podstatě přece nebyl nic! Neboť dokud člověk, ať císař či žebrák, kráčí v oděvu smrti a je nějakém světském pomíjejícím postavení, nemůže být jeho bytí nic jiného nežli nula. Já jsem byl na světě velkým císařem, když však na mne přišla smrt, co jsem potom byl? Nic nežli hrst prachu a popele! Zde pak nyní nejsem jistě nic, aspoň ani o chlup více, nežli nejnepatrnější občan tohoto světa, této věčné Říše, tohoto Božího města; a já se ve vši své nicotnosti domnívám být vznešenějším nežli kdybych stál na zemi nad tisíci korunami a trůny a přikazoval jako nejmocnější vladař, před nímž se chvějí země a moře!

2. Jak dlouho mne pozemská domýšlivost i po odpadnutí mého těla ještě šálila! Jednomu svobodnému ze svobody pravdy bylo vyhrazeno, aby starou, již zpuchřelou skálu vyburcoval z tvrdého spánku. Skála se rozprášila a já zde stojím nyní ve vši své nicotnosti před Tebou, Ó Pane, jako novorozené dítě před klínem své matky a žasnu nad novým světem a jeho svatými poměry. Jsem sice nyní též jako novorozené dítě ve všem, co je této nejnádhernější Říše. Ale o jak mnohem větší výhodě je toto dítě přede všemi sebe moudřejšími a sebe mocnějšimi vladaři Země! Mně zde připadá vše tak velké a vznešené a tak nesmírně významné. Ó, nádhery nad nádhery beze jména a počtu! Když to nejmenší postavím na zemi, bude Země rozdrčena tíhou příliš velkého významu toho, co je zde téměř jako úplná nicotnost! Ó Otče, jak velký jsi a svatý!“

3. Pravím **Já**: „Ano, ano, máš pravdu! Na Zemi musejí být rozdíly, jinak by nebylo, co býti musí! Zde však je vše rovné! Zde není hodnoty, leč té, že všichni jste Mé děti a Já vás všech Otec a Pán. Ale přesto jsou také zde rozdíly a nikdo neztrácí nic z toho, co měl poctivě na Zemi. Ty jsi byl na Zemi pravým císařem. A hle, staneš se opět císařem, ale nad značně větší říší, nežli tomu bylo na Zemi. Na Zemi měřila tvá říše celkem několik tisíc čtverečných mil; zde však budeš postaven nad celé Slunce, v němž by mělo místo trilion Zemí. V městě a to v tvém domě, poznáš teprve podrobněji své budoucí určení.

4. Nyní však již stojíme u brány. Protož vejděme za zvuků harfy!“

5. Vcházíme nyní do města, které je městem plným světla a života, v němž se na věky již nemyslí na žádnou nouzi v nějaké životní potřebě, protože v něm je a věčně musí býti vše v nejvyšším nadbytku. Neboť z tohoto města bere celá nekonečnost svou potravu.

6. Robert a všichni ostatní žasnou nad velkým půvabem příbytků, jichž je zde takový počet, že nemůže být již nikým spočítán. Neboť příbytky Božího města mají sice počátek, ale zas po-

čátkem nikdy konce. Na počátku jen ovšem toto město postaveno že tvoří úplný čtyřúhelník, ale za tímto čtyřúhelníkem se rozšiřuje parabolicky (nekonečně – Parabola geometrická do nekonečna se otevírající čára naproti nám směrem k východu.

7. Po dlouhotrvajícím údivu praví Robert: Ano, teď teprve lépe a hlouběji rozumím co znamená že: Oko lidské nevidělo, ucho lidské neslyšelo a na mysl lidskou nevstoupilo co připravil Hospodin těm, kteříž Ho milují. Kdyby lidé na Zemi měli jen nejmenší tušení co je zde čeká, každá vteřina jejich života stala by se jim nesnesitelným břemenem. Raději by tisíckrát zemřeli, než aby jenom minutu žili na Zemi. Ale Pán velké lásky a moudrosti skrývá toto před očima smrtelníků aby si ma Zemi prodělali zkoušku, a mohli dosáhnout pevnosti svého ducha, bez které by nemohli snést takovou plnost blaženosti!“

8. Ó Pane, nyní také chápu jak je možné že duchové mé úrovně někdy tak snadno zde zapomínají na své smrtelné bratry a velmi zřídka se jim ukazují. Kdo by nemohl v takové plnosti blaha brzy zapomenout na zlou a temnou Zemi, kdybys mu ó Otče a Pane, každou chvíli nepřipomínal, aby si v pravý čas vzpomněl na své smrtelné bratry na zemi?

Kapitola 285.

Otcovský dům v nebeském městě. Josefův dojem z nádhery předsíně. Jednoduchost Páně a Jeho domácnosti. Robert se téměř rozplývá při otevření příbytků. Oslavení sedmi nových hostů.

1. Ó Pane a Otče plný lásky, pokory a trpělivosti! Co je to za nádherný palác, který stojí před námi několik set kroků Pravím Já : To je můj nejvyšší vlastní dům! Ale v něm je velmi mnoho příbytků, z nichž také ty dostaneš jeden ne věky. A vy všichni, kteří nyní jste se Mnou, budete v něm bydlet. Tyto příbytky se vám budou velmi líbit!“

2. Praví císař Josef : „Co? U Tebe, v Tvé nejbližší blízkosti, ó nejsvatější Otče, máme být? Ne, ne, to by bylo příliš mnoho blaženosti pro nás ubohé hříšníky! My jsme již s posledním koutem v tomto městě úplně a nejvyšší blaženě spokojeni!“ Pravím Já: „Milý bratře! Hle, psáno jest: „Kde jsem Já, tam budou také ti, kteří Mne nade všechno milují.“ Vy Mne však nyní nade všechno milujete a ve svých srdcích jste Mne vždy více milovali nežli jste se domnívali Mne milovat. A tak tedy musíte přebývat také tam, kde přebývám Já Sám a působiti se Mnou ve věčném společenství! Setkáte se tu s velmi mnohými, kteří přebývají rovněž v Mém domě. Neboť tento Můj dům je velmi velký a čítá velmi mnoho příbytků. Vstupme nyní do něho! Ti tři bratři ať jdou napřed!

3 Nyní vstoupíme do velké předsíně domu. Podlaha je nejčistšího průhledného zlata. Po obou stranách stojí dvanáct sloupů, nesoucích strop velké předsíně. Sloupy svítí jako Slunce a hrají v nejvyšším lesku všemi barvami duhy. Jejich hodnotou je nejčistší diamant. Stěny předsíně jsou z nejčistšího porfyru, strop je smaragdový a stupně v prvním patře (dům má tři hlavní poschodí) Jsou z nejčistšího rubínu vroubené zlatem a vedou v přímém stoupání k velkým dveřím, které nemůže nikdo mimo Mne otevřít.

4. Všichni, kdož tu jsou s tebou, nemohou ani dosti žasnouti nad nejvyšší nádhrou této síně (jak se vyjadřují). A Josef praví: „Bratři, byli by všichni císařové a králové Země, kdyby vynaložili všechny poklady, schopni zbudovati takovou předsíň pouze s pozemským, tomuto nebeskému podobným materiálem? Ó Bože, jaká nevýslovná nádhera a nepopsatelná velebnost!

5. Pán Sám zůstává však nicméně ve Své nejvyšší prostotě stále stejný! Jako kdysi chodil po Zemi, lidi učil a ukazoval jim cestu života, tak chodí také ve Svých nebích nebes. Neoklopuje Ho žádný lesk, žádná zář a žádný skvoucí se dvorní stát obklopený myriádami andělů. Jsme zde téměř Jeho jediný nejbližší průvod. Venku na ulicích je ovšem velmi živo. Z milionů hrdel zaznívají nejlíbeznější chvalozpěvy za harmonického znění přelibě znějících harf. Veške-

ren nebeský vzduch je skrz naskrz naplněn nejnádhernějšími zpěvy a harmoniemi. Člověk by se téměř již domníval, že všechna tato nebe jsou pouze zpěv a nejčistší a nejnádhernější harmonie.

6. Ano, v městě je opravdu nejvyšš živý, ale zde u Pána všech nádher, u Boha, všemohoucího Tvůrce a Otce je to až na nesmírnou nádheru tohoto domu zcela prosté! Žádné dvorní služebnictvo, žádný skvělý doprovod, žádné Pánu věčnosti náležející přijímání nelze nikde pozorovat. Začněme tedy my dělat trochu hluk, aby byli mnozí obyvatelé tohoto domu jistě upozorněni na příchod Páně!“

7. Pravím Já: „Zanechte toho, milí bratři! Ti mnozí obyvatelé tohoto domu vědí velmi dobře, co mají dělat při mém příchodu. Vy jste byli na zemi zvyklí na hluk a myslíte, že by se tedy také zde musel dělat při mém příchodu ve všech nebech nesmírný povyk. Ó toho zde naprosto není třeba! Jestliže po nějakém na Zemi a v jejich duchovních oblastech vykonávám dílo Mně tlukou při mém příchodu zcela v tichu vstříc srdce Mých slabých dítek plná lásky, díky a života, pak je to pro Mne již všeliký nadbytek nejslavnějšího hluku. – Až vstoupíme do komnat, pak již nám přijdou vstříc a ze všech nebi nás nejpůvabnějším způsobem pozdraví

8 nyní otevru dveře a Moji přátelé padnou na stupních, ne nichž dosud stojí, na tváře. A Robert s chvějícím se srdcem, nejmenšího ducha, pro nepatrný atom života v Tvé nekonečnosti! Ó toto světlo, ta nádhera a tito přenebesky krásní andělé, kteří s očima zvlhlýma vztahují po Tobě a po nás svá nesmírně krásná, měkká rámě! My jsme proto nim zcela jako bez podoby při tom všem našem také již trochu nebeského vzhledu!“

9. Zde se Robert ohlédne po své Heleně, aby učinil přirovnání mezi ní a obyvateli Mého domu. Helena je tu však také již opatřena krásou Mých dětí. Robert se nad tím ulekne a praví: „ó Pane, copak se to stalo s Helenou a Matyldou Eljahovou! Jsou také již tak krásné, že se již ani neodvažují na ně pohlédnouti.“

10. Pravím Já: „Vstaňte nyní všichni a nedivte se tak velice, neboť vy sami jste nyní také již tak krásně utvářeni!“ Tu oněch sedm vstane, pohlédnou na sebe a pro krásu se sami téměř nepoznávají. A Robert pln úžasu praví: „Jsem to já?“ Pravím Já: „Ano, ano ty to jsi! – Ale nyní půjdeme do prvního pokoje.

Kapitola 286.

Vstup do nitra. Přijetí Roberta jako nového archanděla a nebeského knížete. Jeho pokora a moudrost. Rozhodnutí Páně o Robertově odznaku hodnosti.

1. Nyní vstoupíme do prvního pokoje, to jest do téhož pokoje., do něhož vedou zavřené dveře, k nimž se přijde po rubínových schodech.

2. Robert a jeho pomocník Petr–Petr jsou pro samý obdiv za obdivem, jak se říká, celí pryč. Oba pocházejí z Uranu (což však Petr–Petr z dobrého důvodu ještě neví), jsou ovšem velcí přátelé staveb, zejména obrovsky velikých staveb. Jsou-li však takové stavby k tomu ještě opatřeny přiměřenou nádherou a velebností, pak je to pro naše přátele něco zcela mimořádného. Oba mají oči upřené na vysoké galerie a na sloupy nesoucí galerii a sotva postřehují nejvyšší vznešenou a nejvyšší láskyplnou velkou nebeskou společnost, která pozdravuje v Robertovi nového archanděla a představeného nového, velkého spolku.

3. Tu šťouchne Helena poněkud Roberta a praví: „Ale, nejmilejší Roberte, nezakoukávej se přece tolik! Pohleď, jak jsi přijímán!“ Po tomto malém šťouchnutí přichází Robert od svého obdivu opět k sobě a vidí, jak mu nejkrásnější andělé lásky doručují na červeně zářícím polštáři přenádhernou korunu a žezlo z nejčistšího průhledného zlata, které se leskne jako vycházející Slunce, a posléze také meč, oblévaný neuhasitelným plamenem

4. Doručovatelé těchto odznaků hodnosti se nyní před Robertem Uranielem uklání, a velmi laskavě a vlídně praví: „Zde, nejmilejší, vznešený bratře, přijmi spravedlivou odměnu, kterou ti připravil Otec již od počátku světa! Za smysl učení Kristova na zemi jsi se stal mučedníkem. Byl by ses tomu sice mohl vyhnout, kdybys byl chtěl; ale ty jsi to nechtěl a tak jsi byl většinou, učedníkem dobrého smyslu čistého učení Pána Ježíše, našeho Boha a našeho nejvyššího láskyplného a nejsvětějšího Otce od věčnosti do věčnosti.“

5. Ty jsi sice na Zemi nevěřil, že Ježíš, zrozený v Betlémě, kterého jsi nazýval „mudrcem z Nazaretu“, jest Pán Bůh Sám. Ale nicméně jsi tohoto mudrce obzvláště miloval a viděl jsi dobře Jeho božskost ve svém srdci, ačkoliv tvůj rozum nechtěl s tvým srdcem souhlasit. A tato tvá láska ti zachovala Jeho lásku a milost, která tě nyní činí velkým knížetem nebes. – Proto vezmi nyní korunu, žezlo a meč, moci, lásky, moudrosti a spravedlnosti a staň se pravým a moudrým vladařem tvého velkého a nového spolku. Pán ti požehnal a tyž Pán tomu tak chce!“

6. Robert zcela zaražen tímto zjevem, praví z hloubi své pokory: „Moji milí přenebeští přátelé a přítelkyně! Kdybyste mi místo těchto královských odznaků odevzdalo odznaky cídiče bot, byl bych je přijal s největším pohnutím svého srdce; ale tyto za žádnou cenu nebes! Nenosi-li Pán a Král nebes a všech světů žádnou korunu, žezlo a meč, jak to mám učinit já, ubohý hříšník?! Pohleďte! Vedle mne stojí tři císařové, kteří jsou již ze Země zvyklí nositi koruny. Jim odevzdat odznaky, oni se jimi nestanou ješitnější, ale já bych se mohl státi nakonec ješitnější a to by věru nebyl žádný prospěch, ani pro mne, ani pro vás a pro spolek anebo pro Království Boží v Mém srdci. Srdce je můj pravý dům, který musím v řádu a ve jménu mého a vašeho Pána a Otce spravovati a jemu přikazovati. Proto upustte od toho, co mi věčně nenáleží!“

7. Praví doručovatelé: „Příteli! Taková je vůle Páně! Chceš se jí protivit?“ Praví Robert, ukazuje na Mne: „Můj Pán a můj Bůh ještě nic neřekl! Jestliže On mi to řekne, pak to ve jménu Jeho zajisté učiním. Ale bez Jeho slova nic neučiním! Neboť On zcela jediný je mi vše, bez něho jsou mi všechna nebe ničím! Psáno jest: „Budete muset být všichni Bohem poučováni. Koho On jako Otec nevychová, ten se pro nebe nehodí a k Synu, kterýž je věčná Říše věčného Otce nepřijde!“

8. Nositelé odznaku hodnosti jdou ke Mně a praví: „Otče! Co máme nyní činiti? On těch významání nepřijímá!“ Pravím **Já**: „Chce-li zůstat jako Já, zanechte nucení! Neboť zde není již věčně žádného nucení, nýbrž nejvyšší úplná, bezpodmínečná svoboda! Tento bratr však není zcela jistě žádný všední duch. Málo je takových, jakým je on! Proto již nemusíte také nechat něco po jeho. Uložte však tyto jeho odznaky do jeho pokoje! Bude-li třeba, on už jich použije. Ale nyní přineste těmto třem pozemským vladařům jejich vlastní koruny, žezla a meče a purpur! – Staň se!“

Kapitola 287.

Tři císařové dostávají rovněž své říšské odznaky hodnosti. Pán o jejich významu. Velké určení občanů nejvyššího nebe.

1. Ihned jsou přineseny říšské odznaky hodnosti. Na červeně zářících polštářích jsou drženy před oněmi třemi, aby je vzali na znamení oslavení toho, k čemu byli povoláni na Zemi. Avšak také tito tři pozemští císařové se rozhodně zdráhají nosit v Mém domě a dokonce po Mém boku koruny, žezlo, meč a purpur, protože Já přece, jako Král všech králů a jako nejopravdovější Pán vši slávy nenosím ani korunu ani žezlo a ještě méně meč a purpur.

2. **Já** však jim pravím : „Milí přátelé! O nějakém stálém nošení těchto odznaků není beztoho ani řeči; ale nicméně něco takového musím přijmout a mít. Jsou zde velmi rozmanité poměry a úkoly života, často nejvelkolepější návštěvy ze všech nescíslných světových oblastí a velmi mnohá poslání do různých světů a Sluncí. Rovněž tak jsou také poslání do obou nezměrných spodních nebí a obzvláště do jejich nescíslných spolků, jakož i poslání do všech nescíslných

duchovních oblastí Světů všeho druhu a míry bez počtu. Pro tyto příležitosti musejí archandělé odtud vyslaní být opatřeni odznaky hodnosti a nositi je jako velké znamení, že vydobyli nejmocnější vítězství nad sebou a že jsou nyní se Mnou pány celé nekonečnosti.

3. Při posláních na Zemi, kde rostou a jsou vychovávány Mé děti, není toho ovšem třeba. Neboť ony musejí být vychovávány v největší možné prostotě; proto také nesmějí být odtud ničím zářícím probouzení z jejich beztoho velmi namáhavě udržované pokory. Ale zcela jinak je tomu s duchy, kteří jsou obyvateli velkých Ústředních sluncí, kteří se rodí již v největším světle a lesku a žijí v příbytcích, oproti nimž vše, co dokonce zde vidíte, je jako chudobná chatrč. Tehdy, třeba také občas vystoupit v největší nádheře a v největším lesku!

4. A hledte, při takových právě ne příliš zřídka se vyskytujících případech potřebujete pak také těchto odznaků hodnosti, jimiž těmto duchům sdělujete, že jste knížaty z nejvyšších nebes a takřka bratry nejvyššího Ducha Božího. Pod šlépějí vašich nohou se musejí zachvívat sluneční oblasti a hlas vašich úst se musí podobat hřmění oněch bouří, které ne největších slunečních Světech udržují v největší úctě plamenné mysli jejich velkých a mocných obyvatelů. Já myslím, že nyní zajisté chápete, proč se vám zde dávají takové odznaky.

5. Koruna je znamením, že co do duše, která je nyní vaším očištěným tělem, jste Mé děti a co do ducha, který pochází z Mého srdce a jest ve vás Mým Já, jste Moji bratři. Žezlo však oznamuje, že, ježto máte v sobě Mé Já, jste Mně rovní vladaři nekonečnosti na věky. Meč je však znamení síly a moci, která je vám Mnou dána a na vždy ponechána. A purpur konečně dosvědčuje, že jak váš zevnějšek tak i vaše nitro je pouhá láska a že chcete jako Já všude jen mocí lásky vše pořádati, krotiti a ovládati. A tak tedy můžete nyní beze všech pochybností přjmouti toto znamení!“

6. Praví Rudolf: „Ó Pane a Otče plný dobroty, lásky a slitování! My tři jsme nyní sice tak velice vyznamenáni, že Ti za to nebudeme moci věčně nikdy aspoň jen poněkud děkovati. Ale hle, mé ostatní pozemské děti, ačkoliv byli do těchto nejvyšších nebi přijaty, byly nicméně postaveny mimo toto město a nemohou býti rovněž tak šťastné jako my! Nebylo by tedy možné, aby také ony sem směly přijíti a býti postaveni nám na roveň?“

7. Pravím Já: „Bratře, ty se staráš trochu příliš pozdě! Ohlédni sem jen ke dveřím, jimiž jsme sem přišli a uvidíš je všechny opatřené stejnými odznaky! Přicházejí naplněny slastí, aby Mi za to poděkovaly. Mezi nimi a vámi třemi je jen ten rozdíl, že ony dostaly tyto odznaky ve svých příbytcích poněkud dříve nežli vy. Proto je také již nosí, kdežto vy jste jich ještě nepřijali. Jak se vám to líbí?“ Praví Rudolf: „Ó Pane a Otče! Tvá dobrota a moc je příliš veliká! Nenalézám slov, abych Ti vyslovil dík. Mají tedy také podobné určení jako my?“

8. Pravím Já: „Ovšem! Všichni obyvatelé tohoto Mého nejvyššího nebe mají stejné, převeliké určení. Ale nejvíce ovšem mají co dělat ti, kteří přebývají v Mé největší blízkosti v mém nejvyšším vlastním domě, právě tak jako také v ustavičně největší činnosti jsou a býti musejí ony životní nervy člověka, kteří jsou nejbližší srdce.

9. Rudolf a všichni Mi nyní ze všech sil děkují. Já však povolávám Roberta a pravím jemu: „Milý bratře! Jdi s třemi bratry Petrem, Pavlem a Janem, kteří se vyznají v tomto domě a objednej tam vhodný stůl! Chápeš, co tím myslím! Vezměte však ten největší, neboť nás bude velmi mnoho, kteří u něho budeme účastni.“

O vznešenosti dětí Božích. Jídlna Páně. Velká původní zahrada stvoření s původními nebeskými plody. O činnosti dokonalých a jejich pokračujícím poznávání, podmíněných láskou.

1. Robert Uraniel se táže, zda má vzít sebou také svého přítele Petra - Petra a obě ženy? Právím **Já**: „Cožpak jsi předtím neslyšel, když jsi nechtěl přijmouti korunu, žezlo a meč, že zde je obyčejem, že má každý nejuplněnější svobodu? Je-li však tomu tak, k čemu potom takové otázky? Zde můžeš dělat, jako na Zemi, cokoli jen chceš, a je tu vše dobře učiněno. Neboť hle, sem nepříjde nikdo jiný, nežli jen ten, kdo ze sebe vymýtil svou pozemskou světskou vůli a zato na věky přijal úplně vůli Mnou a její celý život. Kdybys to nebyl učinil, nebyl bys zde u Mne v nejvyšším všech nebes. Ježto jsi však toto učinil, jsi zde a nemůžeš chtít něco jiného, nežli co chci Já Sám. Nyní však na věky nikde a nikdy vyšší a dokonalejší svobody. Nežli je svoboda Mé nejvyšší vlastní vůle. Protože ty ji úplně máš, jak bys mohl být omezován při nějakém jednání podle svého chtění, které je vlastně jen chtění Mé:

2. Bez nejvyšší, nepodmíněné svobody byl bych Já a všichni, kteří se tu se Mnou úplně sjednotili pouhý klam, a nejuplněnější blaženost Mých dětí by byla lež. Proto se zde můžeš chovat zcela tak, jako kdybys byl úplným pánem v domě. A ostatní mohou rovněž tak! Neboť zde v tomto mém domě není hodnostních tříd. Co je jeden, to je také druhý. Zde jsou všichni úplně bratři a sestry. Jedině jen Já jsem vás všech Pán a Otec. Avšak co do ducha jakož i nejnuitnější pravdy jsem však také vaším bratrem. – Nyní víš vše. Proto jednej a dále se netaž!“

3. Robert vezme nyní sebou Petra-Petra a Helenu a Eljahovou a ubírá se s Petrem, Pavlem a Janem do nejbližšího pokoje. Pro samý obdiv se zde nemůže opět vůbec vzpamatovat a praví Petrovi: „Příteli, bratře! Ty sem tak beze všech okolků vstoupíš a ani si, jak se zdá nevšímáš všech těch nesčíslných nádher, které od nejmenšího do největšího zdobí tento pokoj anebo lépe řečeno, tuto nesmírně velkou síň Boží! To je skutečně zvláštní! Hleď, pro mne by byla tato síň předmětem věčného pozorování a studování.“

4. Práví Petr: „Ó mylíš se, milý bratře, kdybys mne považoval uprostřed největších zázračných děl Páně za nevnímavého anebo kdybys si o mně myslel, že by mne zvyk učinil tato díla jaksi všední a méně povšimnutí hodná. Ó právě naopak! Ale já pozoruji vše to s jistým klidem svého ducha a ve svém srdci hlásám chválu Pánu. Ty však jsi zde nyní ještě nováčkem, neznáš ještě pravého domácího obyčeje a jsi ostatně také velmi živého a ohnivého ducha. Proto je také u tebe ihned vše v plamenech. Až však časem podrobněji poznáš velký dům věčného Otce a jeho nejvyšší láskyplný domácí zvyk, pak shledáš má chování jistě zcela v nejlepším pořádku.“

5. Ostatně ty se mi se svou horlivostí náramně líbíš! Neboť tvůj duch je zcela jako duch našeho bratra Pavla, který rovněž tak jako ty je dosud pln ohně a stále je to týž plamenný duch. Mně se tací duchové velice líbí. Ale proto jsem neméně nadšeným milovníkem všeho co je tu Páně; jen se při tom jevím vždy klidnějším a dělám mimo sebe méně hluku, ale zato tím více skrytě ve svém srdci.

6. Avšak nyní k činu! Viz tamto velký stůl z nejčistšího průsvitného zlata! Pošineme je úplně do středu tohoto sálu a pak jej co nejhojněji opatříme chlebem a vínem a všelikými nebeskými plody, které tamto u jižní stěny nalezneme ve velké skříni v největším nadbytku.“

7. Po této Petrově řeči se Robert upokojí. A všichni se odeberou k dílu a v několika okamžicích zásobí stůl. Když Robert spatří všeho druhu nádherné plody, praví: „Opravdu, co se na všech lepších světových tělesech vyskytuje jistě jako nejušlechtlejší ovoce, to je zde v největší zralosti a v největším nadbytku. Ananas naší Země je zde jediným mně známým ovocem.“

8. Praví Petr: „Copak jsi na Zemi neviděl nikdy hrozny, fíky a tak zvaná perská jablka, všeobecně zvané broskve a žádné melouny?!! Podobných je zde také! – A pojd' sem k tomuto oknu obrácenému k jihu a pohleď na onu velkou zahradu, a spatříš v ní všechny pomyslitelné druhy ovoce, kterých jsi nikdy na Zemi neviděl, ani v přírodě ani v obraze.“

9. Robert jde k oknu a spatřuje z okna nesmírně velkou zahradu v neúplnější bujnosti. Zůstane tu stát jako zcela zkamenělý a za chvíli praví: „Poslyš bratře! To je asi zahrada všech zahrad celé nekonečnosti! Ta je jistě sama tak veliká, jako všechny zahrady země dohromady! Jaký nepřehledný rozsah! Jaký řád jaká nejbohatší hojnost nesčíslných druhů nejušlechtilejších a nejvzácnějších plodů! Věru, z této zahrady by mohla být celá Země jen jedinou sklizní aspoň na tisíc let co nejbohatěji zaopatřena! Ale řekni mně, bratře, kdopak může toto téměř hrůzu budící množství spotřebovat? Kdepak jsou spotřebitelé?“

10. Praví Petr: „Prvními spotřebiteli jsme my. Druhými všichni obyvatelé tohoto města, které opravdu dál a dále k východu nemá konce. A třetími spotřebiteli jsou dvě spodní nebe. Těmito dolů pak také celý duchovní svět a jím všechnen přirozený svět. Neboť to je vzorná zahrada pro celou nekonečnost! Vyznáš se teď?“

11. Praví Robert: „Ano, bratře! Tak jsem si to také ihned myslel, že to tak bude. Ale teď bych jen chtěl znát ony dělníky, kteří tuto zahradu ve jménu Páně obdělávají a opatřují. Praví Petr: „To vše koná Pán Sám Svou všemohoucí vůlí. On chce a je to, co chce! Ale další přesazování se pak děje zvlášť k tomu určenými duchy a anděly, jimiž je svěřeno oplodňování všech světových těles.“

12. Ale tito duchové a andělé nezůstávají také vždy při této práci, nýbrž bývají občas vystřídání a nahrazování novými. Vystřídáním se pak přidělí ihned opět jiné určení. Neboť o nějaké jednotvárné činnosti (v nebích) není nikdy řeči. Všude zavládá nejsvobodnější, nejrozmanitější střídání. V čem má někdo největší zálibu, tím se obírá po tak dlouho, dokud mu to působí radost a blaženost. Jestliže ho nějaké zaměstnání již tak velice netěší, má před sebou ihned velký výběr a může si zvolit a vzít, cokoli jen chce. To tedy poskytuje více než dostatek svobody?!“

13. Praví Robert: „U Boha ano! Tomu říkám svobodný život! Ó Země! O takovéto bezmezně svobodě se ti jistě nikdy nic nezdálo! Ale, co se děje nyní? Stůl je pokryt. Máme snad dáti znamení?“ Praví Petr : „Příteli, to byla ještě velmi pozemská myšlenka od tebe! Cožpak myslíš, že Pán a ostatní obyvatelé tohoto domu snad nevědí, zda jsme se svou prací u konce či né?“

14. Praví Robert: „Ano, ano, máš pravdu! Pán to ví zcela jistě. Ale jak se to dozví ostatní obyvatelé tohoto svatého domu? Praví Petr: „Hle, to je zde již zařízeno! V každém z téměř nescísně mnohých pokojů tohoto domu a to ve všech třech hlavních patrech je tak zvaná návěstní deska. Na této desce je Pánem oznámeno, co se má státi. A každý obyvatel se pak podle toho okamžitě co nejblaženěji zařídí.“

15. Podobné zařízení je také ve všech (ostatních) nebích, jenže podle dobře vypočítaných poměrů v míře menší než zde v domě Otcově. To vše ještě přesněji poznáš. Neboť věř mně: Zde se člověk nikdy nevyučí! Zůstává žákem na věky. Neboť naše zdokonalování spočívá jen v lásce a ve vnímavosti pro stále rostoucí Otcovu milost. Ale ve vědění a nabyvání zkušeností zůstaneme ne věky učedníky Páně. Jedině Pán je vševědoucí; my však jen potud, pokud Pán tomu chce a uzná za dobré a účelné.

16. Proto pak také zde vedle nejvelkolepějšího vědění duchů je nicméně ustavičné dotazování a vysvětlování rozmanitých jevů a všelikých věcí. Také ty se nedostaneš s otázkami jistě věčně nikdy ke konci. Nejsnáze to svede člověk snaží-li se stále více upevňovat v lásce nežli ve vědění; neboť láska uspokojuje, aloe vědění na věky nikdy!“

Vnitřní vztah Robertův ke starým habsburským císařům. O dědičném a volebním trůnu. Důležití státně politické pokyny Petrovy.

1. Práví Robert: „To právě však také Pán nesmírně moudře zařídil! Neboť kdyby mohl člověk dospět kdy k úplnému konci vědění a kdyby konečně již vůbec nic nebylo, na co by se mohl člověk dotazovat, pak by bylo jsoucno poctivému duchu časem úplně nesnesitelné. Avšak takto je člověk i jako dokonalý duch (ačkoliv jako takový více ví, rozumí a poznává nežli všichni lidé na zemi v tisíci létech) také zde v domě Páně, kde divní lidé na Zemi v tisíci létech) také zde v domě Páně, kde div zatlačuje div, ve vědění nejméně omezen. Ano, člověk je vlastně naprostá nula a dokonce ani nechápe, co mu sedí takřka na nose. A to je dobře, protože se tím srdce a duch udržují v ustavičné činnosti.

2. Tak jsem u sebe již několikrát přemýšlel, co já mám vlastně co dělat s římsko-německými a rakouskými císaři. Jak přicházím já do jejich a oni do mého společenství? Co jsem měl kdy co dělat s Rudolfem prvním, co s jeho potomky? Pro můj spolek dovedu si sice představitelů způsobit takové duchy, kteří spadají buď do mého pozemského životního údobí, byli mého způsobu myšlení a ve státech Rakouska přišli do duchovního světa při této příležitosti, kdy jsem byl ve Vídni dopraven na onen svět (za což nyní nemohu svým pozemským nepřítelům dost poděkovat). Ale jak do mého spolku přijdou vladaři Rakouska, v nimiž jsem nemohl býti ještě nikdy v nějakém spojení, ježto přece mnozí dávno přede mnou uplatňovali svou vládu na zemi a vedle nich také leckterí římská biskupové, to je mi záhadou! Kdyby mě byli snad přijali do svého spolku, dalo by se to vysvětlit. Ale byli snad přijati do nového spolku, dalo by se to vysvětlit. Ale, že je přijmu do svého spolku já a že přijdou jaksi oni ke mně a aspoň z počátku se v mém domě ubytují, ať si důvod toho pochopí kdo chce! Já ho přes všecko své duchovní zdokonalení nechápu. Chápeš jej snad ty, nejmilejší příteli a bratře?“

3. Práví Petr: Důvod toho je zcela prostý: Hle, ty jsi byl vždy, jak se říká od kořene opravdovým nepřítelem habsburské dynastie. Jedině jí jsi připisoval všechny nesnáze Evropy. S takovou záští nebyl bys se mohl státi obyvatelem této Říše nejčistší, věčné lásky. Pán ti proto poskytl příležitost, aby ses s těmito svými „protinožci“ usmířil, uznal jejich hodnotu a přijal je do svého srdce jako pravé bratry, jichž si vážil a je miloval jako sama sebe. A hle, proto tedy také přišli do tvého domu! Rozumíš nyní tomu důvodu?“

4. Práví Robert: „Á tak, nyní ovšem chápu, mohl bych říci, až příliš jasně důvod. Správně, správně! Rudolfem zbudovaná dědičnost císařské důstojnosti mně byla ošklivostí zrušení téměř všech lidských práv. Neboť při dědičné vládcovské důstojnosti jsou odstaveni všichni ostatní duchové, i kdyby byli tisíckrát moudřejší nežli duch toho, jenž sedí na trůně. Korunní princ se tím stává již v mateřském těle vladařem. Jinak nejmoudřejší muž v říši musí však mlčet a vladařem, jenž se dědičným právem považuje za Šalomouna, nebývá poznán a pro blaho národů použit. Hle tyto důvody a ještě tisíc jiných povšimnutí hodných důvodů mne naplňovalo vždy záští proti Habsburkům. A vše se ve mně obracelo, když jsem si vzpomněl na vládyctví Rudolfa, kterému nestačilo, že sám byl zvolen za císaře, nýbrž chtěl ve svých nejpozdnějších potomcích dále vládnouti možno-li až do konce světa.

5. Nyní mně ovšem vzešlo jiné právní světlo, z něhož jasně a zřetelně poznávám, že prostřední dědičná císařská říše je přece mnohem lepší nežli nejlepší říše volební, při níž ti, kdož jsou oprávněni k volbě císařské, se stávají vždy nepříteli toho, kterého osud z jejich středu posadil na trůn. Ano, ano, tak je tomu! Že však právě v tom je skryta ta příčina, na to bych byl ze sebe samého ještě dávno nepřišel. To asi Pán vpravdě nejen dopustil, nýbrž také skutečně Sám chtěl, aby říše volební přestaly a místo nich započaly říše dědičné.

6. Zda však nyní není aspoň zdánlivě velmi blízký, ne-li již skutečně tu jsoucí konec dědičných dynastií a jejich říší to Pán Sám teprve nedávno dal ne zrovna příliš nesrozumitelně najevo ve Svých rozmanitých svatých řečech. Co myslíš o této věci?“

7. Praví Petr: !Příteli, na tom nám zde velmi málo záleží! Lidé na zemi ve svém pozemském politickém svazku a ve svých státních poměrech jsou svobodní a mohou si je zařídit jak chtějí. Mají-li však vrchnost, mají ji poslouchat a být s ní zajedno a tak budou mít pokoj a mír. Všichni občané jednoho státu mají být se svým vládařem jedno tělo a v případě potřeby mají také být ochotni vladaři ku pomoci svým jměním, svou odvahou a krví, tak budou šťastným národem a budou bohatí ve všech věcech na Zemi. Ale národ, jenž svým vládařem opovrhne a při všech trpkých událostech, které jej z vlastní viny potkají, svádí vinu na vladaře, bude moci již málo vyprávět o štěstí. Neboť kdekoli se začaly národy hašteřiti se svými vladaři, dostalo se jejich nepřátelům brzy příležitosti k smíchu.

8. Lidé Země mají však beztak přikázání, podle něhož mají poslouchat světskou vrchnost. Nečiní-li tak, musejí si pak sami sobě přičísti, přijdou-li na ně zlé časy. Pán sice nikdy nedopustí, aby takové časy přišly na lidi jako soud. Jeho vůle; ale připravují-li si tyto časy lidé sami, pak jim nezabraňuje, nýbrž nechává lidem sklízet tytéž plody, jaké rozsívali.

9. My sice můžeme vidět, co lidé chtějí provádět a můžeme také změřit důsledky, které z toho musejí vzniknout, ale nicméně jim nebráníme jednat, jak chtějí. Neboť lidé Země mají tu nejsvobodnější vůli. Ano, dokonce Země je v jejich rukou. Uráží-li ji, pak je také potrestá, jako za časů Noemových. Jsou-li však lidé kteří se obracejí na Pána a prosí Ho o dobrou vládu, o klid, mír a dobrý řád pak se také již chopíme otěží vladařových a vedeme jej a jeho národ na cestu, na níž jedině může být dosaženo všeho štěstí. Proto nemají lidé na své vladaře nikdy nevražiti a dokonce jich nenávidět, protože také vladaři jsou lidé. Raději jim mají žehnat a Pána prosit, aby On je, jakožto jejich pozemské vládce, řídil a jim žehnal. Potom budou úplně šťastni. Nuže, co soudíš bratře? Mluvil jsem správně, anebo ne?“

Kapitola 290.

Robertova politická horlivost je dále čilá. Petr o politické svépomoci a pomoci Boží. Otec ví, kdy je čas.

1. Praví Robert: „Ó ano, máš zcela pravdu, tak tomu také jest! Každý člověk o sobě koná dobře, poslouchá-li svou představenou vrchnost ve věcech světských a pokojně se chová ve všech často sebe smutnějších postaveních pozemského života. Neboť jest také psáno: „Blahoslavení tiší, neboť oni dědictví obdrží na Zemi!“ Ale co mají ubozí lidé na Zemi dělat, jestliže jejich vladaři, ze strachu, aby neztratili trůn a lesk, napadnou u svých poddaných také sféru ducha, porobí ji a spoutají, a duši a duchu zatemní zrak, čistou nauku Páně na Zemi promění v modlářství a tím lidstvo, které je musí poslouchat, ranní vši slepotou? Táže se ještě jednou: Co mají lidé takto porobení dělat, jestliže vládychtiví nositelé koruny zřizují pro duchy probuzené Samým Pánem hranice, šibenice a při nejmenším těžké žaláře a věznice?“

2. Nemá ani tu příslušet lidem neodpovědné právo z nebes, aby se zhostili vrahů ducha? Je-li také takové jednání proti řádu nebes, pak se musí na druhé straně přece jen nutně předpokládat, že je Pánu nakonec jedno, zda je člověk na světě sluhou fetišu, temným pohanem anebo čistým křesťanem. Je-li však tomu tak, pak nechápu celé dějství vykoupení, všechny ty (pravdy) proroků a čisté zázračné učení o životě z úst Boha. Neboť pak je tu vše marné, a lidstvo by mělo raději zůstat ve své pranoci. Miliony lidí, kteří se nazývají křesťany, nemají o Kristu Pánu ani nejslabšího pojmu a rovněž ne o Jeho učení. Papež je jejich Bohem a vladař jeho nádeníkem. Oba se starají podle svých sil o zatemňování lidí a slaví triumfy, podařilo-li se jim ve svých poddaných udusit každou jiskru ducha. Řekni příteli, nemají někde potají ještě se vyskytující jasnější společnosti ani tu jiskérku práva, aby proti této nejvyšší kruté tyranii povstaly, ji porazily a zničily ? “

3. Praví Petr: „Mohou-li to, proč ne? Nemohou-li však něco takového, pak jim přijde takový pokus draho a budou pak budoucně desetkrát více podrobeni nežli byli dříve. Pravím tobě, zůstane věčně přítom, že lidé o sobě nemohou zcela nic učinit a učiní-li přece něco, pak učiní jen

to, že se jejich stav zhorší, nikdy se však nezlepší. Ale něco zcela jiného jest, když taková čistší společnost lidí oddaná Pánu, snažně Ho prosí o pomoc a ochranu! Tehdy přiloží již Pán Sám ruku k tomuto dílu a s tyraníí tebou popsanou je pak navždy konec. Neboť jen všemohoucnost může každou jinou moc porazit! Malomoc člověka nedovede však bez Pána nic. –Ostatně Pán již také ví, pokud může takovou tyranii dále ponechat.

4. Pohleď na faraóna a jeho počínání a jednání. Pohleď na tisíce jiných tyranů! Vynaložili veškeré úsilí, aby uvrhli své národy až do nehlubší propasti veškeré temnoty. A kde se domnívali, že svého cíle dosáhli, tu právě postavil Pán v hloubi tyrany domnělé noci velké světlo, posílil takové potlačované národy, ony pak povstaly a tyraní prchali před nimi jako uvolněné plevy před vichřicí. A jejich jméno se potom sotva již vyslovilo, a jestliže také byli někde jmenováni, byli jmenováni jen k hanbě, ale nikdy ke cti svých činů a byli u každého v ošklivosti. Pravím tobě: Pán odměňuje čas jednoho každého. A tak je také co nejpřesněji vyměřen čas všech tyranů. Často chybí jen poslední kapka. Padne-li, je čas u konce. Proto se tedy nyní již nestarej o poměry na Zemi! Pán je dovede co nejlépe řídit a upravovat

5. Jak často jsem již od lepších pozemských lidí slyše přání, aby Pán učinil už jednou konec papežství. Ale Pán ještě stále otálí a ví zcela dobře, proč tak otálí! Že však již příliš dlouho otálet nebude, o tom můžeš být plně ujištěn. Řím se sice domnívá býti fénixem, který se sám spálí a z jeho popela pak povstane zase nádhernější nežli byl dříve. Ale tentokrát zůstane nakonec při popelu. A tak se bude nyní dařit velmi mnohým jiným na Zemi! Rozumíš tomu ?“

6. Praví Robert: „Ano, teprve nyní jsem o všem co nejjasněji zpraven a poučen. Ale nyní přichází Pán! Proto o tom již nic dále!“

7. Robert jde Mně s celou společností, skládající se i s ním ze sedmi osob vstříc a praví: „Pane! Otče! Jak jsi poručil, je vše pohotově.“

8. Pravím Já: „Milý bratře! To jsem již viděl. Ale kdybych byl nepřišel Sám, byl bys Mně a tu velkou společnost nechal ještě hezky dlouho čekat a nebyl bys přišel, abys Mně před společností řekl: „Pane a Otče přijď, vše je připraveno!“

9. Praví Robert: „Pane, to jsem již ostatně chtěl, ale bratr Petr mně vlastně od toho zdržel!“ – Pravím J á : „Aj, aj, jsi-li vystaven malé domácí zkoušce, nesmíš být ihned tak povolný!“

10. Praví Helena „Hle, já jsem ti již očima dala pokyn! Ale ty jsi položil prst na ústa a tím jsi mi naznačil, že mám mlčet, kde mluví prý bratr Páně! Vy jste pak velmi dlouho spolu mluvili o rozmanitých věcech, až potom přišel milý Pán Otec Sám, aniž byste Ho vy moudří volali! –Ó děje se vám již po právu, když vás milý Pán Otec vyplísí

11. Pravím Já: „No, no, nejmilejší dcero Heleno, je již dávno vše v pořádku Robert jest práv, ježto následoval Petra. Bratr Petr jest rovněž práv; neboť ví, co má opři takovýchto zvláštních příležitostech dělati. A ty jsi také práva, protože jsi mne chtěla mít přivolaného dovnitř svým Robertem. Já Sám jsem však nebyl ještě nikdy nespravedlivý a tak si budoucně nemá nikdo z nás co vyčítat! Je tedy vše již v pořádku! Proto nyní pojíme! Jděte a zavolejte společnost! A ty bratře Petře, otevři všechny dveře, které vedou do této jídelny.

Kapitola 291

Velká nebeská hostina a nebeský koncert v otcovském domě. David jako kapelník a skladatel. Nebeské místo jiných hudebních mistrů.

1. Když se nyní toto vše rychle stalo, tu přichází se všech stran v nejlepším pořádku celá procesí do jídelny. Za krátkou chvíli stojí mnoho tisíc lidí v sále a ještě stále přicházejí do sálu nová procesí tisíců a tisíců lidí. Robert a celá rovněž značná společnost, která je Mi nejbliže,

začíná otvírat oči, když četný přívál stále ještě nebere konce! A Robert se Mne zcela tiše táže řka: „Ale pro Tvé všemohoucí jméno! Sál je již zcela nácpan lidmi nejnádhernějšího utváření a ještě nelze dohlédnout konce! Kdepak nakonec naleznou místo?! Opatřili jsme sice co nejhojněji největší stůl, ale co to je pro toto nesmírné množství lidu?“

2. Pravím Já: „Buď jen klidný! Zajisté jsi také již na Zemi častěji slyšel, že v chlévě má místo mnoho pokojných ovcí. Tak také obyvatelé tohoto Mého domu naleznou nakonec dostatek místa! – Praví Robert zcela užaslý: „Co! Tito všichni jsou pouze obyvatelé tohoto Tvého jednoho domu? Pro Tvé jméno! Ano, kolik pak jich v něm vlastně bydlí? To jich musí být na miliony! – Á, á, ještě stále není konce! Ale copak to nyní pozoruji! Sál se také stále zvětšuje, anebo se mně to tak pouze zdá? Nyní se začínají také galerie naplňovat! Mně ten sál sice připadal také dříve nesmírně veliký; ale nyní mi připadá ještě mnohem větší. Á teď teprve je otevřenými dveřmi viditelný konec průvodu! Ó Pane! Kolik asi je nyní v tomto velkém sále?“

3. Pravím Já: „Chceš-li ještě počet tak hled' a shledáváš, že je jich dvanáct krát sto tisíc! Ale to daleko nejsou ještě všichni, kteří obývají tento Můj dům. Více než desetkrát tolik je jich zaneprázdněno důležitými záležitostmi a mají co dělat na různých Světech a Sluncích ve všech nebích a jejich nesčetně mnohých spolcích, Rozuměj však dobře: Tito tobě nyní jmenovaní jsou výhradně jen obyvateli Mého domu, který Já Sám obývám a kde Se starám o Svě děti

4. Vidíš však, že toto město samo má jen ve své hlavní části preveliké množství nejnádhernějších domů. Každý dům stojí volně a má kolem sebe prostranství, které se podobá nejkrásnější zahradě a je náležitě opatřeno všelikými ovocnými stromy a jinými rostlinami, které jsou ozdobou zahrad a vydávají největší vůni. Tyto domy jsou také úplně obydleny a obyvatelé jsou rovněž Mé děti a navštěvují Mne v tomto mém domě kdy chtějí. Mám z nich velkou radost a všichni jsou naplněni nejčistší láskou ke mně a ke všem bratřím, kteří přebývají stále v tomto mém nejvyšším vlastním domě.

5. Dále směrem na východ vidíš velké předměstí, nemající nikdy vlastního konce. Toto předměstí je rovněž plné všelikých domů a budov, jaké jsou na všech světových tělesech v nejlepší formě obvyklé. V tomto předměstí a v jeho nesčíslně rozmanitých budovách se setkáš s dokonalými duchy ze všech Světů nekonečnosti, kteří jsou rovněž přeblažení podle druhu své lásky a niterného zdokonalení. V každém domě tohoto velkého předměstí jsou však také zároveň dveře a most, jimiž a pomocí nichž se mohou blažení obyvatelé dívat a se dostat na ono světové těleso které obývali v těle.

6. V domech hlavního města je však toto zařízení takové, že se každý jeho obyvatel může dostat dvanácti, uvnitř pokoje umístěnými dveřmi do všech světových těles celé nekonečnosti a také se opět dostat zpět, a to v okamžiku, jakmile to tento obyvatel chce. Ale přitom je třeba ještě poznamenat, že tyto dveře k světovým tělesům jsou umístěny v každém domě jen v přízemních pokojích, nikdy snad také ve vyšším patře. Proto tedy každý pokoj vyššího patra má příslušný pokoj v přízemí. Obdivuhodnost tohoto zařízení poznáš však přesněji teprve později podle toho, jak se bude tvé nitro víc a více rozvíjeti.

7. Nyní však pohled', za této rozmluvy se oněch dvanáctkrát sto tisíc směstnalo u velkého stolu a několik menších stolů bylo rovněž nyní dodatečně opatřeno a obsazeno a jistě nepozoruješ tlačenicí !“

8. Praví Robert: „Náramně obdivuhodně zvláštní! Ale velký stůl má také délku, která by se na Zemi musela měřit na míle. Ó Pane, obdivuhodně předobrá, svatý Otče! Ten stůl se ale hezky protáhl! Také ony menší stoly se prodloužily na hodiny! A sál má nyní délku, výšku a šířku, že by se v něm mohl pohodlně postavit celý Londýn a Paříž. Opravdu, to již přestává být sálem; to je spíše jako celý svět!“

9. Pravím Já: „Ano, ano, Můj bratře, zde to tedy máme také trochu velkolepější nežli na zemi na Reinerkogelu! Co soudíš?“ Praví -Robert : „Ó Otče, Ty jsi příliš dobrotivý a milostivý!“

Ano, to vypadá, jak se říká, již trochu lépe, nežli u nějakého chalupníka na ubohé matce Zemi! Ó Otče! Kdyby byla na zemi uvedena jiskra tohoto světla, ozářila by ji tak, že by se Slunce vedle takto osvětlené Země stalo temnou hroudou! Ale mají ti na oněch dvou vysokých galeriích nad námi také stoly a pokrmy a nápoje?“

10. Pravím **Já**: „Zcela jistě! Můj dům má. Jak jsi asi zpozoroval zvenčí, tři patra. Z každého se lze dostat na s patrem souběžnou galerii této jídelny, která má výšku všech tří pater. Toto však není jediný sál v tomto domě, je jich ještě velmi mnoho, které jsou zařízeny tak, jak musí být zařízeny pro rozmanité účely. Ponenáhlu se, se všemi seznámíš. – Teď však také my hledme, abychom dostali nějaké dobré místo u velikého stolu!“

11. Praví **Robert**: „Pane, nějaký stoleček od velkého jídelního stolu oddělený by mi byl nejlepší! Neboť tam u velkého stolu není již nikde vidět nějaké trochu vhodné místo.“ Pravím **Já**: „Máš také pravdu! Tu je právě ještě volný dosti objemný stůl. Ten zaopatří! A budeme u něho mít místo všichni, kteří jsme sem přišli se Země. Od tohoto stolu přehlédneme také zcela dobře všechny hosty a také oni nás budou moci co nejlépe vidět a pozorovat.“

12. Robert a jeho pomocník upraví ihned stůl. A **Já**, mocnáři a ještě několik ostatních vedle Roberta, jeho pomocníka Petra, Petra a dvou žen se posadíme k němu a jíme a pijeme ode všeho co je na stole. – Po jídle však se zvednou všichni ti mnozí hosté a zapějí mně velký chvalozpěv jenž se nadmíru líbí Robertovi.

13. Po ukončení velmi líbezného chvalozpěvu, který překypoval nejněžnějšími slovy lásky, začíná teprve s galerií dolů zaznívati tak zvaný avšak zde nejoprávdovější nebeský koncert. Počátek tvoří velmi nádherná kantáta s doprovodem mnohých co nejčistěji sladěných harf, jejichž tón zaznívá tak čistě a jasně jemně, že není na zemi hudební nástroj, z něhož by se mohl vyloudit tón této čistoty, Nejpodobnější by byl ještě tón velmi dobře konstruované Aiolovy harfy, jestliže zcela čistý a stejnoměrný vítr střední síly kdyby přinutil zazníti harmonické čisté struny.

14. Robert si neví pro samou slast rady! Obě ženy dojmutím pláčou. A **Helena** praví se zcela zkroušenou myslí: „Ó Bože, ó Bože! Ale je to přece jen nejvyš uchvacující hudba, že by se při ní člověk zcela rozplynul! Každý tón proniká tak vzrušeně k srdci jako prvý polibek nejhodnější lásky dvou nade všecko se milujících duší! Roberte to zní trochu jinak, nežli sebekrásnější opera v divadle korutanské brány a ještě nekonečně lépe nežli na Zemi turecká muzika!“

15. Praví **Robert** s úsměvem: „Ale jdi, ty čaprli! (dobráčku) Jak může někdo při tak nepopsatelně přenádherné symfonii vzpomínat na nějakou pozemskou hudbu, zejména tureckou!“ Praví **Helena**: „Máš pravdu! Ale učinila jsem to přirovnání jen proto, že taková turecká muzika na zemi patří k nejposlednějším; neboť po ní přijdou ihned kolovrátky. Můj způsob je již takový; chci-li vyzvednout náležitě něco nejnádhernějšího, postavím naproti tomu žertem vždy toho druhu to nejposlednější.. A já myslím, že něco takového není nesprávné!“ Praví **Robert**: „Ano, ano, máš již také pravdu! Ale teď buď hezky zticha, neboť při této hudbě nelze člověku býti dost srdcem a uchem!“

16. Táže se Mne zcela potichu císař **Josef**: „Ó Pane a Otče! Kdo tuto kantátu (kantáta= hudební lyrická skladba pro sbor s průvodcem) komponoval?“ Pravím **Já**: „Cožpak nevidíš tamto vpředu na výstupku kapelníka? Praví **Josef**: „Ó ano milý Otče, vidím ho dobře, ale nevím a jistě také nemohu vědět, jak se jmenuje a kdo byl na Zemi. Pravím **Já**: „Je to **David**, někdejší izraelský král! Je zde hlavním kapelníkem a zároveň nejznamenitější tvůrcem takových skladeb, které Mi působí opravdu vždy potěšení.“

17. Praví **Josef**: Ano tomu se však také říká hudební dílo! V nejvelkolepějším souboru zní jako největší zpěvní a instrumentální symfonie. (orchestrální báseň). Uprostřed anebo v zazní jednotlivostí lze však slyšet vše, co se jen může v oblasti tónů slyšet. Každý jednotlivý velký tón celku zní jako celá avšak zcela tiše provedená sonáta. Slyšel-li jsem kdy na zemi (ovšem jen v nejvzdálenějším smyslu) něco přibližného, pak by to bylo harmonické zaznívání tak zvaných

ústních bubínků a nejjemnějšími stříbrnými jazyky, které v podstatě mají také jen určitý hlavní tón, ale uvnitř tohoto hlavního tónu se rozvíjejí podobně jako proklouzající se duchové lásky v nejněžnějších záchvěvech všechny možné melodie a modulace, aniž by učinily nejmenší újmu vlastnímu hlavnímu tónu. Tak mi to připadá také zde. Hlavní tóny poskytují harmonicky hlavní kantátu, ale každý jednotlivý hlavní tón jest oživen nejnádhernějšími sonátami a sonatinami.

18. Rád bych se však nyní ještě dozvěděl něco od tebe Samého a to jest, kde asi jsou a co dělají hudební mistři, kteří před a za mé doby vykonali na Zemi skutečně nejnádhernější díla v hudbě, například Händel, Bach, Gluck, Salieri, Mozart a oba Haydnové a ještě několik jiných, jejichž jména jsou však méně známá?“ Pravím Já: „Až přijdeš příležitostně do prvního a druhého nebe, kde se setkáš rovněž s nejvelkolepějšími nádherami, ti již také nalezněš ony duchy! Nyní však dej pozor! Nyní přichází jiná část koncertu!“

Kapitola 292.

Koncert na varhany s tónovými obrazy. Pokyny o tajemství podstaty tónů a tvarů. Základní zákon veškerých zjevených sil : Síla a protisíla.

1. Josef s ostatními někdejšími císaři a Robert, jeho pomocník a obě ženy dávají nyní napjatě pozor co přijde.

2. Po krátké chvíli zazní velmi mocné akordy varhan. A jak se ony akordy melodicky navzájem proplétají, spatřují se ve volném prostoru nejnádhernější tvary, asi tak jako se na Zemi tvoří obrazy pomocí kamery obskury. (temné komory), temnice). Podle toho jak se tento optický přístroj tak či onak otáčí, objevuje se poněkud také vždy nový obraz. Rozdíl by záležel v tom, že kamera obscura může podávat jen obrazy jsoucích tu již předmětů, kdež to zde se tvoří harmonií tónů stále nové formy, pokud se objevují v tónech stále nové kombinace. Ovšem, jak se již samo sebou rozumí, způsobují opětované, byvší tu již kombinace tónů také vždy tytéž tvary. Tyto tónové obrazy jsou zde však nadmíru jasné a střídají se stále v nejživějších barvách a jímavě překrásných tvarech. Tím jsou co nejčarovněji a co nejvznešeněji vzrušeny nejen ucho a mysl, nýbrž také oko a s ním související rozum duše, jenž je takřka okem duše.

3. I otázce se Mne však nyní Robert říká: „Ale jak to tedy je? Při první kantátě jsme však takové tvary a nádherné obrazy neviděli; teprve teď při velkém, harmonickém zaznívání varhan se objevují!“ Pravím Já: „Protože v mém věčném řádu je to již tak zařízeno, že tu nemůže nic vzniknout a se objevit bez před-působení, po-působení a proti-působení. –.Děkovná hymna hostů, kteří jedli u velkého stolu bylo předpůsobení. Velká kantáta z galerií byla potomní působení. A velké preludium (předehra) na varhany je protipůsobení, protože to jsou tóny jiného druhu a toto preludování předvádí zároveň proti témata dřívější děkovné hymny jakož i následující kantáty. Tyto protivy naráží na sebe a kde se dotýkají, tam se také stávají viditelné a činí viditelné to, co jsou a co říkají.

4. Hle, také na zemi má hudba, ovšem hudba velmi nedokonalá, téměř podobný účinek. Posluchači bývají ve své mysli často bezděčně přesazeni do zcela cizích oblastí a připadá jim, jakoby byli tu či tam. To způsobují tvary, které jsou vytvořeny v duši různými kombinacemi tónů a duši pak duchovně přesazují do těchto v ní vytvořených tvarů a v nich vytvořených oblastí. Kdyby se nyní hráč na varhany začal pohybovat ve zcela nových tónových kombinacích, jimž nepředcházelo žádné před působení a popůsobení, pak by tyto nádherné obrazy také ihned přestaly a vy byste pak uslyšely pouze zcela nádherné tóny, ale bez vzešlých z nich tvarů.

5. Každý tón sice vyvíjí určitou formu, ale tato forma je viditelně teprve tehdy, může-li se jaksi opřít o nějakou předchozí formu. Se světelnými obrazy je tomu asi také tak. Nepostaví-li se jim do cesty žádný předmět, kterým se zdrží, uniknou neviditelně a nezadržitelně do nekonečna. Mé oko může sice vše zřít, ale ne tak oko stvořeného ducha, které by nemohlo samo být

kdyby nemělo oporu ve Mně. Jen prvé může vidět prvé; druhé jen druhé a druhé může vidět prvé jen tehdy, když prvé vzalo na sebe podobu druhého.

6. Proto Mne jako čistě božskou bytost nemůžete nikdy vidět. Protože jsem však přijal ze Sebe ono druhé, totiž tvorové, můžete mne vidět, pokud jsem Já nyní Sám přijal ono druhé, tvorové a stal Se dokonalým a trvalým druhým ze Sebe Samého.

7. Tak tomu také bude, když přijdete do jednoho ze dvou spodních nebi. Dokud nepřijmete element (živel, prvek) těchto nebi, zůstanete vždy neviditelní, ač vy však uvidíte vše, co se tam vyskytuje, protože vy jako obyvatelé tohoto nejvyššího nebe jste také vůči nebi druhému a i třetímu ono prvé. – Řekněte Mi nyní zda jste tomu všemu dobře porozuměli? – Koncert je u konce a můžeme nyní již opět rozmlouvat spolu o věcech Mých nebi.

8. Práví Robert: „Pane a Otče! Že tomu je tak a nemůže být jinak, to velmi jasně poznáváme, ale ovšem dávno ještě ne zcela důkladně; neboť s potřebnými protivami anebo předměty, které jsou žádoucí k zviditelnění něčeho prvního, nechce to jít aspoň u mne zcela dohromady. Prvé musí být nutně přece něco zcela nejčistšího, jinak by z něho nemohlo vzejít nikdy druhé. Je tedy otázkou, proč prvé musí vytvořit k svému vlastnímu zjevení předmět z něho vycházející do druhého, aby se stalo viditelné onomu naproti němu stojícímu druhému?“

9. Pravím Já: „To spočívá jako věčný řád v každé prvé, nejjednodušší základní síle. Každá síla je nerozložitelná v každém druhu svého základního bytí. Protože však každá síla je nerozložitelná, je jasné, že musí trvat dále v sobě a ze sebe. Síla je tedy stále tady, ať se projevuje anebo ne. Dokud se však nějaká síla neprojevuje anebo nemůže projevit, trvá v sobě samé jen jako síla nemá a ve svém trvání (na venek) jest jako by jí tu vůbec nebylo. Máli však síla (na venek) vystoupit jako trvajíc, musí být naproti ní postavena protiva. A touto protivou nemůže být nic jiného nežli protisíla, kterou prvá síla jest ve svém klidném dalším toku rušena. Kde se děje tento rušící konflikt, tam bude také jak jedna tak i druhá síla viditelná jako trvajíc. Prvá síla přechází však při tom nepochybně do síly druhé a druhá naopak do síly první. A teprve takovýmto způsobem se stávají obě síly vzájemně postřehovatelné a tedy také ve způsobu své činnosti viditelné

10. Několik malých obrazů vám tuto věc podrobněji osvětlí ! Pozorujte ze Slunce proudící světlo. Představte si, že by ono Slunce bylo skutečně zde, jaké je ve svém bytí a trvání; ale v celé nekonečnosti by nebylo oka příbuzného Slunci, oka které by se jako sekundární síla postavilo naproti Slunci a zachytilo ze Slunce proudící světlo, kterým Slunce v oku vytvoří sobě rovné a tím jako primitivní (základní) síla přechází v sekundární. Zda by tu Slunce nebylo jako by ho vůbec nebylo? Vytvořilo-li si však oko, v němž se Slunce jaksi samo opět nalézá, pak vstupuje Slunce jako primitivní (prvotní) síla vůči oku v jevové bytí. Zavře-li se oko a nemůže-li se Slunce v oku jemu příbuznému nalézt, pak je předně oko pro Slunce, jako zde nikterak jsoucí a Slunce samo své jevové bytí pro oko ztratilo. Já myslím příteli Roberte, že to by ti nyní mělo být náležitě jasné.

11. Ale dám ti nicméně ještě jiný obraz! Představ si nadmíru silného obra! Dej ho do prázdného prostoru, ve kterém není předmětu, ne němž by tento obr mohl vyzkoušet svou sílu. Dej mu za protisílu mouchu, ale tak, aby ji nemohl svými rukama dosáhnout. V tomto případě tu bude moucha stát ve zcela stejné síle jako onen obr a bude moci vyzvat onoho obra k souboji, má-li moucha oporu. Má-li však také onen obr takovou oporu, pak na něj nebude moci ani miliony much. A tak musí každá síla nalézt nejprve protisílu, jinak se nemůže projevit a vstoupit v zjev. Jedna síla musí vyzkoušet na druhé, jinak je tu jako nikterak jsoucí.

12. Kdyby na světě vanul neustále jen jeden vítr, nedošlo by na věky k dešti. Přijde-li však naproti tomuto jednomu větru vítr druhý, pak tím nastanou ve vzduchu ihned zhuštění která se stanou viditelnými jako obláčky a nakonec jako deštěm obtížené mraky. Mraky však nevidí vítr o sobě, dokud zůstává vítr pouhým větrem. Vytvořil-li však vítr ze sebe mraky a oděl se jimi, pak

vidí ovšem také mraky vítr a svým pohybem ukazují jeho tah. – Já myslím přátelé a bratři, že by se vám tato věc měla nyní státi již velmi jasná.“

13. Praví Robert: Ano, Pane a Otče, nyní je nám to zcela jasné, ale bylo k tomu mnoho zapotřebí! Nyní však hosté opouštějí opět tento sál! Kam se nyní odeberou a co budou dělat?“

14. Vrací se co nejděčněji a nejvýš blaženi do svých pokojů. Tam však již na tabulích naleznou, co jim bude činiti. Časem to ty a vy všichni mnohem přesněji poznáte. Pojdme však nyní trochu dolů do přízemních místností! Tam vám ukáží dveře, kterými se může každý duch nejkratší cestou dostat do všech přirozených Světů. Tamto v západním rohu tohoto sálu jsou velmi dobře zbudované točité schody. Odebereme se tedy tam! Dostaneme se po nich snadno do přízemních pokojů, které zvenčí nemají vchodu. A tak se tedy odebereme nyní zcela klidně dolů! – Staň se!“

Kapitola 293

Robertovo napomenutí dětem Země. Rozdíl mezi pozemským a nebeským životem. Podobenství o spadlém ovoci a o hrncíři. Věčná smrt.

1. Praví Robert a s ním všichni ostatní: „Ó milý, svatý Otče! Ach, nelze vůbec vyslovit, jak neskonale jsme blaženi! Ty Sám a neustále Ty Sám náš vedeš a Svou nejvýš vlastní rukou nám ukazuješ nekonečná zázračná díla Své všemohoucí lásky a ze Svých nejsvětějších úst nám vyslovuješ Svá díla tak přirozeně a dobře srozumitelně, že se nakonec začínáme již sami sobě divit a musíme říci, jak je možné chápat věci, které zůstanou pro mnohé miliony ještě celé věčnosti nerozluštitelnou záhadou.“

2. Ó, ta nepochopitelná hlouposti lidí na Zemi! Zlata nebes, zlata života si neváží a pošlapávají je! Zato však vedou války pro bláto silnic a rozsápávají se pro neřád Sem, sem, vy ubozí hříšníci a vy všichni slepí ďáblové! Zde se učte pokoře a blahosklonnosti od Toho, jehož nej slabší dech úst vás může i s vaší hříšnou podložkou, zvanou Zemí, v nejkratším okamžiku na věky v naprosté nic a v nikdy bytí odvátí.

3. Ale vy pravíte: „Co máme dělat?! I když také prosíme a modlíme se, přece to s námi není jiné! Nevidíme nic a neslyšíme nic. Naše úpěnlivé prosby stravuje vzduch a my pohlížíme ztrnule jako předtím marně do daleké a hluboké nekonečnosti a žasneme neútěšně a nemoudře nad nezbadatelnými díly Božími, jako telata nad novými chlévskými vraty! Proto se staráme nyní pouze jen o to, čeho je třeba našemu tělu a to především našemu nejvýš vlastnímu tělu. O vše ostatní ať se stará, kdo chce. Člověk musí mít něco k jídlu a pítí a kabát a příbytek, to je nutné. Vše ostatní stojí v hlubokém pozadí a je tudíž postradatelné.“

4. Ovšem, postradatelné pro vás, pozemské červy, kteří se podobáte všichni bohatému jinochu v evangeliu. Také on se modlil a prosil Pána o udělení Království Božího. Když však mu Pán řekl: „Rozluč se, se svými pozemskými statky, přenech je potřebným dětem světa a následuj Mne! To zranilo tomuto mladému člověku srdce a on se vrátil ihned ke svým sladkým pozemským statkům, opustil Pána Boha a nestaral se nikdy o Něho, nýbrž jen o své pozemské statky a stal se poté tvrdším nežli dříve což dal Pán velmi zřetelně na srozuměnou tím, že poznamenal, jak těžko je milovníku pozemských statků vejít do Království Božího.“

5. Sem, sem duchové Země! Sem, sem ve vašem srdci! Tady najdete poklady a bohatství v tak nekonečné hojnosti, že jich nikdy žádná věčnost nestráví. Sem, sem, vy všichni ctižádostiví, v opravdové pokoře svých srdcí! Tady je domovem pravá a věčně trvající a stále přibývající pocta všech poct Země. Co jsou všechny vaše koruny, trůny a žezla proti vlídnému slovu Toho, který rozpředl nic v nekonečný prostor a Svou mocí a moudrostí jej naplnil zázračnými díly bez počtu a míry!

6. Ó uvažujte o nekonečném rozdílu mezi naším dokonalým, věčným životem ve stálém společenství všemohoucího Otce a Stvořitele všech nebes a Světů a všeho toho co chovají a vašim pomíjejícím životem, který trvá od rána do večera. Jak můžete lpět na životě, který zaslouhuje spíše smrt nežli život?! Vždyť pozemský život je jen ustavičné umírání již od kolébky. Tento pravý nebeský život je však stále ožívování v Bohu, svatém Otci. A tento pravý život je vám tak velice blízky. Mohli byste jej každým okamžikem uchopit na věky. Ale vy jste slepí! Vaše láska k statkům pozemským zaslepuje svatý zrak vašeho srdce! Proto se domníváte, že Říše věčného života je daleko od vás, zatím co vám sedí takřka na nose. My jsme vám tak velice blízko a vy se domníváte, že jsme daleko od vás! Ó jak jste slepé!

7. Sluhové Páně na zemi nás znají, vidí nás a promlouvají s námi, kdy chtějí. A jejich nohy jsou půdě zemské právě tak blízko jako vaše. Ale oni mají zrak a sluch svého srdce otevřený, protože nejsou zaslepeni břemenem bohatého jinocha v evangeliu. Vy ostatní však jste bohatými občany země a když vás Pán povolává, vstupují vám slzy do očí, jimiž velmi rádi ohledáváte pustý svět. Ó tento Svět my též vidíme a mimo to ještě více Světů. Pán nám daruje tisíc takových Světů, kdybychom je jen přijali. Ale kdo sáhne po malovaném kusu zlata, má-li před sebou tisíckrát větší hroudu zcela ryzího zlata k věčnému vlastnictví

8. Sestupte s námi po boku všemohoucího Otce do nejsvětější hlub a pohleďte očima srdce na nejmělejší stavbu mostů od Světa ke Světu, od nebe k nebi a od srdce k srdci! A ač jste ještě zahaleni do smrtelného těla, pocítíte s námi slast a blaženost a oživíte jí svou duši. Ó Pane, proč my smíme být tak velice blaženi a miliony bratří jsou slepí a hluchí?!"

9. Pravím **Já**: Příteli a bratře! Každý pravý život má v sobě to, že může a musí tak nadmíru blažený. Avšak život, který vodí ještě pod paží smrt jako ženich svou nevěstu (ale ovšem ne do tajné, půvabné komnaty nevěsty, nýbrž jako vodí dráb ubohého hříšníka na popraviště) může jen jako úplně zaslepený pocítovat ještě nějakou slast. Kdyby jej však zbavil slepoty, zhrozil by se, kdyby spatřil, kam jej vede jeho průvodce. Proto je dílem, lépe, že lidé Země jsou slepí a hluchí; neboť takto aspoň mohou požívat na píď dlouhý, ze smrti do smrti přecházející život s jakýmsi zdánlivým klidem.

10. Pravím vám všem: Pro mnohé miliony nenásledujte po jejich zdánlivém životě na věky již žádný další život. Neboť jako je život věčný, právě tak je také věčná smrt. Jsou zajisté na zemi stromy, na nichž uzrává v krátkém čase velmi sladké a nádherné ovoce a žádná květ na větvích nekvetl nadarmo. Ale jsou též stromy, které sice hojně kvetou a nasadí na mnohé ovoce. Jsou-li však tyto stromy chudé na šťávu a musejí-li své nechutné plody dlouho na větvích podržet nežli obdrží žádoucí zralost, odpadne jich jistě tři čtvrtiny se stromu předně pro nedostatek potravy a za druhé pro příliš dlouhou doby dozrání. A Já pravím vám: k znovuoživení takových nezralých spadlých plodů vyrostlo velmi málo léčivých bylin. Odpadne-li část takových plodů snad krátce před dobou úplného dozrání, lze je sesbírat a nechat uležet a tím dosáhnou aspoň nouzové zralosti, která je přece ještě vždy lepší nežli zcela žádná! Ale pro plody, které se ihned po odkvětu s větví odpadnou pro nedostatek potravy, není již léku.

11. Tím však nechci říci, že děti, které umírají brzy po tělesném zrození tělesně, nemohou dosáhnout věčného života; neboť toto Mé podobenství nemá co dělat s pozemským, zrozením a zralostí, nýbrž zde se jedná o takové duše, které již náramně krásně kvetly na zemi a Mém světle milosti a z počátku dychtivě sály šťávu života z Mé milosti; když však potom přišla nutná doba zkoušky, tu uzavřely pevně ústa a ostatní zažívací ústroje a nechtěly nikdy sáti ovšem trpce chutnajícím sůl života. Následek toho bylo však ihned úplné odloučení od živících je větví a smrt, smrt, neschopná jakéhokoli oživení. Nechte tedy takové plody hluše a slepě požívat jejich krátký život, trvá ještě vždy dosti dlouho pro jejich úplnou nicotu!"

12. Praví Robert: „Ale jakkoli tato věc jest a bude pravdivou, přece jen mně připadá asi tak, jako zákon u Číňanů a Japonců, podle, podle něhož rodiče nesmějí vychovat více nežli šest nejvyš sedm dětí. Všechny ostatní nad tento zákonitý nad tento zákonitý počet zrozeno děti musejí být utopeny anebo jinak připraveny o život.“

13. Pravím **Já**: „Příteli, tomu ještě nerozumíš! Hle vytváří-li hrnčír na kruhu z hlíny hrnec a tento zpola již vytvořený hrnec se mu však pro nějakou jakoby nahodilou okolnost nepodaří co tu učiní hrnčír? Hle rozbije zpola hotový hrnec, vezme z kruhu hlínu, smísí ji s ostatní čerstvou hlínou, dá ji pak opět na kruh a začne ní vytvářet jinou, méně choulostivou nádobu, která se mu také podaří. A tak se sice látka nikdy neztratí a nemůže ztratit; ale vlastní individualita zprvu započatého díla je na věky úplně tatam a mrtva. Krátce, prvé Já je úplně to tam a to je v nejvlastnějším smyslu věčná smrt kterou žádná láska a žádná vzpomínka na prabytí nemůže znova oživit. Kde se však toto nikdy nemůže stát, tam se také již nemůže na věky myslet na žádné úplné konečné zdokonalení. Na podržení praindividuality však záleží nevýslovně mnoho, neboť bez ní se nemůže nikdy dosáhnout dětství Božího. Neboť druhozrození nestane se již na věky prvozrozením. Rozumíš tomu?“

Kapitola 294.

**Podrobnější zprávy o věčné smrti, jejím základě a její podstatě-
Osud duší propadlých (smrti) v třetím pekle. O hrozbách soudem
a shovívavosti Páně.**

1. Praví Robert a též všichni ostatní, stojící již těsně u točitých schodů: „Ó Pane předobry, přelaskavý, přemoudrý Otče! Nedostává se nám slov a pojmů, abychom ti právem a jak se co nejlépe patří, poděkovali za toto vysvětlení. Člověk tedy může být v takové „věčné smrti“ jako živoucí a šťastný dokonce v nějakém nebi. Jen není při tom již to zvláštní Prajá. Ó to je nicméně od tebe milost nad milost! My jsme výrazem věčná smrt rozuměli rozhodně peklo, z něhož není na věky již východiska. A, je-li již nějaké východisko podle míry, jak tu u Tebe nakonec přece jsou všechny věci možné, mysleli jsme, že toto východisko nemůže být jiné nežli jen nejvyš ob-
tížné. Nyní však dostává ta věc na místě zcela jinou tvářnost, a to právě takovou, jakou by byl člověk od Tebe již dávno očekával. Ó díky, díky Tobě a láska za toto nádherné poučení!“

2. Pravím **Já**: „Působí mně zcela zvláštní radost, že to vše tak dobře přijímáte. Ale milost při daru věčné smrti neštěstím postižené bytosti světa není tak příliš velká, jak se domníváte. Neboť pro mnohého by bylo peklo trvajícím desetkrát stotisíc pozemských let při podržení prvoplo-
zení lepší nežli vlastní věčná smrt. Je-li však s peklem třetího stupně ztraceno na věky též prvoplození, pak je ovšem toto peklo ještě horší nežli sama o sobě věčná smrt.“

3. Pokud však pozoruji, chápejte nyní dobře, co je a musí vlastně o sobě být věčná smrt; ale vlastní zlo tohoto stavu ještě nepoznáváte. A tak tedy musím vám zde při sestupu po těchto točitých schodech ještě něco dodat. A tak poslyšte!

4. Kdo, jako takový, čím prvopočátečně byl, je pro zvrácenost své lásky v prvému anebo druhém stupni pekla, ten, se může po mnohých nejtrpčích zkušenostech státi opět tím, čím byl prvopočátečně. Jeho vědomí mu bude ponecháno a jeho vzpomínka mu zůstane a on může dospět k dokonalosti.

5. Ale není-li člověk pro svou Mně nejvyš nesnesitelnou vlažnost ani studený, ani teplý, o nic se nestará, ani o nic dobrého, ani o nic zlého, anebo je mu to i ono jedno, takže může na jedné straně konat zcela chladnokrevně největší ošklivostí, a tak také mnohdy něco dobrého jemuž je tedy jedno Bůh anebo ďábel, den a nebo noc, život anebo smrt, pravda a nebo lež, ten propadl vlastní věčné smrti a je vlastně v nejspodnějším pekle, z něhož v jedné a téže prabytos-
ti není již východ myslitelný.

6. Důvod tohoto stavu je nanejvyš soustředěná (zhutnělá) pýcha, která prošla všemi stupni sobectví a sebelásky v tomto vysoko stupňovém zhuštění potlačila jaksí samu sebe a tak se připravila o praživot ducha. A právě v tom záleží vlastně věčná smrt, která je nejhorším všeho špatného, protože vlastní bytí bere úplně za své.

7. Taková duše je pak zcela zkažena. Její prvá celistvost musí být mocí ohně rozložena v jednotlivé specifické potence (jiskry praživota) a poté smíšena se zcela novými na dlouhých cestách rostlinným a zvířecím světem jiné Planety ve zcela cizí sluneční oblasti přenesena do nejvyšší podřízené formy člověka. Takovým způsobem zbývá pak z prapodstaty takové duše již pramálo. A to je vlastně to nejhorší, neboť taková duše nemůže pak také již nikdy dospět k Mému názoru, protože potom je a zůstává jen duší bez Mého ducha v ní.

8. Krátce, věc je asi taková, jako to může také nezralé, shnilé jablko přejít v plíseň a houbu. Ale z plísně a houby se nemůže již stát žádné jablko, v nejlepším případě nejvyšší cizopasná rostlina. A to se zajisté již málo podobá původnímu stromu a původnímu plodu. – Rekněte Mně. zda jste tomu úplně dobře porozuměli?“

9. Práví všichni jako jeden muž: „Pane a Otče! Teď je nám vše úplně jasné! O stavu takového ztraceného jáství nelze na věky povědět mnoho potěšitelného; ale nicméně vyzírá z toho přece vždy Tvá velká láska a slitování a u Tebe jsou zajisté všechny věci možné. Může však ovšem po nepředstavitelně dlouhých obdobích přece přijít také pro tyto bytosti hodinka, v níž začnou sebe a Tebe víc a více co do prvotního stavu poznávat a milovat a odtud pokračovat v poznání jakož i v lásce.

10. Jak často jsi dal ústy Svých proroků a sluhů prorokovati dětem světla všemožné soudy a zlé následky jejich zlého jednání. Když se však potom jen několik málo lepších ve svých srdcích na tebe obrátilo, vzal jsi ihned opět Svou ostrou metlu zpět, žehnal jsi okrsku zemskému stejně dobrým i zlým a razil jsi pak pro polepšení zlých zcela jinou cestu, nežli jsi dal světu oznámit Svými proroky a sluhy. Jonáš a Jeremiáš dávají o tom neklamně svědectví. Ve všech dobrých zaslíbeních jsi ještě vždy dostál slovu, ale v hrozbách tresty jen tehdy, když Tě lidé pustili zcela ze zřetele jako je tomu například na Zemi ještě podnes se Židy. Neboť Židé přes svá velká bohatství nemohou si již opatřit žádné království a státi se svobodným nezávislým národem. Nikdo je již nevyvede z Egypta a nikdo jich už neosvobodí z babylonského zajetí.“

11. Pravím **Já**: „Ano, ano, máte úplně pravdu! Tak tomu také jest! Že vyhrožované tresty a soudy často nenechávám následovat, důvod toho spočívá hlavně v tom, že Já dobře vím, že skutečně nastalé tresty zřídka lidstvo polepšují, nýbrž většinou jen zhoršují. A tak tedy, když se jen několik málo spravedlivějších obrátí ve víře na Mne, nechávám velmi rád přeměnit hrozby v požehnání. Proto však také dávám oznamovat a hrozit tresty a soudy vždy jen podmíněčně. Naleznou-li uši, které je slyší a srdce, která jen poněkud splní podmínky, pak to již zase jde. A Já pro málo dobrých žehnám zároveň též mnohým špatným, aby se jim poskytovala příležitost státi se ještě horšími, jako je tomu obyčejně ve válkách. Neboť války jsou vždy nejlepší potravou pro nenasytného lichvářského ducha necitelných kupců a nejlepší školou ukrutnosti a dábelké pýchy.

12. Často se však žel stává, že tichý varovný hlas Mých andělů sklouzne kolem ztrnulých uší světských lidí neslyšen a Já jsem pak nucen pustit mezi hluché lidi hlas ďáblův. Nalezne-li však tichý varovný hlas z nebes jen trochu sluchu, nechávám rád hlas ďáblův umlknout. Neboť Otec zůstává přece vždy nejmírnějším soudcem Svých žel často jen až příliš trestuhodných dětí, a nebije hned do toho, i když také již zvedá hrozivě metlu. Soudcové na Zemi soudí neúprosně a jejich jednou vyslovený výrok musí být proveden. Ale ne tak smí být u nás! Je lépe deset, také dvacet let hroziti a být shovívavý nežli jen jeden rok trestat! Neboť rostliny na naší Zemi jsou nejnežnějšího druhu a musejí být s velkou šetrností pěstovány a ošetřovány. Rodiště dětí Mého srdce je jiné nežli dětí ostatních částí Mé bytosti! Musíte míti stále na zřeteli, že tato malá Země je rodištěm dětí Mého srdce.

13. Ale nyní jsme také úplně na podlaze přízemního pokoje a budeme činit ihned nejnutnější pozorování! Pohleďte na ony čtyři velké stěny! Na každé stěně spatřujete troje dveře. Těmito dveřmi se můžete dostat ke všem Světům a nebím a jejich spolkům, které jsou pod námi a nad námi v celé nekonečnosti; jen ne k tomuto nejvyššímu a nejvnitřnějšímu nebi, v němž nyní jste. Pojdte nyní na sever; zde ve vši stručnosti započneme.“

Pohled třemi dveřmi severní stěny. Nejprve nekonečné dálky prostoru stvoření. Potom pohled do středního pásma Slunce a do Měsíce. Pán vysvětluje správu Jeho andělských sluhů v oblastech stvoření.

1. Pravím dále **Já**: „Roberte, otevři ihned první dveře a pohlédneme pak ven a uvidíme, s čím vším se setkají paprsky našich očí.“

2. Robert otevře nyní první ze tří dveří a z velkého údivu jakoby přímo závratí jatý uskočí zpět. Po krátké chvíli Práví: „Ó. Pane! Ó přátelé! To je opravdu příliš mnoho najednou pro oko stvořeného ducha. Je v plném světle a vypadá neobyčejně mile. Vznáší se kol něho velmi běžné stříbrné mráčky. A v hlubokém pozadí spatřil jsem ještě množství velmi jasně svítících Hvězd. Plejády (souhvězdí), Orion a Velkého psa jsem poznal ihned. Také Mléčná dráha byla zcela viditelná; ale nikoli jako třpytná pára, nýbrž jako široký pás plný nenádhernějších Souhvězdí. Ó přátelé! Spatřovat něco takového odtud, poskytuje nepopsatelnou slast při pohledu na Tebe, ó Pane, Jenž jsi naplnil nekonečnost tak nádherně lesknoucími díly Své lásky, moudrosti a moci!

3. Avšak velký, nekonečný prostor mezi světovými tělesy není nevyplněn; neboť jsem spatřil sem tam vznášet se duchy velikou rychlostí, z nichž někteří se mně velice přiblížili a dokonce mne co nejsrdečněji pozdravovali. Á, je to tu skutečně v nejvyšší míře činné. A je právě mou velkou slastí, viděti činnost a podle sil ji uplatňovat.“

4. Všichni se nyní tlačí ke dveřím a jimi na velký balkon, kterým je před každými dveřmi. S tohoto balkonu ohledávají s velkou zálibou celé hvězdné nebe a rozmlouvají s duchy, kteří se vznášejí kolem ve volném prostoru a přibližují se k balkonu, což konají vždy tím raději, zpozorují-li Mně na balkoně.

5. Robert se Mne táže, zda by se mohl, kdyby vystoupil ven před zábradlí, také tak volně vznášet kolem. Pravím **Já**: „Zkus to snad to půjde!“

6. Robert ohledává hlubinu pod sebou, ustoupí rychle od zábradlí a praví: „Pane, toho zanechám! Neboť pod námi je velká hlubina! Jakpak to přijde! Přece jsme v přízemí prvními dveřmi k severu vystoupili na balkon a měli bychom si nyní domnívat, že jsme tedy také na přízemním balkoně; ale při této nekonečné hloubce pod námi, kterou tvoří nesčíslné dálky Stálic, nemůže přece být o rovné zemi ani řeči. Na jakém základě je tedy potom tento Tvůj dům, ó Pane a Otče postaven? Neboť pod balkonem stěna přestává a není vidět nic jiného nežli nekonečně rozsáhlou hlubinu stvoření, která je sem tam oživena vznášejícími se duchy a v neurčité vzdálenosti nesčetnými Hvězdami a milým Měsícem. Ó Pane a Otče!. Tu se již opět ani v nejmenším nevyznám! To vypadá přece jen trochu příliš pohádkově podivné.

7. Ano, tu by bylo již opět na tisíce všelikých otázek! Například: Když jsme sem přišli ze Země do tohoto města, vstoupili jsme v přízemí do Tvého svatého domu a žádný takový balkon jsme nepozorovali. Nyní jsme v téměř domě v přízemí a hle, pokoj jistě tak velký a nádherný jako sál nad námi, má dvanáct dveří, kterými se lze dostat na vyhlídkové balkony, z nichž předtím však předtím nebylo vidět ani nejmenší stopy! A dále se nyní objevuje, že tento dům, místo aby stál na nějakém základu, vznáší se jako nějaké světové těleso volně v éteru zatím co při tom nelze již spatřit ani jeden domeček dalšího města, které má přece nekonečný rozsah! Také vedly na jedné a téže stěně ve stejné čáře tři zcela stejné brány do tohoto záhadného volného prostoru a hle, já je již nevidím. Pane a Otče! To je trochu silné. Kdo to ze základu chápe, ten musí být, jak se říká dítětem dobrých rodičů!

8. Ne, ne, nebe sem, nebe tam! Ale to mi nejde na mysl! Ba nevidím ani možnost, abych to kdy pochopil. Je to pouze jakási duchovní fantas magorie (výtvar fantazie) anebo jakési diorama? (velký obraz) Anebo je to jiný druh duchovně optického klamu? Neboť je mi ta věc nevysvětlitelná! Skutečnost to přece býti nemůže! Buď je nebe pravdivé a to, co se zří, musí pak být pouze jen přelud, anebo ke to zřejmě pravdivé a nebe je přelud. Ó Pane a Otče! Prosím Tě ve jménu všech o rychlé vysvětlení, jinak mne stráví netrpělivost.

9. Při vstupu do duchovního světa jsem sice také často narazil na zcela zvláštní zjevy a to hlavně ve svém prvním domě. Ale mohl jsem je poněkud chápat, protože se objevovaly ve zvláštní souvislosti s mým nitrem. Ale zde (ve zjevech této nebeské sféry) jsem vlastně samo své nitro, ze němž se jistě již nemůže skrývat něco ještě vnitřnějšího. Odkud tedy tento zvláštní jev!?”

10. Pravím **Já**: jen trpělivost, milý příteli! Časem se tito vše ještě stane jasné, ačkoliv, potom věčně dále ještě dokonce nekonečně mnohé rovněž tak málo pochopíš jako nyní toto snadné. Nyní však vstoupíme opět do pokoje a vyhlédneme tu druhými dveřmi !“

11. Všichni nyní ustoupí zpět a císař Rudolf se Mne v pokoji táže řka: „Pane a Otče! Co se týče nejistot uvedených bratrem Robertem a to jsem se v podstatě vůbec nestaral. Neboť jsem si pomyslel: Je to zajisté všem nepochopitelné a poměry trvání zde co nejpodivněji kontrastují a zůstanou stvořeným duchům asi ještě dlouho nepochopitelné. Nad tím se však v podstatě nepozastavuji; neboť dokud nepoznávám úplný základ nějaké věci anebo zjevu, mám o ni vždy stejně vysoký zájem. Poznám-li však konečně jednou něco takového, pak je hlavní zájem také již ten tam: neboť jen to, co je nepochopitelně podivné, vyžaduje si vždy úplně všechnu naši pozornost. Pochopené přirozeno se však stává zcela lhostejné; neboť ježto rozumíme, jak to je a se děje, nepřemýšlíme o tom pak vůbec anebo již jen velmi málo a to ruší potěšení i s blažeností, která je potěšením podmíněna. Jenom nepochopitelné je a zůstává vždy zajímavé; ale co bylo jednou od základu dobře pochopeno, však nikdy, aspoň ne pro mne. Proto jsem také na Zemi nechtěl nikdy vniknout do leckterých tajemství umělců, kteří žili na mém dvoře. Neboť kdybych pochopil a poznal jako oni jejich děje a věci, pozbyl bych také ihned o ně veškerý zájem a s takovým umělcem bych se byl pak také brzy rozloučil.

12. Mě tedy nesvrbí jako bratra Roberta, poznati důvody všech těchto divů. Jen něco bych rád věděl a to, kdo asi jsou oni duchové, kteří před námi hráli ve volném éteru. Že musejí být svým způsobem také velmi šťastni, to jsem poznal z velké vlídnosti jejich tváří; ale kdo vlastně jsou a jaké je jejich určení, to může být známo zcela jedině jen Tobě, ó Pane a Otče. Kdyby ti to bylo milé, rád bych měl o tom vysvětlení.

13. Pravím **Já**: „To jsou v zaměstnání jsoucí andělé tohoto nejvyššího nebe. Až budete pro to vyzbrojeni žádoucí moudrostí, pak také občas vstoupíte do jejich zaměstnání. Ručí za udržování všech Světů a jsou jejich nejvyššími správci a vůdci. Hle, tento čilý anděl je nezřídka pánem a vládcem celé sluneční oblasti. Aby se však mohl takového vládcovství ujmouti, musí se ovšem napřed velmi mnoho učit a mnoha školami projít. Náš Cado, velmi nadaný duch, začal již na zemi sloužit a vládnout. Koná svou věc dobře a dovede různé duchy udržovat v úplném respektu; proto však také dostává vždy větší okruh působnosti.

14. Z počátku se přikazuje každému jen malý okruh. Je-li v něm věrný a úplně činný, pak se brzy stanoví nad větším. Cadovi byl zpočátku svěřen ke správě a k střežení jen malý okruh sotva dvou zcela malých zemí, které znáš a hle, nyní se jeho žezlo rozprostírá již nad více nežli polovinou Evropy a půjde-li to tak dále, bude mít brzy celou Zemi pod mocí své vůle. Dokáže-li u Země, že dovede zacházet s mocí jemu propůjčenou, dostane pak k řízení Slunce; s ním konečně celou planetární soustavu a tak dále, až se konečně stane pánem celé Sluneční oblasti. Rozumíš nyní, kdo jsou tedy vlastně duchové, kteří se kolem nás venku vznášeli?”

15. Praví císař Rudolf: „Ano, Pane a Otče! Tomu nyní rozumím. Ale já pro sebe na tu hodnost zrovna příliš mnoho nedám; neboť takový anděl nemá pak také nikdy ani chvíle, aby sem

přišel, aby si tu trochu od svých velkých námah odpočinul.“ Pravím **Já**: „Á, starej se o něco jiného! Každý takový anděl má pod sebou miliony, kteří plní jeho vůli a může, kdykoli chce, přijít sem a přijmout ode mne Samého další pravidla o chování a k tomu nutné posily. – Při dřívě konané velké hostině viděl mnohé, kteří jsou nyní již opět na místech své činnosti.

16. Ale nyní pohleď těmito druhými dveřmi! Jsou již otevřeny a tak tedy vyjdeme ven! Stojíme již na druhém balkoně, Co vidíte zde?“

17. Všichni přesmíru žasnou, neboť zde vidí obdivuhodně nádhernou zemi středního slunečního pásu a nemohou se jeho nádheře dost vynadivit. Vidí též lidi, ale zatím ještě v tak velké vzdálenosti, že nemohou jejich tvary náležitě postřehnout; neboť byli by pro ně v celku ještě příliš málo pevného srdce.

18 Nyní však přistoupí také Robert opět ke Mně a praví: „Ó můj milý, nejsvatější Otče! Bratr Rudolf nemá věru v podstatě nepravdu! Také já nyní poznávám, že při takových zjevech je musí být veškeré dotazování úplně marnivé. Zde je nyní toho zázračného ještě mnohem více nežli u dřívějších dveří! S dotazováním nebyl by zajisté nikdo na věky věků hotov; Proto je opravdu lépe, tuto věc nebes co nejbláženěji a klidně požívat a při tom v nejsladší trpělivosti vyčkávat až Tobě, Ó Pane a Otče, bude milé, abys nám o tom ráčil dát jasnější světlo. Ale lidé musí tu být velmi krásní! Nemohu jejich tvary důkladněji postřehnout; ale tolik již pozoruji, že musejí být nesmírně krásní.“

19. Pravím **Já**: „Hle, to je Slunce a jeho vlastní obyvatelé! Ti poněkud tmavší jsou ještě ve hmotě; světlejší jsou však duchové a bydlí rovněž na Slunci (Podrobnější zprávy viz: Jakob Lorber „Přirozené slunce“ a „Duchovní Slunce). Později již vše úplně poznáš! Ale zatím by to bylo ještě trochu příliš předčasné. Nyní jsme viděli, co uzavírají druhé dveře; proto se ihned odebereme k třetím dveřím této severní stěny!“

20. Vstoupíme ihned do pokoje a zde do třetích již otevřených dveří. Jsouce na balkoně těchto dveří, spatříme zcela přirozeně osvětlený svět, zcela blízko třetího vyhlídkového balkonu. Lze v nich přirozeně (jako dřívě u Slunce) přehlédnout najednou jen malý pruh země. Robert se ihned táže, copak je to vlastně za Svět, zda je to snad ještě temnější část Slunečního světa?

21. Pravím **Já**: „Ó nikoli! To je Měsíc Země! (podrobněji viz. Jakob Lorber „Země a Měsíc“) Pohleď na jeho ponuru zemi tamto v jisté vzdálenost na malou skupinu trpasličích lidských bytostí! Jsou to vlastní obyvatelé měsíční na, na straně od Země stále odvrácené. Jejich největší rozkoši jsou jejich ženušky, které z čisté lásky a něžnosti nosí většinou na ramenech. Nad nimi, ve výši několika sáhů, spatřujete vznášeti se zcela čilé duchy. To jsou duše zemřelých měsíčňánek! Jejich radostí je konati dobro svým ještě smrtelným bratřím a chránit je před rozmanitým nebezpečím. Obrací svou pozornost zejména k tomu, aby se velmi hmotní duchové, kteří obývají velmi kastovnický holou k Zemi stále obrácenou stranu Měsíce, nemohli dostati o obyvatelům vegetativní (to jest přirozeně oživené) strany měsíce, kde by jim způsobili značné nebezpečí v jejich domě, který záleží z podzemní jeskyně.

22. Pro nynějšek toho víte o zřízení tohoto malého světového tělesa dost. Budoucně a na cestách příslušících vám zaměstnání poznáte to vše skrz naskrz; proto se také nebudeme nyní déle obírat ohledáváním tohoto malého Světa, nýbrž se odebereme ihned do prvých dveří na západní stěně a odtud učiníme nové pozorování vnějšího světa.“

K večerní západní stěně! Pohled prvými dveřmi. Planetární Ústřední Slunce, matka četných Planetárních Sluncí. Pán vysvětluje zřízení duchovního dioramatu.

1. Všichni vstoupí nyní opět do pokoje a první dveře na večerní tápané stěně jsou již otevřeny, aniž jich byl kdo zvlášť rukou otevřel. To je pro našeho Roberta již zase nový kámen úrazu, a proto se mne ihned táže na příslušné mechanické zařízení, jímž se tyto dveře otvírají jakoby samy od sebe.

2. **Já** mu však pravím: „Příteli, cožpak si stále ještě nedovedeš učinit dokonalý pojem o všemohoucnosti Mé vůle?“ Praví **Robert**: „Ó odpusť mi, předobry Otče! Hle, při Tvé tak veliké vlídnosti a neuvěřitelné blahosklonnosti člověk často zapomene, že jsi všemohoucí. Ale nyní je již opět vše v nejkrásnějším pořádku a mechanika dveří, které se samy otvírají, je mi nyní úplně jasná.“

3. Po této Robertově odpovědi vstoupíme ihned do dveří a před pohledy nových obyvatelů nebeského Jeruzalému se prostírají nepřehledná území. Velké řeky protékají těmito nezměrně rozsáhlými zeměmi a jejich vodstvo září silněji nežli veškeré světlo pozemského Slunce a jeden bod stěsnané. Při větším navyknutí na silné světlo řek lze poněkud spatřovat náramně velké a nádherné zahrady a uprostřed těchto zahrad se lesknou nejvelkolepější nádherné budovy, v nichž bydlívají lidé tohoto světlého Světa. Nad těmito světelnými proudy však vidíme vznášeti se nadmíru mocně zářící lidské postavy, nepopsatelně krásných tvarů. Robert a ještě někteří si drží ruku před očima, protože nemohou snísti příliš mocný lesk světla a táží se Mne co je to vlastně za Svět.

4. Pravím **Já**: To je ústřední Slunce, kolem něhož krouží v ohromných kruzích miliony menších Planetárních sluncí. Jeho přitažlivá síla je tak veliká, že udržuje v předepsaných drahách miliony Planetárních Sluncí i s jejich Planetami a mohlo by právě se stejnou neztenčenou silou udržovat jich ještě více. Co však je všechna tato síla proti síle jednoho z nejneopatrnějších Mých dětí? Pravím **Já**: Sluneční vesmíry jsou hračkou k pohrávání v rukou Mých dětí! Nyní víte, co nyní zřítte! A ježto nyní toto víte, opustíme opět balkon a přejdeme k druhým dveřím této západní stěny.“

5. Praví **Robert**: „Pane a Otče! Rád bych však měl tak trochu pojem o tom, jak je to možné, že se zde u každých dveří spatřuje nyní jedno zvláštní, velké světové těleso a přece jsou dveře navzájem jen několik kroků od sebe! Jak je to možné? Jak mohou vedle sebe trvat takové kolosy a to na prostoru několika málo kroků? Pane já krotím svou netrpělivost jak jen mohu, ale žel nic to nepomáhá. Musím zde dostat malé světélko, jinak i dokonce v Říši nejdokonalejšího života onemocním.“

6. Pravím **Já**: „No, no, nemocen zrovna však nebudeš! A to předně proto, že zde je nemoc čistě nemožná a za druhé, protože Jí ti nyní dám o tom malé světélko! A tak tedy poslyš! Ta ses již dříve zmínil o duchovním „dioramatu“. A tak ti tedy pravím, že toto je také vpravdě takové duchovní diorama, jež však spočívá ovšem na zcela jiných optických zásadách nežli nějaké pozemské.“

7. Hle, každé z těchto dveří jsou jaksi duchovní duté zrcadlo! Jsou-li dveře otevřeny, spatřuješ to, co podle určitého věčného řádu sídlí v tvém vlastním srdci v nejmenší, ale přitom přece jen v nejdokonalejší formě. Vstoupíš-li nyní před jedno z těchto dutých zrcadel, spatříš nejvyšší zvětšený odlesk toho, co se podle nejpředněji odpovídajícího řádu z tvé zásoby jaksi zrcadlí na čisté ploše zrcadla. Zrcadlem tu však není snad jako na Zemi sklo, nýbrž nejčistší nebeský vzduch, jenž je tak uhlazen, že tvoří pro pravou potřebu nejjasnější stěnu, od níž se odráží to, co může být při její zvláštní konstrukci podle řádu od ní přijato.

8. Na Zemi není ovšem nic podobného. Tak zvaná fata morgana (vzduchový obraz) by se tu mohla vedle toho vzít poněkud v úvahu. Je sice též zrcadlením vzduchu; ale nicméně je ohromně daleko za tímto (zde viditelným) zrcadlením, neboť ona přijímá každý předmět, který se jí předloží; toto zrcadlení zde v Mém domě však jen to, co je mu přiměřené. Něco podobného by bylo různé barevné záření prismatickým (hranolovitým zrcadlem, kde určitá plocha při stejném obrácení odráží buď červenou nebo žlutou, modrou, zelenou atd. barvu. Co však toto (prismatické zrcadlo) koná s beztvarymi barvami, to koná zde toto zrcadlo s tvary, které na jeho plochu září ze srdce před ním stojících andělských duchů a odpovídají jeho ploše k odrazení zvláště způsobilé.

9. Chci-li nyní, aby to či také jiné zrcadlo tu již nebylo, pak uvidíš takovými dveřmi jen to, co tento Můj dům, uprostřed velkého města ve všech směrech volně stojícího zajisté obklopuje nejbližší; neboť obyčejné zření a vidění spočívá zde na týchž zásadách jako zření a vidění na Zemi, jenže ovšem v nevyšší nejčistší potenci.

10. Ježto však takové zrcadlo netvoří nikterak pevnou (neproniknutelnou) stěnu, je tu učinně opatření, aby se mohl každý duch v případě nutnosti v největší myšlenkové rychlosti také ihned dostat na ono skutečné světové těleso, které spatřuje v zrcadle. To se děje nebesky - duchovním raportem. (souvislostí, hlášením) Jak je však tento raport uspořádán a jak se uskutečňuje, to se ti Můj milý příteli stane časem vše jasné. Nuže, jak to nyní vypadá s tvou nemocí? Myslíš snad, že tě zachvátí ještě nějaká horečka netrpělivosti?“

11. Praví Robert „Ó Pane a Otče! Lásko vši lásky! Teď jen již opět vše v nejlepším pořádku! Nyní již opět o tisíc pozemských učebních let moudřejší. Tobě jedinému všechna naše láska a klanění na věky! Pravím Já: „Nuže, ježto je ti teď lehčeji okolo srdce, půjdeme ihned do druhých dveří západní stěny. Hleďte jsou již chvíli otevřeny!“

Kapitola 297.

**Pohled druhými dveřmi západní stěny. Ústřední slunce vyššího řádu.
Úžas budící nádhera měst a staveb, které zde lze spatřiti. Jsou to
výtvy instinktu anebo pravé moudrosti?**

1. Všichni nyní jdou do těchto druhých dveří v západní stěně a spatřují tu druhé Ústřední Slunce vyššího řádu, kolem něhož v převelikých drahách krouží celé Sluneční oblasti vázané k svým Ústředním sluncím, /podobně jako Planety kolem svého Planetárního slunce.

2. Zde všichni zvedají ruce vzhůru a volají: „Ó Pane, Ó Pane! Zpět, zpět s námi! To již nelze snést! To je světlo, které jistě trilionkrát předstihuje světlo dřívějších Sluncí. Zde již nevidíme konce a také již nemůžeme žádných forem postřehovat. Ó Bože, ó Bože! Nejmocnější Pane nekonečnosti! Jaká spousta světla! Jaká to síla světla!“

3. Pravím Já: „Jen se dívejte chvíli dovnitř a pak již si na to vaše mladé oči zvyknou a objeví pak také tvary!“ Praví Robert: „To by bylo vše správné, jen kdyby to člověk mohl vydržet! To je taková síla světla, že kdyby toto světlo v této síle dopadlo na Zemi, muselo by ji v jediném sotva představitelném nejrychlejším okamžiku rozložit v úplné nic. Naše oči Tobě, ó Pane a Otče všechen dík, všechna láska a čest! Si přece již celkem zvykly takřka na světlo nejsilnějšího kalibru; ale zde notně ztroskotávají a ať činím co činím, je mi zhoła nemožné, abych také jen jednu sekundu tam nahlížel. Neopatříš-li před naše oči nějakou clonu, nebudeme zde moci ani za celé pozemské tisíciletí oči vyškolit a jistě pak již nebudeme sto ani celou minutu na toto strašně silné světlo pohlížet.“

4. Pravím Já: „Aj, aj, že ty pokaždé chceš nějaké věci lépe rozumět nežli jí rozumím Já. Dívej se do tohoto světla jen několik okamžiků a pak se přesvědčíš, zda je pak naprosto nebude možno snést. Neboť hle, musíte si zvykat zřít i to nejsilnější světlo. Občas se stává, že Já Sám

Se objevuji ve světle Božství ve Mně, proti němuž je všechno toto světlo naprostou nocí ! Jak bys Mne pak mohl zřítí v takovém světle, když tě již toto nepatrné světlo tak velice obtěžuje? Proto se jen dívej zmužile do něho a vše se již poddá!“

5. Po těchto slovech se začne Robert, z počátku ovšem se silně mžikajícima očima dívat do tohoto druhého velkého Ústředního slunce a za chvíli praví: „Bože, Otče! Děkuji Ti za tuto Tvou velikou milost! Teď se mi začíná věc již tak trochu dařit a spatřuji nyní také již tvary; ale ještě se neudrží, neboť moc světla je občas smaže. Ale nyní se přece jen jako stále stejně vždy opět objevují. O to musí být nadmíru obdivuhodný nádherný Svět! Věřu taková Svět je také již nebe, neboť zde se musí dát nadmíru nádherně žít, je-li jednou člověk zvyklý světlu.“

6. Á, á. Nyní objevuji nesmírně velké město, přeplněné nejvelkolepějšími a nejdivuplnějšími stavbami. Toto město se podobá tomuto Tvému svatému městu všech měst celé nekonečnosti. Zvláštní, zvláštní! A hle, jak daleko nyní již mé, tímto nejmocnějším světlem jaksi umrtené oči sahají, vidím zahrady a přenádherné, ve slohu mně zcela cizím postavené paláce. Nesmírné arkády (sloupoví) se táhnou všemi směry a stojí na nich přenádherné sloupy a nad nimi se teprve skví paláce nevýslovné nádhery. Ó, ó, to je nádherné, přenádherné!“

7. Nyní začínají také všichni ostatní trvaleji zřítí do světla tohoto druhého Ústředního slunce a také poněmhu objevují, co objevil Robert. Ano, někteří vidí ještě více. Postřehují nesmírně nádherný svět rostlinstva, velké množství nejpodivnějších všemožných zvířat a nad arkádami a v zahradách se prochází množství nevýslovně krásně utvářených lidí. Z jejich volných a čilých pohybů se dá vyrozumět, že musejí být nejvyšší šťastní a spokojení.

8. Zejména toto pozoruje Matylda Eljahová, řkouc: „Ó Bože, jaký to věčně nikdy neporovnatelný rozdíl mezi takovým Světem a naší Zemí! To vše jest dokonalé nebe; na Zemi však v porovnání s tímto Světem je vše naprosté peklo. Ó Bože, ó Otče! To musejí být jen přenádherně dobří a moudří lidé! Na tomto Světě jistě asi není smrti. Zdá se, že na něm také nic nestárne. Všude září věčné jaro a každá postava překypuje ve vsí hojnosti nejvyšší veselým a nenuceným mládím. Ó Bože, ó Otče! Jaký to Svět! Také zvířata vypadají nadmíru dobromyslně. Jako nejkldnější jehňata chodí pospolu a vyhledávají si na určitých místech vhodnou a jejich přirozenosti jistě nadmíru sladce chutnající potravu.“

9. Ó Pane, tu musí být každé Tvé dítě velkou rozkoší státi se vládcem takového Světa. Ano Tobě Samému musí působit velkou radost vstoupit na tyto nanejvyšší světlé nivy. Ne nesměla bych se tam dlouho dívat! To by mně mohlo opravdu tak oslabit, že bych musela chtít nechťíc do tohoto Světa sestoupit a s jeho překrásnými lidmi se blíže seznámit.“

10. Praví Petr - Petr : „Můžeš se o tu věc pokusit, ale podle mého mínění špatně pochodíš. Tyto bytosti vidí sice navzájem sobě rovné, ale jako ducha z nejvyšších nebí by vůbec nemohly vidět, protože jsou více méně obestřeny hmotou svého světa. A tu bys měla špatné potěšení, kdybys mohla jen ty je vidět, oni však nikdy tebe. Neboť já mám podle svého důvodného mínění za to, že tito lidé nemají vůbec smrti, to jest vůbec žádné proměny. Začínají tak, jak je nyní spatřuješ, již od svého prvního vzniku pro ně vhodný, věčný život. Jejich díla sice ukazují, že je mezi nimi domovem asi velmi mnoho moudrosti, ale za pravidlo bych to zrovna také nepovažoval, neboť také na Zemi jsou všelijaká zvířata a zvířátka, která dovedou skutečně věci, kterých po nich nenapodobí nikdy ani sebe moudřejší a zkušenější umělec. Bylo by však důsledné, kdyby se takový zvířátům a zvířátkům přisuzovala nad šalomounská moudrost? Hle, právě tak více méně to také může být u těchto lidí. Mohou to být velmi snadno spíše lidé instinktu nežli moudrosti a v tomto případě by pak našinec nenalezl u nich zrovna mnoho přitažlivého. Co říkáš tomuto mému ne neodůvodněnému mínění?“

11. Praví Eljahová: „Ano, ano, nebudeš mít asi zcela nepravdu. Soudíc však jen podle velké rozmanitosti toho, co se zde vyskytuje, nicméně se zdá, že tito lidé mají spíše skutečnou moudrost nežli nějaký sebe vycvičenější instinkt. Neboť tyto stavby nejsmělejšího slohu, tyto nádherné sady, podávají dostatečný důkaz, že u těchto, nejmocnějších světlem stále obklopených lidí

je domovem více nežli pouhý instinkt.“ – Praví Petr - Petr: „Ano, ano, v této věci nebudeš mít také asi nepravdu! Ale já zde zůstanu hezky pevným při svém názoru.“

12. Pravím **Já** „Máte střídavě pravdu! Ale ježto jsem nyní otevřel již třetí dveře (západní stěny), opustíme nyní tyto druhé dveře a vstoupíme ihned do třetích již otevřených.“

Kapitola 298.

Třetí dveře západní stěny ukazují Vesmírové ústřední slunce. Pán o uspořádání Slunečních soustav, světelná síla Sluncí a jejich velikost. Divákům se ukazují ohniví duchové Vesmírového ústředního slunce ve své činnosti.

1. Všichni vstoupí nyní do třetích dveří západní stěny. Ale jakmile pohlédnou ven, ihned se opět obrací a ženy vyrazí ze sebe mocný výkřik, jako někdo, kdo se něčeho mocně zhrozí. Neboť vstříc zde zářící světlo je opět nepozorovatelně mocnější nežli světlo v dřívějších dveřích.

2. A Robert a několik ostatních s ním praví: Ó Pane, ó Bože, ó Otče! Naše oči, které nakonec mohly snést již zcela snadno světlo dřívějšího Slunce, nejsou již sto snést toto nevýslovně mocné světlo. Světlo dřívějšího Slunce bylo přece klidné, z počátku také téměř nesnesitelně silné. Toto světlo se však podobá nejvýš mocně se valícím plamenům a píchá přemocně do očí, takže ho nelze nikdy snést! Co je to za světlo? Je to snad také nějaké Ústřední slunce?“

3. Pravím **Já**: „Ovšem, a to opět Ústřední slunce vyššího řádu. Abyste to však náležitě pochopili, musíte si řád slunečních soustav představit takto:

4. Mnoho milionů Planetárních sluncí, kolem nichž se pohybují Planety jako je vaše Země, tvoří se svým společným ústředním sluncem jednu Sluneční oblast a její Ústřední slunce je vždy tak veliké, že přesahuje téměř stokrát, mnohdy i tisíckrát, ano mnohdy také milionkrát tělesný obsah svých kol něho kroužících Sluncí i s jejich Planetami; neboť jsou oblasti větší a menší. Čím je však nějaká Sluneční oblast větší, tím větší musí také býti ve všech částech její ústřední slunce vůči veškeré úplnosti všech jeho vedlejších Sluncí, aby se tato Slunce přes nutné větší vzdálenosti udržely v určitých drahách. Neboť čím více se zvětšuje počet a nutná vzdálenost vedlejších sluncí, tím větší musí také býti objem tohoto Ústředního slunce, aby bylo pánem všech kol kroužících Planetárních sluncí.

5. Mnohé takové nyní podrobněji popsané Sluneční oblasti však mají potom opět jedno společné (Oblastní) Ústřední slunce a obíhají, jsouceny nesený svými (Oblastními) Ústředními slunci v neporovnatelně větších kruzích kolem tohoto společného (vyššího) (Ústředního slunce, které musí být ovšem opět poměrně mnohokrát větší nežli všechny jeho Sluneční oblasti dohromady jichž často krouží kolem takového druhého Ústředního slunce (jaké jste viděli v druhých západních dveřích). Všechny tyto Sluneční oblasti i se svým Ústředním sluncem tvoří pak Sluneční vesmír.

6. Ale zase mnoho tisíc těchto Slunečních vesmírů má jedno společné středisko anebo jedno (ještě vyšší) Ústřední slunce, které je ve stejném poměru svým prostorovým obalem často opět mnoho tisíckrát větší, nežli všechny Sluneční vesmíry, které kolem něho obíhají. A jedno takové Vesmírové Ústřední slunce jest právě toto zde, které nyní vidíme.

7. Jak se však zvyšují velikosti Ústředních sluncí, tak se také zvyšuje jejich světlo. Tento poměr si můžeme představit asi takto: Je-li například nějaké Planetární Ústřední slunce tak veliké, že jeho průměr čítá celý bilion pozemských mil, pak má průměr jednoho Oblastního Ústředního slunce deset tisíc aneb milion (což je jedno a totéž) průměru jednoho Planetárního Ústředního slunce, tedy celý trilion pozemských mil. A jedno takové vesmírové Ústřední slunce, jaké nyní spatřujeme v těchto třetích dveřích, vzrůstá pak opět podle toho, zda ovládá více či méně Slunečních vesmírů, milionásobně mnohdy dokonce bilionásobně v každém pomě-

ru, jak co do nutné velikosti, tak i co do světla a může pak mít průměr kvadrilion, mnohdy dokonce kvintilion pozemských mil.

8. Slunce tohoto (v třetích západních dveřích viditelného) druhu (Vesmírová ústřední slunce) mají již úplně vlastní ohnivé světlo a nehodí se na svém pro vás téměř nezměřném rozsáhlém povrchu k obývání hmotnými bytostmi. Zato však v tomto nezměřně rozsáhlém ohnivém moří bydlí zcela šťastně a pohodlně tím spíše ohniví duchové a mají tu své příbytky a své vlastní oblasti. Také tělesní lidé obývají takové slunce, ale nikoli jeho nezevnější povrch, nýbrž spíše vnitřní oblast. Všechna Slunce se totiž skládají z několika Sluncí, která jsou uvnitř vnějšího Slunce asi tak, jako je Planeta SATURN uvnitř svých prstenů. Jak a proč je však tomu všemu poznáte přesně navlas v dalším.

9. Nyní se však namáhejte snášeti světlo tohoto Slunce; neboť budoucně budete muset snášet nekonečně silnější světla, abyste konečně mohli snést také Mé nejvlastnější Boží světlo. Zkuste to jen, ono to již půjde! Počátek je vždy těžký!“

10. Po této Mé pobídce se všichni opět obrací k tomuto Slunci a pokoušejí se, zda by snad bylo dobře možné snést nakonec také světlo tohoto Slunce.

11. Robert, jehož oči jsou velice citlivé, se obrací k stále přítomným třem apoštolům a praví: „Milí přátelé! Jakpak vy to vlastně nyní děláte, že se můžete tak nerušeně dívat do tohoto světla? Já také vím, že pohlížení do tohoto nejmocnějšího světla nemůže způsobit mým očím naprosto žádné škody, ale přece se nemohu pro příliš velkou sílu světla ani dvě sekundy do něho dívat. Také mně to zrovna bolest nepůsobí, pohlédnu-li do tohoto světla; ale nesmírná, nejvyšší pichlavá síla světla zabraňuje silně mým očím, abych jeho majestát okoukával déle nežli prchavou sekundu. Řekněte, milí bratři, jak to vlastně děláte, že vás takové světlo ani dost málo neruší?“

12. Praví Pavel: „Milý bratře! Já ti nepravím nic jiného nežli toto: „Měj pevnou vůli, pak půjde všechno! Myslíš, že snad máme zrak již tak otupený, že nás takové a ještě neporovnatelně silnější světlo nemůže již vůbec obtěžovat! Ó pak by ses velice mýlil! Nesmírnou sílu a moc takového světla pociťujeme právě tak jako ty sám; ale naše vůle má za takových okolností onu rozhodnou sílu, která se může měřit s každou silou světla, vyjma jediné silou světla v nejnuitnějším Božství Pána Samého, které ani my při své vytrvalosti vůle nemůžeme snést nikdy déle nežli jen tři krátké okamžiky. Nemusíš tedy tak velice namáhat zrak, jako spíše silít jen svou vůli; pak budeš moci pohlížet na každé světlo a nebude ti žádné světlo již překážet. Pokus se o to a ihned se přesvědčíš, že mám zcela pravdu!“

13. Praví Robert : „Zkusím to a uvidím, jak dalece tu věc dovedu.“ Zde se Robert úporně dá do toho a s tváří zcela rozpálenou začne upřeně pohlížeti do tohoto slunečního světla. Za chvíli praví: „Bratři! Máte přece jen zcela pravdu! Ne v oku, nýbrž na slabé rozhodnosti mé vůle to záleželo. Když nyní má vůle vystoupila rozhodněji, tu to šlo s počátku sice velmi špatně, ale za několik minut všechny překážky zmizely.“

14. Nyní pohlížím také já na toto světlo s velkou snadností a mám z toho nezměřně velkou radost; neboť nyní začínám nesmírně přejasnými éterickými plameny objevovati nesmírný svět divů a vidím nesmírně rozsáhlé obytné budovy, v nichž asi nepochybně přebývají Pánem předtím označení ohniví duchové. A pozoruhodné jest, že taková budova se skládá vlastně z nesčíslného počtu symetricky zbudovaných nesmírně vysokých věží, které jsou navzájem vedle sebe a nad sebou spojeny nesčítelně mnohými arkádami. A nyní také spatřuji kráčet na arkádách skutečně bytosti lidem podobné. Jejich pohyb je však již neobyčejně rychlý! Jde to sem tam jako blesky! Cožpak tito duchové mají tak naléhavé záležitosti, že pobíhají tak rychle sem tam, jakoby byli tak trochu, jak se na zemi říká posedlí?“

15. Praví Pavel: „Ano, příteli, na takovém Slunci je již obzvláště mnoho co dělat, což ty nyní nejsi ovšem ještě sto pochopit! Ale z těchto nadmíru velkých a rozsáhlých budov můžeš již ná-

ležitě posoudit, že v tomto Slunci musí být nesmírně mnoho co dělat, a proto tedy také ta velká horlivost těchto duchů – Pohled, na tomto nesmírném Slunci hoří nejčistší plyn a tohoto plynu musí být stále náležitý nadbytek ve velkých podslunečních (tolik jako podzemních) plynoje-mech. A tak nespátruješ zde před námi nic jiného nežli velký ústav pro přípravu plynů“, jakých je na tomto Slunci triliony. Také na Zemi připravují jistí duchové ve vnitřních místnostech tak zvaný oheň soptících hor hořlavý plyn a také jej zapalují, je-li ho tu jednou náležité množství. Plyn se však skládá v podstatě z nejprostších přírodních duchů, kteří musejí napřed prodělat takové čištění, nežli mohou přejít do určitější již bytosti. Na zemi však vypadá hrubé a surové vše to, co se zde vykonává nejuspořádanějším způsobem. Nyní víš zatím dost i ti, kteří jsou s tebou! Proto se semkněte dohromady, neboť nyní se obrátíme hned na jih.“

Kapitola 299.

Prvními dveřmi jižní stěny proudí všemocné světlo hlavního a Pra-ústředního Slunce. Podrobnější zpráva o poměrech jeho obrů. Žijící tam bytosti jako vrhači slunečních koulí.

1. Pravím poté **Já**: „Ano, ano, tak tomu jest! Pohled Roberte,prvé dveře na jižní straně jsou právě otevřeny! Ještě mnohem mocnější světelný lesk, která vniká těmito dveřmi, oznamuje, že zde budeme mít co dělat se Sluncem tobě sotva pochopitelně větším, nežli bylo naposled zřené Ústřední Slunce. Tam budeme také u konce pořadu hmotných stvoření Mé vůle a Mé moudros-ti; proto se nyní tedy také odebereme do těchto dveří!“

2. Všichni jdou nyní s opravdovou bázní do těchto dveří, (ovšem až na Pavla, Petra a Jana, jimž to vše je již venkoncem známé). Když přijdeme do těchto dveří, obrátí se z počátku všichni ihned s mocným výkřikem a ujišťují, že je to nemožné, aby se mohli odvážit i jen na nejkratší okamžik pohlédnout do tohoto světla; neboť toto světlo se jim zdá milionkrát, ano trilionkrát sil-nější nežli světlo dřívějšího Vesmírného ústředního slunce.

3. Pravím **Já**: Ano, ano, to nemohu naprosto popřít! Ale při tomto posledním Hlavním a Pra-ústředním slunci se to dá rovněž tak udělat, jako při oněch dřívějších. Jen pevnou vůli, odvahu a vytrvalost a pak půjde vše! Nuže příteli Roberte, ani ty nemáš odvahy?“

4. Praví Robert: „Ó Pane, to zde sotva půjde! Tento lesk je příliš pichlavý ! Člověk je zde takřka hozen zpět. Ale chci se o to v Tvém nejsvětějším a nejmocnějším jménu pokusit. Z počátku oči úplně zavru a poněmhu je začnu otevírat. Snad to pak půjde. Pravím **Já**: „Učiň, jak se ti zdá být radno! Ale lépe je, začneš-li se do toho světla dívat ihned se zcela otevřeným okem. Za několik minut zápasu překonáš také toto nejmocnější všeho hmotného světla.“

5. Praví Robert: „Také dobře, staň se! Co Ty, ó Pane a Otče chceš a přikážeš, musí být na-věky nejlepší a nejúčelnější. A tak tedy nyní jen pozor mé, světla se bojící oči! Teď si vás podá notná světelná bouře. S těmito slovy se rychle obrátí a hledí u počátku ovšem silně mžikaje, do tohoto světla.“

6. Za chvíli praví Robert vysoce potěšen též tímto vítězstvím: „Otče, Tobě všechno dík, všechna čest a všechna láska! Také toto největší světlo poslouchá nyní mé zcela malé oči. Ó, mám z toho převelikou radost! Tak jsou tedy u tebe, ó nejsvětější Otče, přece jen v nejuplněnější vážnosti možné dokonce věci, které se zdají být nemožné! Ó lidé na ubohé Zemi! Vaše oko slepne při pohledu na vaše malé zemské Slunce, jehož světlo nemá ani deciliontinu síly jiskry tohoto světla. Co byste řekli, kdybyste ve svém přirozeném stavu uzřeli jen nejmenší jiskru toho-to světla? Pravím vám: jedna jiskra by postačila, aby byla celá Země v nejrychlejších okamžiku proměněna v opravdové nic.“

7. Ó Pane a Otče! Jak je tedy takové nad veškerý lidský výpočet stupňování světla možné? Na můj nyní nejblazeštější život! Kubický palec světla tohoto Slunce má v podstatě již více svě-

telné síly nežli světlo celého zemského Slunce vtěsnané do stejného kubického palce! To je přece pro každého na Zemi dosud ještě krácejícího doktora jistě nejnepochopitelnější poměr – a přece je tomu tak! Teď se dívám přece již hodnou chvílí a to již zcela snadno do tohoto světla; ale nechce se stát v podstatě návykem mých očí slabší. Ó Pane, ó Otče! Je to ale síla světla! Jak velké musí být toto Slunce; kde musí být a jak asi hrozně velký účel má jeho nesmírná jsoucnost?“

8. Pravím **Já**: „To je Hlavní a Pra-ústřední slunce, kolem něhož se otáčí a pohybuje přesně sedm milionů Slunečních vše-vesmírů. Je však také přesně milionkrát větší nežli všech sedm milionů Slunečních vesmírů. Jeho průměr čítá průměr as dva oktiliony pozemských cestovních mil. Světlo v největší elektromagnetické rychlosti, počítáno na sekundu čtyřicet tisíc pozemských cestovních mil, (1 německá míle = 7,5 km; světlo urazí za 1 sec okrouhle 300.000 km) by potřebovalo mnoho tisíc trilionů zemských let, aby dospělo od jednoho pólu tohoto Slunce k druhému!“

9. Tu všichni hrůzou trnou. A Robert praví zcela zkroušeně: „A tento slunečné kolos všech kolosů (Pane odpusť mně tuto hloupou otázku) jsi také Ty stvořil?! Ty, který zde tak nejvyš bla-hosklonně a prostě o těchto velikostech mluvíš, jako bys měl co dělat pouze s hrstí hrachu, velmi nepatrného to plodu země!“

10. Pravím **Já**: Ano, ano, milý bratře! Nejen tento kolos, nýbrž ještě nesččetně mnohé jiné, které jsou ještě mnohem větší nežli tento, který nyní zříš! Neboť toto Slunce je právě ze všech nejmenší. „ – Praví Robert: „Líbám Ti ruce, ó Bože, ó Bože! To pomyslet není zajisté žádnému stvořenému duchu možné!“ Pravím **Já**: „Přece, otaž se jen jednoho z Mých tří bratří, oni ti již řeknou, zda je něco takového možné či ne!“

11. Praví Robert: „Ano, ano, to už asi bude vše možné. Neboť u tebe je všechno možné. Ale že to přes nejjistější možnost je něco tak nesmírně velkého, že se nad tím musí každý duch jistě až do svého nejhlubšího nitra co nejmocněji zachvět (zejména uzří-li poprvé tyto velikosti) to nemůže popřít ani Petr ani Pavel a rovněž tak přehlucoce moudrý Jan. Mnohé tisíce trilionů let by co nejrychlejší světlo mělo co dělat, aby dorazilo od jednoho pólu k druhému!? Ó Pane, ó Bože, jaká to hrozná velikost! Ne, ne to se do mé hlavy nikdy nevejde! Jak daleko musí potom býti toto Slunce od naší země, aby z ní bylo viditelné jen jako svítící bod?“ Pravím **Já**: „Decilion mil postačí, aby se stlačilo na zdánlivý průměr Venuše. Dalším výpočtem se bav sám!“

12. Praví Robert a s ním také Petr - Petr: „Ó Pane, s takovými výpočty si oba nikdy lámat hlavy nebudeme a ještě mnohem méně srdce! Staň se, jak je to podle Tvé nejsvětější vůle ale my se s tím vůbec již příliš obírat nebudeme; neboť takové velikosti pohlcují až příliš všechnu naši myšlenkovou a pojmovou schopnost.“

13. Praví Robert sám dále: „Nyní, ó Pane a Otče, začínám v tomto Slunci objevovati také mnoho velkých lidských bytostí. Ty musejí být veskrze nadmíru žhoucí. Ale nikde neobjevuji nějaké budovy. S velkým chvatem putují tyto hrozně velké bytosti v nejmohutnějších plamenech a při této své jistě velmi horké činnosti se zdají býti náramně dobré myslí. Některé bytosti se zvedají chvílemi hezky vysoko nad moře světla a vrhají velmi mocně žhoucí koule do nekoneč-na! Zvláštní to zaměstnání a zábava těchto bytostí! Také se zdá, že zrovna příliš matematicky nevypočítávají, kam vrhnou své ohnivé koule a nebeské granáty. Věc se zdá být přenechána zcela náhodě. Takový granátek by mohl tedy také podniknouti cestu sem mezi nás. Věru, nechtěl bych být přes svou nyní čistě duchovní podstatu prvním, který by od takového kulatého hosta dostat návštěvu na hlavu! Tyto granáty jsou jistě také hezky objemné; neboť tito obři se asi sotva obírají příliš zvláštními maličkostmi. Jak velký je asi v poměru k naší Zemi takový oh-nivý člověk tohoto Slunce všech Slunci?“

14. Pravím **Já**: „Ten bude hezky velký, Můj milý Roberte; neboť každá koule, kterou jimi vi-díš vrhat, je větší nežli slunce Země, mnohá však také menší.“

15. Praví Robert: „Pěkně děkuji! Tyto lidičky vymršťují na tomto světovém tělese jen bez okolků slunce do hezky daleké nekonečnosti! Výborně, výborně to pokračuje stále lépe! Kdyby tedy takový človíček stál na zemi, která by pro jeho něžné nohy byla zcela nejmenším zrníčkem písku bylo by zajisté pro něho pravým žertem stírat s čela pot obyvatelů Mironu (nyní zvaného Neptunu), a kdyby se mu to nakonec zalíbilo, vstrčiti také celé slunce i se všemi Planetami, měsíci a kometami zcela pohodlně do kapsy u vesty. Pěkně děkuji! Já myslím, můj Bože, můj Pane a můj nejmilejší svatý Otče, že s těmito lidičkami nebude našinec sto zajisté nikdy pít na bratrství! Pane, milý Otče! Musíš mi již odpustit, stanu-li se při takových podnětech trochu humoristickým. Ale člověk se nemůže zdržet, porovná-li tyto velikosti s velikostmi Země. Neboť to již přichází jednou pro vždy do nejvyšší báječnosti! **Kam** však potom padají tyto žhoucí kuličky, které tito človíčkové bez okolků vyhazují do nekonečna?“

16. Pravím **Já**: „Většina jich padne zpět na půdu tohoto Slunce, sem a tam však také některé do nekonečného prostoru a stanou se tam v určité prostorové hloubce Slunci v oblasti některého Ústředního Slunce. Praví Robert: „Ale tu by se tedy také musela náhodou někdy některá dostat do blízkosti Země, o čemž však nelze v dějepisných knihách na Zemi opravdu nic nalézt.“

17. Pravím **Já**: „Milý příteli! Předně jsi jistě dávno ještě všechny tyto knihy na zemi nečetl, a za druhé tyto zjevy nebyly současně žijícími národy také ani dost přesně zaznamenány a zachovaly se pouze podáním mezi dosud málo vzdělanými hordami národů. Nicméně však již některé takové kuličky byly jako mimořádné komety spatřeny se Země a nebude to zrovna již příliš dlouho trvat, že jeden host bude konati cestu oblastí nejvzdálenějších Planet zemského Slunce a bude spatřen ano i za jasného dne.“

18. není tomu však ještě ani tři tisíce let, co taková slunečná Kometa prošla oblastí Saturnu a Uranu a vrhla na Zem tak silné světlo, že Slunce vypadalo vedle ní zcela mdle svítící. Tento zjev trval ve svém úplném lesku ovšem sotva jen několik dní a pro příliš velkou rychlost tohoto pasanta nemohl být déle viděn a pozorován. Také před sotva as několika sty léty procházel takový host a nemohl být také spatřen za jasného dne. – Každodenně, příteli, se však nemůže dít něco takového. Jak a proč se to děje, to vše poznáš v dalším! Pozoruj však nyní toto Slunce jen ještě chvíli; objevíš leccos, čemu se vysoce podivíš.“

Kapitola 300.

Další práce ohnivých obrů na Hlavním a Pra-ústředním slunci. Výtvor velkého Vesmírového Ústředního slunce. Slupka velkých sousvětí. Lidský pocit nicotnosti vůči takovým velikostem.

1. Robert pozoruje ještě chvíli velmi pozorně toto Slunce a potom praví: „Ať se dívám jak jen mohu a chci, přece však nepřicházím na žádný základ! Jedna světelná vlna tlačí se za druhou a zdá se, že ohniví obři na tomto světelném moři spíše plují nežli by se snad jako baletní tanečníci na nějaké pevné půdě pohybovali. Rád bych jen viděl, odkud berou své žhavé koule a jak se tyto koule tak zcela matematicky zakulacují, jakoby je nějaký dovedný řezbář podle nejlepšího kružidla osoustruhoval.“

2. Aha, aha! Co se to nyní děje tamto v dosti velké vzdálenosti odtud? Několik ohnivých obrů vztyčuje do výše nesmírně velkou rouru. Tato roura má beztoho již nadmíru velké ústí, ale obři je víc a více roztahují. Celá ta nesmírná roura je jistě z nějaké velmi roztažitelné masy, jinak by se stěžilo jako na Zemi gumi elestikum dala roztáhnouti. Teď má, jak se zdá náležitou šířku! U všech všudy! Ta musí mít podle pozemské míry nesmírný rozsah, protože několik set těchto obrů stojí nyní kolem této roury, při čemž mezi každým je ještě hezky velká vzdálenost, v níž by mělo ještě zcela dobře místo dvacet těchto obrů. Co se tu asi nyní stane?! Nyní vidím, že obři otevírají ústa a z úst proudí rozmanité světelné tvary. Co to asi znamená?“

3. Pravím **Já**: „To je řeč těchto bytostí! Dávají si navzájem na srozuměnou, že nyní bude brzy vytvořeno jedno velké Slunce, to jest jedno Centrální slunce, které v sobě chová celé Sluneční vesmíry. Také je ihned uvidíš vystupovat z rozsáhlého ústí. Dávej si pozor.“

4. **Robert** se dívá a spatřuje nyní také vystupovat z velké roury mocnou světelnou kouli a pohybovat se pak velkou rychlostí v přímém směru s povrchu Slunce. Žasna vysoce nad tímto zjevením praví: „Přátelé! To věru není žádná maličkost! Nyní jsme viděli na vlastní, nesmrtelné oči vznik jednoho Ústředního Slunce, a to jistě takového, které ještě ani není mezi sobě rovnými nejmenší! Je určeno sloužit za Vesmírové ústřední slunce, kolem něhož se budou v dobách dob pohybovat triliony Světů a Světů a z něhož budou čerpat světlo, teplo, život a potravu. Ach to je velký zjev! Ale kam bude toto Slunce umístěno? V které oblasti začne svůj velký koloběh? Ó Pane! To jsou věci, jichž se jistě co nejuctivěji hrozí ba i ti největší a nejstarší archandělé! Zde vidíme doslovně, jak pod Tvými pohledy, ó Pane, vznikají nové tvorby, velké příbytky pro miliardy svobodných bytostí, které je budou jednou obývat. Ó, Pane, to je příliš velké pro nás nepatrné ducháčky.“

5. Ale nyní bych jen rád ještě věděl, aby se v Mém myšlení uskutečnil přece trochu pořádek, jak rozluštit toto: Tyto bytosti vymrštují neustále malá Slunce, to jest Planetární Slunce. Takové jedno Slunce však, jako je toto nyní velkou rourou vymrštěné vesmírové ústřední slunce, rodí pak časem také opět rovněž Ústřední slunce nižšího druhu a řádu a toto pak v dalších ještě dobách pod nimi stojící Oblastní ústřední slunce a toto svých několik milionů Planetárních sluncí. Nuže, jak se potom rozeznávají ona řádně vyrobená Planetární slunce od těchto odtud vymrštěných Sluncí? Rozdíl tu přece musí být!“

6. Pravím **Já**: Hle každý takový soubor slunečních a světových vesmírů, které se v nejrozsáhlejších kruzích pohybují kolem takového Praústředního slunce, jest v nejzazší vzdálenosti ode všech slunečních vesmírů obepnut pevnou slupkou, již nemůže žádná hmotná bytost proniknout. Tato Slupka se skládá ze zvláštní, diamantové, průhledné hmoty a jest směrem dovnitř nejvýš zrcadlově hladká. Veškeré světlo, které vychází od všech nečetně mnohých Sluncí a není zachyceno žádnou Zemí, ani Sluncem je pak zachycováno a opět odráženo touto slupkou. Jelikož by se však taková slupka mohla časem na své vnitřní zrcadelné ploše stávat matnější a tím by nemohla svou službu plně vykonati, právě proto tito nejvýš obrovští duchové vrhají přiměřenou silou z tohoto Praústředního slunce stále takové světelné koule, takže se časem dostanou až ke zmíněné ploše slupky. Tam se jich pak použije k čištění oné slupky. Tamější čističi jsou pak opět zvlášť k tomu určeni velcí a mocní duchové, kteří jsou tu ve velkém počtu a s nimiž se, se všemi budoucně přesně seznámíte. Neboť hle: „Vše, co se tu v celé nekonečnosti děje, děje se skrze Mé duchy a velké anděly. Mé děti jsou však největší a nejmocnější mezi všemi. Rozumíš tomu?“

7. Praví **Robert**: „Pane tu jistě nejsem Tvé dítě! Neboť při Tvém nejsvětějším jménu si připadám nyní již strašně malý a myslím a cítím, že nyní pode mnou a nade mnou nemůže být již nic menšího nežli jak jsem nyní já. Na tyto nyní zřené velikosti nesmím ani pomyslet, jinak se ještě stanu naproste nic. Mám tohoto téměř decilion mílového slunce dost, abych jeho velikost a složení věčně nikdy zcela nepochopil. Na konec přijde ještě ona slupka, která objímá jistě decilion decilionů Sluncí a jiných Světů, vůči nimž toto Slunce není ve zcela žádném poměru co do velikosti a jest také ještě k tomu obydleno mocnými zástupy duchů! Ó, Pane, ó Otče! Tu utichá všechnen můj rozum jako sama smrt.“

8. Představoval jsem si ve své přirozené omezenosti celou nekonečnost sotva větší (nežli jedno takové slupkové sousvětí). Ty však pravíš, že je v nekonečném prostoru nesčíslně mnoho takových slupek! Ó Pane! Já nyní již nic nemluvím. Neboť to jde do nejbáječného všeho báječného. Proto jsem nyní dočista zničen a všechny mé největší možné myšlenky odpočívají nyní jako mladá vlaštovky ve svém hnízdě. Vlaštovkám sice narostou křídla, jimiž se stanou obratnými vzduchoplavci. Tohoto vyznamenání se však stěží asi kdy dostane mým myšlenkám. Myslím, že této nyní přijaté nejvýš velkolepé potravu budou mít mé myšlenky na věky dost trávení. Zde nelze již nic jiného učiniti a říci nežli: „Pane Bože Cebaote! Velký jsi a velká jsou díla

Tvých rukou! Proto jsi však také zcela jediný vše ve všem a vše jest v Tobě a z tebe předobry, věčný svatý Otče! Tvé dítky jsme pak velkými jen v Tvé lásce, která jest naším životem. Sobě samým jsem však před Tebou pouhými nulami, ó nejsvatější Otče!

9. Pravím **Já**: „Krásné, krásné je od tebe, milý příteli Roberte, že toto nyní cítíš! Ale přesto se musíš nyní nicméně s celou společností odebrati také do druhých dveří této (jižní) stěny, kde uziš něco ještě většího. A tak se tedy vydáme nyní opět na cestu! Neboť hle, dveře jsou právě otevřeny a čekají na náš vstup přes jejich široký práh! A tak tedy pojďme nyní dále! Staň se!

Kapitola 301.

Úžasný výhled druhými jižními dveřmi: Celkový obraz hmotného stvoření. Velký člověk stvoření jako ztracený syn. Jeho podstata a určení. Boží nekonečné stvoření se otevírá před diváky.

1. Všichni se poté s velkou vědychtivostí ihned ubírají do druhých jižních dveří. A přišedše tam, praví všichni: „Á tu bude dobře vyhlédnouti ven! Neboť zde naše oči již nemusí bojovati s tak mocným světlem. Něco takového ujde! Ale těchto Sluncí, zejména u dvou posledních, nebylo to možné již vydržeti!“ Jest zde pouze otázka, co vlastně vidíme? Jest to matně třpytající se pozadí, asi tak jako se n zemi třpytí tak zvaná mléčná dráha za jasné letní noci. Ale nyní bychom se rádi dozvěděli, kdyby to bylo Tobě, ó předobry, přelaskavý Otče, milé, co se asi skrývá za tímto třpytem. Pravím **Já**: „Proto jsme přece tady! Vystupte však všichni sem jen hezky daleko na balkon, jinak nebudete moci přehlédnout úplně celý obraz.“

2. Po této výzvě jdou všichni až na okraj velkého balkonu. A Robert přehlíží nejprve onen velký třpytící se obraz a praví: „Zvláštní, prazvláštní! To je úplná lidská podoba! Kolena jsou poněkud vystouplá dopředu. Ruce visí zcela nedbale dolů. A hlava opatřena dlouhými Absolónovými vlasy zírá jako hlava truchlícího, dopředu nakloněna, dolů do bezedné hlubiny. Bedra jsou z nouze pokryta jakoby velmi roztrhanou zástěrou. Krátce, celá postava dělá na mne žalostný dojem! – Ona nesmírná velikost mohla by vésti jaksi na myšlenku že je to zevnější podoba vše působícího ducha z tebe, ó Pane! Ale truchlící postava mně praví, že tomu tak asi býti nemůže. Také by musel být v Tvém Duchu ó Pane, nějaký pociťovaný život. Po něčem takovém nelze však u této velepostavy objeviti ani stopy. Jest to opravdu jen jakoby fosforový obraz vdechnutí Tvou všemohoucností, ó Pane, na nezměrnou oblohu a (toto vše) má asi svůj důležitý důvod, který však ovšem mimo Tebe nikdo asi nepozná! – Pane, prosím, vysvětli nám tento obraz!

3. Pravím **Já**: „Já bych rád, ale ty máš ještě příliš velkou Úctu před hmotnými velikostmi a tak bys mohl již při dost malém vysvětlování dostati až přílišnou zimnici. A Mně by bylo líto, abych tě zde v Mé Říši činil nemocným. Proto se otaž, zda můžeš to nejohromnější z říše hmoty snésti anebo zda se to odvážíš snésti. Potom vám ihned poněkud blíže odhalím tento obraz.“

4. Praví Robert: „Pane a Otče, plný nejvyšší lásky! Nyní jest již vše jedno. Už jsem jednou v těchto velikostech, a má mysl je tím již náležitě ohromena. Nyní tedy také již snesu několik tuctů takových slupkových globů (sousvětí), z nichž v každém může pro mě třeba decilión deciliónů Sluncí kroužiti.“

5. Pravím **Já**: „Nuže dobře, tak tedy pohlédni blíže a řekni Mi, co nyní spatřuješ!“ Praví Robert. „Spatřuji nyní celou nesmírnou postavu, která vyplňuje, jak se zdá téměř všechny hlubiny nekonečného prostoru a skládá se ze samých nejmenších, třpytících se pískových jest zřejmě věčný nekonečný aneb jistě takový, že si jej žádný stvořený duch již nedovede představití a znázorniti. Celá postava se však nyní také vyjímá mnohem lépe; třpytění jí propůjčuje zcela zvláštní majestátní lesk! Ale nyní jest opět otázka, co toto vše tu znamená?“

6. Pravím **Já**: „Nuže, poslyšte tedy všichni velké tajemství! Tento člověk celým svým obsahem jest prvostvořený duch, kterého Písmo nazývá Lucifer (Světloňoš) a jest ještě vždy v úplném vlastnictví svého velkého sebevědomí, ale ne již ve vlastnictví své původní síly. Jest zajmut a ve všech svých částech souzen. Jen jedna cesta mu zůstává stále volná a to jest cesta k Mému Otcovskému srdci. Pro každou jinou cestu je však souzen a tolik jako mrtvý a nemůže se ani nohou ani rukou ani o vlas dále pohnouti.

7. A to, co ti tu připadá jako třpytící se písková zrníčka jsou samé slupkové globy, z nichž v každém je decilion decilionů Sluncí a k tomu ještě milionkrát více Planet, měsíců a Hvězd. Vzájemná vzdálenost takových slupkových globů obnáší pak okrouhle průměrem téměř vždy milion průměrů jednoho slupkového globu. Že se zde jeví v tak hustém seřazení, to způsobuje předně zdánlivě velká vzdálenost a více však ještě to, že spatřuješ také ony globy, které jsou v pozadí tohoto obrazu a takovým způsobem vůbec všechny slupkové globy, z nichž se skládá celé toto hrubé tělo. Jest tomu zde asi tak, jako když někdo vidí se Země hvězdnatou oblohu, jež se jeví oku jako klenbovitá plocha, která je hustě poseta k sobě seřazenými souhvězdími, zatím co ve skutečnosti často dvě pevně vedle stojící hvězdičky, jsou vlastně za sebou a mohou být od sebe zcela dobře vzdáleny několik trilionů mil.

8. Že však tento duch jest nyní o sobě, jak bylo ukázáno, rozdělen na samé takové pevné globy, to jest jeho soud. A jeho život jenž je tím rozdělen téměř na nekonečné mnohé uzavřené části, nelze tedy také považovat za celek, nýbrž za nanejvýš dělený. Neboť jen v každém globu jest život, mimo něj není však žádného jiného života, nežli jen život Mé věčně neproměnitelné pevné Boží vůle. Každý glob stojí pevně a své postavení vůči svým sousedním globům nemůže také ani o vlas změnit.

9. Nejdoleji v levém malíčku u nohy spatřuješ však poněkud červenavě třpytící bod. To jest právě glob, v němž se nachází přirozeně naše Země a veškerá ta Slunce, která jsme doposud viděli.

10. A právě do tohoto globu, a v něm jen na bod Země je nyní vehnán veškeren život tohoto největšího prvostvořeného ducha. Bude-li se tam chtět pokořit a ke Mně opět navrátit, bude mu opět propůjčen jeho prvotní život. A tento velký člověk bude pak provanut jakoby zcela nejsvobodnějším životem. Bude-li však tento praduch Mého stvoření ve své pyšné tvrdošijnosti setrvávat, může tento řád, jaký je nyní také navěky zůstat, aspoň po tak dlouho, dokud se celá hmota nerozloží v nový nekonečně znásobený duševní a duchovní život

11. Tento poslednější řád potrvá však potom také dále kdyby se prvostvořený velký duch náležitě obrátil. Nyní se může jen jako zcela prostý duch upokořen obrátit a musí pak svobodně ze sebe na věky upustit od své prvotní totality celistvosti, za což se mu ovšem dostane nezměrně větší, ale jako každému jinému lidskému duchu jen zcela prosté (totality).

12. Slupkovinná a šesulovaná však, která se beztoho skládá jen z Mé věčně nanejvýš pevné a neproměnitelné vůle, potrvá pak zbavena veškerého nyní v ní obsaženého duševního a duchovního života, jako pevný základ a jako věčný památník našeho velkého působení k níž se pak budou řaditi věčně nová a čistě duchovní stvoření. Roberte a vy všichni ostatní, řekněte, zda jste to nyní řádně pojmulí a pochopili?“

13. Roberta všichni ostatní se pro samou úctu neodvažují téměř dýchat. Jen Robert po dlouhé chvíli nejvyššího úžasu praví: „Ó Pane, Ó Bože, Ó přesvatý Otče! Nyní si připadám právě tak jako v sobě samém nekonečněkrát zničené nic. Ó dobrý Otče! Nežli nás povedeš snad ještě k jiným dveřím, nech nás napřed přijíti poněkud zase k sobě! Neboť to, co jsme zde nyní viděli a slyšeli, všechny nás až příliš zničilo, než abychom byli nyní sto ještě něco dalšího zřítí a pochopiti. Ó Bože, jak velký jsi a nekonečně vznešený! Ne. Ne, to žádný duch nesnese! To vše je až příliš nesmírné! Ó Bože, ó Bože, ó Pane, ó Otče!“

Poměr mezi hmotou a duchovní velikostí. Podobenství o umělém obrovském zrnku a přirozeném zrnku pšeničném. Třetími jižními dveřmi zazáří milé světlo nového stvoření věčné lásky.

1. Pravím **Já**: Ano, ano, veliké jest vše co jste nyní viděli, pro všechny zde ještě mladé obyvatele, v Mé nejoprávněnější věčné říši, kteří mohli ještě příliš málo nahlédnout do vlastních komnat svého života. Až se však jednou obeznámí se svým nejnuitnějším životem aneb vlastně s Mou láskou v nich, pak jim bude něco takového co patří souzené hmotě připadat zcela malé ježto nejmenší jiskra Mé lásky předstihuje v nikdy nespočitatelném poměru všechny tyto hmoty, jak ve skutečně opravdové velikosti tak i ve složení. Malý obraz o tom učiní vám tuto věc názornou.

2. Hledte, jeden umělec zabývající se vytvářením rozmanitých přírodních věcí pozoroval na světě dobrým tak zvaným mikroskopem pšeničné zrnko a pak je od póru k póru ve velmi zvětšeném měřítku ze zvláštního kytu vypodobil, takže tím měl před sebou opravdové obrovské pšeničné zrnko, které co do velikosti předstihovalo několikrát přirozený originál. Tento obrovský výplod svého umění vystavil také na obdiv a při tom vysvětloval za malou odměnu umělou stavbu takového pšeničného zrnka. Tu však přišel také jeden moudrý muž, aby zkoumal toto umělé obrovské zrnko. Když je byl ohledal a umělce pochválil, pravil díle: „Příteli! Vedle velkého umělého zrna máte také několik zrn přirozených. Které se vám zdá být vpravdě větší vaše umělé anebo takové přirozené zrnko ve své trvalé nepatrnosti?“ Praví umělec: „Příteli! Mohou-li vaše oči měřiti, pak porovnejte jedno s druhým, a budete sto, aniž by bylo k tomu třeba jediného slova ode Mne, zcela snadno sám si dát odpověď!“ Na to praví moudrý: „Nuže poslyšte tedy! Každé z malých pšeničných zrn je nekonečněkrát větší nežli vaše umělé zrnko! Neboť v každém malém zrně přebývá v šešulce zárodku Boží síla, která je sto vytvořit z každého zrna nekonečně mnoho zrn, které nakonec musejí celkem předstihnout ve všem vaše mrtvé obrovské zrnko. Neboť vše, co není veliké v sobě, protože je to bez života, jest nejvýš malé, a kdyby to co do prostorového objemu bylo také větší nežli celý svět. To nejmenší však, jež v sobě skrývá Boží sílu a život, jest větší nežli mrtvá nekonečnost!“

3. Co řekl tento mudrlec umělci, totéž pravím **Já** nyní vám. Toto hmotné stvoření jest opravdu veliké a kdo si ho náležitě všímá, bude z něho míti radost. Ale v srdci každého člověka spočívá něco nekonečně většího nežli je vše, co nyní vidíte. Neboť to nebude nikdy větší nežli to jest. Vy však budete ve svém srdci růsti v lásce, v poznání a moudrosti. Vy můžete již nyní přehlédnout tohoto velkého člověka stvoření a vypočítat a pochopit ho. On však je mrtvý a není toho nikdy sto. Mimo to také ještě víte, že totiž tento velký obraz se zdá odrážet z vás samých. Jestliže tedy toto vše jest ve vás a nikoli mimo vás, jak velkými musíte pak býti, když toto vše má místo ve vašem srdci?! Proto se tedy těmto velikostem příliš nedivte; neboť přece víte a musíte vědět, že přede Mnou není a nemůže být nic velikého mimo jedinou lásku v srdcích Mých dětí ke mně, k svému Otci!

4. Kdyby byla taková jedna tvorba pro Mne dost veliká, pak bych již na věky nemohl na žádnou druhou pomýšlet. Ale vy vidíte, že tento velký obraz má své hranice, bez nichž by nebyl obrazem. Mimo tento obraz však nevidíte nic jiného nežli nekonečný, pro tohoto velečlověka prázdný prostor, který však pro nás není prázdný, nýbrž dosti plný.

5. Pojdte nyní do třetích dveří (jižní stěny) a uvidíte to ihned na své vlastní oči! Dveře jsou již otevřeny, a vy již nyní při přiblížení spatřujete prouditi vám vstříc velmi milé světlo, z něhož můžete soudit, že toto světlo vám přichází vstříc z druhého stvoření Mé lásky a ne již z Mého prvního stvoření, jež světlo proudí z plamenů ohně Mého hněvu a netvoří nic jiného nežli soud za soudem. Jděte a pohledte tedy na počátek druhého, vpravdě nekonečně velkého stvoření a řekněte, co vše vidíte a cítíte!“

Výhled třetími jižními dveřmi. Velký nádherný světlý člověk nového stvoření. Závěr.

Skončeno 2. ledna 1851

1. Všichni spěchají nyní podle Mého slova do třetích jižních dveří a spatřují zde opět neko-nečně velkého člověka oblévaného veskrze přejemným a přemile zářícím světlem. Je z krajiny srdce proniká mocné světlo, jež vaše oko neuráží, nýbrž vyvolává v něm jen nadmíru slastný pocit. Pod levou nohou lze však spatřiti zcela malou lidskou postavu v poloze zpola ležící s hlavou dolů obrácenou a tato postava je zcela podobná postavě zřené v druhých dveřích a jest zde obklopena nejvyš mdlym, poněkud načervenalým leskem.

2. Robert se ovšem ihned táže, co toto vše představuje. A Já pravím: „Tu máš vedle sebe první a druhé stvoření! Velký světlý člověk představuje nové stvoření, nové nebe a novou Zemi. Zde se Země již nenachází v nejspodnějším a nejmenším prstu na noze, jako tomu bylo a ještě jest u prvního hmotného stvoření. Nýbrž v centru srdce této nové tvorby. Nejmocnější světlo z krajiny srdce pochází z nové Země, která zůstane věčným příbytkem lásky Mé a Mých dětí.

3. Pozoruješ-li tam tohoto prevelikého člověka plného nejjasnějšího světla přesněji, pak snadno objevíš, že také on se skládá z nespočetně mnohých nejnádhernějších Hvězd a to je jak jeho roucho, tak i celé jeho tělo. Jedna z těchto Hvězd jest nespočítatelně mnohem větší nežli ten celý, v druhých dveřích zřený člověk se všemi svými nesčíslnými slupkovými globy (z nichž v každém jak je ti nyní již známo, krouží decilion decilionů Sluncí a ještě mnoho milionkrát více Zemí.) Neboť tyto Hvězdy jsou spolky obývané nejblazeštějšími duchovními lidmi, z nichž každý i ten nejmenší jest tisíckrát větší a mocnější nežli onen první člověk, jehož obraz zde spatřuješ v náležitém poměru k tomuto druhému nebeskému člověku pod jeho malíčkem na noze jako nějakého zkrouceného červíka. Naproti skutečné velikosti tohoto druhého člověka je sotva tím, čím je pozemské zrnko písku vůči velikosti celého ze slupkovitých globů se skládajícího člověka

4. Tento druhý člověk představuje pak v podstatě Mne Samého v mém působení na úplně již obdělaném poli.

5 Vidíš však, že také tvar tohoto druhého člověka musí mít nutné omezení, jinak bys v něm nemohl spatřovat člověka. Co však spatřuješ nad tímto tvarem, který ve všech svých částech jest zcela život sám?“

6. Praví zcela zkroušeně Robert: „Pane a Otče! Vidím světlo a zase světlo jak daleko sahá oko!“ Pravím **Já**: „To vše jest Můj Duch, Má moc, Má láska! Zde naleznou a budou mít nanejvyš prostorné místo ještě nesčíslné myriády takových velečlověků. Neboť všechny Mé děti musejí míti také prostor, aby mohly umístiti svá stvoření.

7. Nyní však Mé milé dětičky a bratříčkové, víme zatím a pro první hodinu vašeho pobytu v mém domě dosti! Proto také nyní ony tři dveře k východu neotevřeme, neboť nyní byste ještě nesnesli, co uzavírají. Až budete však zdomácnělejší a se všemi zařízeními tohoto Mého otcovského domu obeznámenější, pak budete také moci ohledati obsah těchto tří dveří k východu.

8. Nicméně pravím vám však ve vši stručnosti tolik, že první dveře obsahují veškerou duchovní říši Země a pak také však duchovní říši všech ostatních nesčíslných Sluncí, zemí a měsíců každého jednotlivého slupkového globu. Druhé dveře ukazují v popředí první anebo-li nejspodnější nebe moudrosti naší Země a v pozadí táž nebe Světů všech slupkových globů. V podobném poměru obsahují třetí dveře druhé nebe aneb nebe lásky a moudrosti, v popředí Země a v pozadí všech slupkových globů. Pro třetí a nejvyšší, čisté nebe lásky však, v němž se nacházíte a věčně se budete nacházeti, nejsou tu žádné dveře a to proto, že se beztoho v něm úplně nacházíme. Ve spodních nebích nachází se však v příbytku každého andělského ducha

také dveře do třetího nebe. Tyto dveře lze však velmi těžko a mnohdy jich nelze vůbec otevřít, což se stává zejména v nejspodnějším nebi a obzvláště v nebi ostatních světů.

9. Nyní však také víte, jak bylo řečeno, v celku zatím dost a téměř vše, co musí vědět každý andělský duch tohoto nejvyššího všech nebi! Zvláštní, věčně stoupajícím zájmem provázené získávání poznávání do podrobností tímto však beztoho začíná a trvá věčně dále a dále, je provázeno stále také většími blaženostmi blažeností.

10. Proto se tedy odebereme nyní nahoru do velkého sálu, odkud se pak budete moci s Mými bratry poohlédnouti ve velkém městě a zcela svobodně podle záliby a lásky svých srdcí se pobaviti.

11. Mne pak zastihnete vždy doma.

12. Oni tři bratři ukáží a přidělí vám zároveň vaše na věky zůstávající pokoje a jejich zařízení tobě bratře Roberte, především také tajné dveře, jimiž se budeš moci vždy dostat k své jednotě, kdykoliv budeš chtít. Tam (v jednotě), zaříd' a uprav vše úplně ve jménu Mém a buď všem svým tobě podřízeným pravým vůdcem a bratrem!

13. Požívejte od nynějška každý z vás nejúplnější svobody a potěšujte se vším, na čem vaše srdce nalezne zálibu! Neboť zde vládne nejúplnější svoboda, zde již není pro ducha žádného zákona a tedy také věčně žádného hříchu! Neboť božská láska jest nejsvobodnějším a nezrušitelným životním základem všech nebešťanů.

14. Tak se tedy nyní staň, co jsem od věčnosti uspořádal!“

15. Po těchto slovech se odebereme všichni nahoru do sálu, kde nás co nejlídněji pozdravuje velké množství nejblaženějších bratrů a sester. Teprve zde začíná také nejvídnější nebeská blaženost. A všichni se pak co nejblaženěji a nejšťastněji poněnáhu ubírají do svých věčných, obdivuhodně nádherných komnat vzdávající mně velkou chválu.

16. To jest. však nyní také ve vší obšírné úplnosti ukázané vedení jednoho velkého ducha v duchovním světě.

17. Blaze tomu, kdo o něm rozjímá a poctivým srdcem a zařídí podle toho svůj život. Jednou mu bude konati takovou cestu, je-li poctivého srdce. Jestliže je již na Zemi věrně spolu konal, pak mu bude jednou na onom světě jen kráčet po velmi krátké cestě.

18. Každý však ať čte toto sdělení srdcem a ne hlavou, tím dosáhne ve svém životě velkého požehnání a smrt zmizí z jeho ledví. Kdo je však bude čísti pouhým rozumem, nalezne v něm svou smrt, z níž se stěží kdy opět probudí.

19. Tím jest také toto líčení z duchovní říše úplně ukončeno. Blaze těm, kteří se jím neurazí! – Amen, Amen, Amen !

* * *

Kapitola	Obsah	Strana
151.	Vstup do muzea v domě Robertově. Druh duševního hřbitova. Nesčetné náhrobky s temnými nápisy.	2
152.	Zajatci hmoty. Jak mají být vykoupení? Návrh Františkána Cypriána na spasení.	4
153.	Důležité pokyn pro život. Příklad o tavné peci. Satan jako praotec hmoty a všech lidských duší. Boží plán vykoupení. Všichni mají dozrát	5
154.	Odporné objevy. Tajemství hrobu a záhrobní léčení. Velké shromáždění zvláštní božské milosti.	6
155.	Velký pomník v podobě pyramidy. Slova světla a života Páně Robertovi. O duchu, duši a těle a pravém vzkříšení těla.	10
156.	Vysvětlení pyramidového pomníku a Robertův úkol při tom Pout' do podsvětí. „Za Mnou!“ O očistci, nebi a ráji.	12
157.	Návrat Robertův a zpráva p jeho podsvětí. Svaté nápisy na stupních pyramida. Velké nádherná spásná nauka a její účinek na Roberta.	13
158.	Robertova ohnivá láska k Bohu nechává ho na okamžiky zapomenouti na jeho ženu. Helenina rozumná dobrá řeč. Její ostych před nejsvětějším! Posilující odpověď Páně.	15
159.	Podobenství o malíři umělci a jeho žácích. Helena zůstává stále ještě jata bázní. Vlídne, moudré poučení přivádí ji konečně opět k volné lásce nebeské nevěsty.	17
160.	Páter Cyprián se pohoršuje Heleninou bouří lásky. Pán ho usvědčuje z jeho popske závisti. Mocná hromová slova proti kněžské domýšlivosti. Cyprián vchází do sebe.	18
161.	Zázračné proměnění duševní kůry mocí nejvyšší lásky. Robert dostává šat nesmrtelnosti a své nebeské jméno. Anděl Sahariel jako vůdce.	20
162.	Helena v rozmluvě s Pánem smí klásti otázky. Na její otázku v příčině podstaty a obyvatelů pekla chce Pán odpověděti živým příkladem.	21
163.	Příkaz Petrovi a Pavlovi, aby jako příklad pekelníka předvedli někdejšího vůdce Beduinů jménem Cado. Marné Petrovo úsilí v lásce o získání drzého ducha.	22
164.	Cado v podstatě zlá bytost, která odmítá veškerou lásku a obrácení. Pán o božském potrestání. Peklo se musí samo léčiti.	25
165.	Cado v pekelné potní lázni. Hrůza a slitování diváků. Nutně nezlomný řád následování vůle Páně.	27
166.	Neočekávaný obrat. Cado se osvobozuje a mstí. Náčelník obrací. Pravý satanský pekelný plán.	29
167.	Šílený pekelný vzdor Cadův. Smělý náčelníkův plán na převrat. Vlastní pekelná propast se otvírá.	31
168.	Vřící mocnosti temnoty. Pekelná potměšilost a nebeská bdělost.	32
169.	Pekelná bouře nebes propukává. Varování Páně před pohoršením. Duchové míru ve výši. Hrozný obrat pro zástupy temnoty.	33
170.	Zánik pekelné moci. Cado je jediný přežívající rozechvěn dopřává místa lepším duševním hnutím. Duch jest ochotný, ale tělo je ještě slabé.	36
171.	Změněný jevový obraz. Pokušení plný balet pekelných duchů. Vážnost Cadova se nedává zmásti. Zaplašuje strašidlo a volá Božství o milost a pomoc.	37
172.	Cadovo sebeovládání. Jeho pozemský životopis. K hašteřícím se blíží další zkoušení srdce. Pekelná Minerva ve státním voze. Cadovy posvěcené kameny obrany.	39

Kapitola	Obsah	Strana
173.	Rozmluva Cada s Minervou. Zkoušky hrůzy kněžna pekla. Cado se zachraňuje pravým kamenek mudrců. Bůh Ježíš je Vítězem! Jeho jméno – ošklivostí peklu!	41
174.	Osvícená moudrost Dada naproti pyšnému zaslepení Minervy. Uznej Boha člověka Ježíše a vše se ti stane lehčím.	44
175.	Pokračování rozmluvy mezi Cadem a Minervou. Minerviny podmínky vzdání se. Odpověď Cadova.	45
176.	Cado dostává silnější andělskou ochranu. Jeho dobře míněnému Ucházení o lásku odpovídá Minerva zlými protinávrhy. Shora Utržovanému ukazuje peklo nové tvárnosti hrůzy.	48
177.	Minerva věří v Cadově pevné vůli lest Božství. Cado jí vysvětluje dobře míněný důvod. Z nebe spadne šat a vzbudí ženskou zvědavost Minervy.	50
178.	Minerva obrátí a blíží se lákána vždy novými drahocennostmi. Poslední kroky před cílem.	52
179.	Konečný boj a obrat. Stará, samovznešená, pyšná podstata Satany znovu propuká. Cado však také nepovoluje. Podobenství o zachraňujícím lodivodovi.	54
180.	Cado si činí pohodlí a občerstvuje se chlebem a vínem. Minerva se tímto nemálo pohoršuje. Cado jí dává zřejmá ponaučení o její skutečné bezcennosti.	56
181.	Bathianyi a Mikloš o tomto výjevu. Minerva učiní poslední krok. Nádherné nebeské roucho odměnou. Možné následky Úplného vykoupení satany.	58
182.	Minerva nalézá nové vytáčky, proti kterým se Cado staví. O pokání a obrácení. Porobenství o očkování. Velevýznamné skutečnosti vykoupení.	61
183.	Náhdera Minervina v nebeském obleku. Robert a Sahariel se dávají se oněm dvěma poznati. Důležité poučení o výchově k pravé svobodě a samostatnosti.	62
184.	Sahariel o onom Amen. Milostný návrh Minervy Božimu poslovi a jeho moudrá odpověď. Podobenství o dvou studních. Cado odhaluje stav věcí.	65
185.	Minerva se chce ospravedlňovati jako negativní pól. Cadem s výsměchem odmítnuta odhalí se v celé své zlomyslnosti. Sahariel se s vážností obrací k odchodu.	67
186.	Minerva se hádá a dále pře. Převeliká shovívavost Saharielova. Hrabě Bathianyi jako divák se zlobí na nepolepšitelnou a ocitne se sám V chybě neústupnosti.	69
187.	Zvláštní teatrální odchod Minervy k jejímu poslednímu boji. Pekelná lhářka zmizí. Sahariel. Robert a Cado se vrací domů. Pán přijímá Sada.	71
188.	Pán s Robertem a Helenou. Shledání obou manželů. Poznávají a milují se ve své oboustranně stoupající hodnotě. Pravá manželská dvojice v nebi.	73
189.	Cyprián u Pána. Nejlepší dík. Způsob vedení Páně. Cesta soudu Říma.	74
190.	Prosba praotců za spásu Země. Odpověď Páně. O přípravách návratu Páně.	75
191.	Odchod k velkému sálu zdokonalení. Robert a Helena jsou podle zaslíbení vpředu a za nimi Cado. Všichni tři před uzavřenou nebeskou branou. Minerva opět vystupuje.	77
192.	Minerva před branou. Peprné setkání s Helenou.	80
193.	Významná indická moudrost o satanovi. Napomenutí k trpělivosti. Malé místočko je snáze zameteno nežli celkový pojem celého Stvoření.	82
194.	Minervina satanská pokušitelská nauka:“Bůh je hrnčír, já jsem oheň Cadova bijící náprava a pohrůžka opovážlivé.	83

Kapitola	Obsah	Strana
195.	Minerva a Helena. Prospěšné odlehčení. Cado o království jako metle. Pravá úcta přichází jen skrze Lásku. Minerva odchází.	85
196.	Zlost Robertova a Helenina před nebeskou branou. Moudrá rada Cadova je poučí a zahanbí.	87
197.	Brána se otvírá a ukazuje jako nové překvapení, město Vídeň. Důležité poučení o jsoucnosti záhrobních jevů. Robert žasne Nad moudrostí Cadovou. Pojmy dětinské a dětinné.	89
198.	Shledání s dřívější společností. Její zvláštní chování vůči zdánlivému Cadovi. Robertovi svítá. Poznává s Helenou vznešeného, božského přítele.	92
199.	Pamětihodný vstup malé společnosti Páně do jevové Vídně. Lidové, čistě vídeňské scény u pasové hranice. Kritický seržant.	93
200.	Celní seržant zkouší Pána, jest Pánem napomínán a dává Konečně společnosti volný průchod. Výběřčí daní následuje Pána. Seržanta píchá zvědavost	97
201.	Výběřčí daní je přijat a poučen Pánem. Seržant jest odmítán. Pavlova misijní pochůzka do domu „U dobrého pastýře“.	100
202.	Pavel v proletářském klubu „U dobrého pastýře“. Řeči a Námítky. Apoštol jako zlatoděj. Inflační teorie, podvod s Papírovými penězi a shon života. Podobenství v dostihách.	101
203.	Šest získaných. Pavel se uchází o ostatní. Velká řeč o čase Zvláštní milosti a zaslepující tělesná rozkoš.	103
204.	Dobrá odpověď jednoho ze zástupu. Pavlova poslední řeč k Tvrdošíjným. Veselý Vídeňák a hrubí Tyrolané. Pavel Tvrdeho spořádává. Všichni jdou dále.	106
205.	Fantastické domněnky souběžců. Nová zvláštní setkání v jevové Vídni. Dávno zemřelí předkové domu habsbursko-lotrinského.	110
206.	V císařské hrobce u kapucínů. Mnoho mrtvého v rakvích! Životní moudrost humoristy, hlavní otázkou je – Ježíš! Různé názory o Římu.	113
207.	Záležitosti vládcovských duchů. Jejich vypravování o ohnivém Jezdci a jeho proroctví o konci světa a o návratu. Vládcové si Vyprošují pozemskou pomoc. Pavel slibuje pomoc duchovní.	114
208.	Pokračování o poučení dynastií (panovníků). Podobenství o lenivých pastýřích. Dynastie (panovnické rodiny) jsou tu jen pro národy. Napomenutí k pokoře a poukázání na Pána.	115
209.	Starý dynasta a Pán. Vypravování o zázračném Merkurovi. Dynasta prosí o pravé Boží zázračné znamení.	116
210.	Pán o zázracích a jejich účinku. Dynasta poznává moudrost Páně. Jeho přiznání ke Kristu a jeho výhrady. Dynastové se radí.	119
211.	Marie Terezie a několik jiných dynastií souhlasí s praotcem Rudolfem. Rudolf prosí Pána, aby je vyvedl z krypty. Příznivé Svědectví Páně o Rudolfovi.	121
212.	Řeč Pavlova k probuzení dosud ospalých dynastií. Tento apoštol jim ukazuje jejich vládní ohavnosti a slibuje shovívavost a milost Páně. Úspěch řeči.	122
213.	Proti Pavlově řeči umíněný císař tvrdošíjně protiřečí.	123
214.	Počítání doby života v záhrobí. Světově dějinná žádost. Podobenství o kejklíři. Pravý dvorní lesk.	125
215.	Pyšný Karel na rozpacích. Zpráva o jeho životě. Pavel otrásá pyšným. Vladaři před Bohem. Rozmluva Karla s Ježíšem. Konečně prosba o milost a ven ke hrobce!	128
216.	Peněz dychtiví žebraří mnichové u východu hrobky.	130

Kapitola	Obsah	Stránka
217.	Před Štěpánským dómem. Dobrá prosebná řeč osvobozených Dynastů ve prospěch jejich církevních druhů b úřadě. Pán o Těžkém léčení duchovní pýchy.	131
218.	Císař Josef o svých zkušenostech s kněžourstvem. Důvod časné Smrti tohoto císaře, jenž je nyní ustanoven andělem soudu proti Římu.	132
219.	Pán o pravé podstatě arcibiskupa Migaciho Rozmluva mezi ním a Josefem. Pohled do nejhlubší kněžské noci. Římská politika duchovního spánku.	133
220.	Josefův příklad o špendlíku. Josef odkazuje arcibiskupa Migaciho na Pána. Migaci prohlašuje záhrobí za klam a Josefa za duchovně chorého. Josef o příčině své smrti..	136
221.	Migaci dává jiné vysvětlení smrtelné nemoci Josefovy. Trvá na Tvrzení, že je dosud v životě těla a žádá důkazy o Ježíšovi. Znamení řeč Josefova o duchu lásky jako jediném Božím svědku.	138
222.	Samomluva a tichá zpověď Migaciho. Poznává své nic, rád by se Přiznal k Pánu, bojí se však svých druhů v úřadě. Josef, ve věrné bratrské lásce mu náležitě pomáhá.	140
223.	Migaciho bratr v úřadě. Oslovský prezident. Migaciho ohnivé Přiznání k Pánu. Rozsudek Pánův na Římě. Odpověď biskupů.	142
224.	Bezmocná zuřivost stoupenců Říma. Jejich nemilosrdnost, lakota a podvádění. Hromová slova „kacířského císaře“ je zaženou do jejich koutů.	144
225.	Mystická opatření církevních hlav. Pán o probuzení víry. Podrážděná Lékem pýchy. Josefova zlost si musí zjednat průchod.	146
226.	Důležitá naučení Páně o oběti mše svaté a o věčném zatracení.	149
227.	Světlé a útěšné poučení Páně o nepřekročitelné propasti a O odpuštění „smrtných hříchů“.	150
228.	Velký „exorcismus“ (vymítání) a meškající pomoc „nejbolestnějších.“	152
229.	Výklad a světlá řeč kacířského chrámového sluhy.	154
230.	Chrámový sluha dává další světlo. Peprné pravdy pro římskou eminenci.	157
231.	Kostelník o křesťanské rovnosti a církevní nerovnosti. Velký služebník odsuzuje „kacíře“ do nejhlubšího pekla.	160
232.	Pán přijímá zcela jinak dobrého kostelníka a začíná mocná plamenná kůra u jeho proklínačů. Účinný závěr tohoto výjevu ve štěpánském dómu.	162
233.	Další o osudu popského dómu. O podstatě duchů moudrosti a jejich těžké obracení k lásce. Vojenská hlídka v záhrobí.	165
234.	Nová úloha Robertova. Pán o stavu vojenském.	166
235.	Robert po počátečním váhání má řeč k oddílu vojska a snaží se mu objasnit duchovní říši.	168
236.	Odpověď nevěřícího důstojníka. Helena se lerchenfeldsky vměšuje.	169
237.	Důstojníková náklonnost srdce k Pánu, jemu dosud neznámému. Otec se zjevuje milujcímu.	172
238.	Důstojník mocným hlasatelem spásy zástupu. Zapuzuje jejich pochybnosti a vyvádí je z „údolí Josafatu“ k Pánu.	173
239.	Všelijací lidé z národa se svými otázkami a prosbami. Trpělivost důstojníková je vystavena zkoušce.	176
240.	Ještě několik žínek s jejich příběhy ze života a všelijakými námitkami jako další zkouška trpělivosti pro důstojníka.	178
241.	Pamětihodný životní příběh, který zajímá také důstojníka.	180
242.	Pokračování Matyldina životopisu. Odhalení nejsmutnějšího druhu. Trpké vedení duší.	183

Kapitola	Obsah	Strana
243.	Milost a milosrdenství Páně obcerstvuje bédné. Dva světem odloučení se smějí před Bohem blaženě opět nalézt. O slasti nejvyššího nebe.	186
244.	Židovský šikovatel, ohnivý přítel mesiáše a velký řečník v duchu Davidově.	188
245.	Láska základním zdrojem vší pravé moudrosti a síly výrazu. Básnické umění rozumu a srdce. Prosba důstojníka o více lásky a odpověď Páně.	189
246.	Šikovatel o zdroji nejvyšší moudrosti. Pokyn ke shromažďování Nebeského pokladu – Boží lásky.	190
247.	Láska k Bohu a láska k ženám. Všechna láska má vycházet z jedné Lásky, z lásky k Bohu.	191
248.	Pán poučuje důstojníka Petra o pravé výhradní lásce k Bohu. Podobenství o úzké brance a o velkém břemeni. Nebeský Otčenáš.	193
249.	Pán o Otčenáši. Ženský spor o místo na prsou Otcových. Helena o lásce k Bohu s o lásce bratrské.	194
250.	Robert poučuje Petra Petra o pravém uzrávání lásky. Příklady o Fénixovi a o vinném listu.	197
251.	Ohnivý výbuch Lásky Petra Petra k Otcí. Rozloučení s jevou Vídní. Kdo se ujme zbylých neprobuzených.	198
252.	Podobenství o přísném a spravedlivém králi, kterého nicméně přemůže láska.	199
253.	Co koná láska, jest dobře vykonáno. Des se jen jedině jí vést.	200
254.	Prosba o požehnání před jídlem. O Swedenborgovi. Požehnání domu Habsburků. Působení duchů a andělů na lidi. Základní zákon svobody vůle.	201
255.	Duch lásky a vnější forma. Závěrečné slovo Páně: Držte se ducha lásky! Z lásky pochází moudrost, z moudrosti láska, to je věčný řád života v Bohu.	203
256.	Svatá společnost opouští Vídeň a táhne k Alpám. Na Semeringu. Pán o meznících a o zemi a štyrském lidu.	204
257.	Rozmluvy na dalším pochodu o staré a nové době. Svět nebyl nikdy dobrý, nýbrž vždy jen několik málo lidí v něm.	206
258.	V Mürzzuslagu. Josefova otázka a odpověď Páně o věku techniky Chybí víra a láska a proto pravé požehnání.	208
259.	Ve Frohnleitenu. Luguoriánsky zabeđené duchové.	209
260.	Jiná duchovní scéna s někdejšími dozorčími důstojníky. Pán se Svými na Reinerkogelu. Spásu hledající duchové horských výšin.	211
261.	Další příval démonů a přírodních duchů. Pán o podstatě horských duchů. Jakob Lorber, sluha jemuž Pán se Svými anděly diktuje se svými věrnými v okruhu svaté společnosti. (Oznámení o sepsání této kapitoly 6. října 1850).	212
262.	Cestující duchové ze souhvězdí Zajíce. Světlo a láska a jejich různé utvářené účinky.	214
263.	Tři biskupové ze Štyrského Hradce na oblacích. Jezuita jako vyslanec. Vladyčtivostí nadutý Šebestián a jeho dva lepší kolegové.	215
264.	Zajmutí pyšného Šebestiána mírovými duchy. Sněhová pokrývka jako zvláštní soud pro buřiče proti Božímu řádu.	219
265.	Pán o přírodních duchách a o hvězdných živlech lidských duší. Jak se mohou vyvinout z Boha také nečisté bytosti. Návštěva 17 starých reinských prelátů. Různí pracovníci na vinici.	220
266.	Biskupský blud o svatém. Dobrý je toliko Bůh, všechny ostatní bytosti jsou bratři a sestry. Temní duchové a ubohé nemocné duše se blíží a nalézají účelné léčení.	223
267.	Kdo přijímá chudé, Mne přijímá! Uzdravení, ošacení, nasycení a utěšení nuzných duší. Milující panna.	224
268.	Dva poslové u nové Marie. Podobenství o zákrcích a dubu. Ušlechtilý spor se srdcem. O duchovním stavu země. Zdokonalení milostí.	226

Kapitola	Obsah	Stránka
269.	Marie žasne nad moudrostí a mocí nebeského posla. Pán se milující Odhaluje. Ona poznává, že Slepé srdce je rozumnější nežli vzdělaný rozum Velké požehnání na hoře. Modlitba chvály a díky.	228
270.	Velké zástupy temných mnišských duchů. Rozhovor s jejich třemi vyslanci o Trojici.	230
271.	Tři vyslanci se probouzejí. Přicházejí k tomu tři další doktoři bohosloví, jsou jakožto bez lásky ostře poučováni a konečně dostávají práci na zkoušku.	232
272.	Těžké posláni tří bohoslovců u svých sobě rovných duchů. Podobenství o dalekohledu. Misijní pravidla. Nejlepší cesta.	234
273.	Dobrá misijní řeč pěti k oněm třiceti. Tito se ostýchají obtíženi hříchy předstoupit před Pána. Slunce milosti Páně nad kajícími.	236
274.	Červení váleční duchové a modrošedí mluvkové a šprýmaři.	239
275.	Robert a Petr zpracovávají modrošedé šprýmaře. Tito doznávají svou slabosti omlouvají se. Lidský a Boží soud. Posel shora.	242
276.	Světlo modří žasnou nad mocí posla, aniž ho poznávají v jeho pravé Podstatě. Představa o Bohu a poznání Boha lisí a duchů.	244
277.	O pravé, pro člověka přicházející Bytosti Boží. Láska snuje a působí v úzkých, ale jasných kruzích.	247
278.	Místo pravé blaženosti- v lidském srdci. Cesta do nebe tři pídě dlouhá. Ne výjezd vzhůru, nýbrž sjetí dolů!	248
279.	Prostý a přece mocný způsob řeči Páně. Podrobnější zprávy o krátké cestě do nebe. Rozum hlavy a poznání srdce. Podobenství o česání ovoce.	249
280.	O významu podobenství chleba a vína. O vědění a konání, příkaz světlemodrým	251
281.	Odchod do Království nebeského, otevírající se v uzrálém srdci Robertově.	252
282.	Robertův úžas nad novou naskytující se mu krajinou. Jeho budoucí pahorek milosti.	253
283.	Nejvyšší, s pomocí Páně dosažená oblast. Robert a Petr-Petr doprovázejí S třemi přáteli Pána k sv. Jeruzalému. Město měst a Slunce Sluncí.	253
284.	Rudolfovo nadšené porovnávání nebeských a pozemských poměrů. Podrobnější zprávy o nebeském městě a jeho významu jako živném zdroji celé nekonečnosti. „Okno nevidělo....“	255
285.	Otcovský dům v nebeském městě. Josefův dojen z nádhery předsíně Jednoduchost Páně a jeho domácnosti. Robert se téměř rozplývá při otevření příbytků. Oslavení sedmi nových hostí.	256
286.	Vstup do nitra. Přijetí Roberta jako nového archanděla a nebeského knížete. Jeho pokora a moudrost. Rozhodnutí Páně o Robertově odznaku hodnosti.	257
287.	Tři císařové dostávají rovněž své říšské odznaky hodnosti. Pán o jejich Významu. Velké určení občanů nejvyššího nebe.	258
288.	O vznešenosti dětí Božích. Jídelna Páně. Velká původní zahrada stvoření s původními nebeskými plody. O činnosti dokonalých a jejich pokračujícím poznávání, podmíněném láskou.	260
289.	Vnitřní vztah Robertův k starým habsburským císařům. O dědičném a volebním trůnu. Důležité státně politické pokyny Petrovy.	262
290.	Robertova politická horlivost je stále čilá. Petr o politické svépomoci a pomoci Boží. Otec ví, kdy je čas.	263
291.	Velká nebeská hostina a nebeský koncert v otcovském domě. David jako kapelník a skladatel. Nebeské místo jiných hudebních mistrů.	264
292.	Koncert na varhany s tónovými obrazy. Pokyny o tajemství podstaty Tónů a tvarů. Základní zákon vešker zjev. sil: Síla a protisíla.	267
293.	Robertovo napomenutí dětem země. Rozdíl mezi pozemským a nebeským Životem. Podobenství o spadlém ovoci a o hmcíři. Věčná smrt.	269
294.	Podrobnější zprávy o věčné smrti, jejím základu a její podstatě. Osud duší Propadlých (smrti) v třetím peklu. O hrozbách soudem a o shovívavosti Páně.	271

Kapitola	Obsah	Stránka
295.	Pohled třemi dveřmi severní stěny. Nejprve nekonečné dálky prostoru Stvoření. Potom pohled do středního pásma Slunce a do Měsíce. Pán Vysvětluje správu Jeho andělských sluhů v oblastech stvoření.	273
296.	K večerní západní stěně! Pohled prvými dveřmi. Planetární Ústřední Slunce, matka četných Planetárních Sluncí. Pán vysvětluje Zřízení duchovního dioramaty.	276
297.	Pohled druhými dveřmi západní stěny. Ústřední slunce vyššího řádu. Úžas budící nádhera měst a staveb, které zde lze spatřiti.	277
298.	Třetí dveře západní stěny ukazují vesmírové ústřední slunce. Pán O uspořádání Slunečních soustav, světelná síla Sluncí a jejich velikost divákům se ukazují ohniví duchové vesmírového ústředního slunce ve své činnosti.	279
299.	Prvými dveřmi jižní stěny proudí všemocné světlo Hlavního a Praústředního slunce. Podrobnější zprávy o poměrech jeho obrů. Žijící tam bytosti jako Vrháči slunečních koulí.	281
300.	Další práce ohnivých obrů na Hlavním a Praústředním slunci. Výtvar Velkého Vesmírového Ústředního slunce. Slupka velkých sousvětí. Lidský pocit nicotnosti vůči takovým velikostem.	283
301.	Úžasný výhled druhými jižními dveřmi: Celkový obraz hmotného stvoření Velký člověk stvoření jako ztracený syn. Jeho podstata a určení. Boží Nekonečné tvoření se otevírá před diváky.	285
302.	Poměr mezi hmotou a duchovní velikostí. Podobenství o umělém obrovském zrně a přirozeném zrnku pšeničném. Třetími jižními dveřmi zazáří milé světlo nového stvoření věčné lásky.	287
303.	Výhled třetími jižními dveřmi. Velký nádherný světlý člověk nového Stvoření. Závěr. (Skončeno 2. ledna 1851).	288

* * *